Judith McNaugh

Như cõi thiên đường

Dịch giả: Huyen Hoa

Nguyên tác : Almost heaven

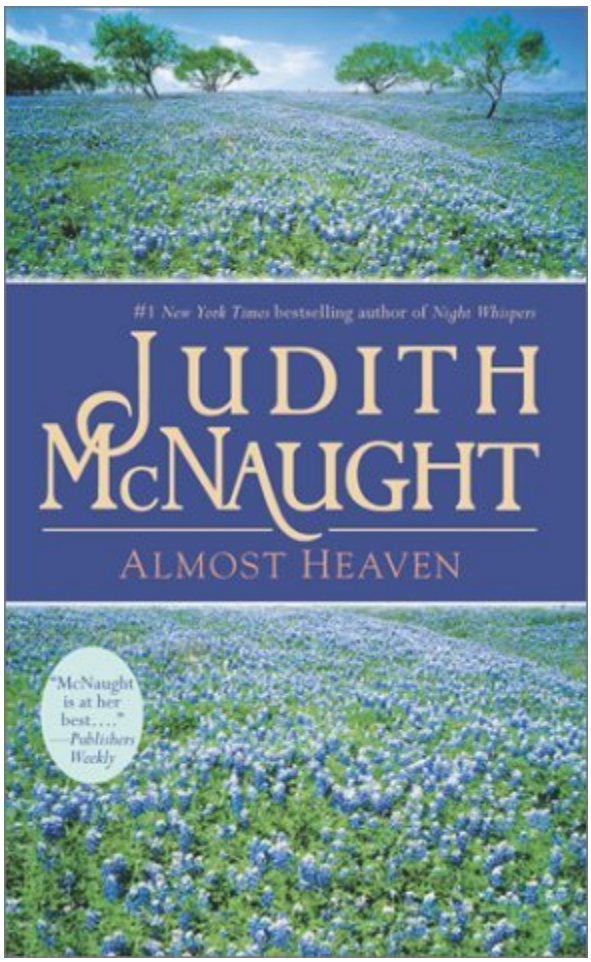

Chương I

Mười lăm gia nhân mặc chế phục truyền thống màu xanh và bạc của nhà bá tước Cameron rời khỏi Havenhurst vào lúc bình minh trong cùng một ngày.

Tất cả họ đều mang một bức thư khẩn cấp giống hệt nhau mà chú của quý cô Elizabeth, ngài Julius Cameron ra lệnh cho họ đưa đến mười lăm ngôi nhà trên khắp nước Anh. Những người nhận các bức thư này tất cả đều chỉ có một điểm chung duy nhất: Họ đã một lần cầu hôn quý cô Elizabeth.

Tất cả mười lăm quý ông này, lúc đọc bức thư, tỏ ra bị sốc với nội dung bức thư. Một vài người trong số họ hoài nghi, số khác nhạo báng, thậm chí một số cảm thấy hài lòng một cách độc ác. Mười hai người trong số họ ngay lập tức viết câu trả lời từ chối lời đề nghị xúc phạm của Julius Cameron. Sau đó họ vội vàng đi tìm các bạn những người mà họ có thể chia sẻ sự thích thú cực kỳ của câu chuyện ngôi lê đôi mách khó tin này. Ba trong số những người nhận lại phản ứng khác.

Huân tước John Marchman vừa mới về sau thú đi săn tiêu khiển yêu thích hàng ngày khi gia nhân của Havenhurst đến nhà của anh ta. Bức thư thông báo rằng ngài Julius Cameron mơ ước nhìn thấy cháu gái của ngài, quý cô Elizabeth Cameron có một đám cưới phù hợp ngay lập tức. Để kết thúc, ngài Cameron nói rằng ngài bây giờ sẽ vui lòng xem xét lại lời cầu hôn quý cô Elizabeth bị bác bỏ trước đây của John. Biết rằng một năm rưỡi đã đi qua kể từ khi họ gặp nhau, Julius tình nguyện gửi cháu gái của ngài với một người đi kèm một cách chính đáng đến trải qua một tuần lễ với John để họ có thể nối lại mối quen biết cũ của họ.

Không thể tin vào những điều mình đang đọc, Huân tước John Marchman đi lại trên sàn nhà và đọc toàn bộ bức thư lần thứ hai. Cào tay lên mái tóc màu hung, anh ta điên cuồng liếc nhìn về phía bức tường bên cạnh mình, bức tường hoàn toàn được bao bọc bởi những tài sản quý giá nhất của anh ta - những chiếc đầu của các con thu mà anh ta đã săn được ở Châu Âu và nước ngoài.

Bóng dáng của Elizabeth Cameron hiện lên lung linh hấp dẫn trong mắt anh

ta - một khuôn mặt đáng yêu không thể tin được với một đôi mắt màu xanh lục, làn da mịn màng và một đôi môi mềm mại luôn mỉm cười. Một năm rưỡi trước, khi gặp nàng anh ta đã nghĩ rằng nàng là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng gặp. Sau khi gặp gỡ nàng chỉ hai lần anh ta đã nắm lấy cô gái duyên dáng, chân thật mười bảy tuổi ấy lao đến trước mặt anh nàng và cầu hôn nàng, nhưng chỉ nhận được sự từ chối lạnh lùng. Rõ ràng chú của Elizabeth, người hiện tại đang là người bảo trợ của nàng, đánh giá John theo tiêu chuẩn khác. Có lẽ bản thân quý cô Elizabeth đáng yêu đứng sau quyết định này, có lẽ hai cuộc gặp gỡ của họ tại công viên có ý nghĩa nhiều với nàng như với anh. Đứng dậy, đi thơ thẩn sang căn phòng thứ ba, nơi để rất nhiều cần câu cá và thận trọng chọn lấy một cái. Cá hồi sẽ cắn câu chiều nay, anh ta quyết định như vậy vì anh ra nhớ đến mái tóc màu mật ong tuyệt đẹp của Elizabeth.Mái tóc của nàng lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, làm cho anh ta liên tưởng đến lớp vẩy lung linh của một con cá hồi xinh đẹp. Sự giông nhau đó rất hoàn hảo và rất nên thơ làm huân tước Marchman dừng lại, bị thu hút bởi cách nói của bản thân, và đặt cần câu cá xuống. Anh ta quyết định, anh ta có thể ca ngợi mái tóc của Elizabeth với những ngôn từ chính xác, khi anh ta chấp nhận lời đề nghị của chú nàng và nàng đến nhà anh ta vào tháng tới.

Ngài Francis Belhaven, người thứ mười bốn nhận bức thư của Julius Cameron, đọc bức thư trong khi đang ngồi ở trong phòng ngủ bọc xatanh của ông ta, cô nhân tình trần truồng và đang đợi ông ta trên giường.

"Francis, anh yêu", cô ta rên ư ử, cào những móng tay dài xuống cái ga giường bằng xatanh. "Có điều gì quan trọng trong bức thư ấy giữ anh ở đó thay vì ở đây?"

Ông ta nhìn lên và nhăn mặt với tiếng móng tay mà cô ta tạo ra."Đừng có làm hỏng cái ga, em yêu". Ông ta nói. "Chúng trị giá 30 bảng mỗi cái đấy".

- Nếu anh quan tâm đến em - cô ta phản đối, cẩn thận không làm ra vẻ là hay than vãn - anh sẽ không chỉ nghĩ đến tiền bạc

Francis Belhaven rất keo kiệt nên đã ba lần Eloise tự hỏi nếu cưới ông ta thì cô sẽ chỉ nhận được nhiều lắm là một hoặc hai chiếc áo dài trong một năm.

- Nếu em quan tâm đến anh - ông ta phản đối một cách trôi chảy - em sẽ cẩn thận hơn với tiền bạc của anh .

Ở tuổi 45 Francis Belhaven chưa bao giờ cưới vợ, nhưng ông ta chưa bao giờ thiếu đàn bà. Ông ta rất thích đàn bà - cơ thể họ, khuôn mặt của họ. Bây giờ, ông ta đang cần một người thừa kế hợp pháp, và do vậy mà ông ta cần một người vợ. Suốt từ năm ngoái, ông ta vẫn đang có rất nhiều ý định về những yêu cầu khá nghiêm ngặt của ông ta đối với quý cô trẻ may mắn mà rốt cuộc ông ta sẽ chọn. Ông ta muốn một người vợ trẻ, xinh đẹp với rất nhiều tiền để cô ta không tiêu phí tiền bạc của ông ta.

Liếc nhanh bức thư của Julius, ông ta nhìn chằm chằm một cách thèm muốn vú của Eloise, thầm nghĩ thêm một yêu cầu mới về người vợ tương lai của mình : Cô ta phải có sự hiểu biết và thỏa mãn được những nhu cầu tình dục đa dạng của ông ta. Hình bóng của Elizabeth Cameron chồng lên hình ảnh cô nhân tình trần truồng của ông ta. Khi ông ta cầu hôn cô gần hai năm trước, cô thật xinh đẹp, vẻ đẹp mơn mởn. Ngực cô căng mọng, eo thon nhỏ, còn khuôn mặt thì không thể quên được, tài sản thì tương xứng. Có tin đồn là cô gần như nghèo túng từ khi anh trai cô mất tích bí ẩn nhưng chú của cô đã ngụ ý rằng cô sẽ mang theo một số của hồi môn khá lớn, có nghĩa là tin đồn đó là sai như thường lệ.

- Francis

Đứng bật dậy, ông ta đi lại gần giường và ngồi xuống bên cạnh Eloise. Một cách mơn trớn, ông ta đặt tay lên hông Eloise, nhưng ông ta lại nắm lấy chuông và giật bằng tay kia - " Một lát nữa, em yêu". Ông ta nói khi một gia

nhân vội vã đi vào phòng ngủ. Ông ta cầm tờ ghi chép và nói - "Chỉ thị cho thư ký của ta gửi bức thư phúc đáp đồng ý này".

Lời mời cuối cùng được gửi đến ngôi nhà ở trung tâm London của Ian Thornton, từ Montmayne - điền trang ở nông thôn của chàng, nó xuất hiện trên bàn giữa một núi thư từ kinh doanh và giao tiếp đang chờ sự chú ý của chàng. Ian mở bức thư của Julius Cameron trong khi đang đọc rất nhanh cho thư ký mới của chàng viết và chàng gần như không mất nhiều thời gian để quyết định như huân tước John Marchman hay ngài Belhaven.

Chàng bắt đầu hoài nghi trong khi thư ký của chàng, người chỉ mới làm việc cho chàng hai tuần lễ, đang lầm rầm cám ơn sự nghỉ ngơi này và tiếp tục viết một cách vội vàng, cố gắng một cách vô ích để viết kịp bức thư của ông chủ.

- Bức thư này - chàng nói cộc lốc - hoặc là gửi lầm cho ta hoặc chỉ là một trò đùa.

Ký ức về Elizabeth Cameron lướt qua tâm trí Ian - một người thích được ve vãn, nông cạn và hám lợi với một khuôn mặt, một thân hình mê hoặc tâm trí của chàng. Nàng đã đính hôn với một tử tước khi chàng gặp nàng. Rõ ràng là nàng đã không cưới chàng tử tước của mình - không nghi ngờ gì nữa nàng đã bỏ rơi anh ta để đến với sự săn đón của một người có triển vọng sáng sủa hơn anh ta. Giới quý tộc nước Anh, như chàng biết, cưới chỉ vì tước hiệu và tiền bạc tiếp đó là nhục dục. Hiển nhiên là các mối quan hệ của Elizabeth Cameron làm cho nàng gặp trở ngại trong hôn nhân. Nếu không họ đã không bỏ qua những lời chỉ trích hăm hở để sẵn sàng từ bỏ tước hiệu vì tiền của Ian. Giả thiết này có vẻ không thể xảy ra nên chàng gạt nó đi. Bức thư này rõ ràng là một trò đùa ngu ngốc, không nghi ngờ gì nữa.

Hoàn toàn gạt bỏ những người chơi khăm và Elizabeth ra khỏi tâm trí, Ian liếc nhìn thư ký - người đang viết vội vàng.

- Tất nhiên không trả lời - chàng nói.

Trong khi nói chàng ném bức thư qua bàn về phía người thư ký, nhưng nó trượt nhẹ và rơi xuống sàn nhà. Peter vụng về lao ra bắt lấy, nhưng nó rơi về phía cửa.

- Tôi xin lỗi ngài - Anh ta lắp bắp - vô cùng xin lỗi, ngài Thornton

Vội vàng chộp lấy bức thư bỏ lại trên bàn. Ông chủ của anh ta xem ra không nghe thấy anh ta nói. Chàng ra một loạt lệnh cho người thư ký.

- Từ chối cái lá thư thứ nhất, thứ ba, chấp nhận cái thư thứ tư, từ chối cái thứ năm. Cái này gửi lời chia buồn, cái này giải thích rằng tôi có ý định đi Scotland và gửi lời mời đến đó cùng tôi.

Giật vội lấy một tờ giấy, Peter chúi mặt vào phía bên kia của bàn - Vâng, ngài Thornton - Anh ta nói cố gắng tỏ ra tự tin.

Ian dành phần còn lại của buổi chiều cùng với người thư ký giải quyết hết những chồng thư từ chất đống trên bàn.

Như cõi thiên đường

Dịch giả: Huyen Hoa

Chương 2

Với sự giúp đỡ của một gia nhân, người có nghĩa vụ thứ hai là một người giữ ngựa khi cần (điều đó thường xảy ra), Quý cô Elizabeht Cameraon, nữ Bá tước của Havenhurst nhảy xuống khỏi con ngựa cái già. “Cám ơn Charles” nàng nói và cười một cách trìu mến với người gia nhân già.
Hiện tại thì nữ bá tước trẻ không mảy may giống với hình ảnh thường thấy ở những người đàn bà quý tộc và thậm chí cũng không giống với một quý cô của thời trang. Mái tóc của nàng được bao bọc bởi một tấm khăn trùnm đầu màu xanh buộc chặt ra sau gáy. Váy của nàng tự nhiên, đơn giản có vẻ lỗi thời, tay cầm một chiếc giỏ đan mà nàng sử dụng để đi chợ trong làng. Nhưng thậm chí cả bộ váy mầu nâu xám, con ngựa già hay chiếc giỏ trên tay, cũng không thể làm cho Elizabeth Cameron trông tầm thường, bên dưới khăn trùm đầu là một mái tóc màu vàng lấp lánh trải dài một cách lộng lẫy xuống vai và lưng, để xoã như thường lệ, nó rất hợp với khuôn mặt gây ấn tượng, đẹp một cách hoàn mỹ. Nàng có một gò má cao, da mặt mịn màng,

hồng hào, làn môi mềm mại đỏ thắm. Nhưng mắt nàng mới là điểm thu hút nhất, bên dưới hàng mi dài cong vút là một đôi mắt màu xanh lục sống động. Một đôi mắt biểu cảm tuyệt vời, khi nàng hạnh phúc nó lấp lánh những tia lửa giống như màu xanh tuyệt vời của ngọc lục bảo, khi nàng trầm ngâm nó có một màu đen thăm thẳm.
Người hầu nhìn chằm chằm vào cái giỏ đang được đậy một tờ giấy một cách hy vọng, nhưng Elizabeth lắc đầu mỉm cười buồn bã. "không có bánh trong đó đâu, Charles. Nó quá đắt và ông Jenkins không biết điều. Cháu bảo với ông ấy cháu sẽ mua cả tá nhưng ông ta không giảm giá dù là một xu nên cháu đã không mua dù chỉ là một cái, nguyên tắc là như vậy, bác biết không" Nàng kể với một nụ cười lặng lẽ "tuần trước khi ông ta thấy cháu đi vào cửa hàng của ông ta ông ta liền trốn sau bao bột mì"
"Ông ta thật hèn nhát" Charles nói, cười toe toét, một sự thật được biết đến giữa những người buôn bán và chủ hiệu là Elizabeth chắt bóp từng đồng xu và rằng khi mặc cả thì nàng luôn luôn làm được họ hiếm khi là người chiến thắng. Trí tuệ của nàng, không phải sắc đẹp của nàng là tài sản quý giá nhất của nàng trong giao dịch, vì không chỉ khả năng tính cộng và nhân trong đầu nàng mà cả việc nàng luôn rất hợp lý và đầy sáng tạo khi nàng liệt kê những lý do của nàng trong việc mong đợi một cái giá tốt hơn, nàng làm cho họ hoặc phản đối nàng hoặc cảm thấy bối rối và phải đồng ý với nàng. ở Havenhurst chỉ vỏn vẹn có một cộng đồng nàng không thể thực hành nhưng phương pháp của nàng luôn thành công.
Sự lo lắng về tiền bạc của nàng không chỉ dừng lại với những người buôn bán. ở tuổi 19, với gánh nặng của điền trang nhỏ được thừa kế và 18 gia nhân trên đôi vai trẻ mà nàng phải quản lý với nguồn tài chính eo hẹp từ sự giúp đỡ miễn cưỡng của người chú là điều gần như không thể. Nàng cố giữ cho Havenhurst không bị phát mại chừng nào còn nuôi được những gia nhân những người còn ở lại đây. Điều xa xỉ duy nhất mà Elizabeth còn cho phép bản thân giữ lại là cô Lucinda Throckmorton – Jones là người đi kèm của Elizabeth và nay việc trả cho sự bầu bạn này cũng đang cần phải giảm lương. Mặc dù Elizabeth cảm thấy hoàn toàn có khả năng sống một mình ở Havenhurst, nàng biết rằng, nếu nàng làm điều đó thì danh tiếng của nàng sẽ bị bôi nhọ.
Elizabeth đưa cái giỏ cho người quản gia và nói một cách vui vẻ "thay vì bánh thì cháu đã mua dâu tây ông Thergood biết điều hơn ông Jenkins. Ông ấy đồng ý rằng khi một người mua nhiều, sẽ phải trả ít hơn một người mua ít là hợp lý"
Charles gãi đầu vì khái niệm rắc rối này, nhưng ông cố gắng làm ra vẻ là đã hiểu "tất nhiên" và dẫn ngựa đi "chỉ có người ngốc mới hiểu điều đó"
"ý kiến của mình là chính xác" nàng nghĩ, rồi quay lại và nhẹ nhàng bước

lên thềm, tâm trí của nàng bắt đầu xem xét lại sổ sách kế toán. Bentner mở cửa một cách kiểu cách, người hầu già nhất tròn quay trông có vẻ rất thú vị, ông ta thông báo "cô có một người khách cô Elizabeth"
Đã một năm rưỡi nay không có một người khách nào ở Havenhurst, vì vậy đó là một điều ngạc nhiên nhỏ làm cho Elizabeth cảm thấy vui thích một cách buồn cười kèm theo đó là sự bối rối. Không thể là một chủ nợ khác, Elizabeth đã trả hết cho họ bằng cách khai thác hết các nguồn lợi tức của Havenhurst và bán phần lớn đồ đạc. "Người đó là ai" nàng hỏi trong khi đi vào sảnh và tháo khăn trùm đầu xuống.
Một nụ cười rạng rỡ bừng lên trên toàn bộ khuôn mặt của Bentner. "Đó là Alexandra Lawrence …à Townsende" ông ta nhớ lại rằng người khách của họ bây giờ đã kết hôn.
Vui mừng lẫn hoài nghi làm Elizabeth đứng bất động trong giây lát, rồi nàng quay lại và đi như chạy về phía phòng khách. Đến trước cửa nàng bất ngờ dừng lại, đôi mắt nàng tập trung nhìn vào người phụ nữ trẻ đáng yêu có mái tóc màu đen đang đứng ở giữa phòng, trong một bộ trang phục du lịch màu đỏ thanh lịch. Người phụ nữ tóc đen quay lại và hai người nhìn nhau cười rạng rỡ, mắt họ sáng bừng lên. Giọng của Elizabeth như là thì thầm, đầy sự ngạc nhiên, hoài nghi và hoàn toàn vui sướng "Alex là bạn thật à ?".
Người phụ nữ tóc đen gật đầu, nụ cười của cô rộng mở.
Họ vẫn đứng, ngập ngừng, mỗi người đều đang chú ý đến những thay đổi sâu sắc của người kia trong một năm rưỡi qua, mỗi người đều lấy làm kinh ngạc với một chút lo lắng về sự thay đổi quá nhiều. Trong im lặng mối ràng buộc của tình bạn thời thời thơ ấu và tình cảm yêu mến lâu dài của họ bắt đầu thắt chặt lấy họ, kéo họ về phía nhau với những bước chân ngập ngừng, rồi đột nhiên họ chạy về phía nhau, ôm lấy nhau khóc và cười trong hân hoan.
"Ôi, Alex trông bạn thật tuyệt, tôi rất nhớ bạn" Elizabeth cười và lại ôm lấy bạn một lần nữa. Tên thật của Alex là Alexandra, nữ công tước vùng Hawthorne, nhưng với Elizabeth cô vẫn chỉ là Alex bạn thân nhất của nàng – Alex vừa trở về từ chuyến đi trăng mật kéo dài của mình và đang không chắc chắn về những điều vừa nghe được về tình trạng tồi tề mà Elizabeth đang vướng phải.
Kéo bạn về phía sofa, Elizabeth bắt đầu hỏi liên tục:
- Bạn trở về khi nào? Bạn có hạnh phúc không? Điều gì mang bạn đến đây? Bạn sẽ ở lại bao lâu?
- Mình cũng rất nhớ bạn. Alex đáp lại, cười thầm và bắt đầu trả lời câu hỏi của bạn. "Bọn mình trở về ba tuần trước, mình đang ngất ngây trong hạnh phúc, mình đến đây tất nhiên là để gặp bạn. Mình có thể ở đây vài ngày nếu bạn muốn.

- Tất nhiên là mình muốn. Elizabeth hoan hỉ nói. “Mình hoàn toàn không có kế hoạch gì trừ ngày hôm nay. Chú mình sắp đến đây gặp mình. Trên thực tế, các kế hoạch giao tiếp của Elizabeth hoàn toàn trống trong 12 tháng tới và việc thỉnh thoảng đến thăm của chú nàng còn tệ hơn là không có gì để làm. Nhưng không cần bận tâm đến điều gì nữa. Elizabeth rất vui được gặp lại bạn và không thể ngừng cười vui sướng
Họ ngồi nhớ lại những kỷ niệm thời thơ ấu, họ có những trò đùa nghịch ngợm, những ký ức, hạnh phúc, đau đớn và vui buồn đan xen. “Bạn có bao giờ quên?” Elizabeth vui vẻ hỏi “những trận đấu giả mà chúng ta thường chơi mỗi khi có sinh nhật ở nhà Marry Ellen.”
“không bao giờ; Alex xúc động trả lời.
- Bạn luôn làm mình ngã trong các cuộc đấu thương.
- đúng, nhưng bạn thắng trong tất cả các cuộc thi bắn. Cuối cùng thì cha mẹ bạn cũng khám phá ra và quyết định rằng bạn quá lớn và quá lịch sự để chơi với bọn mình. Sau đó bọn mình rất nhớ cậu.
- Không bằng mình nhớ các cậu. Mình luôn biết chính xác những ngày mà các cậu tổ chức trò chơi. mình chán nản đi xung quanh đây và tưởng tượng ra ở đó vui như thế nào. Sau đó Robert và mình quyết định tổ chức trận đấu của chúng mình và lôi kéo một số gia nhân tham gia. Nàng nói thêm, cười và nhớ lại mình và người anh trai cùng mẹ khác cha trong quá khứ.
Sau một lúc, nụ cười của Alex nhạt dần. “Robert ở đâu. Bạn đã không đề cập đến anh ấy”
“Anh ấy ….” Nàng do dự, biết rằng mình không thể kể về người anh của mình trong khi không biết phải nói gì trước. Mặt khác sự đồng cảm trong mắt Alexandra làm nàng tự hỏi sẽ khó khăn cho bạn nàng sẵn sàng để nghe cả câu truyện tồi tệ này. “Robert đã mất tích một năm rưỡi nay rồi, thôi đừng nói đến chuyện này nữa” Nàng vội vàng nói.
“đồng ý” Alex nói với nụ cười gượng gạo. “Chúng ta sẽ nói về chuyện gì”.
“Về bạn” Elizabeth nói ngay. Alex nhiều tuổi hơn bạn và họ bắt đầu nói về chồng của Alex người mà rõ ràng nàng yêu thiết tha. Elizabeth lắng nghe chăm chú những miêu tả của Alex về những nơi tuyệt vời trên khắp thế giới mà chồng nàng đã đưa nàng đến trong chuyến trăng mật của họ.
“Kể cho mình về London đi” Elizabeth nói khi Alex kết thúc câu chuyện về những thành phố nước ngoài.
“Bạn muốn biết gì” Alex nghiêm trang hỏi. Elizabeth ngã người trên ghế, định hỏi về điều mà nàng quan tâm nhất nhưng niềm kiêu hãnh đã ngăn cản nàng. “ồ không có gì đặc biệt” nàng nói dối. Nàng nghĩ “mình muốn biết các bạn của mình có nhạo báng mình không, họ có lên án mình không hay tệ hơn họ có thương hại mình không. mình muốn biết những câu chuyện đồn đại rằng bây giờ mình không có một xu dính túi không. Trên tất cả mình

muốn biết tại sao không một ai lo lắng đến thăm mình thậm chí không gửi cho mình một bức thư.'
Một năm rưỡi trước đây, khi lần đầu tiên nàng xuất hiện trước công chúng, nàng đã thành công ngay lập tức và nhận được vô số lời cầu hôn đến nỗi lập nên một kỷ lục. Bây giờ, ở tuổi 19, nàng là người bị ruồng bỏ từ chính cái xã hội đã ca ngợi, yêu thích, tán dương và noi theo nàng. Elizabeth đã phá vỡ các luật lệ của họ và vì hành động của mình nàng trở thành trung tâm của một scandal làm một cơn thịnh ngộ lan nhanh như gió.
Elizabeth trông rất bứt rứt, nàng đoán rằng cả xã hội đều biết cả câu chuyện hoặc là chỉ vụ scandal, nàng đoán rằng họ vẫn nói về nó. Alex bắt đầu kỳ trăng mật kéo dài của mình trước khi chuyện đó xảy ra nhưng nàng cho rằng Alex đã nghe được câu chuyện khi trở về.
Các câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu nàng, làm nàng tuyệt vọng. Nhưng nàng không thể mạo hiểm để hỏi vì hai lý do: Lý do đầu tiên là nếu nàng nhận được câu trả lời nó sẽ làm cho nàng khóc mà nàng không muốn khóc thêm nữa. Lý do thứ hai, nếu nàng hỏi Alex thì nàng trước tiên nàng sẽ phải nói cho bạn biết tấc cả những gì xảy ra. Sự thật là Elizabeth quá cô đơn và nàng không thể mạo hiểu vì có thể Alex cũng có thể ruồng bỏ nàng nếu cô biết.
"Bạn muốn biết điều gì?" Alex hỏi với một nụ cười dịu dàng trên mặt – nụ cười cố giấu đi sự thương xót và buồn phiền vì lòng tự hào của bạn mình.
"Bất cứ chuyện gì" Elizabeth trở lời ngay lập tức. Alex nói, tha thiết muốn xua đi những đau đớn của Elizabeth: Huân tước Dussenbery vừa mới trở thành chồng chưa cưới của Cecelia Lacroix.
"Tuyệt vời" Elizabeth nói với nụ cười rạng rỡ, giọng nói của nàng đầy niềm hạnh phúc chân thực. "Anh ấy rất giàu và thuộc một trong những gia đình danh giá nhất"
"Anh ta là kẻ tán gái thành tật và anh ta sẽ có tình nhân trong vòng một tháng rồi bạn xem" Alex phản đối một cách thẳng thắn.
Tôi hy vọng bạn lầm.
Không mình không lầm. Nhưng nếu bạn nghĩ mình lầm thì mình đánh cược đi? Alex tiếp tục, cảm thấy hạnh phúc vì thấy một nụ cười nhen nhóm trong mắt bạn khi mình nói mà không suy nghĩ. " 30 bảng nhé".
Thình lình, Elizabeth không thể chịu đựng lâu hơn nữa. Nàng cần biết là có phải lòng trung thành đã mang Alex đến với nàng hay là cô đến đây vì lầm tưởng rằng Elizabeth vẫn là người được chào đón ở London. Rời mắt khỏi đôi mắt màu xanh của Alex, Elizabeth nói một cách tự trọng " mình không có 30 bảng Alex"
Alex quay lại với cái nhìn buồn rười rượi, cố gắng ngăn nước mắt thương cảm "mình biết".

Elizabeth luôn biết cách đối mặt với những hoàn cảnh không may, cố gắng ngăn nỗi sự hãii và giữ cho đầu mình tỉnh táo. Bây giờ cần phải đối mặt với lòng tốt và sự trung thành. Elizabeth trả lời khiêm nhường "cám ơn bạn"
"Không việc gì phải cám ơn mình. Mình đã nghe cả câu chuyện hèn hại đó và không tin một lời nào trong đó cả. Hơn nữa, mình muốn bạn đến London mùa lễ hội này và đến ở với chúng mình". Nghiêng người về phía trước, Alex cầm lấy tay bạn "Vì niềm kiêu hãnh của bản thân bạn, hãy đối mặt với tất cả bọn họ và mình sẽ giúp bạn. Hơn nữa mình sẽ thuyết phục bà của chồng mình cho bạn mượn tầm ảnh hưởng của bà. Tin mình đi." Alex xúc động nói, với một nụ cười trìu mến nàng nói tiếp "Không ai có thể tẩy chay bạn nếu nữ Công tước của Hawthorne đứng sau bạn."
"Xin bạn đừng nói nữa, alex, bạn không biết bạn đang nói gì đâu. thậm chí nếu mình sẵn sàng thì bà ấy sẽ không bao giờ đồng ý đâu. Mình không biết gì về bà ấy cả nhưng bà sẽ biết tất cả về mình những gì mà mọi người nói về mình, mình biết.'
Elizabeth lắc đầu, cố nén sự xúc động về sự nhục nhã trong quá khứ "Mình rất cảm kích, thực sự cảm kích nhưng mình không thể chịu đựng hơn nữa."
"Mình đã chuẩn bị tư tưởng" Alex nói nhẹ nhàng "Chồng mình rất tôn trọng quyết định của mình và anh ấy sẽ đồng ý, mình không phải lo lắng gì cả. Còn về váy áo cho mùa vũ hội mình có một số mà mình không dùng đến. Mình sẽ cho bạn …'
"Tất nhiên là không rồi" Elizabeth bật dậy. "Xin bạn đấy Alex" Nàng van xin, nhận thấy rằng mình có vẻ vô ơn "ít nhất hãy để cho mình một ít lòng tự trọng, bên cạnh đó" Nàng thêm vào với một nụ cười dịu dàng "Mình không thiếu may mắn như bạn nghĩ đâu. Mình có bạn, mình có Havenhurst."
"Mình biết điều đó, nhưng mình cũng biết rằng bạn không thể sống ở đây cả đời được. Bạn có thể không phải giao tiếp bên ngoài nếu bạn không muốn. Nhưng chúng mình có thể có thời gian bên nhau. Mình rất nhớ bạn" Alex nói.
"Nhưng bạn sẽ rất bận" Elizabeth nhớ lại những hoạt động giao tiếp điên cuồng như gió lốc là dấu ấn của mùa lễ hội.
"Mình sẽ không bận" Alex nói với một nụ cười bí ẩn bừng sáng trong mắt. "mình có em bé"
Elizabeth ôm chầm lấy bạn. "mình sẽ đến" Nàng đồng ý trước khi có thể suy nghĩ thông suốt "Nhưng mình sẽ ở nhà của chú mình trong thành phố nếu ông ấy không ở đó"
"Chúng ta" Alex kiên quyết nói.
Elizabeth cũng phản đối một cách ngoan cố không kém. Rồi nàng nói một cách sung sướng " Một em bé".
"Xin lỗi cô Elizabeth" Bentner ngắt lời. Rồi quay về phía Elizabeth trông có

vẻ lo lắng "Chú cô vừa mới đến. Ông ấy muốn gặp cô ngay lập tức trong thư viện".
Havenhurst trông có vẻ hoang vắng khi mình đến. Có bao nhiêu gia nhân ở đây" Alex hỏi.
"18, trước khi Robert ra đi bọn mình có khoảng 45 đến 90 người, nhưng chú mình đã cho họ đi. Chú nói rằng bọn mình không cần đến họ. Sau khi ra các sổ sách chú mình đã chỉ cho mình thấy rằng bọn mình không có đủ khả năng cho cung cấp cho họ cái gì cả ngoại trừ một mái nhà và thức ăn. 18 người trong số họ ở lại" Elizabeth cười với bentner trong khi nàng nói "Họ đã sống ở Havenhurst cả đời, đây cũng là nhà của họ."
Đứng dậy, Elizabeth kiềm chế nỗi sợ hãii vô thức về viễn cảnh phải đối mặt với chú mình. "Điều đó sẽ không lâu nữa đâu. Chú mình không bao giờ thích giữ họ ở lại đây"
Bentner cúi xuống, bề ngoài là tập trung vào khay trà, nhưng là để ý Elizabeth rời khỏi. Khi nàng đi khỏi, ông quay về phía Nữ công tước Hawthorne, người mà ông biết khi còn là một cô bé chạy nhảy khéo léo hoang dại trong chiếc quần ống túm của con trai. "Xin bà thứ lỗi thưa bà. Nhưng tôi phải nói rằng tôi rất vui khi thấy bà ở đây đặc biệt là khi Ngài Cameron mới tới"
Tại sao, cám ơn Bentner, tôi cũng rất vui khi gặp lại bác. có điều gì không bình thường với ngài Cameron?
Tất cả chúng tôi đều không thích tính cách Ngài Cameron bây giờ. Chỉ là vậy không có gì hơn. Không ai trong chúng tôi ở lại đây vì yêu mến Havenhurst, chúng tôi ở lại đây vì cô chủ trẻ của chúng tôi. Chúng tôi đứng về phía cô ấy, như bà thấy."
Sự thú nhận cộc lốc về lòng trung thành của ông làm Alex cảm động. Ông thêm vào "Chúng tôi phải không để cho ông ấy làm cho cô chủ rơi vào tăm tối điều mà ông ta đã luôn luôn làm."
Alex mỉm cười hỏi "Làm gì để ngăn ông ta đây?"
Tôi sẽ đẩy ông ta xuống cầu London hoặc cho ông ta uống thuốc độc.
Có sự giận dữ và thất vọng trong giọng nói của ông nhưng không có mối đe doạ thực sự nào cả. Alex mỉm cười bí ẩn "Tôi nghĩ tôi thích cách của bác, Bentner.'
Nhận xét của Alex có vẻ mỉa mai nhưng khi họ nhìn nhau họ đều thừa nhận những tin tức mà họ vừa ngầm trao đổi với nhau. Người quản gia thông báo rằng họ có thể giúp bất cứ việc gì cần trong tương lai, Nữ công tước có thể tin tưởng hoàn toàn vào sự trung thành tuyệt đối của họ. Công tước đảm bảo với họ rằng, chẳng những không lấy làm bực bội về sự bừa bởi của ông, mà còn rất cảm kích về những thông tin nhận được

Như cõi thiên đường

Chương 3

Julius Cameron nhìn cô cháu gái đi vào thư viện với đôi mắt khó chịu. Ngay cả bây giờ, khi mà cô chỉ là một kẻ mồ côi nghèo khổ, cô vẫn có một dáng đi duyên dáng cao quý và một cái cằm nhỏ kiêu hãnh một cách bướng bỉnh. Cô đang ngập trong nợ nần và ngày càng lún sâu hơn, những vẫn bước đi với cái đầu ngẩng cao, giống như những gì mà người cha kiêu ngạo, liều lĩnh của cô đã làm. ở tuổi 35, ông ta chết đuối trong một tai nạn chìm xuồng cùng với mẹ của Elizabeth, trước đó ông ta đã đánh bạc hết những thứ quan trọng được thừa kế và bí mật thế chấp đất đai. Thế mà ông ta vẫn tiếp tục sống một cách kiêu ngạo cho đến ngày cuối cùng của mình, giống như những kẻ quý tộc có đặc quyền vậy.

Là con trai út của Bá tước Vùng Havenhust, Julius không được hưởng tước hiệu cũng như của cải hay đất đai quan trọng nào cả. Nên ông được dạy dỗ rằng bởi vì làm việc không tiếc sức và tính tiết kiệm thận trọng mãi rồi cũng sẽ tích góp được một sản nghiệp đáng kể. Ông ra đi mà không có gì cả nhưng có những thứ tối thiểu để nỗ lực không ngừng cho một số phận tốt hơn trong cuộc sống của mình. Ông đã tránh sức quyến rũ và sự mê hoặc của xã hội thượng lưu, không chỉ bởi những chi phí không thể tưởng tượng của nó mà còn bởi không muốn đứng bên lề giới quý tộc.

Sau sự hy sinh của ông, sau cách sống khổ hạnh ông và vợ đã trải qua, số mệnh lại một lần nữa đùa cợt ông, vợ ông vô sinh. Sự đau khổ vĩnh viễn của ông, ông không có người thừa kế sản nghiệp của ông, đất đai cuả ông, không có trừ phi đứa con trai của Elizabeth có thể có sau khi đám cưới.

Bây giờ, trong khi nhìn cô cháu gái ngồi xuống chiếc ghế trước mặt mình, sự mỉa mai và ấn tượng đau đớn lại trỗi dậy trong ông. Thực tế là, ông đã giành cả cuộc đời mình để làm việc và tằn tiệm … vậy mà tất cả những gì mà ông đã đạt được sẽ phải bổ xung cho sự giàu có của đứa cháu trai tương lai của người anh trai đáng khinh của ông. Và còn tức điên hơn nữa là, ông phải có nghĩa vụ dọn dẹp cái tình trạng hỗn độn mà người anh cùng mẹ khác cha của Elizabeth, Robert để lại khi anh ta biến mất gần hai năm trước. Kết quả là bây giờ, ông phải thay mặt cha của nàng tìm kiếm cho nàng một người đàn ông có cả tước hiệu và tài sản để kết hôn nếu có thể. Một tháng trước, khi Julius bắt đầu công việc tìm kiếm một người chồng phù hợp cho nàng, ông đã cho rằng nhiệm vụ này tương đối dễ dàng. Khi mà nàng ra mắt lần đầu tiên, sắc đẹp của nàng, dòng dõi hoàn hảo và tài sản của nàng đã khiến nàng

lập nên một kỷ lục 15 người cầu hôn trong vòng 4 tuần ngắn ngủi. Nhưng ông đã rất ngạc nhiên, chỉ có ba trong số 15 người trả lời có cho bước thư của ông. Tất nhiên không có gì là bí mật rằng nay nàng đã nghèo đi, nhưng Julius đã đề nghị một món hồi môn đáng kể cho người cưới nàng. Theo Julius, người nghĩ tất cả mọi thứ trong giới hạn của tiền bạc, mình của hồi môn của nàng đã đủ đáng thèm muốn. Vụ scandal tồi tệ quanh nàng Julius biết một chút nhưng không quan tâm. Ông đã tránh xa xã hội thượng lưu với những tin đồn, sự phù phiếm và vô độ của nó.
Câu hỏi của Elizabeth kéo ông ra khỏi những hồi tưởng tức giận của mình "chú muốn thảo luận với cháu chuyện gì, chú Julius".
Tình trạng thù nghịch kết hợp với sự oán hận chắc chắn sẽ tạo ra một cơn giận bùng phát đối với Eliabeth, làm giọng của ông cộc lốc hơn thường lệ.
"Ta đến đây hôm nay để bàn bạc về chuyện hôn nhân sắp tới của cháu."
"Cái gì của cháu" Elizabeth thở hổn hển, sửng sốt làm vẻ bề ngoài tự trọng của nàng rơi xuống, trong giây lát nàng trông như một đứa trẻ cô độc, ngơ ngác, bị sập bẫy.
"Ta tin là cháu đã nghe ta nói" ngả người lên ghế, Julius nói cộc cằn "Ta đã thu hẹp xuống còn ba người. Hai trong số họ có tước hiệu, người thứ ba thì không.
"Làm cách nào…" Elizabeth dừng lại để trấn tĩnh trước khi nàng có thể nói tiếp "Làm cách nào mà chú có thể chọn được những người đàn ông đó."
"Ta đã hỏi Lucina tên những người đàn ông, những người trong suốt lễ ra mắt của cháu đã thảo luận chuyện cưới cháu với Robert. Cô ta cho ta những cái tên và ta đã gửi đến cho mỗi người một bức thư thông báo rằng cháu và ta – người bảo hộ của cháu sẵn lòng xem xét lại việc họ có thể là chồng của cháu."
Elizabeth ôm lấy đầu, cố khống chế sự kinh hoàng của mình. "ý chú là chú đã đưa ra một lời đề nghị công khai yêu cầu cầu hôn cháu tới tất cả những người có thể."
"Đúng" Ông kiềm chế nổi giận với sự hàm ý buộc tội của nàng rằng ông đã cư xử không phù hợp với địa vị của ông và của nàng. Vả lại, rằng nàng không muốn nghe huyền thoại về sức hấp dẫn đối với người khác phái của mình hình như đã kết thúc. Chỉ có ba trong số 15 người bày tỏ sự sẵn sàng nối lại mối quen biết cũ với nàng.
Cháu không thể tin được là chú đã làm việc này.
Ta làm điều ta cho là đúng và theo yêu cầu rõ ràng của người cha lười biếng vô tích sự của cháu. Ta có phải nhắc cháu nhớ rằng khi ta chết, thì tiền của ta sẽ được giao cho chồng của cháu và cuối cùng thì cho con của cháu. Tiền của ta.
Trong hàng tháng qua, Elizabeth đã cố hiểu chú mình và đâu đó trong trái

tim mình, nàng hiểu rõ nguyên nhân của những sự chua cay của chú mình và thậm chí là thông cảm với điều đó. "Cháu ước là chú sẽ được ban cho một đứa con trai của riêng mình." Nàng nói với một giọng nói nghẹn ngào. "Nhưng cháu không đáng bị khiển trách bởi vì chú không có con. Cháu không làm gì tổn hại đến chú và không có lý do gì khiến chú ghét cháu đến mức làm điều này với cháu…" Giọng nàng kéo dài khi nàng thấy biểu hiện cứng rắn của chú nàng cho rằng đó là sự cầu xin. Cằm Elizabeth ngẩng lên và nàng cố gắng giữ lấy lòng tự trọng của mình. "Những người đàn ông đó là ai?".

"Ngài Francis Belhaven" Ông nói ngắn gọn.

Elizabeth nhìn chằm chằm vào ông trong trạng thái đờ đẫn và lắc đầu. "cháu gặp hàng trăm người trong lần ra mắt của mình, nhưng cháu không nhớ tên tất cả bọn họ.

Người thứ hai là Ngài John Marchman, Bá tước của Canford.

Một lần nữa Elizabeth lắc đầu. "Có một cái tên có vẻ giống như thế nhưng cháu không thể nhớ khuôn mặt trông như thế nào".

Rõ ràng là thất vọng với phản ứng của nàng, chú nàng cáu kỉnh "Cháu hình như có trí nhớ rất kém. Nếu cháu không nhớ một hầu tước hoặc là một bá tước thì chú nghi ngờ việc cháu sẽ nhớ chỉ một người thường"

Không để ý đến sự châm chích trong giọng nói của chú mình. Nàng hỏi một cách kiên quyết "Ai là người thứ ba?"

Ông Ian Thornton. Anh ta…

Cái tên làm cho Elizabeth bật dậy, trong khi ngọn lửa thù hận và cú sốc kinh hoàng bùng nổ khắp thân thể nàng. "Ian Thornton" Chống tay lên bàn để làm cho bản thân vững vàng hơn. "Ian Thornton" Nàng nhắc lại. Giọng nàng lẫn lộn giữa sự giận dữ và nụ cười cuồng loạn. "Nếu Ian Thornton đề nghị cưới cháu, thì là do khẩu súng của Robert. Sự thích thú của anh ta đối với cháu sẽ không bao giờ là đám cưới, Robert đã đấu súng với anh ta là vì hành vi của anh ta. Thực tế là, Robert đã bắn anh ta."

Thay vì thông cảm hoặc là khó chịu, chú nàng chỉ nhìn nàng với một cái nhìn hoàn toàn lãnh đạm. Elizabeth nói một cách dữ dội "Chú không hiểu à?"

"Ta phải hiểu cái gì?" Ông nói, quắc mắt nhìn "Rằng anh ta đã trả lời đồng ý lời yêu cầu và rất chân thành. Có lẽ anh ta lấy làm ân hận về hành vi trước đây của mình và mong muốn có thể sửa chữa."

"Sữa chữa" Nàng hét lên. "cháu không cần biết anh ta cảm thấy gì về cháu, căm ghét cháu hay chỉ là ghê tởm cháu. Nhưng cháu có thể đảm bảo với chú rằng anh ta sẽ không, không bao giờ muốn cưới cháu. Anh ta có lý do cháu sẽ không bao giờ có thể xuất hiện trong xã hội nữa."

"Theo quan điểm của ta. Cháu sẽ tốt hơn nếu rời xa ảnh hưởng suy đồi của

London. Anh ta đã chấp nhận thời hạn của ta.
Thời hạn nào?
Mỗi người trong ba ứng cử viên đều đồng ý rằng cháu sẽ đến thăm họ trong một thời gian ngắn để có thể cho phép cháu quyết định ai là người phù hợp. Lucinda sẽ đi cùng cháu như một người đi kèm. Cháu sẽ rời đi trong 5 ngày. Belhaven đầu tiên, tiếp theo là Marchman, cuối cùng là Thornton.
Căn phòng ngập trong nước mắt của Elizabeth "Không thể tin được điều này." Nàng bật khóc và trong sự đau đớn nàng chộp lấy vấn đề cuối cùng của nàng "Lucinda đang đi nghỉ kỳ nghỉ đầu tiên của cô ấy trong năm. Cô ấy đang ở Devon thăm chị gái.
Vì vậy mà Berta sẽ thay Lucinda, còn Lucinda sẽ đi cùng cháu khi cháu đi thăm Thornton ở Scotland.
Berta. Berta chỉ là một cô hầu. Danh tiếng của cháu sẽ bị nát vụn nếu cháu trải qua một tuần lễ ở nhà một người đàn ông với một cô hầu thay vì một người đi kèm.
Vậy chúng ta đừng nói cô ta là cô hầu. Ta đã nhắc đến Lucinda như là một người đi kèm trong thư của ta, vậy ta hãy nói Berta là cô của cháu, không phản đối thêm nữa. mọi vấn đề đã được dàn xếp. Cháu có thể đi.
đó không phải đã được dàn xếp ổn thoả đó là một sai lầm tồi tệ. Cháu nói với chú là Ian Thornton không bao giờ muốn gặp cháu cùng như cháu không bao giờ muốn gặp anh ta.
Không có sai lầm nào cả. Ian Thorton đã nhận lá thư của ta và chấp nhận lời đề nghị của chúng ta. Thậm chí anh ta còn chỉ dẫn trực tiếp nơi ở của anh ta ở Scotland.
Đề nghị của chú Elizabeth hét lên không phải của cháu
Ta sẽ không tranh cãi vấn đề với cháu hơn nữa Elizabeth. Thảo luận đến đây là kết thúc.

Như cõi thiên đường

Chương 4

Elizabeth đi chầm chầm xuống đại sảnh, rẽ về phía hành lang, có ý định quay trở lại chỗ Alexandra, nhưng đầu gối của nàng rung lên mãnh liệt làm nàng dừng lại đặt tay lên tường để chấn tĩnh bản thân. Ian Thornton, vấn đề của những ngày tới là nàng sẽ phải đối mặt với Ian Thorton.
Cái tên của chàng quay cuồng trong tâm trí nàng, làm cho đầu nàng quay tròn trong mớ hỗn độn của sự căm ghét, nhục nhã và sợ hãi. Cuối cùng nàng

quay lại và bước vào một ban công nhỏ nơi mà nàng ngồi xuống ghế sofa, và ngước nhìn một cách vô hồn lên mảng nhỏ trên tường nơi đã từng treo bức tranh của Rubens.
Không một phút giây nào Elizabeth tin rằng Ian Thornton có lúc nào đó mong muốn cưới nàng. Nàng không thể tưởng tượng điều gì có thể là động cơ khiến cho bây giờ chàng lại chấp nhận lời đề nghị xúc phạm của chú nàng. Nàng là kẻ khờ khạo và cả tin chắc là những vấn đề mà chàng quan tâm.
Bây giờ khi nàng ngã đầu ra phía sau và nhắm mắt lại. Nàng có thể tin chắc rằng nàng không thể không lo lắng hoặc là thảnh thơi cho đến tuần lễ nàng gặp chàng. Nàng đã từng tin chắc rằng tương lai của nàng sẽ rực rỡ, nhưng giờ thì nàng không có lý do để nghĩ khác đi.
Cha mẹ nàng mất khi nàng mười một tuổi đó là khoảng thời gian đen tối nhất của nàng, nhưng rồi Robert đã an ủi nàng, động viên nàng và hứa rằng mọi việc sẽ sớm trở nên sáng sủa trở lại. Robert lớn hơn nàng tám tuổi và mặc dù chỉ là anh cùng mẹ khác cha là con trai của mẹ trong cuộc hôn nhân đầu của mình. Nàng rất yêu mến và tin tưởng anh. Cha mẹ nàng thường xuyên vắng nhà đến nỗi dường như họ chỉ giống như những du khách đáng yêu nhẹ nhàng đến và đi 3 hoặc 4 lần trong năm trong cuộc đời nàng, mang cho nàng những món quà và sau đó thì sớm biến mất.
Ngoại trừ việc mất cha mẹ, tuổi thơ của Elizabeth thực sự rất vui vẻ. Tính tình vui vẻ của nàng làm cho nàng trở thành người được yêu thích đối với tất cả gia nhân những người đã mê mẩn nàng. Người đầu bếp đưa cho nàng bánh kẹo, người quản gia dạy nàng đánh cờ…
Nhưng tất cả "bạn" của nàng ở Havenhurst, có một người mà Elizabeht đã trải qua phần lớn thời gian với là Oliver, Người làm vườn chính người đã đến Havenhurst khi nàng 11 tuổi. Một người đàn ông trầm lặng với đôi mắt dịu dàng, Oliver chăm sóc cây cối ở Havenhurst rất cẩn thận và dịu dàng "cây cối cũng cần được yêu mến" ông giải thích khi cô bé Elizabeth ngạc nhiên khi thấy ông đang khích lệ một cây violet đang rũ xuống. Ông đã mời nàng đi về hướng cây violet "hãy cho cây violet những lời động viên". Elizabeth cảm thấy đó là điều ngốc nghếch nhưng nàng vẫn làm theo lời chỉ dẫn, vì Oliver là một người làm vườn thành thạo, không thể phủ nhận trong một tháng qua từ khi ông đến vườn tược ở Havenhurst đã phát triển nhanh chóng. Và nàng đi về phía cây violet và nói "mình hy vọng bạn sẽ sớm khoẻ lại và sẽ đáng yêu như trước đây"
"Cháu đã cho nó một liều thuốc đặc biệt. Khi cháu quay lại đây sau vài ngày cháu sẽ thấy cô ấy sẽ không ngần ngại cho cháu thấy cô ấy đã cảm thấy tốt hơn như thế nào." Oliver nói. Elizabeth cuối cùng cũng nhận ra là có một số cây là cây cái còn số khác là cây đực.

Ngày hôm sau, Elizabeth ra nhà kính nhưng cây violet vẫn chưa khá hơn. 5 ngày sau nàng quên mất cái cây và chỉ đi ra nhà kính vì muốn mang cho Oliver một cái bánh.
“Bạn của cháy đang đợi cháu ở đàng kia, cô chủ.” Oliver nói.
Elizabeth bước về phía cái giá để cây và khám phá ra rằng cây violet đã có những bông hoa cứng cáp đẹp tuyệt. Oliver, “chú làm thế nào thế?”
“Đó là do những lời động viên của cháu và một ít thuốc của chú” Ông nói và bởi vì ông có thể thấy được ánh sáng le lói của sự quyến rũ châ thật. Và có lẽ bởi vì ông muốn làm sao lãng đi sự buồn phiền vì mới bị mồ côi của cô bé. Ông hướng những suy nghĩ của cô bé về nhà kính, giới thiệu tên của cây cối và cho cô xem những thứ ông định làm. Sau đó, ông hỏi cô có muốn có một khu vườn nhỏ của riêng mình và khi Elizabeth tán thành họ bắt đầu đi về phía cây giống trong nhà kính, bắt đầu lên kế hoạch về những loài hoa mà cô bé muốn trồng.
Những ngày sau đó đánh dấu sự bắt đầu của niềm đam mê lâu dài của Elizabeth với việc trồng trọt. Làm việc bên cạnh Oliver, với một cái tạp dề để bảo vệ váy áo của mình, cô bé đã học tất cả những điều mà ônh có thể dạy cho cô về trồng trọt.
Và khi mà Oliver đã dạy cho nàng tất cả những gì mà ông biết thì nàng bắt đầu dạy lại ông những kiến thức mới mà nàng có được trong thư viện – niềm tự hào của ông nàng. những kiến thức mới đã giúp cho cây trồng của họ phát triển nhanh hơn. Trong vòng năm ngày khu vườn nhỏ của Elizabeth đã trở thành một mảng chính của nhà kính. Oliver nói với nàng “Chúng biết cháu yêu chúng và chúng cho cháu biết chúng yêu cháu bằng cách mang lại cho cháy những gì tốt nhất của chúng.”
Khi mà sức khoẻ của Oliver yêu cầu phải đến một nơi có khí hậu ấm áp hơn, nàng rất nhớ ông và thậm chí còn dành nhiều thời gian tronh vườn của nàng hơn nữa.
Ngoài niềm đam mê với vườn tược và mối quan hệ gần gũi với gia nhân, Elizabeth còn có một điều tuyệt vời là tình bạn của nàng với Alexandra Lawrence. Alex là hàng xóm gần nhất cùng độ tuổi với nàng và mặc dù hơn nàng một tuổi, họ cùng chia sẻ cảm giác tuyệt vời khi nằm trên giường vào buổi tối, kể những câu chuyện ma rùng rợn cho đến khi cười khúc khích vì hoảng sợ hoặc là ngồi trên ngôi nhà cây to của Elizabeth kể những bí mật của con gái và những giấc mơ thầm kín.
Kể cả khi Alex cưới chồng và đi xa, Elizabeth vẫn không bao giờ cảm thấy cô đơn, bởi vì một thứ mà nàng yêu mến đã chiếm cứ toàn bộ kế hoạch cũng như thời gian của nàng. nàng có Havenhrst, trước tiên là một lâu đài, bao quanh bởi hào và các hàng rào đá cao, Havenhurst là di sản của người chồng của bà cố thế kỷ thứ 12 của Elizabeth. Người chồng của bà cố đặc biệt này

lợi dụng ảnh hưởng đối với nhà vua để thêm vào di chúc một số điều khoản bổ xung là điều khoản kế thừa theo thứ tự của Havenhurst đảm bảo rằng nó sẽ thuộc về vợ của ông và người thừa kế của họ lâu chừng nào họ còn có thể giữ nó, bất kể người đó là nam hay nữ.
Vì vậy mà kết quả là, ở tuổi 11 khi mà cha mất, Elizabeth đã trở thành nữ bá tước của Havenhurst, và mặc dù tước hiệu đó có rất ít ý nghĩ đối với nàng, thì Havenhurst, với lịch sử nhiều màu sắc là tất cả đối với nàng. cùng với thời gian ở tuổi 17 nàng đã trở nên quen thuộc với lịch sử của lâu đài những cái mà nàng thuộc về. Nàng biết tất cả mọi thứ về thời kỳ khó khăn mà Havenhurst đã phải trải qua, nàng biết tất cả các cái tên của những kẻ tấn công và những người chỉ huy mà các bá tước và nữ bá tước của Havenhurst đã giao cho việc giữ cho nó an toàn. Nàng biết tất cả về những chủ nhân trước đây, những việc họ đã hoàn thành và cả những điểm yếu của họ từ vị bá tước đầu tiên, người đã thể hiện can đảm và khéo trong một trận đánh đã tạo nên một huyền thoại về mình (nhưng là người rất sợ vợ), cho đến con trai của ông.
Tường hào bao quanh đã được lấp lại thế kỷ trước và tường của lâu đài được di chuyển và lâu đài được mở rộng và biến đổi cho đến khi trông giống như một ngôi nhà nông thôn tuyệt đẹp và rộng rãi không hoặc có giống một chút giống bản thân nó trước kia. Nhưng Elizabeth biết những cuộn giấy da và những bức tranh trong thư viện chỉ chính xác nhưng nơi trước kia là bức tường đá cao và hào.
Tất cả những điều đó làm cho Elizabeth không giống như phần lớn các quý cô trẻ sinh ra trong những gia đình quý tộc. Sự hiểu biết phi thường, sự tự tin, với tính thực tiễn được chứng minh thêm mỗi ngày. Nàng được người quản gia dạy cho biết những điều cần thiết để có thể điều hành sản nghiệp của mình. Bao quanh bởi những người đáng tin cậy, nàng lạc quan một cách ngây thơ rằng tất cả mọi người đều phải tốt và đáng tin cậy như những người mà nàng đã gặp tại Havenhurst.
Có một sự ngạc nhiên lớn vào một ngày định mệnh, khi Robert đột ngột trở về từ London, kéo nàng ra khỏi bụi hồng mà nàng đang tỉa, cười thoải mái, thông báo cho nàng rằng nàng sẽ có lễ ra mắt lần đầu tiên trong vòng 6 tháng tới. Nàng đón nhận một cách thích thú và không quan tâm đến tất cả những khó khăn có thể gặp phải.
“Tất cả đã được sắp xếp” Anh nói trong sự xúc động của nàng. “qúy bà Jamison đồng ý đỡ đầu cho em- vì yêu mến những ký ức về mẹ chúng ta. Những sẽ tốn kém.
Elizabeth ngước nhìn anh ngạc nhiên “Anh chưa bao giờ để ý đến giá trị của bất cứ cái gì trước đây, chúng ta không gặp bất cứ khó khăn gì về tài chính chứ Robert?”

“Không còn nữa” Anh nói dối “Chúng ta có một tương lai ở đây, chỉ là anh không nhận ra”
“Nơi nào” Elizabeth hỏi hoàn toàn thất bại vì tất cả mọi thứ nàng nghe làm cho nàng cảm thấy lo lắng.
Anh cười và kéo nàng đến trước gương, nâng mặt nàng lên trên bàn tay mình, để nàng nhìn vào hình bóng mình trong đó.
Elizabeth em có nhìn thấy vết bẩn trên má em không
Không em chỉ thấy gương mặt mình
Elizabeth gương mặt của em bây giờ là tương lai của chúng ta. Anh không bao giờ nghĩ đến cho đến ngày hôm qua, khi mà Bertie Kanlde nói với anh về lời đề nghị tuyệt vời của Ngài Cheverley đối với chị gái anh ta.
Anh đang nói về điều gì thế
Anh đang nói về đám cưới. Em sinh đẹp gấp đôi chị gái của Bertie. Với gương mặt của em và Havenhurst là của hồi môn. Em có thể có một cuộc hôn nhân lan truyền khắp nước Anh. Cuộc hôn nhân sẽ mang lại cho em nữ trang, váy áo và một ngôi nhà đẹp và có thể mang lại cho anh mối liên hệ đáng giá rất nhiều tiền. Bên cạnh đó” Anh trêu chọc “Nếu anh không chạy nhanh bây giờ, thì anh biết rằng em sẽ ném hàng nghìn bảng trong phạm vi của anh từ tiền của em.
“Chúng ta thiếu tiền, phải không” Elizabeth tiếp tục hỏi.
Chúng ta có một số khó khăn.
Elizabeth chỉ vừa mới 17 tuổi, nhưng nàng biết khi nào thì anh lừa rối nàng và biểu hiện của nàng rõ ràng là nghi ngờ những việc anh đã làm.
Thực ra thì chúng ta đang ở trong tình trạng rất khó khăn, rất tệ. Anh miễn cưỡng thừa nhận.
Chúng ta có thể làm gì. nàng hỏi và mặc dù nỗi sợ hãi bắt đầu run rẩy trong nàng, nàng vẫn cố nói với vẻ bình tĩnh.
Sự lúng túng phủ lên gương mặt đẹp trai của anh nàng: đầu tiên, cha ra đi để lại những món nợ đang kinh ngạc, một trong số chúng là do cờ bạc. anh cũng tạo nên một số món nợ. Anh đã cố giữ chủ nợ của ông và của anh không đòi trong nhiều năm tốt nhất mà anh có thể nhưng họ bây giờ bắt đầu khó chịu. Mà không chỉ có thế. Giá trị của Havenhurst cũng bắt đầu giảm. Thu nhập không đủ cho những chi phí lâu dài và sẽ không bao giờ đủ. Kết quả là chúng ta phải thế chấp tài sản của chúng ta cả anh và em. Chúng ta sẽ phải thế chấp những gì có được trong nhà để trả cho một số khoản nợ hoặc là chúng ta có thể có khả năng ló mặt ra ở London hoặc là chúng ta không còn gì nữa. Havenhurst là của em không phải của anh nhưng nếu em không có một cuộc hôn nhân tốt thì mọi việc sẽ kết thúc bằng việc phải đấu giá các tài sản và sớm thôi.
Giọng của nàng nói nhỏ nhẹ, nhưng trong thâm tâm là cả một khối hoang

mang và sợ hãi "anh vừa nói rằng mùa lễ hội ở London rất tốn kém và rõ ràng chúng ta không có tiền" nàng chỉ ra thực tế.
Các chủ nợ sẽ chờ một thời gian khi họ thấy em đính hôn với một người đàn ông và anh hứa là em sẽ không có vấn đề gì trong việc tìm kiếm một người.
Elizabeth nghĩ rằng tất cả kế hoạch này có vẻ lạnh lùng và hám lợi nhưng Robert lắc đầu: Em là phụ nữ em cần tình yêu và có một đám cưới, em biết là tất cả phụ nữ rồi đều phải có một đám cưới. Em sẽ không gặp được ai thích hợp nếu cứ giam mình ở Havenhurst. Và anh sẽ không khuyên em là chúng ta sẽ chấp nhận lời đề nghị từ bất cứ kẻ nào. anh sẽ chọn ai đó em có thể phát triển một sự yêu mến lâu dài và rồi anh sẽ mặc cả một thoả thuận lâu dài dựa trên nền tảng tuổi trẻ của em. Không một người đàn ông nào có thể lao vào một cuộc hôn nhân với một cô gái 17 tuổi trước khi cô ấy sẵn sàng. Đó là cách duy nhất." Anh an ủi nàng khi nàng có vẻ sẽ tranh cãi.
Elizabeth biết rằng anh nàng không vô lý khi trông chờ đám cưới của nàng. Trước khi cha mẹ nàng chết thì họ nói rõ ràng rằng nghĩa vụ của nàng là phải kết hôn theo ý nguyện của gia đình. Trong trường hợp này, anh trai cùng mẹ khác cha của nàng có trách nhiệm lựa chọn và Elizabeth tin tưởng anh hoàn toàn.
"Thêm nữa. Em chưa bao giờ mơ sẽ mặc một chiếc váy cưới tuyệt đẹp và được tán tỉnh bởi một anh chàng theo đuổi diễn trai."
"có lẽ là thỉnh thoảng" Elizabeth thừa nhận với một nụ cười ngượng ngập và đó là sự thừa nhận giảm nhẹ. Nàng là một cô gái bình thường, khoẻ mạnh, đầy đam mê và nàng thường đọc những tiểu thuyết lãng mạn. nàng nói với một nụ cười lặng lẽ dứt khoát "chúng ta sẽ thử xem".
Trong sáu tháng sau đó, Robert bắt đầu tìm cách khắc phục các trở ngại để có thể ngăn cản Elizabeth tạo ra ấn tượng ngoạn mục trước xã hội thượng lưu London. Một người phụ nữ tên là Porter đã được thuê để dạy Elizabeth những kỹ năng xã hội phức tạp mà mẹ nàng và các gia sư trước đây không có. Từ bà Porter Elizabeth đã được học rằng nàng phải không bao giờ để lộ ra là nàng thông minh, hiểu biết hoặc là có chút xíu nào đó quan tâm đến nghề làm vườn.
Một người may y phục đắt tiền ở London được thuê để thiết kế và may tất cả các váy áo mà bà Porter cho rằng cần thiết cho mùa lễ hội.
Cô Lucinda Throckmorton-Jones, một người đã từng bầu bạn với rất rất nhiều cô gái thành công nhất trong lần ra mắt đầu tiên của những mùa lễ hội trước đây. Là một người phụ nữ 30 tuổi với mái tóc thô và xoắn màu xám, được cô búi thành búi và có một tư thế thẳng đứng cứng đơ. Cô ta có một gương mặt nhăn nhó thường trực, khi mà cô ta cảm thấy không đồng ý điều gì đó nhưng rất có giáo dục khi nhận xét về điều đó. Thêm vào diện mạo tự nhiên làm nản lòng của người đi kèm, Elizabeth còn quan sát một thời gian

ngắn sau cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ và phát hiện rằng cô Throckmorton-Jones có khả năng gây ngạc nhiên là có thể ngồi yên lặng hàng giờ mà không động đậy thậm chí một ngón tay.
Elizabeth từ chối thái độ lạnh lùng của cô Lucinda và bắt đầu tìm cách vui vẻ hơn với cô ta. Để trêu chọc, nàng gọi cô ta là Lucy và khi cái tên hiệu trìu mến ngẫu nhiên ấy làm cho cô ta nổi giận lôi đình, Elizabeth cố gắng tìm một phương cách hành động khác. Nàng khám phá ra nó khá sớm. Một vài ngày sau khi Lucinda đến sống tại Havenhurst cô ta phát hiện ra nàng đang thu mình trong một chiếc ghế ở trong thư viện rộng lớn của Havenhurst, đang mê mải một cuốn sách.
"Cô thích đọc sách à" Lucinda hỏi một cách cộc cằn và ngạc nhiên là cô ta chú ý đến tên sách.
"đúng" Elizabethầcm đoan với cô ta, rồi mỉm cười hỏi "Cô đã bao giờ đọc Christopher Marlowe chưa?" "Rồi nhưng tôi thích Shakespeare hơn."
Sau đó chủ đề chính của họ mỗi đêm sau bữa ăn tối là tranh luận về sự xuất sắc của mỗi cuốn sách mà họ đã đọc. Sau đó rất lâu Elizabeth nhận ra rằng nàng đã khiến cho Lucinda tôn trọng một cách miễn cưỡng. Và có thể chắc chắn là nàng đã khiến cho Lucinda yêu mến mình, chỉ có một cảm xúc mà cô ta chưa bao giờ biểu hiện là giận dữ, và chỉ có một lần với kẻ bán hàng vô lại trong làng. Đó là một biểu hiện mà Elizabeth không bao giờ quên. Lucinda tiến về phía người đàn ông không may và dùng những ngôn từ mà Elizabeth chưa từng nghe. Ngay sau đó, cô lại dấu kín cảm xúc của mình.
Cuối cùng thì nhà Cameron, cùng với Lucinda và một số gia nhân cần thiết, đến London trong lễ ra mắt lần đầu của Elizabeth, Elizabeth đã học được tất cả những gì mà bà Porter có thể dạy cho nàng và nàng cảm thấy mình rất có khả năng vượt qua những thách thức mà bà Porter miêu tả. Trên thực tế, khác với việc ghi nhớ những quy tắc xã giao, nàng có một trở ngại nhỏ là sự thái quá mà nàng có thể tạo nên. Sau tất cả, nàng học nhảy trong sáu tháng để có thể hoàn thành lần ra mắt đầu tiên và nàng có thể chuyện trò từ khi nàng 3 tuổi, nhiệm vụ duy nhất của nàng khi ra mắt là trò chuyện một cách lịch sự chỉ trong những chủ đề tầm thường, che giấu sự thông minh của mình bằng mọi giá và nhảy.
Ngày sau khi họ ổn định chỗ ở trong ngôi nhà ở trung tâm thành phố bên cạnh người đỡ đầu của nàng, Quý bà Jamison, đã ghé thăm Elizabeth và Robert. Cùng với hai cô con gái, Valerie và Charise. Valerie lớn hơn Elizabeth một tuổi và đã ra mắt lần đầu tiên vào năm trước; Charise lớn hơn 5 tuổi và là vợ goá trẻ tuổi của Ngài Dumont người đã mất chỉ một tháng sau ngày cưới vì tuổi già, để lại người vợ mới cưới giàu có, thanh thản và hoàn toàn độc lập.
Hai tuần trước mùa lễ hội Elizabeth trải qua phần lớn thời gian với những cô

gái lần đầu ra mắt trẻ tuổi giàu có những người tập hợp lại trong phòng khách của nhà Jamison để bàn tán một cách hạnh phúc về tất cả mọi thứ và tất cả mọi người. Tất cả bọn họ đều đến London với cùng một nhiệm vụ cao quý và mục đích của gia đình; cưới chồng theo ý nguyện của gia đình, những người cầu hôn giàu nhất có thể để làm tăng thêm sự giàu có và vị thế xã hội của gia đình họ. Khi ở phòng khách này Elizabeth học thêm được rất nhiều điều. Nàng khám phá ra rằng bà Porter đã đúng khi nói về sự phô trương thanh thế. Nàng cùng khám phá ra rằng hình như không bị coi là có cử chỉ xấu khi mổ xẻ tình trạng tài chính cũng như triển vọng của những người đàn ông chưa vợ. Ngày đầu tiên tất cả những gì nàng có thể làm là không để lộ sự thiếu hiểu biết của mình với một sự kinh ngạc khó chịu về những mẩu đối thoại xung quanh nàng: Ngài Peters là một món béo bở đấy. Tại sao, bởi vì anh ta có lợi tức 20.000 bảng và triển vọng là có thể thừa kế tước hiệu của bác anh ta là tòng nam tước nếu như ông ấy chết vì đau tim đó là tất cả những lý do để có thể trong đợi ở anh ta." Một trong số những cô gái thông báo và một cô khác thêm vào: "Shoreham là một dinh cơ nguy nga lộng lẫy ở Wiltshire và ….Elizabeth, đợi đến khi Richard Shipley. đừng để vẻ bề ngoài quyến rũ của anh ta đánh lừa bạn. anh ta hoàn toàn là một kẻ vô lại" Lời khuyên cuối cùng đến từ Valerie Jamison, người mà Elizabeth coi như là người bạn thân nhất trong số những cô gái này.

Elizabeth vui vẻ chấp nhận tình bạn chung này và bề ngoài có vẻ chấp nhận lời khuyên của họ. Bên cạnh đó, nàng cảm thấy càng ngày càng cảm thấy lo lắng về quan điểm của họ về những người mà theo đánh giá của họ là ở tầng lớp thấp kém hơn họ là điều rất ngạc nhiên đối với quý cô trẻ là người coi người quản gia và người giữ ngựa của nàng là ngang hàng với nàng.

Mặt khác, nàng rất thích London, với những đường phố nhộn nhịp, các công viên được chăm sóc cẩn thận và không khí sôi nổi, và nàng nàng rất yêu mến những người bạn những người mà khi họ không buôn chuyện về ai đó thì rất vui vẻ.

Vào buổi tối vũ hội đầu tiên của nàng, sự tin tưởng và vui thích của Elizabeth đột nhiên biến mất. Khi nàng đi xuống cầu thang của nhà Jamison bên cạnh Robert, thình lình nàng cảm thấy kinh hãi chưa từng thấy trong đời. Đầu của nàng quay cuồng với những thứ nên và không nên làm và nàng có ý nghĩ tồi tệ là nàng sẽ người không có bạn nhảy tệ nhất của mùa vũ hội. Nhưng khi nàng bước vào phòng khiêu vũ, cảnh tượng chào đón làm cho nàng quên tất cả sự khiếp sự è dè ngượng ngập và làm cho mắt nàng sáng lên sự kinh ngạc. Những ngọn đèn treo với hàng nghìn ngọn nến, những người đàn ông đẹp trai và những người phụ nữ lộng lẫy trong những bộ quần áo bằng lụa và xatanh.

Nhìn những người đàn ông trẻ xung quanh đang nhìn chằm chằm vào mình,

nàng ngước ánh mắt ngời sáng về phía người anh trai đang mỉm cười. "Robert" Nàng thì thầm, đôi mắt màu xanh lục rạng rỡ "Anh đã bao giờ tưởng tượng nơi nào có những người đẹp nhất và những phòng lên nhất trên thế giới như ở đây chưa?"

Chương 5

Mặc một bộ váy bằng sa mỏng màu trắng điểm thêm những hoạ tiết dát vàng với một bông hoa hồng trắng cài trên mái tóc màu vàng và đôi mắt màu xanh lục sáng lấp lánh, Elizabeth trông như một nàng công chúa bước ra từ chuyện thần tiên.
Cuối buổi Elizabeth cảm thấy là nàng đang ở trong một câu chuyện thần tiên. Các chàng trai trẻ vây quanh nàng, tự giới thiệu và mời nàng nhảy, và mong có cơ hội để lọt vào mắt xanh nàng. Nàng cười và nhảy, nhưng nàng không bao giờ phải sử dụng đến khả năng ve vãn như các cô gái khác thường sử dụng, thay vì thế nàng lắng nghe với vẻ quan tâm chân thật và nở nụ cười thân thiện với tất cả những người theo đuổi khi họ nói chuyện với nàng. Nàng làm cho họ thoải mái. Mọi người yêu mến nàng và hầu hết các chàng trai trẻ ở vũ hội say mê nàng. Elizabeth Cameron với vẻ đẹp thiên thần, mái tóc vàng óng ả và đôi mắt màu xanh lục lấp lánh, đã cuốn London vào một cơn bão. She was not a rage, she was the rage.
Người đến thăm nhà nàng vào sáng hôm sau như một dòng suối không bao giờ ngừng nghỉ và tại đây không phải ở phòng khiêu vũ, nàng đã tạo ra một cuộc chinh phục vĩ đại nhất của mình, nàng thậm chí còn dễ dàng chinh phục mọi người hơn nàng đã làm ở phòng khiêu vũ vì nàng không chỉ đơn thuần trông đáng yêu, xinh xắn. Trong vòng 3 tuần có 14 quý ông cầu hôn nàng, và London rì rầm bàn tán vì chuyện này chưa từng xảy ra. Thậm chí đối cả với Quý cô Mary Gladstone người mà sắc đẹp đã thống trị hai mùa vụ hội liên tiếp gần đây, cô còn nhận được ít lời cầu hôn hơn nàng.
12 trong số những người cầu hôn nàng còn trẻ, mụ mẫm vì nàng và có đủ tư cách, còn hai người thì quá già và cũng say mê nàng điên cuồng. Robert, với niềm kiêu hãnh quá mức và cũng thiếu tế nhị không kém, khoe khoang với những người cầu hôn và tàn nhẫn loại bỏ họ khi thấy không phù hợp và không tương xứng. Anh ta đợi, trung thành giữ lời hứa với Elizabeth là chọn cho nàng một người chồng vừa ý với người đó nàng có thể hạnh phúc.
Người thứ 15 đáp ứng tất cả yêu cầu của anh ta. Cực kỳ giàu có, đẹp trai, tử

tước Mondevale, 25 tuổi, không còn nghi ngờ gì nữa là đám tốt nhất. Robert biết điều đó, và khi anh ta nói với Elizabeth tối đó, anh ta trông cực kỳ hứng thú rằng anh ta gần như quên mất bản thân anh ta và rời khỏi bàn đến bên Elizabeth để chúc mừng nữ tử tước tương lai.
Elizabeth hài lòng khi quý ông mà nàng quan tâm một các đặc biệt cũng quan tâm đến nàng. "Robert, anh ấy rất đáng yêu nhưng em không chắc là anh ấy thích em đủ để cầu hôn em.'
Robert đặt một nụ hôn trìu mến lên trán nàng "công chúa, không một người đàn ông nào nhìn em mà không mất trí hoàn toàn, chỉ là vấn đề thời gian thôi".
Elizabeth cười và nhún vai. Nàng thật sự chán ngấy việc mọi người chỉ quan tâm đến vẻ đẹp của nàng mà không bận tâm đến những gì đằng sau nó. Vả lại, tất cả những hoạt động điên cuồng và hào nhoáng của mùa lễ hội, cái ban đầu đã mê hoặc nàng đã bắt đầu nhanh chóng làm nàng chán ngấy.
"Mondevale có kế hoạch đến thăm em chiều nay. Nhưng anh không có ý định trả lời anh ta trong một hoặc hai tuần tới. Chờ đợi sẽ làm anh ta thêm quyết tâm, bên cạnh đó, em xứng đáng có một thời gian tự do trước khi là một người đã đính hôn."
Người đã đính hôn, Elizabeth cảm thấy nôn nao một cách kỳ quặc và cảm thấy khó chịu khi nghe từ đó, cuối cùng nàng nhận ra là nàng cực ký dại dột.
Anh phải thú nhận rằng anh sợ phải nói với anh ta là món hồi môn của em chỉ là 5000 bảng nhưng có vẻ như anh ta không quan tâm.
"Tuyệt vời" Elizabeth nói một cách yếu ớt, cố gắng một cách khó khăn để cảm thấy mọi chuyện đang tốt đẹp hơn, nhưng vẫn cảm thấy một sự một sự cắn rứt lo lắng một cách không thể giải thích nổi.
"Em thật tuyệt vời" Robert nói, vuốt tóc nàng "em đã kéo cha, anh và Havenhurst ra khỏi sự phá sản nhục nhã."
3 giờ sau đó tử tước Mondevale đến. Elizabeth gặp anh ta trong phòng khách, anh ta đi vào rồi cầm lấy tay nàng trong tay anh ta và mỉm cười ấm áp "câu trả lời là có phải không" anh ta nói, nhưng đó có vẻ là một lời khẳng định hơn là một câu hỏi.
Anh đã nói chuyện với anh trai em. Elizabeth ngạc nhiên hỏi.
Không chưa đâu
Vậy tại sao anh biết câu trả lời là có. Nàng hỏi và mỉm cười bối rối.
Bởi vì anh phát hiện ra rằng cô Lucinda Throckmorton-Jones không có mặt bên cạnh em lần đầu tiên trong tháng. anh ta đặt một nụ hơn ngắn làm nàng bất ngờ và đỏ mặt. "Em có biết là em xinh đẹp đến thế nào không?"
Elizabeth có một ý định mơ hồ từ khi tất cả mọi người luôn nói nàng xinh đẹp và nàng có gắng kìm nắn cảm giác thôi thúc muốn hỏi lại "anh có biết em thông minh đến đâu không" Không phải là nàng tưởng tượng là nàng là

người thông minh có trí tuệ nhưng mà nàng rất thích đọc, suy nghĩ và tranh luận các vấn đề và nàng không chắc chắn là anh ta thích điều đó ở nàng. anh ta chưa bao giờ bày tỏ quan điểm về bất cứ vấn đề gì trừ những vấn đề chung chung tầm thường và anh ta chưa bao giờ hỏi ý kiến của nàng.
"Em thật quyến rũ" anh ta thì thầm và Elizabeth tự hỏi, một cách nghiêm túc rằng, tại sao anh ta lại nghĩ như vậy. Anh ta không biết rằng nàng yêu thích câu cá, thích cười, và nàng có thể bắn súng ngắn và thậm chí là nàng là một tay thiện sạ, rằng nàng rất yêu thích việc trông trọt. Anh ta không biết rằng nàng có thể tự điều khiển xe ngựa đua vòng quanh Havenhust. Thậm chí nàng cũng không biết anh ta có thích nghe kể về những điều tuyệt vời về Havenhust. Anh ta biết rất ít về nàng và nàng thậm chí còn biết về anh ta ít hơn nữa.
Nàng ước gì có thể hỏi ý kiến của Lucinda nhưng Lucinda bị ốm và ở lại trong phong suốt từ hôm qua.
Elizabeth vẫn cảm thấy có chút lo lắng về tất cả những điều đó cho đến chiều ngày tiếp theo khi nàng tham dự một buổi liên hoan cuối tuần nơi mà đã đẩy nàng lên con đường của Ian Thornton và thay đổi toàn bộ cuộc đời nàng.
Bữa tiệc được tổ chức tại căn nhà nông thôn đáng yêu của chị gái Valerie, quý bà Charise Dumont. Khi Elizabeth đến thì ngôi nhà đã đầy khách đang cười đùa và uống sâmpanh trong vườn. Theo tiêu chuẩn của London , bữa tiệc này hơi nhỏ, hiện tại chỉ có ít hơn 150 khách, trong đó chỉ có 25 người bao gồm Elizabeth và ba người bạn của nàng là thực sự ở lại cả kỳ nghỉ.
Nếu nàng không quá ngây thơ và được che chở quá nàng hẳn đã nhận ra giới ăn chơi khi nàng nhìn thấy nó tối hôm đó. Nàng nhận thấy khi nhìn thoáng qua rằng các khách mời ở buổi tiệc này qúa già, nhiều kinh nghiệm và quá tự do so với những người mà nàng đã từng tiếp xúc.
Bây giờ, khi ngồi ở salon tại Havenhurst, hồi tưởng lại cuối tuần bất hạnh và điên rồ ấy, nàng lấy làm ngạc nhiên về sự ngây thơ, khờ khạo và cả tin của mình.
Ngửa đầu tựa vào sofa, nàng nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế sự đau khổ nhục nhã. Tại sao, nàng thất vọng tự hỏi, tại sao các ký ức hạnh phúc cứ ngày càng mờ nhạt khi mà nàng chỉ mới vừa hồi tưởng về nó, trong khi nhữung ký ức tồi tệ dường như vẫn cứ tồn tại như một vết cắt sắc nhọn đau đớn? Thậm chí bây giờ nàng vẫn có thể nhớ lại, nghe được và cám thấy được chúng.
Hoa nở rực rỡ trong khu vườn chính khi nàng bước ra ngoài tìm kiếm các bạn của mình. Hao hồng. Mọi nơi đều thơm lừng mùi hoa hồng. Trong phòng khiêu vũ ban nhạc đang chơi nhạc, thình lình một điệu van đáng yêu lọt ra ngoài vườn và làm cho khu vườn ngập tràn tiếng nhạc.

Trời đang vào lúc chạng vạng và một vài gia nhân đang thắm lên những ngọn đuốc trong vườn. Không phải tất cả đều được thắp sáng, tất nhiên – dưới một góc tối thuận lợi có một số đôi những người muốn được riêng tư những Elizabeth không nhận ra cho đến khi đã muộn.
Mất gần nửa giờ để tìm kiếm các bạn, bởi vì họ đang tụ tập bàn tán ở một góc xa của khu vườn nơi mà họ lén lút nhìn về phía bờ rào. khi nàng đến gần các cô gái nàng nhận ra họ không đứng ở phía hàng rào mà đang lén nhìn về phía đó, đang nói huyên thuyên vẻ rất thú vị về người nào đó mà họ đang theo dõi – ai đó dường như làm cho họ cực kỳ kích động. "Bây giờ" Valerie cười khúch khích, nhìn chằm chằm về phía hàng rào "đây có phải là cái mà chị mình gọi là sức quyến rũ mạnh mẽ không?" tóm lại, im lặng một cách cung kính cả 3 cô gái còn lại nhìn chăm chú người đàn ông hoàn hảo đầy chất đàn ông người nhận được sự tán dương của Valerie tuyệt đẹp và người chị sáng suốt của cô, Charise. Elizabeth chỉ nghĩ đến vết bẩn trên giầy của nàng và buồn rầu suy nghĩ về cái giá cắt cổ của đôi giày trong khi tự hỏi có thể mua chỉ một chiếc giầy thay vì cả đôi không. "Mình vẫn không thể tin được đó là anh ấy" Valerie thì thầm "Charise nói là có thể là anh ấy sẽ ở đây, nhưng mình đã không tin điều đó. Mọi người có sẽ chết vì ghen tị khi chúng ta trở về London và kể cho họ nghe chúng ta đã gặp anh ấy" Valerie thêm vào, rồi cô chú ý đến Elizabeth và vẫy tay ra hiệu cho nàng đến "Nhìn này, Elizabeth, có phải anh ấy tuyệt diệu một cách bí ẩn, và rất nguy hiểm không".
Thay vì nhìn chăm chú về phía hàng rào, Elizabeth chỉ nhìn thoáng qua, lướt về phía vườn, nơi đầy những người đàn ông và đàn bà phục sức lộng lẫy, những người đang cười và nói chuyện khi họ di chuyển về phía phòng khiêu vũ.
Cái nhìn của nàng bị cuốn vẩn vơ về phía một người đàn ông trong chiếc quần ống túm bằng xâtanh màu nhạt và chiếc áo gilê cùng chiếc áo jacket nhiều màu làm cho chúng có vẻ giống như một công đực sặc sỡ, loè loẹt
"Đoán tôi thấy ai nào?"
"ông Ian Thornton, không đợi đã, bạn không thể nhìn thấy anh ấy bây giờ. Anh ấy đã di chuyển khỏi hàng rào."
Ai là ông Ian Thornton?
Không ai biết, không thực sự biết. Một số nói anh ấy là cháu trai của công tước Stanhope.
Giống như hầu hết các cô gái lần đầu ra mắt, Elizabeth được yêu cầu học danh sách giới quý tộc. "công tước Stanhope là một người đàn ông lớn tuổi và ông ấy không có người thừa kế".
Đúng, mọi người đều biết điều đó. Nhưng nghe nói Ian Thornton là cháu trai không hợp pháp của ông ấy.

“Bạn biết không” Penelope góp chuyện một cách hách dịch “công tước Stanhope đã có một người con trai, nhưng ông ta từ bỏ từ nhiều năm trước. mẹ mình nói rằng đó là một vụ scandal. Con trai của vị công tước già cưới con gái của một tá điền người Scot. Bà ta là một người hoàn toàn xấu xa bất chấp hậu quả. Vì vậy mà có lẽ đó là cháu trai của ông ấy”
“Mình nghe nói anh ta rất giàu. anh ta đã thắng những 25000 bảng chỉ trong một đêm đánh bạc tại Paris.
Anh ta là một con bạc. anh trai mình biết anh ta và anh ấy nói Ian Thornton là một con bạc phổ biến một người không có lai lịch rõ ràng, không giáo dục, không sự sản.
“Mình cũng nghe thấy điều đó.” Valerie thêm vào liếc về phía hàng rào.
“nhìn kìa” cô kêu lên “bạn có thể thấy anh ta bây giờ. Quý bà Mary Watterly hầu như ngã hẳn vào anh ta.
Mình biết là mình sẽ tan chảy nếu anh ấy nhìn mình.
“Mình chắc là bạn sẽ không như vậy đâu” Elizabeth cười châm biếm bởi vì nàng cảm thấy nàng bị bắt buộc phải góp một chút vào câu chuyện.
Bạn vẫn chưa nhìn anh ấy.
Elizabeth thấy không cần phải nhìn anh ta. Nàng biết chính xác kiểu đàn ông trẻ đẹp trai mà các bạn nàng thích là tóc vàng, mắt xanh như thần thoại Hy Lạp 21hoặc 24 tuổi.
“Mình cho rằng Elizabeth có quá nhiều người theo đuổi giàu có nên làm sao có thể quan tâm đến một người bình thường, không cần biết anh ta đẹp trai và hấp dẫn như thế nào” Valerie nói khi Elizabeth vẫn xa cách một cách lịch sử. có vẻ như đối với Elizabeth lời khen ngợi ấy giả tạo đầy sự đố kỵ và độc ác. Sự nghi ngờ thật khó chịu làm nàng nhanh chóng loại bỏ nó. Không khi nào từ khi nàng đến London nàng thốt ra những lời lẽ tàn nhẫn chống lại một ai đó. Mặt khác, nàng cũng không bao giờ tham gia vào những câu chuyện ngồi lê đôi mách cũng như có ác ý hoặc nhắc lại những từ ngữ làm hại bất cứ ai. Thậm chí bây giờ nàng vẫn không cảm thấy hoàn toàn thoải mái với những gì mà mọi người nói về người đang nói về người đàn ông mà họ đang quan sát. có vẻ như Elizabeth không quan tâm đến việc không có tước vị của người đàn ông đó. Và tất nhiên là ý kiến cuả nàng là thiểu số và mọi người cho là nàng khác người vì vậy mà nàng giữ kín quan điểm cho bản thân mình.
Nhưng rồi Elizabeth cảm thấy ý nghĩ của mình là không trung thành với các bạn của mình, và hơn nữa nàng thấy là mình chắc chắn là kẻ thô tục bất lịch sự nếu không tham gia vào câu chuyện vui vẻ của các bạn và cố gắng chia sẻ sự thú vị với các bạn về Ông Ian Thornton. Cố gắng đè nèn bản thân vào trong tâm hồn, nàng cười với Valerie và nói “Mình không có nhiều ngườ theo đuổi như vậy và mình chắc là mình có thể nhìn anh ta. Mình cũng thấy

bị hấp dẫn như các bạn thôi.
Có một số lý do khiến những lời nói của Elizabeth làm cho Valerie và Penelope thay đổi nhanh chóng và liếc nhìn một cách bí ẩn, và rồi Valerie giải thích lý do "cám ơn thượng đế là bạn đã đồng ý, Elizabeth, bởi ba chúng mình có một số rắc rối và chúng mình cho là bạn có thể giúp bọn mình thoát khỏi nó".
Rắc rối gì?
"Bạn biết đấy" Valerie giải thích "Mình đã phải thuyết phục mãi trước khi Charise đông ý cho bọn mình tới đây vào cuối tuần này."
Elizabeth gật đầu và trờ đợi.

Như cõi thiên đường

Chương 6

Có một điều là, khi Charise nói sáng nay rằng Ian Thornton sẽ đến đây, bọn mình như đang ở trên mây vì điều đó nhưng chị ấy lại nói là anh ấy sẽ không chú ý đến bọn minh vì bọn mình quá trẻ và tất cả đều không hợp với sở thích của anh ấy."
Có lẽ chị ấy đúng. Elizabeth nói với một nụ cười lãnh đạm.
ồ, anh ấy sẽ phải chú ý. Liếc nhìn các cô gái để nhận sự ủng hộ, Valerie hăm hở nói "anh ấy chắc chắn sẽ phải chú ý vì bọn mình đã đánh cược toàn bộ một nửa tiền trợ cấp của bọn mình với Charise rằng anh ấy sẽ mời một trong số bọn mình nhảy tối nay. Và anh ấy có thể sẽ không làm vậy trừ phi khêu gợi được sự chú ý của anh ấy sớm.
"Toàn bộ trợ cấp của các bạn" Elizabeth, nói cảm thấy khó chịu vì trò đánh bạc vô lý này. "nhưng bạn có kế hoạch sử dụng chúng để mua thạch anh tím mà bạn đã nhìn thấy trong cửa hàng đồ trang sức ở trên phố Westpôl.
Và mình cũng đã có ý định sử dụng chúng để mua một con ngựa cái nhỏ tuyệt vời mà bố mình đã từ chối mua cho mình. Penelope thêm vào.
"Mình muốn rút lui khỏi vụ đánh cược" Georgina nói "mình không nghĩ.."
cô bắt đầu nhưng Penelope hăm hở bật dậy "anh ấy đi thẳng về phía vườn và anh ấy chỉ có một mình. sẽ không có cơ hội nào tốt hơn như thế này để thử cố gắng thu hút sự chú ý của anh ấy hơn bây giờ nếu anh ấy không đổi hướng.
Một cách bất ngờ vụ cá cược kỳ quặc này có vẻ giống như một trò đùa bị cấm đoán và Elizabeth nén cười nói "trong trường hợp này, mình đề cử Valerie thực hiện nhiệm vụ lôi cuốn sự chú ý của anh ta vì đây là ý kiến của

bạn ấy và bạn ấy đặc biệt ngưỡng mộ anh ta.”
Bọn mình đề cử bạn. Valerie nói kiên quyết.
Mình? Tại sao lại là mình?
Bởi vì bạn là người đã vừa nhận được 14 lời đề nghị cầu hôn. vì vậy mà hoàn toàn rõ ràng là bạn là người có khả năng thành công nhất. Bên cạnh đó, tử tước Mondevale không thể giúp nhưng có thể ấn tượng khi anh ta nghe thấy rằng Ian Thornton người đàn ông bí ẩn người mà Mary Jane Morrison đã quên cả bản thân mình mà không có kết quả mời bạn nhảy và chú ý đặc biệt đến bạn. không sớm thì muộn Mondevale sẽ nghe thấy điều đó và sẽ không còn chọn lựa nào khác là nhanh chóng bị cột chặt.
Theo luật lệ của xã hội thượng lưu, Elizabeth không bao giờ được cho phép bản thân mình thể hiện bất cứ một sự mến thích nào dù là nhỏ nhất đối với tử tước và nàng giật mình vì nhận ra các bạn nàng đã đoán ra cảm xúc bí mật của nàng. Tất nhiên, họ không thể biết rằng chàng trai trẻ đẹp trai đó vừa mới đề nghị kết hôn với nàng và hầu như đã được chấp nhận.
Bạn quyết định nhanh lên, anh ấy gần đến đây rồi.
Bạn sẽ làm điều đó chứ.
Elizabeth uống ngụm rượu đầu tiên khi nàng quay về hướng vườn. Nàng do dự “có lẽ mình sẽ làm” nàng nói và chợt cười với các bạn.
Tuyệt vời, đừng quên anh ấy sẽ nhảy với bạn tối nay hoặc là bọn mình sẽ mất trợ cấp của mình.
Vì các bạn gái đứng thành hàng làm che chắm tầm nhìn của Elizabeth nên nàng bước vội những bước dài trên cỏ và nhìn quanh, cố gắng quyết định sẽ ngồi ở đâu. nàng ngồi xuống một chiếc ghế dài chỉ cách đối tượng một chút. Không để ý đến sự hiện diện của nàng, Ian Thornton bước thêm vài bước, rồi dừng lại gần ngọn đuốc và rút một xì gà ra khỏi túi. Elizabeth quan sát chàng với tâm trạng tràn ngập cảm giác lo lắng, xa lạ và cảm giác kích thích nhoi nhói. Chàng hoàn toàn không giống như nàng đã hình dung. Chàng nhiều tuổi hơn nàng tưởng tượng, nàng đoán chàng ít nhất là 27 tuổi – chàng cao một cách đáng ngạc nhiên, hơn sáu feet, với đôi vai rộng và khoẻ, đôi chân vạm vỡ. Mái tóc dày không phải vàng mà là màu nâu đen hơi xoăn. thay vì mặc những áo bằng xatanh màu sáng thông thường và quần ống túm màu trắng như những người đàn ông khác chàng đen nhánh từ đầu đến chân ngoài trừ chiếc áo sơ mi trắng như tuyết và cà vạt đối lập với màu đen ảm đạm trên áo khoác và áo gilê của chàng. Elizabeth cảm thấy lo lắng khi nghĩ rằng Ian Thornton giống như một con diều hâu săn mồi giữa một bầy công sặc sỡ đã được thuần hoá.
Khi nàng nhận thấy chàng châm điếu thuốc, đầu chàng cúi xuống và khum tay che ngọn lửa. Nàng nhìn trộm xuống dưới chiếc áo khoác màu đen của chàng và dưới ánh sáng của ngọn lửa nàng nhìn thấy rằng bàn tay và gương

mặt của chàng vô cùng rám nắng.
Elizabeth cố gắng giữ nhịp thở khi nàng nhận ra là nàng đã rất liều lĩnh và rõ ràng là nàng đã làm cho chàng liếc nhìn nàng với ánh mắt sắc nhọn. ánh mắt của chàng rất ngạc nhiên và khó chịu làm nàng bối rối. bị bắt gặp, Elizabeth thốt ra một câu nói ngu ngốc mà không suy nghĩ gì cả "Tôi chưa bao giờ thấy một người đàn ông hút thuốc trước đây. Họ thường rút sang một phòng khác."
Chàng nhướng đôi lông mày và hỏi nhẹ nhàng "Cô thấy phiền à" và tắt điếu thuốc.
Có hai điều làm Elizabeth xúc động mạnh: Đôi mắt sắc nhọn của chàng có một màu rất lạ lấp lánh màu hổ phách. Trong khi giọng của chàng thật ấm áp và đầy nam tính làm cho nàng bối rối "Phiền gì ạ" nàng nhắc lại một cách ngu ngốc.
"điếu thuốc" chàng nói.
"Ôi, không. Tôi không thấy phiền gì đâu." nàng vội vàng đảm bảo với chàng rồi nàng chợt thấy mình thật bất lịch sự chàng đến đây để tìm kiếm sự riêng tư và để thưởng thức một điếu xì gà mà nàng lại làm phiền chàng. Cách đó chỗ họ đứng 50 mét, tiếng cười của con gái vọng lại, nàng vô tình quay lại và thấy thoáng qua bóng váy hồng của Valerie và váy vàng của Penelope đang quan sát họ.
Má nàng ửng đỏ vì xấu hổ với cách mà các bạn nàng đang hành động, thật thiếu thận trọng và nàng quay lại phía chàng, bàn tay chàng đút trong túi áo, điếu xì gà gắn trên môi. chàng nhìn về hướng các cô gái đứng và hỏi "bạn của cô à" và Elizabeth kinh hãi, cảm thấy tội lỗi khi nghĩ rằng vì một lý do nào đó chàng đã biết toàn bộ vụ cá cược ngu ngốc của các bạn nàng.
Nàng có thể nói một điều nói dối nhỏ nhưng nàng không thích nói dối và có điều gì đó trong mắt chàng làm nàng nói "vâng họ là bạn tôi" dừng lại để sắp xếp ý nghĩ cho thật tốt, nàng ngước lên nhìn chàng và cười ngập ngừng.
Nàng đã xuất hiện mà không giới thiệu và cho đến giờ không ai làm điều đó một cách đúng đắn, nàng liền vội vàng giới thiệu cố gắng sữa chữa sai lầm của mình "Tôi là Elizabeth Cameron" nàng thông báo.
Cúi đầu vẻ giễu cợt, chàng chấp nhận nàng bằng cách nói đơn giản "Cô Cameron"
Không còn lựa chọn nào khác, nàng hỏi "Còn ông là"
"Ian Thornton"
"Rất vui được gặp ông, ông Thornton" nàng và giơ tay về phía chàng theo đúng quy tắc. cử chỉ đó làm chàng mỉm cười, một nụ cười quyến rũ, trong khi chàng tiến về phía trước và cầm lấy tay nàng "Rất sẵn lòng" chàng nói nhưng giọng nói của chàng có vẻ giễu cợt.
Bắt đầu hối hận vì đã đồng ý với kế hoạch này, Elizabeth vận dụng đầu óc

cái trong quá khứ đã làm cho những chàng trai liều lĩnh muốn thu hút nàng trong những cuộc trò chuyện phải mê mẩn. Chọn một chủ đề nhẹ nhàng mà nàng cho là thích hợp, nhìn về phía các bạn mình nàng nói "Quý cô mặc váy hồng là cô Valerie Jamison và váy vàng là cô Georgina Granger" khi thấy chàng không có dấu hiệu gì là đã nhận ra nàng tiếp "Cô Jamison là con gái của ngài Jamison và quý bà Jamison" khi thấy chàng chỉ tiếp tục nhìn với vẻ thờ ơ, Elizabeth liều lĩnh nói thêm "Họ ở Herfordshire. ông có biết đó bá tước và nữ bá tước"
Thật sao ?
"Đúng, quả thật là vậy" Elizabeth huyên thuyên, cảm thấy càng ngày càng không thoải mái "và cô Granger là con gái của nam tước và nữ nam tước Grangerley"
"thật sao?" chàng nhạo báng. Điều đó làm nàng bị sốc và nghĩ đến những điều các bạn đã nói về xuất thân đáng ngờ của chàng và nàng cảm thấy xấu hổ vì đã nói mà không suy nghĩ về tước hiệu của những người mà sẽ không thực sự tôn trọng chàng. Nàng úp bàn tay xuống, vòng tay lại nhận ra những gì mình đang làm và vội vàng dừng lại. Rồi nàng cố gắng trấn tĩnh và nói tiếp "Tất cả chúng tôi ở đây tham dự mùa lễ hội"
đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng của chàng đột nhiên ấm áp hơn với sự pha trộn giữa thích thú và cảm thông và rồi có một tiếng cười trong giọng nói trầm ấm của chàng khi chàng hỏi "Các cô có thích mùa lễ hội không?"
Có rất nhiều. Elizabeth thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng chàng cùng bị lôi cuốn vào câu chuyện. "Cô Granger, ông không thể nhìn rõ cô ấy từ đây được, là một người rất xinh đẹp với dáng điệu nhẹ nhàng dịu dàng không thể tưởng tượng được. Cô ấy có một tá người theo đuổi."
Tất cả đều có tước hiệu, tôi đoán là vậy.
Vẫn suy nghĩ về tước hiệu công tước mà chàng đã mất, Elizabeth gật đầu lo lắng "Tôi sợ là vậy" nàng thừa nhận một cách khổ sở và rồi nàng ngạc nhiên vì điều nàng nói làm chàng cười toe toét – loá mắt vì nụ cười từ gương mặt rám nắng của chàng, gương mặt của chàng làm Elizabeth bị tác động sâu sắc. trái tim nàng đập mạnh và rồi đột ngột lùi lại, cảm thấy không thể giải thích được sự thay đổi đột ngột đó "Cô Jamison cũng rất đáng yêu" nàng nói, trở lại bàn luận về các bạn nàng và nở một nụ cười ngập ngừng với chàng.
"Có bao nhiêu đối thủ đang tranh dành được cầu hôn cô ấy." Elizabeth cuối cùng cũng nhận ra chàng đang chòng ghẹo mình. "tôi nghĩ là cô ấy một chuyên gia tốt nhất" nàng đáp lại cố gắng bắt kịp going điệu châm biếm của chàng "vì những người cầu hôn cô ấy diễu hành trước mặt bố cô ấy với số lượng kỷ lục".
ánh mắt của chàng lấp lánh nụ cười ấm áp và khi nàng đứng đó cười lại với

chàng, sự căng thẳng và lo sợ của nàng chợt biến mất. Thình lình không thể giải thích được nàng cảm thấy như họ là những người bạn cũ đang chia sẻ với nhau những bí mật, chỉ mình chàng có đủ can đảm để thừa nhận cảm xúc của mình trong khi nàng vẫn cố gắng dấu cảm xúc của mình.
Còn cô thì sao?
Tôi cái gì ạ?
Cô có bao nhiêu lời cầu hôn?
Một nụ cười giật mình phát ra từ nàng và nàng lắc đầu. Nói với chàng một cách tự hào về những thành tích của bạn mình thì có thể chấp nhận được, nhưng khoe khoang về bản thân mình thì thật là vượt giới hạn và nàng không thể nói cho chàng biết. Nàng nói với một nụ cười giản dị "Tôi thì rất tệ."
Tôix in lỗi. Chàng nói, cúi đầu có vẻ chế giễu và một nụ cười cố nén.
Bóng tối tràn ngập khu vườn, và Elizabeth nhận ra là đến lúc nàng phải vào bên trong, nàng chần chừ, không hiểu vì lý do gì không muốn rời khỏi khu vườn được bao bọc bởi sự riêng tư này. chắp tay ra sau lưng liếc nhìn lên các ngôi sao đang bắt đầu lấp lánh trên bầu trời đêm. "Đây là thời điểm tôi thích nhất trong ngày" nàng liếc về phía chàng để xem xem chàng có chán chủ đề này không, nhưng chàng cũng liếc nhìn lên bầu trời, có vẻ thú vị.
Nàng nhìn lên bầu trời "nhìn kìa. Đó là sao kim hoặc là sao mộc. Tôi không bao giờ hoàn toàn chắc chắn về điều đó"
đó là sao mộc. Còn kia là chòm sao đại hùng tinh.
Elizabeth nén cười và lắc đầu, nhìn lên bầu trời rồi liếc nhìn chàng hài hước "có thể đối với anh và những người khác thì nó trong giống một con gấu lớn thì đối với tôi tất cả các chùm sao chỉ giống như những chùm các ngôi sao tập hợp lại với nhau thôi chẳng có hình dạng gì cả. Vào mùa xuân, tôi có thể tìm thấy chòm sao Sư tử, nhưng nó đối với tôi chẳng giống con sư tử tí nào, và vào mùa thu tôi có thể nhận ra chòm sao nhân mã nhưng làm sao họ có thể nhìn thấy con nhân mã trong tất cả cái mớ lộn xộn ấy theo nhận thức của tôi. anh có cho rằng có con người ở đau đó trên đó không?
Chàng quay đầu lại, quan tâm đến nàng với vẻ thú vị. "Cô nghĩ sao?"
Tôi nghĩ là có, tôi nghĩ là thật kiêu ngạo khi tin rằng ngoài các vì sao và các hành tinh, chúng ta là những người duy nhất tồn tại. Có vẻ quá kiêu ngạo khi tin tưởng một cách mù quáng rằng trái đất là trung tâm của vũ trụ và mọi thứ đều quay quanh mình.
Từ khi nào các cô gái lần đầu ra mắt học về vũ trụ vậy" chàng hỏi khi Elizabeth đi về hướng ghế dài để lấy ly rượu của mình.
Tôi mất nhiều năm để đọc. Nàng thừa nhận một cách chân thật. Không nhận thấy cái nhìn mãnh liệt của chàng, nàng lấy ly rượu của mình và quay lại phía chàng "Tôi thực sự phải đi vào bên trong bây giờ, và thay đổi buổi tối."

Chàng gật đầu im lặng và Elizabeth bắt đầu bước đi và vượt qua chàng. Rồi nàng thay đổi ý định, ngập ngừng nhớ đến vụ đánh cược của các bạn mình và họ đã hy vọng vào nàng như thế nào "Tôi có một đề nghị khá kỳ quặc muốn xin một ân huệ của anh" nàng nói chậm rãi, cầu nguyện rằng chàng có cảm thấy một chút thân thiết của tình bạn trong những phút vừa qua. Nàng cười ngập ngừng khi thấy đôi mắt bí ẩn của chàng, nàng nói "Anh có thể không hỏi lý do không, tôi không thể giải thích…." Nàng cảm thấy xấu hổ một cách sâu sắc.
ân huệ gì?
Elizabeth cố gắng thở đều "Anh có thể mời tôi nhảy tối nay không?". chàng có vẻ sốc vì lời đề nghị táo tợn của nàng và nàng nhìn thấy một đường thẳng khắc nghiệt trên môi chàng khi chàng trả lời.
Không.
Elizabeth cảm thấy thật xấu hổ và bị sốc vì sự từ chối của chàng, nhưng nàng cảm thấy có sửng sốt vì nghe thấy có sự hối tiếc trong giọng nói của chàng và cả biểu hiện thoáng qua trên gương mặt chàng. Trong một lúc lâu nàng cố gắng hiểu rõ bản chất của chàng nhưng rồi một tiếng cười ở đâu đó vọng lại làm nàng giật mình tỉnh cơn mê. Cố gắng rút lui khỏi tình trạng lố bịch mà mình vướng phải và thề sẽ không bao giờ đưa bản thân mình vào tình trạng tương tự, Elizabeth cầm áo khoác định rời khỏi. Tạo một nỗ lực phi thường để không để lộ cảm xúc trong giọng nói của mình, nàng nói với một giọng tự trọng điềm tĩnh "Chúc buổi tối tốt lành, Ông Thornton.
Chúc buổi tối tốt lành, cô Cameron. Chàng cúi đầu rồi rời đi.
Các bạn của nàng đã lên lầu để thay váy chuẩn bị cho buổi khiêu vũ buổi tối, nhưng trong giây lát khi Elizabeth bước vào phòng thì họ lập tức ngừng nói chuyện và cười đùa làm cho nàng cảm thấy khó chịu nghĩ rằng họ đang cười và nói chuyện về nàng.
Elizabeth cảm thấy khó chịu khi nghĩ rằng mình là tâm điểm của một trò cười đùa bí mật khi nàng nhìn những nụ cười cố nén trên khuôn mặt các bạn chỉ có Valerie là có vẻ điềm tĩnh và hơi xa cách.
"Nào" Penelope hỏi với vẻ mong đợi "Đừng làm cho bọn tớ hồi hộp, bạn có gây được ấn tượng không?"
"Mình đã tạo được một số ấn tượng nhất định, chắc chắn là như vậy." Elizabeth nói với một nụ cười ngượng ngập "nhưng mà không thực sự thuận lợi như mong đợi đâu."
"Anh ấy đã ở bên cạnh bạn rất lâu. bọn mình quan sát thấy. Bạn đã nói những gì vậy?
Elizabeth cảm thấy một cảm giác ấm áp lên vào trong người và lên má khi nàng nhớ lại vẻ đẹp trai của chàng, gương mặt rám nắng của chàng và cách chàng cười một cách đặc trưng khi chàng nhìn nàng làm cho nàng trở nên

dịu lại "Mình không thực sự nhớ là bọn mình đã nói những gì." Đó là sự thật. Tất cả những gì nàng có thể nhớ là cái cách kỳ quặc mà đầu gối của nàng run rẩy và trái tim nàng đập thình thịch khi chàng nhìn nàng.
Vậy, anh ấy thế nào?
"đẹp trai" Elizabeth nói với một chút mơ màng trước khi nàng trấn tĩnh lại "Quyến rũ. Anh ấy có một giọng nói rất hấp dẫn."
"Và không nghi ngờ gì nữa" Valerie nói đầy mỉa mai "Bây giờ anh ấy đang cố gắng khám phá ra anh trai bạn đang ở đâu để nhảy bổ vào xin cầu hôn bạn."
Đó một quan điểm ngu xuẩn làm Elizabeth sẽ phá lên cười nếu nàng không cảm thấy xấu hổ và bị chàng bỏ rơi một cách kỳ quặc ở vườn "Anh trai mình tối nay an toàn ở một nơi nào đó không bị ngất quãng trong nhiều giờ. Mình có thể cam đoan với bạn. Mặt khác" Nàng thêm vào với một nụ cười buồn bã "Mình sợ rằng các bạn sẽ mất tất cả một nửa tiền trợ cấp của các bạn vì không có một chút cơ hội monh manh nào là anh ấy sẽ mời mình nhảy đâu." với một cử chỉ xin lỗi nàng rời khỏi để thay váy áo cho buổi khiêu vũ và trên đường lên tầng thứ ba.
Khi Elizabeth được riêng tư trong phòng ngủ của nàng, tuy nàng thể hiện một nụ cười vui vẻ trước mặt các bạn nhưng rồi nó nhanh chóng biến mất nhường chỗ cho vẻ trầm ngâm tư, bối rối. Đi thơ thẩn về phía giường, nàng ngồi xuống, uể oải vặn vẹo tấm ga giường, cố gắng hiểu cảm giác của nàng khi có sự hiện diện của Ian Thornton.
Ngồi bên cạnh chàng trong vườn, nàng cảm thấy lẫn lộn giữa cảm giác hoảng sợ và vui vẻ – cố gắng làm cho chàng chống lại nàng là cách tốt nhất để thoát khỏi sức hút toả ra từ chàng. Ngoài ra nàng còn cảm thấy gần như đã đạt được sự chấp thuận của chàng, cảnh báo khi nàng thất bại, vui mừng khi nàng thành công. Thậm chí bây giờ, chỉ nhớ lại cách mà chàng cười, cái cách chàng nhìn chằm chằm, vẫn làm cho nàng cảm thấy nóng và lạnh toàn thân.
Âm nhạc vọng ra từ phòng khiêu vũ vang tới tận tầng này và Elizabeth cuối cùng cũng thoát khỏi mơ mộng và gọi Berta đến giúp nàng mặc váy.
"Bác nghĩ thế nào" nàng hỏi Berta nửa giờ sau xoay tròn trước gương dưới sự kiểm tra của bà bảo mẫu.
Berta xoắn bàn tay mũm mĩm của mình khi nàng quay lại, bồn chồn nhìn kỹ vẻ bề ngoài rực rỡ không thể phủ nhận của cô chủ trẻ, không thể nén được nụ cười yêu mến. Mái tóc của Elizabeth được búi thành búi một cách tao nhã, đầu nàng đội vương niệm với những lọn tóc xoăn nhẹ nhàng rủ xuống hai bên má bao lấy khuôn mặt nàng, nàng đeo đôi hoa tai bằng kim cương của mẹ nàng.
Không giống như những chiếc váy khác của Elizabeth, chiếc này chiết eo

cao, có màu xanh ngọc bích, trông quyến rũ một cách khác thường. Có một chiếc nơ bằng lụa màu xanh được gắn trên vai trái của nàng còn bên kia thì để trần. Chiếc váy đã làm tôn lên thân hình của nàng, nhấn mạnh ở bộ ngực của nàng làm gián tiếp tôn thêm cái eo thon nhỏ ở bên dưới. "Tôi nghĩ" Berta cuối cùng cũng nói "lấy làm ngạc nhiên vì Bà Porter đã chọn cái váy đó cho cô. Nó chẳng giống một chút nào với những chiếc váy khác."
Elizabeth trở lại là cô gái vui vẻ, hoạt bát, nàng mỉm cười bí ẩn khi đeo đôi găng tay màu xanh lục "Không chỉ một mình Bà Porter không chọn nó mà cô Lucinda cũng không thèm nhìn đến nó đấy."
Tôi không nghi ngờ gì về điều đó.
Elizabeth quay lại đứng trước gương, cau mày khì quan sát kỹ diện mạo của mình "Các cô gái chỉ mới 17 tuổi, còn cháu sẽ 18 trong vài tháng tới. Bên cạnh đó" Nàng giải thích "Khi cháu cố gắng nói với bà Porter, thật là lãng phí khi tiêu quá nhiều cho váy áo rằng sang năm tất cả có thể vẫn còn thể phù hợp với cháu. cháu sẽ có thể mặc chiếc áo này thậm chí cả khi cháu 20 tuổi."
Berta lắc đầu "Tôi ngờ rằng Tử tước Mondevale của cô sẽ lại muốn cô mặc cùng một chiếc váy nhiều hơn hai lần."

Như cõi thiên đường

Chương 7

Sự nhắc nhở của Berter rằng nàng gần như đã hứa hôn rõ ràng tác động làm cho Elizabeth tỉnh táo lại và tâm trạng này đã ở lại với nàng khi nàng bước xuống cầu thang đi vào phong khiêu vũ. Viễn cảnh phải đối mặt với Ian Thornton không lâu sau lại làm cho nàng rung động mạnh mẽ. Và nàng cố gắng không cảm thấy hối tiếc về lời từ chối không mời nàng nhảy của chàng cũng như thậm chí không muốn nghĩ đến chàng. Với vẻ duyên dáng tự nhiên nàng bắt đầu nhìn xuống khắp phòng khiêu vũ nơi các đôi đang nhảy nhưng có vẻ như hầu hết mọi người đang tụ tập lại thành từng nhóm, nói và cười. Bước thêm vài bước về phía dưới nàng dừng lại giây lát lướt qua những người khách, tự hỏi các bạn nàng đang tụ tập ở đâu. Nàng nhìn thấy họ đang ở cách đó chỉ một vài mét và khi Penlelope vẫy tay gọi nàng lại Elizabeth gật đầu và cười.
Nụ cười vẫn ở trên môi nàng, nàng bắt đầu quay đi, rồi đông cứng lại khi nàng nhìn thấy chàng. Đứng với một nhóm đàn ông ở gần cầu thang, Ian Thornton đang nhìn nàng chằm chằm, ly rượu của chàng được giữ gần môi

chàng. Cái nhìn táo bạo của chàng quét từ mái tóc vàng lấp lánh của nàng xuống ngực rồi hông nàng, thấp xuống đôi giầy bằng xatanh màu xanh của nàng, rồi đột ngột ngược lên mặt nàng và có một nụ cười thán phục thực sự lấp lánh trong mắt chàng. Có vẻ như để xác nhận điều đó, chàng nhướng đôi lông mày lên và nâng ly rượu của chàng lên có vẻ như chúc mừng trước khi uống cạn.

Không biết làm cách nào mà Elizabeth có thể chế ngự được cảm xúc và giữ biểu hiện bình thản khi nàng tiếp tục duyên dáng bước xuống cầu thang, nhưng cảm xúc mạnh mẽ luôn thay đổi của nàng lại tăng gấp đôi và tâm trí của nàng thì hoàn toàn bối rối. Có một số người đàn ông nhìn nàng hoặc là cư xử với nàng như cái cách mà Ian Thornton vừa làm. Nàng thấy vừa phẫn nộ vừa thích thú.

Huân tước Howard, người anh họ của Tử tước Mondevale, đang đợi ở chân cầu thang. Người đàn lịch sự với cách cư xử rất dễ chịu này không bao giờ là một trong số những người theo đuổi nàng, nhưng anh ta gần như là bạn nàng vậy và anh ta luôn rất ủng hộ Tử tước Mondevale tiến xa hơn nữa với nàng. Bên cạnh anh ta là Ngài Everly, một trong số những người theo đuổi Elizabeth kiên trì nhất, là một người trẻ đẹp trai, nhưng hơi bừa bãi, anh ta được thừa hưởng tước hiệu và đất đai khi còn trẻ. Không giống như Elizabeth, anh ta thừa hưởng sản nghiệp phong phú. "Tôi nói đúng mà" Everly lách tới, giơ tay ra cho Elizabeth khoác "chúng tôi nghe nói là cô ở đây. Trông cô thật tuyệt vời tối nay."

"Quyến rũ" Howard đối lại. Với một nụ cười đầy ý nghĩa "Everly, có một người luôn yêu cầu được hộ tống một quý cô tiến lên phía trước – nhưng anh ta không bao giờ thọc cánh tay của anh ta vào con đường của cô ấy". Quay lại phía Elizabeth, anh ta cúi đầu chào và nói "cho phép tôi" và đưa cánh tay mình ra.

Elizabeth nén cười, và bây giờ khi nàng đã hứa hôn nàng cho phép bản thân phá vỡ một số luật lệ nhỏ "Sẵn sàng, thưa ngài" nàng nhắc lại và rồi nàng khoác tay cả hai người. "Tôi hy vọng các ông đánh giá đúng công lao của tôi trong việc tôi có ý định ngăn cản hai ông lao vào cuộc ẩu đả. Tôi giống như một quý bà cao tuổi, quá yếu để có thể đi mà không có ai đó ở hai bên giữ cho tôi đứng thẳng".

Hai người đàn ông cười vang và Elizabeth cũng vậy - và đó là cảnh mà Ian Thornton chứng kiến khi bộ đi qua chỗ chàng đứng. Elizabeth cố gắng kiềm chế bản thân mình đừng liếc nhìn chàng cho đến khi họ gần như vượt qua chàng, nhưng rồi một ai đó gọi Huân tước Howard, và anh ta dừng lại trong giây lát để trả lời. Đầu hàng cám dỗ, Elizabeth lén lút liếc nhìn về phía người đàn ông cao lớn đang đứng giữa nhóm.

Đầu chàng cúi xuống và chàng xem ra đang chăm chú lắng nghe bài tường

thuật của người phụ nữ duy nhất trong nhóm. Nếu chàng có nhận thấy Elizabeth đứng gần đó, chàng cũng không biểu hiện một dấu hiệu nào dù là nhỏ.
"Tôi phải nói rằng" Ngài Loward nói với nàng giây lát sau đó khi anh ta tiếp tục hộ tống nàng "Tôi hơi ngạc nhiên vì nghe nói là cô ở đây."
"Tại sao vậy?" Elizabeth hỏi, cứng rắn thề là sẽ không nghĩ đến Ian Thornton nữa. Nàng đã trở nên bị ám ảnh bởi một người đàn ông xa hoàn toàn xa lạ, hơn nữa nàng gần như đã là một người phụ nữ đã đính hôn.
"bởi vì Charise Dumont toàn chơi với giới ăn chơi" anh ta giải thích. Ngước nhìn lên, Elizabeth chuyển toàn bộ sự chú ý vào người đàn ông tóc vàng hấp dẫn đó "Nhưng mà cô Throckmorton-jones- người bầu bạn của tôi- không bao giờ có một sự phản đối dù là nhỏ nào đối với các cuộc viếng thăm của tôi tới bất kỳ thành viên trong gia đình khi ở London. Mẹ của Charise là bạn của mẹ tôi."
Nụ cười của Huân tước Howard vừa có vẻ chắc chắn vừa có vẻ lo lắng "ở London" anh ta nhấn mạnh "Charise là một bà chủ nhà kiểu mẫu. ở nông thôn, ở một chừng mực nào đó, buổi dạ hội mà cô ta hướng tới, như chúng ta thấy, có phần thiếu khuôn mẫu và giới hạn." Anh ta dừng lại để lấy hai ly sâmpanh, đưa cho Elizabeth một ly trước khi tiếp tục: "tôi không bao giờ có ý nói bóng gió là danh tiếng của cô có thể bị phá huỷ vì ở đây. Sau tất cả, Everly và tôi cũng ở đây, cho thấy rằng ít nhất một vài người trong số chúng ta ở giữa cái nhìn đầu tiên của xã hội."
"Khác những người khách khác của cô ấy" Huân tước Everly thêm vào một cách khinh khỉnh, lắc nhẹ đầu về phía Ian Thornton, "Có người không bao giờ được nhận vào những phòng khách đáng kính trọng ở tất cả mọi nơi ở London."
Còn ai vào đây nữa
Nàng nhấm nháp một ngụm sâmpanh, dùng nó để giải thích cho việc tìm hiểu về người đàn ông cao lớn, rám nắng, người đã xuất hiện quá nhiều trong suy nghĩ của nàng từ cái khoảng khắc mà nàng nói chuyện với chàng lần đầu tiên. Với Elizabeth chàng hoàn toàn trông giống một quý ông thanh lịch và tự chủ: áo jacket màu rượu vang đỏ thẫm và cái quần của chàng làm tôn lên đôi vai rộng của chàng và nhấn mạnh chiều cao của chàng, đôi chân khoe những bắp thịt rắn chắc một cách hoàn hảo chứng tỏ được may bởi một thợ may tốt nhất London, cavát màu trắng tuyết của chàng được thắt một cách hoàn hảo và mái tóc đen của chàng được chải chuốt cẩn thận và rất đẹp. Thậm chí trong tư thế nghỉ ngơi, thân hình cao lớn của chàng cũng nổi lên những cơ bắp lực lưỡng của người ném đĩa, trong khi nét mặt rắm nắng của chàng nổi lên vẻ kiêu ngạo lanh lùng của tầng lớp quý tộc. "Anh ta tệ như thế nào?" nàng hỏi, liếc nhìn vê phía nét mặt nghiêng nghiêng như điêu khắc

của chàng.
Nàng dừng những ấn tượng riêng của nàng về sự thanh lịch của chàng, vì trong giây lát sau đó câu trả lời làm tổn thương của Huân tước Everly đã để lại dấu ấn trong tâm trí nàng: "Anh ta rất tệ, là một con bạc điển hình, một tên cướp, một kẻ đê tiện và rất tệ.
"Tôi không thể tin tất cả điều đó" Elizabeth nói, quá choáng váng và thất vọng để có thể giữ im lặng.
Huân tước Howard ném cái nhìn đàn áp về phía Everly, rồi mỉm cười làm an lòng Elizabeth đang bị tác động, không hiểu nguyên nhân việc mất tinh thần của nàng."Đừng chú ý đến ngài Everly, thưa quý cô. anh ta chỉ thấy khó chịu bởi vì Thornton làm mất của anh ta 10000 bảng hai tuần trước trong một cuộc đánh bạc. Ngừng, Thorn" Anh ta thêm vào khi thấy bá tước giận dữ bắt đầu phản đối "Anh sẽ làm cho quý cô Elizabeth sợ phải ngủ trên giường của cô ấy tối nay đấy."
Tâm trí của nàng vẫn đặt vào Ian Thornton, Elizabeth chỉ nghe được một nửa những điều mà các bạn gái của nàng nói khi hai người hộ tống của nàng mang nàng đến chỗ họ. "Tôi không hiểu những người đàn ông thấy gì ở cô ta," Georgina đang nói. "Cô ta không xinh đẹp hơn bất kỳ ai trong chúng ta."
"Bạn đã bao giờ chú ý," Penelope thêm vào một cách thản nhiên "cả bọn đàn ông đều là những con cừa. Nơi nào mà có một người đi đến thì cả bọn đều theo sau."
"Mình chỉ ước là cô ta sẽ chọn một người nào đó để đám cưới và biến đi để chúng ta yên" Georgina nói.
"Mình nghĩ cô ta đã bị anh ta thu hút rồi."
"Cô ta đã lãng phí thời gian của cô ta trong 15 phút." Valerie cười khinh bỉ, giật cái váy màu hồng của mình một cách giận dữ. "Mình đã nói với các bạn từ sớm, Charise đã đảm bảo với mình là anh ta sẽ không hứng thú với những cô gái trẻ còn trinh mà. Mặc dù vậy" cô ta nói với tiếng thở dài bực tức "Sẽ rất thú vị nếu cô ta phát triển những âu yếm của cô ta đối với anh ta. Nhảy cùng nhau một hoặc hai lần, một vài cái nhìn khao khát và chúng ta sẽ được giải thoát khỏi cô ta hàon toàn sớm thôi khi các câu truyện ngồi lê đôi mách đến tai những người theo đuổi tha thiết của cô ta, thật tuyệt vời, Elizabeth!" cô ta kêu lên, cuối cùng cũng chú ý đến Elizabeth, người đang đứng ngay bên cạnh và ở đằng sau cô ta một chút. "bọn mình nghĩ bạn đang nhảy với Huân tước Howard"
"Một ý kiến tuyệt vời" Huân tước Howard lên tiếng. "Tôi xin được thỉnh cầu là người nhảy tiếp theo, quý cô Cameron, nhưng nếu cô không phản đối thay vì vậy xin là người thứ nhất?"
"Trước khi anh chiếm cô ấy hoàn toàn," Huân tước Everlychen vào với đôi mặt giận dữ giành cho Huân tước Howard, người mà anh ta lầm tưởng là

tình địch của anh ta. Quay về phía Elizabeth, anh ta tiếp tục, "có một cuộc đi chơi cả ngày vào làng ngày mai, khởi hành vào buổi sáng. Tôi có thể có được vinh hạnh là người hộ tống của cô khônh?".
Khó chịu vì loại câu chuyện ngồi lê đôi mách xấu xa của các cô gái tự cho phép mình nói, Elizabeth chấp nhận với vẻ biết ơn lời đề nghị của Huân tước Everlyvà rồi đồng ý lời mời khiêu vũ của Huân tước Howard. Trên sàn nhảy anh ta cười với nàng và nói. "Tôi hiểu là chúng ta sẽ sớm trở thành anh em họ" nhìn phản ứng ngạc nhiên của nàng về việc anh ta biết sớm, anh ta liền giải thích "Mondevale đã kể cho tôi nghe rằng cô sẽ làm cho nó trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất – cho rằng anh trai của cô không quyết định về một tiêu chuẩn nào cụ thể."
Từ khi Robert nói rõ rằng là anh ta muốn Tử tước Mondevale chờ đợi, Elizabeth nói điều duy nhất nàng có thể nói: "Quyết định là tuỳ thuộc vào anh tôi."
Howard có vẻ hài lòng.
Một giờ sau Elizabeth nhận ra rằng Huân tước Howard gần như vẫn tiếp tục hiện diện bên cạnh nàng cho rằng bản thân anh ta rõ ràng có nhiệm vụ là người bảo vệ nàng tại cuộc tụ họp này, nơi mà anh ta cho rằng là không phù hợp với một cô gái trẻ và ngây thơ. Nàng cũng nhận ra, khi anh ta rời khỏi để lấy cho nàng một ly rượu, rằng số lượng đàn ông trong phòng cũng như nữ giới, đang dẫn ít đi khi khách biến mất vào phòng đánh bài ngay cạnh đó. Thông thường thì phòng đánh bài là thế giới riêng của đàn ông trong vũ hội nơi các bà chủ nhà giành riêng cho cánh đàn ông (thường là đã kết hôn hoặc cũng là vài năm nữa sẽ kếy hôn) những người bị bắt phải tham dự vũ hội, nhưng cứng rắn từ chối dành toàn bộ thời gian buổi tối cam kết nghe những bài thuyết trình về xã hội phù phiếm. Ian Thornton, như nàng biết, đã vào đó rất sớm và ở lại trong đó và bây giờ thậm chí các bạn gái của nàng cũng nhìn với vẻ khát khao vào trong đó. "Có điều gì đặc biệt xảy ra trong phòng đáng bài vậy"." Nàng hỏi Huân tước Howard khi anh ta quay trở lại với một ly rượu cho nàng và bắt đầu dẫn nàng về phía các bạn nàng.
Anh ta gật đầu với nụ cười mỉa mai "Thornton đang thua rất nhiều và đây là một đêm rất không bình thường đối với anh ta."
Penelope và những người khác đang nghe lời bình luận của anh ta với vẻ say sưa, háo hức biểu lộ "Ngài Tilbury nói với chúng tôi là ông ấy nghĩ tất cả mọ thứ mà ông Thornton có đều đã đặt lên bàn, cả thẻ đánh và những ghi chú hứa hẹn trả."
Dạ dày của Elizabeth quặn thắt "Anh ấy, anh ấy đã đặt cược tất cả ư?" nàng coi bản thân mình là người vệ "Tất cả vào cờ bạc ư? Tại sao lại anh ấy lại làm điều ngu ngốc đó?"
"Thật rùng mình. Tôi tưởng tượng. Những con bạc thường làm điều đó."

Elizabeth không thể tưởng tượng được tại sao bố nàng, anh trai nàng và một số người khác có vẻ rất thích mạo hiểm một số tiền lớn vào một việc chẳng có chút ý nghĩ nào cho trò chơi may rủi này, nhưng rồi nàng không có cơ hội để bình luận, bởi vì Penelope ra hiệu cho Georgina, Valerie và thậm chí cả Elizabeth và nói với một nụ cười quyến rũ, " tất cả chúng ta có thể rất thích vào và xem, Huân tước Howard và bạn có thể đi cùng với chúng tôi, không có lý do gì mà chúng ta không làm điều đó. sẽ rất thú vị và phần lớn mọi người ở đây đều đã sẵn sàng."
Huân tước Howard không thể làm ngơ trước 3 khuôn mặt xinh đẹp đang nhìn anh ta với vẻ hy vọng, nhưng anh ta lưỡng lự, liếc với vẻ không chắc chắn về phía Elizabeth người mà anh ta có trách nhiệm bảo vệ.
"Không có gì là không chính đáng" Valerie thúc giục "ở đây còn có các qúy cô khác mà."
"Rất tốt," anh ta đồng ý. Khoác tay Elizabeth anh ta hộ tống cả đám con gái vào phòng đánh bạc.
Cố kìm nén cảm giác muốn khóc khi nàng nghĩ mình không muốn nhìn thấy Ian Thornton trở thành kẻ ăn mày, Elizabeth cố bắt mình phải giữ không biểu lộ cảm xúc khi nàng nhìn quanh nhóm người đang đánh bạc trên những cái bàn rộng, và những khán giả đang tụ tập lại từng nhóm để theo dõi với vẻ rất thú vị.
Huân tước Howard dẫn những qúy cô của anh ta tới chỗ mà một số người đàn ông vừa mới đi khỏi và Elizabeth thấy bản thân mình ở nơi cuối cùng mà nàng muốn đứng - đứng gần sát khuỷu tay của Ian với tầm nhìn hoàn hảo rõ ràng nơi có thể nhìn thấy sự đại bại về tài chính của chàng.
Bốn người đàn ông khác ngồi xung quanh một cái bàn bên cạnh chàng bao gồm Huân tước Everly, người với khuôn mặt còn trẻ đang đỏ bừng lên vì thắng lợi của mình. Bên cạnh là một người đàn ông trẻ nhất trong đám, Huân tước Everly là người duy nhất mà nét mặt và dáng điệu biểu lộ rõ ràng cảm xúc của mình. Trái ngược hoàn toàn với Huân tước Everly, Ian Thornton ngồi dựa vào ghế một cách lãnh đạm, nét mặt của chàng bình thản. Đôi chân dài của chàng duỗi dài dưới bàn, áo jacket của chàng mở toang. Ba người đàn ông còn lại xem ra hoàn toàn tập trung vào những lá bài trên tay, biểu hiện của họ là không thể đọc được.
Công tước Hammund, người ngồi đối diện với chỗ Elizabeth đứng, phá vỡ yên lặng "Mình nghĩ cậu đang tháu cáy (mình chẳng biết nó là gì đâu vì mình không biết đáng bài), Thorn," anh ta nói với một nụ cười ngắn, "Hơn nữa, cậu đang ở vận đen cả tối nay. Mình đã ăn của cậu 500 bảng, anh ta thêm vào, ném 5 tấm thẻ lên phía trước.
Có hai điều làm Elizabeth bất ngờ cùng một lúc là: rõ ràng là tên hiệu của Ian là Thorn, và đức ông, Công tước Hammund, công tước đứng đầu địa hạt,

gọi tên riêng của chàng với vẻ thân thiết. Những người khác, ở một mức độ nào đó, vẫn tiếp tục đối xử với Ian với vẻ lãnh đạm khi lấy 5 thẻ trong chồng của họ đẩy chúng về phía chồng mà họ đã chất ở giữa bàn.
Khi đến lượt Ian Elizabeth để ý với một nỗi sợ hãi trào lên là chàng không có một chồng như mọi người mà chỉ còn 5 thẻ trơ trọi màu trắng. Trái tim của nàng chùng xuống khi nàng quan sát chàng đẩy tất cả 5 thẻ còn lại lên chồng giữa bàn. Nàng không thể hiểu được vì sao một người có đầu óc lành mạnh lại có thể đặt cược tất cả mọi thứ anh ta có vào một cái không khác gì hơn là một trò chơi may rủi ngu ngốc.
Lần đánh cược cuối cùng và công tước Hammund đưa những lá bài của anh ta ra có một đôi át. Hai người khác hình như có ít hơn bởi vì họ xin rút lui
"Tôi đánh bại ông" Huân tước Everlynói với công tước với vẻ đắc thắng vì anh ta đưa ra ba quân k, nhoài người về phía trước anh ta bắt đầu thu chồng thẻ về phía mình, nhưng Ian nói vẻ uể oải ngăn anh ta lại "Tôi tin là chúng là của tôi" chàng nói và chàng đưa bài của mình ra 3 con 9 và một đôi 4.
Không thể tưởng tượng được điều đó, Elizabeth bật ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm, Ian đột ngột nhìn chằm chằm vào mặt nàng, biểu lộ không phải chỉ nhận ra sự có mặt của nàng lần đầu, nhưng đôi mắt màu xanh lục lo lắng và nụ cười nhợt nhạt của nàng cũng không hề gì. Một nụ cười bâng quơ nở trên môi chàng trước khi chàng liếc nhìn những người khác và nói nhẹ nhàng.
"Có lẽ sự hiện diện của các qúy cô cực kỳ đáng yêu này cuối cùng cũng đã thay đổi vận may của tôi."
Chàng nói "Các quý cô" nhưng Elizabeth cảm thấy….nàng biết…lời nói của chàng ám chỉ nàng.
Không may, dự đoán của chàng về việc thay đổi vận may của chàng là sai. Trong nửa giờ sau đó Elizabeth vẫn đứng đó, theo dõi với một trái tim chùng xuống và một sự căng thẳng không thể chịu nổi khi chàng mất gần hết số tiền mà chàng thắng khi nàng lần đầu tiên đến đứng ở cạnh bàn. và trong suốt khoảng thời gian đó chàng vẫn tiếp tục dựa vào ghế, không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào. Elizabeth, dù như thế nào cũng không thể chịu đựng lâu hơn nữa việc nhìn chàng thua và nàng chờ cho đến khi một đợt kết thúc là nàng có thể rời đi mà không quấy rầy những người chơi. Khi công tước Hammund thông báo "tôi nghĩ chúng ta cần một chút nghỉ ngơi". Ông ta vẫy một gia nhân đứng gần đó, người mà đã đến lấy đi những ly rỗng từ tay các quý ông và rót đầy trở lại và Elizabeth quay nhanh về phía Huân tước Howard "Xin lỗi" nàng nói với giọng căng thẳng và nâng váy lên để rời khỏi. Ian không hề liếc nhìn nàng một lần nào từ khi chàng nói đùa về sự thay đổi vận may của mình và nàng cho rằng chàng đã quên mất sự hiện diện của mình, nhưng khi nàng nói chàng quay đầu và nhìn thẳng vào nàng
"sợ phải ở lại đây đến cùng ư" chàng nói nhẹ nhàng và ba người đàn ông

trên bàn, những người đã thắng gần hết tiền của chàng, cười vui vẻ nhưng không nhiệt tình.
Elizabeth lưỡng lự, nghĩ rằng mình phải điên lên mất vì nàng thực sự có cảm giác là chàng muốn nàng ở lại. Dù thế nào cũng chắc chắn đó chỉ là nàng tưởng tượng ra cảm giác của chàng, nàng dũng cảm cười với chàng "Tôi chỉ đi lấy một ly rượu thôi, thưa ngài" nàng nói quanh co, đi lấy một ly rượu và trở lại đứng cạnh Ian.
Bà chủ nhà của họ đi vào phòng đánh bài ngay sau đó và cúi xuống với cái nhìn khiển trách lên những người đang sử dụng bàn đánh bài. Rồi chị ta quay lại phía Ian, cười quyến rũ khác với những lời nói nghiêm khắc của chị ta. "Bây giờ, Thorn, thực sự thì cuộc chơi này đã quá lâu. Tại sao không kết thúc cuộc chơi và lại ra nhập cùng chúng tôi trong phong khiêu vũ." Sau nỗ lực không thành, chị ta liếc nhìn chàng và những người đàn ông quanh bàn "Các quý ông" chị ta cảnh báo một cách vui vẻ "Tôi sẽ cắt nguồn cung cấp xìgà và rượu của các quý ông trong 20 phút nữa. Một số khán giả cũng bước ra ngoài cùng chị ta, cả những người cảm thấy có lỗi khi sao nhãng nhiệm vụ là những người khách lịch sự của mình và những người thấy buồn chán vì xem Ian thua tất cả.
"Tôi nghĩ tối nay thế là đủ rồi" Công tước Hammund thông báo.
"Tôi cũng vậy" Một số người khác cũng bắt chước.
"Thêm một số ván nữa đi" Huân tước Everlycố nài "Thornton vẫn còn cầm một số tiền của tôi và tôi nhắm là sẽ thắng lại được"
Những người đàn ông trong bàn trao đổi những cái liếc nhìn nhẫn nhục, rồi Công tước gật đầu đồng ý "Được rồi, Everly, thêm một số ván nữa rồi chúng ta sẽ quay lại phòng khiêu vũ."
"Không giới hạn đặt cọc cho đến ván cuối?" Huân tước Everlyhăm hở hỏi.
Tất cả đều đồng ý và Ian chia bài cho mỗi người.
Mở đầu bằng cách đặt cược 1000 bảng. suốt 5 phút sau đó các thẻ cứ tới tấp tập trung vào giữa bàn làm số tiền lên tới 25000 bảng. Từng người từng người một từ bỏ cho đến khi chỉ còn lại Everly và Ian, và cũng chỉ còn một quân bài vẫn chưa chia sau khi đặt cược. Im lặng bao trùm cả căn phòng và Elizabeth lo lắng xoắn chặt tay khi Huân tước Everly lấy quân bài thứ tư của mình.
Anh ta nhìn nó, và rồi Elizabeth nhìn thấy tia đắc thắng loé lên trong mắt người đàn ông trẻ. Trái tim nàng đập thình thịch khi anh ta nói "Thornton, lá bài này sẽ lấy của anh 10000 bảng nếu anh muốn ở lại đủ lâu để có thể nhìn thấy nó."
Elizabeth cảm thấy một thôi thúc mạnh mẽ từ Everly và tương tự ở Ian khi chàng tăng mức đánh cược lên 5000 bảng.
Nàng không thể tin được là Ian lại thiếu suy nghĩ như vậy thậm chí khi nàng

có thể đọc được vẻ mặt không thể thất bại của Everly. Không thể chịu đựng thêm một phút giây nào nữa, nàng liếc nhìn những khán giả đang tụ tập quanh bàn theo dõi Everly đặt cược, rồi nàng nâng váy rời đi, di chuyển nhẹ nhàng của nàng có vẻ làm lôi kéo sự chú ý của Ian. Khi Elizabeth nhìn lại chàng với vẻ khổ sở, chàng nhẹ nhàng, hầu như không thể nhận ra quay những lá bài làm nàng có thể nhìn thấy chúng.
Chàng đang giữ bốn con mười. Cảm giác khuây khoả bay vút lên trong nàng, ngay lập tức kèm theo đó là cảm giác sợ hãi là khuôn mặt của nàng có thể để lộ ra cảm xúc của nàng. Quay lại nhanh chóng, nàng gần như va phải Huân tước Howard tội nghiệp khi nàng vội vã rời khỏi ngay lập tức khu vực bàn đánh bài. "Tôi cần một chút không khí" nàng nói với anh ta và anh ta đang mê mải chờ đợi Everly theo cược nên gật đầu đồng ý mà không phản đối. Elizabeth nhận ra rằng hành động cho nàng thấy quân bài của chàng làm cho nàng an tâm phần nào, Ian đã mạo hiểm khi nàng có thể nói hoặc làm điều gì đó ngu xuẩn khiến cho chàng bị lộ bài và nàng không thể nghĩ được tại sao chàng lại có thể làm điều đó vì nàng. Ngoại trừ việc, khi nàng đứng cạnh chàng, nàng biết rằng bằng cách nào đó chàng nhận biết được sự có mặt của nàng cũng như nàng nhận thấy sự hiện diện của chàng vậy và rằng chàng phần nào thích sự có mặt của nàng bên cạnh chàng.
Bây giờ khi nàng đã ra ngoài, Elizabeth không thể quyết định được làm cách nào có thể che dấu được sự rút lui vội vã của nàng và vẫn ở lại trong phòng đánh bài, vì vậy nàng đi lang thang về phía các bức vẽ miêu tả cảnh săn bắn và làm ra vẻ say mê.
"Đến lượt đặt cược của anh, Everly" nàng nghe thấy Ian kích động.
Câu trả lời của Everly làm nàng run lên "25000 bảng" anh ta nói lè nhè.
"Đừng có điên" Công tước nói với anh ta "Thế là quá nhiều cho một lần đánh cược, thậm chí là cả với cậu."
Bây giờ đã sẵn sàng khi nàng khống chế được những cảm xúc trên khuôn mặt, Elizabeth đi thơ thẩn về phía bàn.
"Tôi có đủ khả năng mà" Everly thản nhiên nhắc nhở họ. "Lo lắng làm gì. Thornton, dù anh có trả được tiền đặt cược hay không thì anh cũng thua mà."
Elizabeth ngần ngại như sự sỉ nhục lăng mạ ném vào nàng vậy, nhưng Ian chỉ ngã người ra phía sau ghế và nhìn Everly trong im lặng lạnh lùng và chắc chắn. Sau một khoảng khắc dài căng thẳng, chàng nói với một giọng nói nhẹ nhàng nguy hiểm. "Tôi có khả năng theo thêm 10000 bảng"
"Anh làm gì có 10000 bảng khác cho cái tên đáng nguyền rủa của anh," Everly nói to "và tôi sẽ không đặt tiền của tôi chống lại những tờ ghi nợ vô giá trị của anh."
"Đủ rồi!" công tước Hammund cáu kỉnh. "Cậu đã đi quá xa Everly. Mình sẽ

đảm bảo cho cậu ấy. Bây giờ đặt cược đi hoặc là thôi”
Everly nhìm Hammund một cách dữ dội và gật đầu một cách khinh khỉnh với Ian “thêm 10000 nữa. Bây giờ hãy cho tôi xem anh có gì nào.”
Không thể nào tả bằng lời khi Ian ngả bàn tay xuống và những lá bài bày trên bàn 4 con mười.
Everly bật dậy khỏi ghế của mình “anh là kẻ lừa bịp. Tôi đã thấy anh chia lá bà cuối cùng lên bàn. Tôi biết điều đó nhưng tôi từ chối tin rằng đó là bàn của anh.”
Tiếng xì xào nổi lên khắp phòng về lời sỉ nhục không thể tha thứ được này nhưng có một ngoại lệ là những cơ trên quai hàm Ian, nét mặt của chàng không hề thay đổi.
“đồ con hoang” Everly rít lên, nắm tay thành nắm đấm trên bàn và nhìn trừng trừng vào Ian.
“Theo nguyên tắc” Ian nhắc lại với một giọng nói lạnh lẽo, “Tôi tin rằng tôi là một người quyết định đúng nếu tôi muốn đấu súng”
“Đừng ngu ngốc, Everly” ai đó rít lên “Anh ta sẽ đập cậu như một con ruồi”
Elizabeth sợ hãi khi nghe thấy điều đó. Tất cả những gì mà nàng biết là sẽ có một cuộc đấu súng có thể xảy ra.
“Đây là tất cả chỉ là một lầm lẫn đáng tiếc” nàng nói to và cả phòng với những khuôn mặt tức giận và hoài nghi quay lại nhìn nàng “Ông Thornton không gian lận” nàng giải thích nhanh chóng “Ông ấy giữ tất cả 4 con mười trước khi ông rút lá bài cuối cùng, tôi đã nhìn trộm chúng khi tôi rời đây vài phút trước và tôi nhìn thấy chúng trên tay ông ấy.”

Chương 8

Trước sự ngạc nhiên của nàng, không ai tỏ ra có một dấu hiệu nào chứng tỏ họ tin nàng hoặc thậm chí là quan tâm đến những gì nàng nói bao gồm cả Huân tước Everly người đạp bàn tay xuống bàn “Damn you, tôi gọi anh là kẻ nói lừa đảo. và bây giờ tôi gọi anh là một ..”
“vì chúa” Elizabeth kêu lên, cắt ngang từ “hèn nhát” cái mà nàng biết sẽ khiến cho nhưng người đàn ông có tự trọng lao vào một cuộc đấu súng
“Không ai trong các ông hiểu tôi đang nói gì à?” nàng van xin, nhìn một vòng những người đàn ông đứng xung quanh, suy nghĩ tại sao họ lại không quan tâm, họ hiểu rõ lý lẽ hơn là Huân tước Everly. “Tôi vừa nói ông Thornton đã cầm tất cả 4 con mười và”

Không một khuôn mặt đàn ông kiêu kỳ nào thay đổi thái độ và trong giây lát rõ ràng như pha lê ấy Elizabeth nhận thức được điều gì đang xảy ra và nhận ra tại sao không một ai trong số họ đứng ra hoà giải. trong phòng đầy những quý tộc được phong tước những người ý thức một cách rõ ràng sự ưu việt của nhau, Ian Thornton thấp hơn họ và lẻ loi. Chàng đứng ngoài, Everly là một trong bọn họ, và họ không bao giờ đứng về phía một người ngoài chống lại một trong số họ. Hơn nữa, bằng lời từ chối ôn tồn việc chấp nhận thách thức của Everly Ian đã khôn ngoan tạo nên ý nghĩ rằng chàng trai trẻ đã tốn thời gian hoặc nỗ lực của mình và tất cả những gì mà họ nói chỉ là sự xúc phạm cá nhân.

Huân tước Everly biết điều đó và nó làm cho anh ta giận dữ hơn và liều lĩnh hơn khi anh ta nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Ian "Nếu anh không đồng ý đấu súng vào ngày mai, tôi sẽ đi tìm anh, anh …"

"Anh không thể làm điều đó" Elizabeth nói to. Everly chuyển cái nhìn giận dữ của anh ta từ Ian sang nhìn chằm chằm nàng một cách ngạc nhiên giận dữ và với sự xuất hiện của khả năng suy nghĩ, nàng chợt nhận ra điểm yếu của của anh ta và anh ta có thể bị mưu mẹo của nàng khuất phục. Nàng cười rực rỡ với Thomas Everly, nói với anh ta với một giọng nói nhẹ nhàng đầy vẻ tán tỉnh, hy vọng làm cho anh ta mê đắm để có thể chỉ huy anh ta "Đừng có ngớ ngẩn, thưa ngài, suy tính về cuộc đáu súng ngài mai trong khi anh đã hứa với tôi về cuộc đi chơi ngày mai vào làng."

"Bây giờ, thực ra, Quý cô Elizabeth, đây là…"

"Không, tôi rất xin lỗi, quý ông, nhưng tôi yêu cầu," Elizabeth ngắt ngang với cái nhìn ra vẻ vô tội. "Tôi không thể bị đẩy sang bên cạnh giống như" nàng liều lĩnh kết thúc "Đây là một sự khiêu khích đối với tôi khi cho rằng tôi bị đối xử hèn hạ. và tôi bị sốc khi anh cho rằng có thể phá vỡ lời hứa của anh đối với tôi. Anh ta trong như thể là anh ta đang đứng giữa ngã ba đường khi Elizabeth tập trung cái nhìn đầy uy lực từ đôi mắt màu xanh ngọc và nụ cười mê hoặc vào anh ta.

Với một giọng đè nén anh ta nói dữ dội "Tôi sẽ hộ tống cô đến làng sau khi tôi hạ tên khốn này lúc bình minh."

"Lúc bình minh" Elizabeth hét lên với vẻ giả vờ mất can đảm. "Anh sẽ quá yếu để có thể vui vẻ đi cùng tôi nếu anh dậy quá sớm. Và bên cạnh đó, sẽ không có một cuộc đấu súng nào cả trừ phi ông Thornton chọn thách đấu với anh cái mà tôi chắc chắn là ông ấy sẽ không làm bởi vì" nàng quay lại phía Ian Thornton, khi nàng kết thúc với vẻ đắc thắng "Bởi vì ông ấy sẽ rất không thú vị khi bắn anh khi mà tước đi của tôi sự hộ tống của anh ngày mai" không cho Ian một cơ hội để phản đối nàng quay lại phía những người đàn ông còn lại trong phòng và kêu lên với vẻ sáng ngời "bây giờ, tất cả lại như cũ. Không có ai gian lận trong bài bạc và cũng sẽ không có ai bắn ai cả."

Với nỗ lực của mình Elizabeth nhận được những cái nhìn giận dữ và khiển trách từ phía tất cả đàn ông trong phòng trừ hai người là Công tước Hammund, người trông như thể là anh ta đang cố gắng quyết định xem là nàng là người khờ dại hay là người có tài ngoại giao và Ian, người đang nhìn nàng với vẻ mặt lạnh lùng, khó hiểu, cứ như là đang chờ để nhìn thấy sự cố gắng ngớ ngẩn mà nàng có thể thử tiếp theo.
Khi không ai có vẻ muốn di chuyển, Elizabeth liền tìm ra giải pháp cho vấn đề "Huân tước Everly, tôi tin rằng đây là một điệu van và có phải anh đã hứa dành cho tôi một điệu van." Có một tiếng cười ha hả ở phía kia căn phòng cái mà huân tước Everly lầm tưởng là nhắm vào mình, không phải Elizabeth, làm anh ta gần như trở nên đỏ ửng. Với một cái liếc nhìn giận dữ với nàng anh ta quay bước chân và sải bước rời khỏi nơi anh ta đứng nơi mà có cả cảm giác lố bịch và cảm giác nhẹ nhàng bớt căng thẳng. Huân tước Howard cuối cùng cũng tỉnh lại sau cú sốc của mình, bình tĩnh giơ tay về phía Elizabeth "cho phép tôi thay thế Huân tước Everly" anh ta nói.
Không phải chỉ đến khi họ vào phòng khiêu vũ Elizabeth, mà tất cả những gì nàng có đã làm là đứng thẳng đứng trên đôi chân run rẩy của mình. "cô là người mới ở đây" Huân tước Howard nói nhẹ nhàng "và tôi hy vọng cô sẽ không ghét tôi nếu tôi nói với cô rằng những điều cô đã làm ở đây cản trở những vấn đề của đàn ông không phải đã là tất cả mọi điều."
"Tôi biết," Elizabeth thừa nhận với một tiếng thở dài "Cuối cùng, bây giờ tôi cũng biết điều đó. Tôi sẽ không ngừng suy nghĩ."
"Em họ của tôi" Huân tước Howard nói nhẹ nhàng, nói hộ cho Tử tước Mondevale "là một người có bản tính dễ thông cảm và hiểu biết. Tôi sẽ chắc chắn rằng cậu ấy sẽ nghe sự thật từ tôi trước khi nghe những điều thổi phồng từ bất cứ người nào."
Khi mà điệu nhảy kết thúc Elizabeth tha thứ cho bản thân và rời sang phòng nghỉ hy vọng có thể có một vài phút yên tĩnh một mình. Không may là có sự xuất hiện của một vài người phụ nữ những người đang nói chuyện về sự kiện xảy ra trong phòng đánh bài. Nàng liền nghĩ rằng nơi hoàn toàn an toàn cho nàng là phòng ngủ của nàng, nên nàng muốn bỏ bữa ăn tối muộn được phục vụ lúc nửa đêm nhưng rồi sự khôn ngoan đã cảnh báo nàng rằng thu mình lại là điều tệ nhất mà nàng có thể làm. Không còn sự lựa chọn nào khác, Elizabeth nở một nụ cười thanh thản và bước ra hiên để hít thở không khí trong lành.
ánh trăng tràn ngập hiên và chiếu rọi khắp vườn, sau một khoảng thời gian yên tĩnh hạnh phúc Elizabeth muốn tìm kiếm nhiều hơn nữa. Nàng đi thơ thẩn về phía trước, gật đầu lịch sự với một vài cặp mà nàng vượt qua. Đến cuối vườn nàng dừng lại và rồi rẽ trái. Âm thanh bị mất hẳn ở đây, chỉ văng vẳng lại một điệu nhạc nhẹ nhàng nghe rất xa. Nàng đứng ở đó vài phút, khi

một giọng nói khàn khàn cất lên đằng sau nàng "Nhảy với anh, Elizabeth"
Giật mình vì Ian đến trong yên lặng, Elizabeth quay ngoắt lại và ngước lên nhìn chàng, cổ họng nàng tự động nghẹn lại. nàng đã nghĩ là chàng giận nàng khi ở trong phòng đánh bài, nhưng biểu hiện trên mặt chàng là cả buồn rười rượi và dịu dàng. Những nốt nhạc du dương bồng bềnh quanh nàng và chàng đưa cánh tay ra "Nhảy với anh" chàng nhắc lại với cùng cái chất giọng khàn khàn.
Cảm thấy như thể là nàng đang ở trong một giấc mơ, Elizabeth bước về phía cánh tay chàng và cảm nhận cánh tay phải của chàng vòng quanh eo mình, mang nàng lại gần dựa vào thân thể rắn chắc khoẻ mạnh của chàng. Tay phải của chàng đan vào những ngón tay của nàng, đè chúng xuống và rồi đột ngột nàng quay vòng nhẹ nhàng trong vòng tay của một người đàn ông người đang nhảy điệu van với vẻ uyển chuyển thoải mái như đã nhảy với nhau hàng ngàn lần rồi.
Bên dưới găng tay của nàng đôi vai của chàng rộng với những cơ bắp cuồn cuộn, không có miếng đệm và cánh tay chàng vòng quanh eo nàng cứng như thép giữ cho nàng gần sát chàng một cách lịch sự. Nàng cảm thấy bị đe doạ và áp đảo - đặc biệt là bóng tối – nhưng thay vì vậy nàng cảm thấy an toàn và được bảo vệ. Nàng, ở một chừng mực nào đó, bắt đầu cảm thấy ngượng ngịu và nàng quyết định một vài kiểu bắt đầu câu chuyện. "Tôi đã nghĩ là anh giận tôi vì sự cản trở của tôi."
Có một nụ cười trong giọng nói của chàng khi chàng trả lời "không giận, mà kinh ngạc."
"Tôi không thể cho phép họ gọi anh là kẻ bịp bợm khi mà tôi biết anh hoàn toàn không phải như vậy."
"Anh có thể tưởng tượng được việc anh bị coi là tệ hại" chàng nói nhẹ nhàng "Đặc biệt là với anh bạn trẻ nóng nẩy của em Everly."
Elizabeth tự hỏi còn có điều gì có thể coi là tệ hại hơn việc bị gọi là kẻ bịp bợm, nhưng vì lịch sự đã ngăn nàng hỏi. Ngước đầu lên, nàng nhìn vào đôi mắt chàng với vẻ sợ hãi và hỏi "Anh không có ý là sẽ yêu cầu đấu súng với Huân tước Everly vào ngày tiếp theo đấy chứ?"
"Anh hy vọng" chàng cười chòng ghẹo "rằng anh không quá vô ơn khi tước đoạt mọi thành quả của công việc mà em đích thân làm ở phòng đánh bài. Bên cạnh đó, sẽ là không lịch sự với em nếu giết anh ta khi em vừa mới nói rõ ràng rằng anh ta đã hứa là sẽ hộ tống em vào ngày mai.
Elizabeth cười thầm, hai má nàng đỏ lên vì thẹn. "Tôi biết điều đó nghe thật ngu ngốc, nhưng đó là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra để nói. Anh biết đấy, anh trai của tôi cũng là một người nóng nảy. Sau một thời gian tôi khám phá ra rằng khi nào anh ấy nóng nảy, nếu tôi khiêu khích hoặc là phỉnh phờ anh ấy thì anh ấy nhanh chóng lấy lại tinh thần hơn là tôi cố gắng giải thích lý do

với anh ấy."
"Anh sợ rằng" Ian nói với nàng "Em sẽ vẫn không có sự hộ tống của Everly vào ngày mai."
"Bởi vì anh ấy sẽ giận dữ với tôi vì cản trở, ý anh là vậy phải không?"
"Bởi vì lúc ấy anh ta sẽ bị bao vây bởi một toán gia nhân tận tuỵ thức anh ta giây và sắp xếp đồ đạc để trở về. Anh ta không muốn ở đây nữa, Elizabeth sau tất cả những gì xảy ra ở phòng đánh bài. anh sợ rằng em đã làm bẽ mặt anh ta trong nỗ lực cứu cuộc sống của anh ta và cả anh nữa khi bằng cách từ chối đấu súng với anh ta.
Đôi mắt màu xanh lục của Elizabeth tối sầm và chàng thêm vào muốn làm yên lòng nàng "thay vào đó, anh ta sẽ sống khá hơn và khiêm tốn còn hơn là chết và kiêu ngạo."
Điều đó, Elizabeth thầm nghĩ có lẽ là điểm khác nhau giữa hai người một quý ông bẩm sinh, như Huân tước Everly và một quý ông được rèn luyện, như Ian Thornton. Một quý ông thực sự sẽ chọn cái chết thay vì bị ghét bỏ theo Robert, ít nhất, anh ta sẽ mãi mãi được ghi nhớ vì đã tạo ra được sự khác biệt trong tầng lớp của anh ta.
"Em không đồng ý."
Nàng chìm đắm trong ý nghĩ của mình, nàng gật đầu và nói "Huân tước Everly là một qúy ông và là một quý tộc anh ấy thà chọn cái chết còn hơn là bị nhục nhã."
"Huân tước Everly" chàng phủ nhận nhẹ nhàng, "là một kẻ trẻ tuổi liều lĩnh ngu ngốc đã mạo hiểm cuộc sống của mình vào trò chơi đánh bạc. cuộc sống là điều vô cùng quý giá. Một ngày nào đó anh ta sẽ cám ơn anh vì đã từ chối đấu súng với anh ta."
"Đó là chuẩn mực của một quý ông có danh dự." Nàng nhắc lại.
"Chết vì một sự tranh cãi không phải là danh dự, đó là lãng phí cuộc sống của một người đàn ông. Một người đàn ông tình nguyện chết vì một niềm tin mà anh ta tin tưởng hoặc là để bảo vệ một người khác mà anh ta quan tâm. Có hàng ngàn lý do đỡ ngu ngốc hơn.
"Nếu tôi không cản trở, anh có chấp nhận thách thức của anh ấy không?"
"Không"
"Không, ý anh là gì?" nàng hỏi ngạc nhiên "anh để anh ta gọi anh là một kẻ bịp bợm và không nhấc thậm chí là một ngón tay để bảo vệ danh dự và tên tuổi của mình?"
"Tôi không nghĩ danh dự của tôi đặt trong một cuộc đánh cược, thưa cô và hơn nữa tên tuổi của tôi chưa bao giờ là một vấn đề đánh quan tâm."
"Nếu có như vậy, tại sao Công tước Hammund lại bênh vực anh, tại sao ông ấy làm như tối nay?"
Cái nhìn của chàng mất dần vẻ dịu dàng và nụ cười của chàng nhạt dần.

“Điều đó thì có vấn đề gì?
Nhìn vào đôi mắt màu hổ phách quyến rũ của chàng, với cánh tay chàng đang vòng quanh người nàng, Elizabeth không thể suy nghĩ mạch lạc được. Nàng không sẵn sàng suy nghĩ bất cứ điều gì trong thời điểm này ngoại trừ giọng nói trầm ấm của chàng, nàng nói run run “Tôi cho là không”
“Nếu sẽ phải cam đoan lại với cô là tôi không phải là kẻ hèn nhát, tôi cho rằng tôi có thể sắp xếp lại với anh ta. âm nhạc kết thúc rồi.” Và lần đầu tiên Elizabeth nhận ra là điệu van đã kết thúc lâu rồi mà họ vẫn say vòng nhẹ nhàng cùng nhau. Không có lý do gì khác để ở lâu hơn trong vòng tay của chàng, Elizabeth cố gắng không để ý đến cảm giác thất vọng đang ùa đến và lùi lại, nhưng rồi các nhạc công lại bắt đầu một giai điệu khác, và rồi cơ thể họ lại di chuyển cùng nhau trong khoảng khác tuyệt vời của âm nhạc.
“Từ khi tôi lấy đi của em một người hộ tống khi đến làng vào ngày mai” chàng nói sau một và phút “Em đã có sự lựa chọn nào khác chưa?”
Trái tim nàng bay vút lên, vì nàng nghĩ là chàng sẽ đề nghị được hộ tống nàng. Một lần nữa chàng đọc được ý nghĩ của nàng, nhưng giọng nói của chàng làm nàng cụt hứng.
“Tôi không thể hộ tống em được,” chàng nói thẳng thừng, nụ cười của nàng nhạt dần “Tại sao không?’
“Đừng có ngờ nghệch. Em không thấy rằng sự bầu bạn với tôi không thể nào là các làm tăng danh tiếng của một cô gái lần đầu ra mắt.”
đầu óc nàng quay cuồng, cố gắng kiếm một lý do thích đáng để bác bỏ khẳng định của chàng. Hơn nữa chàng được Công tước Hammund yêu mến… nhưng trong khi Công tước được cho là một đám hôn nhân tốt, danh tiếng của anh ta là một kẻ chơi bời, phóng đãng không đủ làm cho các bà mẹ sợ họ vẫn thèm muốn anh ta làm con rể. Mặt khác, Charise Dumont được coi là đáng kính trọng. Ngoại trừ việc Huân tước cho rằng nơi này bị nhận những lời chỉ trích.
“Tại sao anh lại từ chối nhảy với tôi khi tôi yêu cầu anh?”
“Điều đó cũng là một phần của lý do.”
“Là điều gì?” nàng tò mò hỏi.
Điệu cười của chàng đầy vẻ dữ tợn “Đó gọi là một khuynh hướng hoàn toàn phát triển của bản năng tự bảo vệ”
“Cái gì?”
“Đôi mắt của em gây chết người còn hơn cả một cuộc đấu súng, em yêu ạ.” Chàng nói đầy vẻ giễu cợt “Nó có thể làm cho một vị thánh cũng phải quên mất nghĩa vụ của mình.”

Như cõi thiên đường

Chương 9

Ánh sáng mặt trời ẩm ướt tràn ngập căn phòng và Elizabeth miễm cưỡng lật úp người xuống. Không quan trọng là nàng ngủ ít hay nhiều, nàng là kiểu người luôn luôn dậy với cảm giác mụ mẫm và mất phương hướng. Trong khi Robert có thể bật dậy khỏi giường với cảm giác mạnh khoẻ và sẵn sàng, thì nàng phải kéo lê mình trên gối, và nàng thường tốn cả nửa giờ nhìn chằm chằm một cách đờ đẫn và bắt bản thân mình phải tỉnh táo. Mặt khác, khi mà chưa đến mười giờ tối thì Robert đã ngáp ngắn ngáp dài thì Elizabeth còn rất tỉnh táo và sẵn sàng để chơi bài hoặc bi a hoặc đọc sách hàng giờ nữa. Đối với mùa lễ hội, nàng cảm thấy mình phù hợp một cách lý tưởng với mùa lễ hội ở London, vì trong suốt thời gian đó không ai ngủ ít nhất trước nửa đêm và có khi họ ở lại cho đến khi rạng sáng, đêm qua là một ngoại lệ hiếm có. Đầu nàng nặng như chì trên gối khi nàng bắt buộc mình phải mở mắt. Trên bàn bên cạnh giường ngủ của nàng có một khay đựng bữa sáng bình thường của nàng: một cốc socola nóng nhỏ và một lát bánh mỳ phết bơ mỏng.
Thở dài, Elizabeth bắt bản thân phải thực hiện một trình tự để có thể thức dậy. Lấy hết sức chống tay xuống giường, nàng cố gắng đẩy bản thân bật thẳng dậy cho đến khi có thể ngồi ngay ngắn dậy, nhìn bàn tay rồi với lấy cốc sôcôla nóng.
Buổi sáng hôm nay cần nhiều nỗ lực hơn bao giờ hết; đầu nàng đau như búa bổ và nàng có cảm giác khó chịu rằng có thứ gì đó kinh khủng sắp xảy ra. Vẫn còn đâu đó trong trạng thái giữa thức và ngủ, nàng đặt lại cốc sôcôla lên bàn. Và rồi nàng nhớ lại và dạ dày của nàng quặn thắt. Ngày hôm nay, người đàn ông có mái tóc màu đen đó có thể sẽ đợi nàng trong căn nhà gỗ trong rừng. Chàng sẽ đợi một giờ và rồi chàng sẽ rời khỏi vì nàng sẽ không đến đó. Nàng không thể. Nàng tất nhiên là không thể đến đó.
Berta đi vào phòng với một gương mặt lo lắng "ôi, tốt rồi. Tôi đang lo là cô sẽ ốm mất."
"Tại sao?" Elizabeth hỏi khi nàng uống cốc sôcôla nó lạnh như đá. "Bởi vì tôi không thể thức đúng không" "bây giờ là mấy giờ rồi?" Elizabeth hỏi.
"Gần 11h"
"11, nhưng tôi đã bảo với bác là đánh thức tôi lúc 8h cơ mà. Làm thế nào mà bác lại để cho tôi ngủ nướng thế" nàng nói, giấc ngủ đã làm nàng mụ mẫm. Làm sao nàng có thể mặc váy một cách nhanh chóng và bắt kịp mọi người. ôi…
"Tôi đã thử" Berta kêu lên, cảm thấy bị xúc phạm vì giọng nói sắc nhọn không thường thấy ở Elizabeth "nhưng cô không muốn thức dậy"

“Tôi không bao giờ muốn thức dậy, Berta, bác biết điều đó’
“Nhưng sáng nay trông cô tệ hơn bình thường. Cô nói cô đau đầu.”
“Tôi luôn luôn nói những điều tương tự như vậy mà. Tôi không biết tôi đang nói gì khi tôi ngủ. Tôi sẽ nói bất cứ điều gì để mặc cả thêm vài phút mà để ngủ. Bác biết điều đó nhiều năm rồi mà. Bác luôn luôn lay tôi dậy bằng mọi cách mà.”
‘Nhưng cô nói” Berta khăng khăng, buồn rầu kéo mạnh cái tạp dề “rằng trời đã mưa rất to tối hôm qua và cô chắc là chuyến đi sẽ bị huỷ bỏ, vì vậy cô không phải dậy.
“Berta, vì chúa” nàng hét lên, quăng cái chăn đi và nhảy ra khỏi giường với rất nhiều năng lượng mà nàng chưa bao giờ có được sau một khoảng thời gian ngắn sau khi thức dậy.
“Tôi đã nói với cô là tôi sắp chết vì bệnh để lôi cô dậy và đã không thành công. Khi tôi nói điều đó, mặt cô không tái đi và tim cô không đập mạnh. Cô cứ tiếp tục ngủ.”
Hối hận, Elizabeth ngồi lại xuống giường. “Đó không phải lỗi của bác khi mà tôi ngủ như một con gấu tránh đông vậy. Và thêm nữa nếu họ không đi vào làng, thì tôi ngủ nướng cũng không sao.” Nàng đang cố gắng chấp nhận ý nghĩ phải trải qua một ngày trong ngôi nhà với người đàn ông người mà nhìn ngắm nàng xuyên qua căn phòng đầy người và làm cho tim nàng đập thình thịch khi Berta nói “họ đã đi vào làng. Cơn bão tối hôm qua nhiều sấm chớp hơn là mưa.”
Nhắm mắt lại trong giây lát, nàng thở một hơi dài. Đã 11h, có nghĩa là Ian đã bắt đầu trờ đợi nàng ở căn nhà gỗ. “Tốt thôi, tôi sẽ đi ngựa đến làng và bắt kịp họ ở đó. Không cần phải vội.” Nàng nói kiên quyết và nàng yêu cầu Berta mang nước nóng cho nàng tắm.
Đã là 12h30 khi Elizabeth đang trên đường ra khỏi nhà đi về phía chuồng ngựa. Có thể nghe thấy vài tiếng lao xao trong phòng chơi bài, vậy là không phải tất cả khách đều chọn đi vào làng. Elizabeth bước những bước chân ngập ngừng trên hàng lang khi nàng cân nhắc có hay không nhìn trộm vào trong phòng để biết xem chàng đã trở về từ ngôi nhà gỗ hay chưa. Chắc chắn là chàng đã trở về và không sẵn sàn để gặp chàng, Elizabeth quay người đi ra khỏi nhà bằng cửa sau.
Elizabeth đứng đợi ở chuồng ngựa trong khi một gia nhân chuẩn bị ngựa cho nàng nhưng trái tim của nàng có vẻ càng ngày càng đập mạnh hơn khi từng phút từng phút trôi qua và đầu óc nàng dày vò nàng với hình ảnh của một người đàn ông cô độc người đang ngồi đợi một mình trong ngôi nhà gỗ người đàn bà sẽ không bao giờ đến.
“Bà có muốn đợi người giữ ngựa đi cùng không thưa bà, vì họ đều đã đi vào làng rồi. Một trong số họ sẽ quay lại đây trong một giờ nữa hoặc là ít hơn,

nếu bà muốn đợi. Nếu không, con đường rất an toàn và không có gì nguy hiểm cả. Bà chủ của chúng tôi thường đi vào làng một mình." Người gia nhân nói.
Đó là những điều mà Elizabeth muốn nhất, phi ngựa thoải mái trên đườn làng và bỏ lại tất cả mọi thứ sau lưng mình. "Tôi sẽ đi một mình," nàng nói cười với anh ta một cách thân thiện như nàng vẫn thường làm đối với những gia nhân ở Havenhurst. "Để đến làng thì cứ đi thẳng đường chính khoảng 5 dặm đúng không?".
"Đúng ạ" anh ta nói. Một ánh chớp loé lên trên bầu trời xám xịt và Elizabeth ném cái nhìn lo lắng lên bầu trời. Nhưng nàng không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa và viễn cảnh bị một trận mưa rào mùa hạ không làm nàng nản trí.
"Tôi sợ là sẽ mưa như hôm qua. Chúng tôi thường gặp những trận như thế thời gian này trong năm, như tối hôm qua, sấm chớp nhiều hơn là mưa." Đó là tất cả sự động viên mà Elizabeth cần.
Những hạt mưa nặng hạt đầu tiên rơi xuống khi nàng đi được một dặm trên đường chính. "Tuyệt vời" nàng nói lớn, ghì chăt giây cương và nhìn lên bầu trời. Rồi nàng thúc mạnh và hông ngựa và con ngựa lồng lên phía trước hướng về phía làng. Vài phút sau Elizabeth nhận ra những cơn gió ngày càng quất mạnh hơn và nhiệt độ giảm xuống đáng lo ngại. Mưa bắt đầu rơi mạnh hơi và có vẻ sẽ trở thành một cơn mưa rào nặng hạt. Cùng lúc đó nàng nhìn thấy một con đường mòn bên cạnh con đường chính đi vào rừng, Elizabeth đã bị ướt một nửa. Tìm kiếm chỗ ẩn nấp giữa những lùm cây, Elizabeth liền ngoặt ngựa đi vào đường mòn. ở đây ít nhất cũng có những chiếc là tán rộng trông như những chiếc ô, dù vẫn có những lổ hổng lớn. Những tia chớp ngoằn nghèo trên bầu trời, kèm theo là những tiếng sấm âm vang đáng lo ngại và Elizabeth nhận ra có một cơn bão to đang đến. Con ngựa bắt đầu lồng lên, Elizabeth vỗ về nó nhưng tâm trí thì lại để vào căn nhà gỗ mà nàng biết là ở cuối con đường mòn này. Nàng mím chặt môi do dự, cố gắng nhận biết thời gian. Bây giờ chắc chắn là đã sau 1h, vì vậy Ian Thornton có thể đã đi lâu rồi.
Trong vài phút sau đó Elizabeth suy ngẫm các phương án của nàng và nàng đạt tới một kết luận hiển nhiên là nàng đã tự phụ quá khi quá nhận mạnh tầm quan trọng của mình đối với Ian. Đêm qua nàng đã thấy rõ ràng cách mà chàng tán tỉnh Charise chỉ một giờ sau khi hôn nàng. Không nghi ngờ gì nữa nàng không là gì cả ngoại trừ một trò tiêu khiển tạm thời của chàng. Thật là quá ảo tưởng và ngu ngốc khi nàng tưởng tượng ra cảnh chàng đi đi lại trên sàn nhà gỗ và ngong ngóng ra cửa. Chàng là một con bạc hơn nữa là một kẻ tán gái lành nghề. Không nghi ngờ gì nữa chàng đã rời khỏi vào giữa trưa và quay trở lại ngôi nhà để vui chơi nơi mà chàng không gặp phải những vấn đề

khó chịu. Mặt khác, nếu có một sự tình cờ kỳ lạ chàng vẫn đang ở đó, nàng có thể thấy ngựa của chàng và rồi nàng sẽ nhanh chóng quay lại và phi ngựa về ngôi nhà chính.
Ngôi nhà gỗ hiện ra sau vài phút. Elizabeth liếc nhìn một vòng xung quanh để tìm kiếm dấu hiệu của con ngựa của chàng. Tim nàng đập thình thịch kích động và cả hồi chuông cảnh khi nàng tìm kiếm, nhưng rồi nàng sớm nhận ra, nàng không có lý do gì để kích động hoặc lo sợ cả. Ngôi nhà vắng tanh. Chàng đã chi phối tâm trí nàng quá nhiều đến nỗi nàng lo sợ vu vơ. Nàng xuống ngựa và dắt ngựa buộc vào một gốc cây, vừa đi nàng vừa thì thầm với con ngựa "Đã bao giờ mày chú ý làm thế nào mà những người đàn ông lại hay thay đổi như vậy? Và làm thế nào mà những người đàn bà lại ngu ngốc như vậy?" nàng thêm vào và chợt nhận ra là nàng hoàn toàn rất phi lý – nàng không có ý định đến đây, không muốn chàng chờ đợi và bây giờ nàng lại cảm thấy gần như muốn khóc vì chàng không ở đây.
Giật mạnh dây buộc mũ, nàng tháo chúng ra, bước mạnh về phía cửa trước của căn nhà gỗ, bước vào trong và đóng băng vì sốc.
Ngồi phía đối diện của căn phòng nhỏ, quay lưng lại phía nàng là Ian Thornton.

Đầu chàng hơi cúi xuống khi chàng nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang tí tách trong lò sưởi, tay chàng nhét cẩu thả trên cạp chiếc quần đi ngựa màu xám, chân đi giầy của chàng gác hờ hững trên cạnh lò sưởi. Chàng đã cởi áo, và bên dưới áo sơ mi cơ bắp của chàng nổi lên cuồn cuộn khi chàng rút tay phải gác lên đầu. Elizabeth nhìn chằm chằm vào đôi vai rộng cuồn cuộn cơ bắp của chàng, đôi vai rộng và cái eo thon của chàng.
Có một cái gì đó ủ rủ trong cách chàng ngồi – thêm vào đó chàng đã đợi hơn hai giờ trong khi nàng lo lắng, dày vò và rồi kết tội chàng rằng chàng không thực sự quan tâm là nàng có đến hay không. Sau đó nàng liếc sang hướng khác và nhìn thấy cái bàn. tim nàng muốn nhảy ra ngoài khi nhìn thấy những thứ mà chàng mang theo. Một cái khăn trải bàn bằng lanh màu kem bao lấy cái bàn bằng gỗ thô và hai nơi đặt hai món đồ băng sứ, chắc là mượn từ nhà của Charise. ở giữa bàn là một ngọn nến và một nửa chai rượu bên cạnh là đĩa thịt nguội và pho mát.
Trong toàn bộ cuộc đời nàng Elizabeth chưa bao giờ biết một người đàn ông có thể sắp xếp một bữa ăn trưa và dọn bàn. Phụ nữ làm điều đó. Phụ nữ và gia nhân. Khônh có một người đàn ông nào có hành động xúc động như vây.
Có vẻ như nàng đứng đó vài phút, không phải chỉ vài giây, khi chàng đột nhiên cứng đơ như thể chàng cảm nhận được sự hiện diện của nàng. Chàng quay lại, và gương mặt khắc nghiệt của chàng dịu bớt với một nụ cười hài hước "Em đến không đúng giờ rồi."

“Tôi không có ý định đến,’ Elizabeth thừa nhận, “Tôi gặp mưa trên đường đến làng.”
“Em bị ướt rồi.”
“Tôi biết.”
“Đến trước ngọn lửa đi.” khi nàng tiếp tục nhìn chàng với vẻ đề phòng chàng nhấc chân khỏi bệ lò sưởi và đi về phía nàng. Elizabeth đứng bén rễ vào sàn nhà trong khi tất cả những cảnh báo đen tối của Lucinda tràn về trong tâm trí của nàng “Anh muốn gì” nàng hổn hển hỏi chàng, cảm thấy nhỏ bé trước chiều cao vượt trội của chàng.
“áo khoác của em”
“Không tôi nghĩ tôi thích mặc nó”
“Cởi ra” chàng yêu cầu. “Nó ướt rồi”
Nàng vụt chạy về phía cửa đang mở và nắm chặt vạt áo khoác của nàng.
“Elizabeth” chàng nói với giọng nói cam đoan bình tĩnh “Anh đã hứa với em được an toàn nếu em đến đây ngày hôm nay.
Elizabeth nhắm mắt lại trong chốc lát và gật đầu “Tôi biết. Tôi cũng biết tôi không nên đến đây. tôi thực sự nên rời khỏi đây. tôi sẽ đi, được không” nàng mở mắt, nàng nhìn chàng với vẻ van nài, người bị quyến rũ yêu cầu kẻ quyến rũ một lời khuyên.
“Theo quy tắc, anh không nghĩ anh là một người mà em phải hỏi ý kiến.”
“Tôi sẽ ở lại” nàng nói sau vài phút và nhìn thấy sự căng thẳng trên đôi vai chàng dịu lại. Cởi áo khoác nàng đưa nó cho chàng cùng với mũ của nàng, chàng mang nó đến trước lò sưởi hong nó lên “Đến đứng trước ngọn lửa” chàng đề nghị, rồi bước về phía bàn, rót đầy hai ly rượu, nhìn nàng vâng lời đi về phía lò sưởi.
Đằng trước mái tóc nàng nơi không được mũ trùm lên ướt đẫm, và Elizabeth nhẹ nhàng đặt tay lên đó dùng tay chải như lược và rồi rũ mạnh. Không ý thức được sức quyến rũ của cử chỉ của mình, nàng tiếp tục dùng bàn tay để chải mái tóc đằng sau bị ướt nước mưa.
Nàng liếc về phía Ian và nhìn thấy chàng vẫn đang đứng bên cạnh bàn, đang quan sát nàng. Có điều gì đó trên nét mặt của chàng làm nàng vội vàng bỏ tay xuống. Nhưng tác dụng của cái nhìn ấm áp thân mật trong mắt chàng làm nàng rung động mạnh mẽ, cảm thấy đáng lo ngại và đầy ngụ ý nguy hiểm. Nàng cảm giác run rẩy bên trong tâm khảm vừa kích thích vừa lo lắng. Nàng thực sự không biết gì về chàng cả; nàng chỉ mới gặp chàng nhiều giờ trước và thậm chí đến bây giờ khi nàng quan sát nàng với cái nhìn có vẻ quá riêng tư và chiếm hữu nàng vẫn không biết gì về chàng.
Chàng đưa cho nàng ly rượu và hất đầu về chiếc ghế ở góc phòng “Nếu em thấy chưa đủ ấm, chiếc ghế sofa rất sạch.” Chiếc ghế trong đã cũ và mòn đi. Elizabeth ngồi xuống xa khỏi chàng. Chàng đã hứa là nàng sẽ được an toàn,

cái mà nàng nhận ra nó thật mong manh trong căn phòng đầy sự riêng tư ấm cúng này "nếu tôi ở lại, tôi nghĩ chúng ta phải đồng ý tôn trọng tất cả mọi sự cư xử theo quy tắc và đúng mực.
"Như thế nào,"
"Được để bắt đầu, anh thực sự không nên tôi bằng tên thánh."
"thực tế là sau nụ hôn mà chúng ta trao nhau tối hôm qua thật là lố bịch nếu gọi em là cô Cameron."
Đã đến lúc nói cho chàng là nàng là qúy cô Cameron. Nhưng Elizabeth đột ngột trùng xuống vì sự ám chỉ của chàng về kỷ niệm không thể quên được của họ – và hoàn toàn bị cấm đoán – khoảng khắc trong vòng tay chàng làm nàng bối rối khó chịu "Đó không phải là vấn đề: nàng nói kiên quyết "vấn đề là cho dù tối qua đã xảy ra chuyện gì thì nó cũng phải không ảnh hưởng đến hành vi của chúng ta ngày hôm nay. Ngày hôm nay chúng ta phải điều chỉnh hành vi của mình cho đúng đắn hơn nữa" nàng tiếp tục, với một chút liều lĩnh và vô lý "chuộc lại những gì đã xảy ra tối hôm qua."
"Đây có phải là cách để làm điều đó không?" chàng hỏi, đôi mắt chàng bắt đầu lấp lánh những tia thích thú. "Không biết vì sao, tôi không thể tưởng tượng là em cho phép những quy tắc ra lệnh cho mọi hoạt động của em. Đối với một con bạc không có sự ràng buộc và trách nhiệm nào, luật lệ của xã hội về xã giao và các tục lệ là vô cùng khó chịu và Elizabeth nhận ra là mình bắt buộc phải thuyết phục chàng, chàng phải đầu hàng quan điểm của mình. "Ôi, nhưng tôi là" nàng quanh co "Gia đình Cameron là những người tuân theo tục lệ nhất trên thế giới. Điều đó anh đã biết từ tối hôm qua, tôi tin rằng chết còn hơn là mất danh dự. Chúng tôi cũng tin vào chúa vào đất nước vào đức vua …. Và tất cả mọi quy tắc.'
"Anh hiểu" chàng nói, môi chàng giật giật "Nói cho anh biết vài điều" chàng yêu cầu nhẹ nhàng "Tại sao một người rất tuân thủ những quy tắc như em lại chống lại một phòng đầy đàn ông để bảo vệ danh dự của một người lạ, tối hôm qua?"
"Oi điều đó" Elizabeth nói "đó là quan điểm có tính nguyên tắc của tôi về sự công bằng, bên cạnh đó" nàng nói, sự giận dữ của nàng lại nổi lên, khi nhớ lại những gì đã xảy ra trong phòng đánh bài tối hôm qua. "nó làm tôi tức giận quá chừng khi tôi nhận ra rằng chỉ có một lý do duy nhất làm không ai trong bọn họ cố gắng can ngăn Huân tước Everly đấu súng với anh vì anh không cùng tầng lớp với họ trong khi Everly thì có."
"Bình đẳng ư?" chàng chế giễu với một nụ cười tàn phá "thật là một quan niệm khác thường ở một người rất quan trong quy tắc như em."
Elizabeth bị mắc bẫy và nàng biết điều đó "Sự thật là" nàng nói với vẻ không chắc chắn "Là tôi sợ rằng tôi sẽ chết khi ở đây."
"tôi biết em sợ" chàng nói nghiêm trang "nhưng anh là người cuối cùng trên

thế giới mà em phải sợ."
Giọng nói của chàng làm nàng run rẩy cả hai chân, trái tim nàng một lần nữa lại đập mạnh và vội vàng uống ly rượu của nàng, cầu nguyện để làm dịu đi những dây thần kinh đang bị kích thích. Cứ như thể chàng thấy được tâm trạng của nàng, chàng liền nhẹ nhàng thay đổi chủ đề "Em đã có thêm suy nghĩ gì về sự bất công đối với Galilê chưa?"
Nàng lắc đầu. "Tối hôm qua tôi thật ngớ ngẩn, đó là những điều lố bịch để đem ra thảo luận vơi bất kỳ ai, đặc biệt là với một qúy ông."
"Anh nghĩ đó là một phương án làm cho mọi người cảm thấy thoải mái còn hơn nhiều những câu chuyện tầm phào vô vị khác."
"Anh thực sự nghĩ vậy à? Elizabeth hỏi, mặt nàng tìm kiếm chàng với cả sự hoài nghi và hy vọng, không nhận ra là mình đã gần như xao nhãng khỏi nỗi buồn vừa mới dày vò nàng và bị lôi cuốn vào một cuộc tranh luận mà nàng cảm thấy dễ chịu.
"Đúng vậy."
"Tôi ước là mọi người đều có cảm giác như vậy."
Chàng cười thông cảm "Đã bao lâu rồi em bị phụ thuộc vào việc dấu kín suy nghĩ của mình rồi?"
"Bốn tuần" nàng thừa nhận, "Anh không thể tưởng tượng được cảm giác tồi tệ như thế nào đâu, phải nói toàn những chuyện vô vị với mọi người, trong khi anh khát khao muốn hỏi họ về những gì mà họ nhìn thấy và những gì mà họ biết. Nếu họ là đàn ông, họ sẽ không thèm nói cho bạn biết, tất nhiên là thậm chí anh sẽ không được hỏi."
"Họ sẽ nói gì?" chàng trêu nàng
"họ sẽ nói rằng" nàng nhăn nhó "câu trả lời không nằm trong phạm vi nhận thức của phụ nữ hoặc là họ sợ là xúc phạm đến tính đính đa cảm mềm yếu của tôi."
"Loại câu hỏi nào mà em đã hỏi?"
Đôi mắt nàng lấp lánh lẫn lộn giữa một nụ cười chế giễu và thất vọng. "Tôi hỏi ngài Greeley, người vừa mới trở về từ một chuyến du lịch xa, có chuyện gì xảy ra trong chuyến đi tới các thuộc địa không và ông ấy trả lời là có. Nhưng khi tôi yêu cầu ông ta mô tả cho tôi biết người dân ở đó sống như thế nào và họ trông như thế nào, thì ông ta ho và thổi phì phì rồi nói với tôi rằng đó là điều quá man rợ để đem ra thảo luận với phụ nữ và rằng tôi sẽ ngất đi nếu ông ta kể."
"Họ sống theo thói quen và tập quán từ xa xưa và sông theo kiểu bộ lạc" Ian nói với nàng, bắt đầu trả lời các câu hỏi của nàng.
Hai giờ trôi qua trong khi Elizabeth hỏi chàng các câu hỏi và lắng nghe với vẻ thích thú các câu chuyện về những nơi mà chàng đã đến và không một phút giây nào chàng từ chối trả lời các câu hỏi của nàng hoặc là thô bạo ngắt

ngang những câu bình luận của nàng. Chàng nói chuyện với nàng như một người ngang hàng và có vẻ như rất thích thú mỗi khi nàng tranh luận một quan điểm với chàng. Họ ăn bữa trưa và quay trở lại ghế sofa; nàng biết là đáng lẽ nàng phải rời khỏi đây rồi và nàng miễn cưỡng kết thúc buổi chiều lén lút của họ.

Nàng kể khi chàng kết thúc câu trả lời cho câu hỏi của nàng về những người phụ nữ ở ấn độ những người không được để lộ tóc và mặt của họ ra chỗ công cộng. "Thật vô cùng không công bằng rằng tôi sinh ra là một phụ nữ và vì vậy phải không bao giờ được biết về những chuyến thám hiểm tuyệt vời hoặc không được đến chỉ một vài nơi. Cho dù là tôi được đến đó, tôi chỉ được cho phép đến những nơi tất cả mọi thứ được cho là văn minh, lịch sự như là London."

"Đó có vẻ như là một trường hợp điển hình của sự bất bình đẳng giữa hai giới tính" Ian đồng ý.

"Mỗi chúng ta vẫn có những nghĩa vụ phải thực hiện" nàng nói với chàng với vẻ trang nghiêm giả tạo. "Và phải cảm thấy tự hài lòng về điều đó.'

"Em hiểu thế nào về nghĩa vụ của em" chàng phản ứng lại, phản đối giọng nói khiêu khích của nàng với một nụ cười uể oải.

"Rất dễ. Nghĩa vụ của một phụ nữ là làm vợ – là vật sở hữu của ông chồng. nghĩa vụ của đàn ông là làm bất cứ thứ gì, đi bất cứ nơi đâu mà anh ta thích, nếu cần thì anh ta sẽ hoàn thành nghĩa vụ bảo vệ tổ quốc. Những người đàn ông đạt được danh tiếng bằng các hy sinh bản thân trong các trận đánh trong khi chúng tôi hy sinh bản thân trên bệ thờ của hôn nhân."

Chàng cười sảng khoái và Elizabeth cười lại với chàng, cảm thấy bản thân hết sức thoải mái. "Chẳng có gì có thể chứng tỏ được ai là người vĩ đại hơn cao quý hơn. Có một điều chắc chắn là. một trận đánh chỉ vài ngày, vài tuần, nhiều lắm là vài tháng. Trong khi hôn nhân là cả đời." Nàng tiếp tục với vẻ duyên dáng, nói hết những gì đã chất chứa trong lòng nàng bấy lâu.

"Và gì nữa?" chàng cười thúc giục nàng, nhìn nàng như thể chàng chưa bao giờ muốn ngưng nhìn nàng.

"Tại sao các anh cho rằng, sau tất cả những thứ đó, lại gọi chúng tôi là phái yếu?" cả hai cùng liếc nhau và cười vang và rồi Elizabeth tự hỏi không biết chàng có bị xúc phạm và khó chịu vì những quan điểm của mình không.

"Tôi không thường đi chệch khỏi cách cư xử như vậy." Nàng nói với vẻ buồn rầu "Chắc anh nghĩ tôi thật vô giáo dục."

"Tôi nghĩ" chàng nói dịu dàng "rằng em rất tuyệt diệu." Vẻ khàn khàn chân thật trong giọng nói trầm ấm của chàng làm nàng ngừng thở. Nàng mở miệng, nghĩ một cách điên cuồng về những phương án trả lời để hoàn trả lại cái không khí thân thiết mấy phút trước đây, nhưng thay vì nói nàng chỉ có thể thở một hơi dài run rẩy.

“Và” chàng tiếp tục “Anh nghĩ em biết điều đó.” Đây không phải, không phải kiểu đối đáp tán tỉnh ngu ngốc nàng thường thấy ở những những người theo đuổi nàng ở London, và nó còn làm nàng khiếp sợ hơn cả những cái nhìn dâm dục từ đôi mắt của họ. Dựa lưng vào ghế sofa một cách vô cảm, nàng tự nói với bản thân rằng nàng chỉ phản ứng quá mạnh mẽ không có gì cả ngoài sự xu nịnh trống rỗng. “Tôi nghĩ” nàng tự kiềm chế với một nụ cười nhẹ trong khi cảm thấy mắc nghẹn ở cổ họng, “rằng anh hẳn đã nói với một người phụ nữ bất kỳ là cô ấy tuyệt diệu.”
“Tại sao em lại nói một điều như thế?”
Elizabeth nhún vai ‘Tối hôm qua tại bữa ăn khuya, có một điều chứng minh điều đó.”
Khi chàng nhăn mặt với nàng như thể nàng nói một thứ tiếng nước ngoài, nàng kích động “anh nhớ Quý bà Charise Dumont chứ, bà chủ nhà của chúng ta, người phụ nữ tóc đen tuyệt đẹp người mà mỗi lời nói của bà ấy anh đều chăm chú vào bữa khuya tối qua ấy.
Cái nhăn mặt của chàng trở thành một nụ cười toe toét “Ghen tuông”
Elizabeth hếch cái cằm nhỏ nhắn thanh nhã của mình lên và lắc đầu.
“Không nhiều hơn em với Huân tước Howard đâu.”
Nàng cảm thấy có một chút hài lòng thoã mãn khi sự thích thú của chàng tan biến. “Thằng cha đó người có vẻ không thể nói chuyện với em mà không chạm vào tay em. Huân tước Howard ấy? Thực ra, em yêu, tôi tốn cả bữa ăn của mình chỉ để cố gắng quyết định xem tôi muốn đấm cho hắn một đấm vào mũi hay vào mắt hắn.”
Nàng giật mình, rồi phá lên cười trước khi nàng có thể dừng nó lại. “Anh đã không làm điều gì giống như thế” nàng nén cười. “thêm vào đó, nếu anh đã không đấu súng với Huân tước Everly khi anh ta gọi anh là kẻ bịp bợm thì chắc chắn anh sẽ không làm hại huân tước Howard tội nghiệp khi anh ta chỉ chạm vào tay tôi.”
“Anh không thể làm ư?” anh hỏi dịu dàng “Đó là hai tình huống hoàn toàn khác nhau.”
Đây không phải là lần đầu tiên, Elizabeth cảm thấy bản thân mình không thể hiểu được chàng. Thình lình sự hiện diện của chàng lại có vẻ đe doạ, bất cứ khi nào chàng thôi diễn các hành động ga lăng làm người khác cười thích thú thì chàng trở nên là một người lạ lùng bí hiểm. Nàng vội vàng nhìn về phía cửa sổ “Chắc phải hơn 3h rồi. Tôi thực sự phải đi rồi.” Nàng bật dậy, vuốt lại áo “Cám ơn anh về một buổi chiều đáng yêu. Tôi không biết tại sao tôi lại ở lại. Tôi không nên ở lại nhưng tôi rất vui. Tôi đã…”
Nàng ngừng nói và nhìn một cách đề phòng khi chàng cũng đứng dậy. “em có thể” chàng nói dịu dàng.
“Tôi có thể gì?”

“Biết tại sao em vẫn ở lại đây với anh?”
“Tôi thậm chí còn không biết anh là ai” nàng hét lên. “Tôi biết gì về nơi ở của anh, nhưng tôi không biết gì về gia đình anh, bạn bè anh. Tôi biết anh mạo hiểm rất nhiều tiền vào bài bạc và tôi không tán thành điều đó.”
“Anh cũng mạo hiểm đầu tư rất nhiều tiền vào tàu thuỷ và hàng hoá điều đó có thể cải thiện nhân cách của anh trong mắt em không?”
“Và tôi cũng biết” nàng liều lĩnh tiếp tục khi nhìn thấy ánh mắt chàng đang trở nên nóng bỏng và khao khát hơn “Tôi hoàn toàn chắc chắn là anh làm cho tôi cực kỳ khó chịu khi anh nhìn tôi giống cái cách mà anh đang nhìn tôi bây giờ.”
“Elizabeth” chàng nói với giọng nói dịu dàng nhưng dứt khoát “Em ở đây vì chúng ta đã gần như đã yêu nhau rồi.”
“Cái gì?” nàng thở hổn hển.
“Và khi cần biết anh là ai thì rất đơn giản để trả lời.” Bàn tay của chàng nhấc lên, lướt nhẹ lên đôi má tái xanh của nàng, rồi trượt ra phía sau đỡ lấy đầu nàng. Nhẹ nhàng chàng giải thích “anh là người đàn ông mà em sẽ cưới.”
“Ôi, chúa ơi!”
“Anh nghĩ đã quá muộn để bắt đầu cầu nguyện.”
“Anh chắc phải điên rồi” nàng nói, giọng của nàng run rẩy
“ý kiến của anh là chính xác” chàng thì thầm và rồi chàng cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên trán nàng. Kéo nàng tựa vào ngực chàng, giữ nàng như thể chàng biết nàng sẽ vùng vẫy nếu chàng cố gắng làm nhiều hơn thế “Em không có trong kế hoạch của anh, cô Cameron.”
“ôi xin anh” Elizabeth tuyệt vọng cầu xin “Đừng làm thế với tôi. Tôi không hiểu gì cả. Tôi không biết anh muốn gì.”
“Anh muốn em.”chàng nâng cằm nàng lên, bắt nàng phải nhìn chàng khi chàng nói thêm “Và em cũng muốn anh.”
Toàn bộ cơ thể Elizabeth bắt đầu run lên khi môi chàng đặt xuống môi nàng. Và nàng cố tìm kiếm cách ngăn chặn cái mà trái tim nàng biết là không thể tránh được bằng cách tranh luận với chàng. “Một người phụ nữ anh được giáo dục,” nàng run run trích dẫn một câu nói của Lucinda “không cảm thấy gì mạnh hơn ngoài cảm giác yêu mến. Chúng tôi không yêu.”

Như cõi thiên đường

Chương 10

Đôi môi ấm áp của chàng bao phủ môi nàng “Anh là một người Scot,” chàng

thì thầm giọng khàn khàn "chúng ta có thể yêu."
"Người Scot" nàng nói khi chàng nhấc môi chàng rời khỏi môi nàng. Chàng cười vẻ mặt kinh hoàng của nàng "Anh nói Scot chứ không phải nói kẻ giết người bằn rìu. Một người Scot một kẻ cờ bạc. Havenhurst có thể bị đem ra đấu giá, gia nhân sẽ rời đi hết và thế giới sẽ sụp đổ "Tôi không thể, không thể cưới anh."
"Có thể, Elizabeth" chàng thì thầm khi môi chàng trượt dài một đường nóng bỏng từ má nàng lên tai, "em có thể."
Môi chàng lướt nhẹ ra sau rồi lại vòng phía trước tai nàng, và rồi lưỡi của chàng chạm vào thuỳ tai và bắt đầu tỉ mỉ lần theo đường cong trên tai nàng, chậm rãi khám phá những khe hở, cho đến khi Elizabeth rùng mình với những làn sóng căng thẳng lan toả khắp người nàng. Ngay tức khắc chàng cảm nhận được câu trả lời hưởng ứng của nàng, cánh tay chàng xiết chặt, tay chàng uốn cong gáy nàng, vuốt ve kích thích nó và chàng bắt đầu trượt dài một vệt hôn từ cổ nàng xuống vai nàng. Hơi thở gấp gáp của chàng làm lay động tóc nàng và chàng thì thầm dịu dàng khi miệng chàng bắt đầu trở lại kích thích tai nàng "Đừng sợ, anh sẽ dừng lại bất cứ khi nào em bảo anh."
bị giam cầm bởi cái ôm ghì chặt bảo vệ của chàng, được bảo đảm bởi lời hứa của chàng và bị quyến rũ bởi miệng chàng và những cái vuốt ve của tay chàng, Elizabeth níu chặt lấy chàng, trượt nhẹ nhàng vào vực thẳm đen tối của dục vọng nơi mà chàng cố ý đưa cả hai vào.
chàng kéo lê miệng chàng một cách dữ dội qua má nàng và khi môi chàng chạm vào môi nàng, Elizabeth ngả đầu ra sau để nhận đầy đủ cái hôn của chàng. Môi chàng chộp lấy môi nàng trong một cái hôn đói khát.
Đột nhiên Elizabeth bị nhấc lên lòng chàng rồi được đặt xuống sofa, miệng của chàng khoá chặt miệng nàng một cách dữ dội khi chàng ngả lên người nàng. Lưỡi của chàng lần theo đường chỉ nóng bỏng giữa môi nàng, mơn man chúng, thúc giục chúng tách ra, và rồi khăng khăng. Rồi chúng cũng chịu thua, lưỡi của chàng thọc vào miệng nàng, tìm kiếm lưỡi nàng, vuốt ve nó. Cơ thể nàng nẩy lên dữ dội với những cảm xúc nguyên sơ và Elizabeth đầu hàng những cái hôn của chàng. Tay nàng vuốt ve những bắp thịt rắn chắc trên vai chàng, môi nàng chuyển động cùng chàng một cách buông thả trong khi nàng đáp ứng cái đói khát của chàng.
Khi cuối cùng chàng giật môi miệng chàng ra khỏi miệng nàng, hơi thở của họ trộn lẫn vào nhau hổn hển. Thấy bị tước đoạt mất cái cảm giác khoái lạc nơi mà chàng đưa nàng đến, Elizabeth chậm dãi mở mắt và rồi nàng có thể nhìn thấy chàng. Duỗi dài bên cạnh nàng trên sofa, chàng tựa vào nàng, khuôn mặt rám nắng của chàng sẫm lại vì đam mê
Nhấc bàn tay lên, chàng dịu dàng gạt nhẹ mái tóc vàng vương trên má nàng, và chàng cố mỉn cười, nhưng hơi thở của chàng phản đối lại chàng. Nhận

thấy nỗ lực của chàng trong việc kiềm chế đam mê của họ, Elizabeth liếc nhìn đôi môi đẹp như tạc của chàng và nàng quan sát chàng nỗ lực kiềm chế hơi thở gấp gáp. "Đừng," chàng cảnh cáo nàng với một giọng nói khàn khàn âu yếm, "nhìn miệng anh trừ phi em muốn nó trên miệng em lần nữa."
Quá ngây thơ để có thể biết cách kiềm chế cảm xúc của mình, Elizabeth ngước đôi mắt màu xanh lục của mình lên nhìn chàng và sự thèm khát nụ hôn của chàng ẩn trong sâu thẳm đôi mắt ấy. Ian không kiềm chế được hơi thở gấp gáp của mình và một lần nữa đầu hàng đam mê của mình, dịu dàng chàng nói với nàng cách làm thế nào để nàng nói cho chàng biết nàng muốn chàng như thế nào. "Hãy vòng tay quanh cổ anh"
Những ngón tay dài của nàng vòng qua gáy chàng và miệng của chàng lần xuống miệng nàng, hơi thở của họ trộn vào nhau. Cuối cùng thì cũng nhận biết được những gì phải làm, nàng liền ấn mạnh gáy chàng xuống. Và mặc dù nàng đã chủ động, nhưng sự va chạm với đôi môi hé mở của chàng thật hoang dại và ngọt ngào không sao tả xiết. Lần này Elizabeth là người chủ động chạm lưỡi của nàng vào môi của chàng và khi nàng cảm thấy chàng rùng mình, bản năng nói cho nàng biết nàng đã làm đúng.
Nó cũng nói cho chàng điều tương tự và chàng vội giật mạnh miệng chàng khỏi miệng nàng. "Đừng làm điều này, Elizabeth," chàng cảnh báo.
Để trả lời, nàng xiết chặt đôi bàn tay vào cổ chàng, kéo chàng xuống. Miệng chàng lại ngấu nghiến lấy nàng, nhưng thay vì chiến đấu chống lại, cơ thể nàng liền áp chặt vào chàng và cuốn chặt lấy lưỡi chàng trong miệng nàng. Chàng tỳ vào ngực nàng, nàng cảm giác như trái tim nàng đập thình thịch trên sườn chàng và chàng bắt đầu hôn nàng không cố gắng kiềm chế đam mê của mình nữa, lưỡi của chàng quấn chặt lấy lưỡi chàng, mơn man nó với một đam mê hoang dại.
Tay chàng trượt từ sau lưng nàng lên trước ngực nàng, phủ lên nó với vẻ chiếm hữu, nàng giật mình né tránh.
"Đừng" chàng thì thầm trên miệng nàng. "Ôi chúa, đừng. Không phải bây giờ…"
Sững sờ in lặng vì giọng nói khàn khàn đầy đòi hỏi của chàng, Elizabeth liếc nhìn gương mặt chàng, khi chàng ngước mặt lên, đôi mắt chàng di chuyển vẻ bồn chồn trên váy nàng. Mặc dù đầu óc chàng cố phải đối nhưng tay chàng vẫn hoạt đông và làm cho nàng mụ mẫm cả người, nàng cuối cùng cũng nhận ra chàng đã hứa danh dự là chàng sẽ dừng lại bất cứ khi nàng muốn chàng dừng. Không biết là để giúp đỡ ch dừng lại hay là khuyến khích chàng mà nàng chăm chăm vào những ngón tay mạnh mẽ của chàng vẫn đang đặt trên ngực nàng, rồi nàng chậm chạp nhắm mắt. Sức nàng vây chặt lấy họ và với một tiếng rên rỉ khao khát, Elizabeth vòng tay ôm lấy đầu chàng và kề sát cơ thể chàng hơn nữa.

Đó là tất cả sự khuyến khích mà Ian cần. Tay chàng di chuyển, vuốt ve ngực nàng, nhưng đôi mặt chàng lại nhing chăm chú nàng, quan sát cái cách mà khuôn mặt xinh đẹp của nàng đầu tiên là sợ hãi rồi mới đến sự đam mê. Ngực nàng cho đến nàng cũng giống như đôi chân nàng, cả hai đều có cùng mục đích; chân dùng để đi, còn ngực thì là để giữ lấy vạt trên của váy. Nàng không hề biết lại tạo ra nhiều cảm xúc vậy, nàng yên lặng để những ngón tay của chàng cởi áo của nàng, để ngực trần trước cái nhìn nóng bỏng của chàng. Cảm thấy quá xấu hổ nàng liền lấy tay che lại, nhưng chàng ngay lập tức cúi thấp đầu, làm nàng sao nhãng bằng cách hôn vào những ngón tay nàng, rồi lách kẽ tay nàng chạm vào núm vú của nàng. Elizabeth cứng đờ người và có gắng đẩy chàng ra nhưng không được. Khoái cảm nguyên sơ vây lấy nàng và làm nàng rên rỉ, những ngón tay nàng quấn chặt lấy cổ chàng, trong khi trái tim nàng lại đập điên cuồng cảnh báo nàng hãy bảo chàng dừng lại. Chàng nhấm nháp ngực nàng, đùa giỡn với núm vú căng cứng của nàng và cơ thể nàng đáp ứng chàng cuồng nhiệt không thể kiềm chế. Đột ngột chàng ngẩng đầu lên, đôi mắt chàng, đôi mắt chàng vuốt ve gò ngực căng cứng của nàng, rồi đột nhiên chàng cố gắng kiềm chế, hít một hơi dài. “Elizabeth, chúng ta phải dừng lại thôi.”

Đầu óc Elizabeth quay cuồng những cảm xúc, rồi chậm chạp nàng bắt đầu nhận thức được thực tại. Và rồi với cảm giác nôn nao như lao xuống vực sâu, đam mê nhanh chóng tan biết nhường chỗ cho cảm giác sợ hãi, đau đớn, hổ thẹn khi nhận ra mình đang nằm dài trên cánh tay của một người đàn ông, áo thì bị cởi ra, phơi bày da thịt trước ánh mắt của chàng và những cái vuốt ve của chàng. Nhắm mắt lại, nàng cố ngăn dòng nước mắt tuôn trào và rồi nàng đẩy tay chàng ra, lảo đảo đứng dậy. “Để tôi đứng lên, xin anh đấy” nàng thì thầm, giọng của nàng ngẹn lại với cảm giác xấu hổ, bẽ bàng. Da mặt nàng đỏ ửng khi chàng bắt đầu mặc lại áo cho nàng. Nhưng để làm điều đó chàng phải nới lỏng vòng tay đang vòng quanh người nàng và khi chàng làm điều đó nàng liền trườn ra khỏi vòng tay chàng. Quay lưng lại phía chàng, nàng mặc lại áo với những ngón tay và rồi nàng chậm chạp tiến về phía lò sưởi lấy chiếc áo khoác và mặc vào. Chàng di chuyển một cách nhẹ nhàng về phía nàng cầm lấy tay nàng và nói “Đừng hoảng sợ về những gì xảy ra giữa chúng ta. Tôi có thể chu cấp cho em-”

Tất cả những đau đớn, xấu hổ và hoảng loạn của Elizabeth nổ bùng lên thành một cơn giông bão mạnh liệt không thể kiềm chế nổi, nàng nức nở rồi đột nhiên khóc oà lên “Chu cấp cho tôi ư. Cho cấp cái gì? Một ngôi nhà nhỏ ở Scotland nơi mà tôi sẽ ở đó trong khi anh khoác lên mình cái vỏ bọc một quý ông người Anh và rồi anh có thể đánh bạc tất cả mọi thứ ư”

“Nếu mọi việc như anh mong đợi” chàng ngắt lời nàng với một giọng nói bình tĩnh giả tạo “Anh sẽ có thể là một trong những người giàu nhất nước

Anh trong vòng một hoặc nhiều lắm là hai năm tới. Nếu không được như vậy thì em sẽ vẫn được chu cấp đầy đủ."
Elizabeth vồ lấy chiếc mũ và lùi xa khỏi chàng trong sợ hãi một phần vì chàng một phần vì sự yếu đuối của nàng "Điều này thật điên rồ. Vô cùng điên rồ." Quay lại, nàng đi thẳng về phía cửa.
"anh biết" chàng nói nhẹ nhành. Nàng với lấy nắm cửa và giật mạnh cánh cửa. Phía sau nàng, giọng nàng làm nàng dừng lại giữa chừng. "Nếu em thay đổi ý kiến sau khi chúng ta rời khỏi đây vào sáng mai, em có thể tìm thấy anh ở nhà trên phố Upper Brook cho đến thứ năm. Sau đó anh có ý định đi India. Anh sẽ ở đó cho đến mùa đông."
"Tôi-tôi hy vọng anh có một chuyến đi an toàn, nàng nói, quá mệt mỏi và bối rối vì ngạc nhiên về cảm giác thất bại đau đớn mà nàng cảm thấy khi nhận ra nàng sẽ rời đi.
"Nếu em thay đổi ý kiến kịp. Anh sẽ mang em theo với anh."
Elizabeth chạy trốn trong khiếp sợ khỏi cảm giác tin chắc rằng nàng đã nghe thấy trong giọng nói của chàng một nụ cười diễu cợt. Khi nàng phi ngựa qua những đắm sương mù dày đặc và ướt toàn thân nàng không còn là quý cô trẻ hiểu biết và tự tin trước đây, thay vào đó nàng là một cô gái hoang mang hoảng sợ với một núi trách nhiệm và sự giáo dục thuyết phục nàng rằng cảm giác thu hút hoang dại mà nàng cảm thấy đối với Ian Thornton là dơ dáy và không thể tha thứ được.
Khi nàng rời khỏi lưng ngựa khi ở chuồng ngựa và khiếp sợ nhìn thấy rằng mọ người đã trở về từ chuyến đi tới làng, nàng không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì ngoại trừ việc nhắn Robert đến đón nàng tối nay thay vì sáng mai.
Elizabeth ăn bữa tối trong phòng nàng do Berta mang tới và nàng cẩn thận tránh cửa sổ phòng ngủ của nàng, cái có thể nhìn ra vườn phía dưới. Hai lần nàng đã nhìn ra ngoài và cả hai lần nàng đều nhìn thấy Ian. Lần đầu tiên, anh đứng một mình ngoài hiên, điếu cì gà kẹp giữa hai ngón tay, nhìn chằm chằm ra ngoài bãi cỏ và dáng đứng của chàng trông rất cô đơn, làm trái tim nàng đau nhói. Lần sau đó nàng nhìn thấy chàng, chàng đi dạo xung quanh với một số người phụ nữ họ không ở đây tối hôm qua họ vừa mới đến bữa tiệc, Elizabeth đoán rằng cả năm người bọn họ có vẻ như không thể cưỡng lại sức hấp dẫn mạnh mẽ của chàng. Nàng tự nói với bản thân mình là điều đó không quan trọng, không có gì quan trọng đối với nàng. Nàng có trách nhiệm đối với Robert và Havenhurst, và họ phải được đặt lên hàng đầu. Mặc dù những ý kiến rõ ràng của Ian, nàng không thể phó mặc tương lai của nàng với một con bạc liều lĩnh, dù là chàng có thể là người đẹp trai nhất, hấp dẫn nhất.
Elizabeth nhắm mắt lại, cố gắng dập tắt những suy nghĩ về Ian. Thật là ngớ ngẩn không thể tin được khi nghĩ về Ian theo cách đấy. Ngớ ngẩn và nguy

hiểm, đối với Valerie và những người khác có vẻ như là họ đã nghi ngờ nàng đã ở đâu cả buổi chiều hôm nay và với ai. Vòng tay quanh người Elizabeth rùng mình khi nhớ lại cái cách mà nàng bị bắt gặp chiều nay khi nàng bước vào nhà.
"Ôi chúa ơi, bạn ướt hết rồi. Những gia nhân ở chuồng ngựa nói rằng bạn đã đi khỏi chiều nay. Đừng nói là bạn bị lạc trong mưa cả từng ấy thời gian đấy nhé." Valerie nói.
"Không, mình đến được căn nhà gỗ trong rừng và ở lại đó cho đến khi mưa nhỏ hơn vài phút trước." Đó có vẻ như là điều sáng suốt nhất để trả lời khi mà ngựa của Ian không thấy ở đâu cả trong khi ngựa của nàng thì nhìn thấy rõ ràng, sẽ không ai quan tâm để ý đến.
"Điều đó xảy ra khi nào vậy?"
"Gần một giờ, mình nghĩ vậy,"
"Bạn có gặp ông Thorton ở đó không?" Valerie hỏi với một nụ cười hiểm độc và mọi người đều trên salon có vẻ đều dừng nói chuyện và quay lại nhìn họ. "Người giữ ngựa nói là anh ta thấy một người đàn ông cao, tóc đen cưỡi trên một con ngựa đực đi về phía ngôi nhà gỗ. Anh ta đảm bảo đó là một người khác vì vậy mà anh ta không hỏi."
"Mình-mình không thấy ông ta" Elizabeth nói. "Sương mù dày đặc. Mình hy vọng là không có việc gì tồi tệ xảy ra với ông ta.
"Chúng mình không chắc lắm. Anh ta vẫn chưa quay lại. Charise rất lo lắng." Valerie tiếp tục, quan sát Elizabeth chăm chú, "Mình đã bảo với chị ấy là không cần phải lo lắng. Một cô hầu đã đưa cho anh ta một bữa trưa và anh ta đã mang theo nó."
Bước thêm vài bước về những người đang tụ tập, Elizabeth giải thích cho Valerie biết là nàng đã quyết định sẽ đi vào tối nay thay vì ngày mai và không cho Valerie có cơ hội đặt câu hỏi về lý do của nàng, nàng nhanh chóng xin lỗi là nàng sẽ đi thay quần áo ướt của mình.
Berta nhìn gương mặt tái xanh của Elizabeth và đoán là đã có một điều gì đó tồi tệ xảy ra, đặc biệt là khi Elizabeth ra lệnh gửi tin nhắn cho Robert đến đón họ tối nay. Trong khi Berta băn khoăn về những gì xảy ra đối với Elizabeth thì nàng bắt buộc phải trải qua phần lớn buổi chiều và gần hết buổi tối để an ủi làm dịu bà vú của mình.

Như cõi thiên đường

Chương 11

“Không phải là cô đã ướt đẫm từ đường mòn cho đến khi về đến nhà chứ” Berta nói “nếu không thì chúng ta sẽ phải bị mắng một trận khi cô Throckmorton-Jones nghe thấy điều đó.”

“Cô ấy sẽ không nghe thấy điều gì cả,” Elizabeth nói với vẻ quyết định hơn là thuyết phục và Elizabeth ngồi lún vào ghế bành, lo lắng dứt mạnh chiếc váy để đi đường. Mũ và găng tay của nàng ở trên giường bên cạnh là vali đã được đóng gói, chờ được đưa xuống dưới khi Robert đến. Mặc dù đã chấp nhận ra đi, nhưng khi có tiếng gõ cửa vang lên, nàng bật dậy kích động. Thay vì thông báo cho nàng biết anh trai nàng đã đến, người gia nhân đưa cho nàng một mảnh giấy khi nàng mở cửa.
Vừa chìa bàn tay lạnh ngắt ra, nàng vừa cầu nguyện rằng đó không phải là tin từ London rằng Robert không thể đến đón nàng. Nhưng đó chỉ là những dòng chữ “Gặp mình ở nhà kính. Cần phải nói chuyện với bạn.”
Người gia nhân đi xuống cầu thang, nàng liền gọi anh ta và hỏi “Ai đã đưa lá thư này?”
“Cô Valerie, thưa qúy cô.” Elizabeth vừa nhẹ nhõm vì đó không phải từ Ian thì ngay lập tức lại lo lắng rằng Valerie bằng cách nào đó khám phá ra một điều gì đó về sự biến mất của Elizabeth chiều nay. “Valerie muốn tôi gặp cô ấy ở nhà kính ngay bây giờ” nàng nói với Berta.
“cô ta biết điều gì xảy ra, phải không? Tại sao cô ta lại muốn gặp cô. Không phải là phận sự của tôi khi nói điều này nhưng tôi không thể thích cô gái này. Cô ta có điều gì đó trong mắt làm tôi thấy lo.”
Elizabeth trong cả cuộc đời mình chưa bao giờ bị lôi kéo vào một âm mưu gì hoặc là có một mánh lới gì và tất cả mọi việc đã xảy ra có vẻ rắc rối và hiểm độc nhưng nàng không nhận ra. Không trả lời cảnh báo về bạn mình của Berta nàng nhìn đồng hồ và nhận ra mới chỉ có 6h “Robert không thể đến đây trước một giờ nữa. Trong khi chờ đợi tôi sẽ đi và tìm hiểu tại sao Valerie muốn gặp tôi.”
Bước ra phía cửa sổ, Elizabeth nhận thấy là phần lớn khách khứa đang đứng ở hiên hoặc đi dạo trong vườn. Điều cuối cùng mà nàng muốn là Ian có thể nhìn thấy nàng đi về phía nhà kính và theo nàng. Điều đó có vẻ là khó có thể xảy ra nhưng tuy vậy sẽ là khôn ngoan nếu tính đến điều đó. Nàng gần như thở phào nhẹ nhõm khi nàng thấy vóc dáng cao lớn của chàng dưới hiên. Được soi sáng bởi một đôi đuốc, chàng đứng với ba người phụ nữ những người đang cố gắng ve vãn chàng trong khi người gia nhân đi lại phía họ và đứng lại chờ được nhận ra. Nàng thấy Ian liếc về phía anh ta và anh ta đưa cho chàng một thứ gì đó mà nàng đoán là đồ uống.

Cố lờ đi cảm giác đau nhói khi nhìn về phía chàng, Elizabeth rời khỏi cửa sổ rời khỏi ngôi nhà bằng cửa sau.
Đứng trước cửa vào nhà kính Elizabeth ngập ngừng. "Valerie" nàng gọi nhỏ và nhìn quanh.
ánh trăng sáng chiếu rọi khắp nơi và khi không có ai trả lời, Elizabeth liền đi vào bên trong và nhìn quanh tìm kiếm. Nhà kính này rộng hơn nhà kính ở Havenhurst nhưng không có nhiều chủng loại hoa phong phú như ở nhà nàng. Elizabeth bồn chồn đi lại giữa những dãy hoa.
"Elizabeth?" giọng của Ian. Nàng quay ngoắt lại, trái tim nàng đập mạnh, toàn thân nàng đông cứng lại.
"Có điều gì vậy" chàng hỏi.
"Anh làm tôi giật mình," nàng nói khi chàng tiến về phía nàng, nét mặt chàng xúc động một cách kỳ lạ. "Tôi không mong anh đến đây," nàng nói với vẻ lo lắng."
"Thật sao?" chàng diễu cợt "Em mong chờ ai sau lời nhắn đó hoàng tử xứ Wales chăng?"
Lời nhắn! Thật điên rồ, suy nghĩ đầu tiên của nàng sau khi nhận ra tin nhắn ấy là từ chàng không phải là Valerie, là kiểu chữ viết trên đó gần như là của một người đàn ông dốt nát. suy nghĩ thứ hai của nàng là chàng có vẻ đang giận dữ về một điều gì đó.
"Tôi cho rằng em sẽ nói với tôi làm thế nào mà suốt cả buổi chiều chúng ta bên nhau, em không chú ý đề cập đên việc em là Qúy cô Elizabeth?"
Elizabeth nhận ra là chàng đã biết nàng là nữ bá tước Havenhurst, chứ không phải chỉ là con gái lớn của một quý tộc nhỏ nào đó.
"Từ khi em không muốn nói." Chàng tiến lên một bước nắm lấy cánh tay nàng, "đây là tất cả những gì mà em muốn ở tôi mà?"
"Không!" nàng vội vàng nói, lùi lại thoát khỏi tay chàng. "Tôi thích nói chuyện hơn,"
Chàng bước tới và Elizabeth vội vàng lùi lại kêu lên "ý tôi là, có rất nhiều chủ đề thú vị để nói chuyện, đúng không?"
"có à?" chàng nói và lại tiến tới.
"Đúng,"nàng kêu lên, lùi hai bước. Nắm lấy chủ đề đầu tiên mà nàng có thể nghĩ ra, nàng chỉ những những cây dạ lan hương đằng sau mình và nói "Không phải những cây dạ lan hương này rất đáng yêu sao?"
"Đáng yêu," chàng đồng ý mà không thèm liếc nhìn chúng và rồi chàng nắm lấy vay nàng, rõ rằng có ý định kéo nàng về phía mình. Elizabeth nhảy lùi về phía sau quá nhanh làm những ngón tay chàng chỉ trượt nhẹ trên váy của nàng. "Hoa dạ lan hương này," nàng lắp bắp với một quyết tâm điên cuồng khi chàng bắt đầu từ từ tiến về phía nàng, vượt qua cái bàn để những chậu hoa "là một phần của họ dạ lan hương, mặc dù có những điểm khác biệt,

những cây ở đây được gọi là dạ lan hương hà lan-".
"Elizabeth," ngắt lời nàng một cách ngọt ngào, "Anh không quan tâm đến hoa." Chàng lại nắm lấy nàng một lần nữa và Elizabeth cố gắng một cách điên rồ chống lại sức hấp dẫn của chàng bằng cách huyên thuyên về những loại hoa.
Cuối cùng chàng cũng nói, "tuyệt vời," đôi mắt bí hiểm của chàng nhìn chằm chằm vào nàng. Elizabeth biết chàng thích nàng chứ không phải là lịch sử của các loại hoa dạ lan hương và mặc dù nàng ra lệnh cho bản thân phải rời khỏi bàn tay chàng, nhưng chân nàng không chịu di chuyển.
"Hoàn toàn tuyệt vời," chàng nhắc lại và trong một cử động chậm nàng quan sát chàng nắm lấy vai nàng từ từ xoay nàng lại. "Tối hôm qua em đã có một trận chiến đấu với một phòng đầy những người đàn ông bởi vì họ gọi anh là kẻ bịp bợm, còn bây giờ thì em sợ hãi, điều gì làm em sợ hãi, em yêu".
Sự âu yếm trong giọng nói nam cao của chàng làm nàng kích thích hệt như khi chàng chạm đôi môi của mình vào môi nàng. "Tôi sợ những điều mà anh làm cho tôi cảm thấy," nàng liều lĩnh thừa nhận, cố gắng kiểm soát tình huống và bản thân mình. "Tôi nhận ra rằng đây chỉ là một cảnh yêu đương lăng nhăng cuối tuần".
"Nói dối," chàng đùa cợt và rồi chàng đặt lên môi nàng một nụ hôn nhanh chóng nhưng ngọt ngào. Tâm trí của nàng của nàng quay cuồng trước cái hôn ngắn ngủi của chàng, nhưng khoảng khắc mà chàng rời khỏi miệng nàng nàng liền vội vàng, hoảng sợ nói, "Cám ơn. Hoa dạ lan hương không phải chỉ là loài hoa duy nhất có lịch sử thú vị. Còn rất nhiều loài khác…."
Một nụ cười ểu oải, quyến rũ lướt qua gương mặt đẹp trai của chàng và không nỗi khiếp sợ nào có thể giúp Elizabeth, nàng nhìn chằm chằm vào miệng chàng. nàng không thể mãi ở trạng thái rùng mình đề phòng khi chàng cúi đầu xuống. Đầu óc nàng cảnh báo nàng đó là điều điên rồ, nhưng trái tim nàng biết đây thực sự là lời chào tạm biệt và kinh nghiệm làm nàng nhón chân lên và hôn lại chàng với tất cả khát khao, bối rối và đau đớn mà nàng cảm nhận được. Cảm giác khát khao mãnh liệt toả ra từ người nàng, kết hợp với cái cách mà tay nàng trượt trên ngực chàng và thoải mái tựa vào ngực chàng trong khi cái tay kia của nàng vòng quanh cổ chàng, có vẻ như giống cái cách mà một người yêu đương thành thạo. Elizabeth – cô gái trẻ ngây thơ, thiếu kinh nghiệm đã hành động theo bản năng nguyên sơ và không nhận thức được rằng tất cả mọi thứ mà nàng làm đã thuyết phục chàng rằng nàng là một người đã thành thạo chuyện mồi chài những người đàn ông.
Nàng hành động mà quên mất Robert sắp đến. Không may là nàng không bao giờ tưởng tượng được là Robert có thể đã trên đường đến đây trước khi nàng nhận được tin nhắn.

“Xin hãy lắng nghe tôi,” nàng thì thầm sợ hãi. “Anh trai tôi đang đến đây để mang tôi về nhà.”
“Vậy thì anh sẽ nói chuyện với anh ấy. Bố em có thể sẽ có một vài sự phản đối, nhưng rồi ông sẽ hiểu ra là anh có thể cho cấp cho tương lai của em”
“Tương lai của tôi!” Elizabeth ngắt ngang với một sự kinh hoàng thực sự cái cách mà chàng phải trả cho cờ bạc, giống hệt cha nàng. nàng nghĩ về Havenhurst, những căn phòng gần như trống không, những gia nhân đang trông chờ vào nàng, tổ tiên nàng đang nhìn vào nàng. Trong giây lát nàng không thể nói được điều gì, không điều gì để chàng ngừng theo đuổi nàng trước khi nàng mất tự chủ hoàn toàn và thiếu suy xét, dại dột. Nàng trượt khỏi tay chàng, cố gắng tạo cho giọng nói của mình một vẻ sắc nhọn, lạnh lùng và thích thú “Và anh sẽ chu cấp cho tôi những gì, thưa ông? anh sẽ hứa cho tôi một viên đá ruby to có thể bao phủ hết lòng bàn tay tôi như Tử tước Mondevale đã hứa không? hoặc là áo lông chồn như Huân tước Seabury không?”
“Đó là tất cả những gì mà cô muốn phải không?”
“Tất nhiên” nàng nói với một điệu cười giòn tan, nhưng nàng lại quay đi cố kiềm chế nức nở. “Không phải đó là cái mà tất cả phụ nữ muốn và các quý ông hứa sao?”
Chàng đờ ra trong một cái mặt nạ dửng dưng nhưng mắt chàng nhìn nàng chằm chằm, cuồng nộ, cố tìm kiếm câu trả lời cứ như thể chàng không hoàn toàn tin rằng nữ trang và lông thú quan trọng hơn cảm giác của nàng.
“Ôi, xin hãy để tôi đi,” nàng nức nở.
Quá chăm chú vào nhau mà cả hai đều không chú ý đến một người đàn ông đang sải những bước dài giận dữ giữa các hàng cây. “Đồ con hoang đáng thương,” Robert hét lên “Mày có nghe cô ấy nói gì không. Bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi em gái tao!”
Cánh tay của Ian bắt đầu xiết chặt lấy nàng vẻ bảo vệ, nhưng Elizabeth giật mạnh khỏi chàng và chạy về phía Robert, những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt nàng “Robert, hãy nghe em. Không như anh nghĩ đâu” Robert vòng tay quanh vai nàng và Elizabeth bắt đầu giải thích “Đây là Ông Ian Thornton và”
“Và mặc dù cái cách mà anh nhìn thấy” Ian ngắt lời vẻ ngạc nhiên nhưng điềm tĩnh, “ý định của tôi đối với Cô Cameron là hoàn toàn danh giá.”
“Mày là thằng khốn kiếp kiêu căng” Robert hét lên, giọng của anh ta run lên vì giận dữ và khinh miệt. “Em gái tao là Bá tước Cameron không giống như loại ngươi. và tao không cần phải giới thiệu. Tao biết tất cả về mày. Phải nói đó là tham vọng của mày. Tao sẽ không để cho em gái tao lấy loại người cặn bã như mày thậm chí cả khi nó chưa đính hôn.”
Những lời nói đó làm Ian giật mình liếc nhìn về phía Elizabeth. Chàng nhìn

thấy sự thật trên khuôn mặt đầy mặc cảm của nàng và Elizabeth gần như bật khóc khi nhìn thấy vẻ cay nghiệt khinh bỉ hiện lên trong mắt chàng.
“Mày đã làm hại đến em gái tao, đồ con hoang và mày sẽ phải trả lời về điều đó!”
Rời mắt khỏi Elizabeth, Ian nhìn Robert, khuôn mặt cứng rắn của chàng hoàn toàn vô cảm. Đồng ý với yêu cầu đọ súng của Robert, chàng gật đầu cộc lốc và nói vẻ lịch sự, “Tất nhiên.” rồi chàng di chuyển như thể muốn rời khỏi.
“Không!” Elizabeth hét lên điên cuồng, chộp lấy cánh tay Robert và lần thứ hai trong vòng 24 giờ qua bản thân nàng cố gắng ngăn chặn ai đó làm Ian đổ máu. “Em không cho phép điều đó. Robert, anh có nghe em nói không” đó không phải tất cả lỗi của”
“Đó không phải việc của em, Elizabeth” Robert quát lên, quá điên tiết để nghe nàng nói. Anh ta nói “Berta đang đợi em ở xe để đi. Hãy đi vòng xa ngôi nhà và lên xe. Người đàn ông này và anh có vài điều cần thảo luận.”
“anh không thể” Elizabeth cố gắng lần nữa, nhưng giọng nói nghiêm khắc của chàng lạnh lùng ngăn nàng lại.
“Hãy ra khỏi đây” chàng nói giữa hai kẽ răng và trong khi Elizabeth sẵn sàng lờ đi yêu cầu của Robert, thì Ian Thornton lại làm nàng run rẩy. Ngực nàng nặng trĩu, nàng nhìn khuôn mặt cứng rắn của chàng, quai hàm chàng cứng lại khắc nghiệt, và rồi Robert. Có vẻ như sự hiện diện của nàng có thể làm cho mọi việc tệ hơn hoặc là tai hoạ đến sớm hơn, nàng cố gắng khẩn khoản yêu cầu Robert một lần nữa, “Xin anh hứa với em anh đừng làm gì cho đến ngày mai, khi mà anh có thời gian để suy nghĩ chín chắn và chúng ta có thể nói chuyện.”
Elizabeth quan sát anh ta nỗ lực phi thường để không làm nàng hoảng sợ thêm và đồng ý với lời yêu cầu của nàng. “Tốt thôi. Anh sẽ chỉ ở lại sau em một chút thôi,” anh ta hứa “còn bây giờ thì hãy đi ra xe trước khi đám đông ở đây những người đang theo dõi tất cả những cảnh ở đây quyết định đến đây để có thể nghe rõ hơn mọi chuyện.”
Elizabeth cảm thấy như ốm nặng khi nàng bước ra khỏi nhà kính và nhìn thấy một vài người trong phòng khiêu vũ đang nhìn ra ngoài. Penelope ở đó và Georgine và một vài người nữa và biểu hiện trên mặt họ đầy vẻ quan sát phê phán.
Một lúc sau anh trai nàng sải bước đến và trèo vào trong. Cử chỉ kiềm chế cứng nhắc. “Vấn đề đã được giải quyết,” anh ta nói. Nhưng không thèm đếm xỉa đến là nàng sẽ bào chữa như thế nào, anh ta không nói gì thêm.
Cảm giác đau đớn không ai cảm thông, Elizabeth tựa vào ghế xe, lắng nghe Berta nói, người đang sụt sịt đề phòng sự khiển trách mà bà ta cảm thấy bà ta rốt cuộc sẽ nhận được từ Lucinda Throckmorton-Jones. “Lời nhắn của em

được gửi cho anh chỉ mới hai giờ trước," Elizabeth thì thầm sau vài phút "làm cách nào mà anh đến nhanh vậy?"
"Anh không nhận được một lời nhắn nào của em" anh ta trả lời. "chiều nay Lucinda cảm thấy đủ khoẻ để có thể đi lại một chút. Khi anh nói với cô ta là em đã đi đâu cuối tuần này, cô ta đã cho anh một số thông tin giật mình về việc những hàng động mà Charise cho phép bạn cô ta làm ở bữa tiệc ở vùng quê. Anh đi sau đó 3 giờ để đón em và Berta về nhà sớm. Không may là anh đến quá muộn."
"Không có gì tệ như anh nghĩ đâu," Elizabeth nói dối vụng về. "Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này vào ngày mai" anh ta cắt ngang và nàng thở phào nhẹ nhõm, khi nghĩ rằng anh ta có ý là anh ta sẽ không làm gì cả.
"Elizabeth làm sao em có thể khờ dại như vậy? Đáng lẽ em phải nhận ra tên đó hoàn toàn là kẻ vô lại! anh ta không phù hợp…" anh ta dừng lại và thở dài cố kiềm chế tâm trạng nổi giận của mình. Khi anh ta nói trở lại anh ta có vẻ bình tĩnh hơn "Thật là nguy hiểm, nhưng mà dù sao thì mọi chuyện đã xảy ra. Anh có lỗi vì đã không nhận ra em quá trẻ và thiếu kinh nghiệm để đi bất cứ nơi đâu mà không có Lucinda đi kèm. Anh chỉ có cách cầu nguyện rằng chồng tương lai của em hiểu vấn đề một cách công bằng."
Elizabeth bắt đầu nhận ra là đây là lần thứ hai trong tối nay Robert đã công khai nói về việc đính hôn của nàng như thể là mọi chuyện đã được thoả thuận. "Vì mọi việc chưa được rõ ràng hoặc được công khai, em không hiểu tại sao hành động của em lại làm hại đến Tử tước Mondevale. Nàng nói với vẻ hy vọng hơn là thuyết phục "Nếu chuyện này trở thành một scandal nhỏ, anh ta có thể trì hoãn việc thông báo một thời gian, nhưng em không thể nghĩ là anh ta sẽ rất xấu hổ vì việc đó."
"Bọn anh đã thoả thuận hôm nay, Mondevale và anh không khó khăn gì để đạt được những thoả thuận – anh ta cực kỳ hào phóng theo một, cách nào đó. Chú rể hãnh diện háo hức muốn gửi một thông báo trên báo chí và anh thấy không có lý do gì để anh ta không làm như vậy. Nó sẽ được đăng trên tờ Gazette ngày mai."
Đó là một tin tức giật mình làm cho Berte trượt khỏi ghế. Elizabeth nhắm chặt mắt lại và có giữ cho nước mắt khỏi rơi.
Elizabeth nằm thao thức trên giường hàng giờ, đau đớn với những ký ức và với sự khiếp sợ là nàng sẽ có thể không ngăn được Robert đấu súng với Ian Thornton, cái mà nàng gần như chắc chắn là anh ta sẽ vẫn có ý định làm. Nhìn chằm chằm lên trần nhà, nàng lần lượt sợ hãi cho Robert rồi đến Ian. Huân tước Howard đã nói rằng Ian là một người đấu súng lợi hại, nhưng rồi khi Ian từ chối bảo vệ danh dự của mình khi mà Huân tước Everly gọi chàng là một kẻ bịp bợm – một hành động mà mọi người đều cho rằng là hèn nhát. Có lẽ những lời đồn đại về các kỹ năng của Ian hoàn toàn sai. Robert làm

một tay súng giỏi và cơ thể Elizabeth lạnh cóng khi nghĩ về Ian, kiêu hãnh và cô đơn, ngã xuống dưới phát súng của Robert. Không. Nàng tự nói với bản thân mình là nàng đã suy nghĩ quá linh tinh. Khả năng mà một ai trong hai bọn họ thực tế bắn người kia là hoàn toàn kỳ quặc.
Cuộc đọ súng là trái luật và trong trường hợp này các luật lệ về danh dự có thể ra lệnh cho Ian ra tay – cái mà chàng đã đồng ý làm ở nhà kính

Cuộc đọ súng là trái luật và trong trường hợp này các luật lệ về danh dự có thể ra lệnh cho Ian xuất hiện– cái mà chàng đã đồng ý làm ở nhà kính – và rằng Robert có thể hài lòng về việc đó và rồi anh sẽ phải huỷ bỏ…. Nàng nghĩ đến hàng ngàn khả năng có thể xảy ra nhưng chẳng khả năng nào làm nàng yên tâm.
Không lâu trước khi bình minh nàng rơi vào một giấc ngủ đầy mộng mị, nàng thức dậy có vẻ như là chỉ vài phút sau khi có tiếng ai đó di chuyển trên hàng lang. Một gia nhân, nàng nghĩ, liếc về phía cửa. Khi nàng mơ màng chuẩn bị ngủ lại thì nàng nghe thấy tiếng cửa trước được mở ra và rồi đóng lại.
Cuộc đọ súng lúc bình minh. Robert đã hứa là sẽ nói chuyện với nàng ngày hôm nay trước khi làm bất cứ điều gì, nàng điên cuồng nghĩ và lần đầu tiên Elizabeth không gặp vấn đề gì trong việc thức dậy. Mặc vội quần áo, nàng lao xuống cầu thang và giật mạnh cửa cùng lúc nàng nghe thấy tiếng xe của Robert chạy trên đường.
“Ôi chúa ơi” nàng nói tuyệt vọng nhìn con đường trống không và bởi vì nàng quá mệt mỏi và căng thẳng khi trờ đợi và suy đoán một mình, nàng đi lên lầu đánh thức một người có những quyết định tốt, tin tưởng không có vấn đề gì có thể làm thế giới hỗn loạn được. Lucinda đã chờ họ tối hôm qua và cô ta biết phần lớn điều gì đã xảy ra cuối tuần vừa rồi, tất nhiên là không biết gì về những bí mật ở ngôi nhà gỗ.
“Lucinda,” nàng thì thầm, Lucinda mở mắt “Robert vừa mới rời khỏi nhà. Tôi chắc rằng anh ấy muốn đấu súng với Ông Thornton.
Cô Lucinda Throckmorton-Jones, người mà nghề nghiệp là một người đi kèm cho đến nay đi kèm mà không có một vết nhơ con gái của 3 công tước, 11 bá tước và sáu tử tước, đẩy người bật dậy và nhìn chăm chăm vào cô gái trẻ người vừa mới phá hỏng kỷ lục rực rỡ của cô. “Bởi vì Robert không phải là một người hay dậy sớm” cô ta nói “Nên có vẻ là rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì đó.”
“Bất kể cái gì tôi cũng sẽ làm?”
“Để bắt đầu, tôi đề nghị cô ngừng vặn vẹo bàn tay không thích hợp với một qúy cô thanh lịch đi và rồi chúng ta sẽ xuống nhà bếp và chuẩn bị trà.”
“Tôi không muốn tí trà nào cả”

“Tôi sẽ muốn một tách trà nếu chúng ta xuống nhà và đợi anh trai cô trở về. Cái mà tôi đoán là cô muốn làm.”
“Ôi, Lucy” Elizabeth nói, nhìn người phụ nữ độc thân cộc cằn này trìu mến và biết ơn, “tôi sẽ làm gì đây nếu không có cô?”
“Cô sẽ đưa bản thân mình vào rắc rối như cô đã làm đấy.” Nhìn sự đau khổ hiện ra trên nét mặt Elizabeth, cô ta dịu lại khi rời khỏi giường “luật lệ bắt buộc Thornton phải có mặt và anh trai cô sẽ hài lòng khi nhìn thấy anh ta làm điều đó và rồi Robert sẽ phải huỷ bỏ. Không có chuyện gì xảy ra có thể xảy ra cả.”
Đồng hồ vừa điểm 8h khi Robert trở về cùng Huân tước Howard. Anh ta đi ngang phòng khách và nhìn thấy Elizabeth đang ngồi bồn chồn trên sofa bên cạnh là Lucinda đang may vá, anh ta liền dừng lại “Điều gì làm em dậy sớm vậy” anh ta hỏi nàng cộc lốc.
“Đợi anh,” Elizabeth nói với anh ta và bật dậy khỏi ghế. Sự hiện diện của Huân tước Howard làm nàng bối rối trong giây lát và rồi nàng nhận ra Robert cần một người thứ hai tham dự cuộc đấu súng. “Anh đã đấu súng với anh ấy, đúng không, Robert?”
“Đúng vậy”
Giọng Elizabeth như nghẹn lại “Anh ấy có bị thương không?” Robert đi về phía bàn và rót một ly rượu.
“Robert,” nàng hét lên, chộp lấy cánh tay anh ta. “Chuyện gì đã xảy ra?”
“Anh bắn anh ta vào cánh tay, anh đã nhắm vào tim anh ta nhưng trượt. đó là tất cả những gì đã xảy ra. Giật mạnh khỏi bàn tay Elizabeth, anh ta dốc mạnh ly rượu và rồi lại rót một ly khác.
Cảm thấy có điều gì đó uẩn khúc, Elizabeth liền nhìn anh ta và hỏi “tất cả chỉ có thế thôi à?”
“Không, không phải là tất cả” Robert nổ tung lên. “Sau khi anh làm anh ta bị thương, sau đó đứa con hoang đó đến lượt nó bắn, làm anh toát mồ hôi. Rồi hắn ta bắn anh.”
“Anh ấy - anh ấy làm gì” Elizabeth nói, nhận ra cơn giận dữ của Robert và không thể hiểu được điều gì đã xảy ra. “Rõ ràng là anh không việc gì phải giận bởi vì anh ấy đã bắn trượt.”
“Chết tiệt, em không hiểu gì cả? Anh ta không bắn trượt. Đó là một sự sỉ nhục. Anh ta đứng đó với cánh tay rỉ máu, súng của anh ta nhắm vào tim anh, rồi anh ta thay đổi mục tiêu nhắm vào nhúm tua trên giầy của anh. Anh ta có ý cho anh thấy anh ta có thể giết anh nếu anh ta muốn và mọi người đều nhìn thấy. Đó là một sự sỉ nhục tồi tệ.” “Anh không chỉ từ chối huỷ bỏ,” Huân tước Howard nói, có vẻ giânj Robert, “anh bắn trước khi có lệnh. Anh đã làm ô nhục bản thân anh và tôi. Hơn nữa, nếu những thông tin về cuộc đấu súng này được công khai, anh sẽ có thể bị bắt giữ. Thornton đã làm hài

lòng anh khi xuất hiện sáng nay và đã từ chối thêm lượt bắn của anh ta. Anh ta đã thừa nhận có tội. Anh có trong mong gì nữa?" Như thể không thể chịu đựng Robert lâu hơn nữa, Huân tước Howard quay gót. Elizabeth đi theo anh ta ra hành lang, cố gắng nghĩ điều gì đó để biện hộ cho Robert. "anh chắc rất lạnh và mệt. Tại sao anh không ở lại và dùng một tách trà?"
Huân tước Howard lắc đầu và vẫn bước tiếp. "Tôi chỉ muốn ra xe thôi."
"Vậy tôi sẽ tiễn anh," Elizabeth khăng khăng. nàng bước theo anh ta ra cửa và trong giây lát nàng nghĩ anh ta thực sự muốn đi mà thậm chí không chào tạm biệt. Đứng ở hiên, anh ta do dự và quay lại phía nàng. "Tạm biệt, Qúy cô Elizabeth," anh ta nói với một giọng nói tiếc nuối kyf quặc và rồi anh ta rời đi.
Elizabeth không chú ý đến giọng nói của anh ta hoặc thậm chí là cả sự ra đi của anh ta. Nàng nhận ra lần đầu tiên trong buổi sáng nay, ở một nơi nào đó một bác sĩ đang lấy đạn ra khỏi cánh tay của Ian. Đóng cửa lại, nàng nuốt nghẹn, cố ngăn cảm giác nôn nao khi nghĩ đến sự đau đớn mà nàng gây ra cho chàng. Tối hôm qua, nàng quá kinh hãi về viễn cảnh một cuộc đấu súng để nghĩ về cảm giác mà Ian chắc phải có khi Robert nói với chàng là nàng đã đính hôn. Bây giờ nó cuối cùng cũng bắt đầu tra tấn nàng, dạ dày của nàng như bị ai đó bóp chặt. Ian đã nói là muốn cưới nàng, hôn nàng và giữ nàng trong tay âu yếm, đam mê và có vẻ sở hữu rồi nói với nàng anh đã yêu nàng. Để đổi lại, Robert sỉ nhục chàng, khinh khỉnh nói với chàng là nàng không cùng địa vị xã hội với chàng và nàng đã đính hôn. Và sáng nay anh đã bắn chàng.
Dựa đầu vào cửa, Elizabeth cứng đờ với cảm giác ăn năn, hối hận. Ian có thể không có tước hiệu hoặc là bắt ai đó tôn trọng chàng như một qúy ông, nhưng bản năng cho Elizabeth thấy là chàng là một người kiêu hãnh. Niềm kiêu hãnh đó là một đặc trưng của chàng nó chi phối bản thân chàng và mọi hành động của chàng và nàng và Robert đã giẫm đạp lên điều đó. Họ đã biến chàng thàng tên ngốc ở nhà kính tối qua và buộc chàng vào cuộc đấu súng sáng nay.
Trong giây lát, nếu Elizabeth biết phải tìm chàng ở đâu, nàng thực sự nghĩ nàng sẽ bất chấp cơn giận dữ của chàng và đi tìm chàng để giải thích về Havenhurst và tất cả những trách nhiệm của nàng, cố gắng để làm cho chàng hiểu tất cả điều đó, rằng tất cả những điều đó làm nàng không thể nghĩ đến việc cưới chàng.
Cố gắng bước đi, nàng quay trở lại phong khách nơi Robert đang ngồi ôm đầu. "Đây sẽ không phải là kết thúc," Robert ngẩng đầu lên nhìn nàng "Anh sẽ giết anh ta một ngày nào đấy."
"Không anh sẽ không làm như vậy" Elizabeth nói, cảnh cáo anh ta. "Robert, hãy nghe em nói – anh không hiểu gì về Ian Thornton. Anh ấy không làm

điều gì sai cả, không thực sự. Anh hiểu không," nàng nghẹn ngào nói "anh ấy nghĩ anh ấy đã yêu em. Anh ấy muốn cưới em.
Robert quát lên với vẻ chế giễu vang khắp phòng "Đó là những điều anh ta nói với em ư? Anh ta cười khinh bỉ, gương mặt anh ta tím tái vì giận dữ nàng đã thiếu trung thành với gia đình "để anh nói cho em biết, em thật là ngu ngốc. Anh thèm vào những lời của anh ta. Tất cả những gì mà anh ta muốn là đưa em vào giường.'
Elizabeth cảm thấy như máu dồn hết lên mặt nàng, rồi chậm chạp nàng lắc đầu phủ nhận. "Không, anh sai rồi. Khi anh lần đầu tiên tìm thấy bọn em, anh ấy đã nói ý định của anh ấy là nghiêm túc, anh nhớ không?"
"Anh ta đã thay đổi ý định nhanh chóng khi anh nói với anh ta là em không một xu dính túi," Robert vặc lại, nhìn nàng với vẻ thương hại và khinh miệt.
Quá yếu để có thể tiếp tục đứng, Elizabeth nặng nhọc ngồi xuống sofa bên cạnh anh trai cô, bị dằn vặt bởi tất cả sức nặng của trách nhiệm vì sự ngu ngốc của nàng, tội lỗi của nàng. "Em xin lỗi" nàng thì thầm tuyệt vọng."
"Em xin lỗi. Anh đã mạo hiểm cuộc sống của anh vì em sáng nay và em thậm chí còn không cám ơn anh." Bởi vì nàng không thể nghĩ ra bất cứ điều gì khác để nói hoặc làm, nàng nắm lấy vai anh ta "Mọi điều rồi sẽ qua đi" nàng hứa không thuyết phục.
"Không phải lúc này," anh ta nói, ánh mắt tuyệt vọng "anh nghĩ chúng ta phá sản rồi, Elizabeth."
"Em không tin là mọi việc lại tệ đến như vậy," nàng tiếp tục, không tin vào những gì mình nói. "Tử tước Mondevale quan tâm đến em, em nghĩ. Chắc chắn anh ấy sẽ lắng nghe lý do."
"Trong khi chờ đợi," Lucinda cuối cùng cũng nói với vẻ lạnh lùng thực tế cố hữu, "Elizabeth phải ra ngoài như bình thường – như thể không có chuyện gì xảy ra. Nếu cô ấy trốn ở trong nhà thì câu chuyện đồn đại sẽ càng lan nhanh hơn. Ông sẽ hộ tống cô ấy."
"Không đơn giản như vậy đâu, tôi nói với cô" Robert nói. "chúng ta phá sản rồi." Anh ta đúng. Tối đó, khi Elizabeth dũng cảm tham dự một buổi vũ hội với vị hôn thê, người dường như không biết gì về thất bại của nàng cuối tuần vừa rồi, nàng xanh nhợt khi được kể lại hành động của nàng, rằng tin đồn đã lan đi rất nhanh. Câu chuyện ở nhà kính được lan truyền, thêm thắt, bịa đặt rằng nàng đã gửi cho Ian một tin nhắn mời chàng đến đó với nàng. Câu chuyện còn đi xa hơn rằng nàng đã ở một mình cả buổi chiều với Ian Thornton ở một ngôi nhà gỗ trong rừng.
"Đồ con hoang đó không phải lần đầu tiên dính đến một câu chuyện như thế này," Robert nổi giận nói ngày hôm sau khi câu chuyện đến tai anh ta. "Hắn ta cố gắng làm mình trong sạch bằng cách nói rằng em đã gửi cho hắn lời nhắn mời hắn ta đến nhà kính và rằng em đã đeo đuổi anh ta. Em không phải

là phụ nữ đầu tiên mất hết lý trí vì hắn ta. Em chỉ là người trẻ nhất và ngây thơ nhất mà thôi. Nhiều năm trước Charise Dumont và nhiều người khác đã mang tiếng với hắn ta. Không ai trong số bọn họ, đủ ngây thơ để hành động thiếu thận trọng như em." Elizabeth quá nhục nhã để tranh luận và bảo vệ mình. Bây giờ, khi nàng không còn bị ảnh hưởng nhiều trước sức hấp dẫn giới tính mạnh mẽ của Ian Thornton, nàng nhận ra rằng khi hồi tưởng lại hành động của chàng, chính xác là kẻ chơi bời và có xu hướng dụ dỗ. Chỉ sau mối quen biết sơ sài vài giờ chàng đã quả quyết là gần như yêu nàng và đòi cưới nàng – chỉ là lời nói dối mà một kẻ phóng đãng có thể nói với nạn nhân của mình. Nàng đọc rất nhiều tiểu thuyết đủ để biết rằng kẻ đi săn và chơi bời phóng đãng có ý định quyến rũ thường quả quyết là yêu con mồi của mình. Giống như một kẻ ngu xuẩn, Elizabeth đã nghĩ rằng chàng là một nạn nhân của định kiến xã hội không công bằng.

Bây giờ, nàng nhận ra là quá muộn để định kiến xã hội loại bỏ chàng khỏi những hành động đáng kính trọng có thể tồn tại để bảo vệ nàng khỏi những người đàn ông như chàng .

Elizabeth không có thời gian để gặp nhấm nỗi đau khổ của riêng nàng. Bạn của Tử tước Mondevale, đọc thấy thông báo hứa hôn trên báo, cuối cùng cũng thấy có bổn phận phải kể cho chú rể hạnh phúc về những tin đồn về người phụ nữ mà anh ta đã cầu hôn.

Sáng hôm sau anh ta đến nhà nàng và đề nghị huỷ hôn. Vì Robert không có ở nhà, Elizabeth gặp anh ta ở phòng khách. Nhìn tư thế cứng nhắc và mặt không có một nụ cười của anh ta, Elizabeth cảm thấy như sàn nhà sụp đổ dưới chân mình.

"Tôi tin rằng không cần phải tồn tại cái cảnh không dễ chịu này thêm nữa," anh ra nói một cách khắc nghiệt không quanh co.

Không thể nói được gì vì nước mắt xấu hổ và thất vọng làm cho nàng nghẹn lại, Elizabeth lắc đầu. Anh ta quay lại và bước ra cửa, nhưng khi anh ta sải bước qua nàng anh ta dừng lại túm lấy vai nàng "Tại sao, Elizabeth?" anh ta yêu cầu, gương mặt đẹp trai của anh ta giận dữ nuối tiếc. "Nói cho tôi biết tại sao."

"Tại sao?" nàng lặp lại, ngu ngốc mong muốn nhào vào lòng anh ta và xin anh ta tha thứ.

"Tôi có thể hiểu rằng cô tình cờ chạm chán với anh ta ở nhà gỗ trong rừng vì mưa, cái mà anh họ tôi, Huân tước Howard, nói với tôi rằng anh ấy tin là như vậy. Nhưng tại sao cô lại gửi cho anh ta tin nhắn mời anh ta gặp cô một mình ở nhà kính."

"Tôi không làm." nàng hét lên và chỉ có lòng kiên hãnh ngoan cường giữ cho nàng không đổ sập thổn thức dưới chân anh ta.

"Cô nói dối." Anh ta nói thẳng thừng, bỏ tay ra khỏi nàng. "Valerie nhìn

thấy cái tin nhắn đó sau khi anh ta để lại và đi tìm cô."
"Cô ấy đã lầm lẫn," Elizabeth nói nhưng anh ta đâ rời khỏi phòng.
Elizabeth nghĩ nàng sẽ không thể cảm thấy nhục nhã hơn những gì mà nàng đã cảm thấy lúc này, nhưng nàng sớm khám phá ra là nàng đã lầm. Sự ruồng bỏ của Tử tước Mondevale là bằng chứng khẳng định thêm là nàng có tội. Và từ ngày đó trở đi không một ai đến thăm viếng và mời nàng nữa.
Vì sự nài nỉ của Lucinda, Elizabeth cuối cùng cũng đủ can đảm để tham dự một bữa tiệc mà nàng được mời trước khi xảy ra vụ scandal – vũ hội ở nhà Ngài và qúy bà Hinton. Nàng ở đó 15 phút và rồi nàng phải rời khỏi vì không ai chấp nhận nàng trừ ông bà chủ nhà những người không còn lựa chọn nào khác, nói chuyện với nàng lãnh nhạt, cho phải phép rồi thôi. Những đôi mắt đổ dồn vào nàng và cho nàng là kẻ vô liêm xỉ ngang bướng, cặn bã, không phù hợp để tham gia với những quý cô trẻ trong sạch, không phù hợp với xa hội thượng lưu. Nàng đã phá vỡ các chuẩn mực về tư cách đạo đức và không một ai muốn cho nàng nhập hội kể cả những người từng bị như nàng với một đàn ông có danh tiếng xấu và địa vị xã hội của anh ta là không tồn tại. Nàng không chỉ phá vỡ các luật lệ, nàng còn ném vào mặt họ những tội lỗi trước đây của họ.
Một tuần sau cuộc đấu súng Robert biến mất không một lời nhắn. Elizabeth lo lắng về sự an toàn của anh ta, không tin rằng anh ta bỏ nàng lại một mình vì những gì nàng đã làm và cũng không thể nghĩ ra những lý do khác, dày vò vì không thể giải thích được. Chỉ có thể hy vọng anh ta sẽ trở về sớm. Khi Elizabeth ngồi một mình trong phòng khách, đợi và cầu nguyện anh ta trở về, tin tức về sự biến mất của anh ta lan đi khắp thành phố. Các chủ nợ bắt đầu kéo đến, yêu cầu nàng trả những món nợ khổng lồ mà không chỉ do cuộc ra mắt của nàng mà phần lớn là do nhiều năm cờ bạc của Robert và thậm chí là của cả cha nàng.
Ba tuần sau bữa tiệc ở nhà Charise, vào một buổi chiều rực rỡ, Elizabeth và Lucinda đóng cửa ngôi nhà thuê ở thành phố lần cuối và trèo lên xe ngựa. Khi xe ngựa của nàng ngang qua công viên một số người quen đã từng tânh bốc, xu nịnh và theo đuổi nàng trước kia nhìn thấy nàng và họ liền quay lưng lại. Qua làn nước mắt mờ mờ xấu hổ, tủi nhục nàng nhìn thấy một người đàn ông trẻ đẹp trai và một người phụ nữ trên xe của anh ta. Tử tước Mondevale đang nói chuyện với Valerie và cô ta nhìn nàng vẻ thương hại bề trên ngạo nghễ và có vẻ khinh bỉ. Nhưng Elizabeth, với sự đau khổ của bản thân, nghĩ đó là dấu hiệu của chiến thắng. Nàng sợ là Robert có thể có khả năng chạy trốn để tránh các chủ nợ.
Elizabeth trở về Havenhurst và bán tất cả những thức có giá trị để trả những khoản nợ cờ bạc của Robert và cha nàng cả những khoản cho lần ra mắt của nàng. Và rồi nàng thu xếp lại cuộc đời của nàng dù khó khăn. Với lòng can

đảm và tin tưởng nàng giành hết bản thân nàng để giữ gìn Havenhurst và 18 gia nhân tốt bụng đáng mến những người đã tình nguyện ở lại với nàng chỉ với một mái nhà, thức ăn và quần áo mỗi năm một lần.
Chầm chậm nụ cười trở lại với nàng và những tội lỗi, đau đớn, bối rối của nàng lùi dần. Nàng đã học được cách tránh không nhìn lại những sai lầm đau đớn của mình trong suốt mùa lễ hội, bởi vì quá đau đớn để nhớ lại chúng và sự trừng phạt tồi tệ sau đó. ở tuổi 17 nàng là chủ của bản thân mình và nàng trở về nhà nơi nàng luôn thuộc về. Nàng lại đánh cờ với Bentner và thực hành với Aaron. Nàng hào phóng trao tặng tình yêu của nàng cho gia định kỳ lạ của nàng và cho Havenhurst – và họ cũng trao lại cho nàng tình yêu của họ. Nàng hài lòng với những cái mình có và bận rộn vì điều đó, và nàng cứng rắn từ chối nghĩ về Ian Thornton hoặc những sự kiện làm nàng bị trục xuất. Bây giờ hành động của chú nàng đã buộc nàng không những chỉ nghĩ đến chàng mà còn phải gặp chàng. Nếu không có sự giúp đỡ về tài chính nhỏ giọt trong gần hai năm qua, sẽ không có con đường nào khác Elizabeth có thể tránh cho Havenhurst bị đem bán đi. Cho đến khi nàng có thể tích lũy đủ tiền để có thể tưới tắm cho các ruộng đất ở Havenhurst, mà điều đó thì còn lâu nữa, thì không bao giờ có đủ năng suất để có thể thu hút tá điền và cung cấp cho họ đủ sống.
Miễn cưỡng mở mắt Elizabeth liếc nhìn vô hồn về phía căn phòng trống, rồi chậm chạp đứng dậy. Nàng đã phải đối mặt với nhiều chuyện còn khó khăn hơn thế này nữa. Nàng tự nói với bản thân hãy mạnh mẽ lên. ở đâu có vấn đề, ở đó sẽ có giải pháp; chỉ là phải nhìn mọi việc cẩn thận chu đáo hơn nữa. Và Alex đang ở đây. Giữa hai người họ, họ chắc chắn sẽ nghĩ ra cách để có thể đối phó lại với Chú Julius.
Nàng chấp nhận thách thức này, nàng kiên quyết quyết định là nàng khi nàng đi về phía trước để tìm Alex. ở tuổi 19 nàng vẫn thích đối đầu với những thách thức và cuộc sống ở Havenhurst lại trở lại bình thường. Một vài chuyến đi ngắn – hai trong số 3 chuyến đi có thể sẽ thú vị

Cuối cùng thì nàng cũng tìm thấy Alex trong vườn, Elizabeth gần như đã thuyết phục được bản thân mình về tất cả mọi việc.

Như cõi thiên đường

Chương 12

Alexandra đang ngồi trong vườn nghe Bentner kể về những nỗ lực của Elizabeth trong vườn. Cả hai quay lại nhìn nàng và nhận ra biểu hiện bất thường. “Có chuyện gì à?” Alex hỏi, lo lắng làm cô bật dậy.

“Mình chẳng biết nói thế nào cho bạn hiểu,” Elizabeth thừa nhận thẳng thắn, ngồi xuống bên cạnh Alex trong khi Bentner lảng vảng quanh đó với vẻ lo lắng, giả vờ ngắt những bông hoa hồng để ông ta có thể nghe câu chuyện của họ, và nếu cần cho những lời khuyên và giúp đỡ. “Chú mình,” nàng giải thích. “Cố gắng tìm cho mình một người chồng vừa ý.”
“Thật sao?” Alex nói, liếc nhìn Elizabeth với vẻ sửng sốt.

“Đúng vậy. Trên thực tế mình nghĩ có thể nói chắc chắn rằng chú ấy đã tạo nên một tình huống khác thường mà mình nghĩ phải can đảm lắm mới hoàn thành được điều đó.”
“ý bạn là gì vậy?”

Elizabeth cố nén một tiếng cười hoàn toàn cuồng loạn bất ngờ. “Ông ấy gửi một bức thư đến tất cả 15 người theo đuổi mình trước đây, yêu cầu rằng nếu họ vẫn còn hứng thú cưới mình thì”

“Ôi chúa ơi,” Alex hét lên, “ và nếu họ vẫn còn hứng thú thì ông ấy sẽ tình nguyện gửi mình đến chỗ họ vài ngày, với sự đi kèm của Lucinda.” Elizabeth kể lại với giọng nghẹn ngào.
“Ôi, chúa ơi.” Alex lại nói một lần nữa. “Mười hai người trong số họ từ chối,” nàng tiếp tục và nàng quan sát Alex nhăn mặt thông cảm lẫn bối rối. “Nhưng 3 trong số họ đồng ý và bây giờ mình chuẩn bị được gửi đến chỗ bọn họ. Vì Lucinda không thể trở về từ Devon trước khi mình đến chỗ người thứ ba, người đang ở Scotland,” nàng nói, gần như tắc nghẹn khi nàng đề cập đến Ian Thornton, “mình sẽ phải xem Berta như là dì của mình khi đi đến chỗ ba người đầu.”
“Berta” Bentner nhảy dựng lên. “Dì của cô ư? Cái con vịt ngu ngốc sợ cả cái bóng của mình đó ư.”
“Berta là vấn đề nhỏ nhất của mình. Dù thế nào thì chúng ta cũng vẫn phải tiếp tục cầu xin chúa cho chúng ta phép mầu để sống sót qua giai đoạn này.”
“Ai là những người cầu hôn? Alex hỏi, cảm thấy có điều gì đó bất ổn khi

nhìn thấy nụ cười kỳ quặc của Elizabeth khi nàng nhắc lại, "Mình không thể nhớ lại được hai trong số họ, thật là khác thường phải không" nàng tiếp tục với sự vui vẻ đáng ngạc nhiên, "hai người đàn ông trưởng thành gặp gỡ một cô gái trẻ trong lần đầu ra mắt của cô ta và đến gặp anh trai của cô ta cầu hôn và rồi cô ta không thể nhớ bất cứ điều gì về anh ta, ngoại trừ tên của một người trong số họ."
"Không," Alex nói thận trọng, "không có gì khác thường. Bạn rất xinh đẹp và tất cả diễn ra như cái cách vẫn thường xảy ra. Một cô gái trẻ ra mắt lần đầu năm 17 tuổi và các quý ông quan sát cô ấy, thường là nhìn lướt qua hình dáng bên ngoài và họ quyết định nếu họ muốn cô ấy. Rồi họ cầu hôn. Mình không thể nghĩ ra lý do gì để bao biện cho việc đính hôn với một cô gái trẻ mới chỉ vừa quen biết sơ qua và rồi đòi hỏi cô ấy phải nhanh chóng có tình yêu mến lâu dài với anh ta sau đám cưới, nhưng phần lớn các cuộc hôn nhân bây giờ được dàn xếp như vậy đấy.
Elizabeth cố ý lôi kéo mọi người ra khỏi bất hạnh của nàng bằng cách thảo luận về bất cứ một vấn đề nào khác.
"Elizabeth, ai là những người cầu hôn? có lẽ mình biết họ và mình có thể giúp bạn nhớ lại." Alex vẫn kiên quyết hỏi.
Elizabeth thở dài. "Người đầu tiên là Ngài Francis Belhaven"
"Bạn đùa à" Alex nổ tung lên, ném một cái nhìn cảnh báo về phía Bentner. Khi Elizabeth chỉ nhấc cái trán thanh tú của mình lên và chờ đợi thông tin. Alex giận dữ tiếp tục, "tại sao, ông ta, ông ta là một kẻ dâm đãng già khú tồi tệ. Không có một cách lịch sự nào có thể miêu tả về ông ta. Ông ta béo ú và lại hói nữa chứ và sự truỵ lạc của ông làm trò cười cho thiên hạ bởi vì ông ta cực kỳ trắng trợn và ngu ngốc. Ông ta là một kẻ keo kiệt, bủn xỉn chưa từng thấy.
"ít nhất thì chúng tôi cũng có cái cuối cùng chung," Elizabeth cố gắng đùa cợt, nhưng nàng liếc nhìn Bentner, người với tâm trạng lo âu đã làm hỏng hết những bụi hoa khoẻ mạnh. "Bentner", nàng nói nhẹ nhàng, biết rằng ông ta rõ ràng quan tâm đến hoàn cảnh khó khăn của nàng, "bác cứ ngắt hết cả vườn đi nhé."
"Ai là người thứ hai?" Alex khăng khăng hỏi với vẻ cảnh giác.
"Ngài Marchman." Khi Alex có vẻ không nhớ gì về người này cả, Elizabeth nói thêm, "Bá tước Canford."
Cuối cùng cũng nhớ ra, Alex chậm chạp gật đầu. "Mình không quen biết anh ta, nhưng mình có nghe nói về anh ta."
"Nào, đừng có làm mình hồi hộp chứ," Elizabeth nói, cố gắng cười, bởi vì mọi thứ có vẻ quá lố bịch và hão huyền. "Bạn biết gì về anh ta?"
"Chỉ một ít thôi, mình không thể nhớ rõ, nhưng đợi một chút, Mình nhớ rồi. Anh ta" cô ném một cái nhìn chán nản về phía Elizabeth, "anh ta là một kẻ

ham mê thể thao thâm căn cố đế người hiếm khi tới gần London. Anh ta nói anh toàn bộ các bức tường trong nhà anh ta được treo đầy những cái đầu thú mà anh ta săn được và cả cá mà anh ta bắt được nữa. Mình nhớ một số câu chuyện tếu về anh ta rằng lý do anh ta không lấy vợ là vì anh ta không thể rời xa những môn thể thao của anh ta đủ lâu để tìm kiếm một người vợ. Anh ta có vẻ hoàn toàn không phù hợp với bạn đâu."
"Phù hợp không là gì cả, mình không có ý định làm đám cưới với bất kỳ ai cả nếu mình có thể tránh được. Nếu mình có thể giữ chỉ hai năm nữa, bà mình sẽ tín nhiệm mình. Khi có tiền mình sẽ có thể quản lý nơi này của mình một thời gian dài. Vấn đề là mình không thể giữ mọi việc tốt đẹp nếu không có sự trợ giúp của chú mình và ông ấy đe doạ sẽ rút khỏi gần như ngay lập tức. Nếu mình ít nhất không xuất hiện để thực hiện kế hoạch điên rồ của ông ấy. Mình không nghi ngờ gì là ông ấy sẽ làm chính xác những gì đã nói."
"Elizabeth," Alex mạo hiểm nhưng thận trọng nói, "mình có thể giúp nếu bạn để mình giúp. Chồng mình"
"Đừng, xin bạn" Elizabeth ngắt lời. "Bạn biết là mình sẽ không bao giờ lấy tiền của bạn. Còn một điều nữa, mình sẽ không thể trả được. Mình còn cầm cự được ít lâu. Nhưng bây giờ, vấn đề cấp thiết hàng đầu của mình là tìm cách thoát khỏi mớ bòng bong mà chú mình đã tạo ra."
"Mình không thể hiểu tại sao chú bạn lại có thể cho rằng 2 người đàn ông đó phù hợp với bạn. Không một ai phù hợp, tuyệt đối không. Thật là điên rồ."
"Chúng ta đều biết điều đó," Elizabeth nói vẻ hài hước châm biếm, "nhưng những người cầu hôn không biết điều đó và đó mới là vấn đề." Khi nàng nói điều đó một ý nghĩ bắt đầu hình thành trong đầu nàng. Bên cạnh nàng trên ghế dài Alex đang cố trấn tĩnh thay vì nói chuyện, và họ dừng lại trong giây lát, cả hai cùng im lặng nhưng có cùng một suy nghĩ đang hình thành trong cái đầu đầy sáng tạo của cả hai.
"Alex," Elizabeth nói, "tất cả những gì mà mình phải làm là"
"Elizabeth," Alex thì thầm, "Mọi việc có vẻ không tệ như chúng ta nghĩ đâu. Tất cả những gì mà bạn phải làm là"
Elizabeth chậm chạp ngồi thẳng dậy và quay lại. Trong khoảng khắc im lặng dài hai người bạn lâu năm ngồi trong vườn hoa hồng, nhìn nhau trìu mến nhớ lại khoảng thời gian thơ ấu một lần nữa – họ nằm dài trong bóng tối, kể những giấc mơ và cả những vấn đề của họ và lập ra hẳn một chương trình để giải quyết chúng nó luôn luôn bắt đầu với "Giá như.."
"Giá như," Elizabeth nói khi một nụ cười nở trên gương mặt nàng và cũng một nụ cười đồng loã trên gương mặt Alex, "mình thuyết phục được họ là bọn mình không hợp".
"Cái đó không khó khăn gì lắm," Alex kêu lên hăm hở, "Bởi vì đó là sự

thật.”
Vui sướng, thoải mái vì có một kế hoạch, có thể kiểm soát tình huống mấy phút trước đã đe doạ đến toàn bộ cuộc đời nàng, làm cho Elizabeth bồng bềnh, gương mặt của nàng rạng rỡ với những nụ cười. “Tội nghiệp ngài Francis,” nàng nén cười, vui mừng hết nhìn Bentner lại đến Alex khi cả hai cùng cười toe toét với nàng. “Mình sợ rằng ông ta sẽ ngạc nhiên khó chịu khi ông ta nhận ta là” nàng ngập ngừng, nghĩ về tất cả những thứ mà người đàn ông dâm đãng đó không thích nhất ở người vợ tương lai của mình là gì, “mình hoàn toàn là một người đoan trang.”
“Và” Alex thêm vào, “bạn là một người tiêu pha hoang phí đáng sợ.”
“Chính xác” Elizabeth đồng ý, gần như xoay tròn trong niềm hân hoan. ánh sáng mặt trời nhảy múa trên mái tóc vàng óng của nàng và mắt nàng hân hoan vui mừng nhìn bạn. “Mình sẽ chắc chắn sẽ đưa ra những bằng chứng hoàn hảo cho ông ta thấy về cả hai ưu điểm tuyệt vời của mình. Và bây giờ, đến Bá tước Canford…”
“Thật là đáng thương,” Alex nói với một giọng nói buồn rầu cường điệu, “bạn không thể cho anh ta thấy bàn tay chính của bạn cầm cần câu cá.’
“Cá?” Elizabeth quay lại với một cái rùng mình giả vờ. “Tại sao, chỉ nghĩ đến những cái vảy cá cũng có thể làm mình rùng mình bất tỉnh.”
“Ngoại trừ cái con tuyệt hảo mà cô bắt ngày hôm nay.” Bentnẻ thêm vào vẻ hài hước.
“Bác nói đúng,” nàng quay lại trìu mến nhìn người đàn ông đã dạy nàng bắt cá. “Mình phải đi tìm Berta và thông báo cái tin xấu là bà ấy sẽ phải đi theo mình? Thế nào rồi bà ấy cũng sẽ lồng lộn lên cho mà xem và mình sẽ phải giải thích cho bà ấy.”
“Chỉ còn mỗi địch thủ thứ ba cần làm nản lòng,” Alex vui vẻ nói. “Anh ta là ai vậy và chúng ta biết gì về anh ta” Mình có biết anh ta không?”.
Trong khoảng khắc Elizabeth trở nên khiếp đảm. “Bạn chưa bao giờ nghe nói về anh ta cho đến khi bạn trở về vài tuần trước.”
“Cái gì?” Alex hỏi vẻ bối rối. Elizabeth thở dài và bồn chồn chà xát mãi tay lên váy. “Mình nghĩ” nàng nói chậm rãi “mình phải nói cho bạn chính xác những gì đã xảy ra năm rưỡi trước với Ian Thornton.”
“Không cần phải nói với mình nếu nó làm cho bạn thấy không hạnh phúc khi phải nói ra. Và ngay bây giờ, chúng ta chắc sẽ phải suy nghĩ về người đàn ông thứ ba” “Người đàn ông thứ ba.” Elizabeth ngắt lời bạn “là Ian Thornton.”
“Ôi chúa ơi!”
“Ôi chúa ơi!” Alex thở hổn hển kinh hoàng. “Tại sao? ý mình là”
“Mình không biết tại sao,” Elizabeth thừa nhận với vẻ bối rối lẫn tức giận. “Anh ta chấp nhận lời đề nghị của chú mình. Vì vậy mà mình không thể hiểu

được là anh ta hoàn toàn hiểu lầm nhau hay là một trò đùa của anh ta hay là có một số cảm xúc trong đó"
"Đó là một trò đùa. Anh ta đã huỷ hoại bạn mà. Anh ta phải là một quái vật lấy việc đó làm trò vui thú.'

"Lần cuối cùng mình nhìn thấy anh ta, anh ta không tìm kiếm vui thú trong những tình huống như vậy, tin mình đi," Elizabeth nói và ngồi xuống, nàng nói toàn bộ câu chuyện, liều lĩnh cố gắng để kiểm soát cảm xúc của mình vì nàng có thể suy nghĩ chín chắn hơn nếu cùng với Alex bàn thảo cho kế hoạch của họ.

Như cõi thiên đường

Chương 13

"Berta, chúng ta đến nơi rồi," Elizabeth nói khi xe đưa họ đến bất động sản rộng rãi của Ngài Francis Belhaven. Mắt của Berta nhắm chặt từ một giờ trước nhưng Elizabeth nhìn hơi thở của bà ta và nàng biết rằng bà ấy không ngủ. Berta rất sợ hãi viễn cảnh phải đóng vai trò là dì của Elizabeth và không một sự động viên và lời hứa của Elizabeth có thể làm bà ta nguôi ngoai sự sợ hãi. Bà ta không muốn đi và bây giờ khi đang ở đây, bà ta vẫn không nguôi cầu nguyện được giải thoát.
"Dì Berta" nàng nói mạng mẽ khi cửa xe mở. "Dì Berta" nàng nói vẻ nài nỉ, và trong lúc liều lĩnh Elizabeth chạm nhẹ vào mí mắt của bà vú. Nàng bắt buộc nó phải mở ra và nhìn thẳng vào con ngươi màu nâu của bà ta. "Xin đừng làm điều này với tôi, Berta. Tôi đã hy vọng là bác có thể đóng vai dì của tôi, chứ không phải nhút nhát như một con chuột. Chúng ta không thể rút lui được nữa."
Berta gật đầu và chậm chạp lê thân hình béo ụ của bà ta ra khỏi ghế.
"Trông tôi thế nào?" Elizabeth thì thầm gấp rút. "Rất khủng khiếp," Berta nói. Đôi mắt khắt khe nhìn chiếc váy bằng vải lanh cao cổ mà Elizabeth đã lựa chọn cẩn thận để mặc cho dịp này, cuộc gặp mặt lần đầu tiên với ông chồng tương lai người mà Elizabeth đã miêu tả là một kẻ dâm đãng. Để thêm vào vẻ bề ngoài như nữ tu, mái tóc của Elizabeth được búi ra đằng sau thành một búi lớn như Lucinda và được bao phủ bởi một tấm khăn chùm ngắn. Quanh cổ nàng đeo một món trang sức mà nàng có ý định đeo chừng nào nàng còn ở đây – một vòng cổ bằng sắt xấu xí có kèm theo một cây thánh

giá mà nàng mượn từ một nhà thờ nhỏ.
“Hoàn toàn kinh khủng, thưa qúy cô” Berta kéo dài giọng. Vào bất cứ lúc nào từ khi Robert biến mất, Berta thường gọi Elizabeth bằng tên trang trọng khi để gọi cô chủ của mình thay vì thân mật như trước đây.
“Tuyệt vời” Elizabeth nói với một nụ cười khuyến khích. “Bác cũng vậy”.
Một gian nhân mở cửa và lùi lại, Elizabeth bước ra trước tiên theo sau là dì của nàng. Rồi nàng đứng lại và ngước lên nhìn Aaron, người đang ở trên đỉnh xe ngựa. Chú nàng cho phép nàng mang theo sáu gian nhân từ Havenhurst và Elizabeth đã lựa chọn họ cẩn thận. “Đừng quên” Elizabeth cảnh cáo Aaron có vẻ thừa. “Đừng bàn tán tuý thích về tôi với bất kỳ gia nhân nào những người sẽ lắng nghe bác. Bác biết phải nói gì rồi đấy.”
“Được,” ông ta nói với một nụ cười gian gian. “Chúng tôi sẽ nói với bọn họ tất cả rằng cô là một con mụ tàn ác keo bẩn như thế nào và rằng cô là một kẻ sùng đạo kỳ quặc chẳng khác gì một nữ tu nhà kín.”
Elizabeth gật đầu và miễn cưỡng quay về phía ngôi nhà. Số mệnh đang nằm trong bàn tay nàng và nàng không có lựa chọn nào khác ngoài việc thực hiện mọi việc tốt nhất nàng có thể. Với cái đầu ngẩng cao và cái đầu gối run rẩy nàng bước về phía trước. Người quản gia đứng ngay ở cửa, quan sát Elizabeth với một cái nhìn táo bạo, làm cho nàng cảm thấy khó chịu nghĩ rằng anh ta thực sự đang cố gắng tìm kiếm ngực nàng bên dưới chiếc váy màu đen kỳ quái. Anh ta lùi lại và mời họ vào. “Ông chủ của chúng tôi lúc này đang ở cùng với một số người khách và mời cô vào tham gia cùng họ sau một lúc nữa,” anh ta giải thích. “Trong lúc chờ đợi, Curbes sẽ chỉ cho cô phòng ngủ của cô.”
Với một khuôn mặt trắng bệch, đôi môi mím chặt Berta bên cạnh, Elizabeth trèo lên cầu thang, tò mò liếc nhìn đại sảnh ảm đạm và tấm thảm màu đỏ them dưới chân. Tấm thảm dày và mềm ở hai bên mép chứng thực giá trị của nó trước đây, nhưng nó đã mòn hết cả dưới chân nàng và nó cần được thay ngay lập tức. Có những chân nến mạ vàng trên tường với những ngọn nến trên chúng, nhưng chúng không được thắp sáng và tất cả mọi thứ chìm trong bóng tối ảm đạm. Họ đi đến phòn ngủ, người gia nhân nói “Phòng của qúy bà Berta ngay ở bên cạnh. Phòng quá tối làm Elizabeth phải mò mẫm trong bóng tối.
“ở đây tối như hầm vậy” nàng nói, không thể thấy gì ngoài những cái bóng mờ mờ. “Anh có thể thắp nến lên không,” nàng yêu cầu, “chắc phải có nến ở đâu đây chứ?”.
“Đúng thưa quý cô, nó ở đây ngay cạnh giường ngủ.”
“Anh có thể thắp nó lên không?” nàng thúc giục. “Tôi không thể nhìn thấy gì ở đây.”
“Ông chủ của chúng tôi không thích có nhiều nến được thắp trong phòng

ngủ, ông ấy cho như vậy là quá lãng phí."
Elizabeth mò mẫm trong bóng tối vừa muốn khóc vừa buồn cười. Người gia nhân thắp một ngọn nến nhỏ ở xa cuối căn phòng và rời khỏi phòng. "Cô chủ?" Berta thì thầm, cố gắng tìm kiếm trong bóng tối, "Cô ở đâu?".
"Tôi đang ở đâu," Elizabeth trả lời, nàng rất sợ bóng tối và thường không thể nhìn thấy gì.
"ở đâu?" Berta thì thầm hoảng sợ và Elizabeth có thể nghe răng của bà vú va lập cập ở nửa kia của căn phòng.
"ở đây – bên trái của bác ấy." Berta lần theo tiếng nói của cô chủ và nói hãy giơ cánh tay của cô ra".
Elizabeth biết bản tính rụt rè tự nhiên của Berta, nên tuân theo ngay lập tức. Nàng giơ tay ra, trong khi đó Berta tội nghiệp, không may đã làm cho Elizabeth đâm thẳng vào một cây cột. "Oi chúa ơi!" Elizabeth kêu lên vòng tay ôm lấy cây cột. Trong khi Berta kêu lên sợ hãi. Elizabeth nói "đây không phải lúc sợ bóng tố. Hãy giúp tôi. Tôi đã va mạnh vào một cái gì đó, tôi nghĩ là tôi sẽ không dám đi trừ phi có một chút ánh sáng. Có một ngọn nến ở ngay trước mặt tôi. Tất cả những gì mà bác phải làm là theo lời tôi và thắp chúng lên."
Berta làm theo lời nàng, "tôi tìm thấy chúng rồi."
"Cuối cùng thì cũng có ánh sáng!" Elizabeth nói thở phào nhẹ nhõm. "Bây giờ thì tốt hơn rồi."
(Hì hì bỏ qua một đoạn không quan trong tả về căn phòng ngủ bài trí thật lố bịch.)
Cả hai người mải mê cười nói không nhận ra là ông chủ nhà của họ đi vào cho đến khi ngài Francis lên tiếng "Qúy cô Elizabeth và qúy bà Berta."
Berta giật mình quay lại và ngạc nhiên nhận ra ông chủ nhà bà lền sợ hãi thu mình lại.
Elizabeth quan sát qua làn satanh che mặt người rất giống những vị thần cupids buồn cười mà ông ta ngưỡng mộ và trang trí đầy căn nhà và thực tế tàn khốc mà nàng đã đoán trước vẫn làm nàng như rơi xuống một tảng băng lạnh buốt, làm tắt những cảm xúc vui vẻ mà nàng vừa có. Nàng cúi đầu xuống sàn và cố gắng một cách điên cuồng nhớ lại kế hoạch của nàng và cố gắng động viên bản thân mình rằng mình sẽ làm được. Nàng phải làm được bởi vì nếu nàng thất bại thì cái kẻ dâm đãng lố bịch này có thể trở thành chồng nàng.
"Quý cô thân mến của tôi." Ngài Francis tiến lên phía trước, "thật là vui vì đã được gặp qúy cô." Lịch sự tỏ ra là mình tôn trọng quý bà nhiều tuổi trước tiên, ông ta cầm bàn tay Berta đưa lên môi hôn. "Cho phép tôi giới thiệu bản thân mình. Tôi là Ngài Francis Belhaven.'
Quý bà Berta cúi đầu chào che dấu khuôn mặt sợ hãi của mình xuống thật

thấp. Trước sự ngạc nhiên của ông ta, Berta không tỏ ra một chút gì là đã nhận ra ông ta; bà ta không nói gì về việc bà ta vui mừng được gặp ông ta hỏi thăm sức khoẻ của ông ta. Thay vì vậy, người phụ nữ cúi chào một lần nữa và một lần nữa. "Hầu như không cần phải làm vậy," ông ta nói với vẻ bối rối nhưng rồi ông ta vui vẻ nói "tôi chỉ là một hiệp sĩ, bà biết không. Không phải là một công tước thậm chí không phải là một bá tước nữa."
Quý bà Berta lại cúi chào và Elizabeth lấy cùi chỏ vào người bà ta làm bà bật nói lên "xin chào".
"Dì của tôi là người hay cả thẹn với những người lạ.' Elizabeth giải thích yếu ớt.
Giọng nói mềm mại và du dương của Elizabeth làm cho máu của Ngài Francis sôi lên. Ông ta hăm hở không dấu diếm quay về phía cô dâu tương lai của ông ta và không thể kiềm chế được sự hăm hở của mình. Ông ta nhìn chằm chằm vào nàng nhìn như muốn lột trần nàng ra.
Trong một giây lát, Elizabeth bị làm cho đông cứng người không thể nói được gì. Nàng cố gắng bình tĩnh, liếc nhìn ông ta và tâm trí của nàng đờ ra hỗn loạn. "Tôi, tôi có thể yêu cầu ông một ân huệ, ngài Francis," cuối cùng thì nàng cũng thốt nên lời."
"Bất cứ thứ gì, qúy cô thân mến của tôi" ông ta nói khàn khàn.
"Tôi muốn, muốn được nghĩ ngơi một lát trước bữa tối."
Ông ta lùi lại, có vẻ không vừa ý, nhưng rồi ông ta lấy lại vẻ lịch sự giả tạo và miễn cưỡng gật đầu. "Chúng tôi không giữ thông lệ theo giờ ở nông thôn. Bữa tối sẽ bắt đầu lúc 8h30." Và lần đầu tiên từ khi gặp mặt ông ta nhìn kỹ nàng chứ không phải là nhìn như lột trần nàng. Ký ức về khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng và thân hình tuyệt hảo của nàng rất mạnh mẽ và rõ ràng đã làm cho ông ta choáng ngợp, ông ta nhìn nàng như thể là Qúy cô Elizabeth mà ông ta đã gặp trước đây. Bây giờ, ông ta mới chợt nhận ra chiếc váy ảm đạm kém hấp dẫn mà nàng mặc và cái mái tóc nghiêm khắc của nàng. Đôi mắt của ông ta liếc nhìn cây thánh giá bằng sắt xấu xí trên cổ nàng và ông ta lùi lại có vẻ rất sốc. "ồ và quý cô thân mến của tôi. Tôi có mời một vài người khách" ôn ta nói và lại liếc nhìn chiếc váy của nàng "Tôi nghĩ cô muốn biết để có thể trang điểm cho thích hợp."
Elizabeth cảm thấy bị xúc phạm vì sự xỉ nhục mà nàng cảm thấy trong mắt ông ta. Nàng đứng như hoá đá, chỉ khi ông ta khỏi phòng nàng mới có thể cảm thấy nàng có thể di chuyển được. "Berta" nàng hét lên, ngồi phịch xuống chiếc ghế sau lưng nàng. "Làm sao mà bác có thể cúi chào ông ta như thế - ông ta sẽ biết bác là người hầu mất thôi. Ôi chúa ơi, rồi chúng ta sẽ không thể thoát khỏi vụ này mất thôi.
Berta kêu lên phẫn nộ và có vẻ bị xúc phạm "Ông ta cứ nhìn chằm chằm vào ngực của tôi khi ông ta bước vào."

“Chúng ta sẽ làm tốt hơn.” giọng nói của Elizabeth có vẻ hối lỗi và sự bối rối trong giọng nói của nàng nhường chỗ cho sự xác định kiên quyết.
“Chúng ta sẽ làm tốt hơn. Tôi muốn chúng ta cả hai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này ngày mai. Ngày kia là chậm nhất.”
“Viên quản gia cũng cứ nhìn chằm chằm vào ngực tôi.”
Elizabeth nhìn bà ta mỉm cười như mếu. “Tên canh cửa cũng nhìn tôi như thế. Không người phụ nữ nào có thể được an toàn ở nơi này. Chúng ta chỉ có một cách là chiến đấu thôi. Vừa rồi chúng ta đã không diễn đúng, nhưng tối nay tôi sẽ diễn một vở kich hay. Rồi bác sẽ thấy. Không có vấn đề gì cả, tôi sẽ làm được.
Cuối cùng thì Elizabeth cũng đi xuống phòng khách hai giờ sau. Nàng có tính toán cẩn thận về điều đó.
“Cám ơn thượng đế, cô đến muộn, quý cô thân mến của tôi” Ngài Francis nói, đứng bật dậy khỏi ghế và rảo bước về phía cửa nơi Elizabeth đang đứng, cố gắng lấy lại can đảm để làm những điều cần làm. “Hãy đến và gặp những người khách của tôi,” ông ta nói, tiến về phía nàng như một con thằn lằn, nhìn một cách khó chịu chiếc váy màu xám xịt của nàng và kiểu đầu của nàng. “Chúng tôi đã chờ đợi cô xuống ăn tối lâu rồi. Cô làm gì ở trên lầu mà lâu vậy?”
“Tôi cầu nguyện,” Elizabeth nói, nàng nhận ra cái nhìn ngạc nhiên trong mắt ông ta.
Ngài Francis cố dấu sự ngạc nhiên để giới thiệu nàng với 4 người khác ở trong bàn – 2 người đàn ông trạc tuổi ông ta và có vẻ cũng ăn chơi như ông ta và hai người đàn bà mặc những bộ quần áo cực kỳ hở hang mà Elizabeth chưa bao giờ thấy.
Elizabeth cố gắng nuốt bữa ăn nguội ngắt tronh khi hai người đàn bà quan sát nàng chăm chú với vẻ khinh miệt. “Bộ váy mà cô đang mặc là bộ váy lạ thường nhất mà tôi từng thấy, tôi phải nói như vậy,” người phụ nữ tên Eloise lên tiếng. “Có phải cô thường mặc những bộ váy … giản dị như vậy thôi sao?”
“Không hẳn là như vậy. Nhưng tôi phản đối kịch liệt lối loè loẹt quá thái.” Nàng quay về phía ngài Francis với một cái nhìn vô tội. “Váy áo là quá đắt. Tôi cho rằng chúng tốn quá nhiều tiền.”
Ngài Francis gật đầu đồng ý, “rất đúng,” ông ta rạng rỡ, nhìn những qúy bà kia với vẻ phê phán. “thật vô nghĩa khi tiêu tất cả tiền bạc vào váy áo.”
“Quan điểm của tôi chính xác là như vậy,” Elizabeth gật đầu nói. “Thay vì vậy tôi thích mang tất cả tiền bạc mà tôi có thể kiếm được làm từ thiện.”
“Làm gì?” ông ta gầm lên ngẹn giọng, gần như đứng bật dậy khỏi ghế. Rồi ông ta buộc mình phải ngồi xuống và bắt đầu suy xét một cách kỹ càng lại việc cưới nàng. Nàng đáng yêu – khuôn mặt nàng trông trưởng thành hơn so

với ông ta nhớ, nhưng thậm chí cả cái mạng màu đen và bộ quần áo xấu xí cũng không thể làm giảm sút được vẻ đẹp của đôi mặt màu xanh lục và thân hình thon thả hấp dẫn của nàng. Vả lại của hồi môn của nàng rất xứng đáng.
"Tôi đã hy vọng, qúy cô thân mến của tôi" Ngài Francis nói, cầm lấy tay nàng xiết chặt với vẻ ấu yếm., "rằng cô phải mặc cái gì khác xuống ăn tối như tôi đề nghị cô."
Elizabeth liếc nhìn ông ta vẻ vô tội. "Đây là tất cả những gì mà tôi mang theo."
"Tất cả những gì mà cô mang theo?" ông ta thốt lên ngạc nhiên. "Những tôi thấy rõ ràng là người hầu của tôi mang một số hòm to lên lầu."
"Chúng là của dì tôi – chỉ một trong số chúng là của tôi." nàng vọi vàng bịa và sẵn sàng đoán trước câu hỏi tiếp theo của ông ta và suy nghĩ những câu trả lời thoả đáng.
"Thật sao?" ông ta tiếp tục nhìn bộ váy của nàng với vẻ cực kỳ thất vọng và rồi ông ta hỏi chính xác câu hỏi mà nàng đã đoán trước là ông ta sẽ hỏi "Cho tôi hỏi, có gì trong cái hòm to của cô nếu không phải là váy áo?"
Vẻ tràn đầy cảm hứng và Elizabeth cười rạng rỡ. "Một thứ rất có giá trị. Cực kỳ có giá trị." Nàng nói vẻ bí mật.
Tất cả các gương mặt trong bàn nhìn nàng hău háu vẻ thèm muốn. "Ôi đừng làm chúng tôi hồi hộp. Có gì trong đó?"
"Những nắm xương của thánh Jacob." Qúy bà Eloise và Quý bà Mortand đồng thanh hét lên kinh hãi, Ngài William đánh đổ cả ly rượu của ông ta, còn Francis nhìn nàng kinh hãi, nhưng Elizabeth còn chưa kết thúc. Nàng còn giữ một phát súng cuối cùng dành cho bữa ăn kết thúc.
Ngay khi mọi người kết thúc bữa ăn nàng khăng khăng yêu cầu mọi người ngồi xuống cầu nguyện. Chắp tay hướng lên trời, Elizabeth quay về phía mọi người nói một tràng thuyết giáo về tội ác của thói dâm ô và sự lang chạ ngày càng tăng trong xã hội ngày nay và nàng kêu gọi sự phán xét tội lỗi của những người phạm tội họ đáng bị đày xuống địa ngục. Trong khi thuyết giảng Elizabeth thầm cầu nguyện nghiêm túc rằng tối nay nàng sẽ thoát khỏi tình trạng khó xử. Đây là tất cả những gì mà nàng có thể làm, nàng đã làm hết sức mình chỉ mong rằng mọi việc suôn sẻ như nàng mong muốn.
Tất cả mọi điều nàng đã làm là đã quá đủ. Sau bữa ăn tối Ngài Francis hộ tống nàng lên phòng ngủ, với vẻ nuối tiếc giả bộ, thông báo rằng ông ta sợ là họ không hợp nhau. Đó không phải là tất cả.
Elizabeth và Berta rời khỏi lúc bình minh sáng ngày hôm sau. Một giờ trước gia nhân của Ngài Francis đã thúc giục họ buộc họ phải rời đi từ sớm khi trời chưa tỏ. Mặc một chiếc áo khoác ngoài, ngài Francis theo dõi từ cửa sổ phòng ngủ của ông ta khi người giữ ngựa giúp Elizabeth lên xe. Ông ta đang định quay đi thì thình lình có một cơn gió mạnh thổi tới làm bay chiếc váy

màu đen ảm đạm của Elizabeth, lộ ra trước mặt ông ta một đôi chân dài, thon thả, tuyệt đẹp. Vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe đang chuẩn bị lăn bánh, qua cửa sổ của xe, ông ta nhìn thấy Elizabeth cười và với tay lên đầu tháo bỏ búi tóc, mái tóc với những lọn tóc xoăn xoăn bay trong gió, Ngài Francis trầm ngâm liếm môi.

Chương 14

Lãnh địa của Ngài John Marchman, Bá tước Canford, là một lãnh địa rộng mênh mông, còn nguyên sơ, nhấp nhô không bằng phẳng làm Elizabeth quên mất mục đích mà nàng đến đây khi nàng nhìn ra ngoài ra ngoài cửa sổ, một phong cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp. Một ngôi nhà rộng lớn nhất mà Elizabeth từng thấy – một ngôi nhà trải dài theo kiến trúc thời Tudor – nhưng phong cảnh xung quanh mới thực sự thu hút nàng. Những hàng liễu rũ soi bóng dọc theo bờ suối bao phủ lấy một công viên tuyệt đẹp đằng trước ngôi nhà và công viên ngập tràn hoa tử đinh hương đang hồi nở rộ, tím ngắt một vùng, mọc một cách tự nhiên bên cạnh những cây liễu rũ, ngoài còn có những cây huệ tây màu xanh hoang dã.
Trước khi xe ngựa của họ dừng lại trước thềm nhà, thì cửa trước bật mạnh ra và một người đàn ông cao lớn, chắc nịch nhảy những bước dài xuống thềm. "Có vẻ việc chào đón sự xuất hiện của chúng ta ở đây nhiệt tình hơn là những gì mà chúng ta nhận được ở lần trước," Elizabeth nói với một giọng nói cương quyết rồi nàng lắc mạnh với vẻ lo lắng khi nàng tháo găng tay ra, cố gắng dũng cảm đối mặt với cuộc gặp mặt này và chống lại trở ngại tiếp theo trên con đường tiến tới hạnh phúc và độc lập của nàng.
Cửa xe của họ chỉ vừa mở đủ cho một người, thì một gương mặt đàn ông ló vào. "Qúy cô Elizabeth" Ngài Marchman ồn ào kêu lên, gương mặt anh ta xúc động đỏ ửng như người say rượu. Elizabeth chưa sẵn sàng. "Thật là quá ngạc nhiên," và rồi, thay vì chết lặng vì câu nhận xét hơi khiếm nhã của mình, anh ta lắc đầu và vội vàng nói "Rất vui vì điều đó. Chỉ là tôi hơi ngạc nhiên vì cô đã đến đây sớm."
Elizabeth kiên quyết kiềm chế sự trào dâng lòng trắc ẩn đối với sự ngượng ngịu rõ ràng của anh ta, cùng với suy nghĩ rằng anh ta có vẻ hơi đáng yêu, "Tôi hy vọng chúng tôi không làm phiền anh quá nhiều," nàng nói.
"Không nhiều đâu." anh ta đính chính, liếc nhìn đôi mắt sâu thẳm của nàng và cảm thấy bản thân mình chìm ngập trong đó, "không một chút nào."

Elizabeth mỉm cười và giới thiệu "Dì tôi Berta," rồi cho phép ông chủ nhà đang dào dạt tình cảm hộ tống họ vào nhà. Bên cạnh nàng Berta thì thần với vẻ hài lòng, "tôi nghĩ anh ta còn hồi hộp hơn cả tôi."
Bên trong ngôi nhà có vẻ xám xịt và khá ảm đạm so với ánh sáng mặt trời rực rỡ và phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài. Ông chủ nhà của họ đưa họ vào một phòng khách – trang bị đầy những đồ nội thất bằng ra thuộc màu nâu sẫm, Ngài Marchman, người quan sát nàng rất chăm chú và đầy vẻ hy vọng. Cố gắng thanh minh vì sự không cân xứng trong trang bị nội thất của anh ta, anh ta vội vàng nói, "ngôi nhà này cần bàn tay của phụ nữ. Cô thấy đấy tôi là một người độc thân già, như cha tôi vậy.'
Berta giận dữ nhìn anh ta. "Tôi không bao giờ" bà ta nói rằng bà bị xúc phạm vì sự thú nhận của anh ta là anh ta là con hoang.
"ý tôi không phải như vậy," Ngài Marchman vội vàng đính chính "Tôi không có ý nói là cha tôi không bao giờ lấy vợ. ý tôi là," anh ta dừng lại lo lắng giật mạnh cà vạt như thể là muốn nới lỏng chúng – "ý tôi là mẹ tôi mất khi tôi còn rất nhỏ và cha tôi không bao giờ tái hôn. Hai bố con tôi chỉ sống cùng nhau."
Đưa họ ra ngoài đại sảnh Ngài Marchman quay lại nhìn Berta và Elizabeth "các vị có muốn giải trí không hay là đi thẳng đến phòng ngủ?".
Elizabeth muốn nghỉ ngơi và nàng đặc biệt muốn càng ít tiếp xúc với anh ta càng tốt nếu có thể. "Cho phép chúng tôi nghỉ ngơi nếu anh vui lòng."
"Trong trường hợp này." anh ta nói chỉ tay về phía cầu thang. "chúng ta đi thôi"
Berta thở hổn hển phẫn nỗ vì bị xúc phạm khi bà ta cho rằng anh ta cũng không tốt đẹp gì hơn Ngài Francis. "Bây giờ ông hay nghe đây, đức ông. Tôi đã giúp cô ấy lên giường mỗi buổi tối hàng trăm lần và tôi không cần bất cứ sự giúp đỡ nào từ phía những người như ông" và rồi thay vì nhận ra vị trí hiện tại của mình, bà ta phá huỷ toàn bộ bí mật của họ bằng cách nhún gối chào và thêm vào vẻ phục tùng của gia nhân, "nếu ngài không phiền, thưa ngài."
"Phiền ư? Không, không đâu tôi" Cuối cùng cũng nhận ra suy nghĩ của bà ta về mình, John Marchman bối rối gãi đầu và nói "tôi chỉ có ý là chỉ cho qúy vị thấy," anh ta dừng lại và rồi quay đầu ra sau trong giây lát như thể là cầu nguyện sự giải thoát cho cái miệng tai vạ của anh ta, "tôi chỉ muốn chỉ cho qúy vị đường đến phòng ngủ thôi." anh ta kết thúc với một tiếng thở dài.
Elizabeth kín đáo đề cập đến sự thật thà của anh ta và sự vụng về của anh ta và tình huống này là một tình huống không có gì là nghiêm trọng cả, nàng với cách dẫn dắt câu chuyện của mình đã làm cho anh ta thấy nhẹ nhàng, dễ chịu và đỡ bối rối hơn.
Sau một giấc ngủ dài, Elizabeth miễn cưỡng mở mắt và lật mình trở người.

ánh sáng tràn ngập căn phòng và nụ cười nhẹ nở trên môi nàng khi nàng nhớ đến buổi tối hôm qua. Ngài Marchman vụng về nhưng hăm hở và đáng yêu khi nói rằng anh ta đã rất chờ đợi chuyến viếng thăm của họ.
Berta bước vào phòng, vẫn trông giống như một người hầu thay vì một qúy bà. "Người đàn ông này," bà ta thông báo vẻ cáu kỉnh, đề cập đến ông chủ nhà của họ "không thể nói hai từ cùng nhau mà không nói lung tung hết cả lên." Rõ ràng bà ta mong đợi được cảm thấy quan trong hơn trong khoảng thời gian này khi mà bà ta được cho phép ngang hàng với cô chủ của mình.
"anh ta sợ chúng ta, tôi nghĩ vậy." Elizabeth đáp, rời khỏi giường "Bác có biết không tối hôm qua anh ta đề nghị tôi đi câu cá cùng anh ta bảy giờ sáng nay."
'Bây giờ đã mười rưỡi," Berta đáp, mở tủ quần áo và quay lại phía Elizabeth để nàng quyết định sẽ mặc gì. "Anh ta đợi vài phút và rồi đi mà không có cô. Anh ta mang hai cần câu. Và anh ta nói rằng cô có thể đến chỗ anh ta khi nào cô dậy."
"Trong trường hợp này, tôi nghĩ là tôi sẽ mặc chiếc váy bằng muslin màu hồng," nàng quyết định với một nụ cười tinh nghịch. Bà tước Marchman chắc chắn sẽ không tin vào mắt anh ta khi anh ta cuối cùng cũng nhìn thấy nàng như vậy.
Khoác lên mình bộ váy áo màu hồng loè loẹt, phù phiếm với chiếc ô cùng màu và một cái mũ nhỏ cũng màu hồng, nàng đi dọc bờ suối. Ngạc nhiên trước thói đỏng đảnh, thất thường của nữ giới, John Marchman nhanh chóng chuyển sự chú ý của mình lại phía con cá hồi chúa mà anh ta đã cố bắt trong suốt năm năm qua. Thật là nhẹ nhàng, anh ta lắc nhẹ cần câu, cố gắng lôi kéo hoặc là chọc tức con cá cụ cắn câu. Con cá khổng lồ bơi quanh móc câu của anh ta như thể nó biết đây là trò lừa bịp và nhưng rồi nó cũng bị dính câu, John giật mạnh cần câu. Con cá bay vọt khỏi mặt nước, giẫy dụa và ngay lúc đó Elizabeth nẩy ra một ý định, nàng hét đinh tai nhức óc: "Rắn!"
Giật mình, John ngẩng mạnh đầu về hướng nàng và nhận ra nàng trông như gặp quỷ vậy, "Rắn, rắn!" và trong giây lát sự tập trung của anh ta bị phá vỡ, anh ta chểnh mảng hạ giây câu và con các tuột khỏi móc câu, đó chính xác là điều mà Elizabeth hy vọng.
"Tôi nhìn thấy một con rắn," nàng nói dối, nhìn anh ta quan sát, John có vẻ đang kiềm chế một cơn giận, Elizabeth nghĩ, dấu một nụ cười hài lòng.
Nàng liếc trộm về phía mặt nước, hy vọng nhìn lướt qua con cá hồi tuyệt đẹp mà anh ta suýt bắt được, tay nàng rất muốn cầm lấy chiếc cần câu và thử vận may của mình.
Câu hỏi bực tức của Ngài Marchman làm cho nàng phải quay lại chú ý đến anh ta. "Cô có muốn câu cá không hay là cô có thể ngồi xuống và xem một lát, cho đến khi cô lại thấy một con rắn khác tấn công?"

Elizabeth nhìn quanh với vẻ giả vờ bị sốc. “Lạy chúa, thưa ngài, tôi không câu cá.”
“Cô có ngồi không?” anh ta hỏi với vẻ mỉa mai.
Elizabeth hạ lông mi nhìn xuống để cố dấu nụ cười của nàng vì giọng nói có vẻ khó chịu của anh ta. “Tất nhiên tôi sẽ ngồi,” nàng nói với anh ta với vẻ kiêu ngạo “Ngồi là một công việc cực kỳ quý phái và quan trong của các qúy bà, nhưng câu cá, theo quan điểm của tôi, là không nên. Tuy nhiên, tôi sẽ rất thích được xem anh câu.”
Hai giờ sau đó nàng ngồi trên tảng đá bên cạnh anh ta, kêu ca phàn nàn tảng đá cứng quá, ánh mặt trời quá nóng và nó làm hỏng làn da của nàng và khi nàng đã hết các vấn đề để phàn nàn nàng tiếp tục phá hỏng hoàn toàn buổi sáng của anh ta bằng các phàn nàn vào tai anh ta bất cứ chủ đề ngu ngốc nào mà nàng có thể nghĩ ra trong khi thỉnh thoảng ném lung tung những hòn đá xuống nước làm cho những con cá của anh ta sợ và bỏ đi.
Khi cuối cùng anh ta cũng bắt được một con, bất chấp những nỗ lực cản phá của Elizabeth, nàng hét lên và lùi lại. “Anh làm nó đau đấy.” Nàng khóc lên khi anh ta bắt con cá ra khỏi móc.
“Làm đau cái gì? con các ấy à?” anh ta hỏi vẻ hoài nghi.
“Đúng”
“Thật là vớ vẩn” anh ta nói nhìn nàng như thể nàng là một người ngớ ngẩn, và rồi anh ta ném con cá lên bờ.
“Nó không thể thở, tôi nói với anh rồi” nàng thét lên.
“Nó không cần thở.” Anh ta bẻ lại. “Chúng ta sẽ ăn chúng vào bữa trưa.”
“Tôi không sẵn sàng” nàng nói, cố nhìn anh ta như thể anh ta là kẻ giết người máu lạnh vậy.
“Quý cô Cameron,” anh ta nói vẻ lạnh lùng, “tôi có thể tin rằng cô chưa bao giờ ăn cá không?”
“Tất nhiên là tôi có ăn.”
“Vậy cô nghĩ những con cá chúng ta ăn đến từ đâu? anh ta tiếp tục lập luận vẻ tức giận
“Nó đến từ những gói hàng đóng gói thật đẹp và sạch sẽ,” Elizabeth thông báo với một cái nhìn vẻ ngớ ngẩn. “Chúng đến từ những gói hàng bằng giấy.”
“Chúng không sinh ra từ những gói hàng bằng giấy,” anh ta nói và Elizabeth có một quãng thời gian khó khăn để dấu đi cảm giác khâm phục sự kiên nhẫn tuyệt vời của anh ta trong khi nói chuyện với nàng. Anh ta không như nàng nghĩ lúc đầu, một người khờ dại và nhạt nhẽo. “Trước đó,” anh ta kiên trì tiếp tục “Cá đến từ đâu? Làm cách nào mà nó đến được chợ?”
Elizabeth hất đầu lên về kiêu căng, ném một cái nhìn đồng cảm về phía con cá đang dãy dụa, rồi liếc nhìn anh ta với vẻ kết tội kiêu kỳ trong mắt. “Tôi

cho rằng chúng bị mắc bẫy hoặc đại loại như vậy nhưng tôi hoàn toàn không sẵn sàng nhìn chúng bị như cách này."
"Như cách nào?" anh ta hỏi.
"Cách mà anh lén lút lừa phỉnh những con cá tội nghiệp này và mang nó ra khỏi gia đình và vứt nó lên bờ cho đến chết. Thật là vô nhân đạo." nàng nói và giật mạnh áo vẻ giận dữ.
Ngài Marchman liếc nhìn nàng với vẻ hoài nghi lo lắng, rồi anh ta lắc mạnh đầu như thể để cho đầu óc minh mẫn lại. Vài phút sau anh ta hộ tống nàng về nhà.
Elizabeth làm anh ta mang chiếc giỏ đựng con cá sang bên phía đối diện nơi nàng đi. Và rồi khi có vẻ như không làm cho người đàn ông tội nghiệp ấy bối rối được nàng lại khăng khăng bắt anh ta giữ cánh tay anh ta thật xa khỏi người nàng.
Nàng không ngạc nhiên khi ngài Marchman xin lỗi vắng mặt cho đến bữa tối, cũng không ngạc nhiên khi anh ta vẫn còn buồn rầu, ũ rũ và có vẻ suy nghĩ trông bữa tối có vẻ không thoải mái giữa họ. Nàng phá vỡ im lặng, bằng cách bàn luận một cách sốt sắng về sự khác nhau giữa thời trang của anh và pháp và sự quan trọng của việc sử dụng găng tay đúng cách và rồi nàng làm cho anh ta chán ngấy bằng cách miêu tả một cách thật chi tiết về tất cả những bộ váy mà nàng có thể nhớ được. Cuối cùng khi kết thúc bữa ăn ngài Marchman nhìn nàng với vẻ sửng sốt và giận giữ. Elizabeth nói khàn cả tiếng nhưng nàng cảm thấy rất hài lòng, tuy có một chút thương cảm.
"Tôi nghĩ," Berta nhận xét với một nụ cười tự hào khi bà ta ngồi bên cạnh nàng trong phòng ngủ. "Anh ta sẽ phải suy nghĩ lại về lời cầu hôn, cô chủ của tôi ạ."
"Tôi nghĩ anh ta suy nghĩ trong im lặng cách dễ dàng nhất để giết tôi trong bữa ăn tối," Elizabeth nói, nén cười. Nàng còn muốn nói nhiều hơn nữa thì người quản gia đột ngột cắt ngang, thông báo với họ rằng Ngài Marchman muốn có một vài lời nói riêng với Qúy cô Cameron trong phòng làm việc của anh ta.
Elizabeth suy nghĩ những mưu kế mới để sử dụng, nàng suy nghĩ với một nụ cười thầm – và nghiêm túc đi theo người quản gia xuống phòng làm việc của anh ta.
"Anh muốn gặp tôi –" nàng nói khi bước vào phòng, nhưng thứ gì đó trên tường phía bên cạnh nàng móc phải tóc nàng. Elizabeth quay đầu lại, nghĩ là sẽ nhìn thấy một bức chân dung trên đó, nhưng lại là một chiếc đầu gấu đang nhe răng. Một tiếng hét nhỏ phát ra từ nàng đó là điều xảy ra thật nhưng không phải vì sợ mà là giật mình.
"Nó chết rồi," Bá tước nói với một giọng nói cam chịu mệt mỏi, quan sát nàng quay lại nhìn những chiến lợi phẩm có giá trị nhất của anh ta với một

bàn tay chặn trên miệng nàng.
Elizabeth bình tĩnh ngay lập tức, nàng liếc nhìn một lượt các chiến lợi phẩm săn bắn trên tường, rồi nàng quay lại.
“Cô có thể bỏ tay ra khỏi miệng mình không,” anh ta nói. Elizabeth tập trung vào anh ta với một cái nhìn chăm chăm buộc tội, cắn chặt môi cố kiềm chế một nụ cười. Thực ra thì nàng rất muốn được nghe kể làm cách nào mà anh ta có thể săn được một con gấu như vậy hoặc là nơi mà anh ta tìm thấy con lợn lòi khổng lồ bên cạnh, nhưng nàng biết tốt nhất là không nên hỏi. “Xin ông, thưa đức ông,” nàng nói, “nói cho tôi biết những con thú tội nghiệp này không phải là chết bởi tay anh chứ.”
“Tôi sợ là chúng chết bởi tay tôi đấy. Hoặc chính xác hơn, là bằng súng của tôi. Xin mời cô ngồi.” Anh ta hất đầu về phía chiếc ghế trược bàn anh ta và Elizabeth ngồi xuống. “ Nói cho tôi biết, nếu cô muốn” anh ta hỏi, mắt anh ta có vẻ dịu lại khi anh ta nhìn chằm chằm vào gương mặt nàng, “trong trường hợp chúng ta cưới nhau, cô hình dung cuộc sống của chúng ta cùng nhau sẽ như thế nào?”
Elizabeth không mong đợi một cuộc tấn công thẳng như vậy và nàng vừa kính trọng anh ta vì điều đó vừa cảm thấy bối rối. Hít một hơi dài để lấy can đảm, nàng cố gắng lần lượt miêu tả một cách ngắn gọn cuộc sống mà nàng biết anh ta ghê tởm: “Tất nhiên, chúng ta sẽ sống ở London,” nàng bắt đầu, nàng ngả người về phía trước giả bộ hăm hở, tha thiết. “Tôi rất tôn thờ thành phố và các trò giải trí.”
Trán của anh ta nhăn lại khi nghe đề cập đến cuộc sống ở London. “Loại trò tiêu khiển nào mà cô thích?”
“Trò tiêu khiển ư?” Elizabeth nói với vẻ rạng rỡ. “Các buổi khiêu vũ, các buổi vũ hội lớn và các vở opera. Tôi rất yêu thích các buổi vũ hội và tham dự tất cả chúng. Trên thực tế là, tôi hoàn toàn không thể chịu đựng được việc bỏ một buổi nào cả. Trong suốt mùa lễ hội của tôi tổ chức hơn 15 buổi lễ hội và tôi cũng rất thích đánh bài,” nàng thêm vào, cố gắng làm cho anh ta có ấn tượng rằng nàng sẽ tiêu tốn của anh ta rất nhiều tiền nhiều hơn cả những gì mà nàng có thể mang lại cho anh ta từ của hồi môn của nàng. “Tôi may mắn khủng khiếp, tuy vậy tôi vẫn phải thường xuyên vay nợ.”
“Tôi hiểu” anh ta nói “còn điều gì nữa không?” Elizabeth nao núng, cảm thấy nàng phải suy nghĩ thêm, cái nhìn điều tĩnh, suy đoán của anh ta làm nàng mất bình tĩnh. “Có điều gì quan trọng hơn trong cuộc sống nữa,” nàng nói với vẻ vui vẻ bắt buộc, “thật nhiều vũ hội và các cuộc đánh bài và làm bạn với những người thời thượng?”
Mặt anh ta càng ngày càng trở nên trầm ngâm làm Elizabeth có cảm giác anh ta đang chuẩn bị dũng khí để từ chối. Khoảng khắc mà anh ta bắt đầu nói, nàng biết anh ta anh ta sẽ làm điều đó vì giọng nói của anh ta trở nên

lúng túng, có vẻ như làm điều đó bất cứ khi nào anh ta cũng nói chuyện này với nàng anh ta cũng cảm thấy khó khăn vì anh ta nhận ra sự quan trọng của vấn đề. "Qúy cô …" anh ta bắt đầu vẻ lúng túng, cứ day đi day lại chiếc cà vạt.
"Cameron," nàng giúp anh ta. "Vâng, Cameron," anh ta đồng ý và anh ta lại im lặng trong giây lát, sắp xếp lại suy nghĩ của mìng. "Quý cô Cameron," anh ta bắt đầu, "tôi là một qúy tộc nông thôn bình thường không có bất kỳ sự hứng thú nào đối với việc tham gia các mùa lễ hội ở London và hầu như cắt đứt mọi liên hệ với nó. Tôi đến đó rất ít có thể nói là cả đời chỉ một hai lần. Tôi có thể thấy điều đó là làm cô không vừa ý."
Elizabeth gật đầu buồn bã.
"Tôi sợ rằng," anh ta nói, ngập ngừng, "rằng có thể chúng ta không hợp nhau, qúy cô….." anh ta kéo dài vẻ bứt rứt vì sự bất lịch sự của mình.
"Cameron," Elizabeth hăm hở giúp anh ta hoàn thành suy nghĩ của mình.
"Vâng, tất nhiên, Cameron. Tôi biết điều đó. Tôi chỉ đang cố gắng nói rằng, rằng…"
"Chúng ta không hợp nhau." Elizabeth nói giúp.
"Chính xác" hiểu sai câu nói cuối cùng của nàng, cho rằng đó là ý nghĩ của chính nàng chứ không phải của anh ta, anh ta thở dài nhẹ nhõm và gật đầu vẻ dứt khoát. "Tôi phải nói là tôi rất vui khi nghe thấy cô cũng đồng ý với tôi."
"Tất nhiên, tôi rất tiếc vì điều đó," Elizabeth nói vẻ chân thành, cảm thấy hơi có lỗi vì những khó chịu mà nàng đã gây ra cho anh ta ở ngoài suối. "Chú của tôi sẽ không hài lòng về việc đó." nàng nói. Nàng cố gắng không nhảy lên vì vui mừng và cầm tay anh lên mà hôn, nàng nói tiếp, "anh có thể viết một là thư cho ông ấy bây giờ và giải thích quyết định của anh không?"
"Quyết định của chúng ta," anh ta đính chính.
"Vâng, nhưng…" nàng ngập ngừng, cẩn thận lựa chọn câu trả lời. "Chú của tôi sẽ rất không hài lòng và tôi không muốn ông ấy quy tất cả trách nhiệm là do tôi." Ngài Francis chắc chắn đã đỗ lỗi cho nàng trong lá thư gửi cho chú nàng và nàng không muốn mạo hiểm để cho bá tước làm điều tương tự như thế. Chú Julius không phải là người ngu ngốc và nàng không thể mạo hiểm để ông ta chừng phạt nếu ông ta nhận ra rằng nàng đã làm nản lòng những người theo đuổi và cố tình cản trở ông ta.
"Tôi hiểu," anh ta nói, quan sát nàng với vẻ khó hiểu, bối rối, rồi anh ta cầm bút và bắt đầu viết. Một tiếng thở dài nhẹ nhõm thoát ra từ Elizabeth khi nàng quan sát anh ta viết thư. "Bây giờ mọi sự vấn đề khó chịu đã qua đi, tôi có thể hỏi cô vài điều được không?" anh ta nói, để bức thư sang một bên.
Elizabeth gật đầu vui vẻ.
"Tại sao cô đến đây, tại sao cô đồng ý xem xét lại lời cầu hôn của tôi?"

Một câu hỏi báo động và nó làm nàng giật mình. Bây giờ nàng nhận ra rằng nàng nhìn chỉ nhận thức về anh ta một cách rất lờ mờ, thậm chí có thể nói là ký ức về việc nói chuyện với anh ta ở buổi khiêu vũ là rất sai lầm. Vả lại, nàng không thể nói với anh ta là nàng đang có nguy cơ bị cắt viện trợ của chú nàng, tất cả những lời giải thích về điều đó thật là nhục nhã không thể chịu đựng được.
Anh ta chờ đợi câu trả lời của nàng và khi nàng có vẻ như không thể trả lời anh ta liền gợi ý , "Có phải tôi đã làm gì hoặc nói gì đó trong cuộc gặp gỡ ngắng ngủi của chúng ta năm trước ấn tượng với cô, có lẽ, làm cho cô tin rằng tôi thích thú cuộc sông thành phố?"
"Thật khó để giải thích," Elizabeth nói hoàn toàn chân thật. "Quý cô Cameron, cô có thật sự nhớ về cuộc gặp gỡ của chúng ta không?". "ồ, tất nhiên là có chứ, chắn chắn," Elizabeth trả lời, chậm chạp nhớ lại một người đàn ông có vẻ rất giống anh ta có mặt bên cạnh nàng ở nhà Quý bà Markham. Hình như là thế. "Chúng ta gặp nhau tại vũ hội ở nhà Qúy bà Markham."
Anh ta nhìn chằm chằm không dời gương mặt nàng. "Chúng ta gặp nhau ở công viên."
"ở công viên." Elizabeth nhắc lại với vẻ cực kỳ ngượng ngùng.

Chương 15

"Cô dừng lại và ngắm nghía một cách suy mê nhưng bông hoa và qúy ông trẻ hộ tống cô đã giới thiệu chúng ta với nhau.'
"Tôi hiểu," nàng lặp lại, liếc nhìn anh ta thật nhanh. "Cô có quan tâm muốn biết chúng ta thảo luận ngày hôm đó và ngày hôm sau khi tôi hộ tống cô trở lại công viên không?" Sự tò mò và bối rối tranh giành nhau và rồi sự tò mò đã chiến thắng.
"Có, tôi muốn."
"Đó là về câu cá."
"Câu câu cá?" Elizabeth há hốc miệng vì kinh ngạc. Anh ta gật đầu. "Chỉ trong vòng mấy phút sau khi được giới thiệu tôi đã lưu ý rằng tôi không đến London để tham gia mùa lễ hội, khi cô thắc mắc, tôi nói tôi đang trên đường đến Scoltland để câu cá và sẽ rời khỏi London vào ngày mai."
Một cảm giác tồi tệ báo trước một điềm gở bao lấy Elizabeth khi có điều gì đó động đậy trong ký ức của nàng. "Chúng ta đã có một cuộc nói chuyện thú

vị," anh ta tiếp tục. "Cô đã nói một cách hăng say về một con cá hồi đặc biệt thách thức cô một lần bắt được."
Mặt của Elizabeth càng ngày càng đỏ ửng hơn khi anh ta tiếp tục, "chúng ta gần như quên hết thời gian và anh bạn hộ tống tội nghiệp của cô khi chúng ta chia sẻ với nhau những câu chuyện về câu cá."
Anh ta im lặng, chờ đợi, và khi Elizabeth không thể chịu đựng sự im lặng đày đoạ này thêm nữa, nàng nói vẻ bứt rứt, "còn nữa không?"
"Một chút. Tôi đã không đi Scoltland ngày hôm sau và thay vì vậy tôi đến thăm cô. Cô đã bỏ rơi nửa tá những người theo đuổi đến để hộ tống cô đến một số vũ hội vui vẻ và thay vì vậy đã chọn một cuộc đi chơi ngẫu hứng với tôi ở công viên."
Elizabeth nuốt nghẹn một cách khó khăn, không thể nhìn vào mắt anh ta. "Cô có muốn biết chúng ta nói gì vào ngày hôm đó không?". "Không, tôi không nghĩ vậy."
Anh ta cười lặng lẽ không để ý đến câu trả lời của nàng. "Cô bày tỏ rằng cô có phần nào đó mệt mỏi vì những hoạt động xã hội quay cuồng và thú nhận là khao khát được có những ngày ở nông thôn - đó là lý do mà chúng ta đến công viên. Chúng ta đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, tôi nghĩ vậy."
Khi anh ta rơi vào im lặng, Elizabeth bắt buộc mình phải nhìn anh ta và nói vẻ nhẫn nhục, "và chúng ta nói về câu cá?"
"Không," anh ta nói. "Chúng ta nói về săn lợn lòi." Elizabeth nhắm mắt lại với vẻ cực kỳ xấu hổ. "Cô kể lại một câu chuyện thú vị về con lợn lòi hoang dã mà cha cô đã bắn cách đó đã lâu và cả cách mà cô lén quan sát cuộc đi săn mà không được cho phép trên một cái cây nơi mà con lợn lòi bị bắn hạ. Như tôi nhớ. Cô nói với tôi rằng sự hoan hô bốc đồng của cô đã làm cô bị lộ và làm cho cô bị cha cô quở trách một cách nghiêm khắc."
Elizabeth nhìn thấy một ánh sáng lấp lánh trong mắt anh ta và thình lình cả hai cùng cười.
"Tôi còn nhớ nụ cười của cô lúc đó nữa," anh ta nói, vẫn cười, "tôi nghĩ đó là tiếng âm thanh đáng yêu nhất có thể tưởng tượng ra. Giữa hai chúng ta đã có một cuộc nói chuyện thú vị. Tôi cảm thấy thật thoải mái khi ở gần cô."
Nhận ra là mình toàn tâng bốc nàng, anh ta đỏ ửng mặt mày, giật mạnh cà vạt và ngượng ngập nhìn ra chỗ khác.
Nhìn thấy sự bối rối của anh ta, Elizabeth đợi cho đến khi anh ta lấy lại được tự tin và nhìn nàng. "Tôi cũng đã nhớ ra anh," nàng nói, "Tôi nhớ," nàng nói vẻ nhẹ nhàng và chân thành "tôi đã quên cho đến chỉ vài phút trước."
Anh ta có vẻ hài lòng nhưng lúng túng khi anh ta ngả người ra sau và quan sát nàng. "Tại sao cô chọn xem xét lại lời cầu hôn của tôi, khi mà tôi chắc chắn chỉ tạo ra một ấn tượng không đáng kể đối với cô?"
Anh ta thật dễ thương và tốt bụng làm Elizabeth cảm thấy nàng nợ anh ta

một câu trả lời chân thật. Hơn nữa, nàng nhanh chóng xem xét lại quan điểm của nàng về sự sắc sảo của Ngài Marchman. Bây giờ khi mà khả năng của một sự gắn bó lãng mạn không còn, lời nói của anh ta trở nên sắc sảo và sự sáng suốt đã trở lại.
"Cô có thể kể tất cả mọi chuyện với tôi, cô biết không," anh ta giục, mỉm cười khi anh ta đọc được suy nghĩ của cô. "Tôi không phải là một người khờ như cái vẻ mà tôi chắc tôi thể hiện. Đó chỉ là chỉ là tôi không … thấy thoải máu khi giao tiếp với phụ nữ trong những tình huống tán tỉnh. Nếu tôi không thể là chồng của cô thì, một cách nào đó," anh ta nói với cảm giác nuối tiếc đau nhói, "có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn?"
Theo bản năng Elizabeth biết rằng anh ta sẽ không chế nhạo nàng nếu nàng giải thích và rằng anh ta sẽ tiếp tục thăm dò cho đến khi nàng nói. "Đó là quyết định của chú tôi," nàng nói với một nụ cười ngượng ngập, cố gắng giải thích vấn đề tại sao lại dẫn đến tình trạng khó chịu này. "Chú tôi không có con, anh biết đấy và ông ấy đã xác định chắc chắn rằng ông ấy muốn nhìn thấy tôi đám cưới. Ông ấy biết một số qúy ông đã đề nghị cưới tôi và vì vậy mà chú tôi đã nói…"
Elizabeth kéo dài mong được giúp đỡ. Thật là không dễ để giải thích như nàng đã hy vọng.
"Chọn tôi?" bá tước ướm lời, Elizabeth gật đầu.
"Thật là ngạc nhiên. Tôi nhớ rõ ràng là đ• nghe thấy cô có một vài lời cầu hôn – không phải nói là rất nhiều. Vậy mà chú cô chọn tôi. Tôi phải nói rằng tôi được tâng bốc và rất ngạc nhiên. Tôi đã cho rằng ông ấy chọn một người trẻ tuổi. Tôi xin lỗi đã tò mò." Anh ta quan sát nàng tỉ mỉ.
Elizabeth gần như muốn trốn chạy vì mất hết tinh thần khi anh ta hỏi thẳng thừng, "Ai là người ông ấy chọn nữa?"
Cắn chặt môi, nàng nhìn đi chỗ khác, không nhận ra rằng Marchman có thể nhìn thấy những biểu hiện xấu hổ và đau đớn của nàng.
"Có thể là bất cứ ai, ông ấy chắc chắn phải có không chỉ một người để lựa chọn ngoài tôi ra, căn cứ vào biểu hiện trên mặt cô," anh ta nói, quan sát nàng "Để tôi đoán? Khi tôi trở về tôi đã nghe được dì của cô và người đánh xe cười và bàn luận về Ngài Francis Belhaven. Có phải Belhaven là người còn lại không?" anh ta hỏi dịu dàng.
Màu đỏ lựng hiện ra trên mặt Elizabeth, và đó đủ để là câu trả lời.
"Thật đáng nguyền rủa!" bá tước nhăn mặt ghê tởm. "Thật là thiếu suy xét khi cho rằng một người ngây thơ như cô có thể phù hợp với một ông già như ông ta…"
"Tôi đã căn ngăn ông ta," Elizabeth vội vàng đảm bảo với anh ta, nhưng nàng nhận thức được một cách sâu sắc rằng, bá tước người biết về nàng rất ít, sẽ không tin nàng.

“Cô chắc chứ?”
“Tôi nghĩ vậy.”
Sau một lúc ngập ngừng anh ta gật đầu và ngã người ra sau ghế, anh ta nhìn nàng vẻ láu lỉnh trong khi một nụ cười nở trên gương mặt anh ta “tôi có thể hỏi làm thế nào mà cô làm được điều đó?”
“Tôi nghĩ là anh biết.”
Anh ta gật đầu, nụ cười mở rộng trên môi anh ta và đôi mắt màu xanh của anh ta lấp lánh vẻ thích thú. “Nếu tôi đoán không nhầm thì cô đã xử dụng cùng những mưu kế mà tôi nghĩ cô đã xử dụng ở đây với tôi?”
“Tôi không chắc chắn tôi hiểu câu hỏi của anh.” Elizabeth trả lời cảnh giác nhưng gương mặt của anh ta vô hại và nàng phải cắn chặt môi để khỏi bật cười.
“Cả sự hứng thú mà cô đã bày tỏ về việc câu cá cách đây gần hai năm là thật, và cả cái cách nhã nhặn mà cô đã làm cho tôi thoải mái và cho phép tôi nói chuyện về những điều mà tôi thích thú cũng là thật. Nếu tất cả những điều đã qua đó là thật, thì tôi có thể đảm bảo rằng sự ghê sợ của cô đối với cá ngày hôm qua là không…. có thể nói là một màn kịch tuyệt vời mà cô đã cố làm tôi tin.”
Họ nhìn nhau và cùng cười phá lên. “Có lẽ nó không thật tuyệt vời đâu.” Đôi mắt anh ta nhảy múa. “Cô có muốn chúng ta thử lại với con cá hồi mà cô làm tôi trượt mất sáng nay không? Nó vẫn ở ngoài đó và chế nhạo tôi đấy, cô biết không.”
Elizabeth phá lên cười và bá tước cũng hùa theo cô. Khi cả hai ngừng cười Elizabeth nhìn về phía anh ta, cảm thấy như thể họ là bạn thực sự. Thật là tuyệt nếu có thể ngồi bên bờ suốt mà không có dép, và chờ đợi cơ hôi được thực hành những kỹ năng câu cá. Mặt khác, nàng cả không muốn anh ta gặp phiền phức khi giữ họ trong nhà như những ngươi khách lẫn không muốn mạo hiểm rằng anh ta có thể thay đổi suy nghĩ về việc đính hôn của họ. “Tất cả mọi việc coi như đã xong,” nàng nói chậm rãi. “Tôi nghĩ tốt nhất là tôi và dì của tôi sẽ lên đường vào ngày mai sau quyết định của chúng ta.”
Ngày hôm sau thật đẹp với chim hót bên ngoài và ánh sáng rực rỡ chiếu rọi. Thật không may, đó không phải là một ngày mà khi những giải pháp cho vấn đề tối hôm trước tự động được thực hiện và khi Ngài Marchman khoác tay nàng và Berta ra xe, Elizabeth vẫn không giải quyết được những rắc rối của nàng. Nàng không còn ở đây khi nhiệm vụ của nàng hoàn thành; những mặt khác, viễn cảnh chuyến đi tới ngôi nhà của Ian Thornton ở Scoltland, để đối mặt với người đàn ông đó nàng cần Lucinda đi với nàng – Lucinda người không bao giờ thu mình lại trước bất cứ ai và là người có thể cho nàng lời khuyên khi nàng cần. Bởi vậy nên có một giải pháp hiển nhiên là họ phải đến quán trọ nơi mà Lucinda sẽ đến gặp họ và ở lại đó cho đến khi cô ta đến.

Chú Julius, một người bủn xỉn, luôn tiết kiệm từng đồng xu chỉ đưa cho nàng vừa đủ tiền vì đã tính nàng sẽ ở lại 2 tuần ở nhà Belhaven và Marchman, nàng chỉ còn một ít phòng trường hợp khẩn cấp. Elizabeth tự nói với bản thân mình là đây là trường hợp khẩn cấp và nàng sẽ tiêu và sẽ giải thích sau vậy.
Aaron vẫn đang chờ đợi được chỉ dẫn nơi sẽ đi và Elizabeth quyết định. "Tới Carlington, Aaron," nàng nói. Chúng ta sẽ đợi Lucinda trong quán trọ ở đó."
Quay lại, nàng cười với Ngài Marchman một nụ cười yêu mến thành thật và cho phép anh ta cầm tay nàng qua cửa sổ. "Cám ơn anh," nàng nói với vẻ e thẹn nhưng rất chân thật, "về tất cả những gì mà anh đã làm."
Mặt anh ta đỏ ửng vì vui thích về lời khen của nàng, John Marchman lùi lại và quan sát xe ngựa của nàng đi xa dần. Anh ta quan sát cho đến khi khuất hẳn và rồi anh ta chậm chạp bước vào nhà. Khi ngồi xuống ghế trong phòng làm việc, anh ta nhìn tờ giấy mà anh ta viết cho chú của nàng và uể oải gõ ngón tay lên bàn, hồi tưởng lại câu trả lời gây xao động của nàng khi anh ta hỏi nàng nói nàng đã ngăn cản Belhaven. "Tôi nghĩ tôi đã ngăn cản ông ta." Nàng nói. Và rồi John quyết định.
Cảm thấy mình như là một hiệp sĩ ngớ ngẩn trong bộ áo giáp sáng ngời đi cứu cô thiếu nữ tội nghiệp thoát khỏi một tương lai u tối, anh ta ném tờ thư cũ và viết một cái mới. Khi nào mà tình cảm chi phối thì bao giờ Ngài Marchman cũng đánh mất khả năng ăn nói rõ ràng lưu loát. Bức thư của anh ta viết"
"Nếu Belhaven cầu hôn cô ấy, xin hãy thông báo cho tôi biết. Tôi nghĩ tôi muốn cô ấy trước."

Như cõi thiên đường

Chương 16

Ian Thornton đứng giữa ngôi nhà thôn dã ở Scoltland nơi chàng sinh ra. Bây giờ chàng dùng nó như là một điểm dừng chân để săn bắn, nhưng nó thực sự có giá trị rất nhiều đối với chàng. Đó là nơi mà chàng biết chàng sẽ luôn tìm thấy sự bình yên và thanh thản, một nơi mà chàng có thể trốn đến, trong một lúc để thoát khỏi cuộc sống ăn chơi quay cuồng bên ngoài. Với bàn tay đút sâu vào túi quần, chàng nhìn quanh, với con mắt của một người trưởng thành. "Bất cứ khi nào tôi trở lại đây, nó dường như càng nhỏ hơn những gì mà tôi nhớ," chàng nói với người đàn ông mặt mũi đỏ au, tuổi trung niên đang lên bước qua cửa trước.

“Mọi thứ luôn luôn trông lớn hơn rất nhiều khi ta còn nhỏ,” Jake nói, để tôi đưa ngựa đi buộc.”
Ian gật đầu một cách lơ đãng, mọi sự chú ý của chàng đổ dồn vào căn nhà. Một nỗi luyến tiếc đau đớn về quá khứ trào dâng trong chàng khi chàng nhớ lại những qu•ng thời gian mà chàng sống tại đây khi còn là một đứa trẻ. Trong trái tim chàng chàng nghe thấy tiếng nói trầm ấm của cha chàng và tiếng cười trả lời của mẹ chàng. Bên tay phải chàng là cái lò sưởi nơi mẹ chàng thường chuẩn bị bữa ăn trước khi mang đến bếp lò của họ. Bên phải lò sưởi có hai chiếc ghế nơi mà cha mẹ chàng trải qua những buổi tối dài, ấm cúng và thoải mái trước ngọn lửa, nói chuyện thì thầm để Ian và em gái của chàng không bị quấy rầy.
Tất cả đều ở đây, như Ian nhớ. Quay lại, chàng nhìn xuống quyển sách bọc bìa ở trên bàn ngay cạnh chàng và với một nụ cười chàng chạm vào quyển sách, những ngón tay dài của chàng chạm lên bề mặt của nó và vuốt ve âu yếm. Trên bề mặt có những chữ cái vụng về đầu tiên của chàng I.G.B.T khi chàng là một câu bé 3 tuổi. Đó là một trò tinh nghịch của chàng cho đến khi mẹ chàng nhận ra là chàng đã tự học những chữ cái mà không cần bà giúp đỡ. Bài học đầu tiên của chàng bắt đầu vào ngày hôm sau và khi mẹ chàng cạn hết những bài học có thể dạy thì cha chàng bắt đầu, ông dạy cho chàng hình học, vật lý và tất cả những gì mà ông học được từ Eton và Cambridge. Khi Ian 14 tuổi, Jake Wiley được thêu làm người hầu làm tất cả mọi việc trong nhà và từ ông ta Ian học trực tiếp về biển cả, những con tàu và những vùng đất bí ẩn bên kia đại dương. Sau này chàng đi cùng Jake khám phá và sử dụng những thứ mà chàng đã học được.
Chàng trở về nhà 3 năm sau đó, hăm hở muốn gặp gia đình mình, nhưng chỉ khám phá ra một điều rằng chỉ vài ngày trước họ đã chết trong một đám cháy ở quán trọ nơi mà họ đã đến để đợi sự trở về của chàng. Thậm chí ngay cả bây giờ Ian vẫn còn cảm thấy một nỗi mất mát đau đớn không thể phai mờ về mẹ và cha chàng, người đàn ông đáng tự hào người đã quay lưng lại với tước hiệu qúy tộc của mình để cưới em gái của một mục sư người Scot nghèo. Với hành động của mình ông đã mất địa vị công tước và bất chấp những lời chỉ trích. Sự đau đớn khi ở đây sau hai năm dài gần như là không thể chịu nổi, và Ian cúi đầu xuống, nhắm mắt lại cố gắng chống lại cái cảm giác buồn vui lẫn lộn này. Chàng như nhìn thấy nụ cười hài lòng của cha chàng và bàn tay ông nắm chặt tay chàng khi chàng chuẩn bị khởi hành chuyến đi đầu tiên của mình với Jake. “Hãy cẩn thận,” ông nói “và nhớ rằng cho dù con ở xa đến đâu, chúng ta vẫn luôn luôn bên con.”
Ian khởi hành ngày hôm đó, người con trai túng quẫn của một quý tộc bị chối bỏ người mà toàn bộ gia tài chỉ là một túi vàng nhỏ mà cha chàng đã cho chàng vào sinh nhật 16 tuổi của chàng. Bây giờ, 14 năm sau, bây giờ có

hẳn một đội tàu chạy dưới lá cờ của Ian và mang hàng hoá của chàng đi khắp nơi; các mỏ của chàng đầy bạc và thiếc; các kho chứa đầy hàng hoá có giá trị mà chàng sỡ hữu. Nhưng đất đai mới là cái đầu tiên làm cho chàng giàu có. Một mảnh đất rất rộng nhưng cằn cỗi không sinh lợi mà chàng đã thắng trong một cuộc đánh bạc với một tên thực dân người đã thề rằng các mỏ cũ kỹ ở đó có vàng. Và nó có vàng thật. Vàng đã giúp chàng mua được nhiều mỏ hơn nữa và tàu biển và những lâu đài nguy nga ở Italy và ấn độ. Những hành động mạo hiểm trong đầu tư đã thành công đối với Ian hết lần này đến lần khác. Trước đây xã hội thượng lưa gọi chàng là một tên đánh bạc, bây giờ chàng xem như là một vị vua tronh thần thoại người đụng vào cái gì cũng thành vàng. Tin đồn lan nhanh và gía trị của chàng cũng thay đổi theo thời gian cùng với những gì mà chàng sở hữa. Chàng không thể đặt chân vào một buổi khiêu vũ nào mà người quản gia không xướng thật to tên chàng. Nơi mà trước đây chàng bị coi là kẻ hạ đẳng, cũng những người đó những người mà trước đây hắt hủi chàng bây giờ vây lấy chàng, tâng bốc chàng. Tài sản của chàng làm cho chàng hưởng rất nhiều tiện nghi xa xỉ, nhưng nó không làm chàng sung sướng. Chàng thích nhất là những trò mạo hiểm – những thách thức của việc chọn lựa chính xác những việc mạo hiểm đúng và sự hồi hộp của việc đánh cược cả tương lai vào đó. Hơn nữa thành công mang lại cho chàng nhiều tiền bạc thì cũng lấy một của chàng những sự riêng tư, kín đáo và chàng thấy khó chịu vì điều đó.

Bây giờ các hành động của ông chàng làm cho chàng thêm những tiếng tăm không mong muốn. Cái chết của cha Ian rõ ràng là nguyên nhân khiến vị công tước già đó cảm thấy hối hận muộn màng vì sự ghẻ lạnh đối với con và cuối cùng sau 12 năm ông ấy viết cho Ian một cách thường xuyên. Đầu tiên ông ấy yêu cầu xin Ian đến và thăm ông ấy ở Stanhope. Khi Ian lờ đi lá thư của ông, ông cố gắng mua chuộc chàng bằng cách hứa với chàng là tên chàng sẽ có trong danh sách thừa kế hợp pháp. Lá thư đó không được trả lời và sau 2 năm im hơi lặng tiếng Ian đã nghĩ rằng ông ấy sẽ bỏ cuộc. Nhưng 4 tháng trước, một lá thư khác mang gia huy của công tước Stanhope được gửi đến cho Ian và là thư đó làm chàng tức điên lên.

Ông già ấy hống hách ra lệnh cho Ian bốn tháng để xuất hiện ở Stanhope và gặp ông ấy để thảo luận một thoả thuận về sáu điền trang – những điền trang mà cha của Ian được thừa kế và công tước đã không tước mất của ông. Theo như lá thư, nếu Ian không xuất hiện, Công tước có kế hoạch tiến hành mà không cần có chàng, công khai về việc thừa kế tước hiệu của chàng, Ian đã viết một là thư cho ông lần đầu tiên trong đời chàng; bức thư rất ngắn và dứt khoát. Đó cũng là một bằng chứng hùng hồn rằng Ian không bao giờ tha thứ cho ông vì đã từ bỏ con trai mình.

“Cứ thử đi và ông sẽ là một trò hề cho thiên hạ. Tôi sẽ từ chối thừa nhận bất

cứ một mối liên hệ nào với ông và nếu ông còn khăng khăng, tôi sẽ làm cho tước hiệu của ông bị bêu xấu và sản nghiệp của ông kiệt quệ đi đấy."
Thời hạn bốn tháng đã trôi qua và không có bất cứ một mối lên hệ nào thêm với công tước, nhưng giới ngồi lê đôi mách ở London lan truyền tin tức về việc thừa kế tước hiệu của Stanhope. Và người thừa kế có thể là cháu trai ruột của công tước Ian Thornton. Bây giờ những lời mời đến khiêu vũ và những vũ hội hoành tráng tới tấp được gửi đến từ chính những người mà trước đây hắt hủi chàng như là một kẻ chẳng ai ưa và những hành động đạo đức giả đó của bọn họ làm cho chàng ghê tởm và chán ghét.
"Con ngựa đen đang buộc ở kia là con vật khó tính nhất còn sống đấy," Jake càu nhàu.
Ian rời khỏi những hồi tưởng và quay lại phía Jake, không dấu được sự thích thú. "Nó cắn bác, phải không?"
"Khốn kiếp đúng là nó cắn tôi đấy. "Nó cứ lồng lộn lên"
"Tôi đã cảnh cáo bác rồi là nó cắn bất cứ thứ gì mà nó có thể chạm tới. Hay giữ cho tay bác trách xa khỏi nó khi bác thắng yên cho nó."
"Tôi không hiểu tại sau cậu lại lo lắng cho nó ăn từng ấy năm. Nó là đồ vô tích sự, chậm chạp lại chẳng đẹp đẽ gì cả."
"Hãy thử buộc hàng lên những con ngựa đẹp đẽ mà bác nói bác sẽ thấy tại sao tôi mang nó theo. Nó phù hợp để sử dụng như một con la thồ hàng vậy; không một con vật nào khác của tôi có thể làm được như vậy." Ian nói, nhăn mặt nhìn những đống đồ đạc bị bụi bẩn xung quanh.
"Nó là một con la đèo hàng chậm chạp nhất." Jake trả lời. Rồi ông ta cũng nhìn quanh và nói "Cậu đã nói là cậu đã thu xếp một vài người trong làng đến đây để dọn dẹp và nấu nướng cho chúng ta cơ mà. Tại sao chỗ này lại lộn xộn, bẩn thỉu như thế này."
"Tôi đã làm rồi, tôi đã ra lệnh cho Peters coi sóc mọi việc rồi. Tôi đã ra lệnh cho anh ta chất đầy thức ăn và có hai người phụ nữ đến đây nấu ăn và dọn dẹp. Thức ăn thì đã ở đây và có gà ở ngoài vườn. Chắc anh ta phải khó khăn lắm trong việc tìm kiếm hai người phụ nữ đến đây.
"Những người phụ nữ đứng đắn, tôi hy vọng là như vậy," Jake nói "Cậu có yêu cầu anh ta tìm những người phụ nữ có tuổi không?"
Ian đang chăm chú nhìn một con nhện trên tường và ném cho nó một cái nhìn thích thú. "Bác muốn tôi nói là một người chăm sóc việc nhà 70 tuổi người gần như bị mù có thể chắc chắn là một người có tuổi đứng đắn à? Jake càu nhàu.
"Làng chỉ cách đây 12 dặm thôi. Bác có thể đi bộ đến đó nếu bác nhất thiết muốn một người đàn bà trong khi chúng ta ở đây. Tất nhiên, đường trở về đây có thể giết bác đấy." Ian đùa.
"Không bao giờ quan tâm đến đàn bà," Jake nói cộc lốc, mặt hơi tái đi. "Tôi

ở đây trong hai tuần để đi câu cá và giải trí và đó là đã đó cho một người đàn ông. Như những ngày xưa, Ian – yên bình và thoải mái. Không những gia nhân kiêu kỳ lắng nghe răm rắp mọi lời nói của chủ, không xe ngựa, không vũ hội, không những bà mẹ muốn mai mối đến nhà. Tôi nói với cậu, con trai, tôi không muốn tranh cãi với cậu về cách cách mà cậu sống năm vừa qua. Tôi không thích những gia nhân của câu một tí nào hết. Đó là lý do tôi không đến thăm cậu thường. Quản gia của cậu ở Montmayne thì lúc nào cũng hếch mũi lên kênh kiệu, còn gã đầu bếp người Pháp của cậu thì trên thực tế đã ném tôi ra khỏi bếp, hắn gọi đó là bếp của hắn và" người thuỷ thủ già đột ngột dừng lại, tâm trạng của ông chuyển từ giận dữ sang chán nản.
"Ian" ông ta nói vẻ lo lắng, "cậu đã bao giờ học nấu ăn khi ở tách riêng như thế này chưa?"
"Chưa, còn bác?"
"Khốn kiếp, chưa" Jake kêu lên, kinh hãi với viễn cảnh phải ăn những thứ tự nấu.
"Lucinda," Elizabeth nói lần thứ 3 trong vòng ba giờ, "tôi không thể nói với cô là tôi cảm thấy có lỗi như thế nào về việc này. Năm ngày trước, Lucinda đến ngôi nhà trọ ở biên giới Scoltland nơi mà cô đến để gặp Elizabeth và cùng tới nhà Ian Thornton. Sáng nay, xe của họ bị hỏng và bây giờ họ nhục nhã ngồi thu lu đằng sau một chiếc xe bò của một người nông dân, hòm và vali của họ lắc qua lắc lại vì đường xấu. Viễn cảnh phải đến trước cửa nhà Ian Thornton bằng chiếc xe bò này thật là đáng kinh sợ làm cho Elizabeth cảm thấy có lỗi hơn là cuộc gặp gỡ sắp tới với quái vật đã huỷ hoại cuộc đời nàng.
"Như tôi đã nói đây là lần cuối cùng cô nói xin lỗi, Elizabeth," Lucinda trả lời. "Đó không phải là lỗi của cô và bởi vậy cho nên cô không có trách nhiệm phải xin lỗi, vì con đường tồi tệ này và sự chuyên chở trên một phương tiện kém văn minh này.
"Đúng, những nếu không phải vì tôi thì cô không phải ở đây." Lucinda thở dài sốt ruột, nắm chặt lấy một bên chiếc xe bò chở cỏ khô vì gặp đoạn ổ gà.
"Thực ra thì tôi phải thú nhận rằng, nếu tôi không thất vọng đề cập đến tên của Ông Thornton với chú của cô, thì cả hai chúng ta đều không phải ở đây. Thực ra thì cô chỉ cảm thấy bối rối vì viễn cảnh không mong muốn phải đối mặt với người đàn ông đó thôi và không có một lý do nào trên thế giới-" chiếc xe bò lại lắc mạnh làm cả hai cùng nắm chặt lấy thành xe, "- không có lý do gì để tiếp tục xin lỗi. Thời gian của cô tốt nhất là là dành cho việc chuẩn bị tinh thần đối phó với sự kiện không vui vẻ đó.'
"Cô nói đúng, tất nhiên."
"Tất nhiên là tôi đúng," Lucinda đồng ý không do dự. "Tôi luôn luôn đúng, như cô biết đấy. Gần như luôn luôn," cô ta sửa lại, rõ ràng là suy nghĩ làm

thế nào mà cô ta lại có thể mê muội đến nỗi tiết lộ cho Julius Cameron tên của Ian Thornton như là một người theo đuổi trước đây của Elizabeth. Khi cô ta giải thích cho Elizabeth khi mà cô đến nhà trọ, cô ta chỉ đưa tên Ian như là một người theo đuổi vì là Julius bắt đầu hỏi những câu hỏi về lần ra mắt của Elizabeth và về việc cô có thành công hay không. Cô nghĩ rằng ông ta đã nghe được những thông tin tồi tệ về sự dính lứu của Elizabeth với Ian Thornton, Lucinda cố gắng làm thay đổi mặt xấu của vấn đề bằng cách thêm tên Ian vào những người theo đuổi Elizabeth.
"Tôi chưa bao giờ phải đối mặt với một người nào quỷ quyệt như anh ta," Elizabeth nói với một cái rùng mình kềm nén.
"Tôi cũng nói như vậy," Lucinda đồng ý, nắm chặt ô một tay và tay kia nắm chặt lấy thành xe.
Khi gần đến nơi, Elizabeth càng trở nên giận dữ và bối rối vì buổi gặp gỡ đang đến gần. Trong bốn ngày đầu tiên của cuộc hành trình, tình trạng căng thẳng của nàng được giảm đi rất nhiều bởi những cảnh vật hùng vĩ của Scoltand với những ngọn đồi uốn khúc và những thung lũng sâu mọc đầy hoa chuông và các loài hoa dại tuyệt đẹp. Tuy nhiên, bây giờ khi chỉ còn khoảng một giờ nữa là phải đối mặt với chàng, không có bất cứ một bất cứ một ngọn núi đầy hoa nở mùa xuân hay những hồ nước xanh biếc nào bên dưới có thể làm cho nàng có thể làm dịu tình trạng căng thẳng đang tăng lên vùn vụt của nàng.
"Hơn nữa, tôi không thể nào tin được là anh ta một người mong muốn gặp tôi."
"Chúng ta sẽ sớm tìm ra thôi." Trên ngọn đồi ở trên cao, nơi mà con đường đang uốn lượn, một người chăn cừu dừng lại nhìn chằm chằm há hốc vào chiếc xe bò cũ kỹ đang nặng nề tiến bước ở phía dưới. "Nhìn kìa, Will," anh ta nói với anh trai. "Anh có nhìn thấy cái em đang thấy không?" Người anh trai nhìn xuống và há hốc miệng kinh ngạc nhìn dấu hiệu của 2 Qúy cô ở trên chiếc xe tồi tàn của MacLaesh. Will cười và ra giấu chào đón hai quý cô với vẻ chế nhạo. "Anh nghe nói ở trong làng là Ian Thornton đã về nhà. Anh cá là họ đến đó và hai qúy cô này là một miếng ngon lành của anh ta, đến để làm cho giường của anh ta ấm áp nếu cần."

Như cõi thiên đường

Chương 17

Cảm xúc của Elizabeth thay đổi một cách nhanh chóng từ cơn giận dữ điên

cuồng đến chán nản vì tình huống nực cười mà nàng đang lâm vào. Tại đây nàng đang chĩa súng vào một người đàn ông trong chính ngôi nhà của anh ta, trong khi Lucinda tội nghiệp đang chĩa ô vào một người đàn ông khác người đàn ông đang cố gắng một cách vô ích để làm dịu vấn đề nhưng chỉ như đổ thêm dầu vào lửa. Và rồi nàng nhận ra tất cả những điều này thật là ngu ngốc vô ích. Một lần nữa người đàn ông tồi tệ này lại là nguyên nhân làm cho bản thân nàng trở nên hoàn toàn ngu ngốc và nhận thức được điều đó đôi mắt của nàng lại ánh lên những tia lửa giận dữ khi nàng quay đầu lại nhìn chàng. Bất chấp thái độ lãnh đạm mà Ian thể hiện, chàng quan sát nàng rất kỹ và chàng theo bản năng nhận ra rằng nàng đang trở nên giận dữ hơn trước. Chàng cúi xuống nhìn khẩu súng và khi chàng nói thì đã không còn nhiều vẻ nhạo báng trong giọng nói của chàng thay vào đó là sự thận trọng cân nhắc. "Tôi nghĩ có vài điều cô cần suy xét trước khi sử dụng khẩu súng đấy." Vì nàng không có ý định sử dụng chúng, nên nàng lắng nghe một cách chăm chú khi chàng tiếp tục nói. "Đầu tiên là cô sẽ phải rất nhanh và rất bình tình nếu có ý định bắn tôi. Thứ hai, tôi nghĩ là sẽ không công bằng nếu không cảnh báo trước với cô rằng sẽ có nhiều máu phải đổ ra đấy. Tôi không phàn nàn, nhưng cô biết đấy, tôi nghĩ sẽ là đúng khi cảnh báo cô rằng cô sẽ không bao giờ có khả năng mặc bộ váy quyến rũ mà cô đang mặc một lần nữa đâu." Elizabeth cảm thấy dạ dày quặn thắt. "Ngoài ra điều đó còn không đau đớn bằng Scandal mà cô sẽ đối mặt, nên suy xét xem có đáng không." Quá chán ngán chàng và chính bản thân mình nữa làm nàng không nhận ra vẻ nhạo báng trong nhận xét cuối cùng của chàng, Elizabeth cúi đầu và cố gắng nói với vẻ tự trọng, "tôi thấy là đã quá đủ rồi, ông Thornton. Tôi không nghĩ ra được bất cứ điều gì để có thể sánh kịp với hành động bỉ ổi của ông trong lần gặp gỡ trước của chúng ta, nhưng tôi sẽ cố gắng thu xếp để làm điều đó. Không may là tôi không phải là kẻ vô giáo dục như ông bởi vậy cho nên tôi do dự không muốn chiến đấu chống lại một kẻ yếu ớt hơn mình. Lucinda chúng ta đi thôi," nàng nói, liếc nhìn đối thủ đang im lặng của mình, người đang bước lên với vẻ đe doạ và rồi nàng lắc mạnh đầu nói với vẻ lịch sự chế nhạo, "không, xin ông không cần phải lo lắng đến việc chúng tôi ra đi như thế nào, thưa ông, điều đó là không cần thiết. Thêm nữa, tôi muốn nhớ lại về ông như cái khoảng khắc này đây bất lực và tức giận." Đó là một đòn đánh cuối cùng. Bây giờ trong cái khoảng khắc tăm tối nhất trong cuộc đời mình, bỗng nhiên Elizabeth cảm thấy gần như là vui sướng bởi vì cuối cùng nàng cũng làm được một điều gì đó để cứu vãn niều kiêu hãnh của nàng thay vì là cúi đầu chấp nhận số phận. Lucinda đã bước ra khỏi cửa và Elizabeth đang cố gắng suy nghĩ làm điều gì đó để ngăn cản Ian lấy lại khẩu súng khi nàng ném nó ra ngoài. Nàng quyết định nhắc lại lời khuyên của chính bản thân chàng, "tôi biết anh không can tâm nhìn chúng tôi ra đi như

thế này," nàng nói, giọng nói và bàn tay run rẩy, "nhưng dù sao đi nữa, trước khi tính đến việc đi theo sau chúng tôi, tôi xin anh hãy nhớ lấy lời khuyên tuyệt vời của anh và dừng lại suy xét xem việc giết tôi là có đáng không.'
Quay gót, Elizabeth bước vội vã và rồi nàng kêu lên một tiếng ngạc nhiên đau đớn, nàng bị một cánh tay cứng nhắc nắm lấy khuỷ tay và bẻ ngoặt ra sau, làm nàng đánh rơi khẩu súng xuống sàn nhà. "Đúng," chàng nói với một giọng nói khủng khiếp bên tai nàng, "tôi thực sự nghĩ là điều đó rất đáng làm đấy.'
Rồi khi nàng nghĩ cánh tay nàng sẽ bị bẻ gãy thì kẻ bắt nàng đẩy nàng một cách thô bạo về phía trước làm nàng chúi đầu xuống đất loạng choạng suýt vất ngã và rồi cánh cửa đóng sập lại sau lưng nàng.
"Tôi chưa bao giờ trải qua điều này," Lucinda nói nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt trước mặt.
"Tôi cũng vậy," Elizabeth nói, giũ mạnh những bụi bẩn trên người và quyết định rút lui một cách tự trọng nhất có thể. "Chúng ta sẽ nói về việc người đàn ông đó điên khùng như thế nào khi chúng ta xuống dưới kia, khuất khỏi tầm nhìn của ngôi nhà, vì vậy xin cô hãy mang chiếc hòm kia?"
Với một cái nhìn đen tối, Lucinda gật đầu đồng ý. Họ nặng nhọc kéo lê những chiếc hòm chậm chạp xuống dốc.
Bên trong ngôi nhà, Jake đút đôi bàn tay vào sâu hơn trong túi khi ông ta đứng bên cửa sổ nhìn hai người phụ nữ, biểu hiện của ông ta lẫn lộn giữa sững sờ kinh ngạc và giận dữ. "Thật là ngớ ngẩn," ông ta thở dài, liếc nhìn Ian người đang quắc mặt giận dữ nhìn bức thư chưa mở trên tay mình.
"Những người phụ nữ đó rõ ràng là đuổi theo cậu đến Scoltland. Sẽ phải nhanh chóng loan báo ra ngoài rằng cậu đã đính hôn." Ông ta lười biếng cào cào lên mái tóc màu đỏ rậm rạp của ông ta và quay lại phía cửa sổ, nhìn xuống phía dưới đường mòn. Hai người phụ nữ đã biến mất khỏi tầm nhìn, ông ta chậm chạp quay lại. Không thể dấu được vẻ thán phục, ông ta hỏi, "tôi nói cho cậu biết một điều, rằng người phụ nữ tóc vàng đó thật gan dạ. Bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, cô ta đứng đó chế nhạo cậu và gọi cậu là kẻ tồi tệ. Tôi không biết là có một người đàn ông nào có thể dám làm như vậy nữa chứ không thể tưởng tượng được đó chỉ là một cô gái."
"Cô ta dám làm bất cứ việc gì," Ian nói, nhớ lại người đàn bà quyến rũ mà chàng đã biết. Khi hầu hết các cô gái cùng tuổi khác đỏ mặt và cười điệu đà một cách ngu ngốc, Elizabeth Cameron đã dám mời chàng nhảy trong lần đầu tiên họ gặp nhau. Cũng trong buổi tối hôm đó nàng đã thách thức cả một đám đàn ông trong phòng đánh bài; ngày hôm sau nàng mạo hiểm danh tiếng của mình đến gặp chàng tại nhà gỗ trong rừng và tất cả chỉ là nàng tự cho phép mình buông thả một chút cái mà như nàng đã miêu tả trong nhà kính là một sự lăng nhăng nhỏ cuối tuần. Bây giờ có thể nàng cho phép mình

bừa bãi hơn một chút nữa hoặc là chú nàng không thể gửi một bức thư đề nghị cưới nàng cho một người hoàn toàn xa lạ. Điều đó chỉ có thể giải thích cho hành động của chú nàng, một hành động đó đã đánh cho chàng một cú, đó là một hành động trắng trợn chưa từng thấy làm cho chàng mất hết cả tài ứng biến và lâm vào một cảm giác tồi tệ. Có một điều khác có thể giải thích được đó là nàng đang rất cần một người chồng giàu có và Ian coi thường điều đó. Elizabeth mặc một chiếc váy lộng lẫy và đắt tiền khi họ mặc; hơn nữa, một cuộc gặp mặt ở một ngôi nhà nhỏ ở nông thôn là điều gần như không thể chấp nhận được đối với xã hội thượng lưu. Và một vài tin đồn ngắn mà chàng nghe được về khoảng thời gian ngắn sau cuối tuần định mệnh đó chỉ ra rằng nàng đang được vây quanh một tấn những giới thượng lưu cao nhất phù hợp với tước hiệu của nàng.
"Tôi đang tự hỏi là họ sẽ đi đâu," Jake tiếp tục, với một chút lo lắng, ngoài kia có chó sói và một số loài rất hung dữ."
"Không có một con chó sói có tự trọng nào dám đối mặt với cái bà đi kèm của cô ta, không thể với cái ô bà ta cầm trên tay," Ian cáu kỉnh, nhưng chàng cảm thấy có một chút lo lắng, khó chịu.
"ồ" Jake cười một cách vui vẻ, "nếu cô ta như vậy? Tôi nghĩ rằng họ đến đây để cùng nhau tán tỉnh cậu. Nhưng bản thân tôi thì tôi sợ rằng tôi nhắm mắt lại và hình dung mái tóc màu nâu đó ở bên cạnh tôi trên giường."
Ian hoàn toàn không để ý đến những lời nói của ông ta. Lười biếng chàng mở bức thư ra, biết rằng Elizabeth Cameron có thể không đủ ngu ngốc để viết lên đó cái kiểu chữ viết nguệch ngoạc con gái của mình. Suy nghĩ đầu tiên của chàng khi chàng lướt qua những dòng chữ ngăn nắp trên tờ giấy là nàng đã nhờ một người nào đó viết hộ nàng nhưng rồi chàng nhận ra những chữ trên đó quen thuộc một cách kỳ lạ bởi vì chàng đã đọc chúng: Lời khuyên của anh thật đáng giá. Tôi sẽ đi Scoltland vào tháng tới và không thể hoãn chuyến đi một lần nữa. Anh có muốn có một cuộc gặp gỡ ở đó không? Sẽ có một chỉ dẫn chính xác để đến đó. Thân ái. Ian.
"Chúa giúp đồ con hoang ngu ngốc đó nếu như hắn xuất hiện trước mặt tôi" Ian nói với vẻ giận dữ điên cuồng.
"ý cậu nhắc đến ai?"
"Peters"
"Peters? Thư ký của cậu? kẻ mà cậu sa thải vì lẫn lộn các lá thư của cậu?"
"Tôi sẽ bóp cổ hắn ta. Bức thư này tôi có ý gửi đến Dickínon Verley. Mà hắn ta lại gửi cho Cameron."
Phẫn nộ và giận dữ Ian cào mạnh lên mái tóc. Dù chàng rất muốn Elizabeth Cameron ra khỏi tầm mắt của chàng và ra khỏi cuộc đời chàng, chàng không thể để hai người phụ nữ phải qua đêm trên xe của họ hoặc là họ thuê, khi mà do lỗi của chàng mà họ phải đến đây. Chàng quay về phía Jake và nói "đi và

mang họ về đây."
"Tôi. Tại sao lại là tôi?"
"Bởi vì," Ian nói vẻ cay đắng, đi về phía tủ và để khẩu súng vào đó, "trời bắt đầu mưa, đó là điều đầu tiên. Thứ nữa nếu bác không mang được họ về, thì bác sẽ phải nấu ăn."
"Nếu tôi phải đi theo hai người đó, trước tiên tôi muốn một ly bia để mạnh mẽ hơn. Họ mang những cái hòm mà tôi thì không thể bỏ mặc cho họ mang được."
"Bằng chân? Ian hỏi ngạc nhiên.
"Vậy cậu nghĩ họ lên đây bằng cách nào?"
"Tôi quá giận để suy nghĩ."
ở cuối đường Elizabeth đổi tay cầm hòm và kéo lê nó một cách mệt mỏi bên cạnh nàng Lucinda đang kéo hòm một cách nặng nhọc và tức giận. Nàng bướng bỉnh kiềm chế bản thân mình, cố gắng chống lại tình trạng mệt mỏi, hoảnh sợ, sự thất bại và cảm giác chiến thắng mà nàng có khi quay lưng lại người đàn ông đã phá huỷ cuộc đời nàng còn lẩn quất đâu đây. Chỉ có một điều có thể giải thích được về hành vi của Ian Thornton ngày hôm nay là chàng hoàn toàn điên rồ.
Lắc mạnh đầu Elizabeth cố gắng thôi nghĩ đến chàng. Trong khoảng khắc nàng chợt nhận ra nàng có một số vấn đề mới đáng lo lắng nàng sẽ rất khó khăn để biết làm cách nào để bắt đầu đương đầu với nó. Nàng liếc nhìn sang bên người phụ nữ khoẻ mạnh bên cạnh và một nụ cười thích thú nở trên môi nàng khi nàng nhớ lại những hành động của Lucinda tại căn nhà của Ian. Một mặt nào đó, Lucinda luôn luôn bác bỏ tất cả những hành động phô bày cảm xúc hoàn toàn không thích đáng – nhưng rồi cũng cùng thời gian đó bản thân cô ta có thể để lộ ra một tính tình dữ dội mà Elizabeth chưa bao giờ chứng kiến. Không một chút ngắc nhứ nhỏ nào hoặc là một chút ân hận nào Lucinda có thể nghiêm khắc phê bình bằng miệng người làm trái ý từng lỗi nhỏ, trà đạp anh ta về mặt tinh thần và nghiền nát anh ta dưới gót giầy khoẻ mạnh của cô ta.
Mặt khác, nếu Elizabeth để lộ ra dù chỉ một chút sợ hãi nhỏ ngay bây giờ về tình trạng khó khăn đáng nản lòng, Lucinda có thể ngay lập tức trở nên cứng rắn với những câu phản đối và đưa ra những lời khiển trách sắc nhọn.
Biết rõ điều đó, mặc dù Elizabeth lo lắng liếc nhìn lên trời, nơi mà những đám mây đen đang ùn ùn kéo đến báo hiệu một cơn bão, nhưng khi nàng nói nàng nói kiểu thận trọng và dịu dàng một cách buồn cười. "Tôi tin là trời bắt đầu mưa rồi, Lucinda," nàng nhận xét trong khi nhưng giọt mưa lạnh bắt đầu rơi xuống. "có vẻ như vậy" Lucinda nói. Cô ta mở chiếc ô với vẻ giận dữ, che lên cho cả hai người. "may mắn là chúng ta còn có ô của tôi."
"Tôi luôn luôn có một cái ô."

“Chúng ta có khả năng không phải chết đuối bởi những cơn mưa nhỏ này.”
“Tôi không nghĩ như vậy.” Elizabeth hít một hơi dài, nhìn quanh những vách đá thô dáp của Scotland, Elizabeth nói, “cô có cho rằng có chó sói ở quanh đây không?”
“Tôi tin là có.” Lucinda đáp, “chúng hầu như chắc chắn là mối đe doạ lớn đến sức khoẻ của chúng ta hơn là mưa rồi.”
Mặt trời bắt đầu lặn và không khí mùa xuân đến sớm tràn về Elizabeth gần như chắc chắn là họ có thể bị lạnh khi đêm xuống.
“Có vẻ hơi lạnh.”
“Tôi dám nói là chúng ta sẽ không quá bất tiện trong trường hợp này.” Sự hài hước bướng bỉnh của Elizabeth lại trỗi dậy. “không, chúng ta có thể sẽ được ấm áp khi những con chó sói tụ tập xung quanh chúng ta.”
“Đúng vậy” Sự kích động, cảm giác đói và tình trạng mệt lử – kết hợp với sự bình tĩnh không bao giờ thay đổi của Lucinda – làm cho Elizabeth gần như choáng váng. “tất nhiên, nếu những con sói nhận ra là chúng ta đói như thế nào, may mắn thì chúng sẽ tránh xa chúng ta.”
“Một khả năng đáng hoan hô.”
“Chúng ta sẽ nhóm một ngọn lửa,” Elizabeth nói, môi nàng giật giật. “Nó sẽ giữ chúng tránh xa chúng ta, tôi tin là như vậy.” Khi Lucinda vẫn im lặng trong vài phút, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Elizabeth, nàng nói với một cảm giác sung sướng kỳ quặc, “cô có biết điều này không, Lucinda? Tôi không nghĩ tôi có thể để lỡ ngày hôm nay vì bất kỳ điều gì.”

Như cõi thiên đường

Chương 18

Trán Lucinda nhăn lại và cô ta ném về phía Elizabeth một cái nhìn khó hiểu.
“Tôi hiểu rõ rằng điều đó chắc chắn nghe thật lập dị, nhưng cô có thể tưởng tượng được là tôi đã thực sự vui vẻ như thế nào khi chĩa súng vào người đàn ông đó vài phút trước không? cô có thấy rằng - điều đó là kỳ quặc không?” Elizabeth hỏi khi Lucinda nhìn thẳng về phía trước vẻ giận dữ, im lặng trầm ngâm.
“Tôi thì thấy thật là kỳ quặc,” cô ta nói với vẻ phản đối lạnh băng trộn lẫn ngạc nhiên trong giọng nói, “là cô lại gợi lại thù hận với người đàn ông đó.n Tôi nghĩ anh ta đã làm cô phát điên lên.”
“Phải nói là làm tôi cảm thấy cay đắng.”
“Về việc gì?”

“Một câu hỏi thú vị?” Elizabeth thở dài. Rồi cả hai rơi vào im lặng.
Elizabeth quyết định tập trung vào việc họ sẽ phải làm gì trong những giờ tới. Chú của nàng cứng rắn từ chối tốn một chiếc xe ngựa và một người đánh xe không có việc gì làm trong khi nàng trải qua khoảng thời gian cần thiết ở đây. Theo lời chỉ đạo của ông ta họ phải gửi Aaron trở lại càng sớm càng tốt khi họ đến biên giới Scoltland, nơi mà họ sẽ thuê một chiếc xe tại quán trọ Wakeley. Một tuần lễ nữa Aaron mới có thể quay lại đây để đón họ theo lịch trình. Họ có thể, tất nhiên, quay lại quán trọ Wakeley và đợi Aaron trở lại, nhưng Elizabeth không đủ tiền để có thể trả cho một phòng cho Lucinda và nàng.
Nàng có thể thuê một chiếc xe ở quán trọ và trả tiền khi họ về đến Havenhurst, nhưng tiền phải trả có thể nhiều hơn mức mà nàng có thể thu xếp chi trả ngay cả khi nếu nàng là một người mặc cả tuyệt vời.
Và tệ hơn tất cả là vấn đề của chú nàng. Ông ta sẽ điên tiết lên nếu nàng trở về chỉ chưa đến hai tuần khi nàng rời khỏi. Và không biết ông ta sẽ làm gì nữa.
Tuy nhiên, hiện tại nàng còn có một vấn đề lớn hơn nữa: đó là phải làm gì bây giờ, khi hai người phụ nữ không có vũ khí tự vệ bị lạc trong môi trường hoang dã của Scoltland, ban đêm và lại đang mưa và lạnh.
Chợt nghe như có tiếng bước chân lê trên sỏi và cả hai người phụ nữ thẳng người lên, cả hai cố gắng kìm nén niềm hy vọng đang vỡ oà và cẩn thận giữ cho gương mặt của họ bình thản.
“Nào, nào,” tiếng Jake vang lên. “Tôi rất mừng vì bắt kịp các cô và” ông ta chợt nín bặt vì ngạc nhiên khi ông ta trông thấy một hình ảnh cực kỳ khôi hài, hai người phụ nữ cùng nhau ngồi thẳng lưng trên những chiếc hòm, cả hai đều nghiêm nghị, trang trọng, trên đầu che một cái ô màu đen. “à ngựa của các cô ở đâu?”
“Chúng tôi không có ngựa.” Lucinda nói với ông ta với một giọng nói kinh khỉnh ngụ ý khó chịu vì việc xâm phạm sự riêng tư của họ của ông ta.
“Không? vậy các cô đến đây bằng cách nào?”
“Một chiếc xe bò chở chúng tôi đến cái nơi hoang vắng tồi tàn này.”
“Tôi hiểu.” ông ta nản lòng rơi vào im lặng, và Elizabeth cố gắng nói một điều gì đó ít nhất cũng có vẻ hơi thân thiện kho Lucinda mất cả kiên nhẫn.
“Tôi cho là ông đến đây để thuyết phục chúng tôi quay trở lại.”
“à, đúng.”
“Vậy thì hãy làm điều đó đi chúng tôi không có cả đêm để ngồi nghe ông nói đâu.”
Khi Jake có vẻ mất tự tin không biết nói gì, Lucinda đứng dậy và giúp ông ta. “Tôi cho là Ông Thornton vô cùng hối hận về hành vi không thể bào chữa được và không thể tha thứ được của ông ta?”

“Vâng có thể nói là như vậy.”
“Không nghi ngờ gì nữa anh ta có ý định nói điều đó với chúng tôi khi chúng tôi trở lại?” Jake ngập ngừng, cân nhắc xem ông có chắc chắn rằng Ian không có ý định nói bất cứ điều gì bất lợi không, nếu những người phụ nữ này không quay lại thì ông ta phải ăn những thức ăn tự nấu, đi ngủ với một lương tâm cắn rứt và một cái dạ dày tồi tệ, nên ông ta nói lập lờ. “Tại sao các cô không quay trở lại nghe anh ta trực tiếp xin lỗi?”
Lucinda quay lại phía con đường trở về ngôi nhà và gật đầu đàng hoàng, “mang những chiếc hòm và đi nào, Elizabeth.”
Đến khi gần đến ngôi nhà Elizabeth lại lưỡng lữ giữa việc có được sự thích thú của một lời xin lỗi và việc quay lưng bỏ chạy. Một ngọn lửa lấp lánh trong lò sưởi và nàng cảm thấy thật nhẹ nhõm khi không nhìn thấy ông chủ nhà bất đắc dĩ của họ xuất hiện trong nhà.
Tuy vây, chỉ giây lát sau chàng lại xuất hiện, không có áo khoác, mang một bó củi to ném phịch xuống sàn nhà.
Đứng thẳng người dậy, chàng quay lại phía Elizabeth, người đang quan sát chàng với một vẻ mặt thản nhiên không biểu lộ gì cả. “Tất cả té ra chỉ là một hiểu lầm.” Chàng nói ngắn gọn.
“ý anh nói là anh đã nhớ ra là có gửi một bức thư?”
“Bức thư đó được gửi lầm cho cô. Một người đàn ông khác được mời đến đây với chúng tôi. Không may là, bức thư gửi cho anh ta lại đến chỗ chú của cô.”
Đến tận lúc này, Elizabeth vẫn không thể tin được là nàng có thể cảm thấy bị bẽ mặt như vậy. Bị tước mất thậm chí cả cái quyền tự phẫn nộ một cách chính đáng, nàng phải đối mặt với một vấn đề là nàng là một người khách không được mong muốn của một người đã làm nàng trở thành một kẻ ngốc không những một mà những hai lần.
“Cô đến đây bằng cách nào? Tôi không nghe thấy tiếng một con ngựa nào cả và một cỗ xe thì chắc chắn không thể leo lên chỗ này được.”
“Một chiếc xe bò đã trở chúng tôi phần lớn quãng đường,” nàng nói quanh co, chặn ngay lời giải thích mà Lucinda muốn nói, “và giờ thì nó đi mất rồi.”
Nàng nhìn vào đôi mắt chàng với vẻ căm phẫn giận dữ trong khi chàng nhận ra rằng chàng bị mắc kẹt với họ trừ phi chàng muốn mất vài ngài để hộ tống họ trở lại nhà trọ.
Cảm thấy kinh hãi rằng nước mắt đang ngân ngẫn trên mắt mình sẽ rơi xuống, Elizabeth lắc nhẹ đầu và quay đi, giả vờ chăm chú xem xét tường, trần nhà, cầu thang, thực ra là chẳng gì cả. Xuyên qua làn nước mắt mờ mờ nàng chú ý lần đầu tiên rằng nơi này trông như thể là đã không được lau chùi hàng năm rồi.
Bên cạnh nàng, Lucinda cũng đang xem xét tỉ mỉ căn nhà và cũng đi đến

một kết luận tương tự.
Jake, đoán trước rằng người phụ nữ nhiều tuổi này sẽ đưa ra một số lời nhận xét chê bai ngôi nhà của Ian, liền nhảy vào với một tâm trạng vui vẻ bắt buộc.
"Nào, bây giờ," ông ta oang oang, chà xát hai bàn tay vào nhau và đi về phía lò sưởi. "Bây giờ hãy ngồi xuống, tại sao chúng ta không giới thiệu lẫn nhau một các chính thức nhỉ? Rồi chúng ta sẽ nói về bữa tối." Ông ta nhìn Ian vẻ hy vọng, chờ đợi chàng đứng ra giới thiệu, nhưng thay vì làm điều đó một cách đúng đắn chàng chỉ gật đầu cộc lốc về phía cô gái tóc vàng xinh đẹp và nói," Elizabeth Cameron – Jake Wiley."
"Xin chào ông, ông Wiley," Elizabeth nói/
"Gọi tôi là Jake," ông ta phấn khởi nói, rồi ông ta quay lại phía người đi kèm cau có vẻ mong đợi. "Và cô là?"
Sợ rằng Lucinda sẽ khơi lại việc giới thiệu không trịnh trọng của Ian, Elizabeth vội vàng nói, "Đây là người bạn đồng hành của tôi, Cô Lucinda Throckmorton-Jones."
"ồ, hai tên. Không cần phải quá nghi thức chúng ta bị nhốt ở đây ít nhất là vài ngày. Chỉ cần gọi tôi là Jake. Tôi có thể gọi cô là gì?"
"Ông phải gọi tôi là Cô Throckmorton-Jones," cô ta nói.
"à à vâng," ông ta trả lời, hướng cái nhìn lo lắng về phía Ian có vẻ khẩn khoản yêu cầu, người có vẻ đang thích thú quan sát nỗ lực vô ích của Jake nhằm tạo ra một bầu không khí thân thiện, vui vẻ. Chưng hửng, Jake đưa tay lên mái tóc rồi bời của mình vuốt vuốt và cố gắng nở một nụ cười. Bồn chồn, ông ta làm bộ sắp xếp một vài thừ. "à, bây giờ, nếu chúng ta đều biết rằng chúng ta sẽ phải a a a"
"Quét dọn những cái ghế này," Lucinda đề nghị một cách chua chát, "dọn sạch cái sàn nhà này bẩn thỉu này."
"Lucinda!" Elizabeth thì thầm "họ không biết là chúng ta sẽ đến."
"Không một người đáng kính trọng nào có thể ở thậm chí là chỉ một đêm ở cái nơi như thế này," cô ta đanh đá nói và Elizabeth nhìn cô ta với vẻ lo lắng lẫn khâm phục khi người phụ nữ đáng kính đó quay một vòng và hướng sự tấn công của mình vào vị chủ nhà bất đắc dĩ của họ. "Ông chịu trách nhiệm về việc chúng tôi phải ở đây, cho dù đó có phải là lầm lẫn hay không. Tôi hy vọng là ông sẽ cho một số gian nhân đến cái nơi ẩn náu này của ông và họ phải mang theo những đồ vải lanh sạch sẽ theo và tôi cũng hy vọng là họ giải quyết cái nơi bẩn thỉu này trong sáng mai. Rõ ràng từ những biểu hiện của ông thì đã cho thấy ông không phải là một qúy ông nhưng tuy nhiên chúng tôi là những quý bà và chúng tôi hy vọng là chúng tôi được tiếp đãi cẩn thận."
Từ một góc Elizabeth quan sát Ian Thornton, người đang lắng nghe tất cả,

quai hàm thì cứng lại, còn những cơ bắp trên cổ thì đang giật giật một cách nguy hiểm.
Tuy nhiên, Lucinda, người không biết hoặc là không quan tâm đến những phản ứng của chàng thì cầm lấy áo khoác đi về phía cầu thang và rồi quay về phía Jake và nói. "Ông chỉ cho chúng tôi phòng ngủ của chúng tôi. Chúng tôi muốn nghỉ ngơi."
"Nghỉ ngơi?" Jake kêu lên, kinh ngạc. "nhưng nhưng còn về bữa tối thì sao?" ông ta lắp bắp.
"Ông hãy mang chúng lên cho chúng tôi."
Elizabeth nhìn thấy vẻ không hiểu trên gương mặt Jake, nàng cố gắng giải thích một cách lịch sự.
"ý của cô Throckmorton là chúng tôi phần nào đã kiệt sức vì chuyến đi và chúng tôi không thể ngồi lại được và vì vậy chúng tôi thích một bữa tối ở trong phòng hơn.'
"Cô sẽ ăn," Ian nói với một giọng nói khủng khiếp làm Elizabeth đông cứng lại, "những gì mà cô tự nấu, thưa qúy cô. Nếu cô muốn những cái khăn trải bàn sạch sẽ, cô sẽ phải tự lấy chúng trên tủ. Nếu cô muốn căn phòng sạch sẽ, thì phải tự đi mà lau nó. Tôi nói có rõ ràng không?"
"Hoàn toàn rõ ràng." Elizabeth bắt đầu điên tiết, nhưng Lucinda ngắt ngang với một giọng nói rít lên giận dữ: "có phải ông đề nghị chúng tôi, rằng chúng tôi phải làm việc như những người hầu."
Kinh nghiệm của Ian đối với phụ nữ và đối với Elizabeth làm cho chàng coi thường những người phụ nữ trẻ nhiều tham vọng, nông cạn và bê tha những người mà mục tiêu duy nhất trong đời chỉ là có được càng nhiều càng nhiều váy áo và trang sức càng tốt với ít nỗ lực nhất, và chàng liền hướng mũi tấn công vào Elizabeth. "Tôi đang đề nghị rằng cô tự chăm sóc bản thân mình lần đầu tiên trong cuộc đời sống không mục đích và lố lăng của cô. Hãy quay lại việc này, tôi đang sẵn lòng cho cô một mái nhà che đầu và chia sẻ thức ăn của tôi cho cô cho đến khi tôi có thể đưa cô trở lại làng. Nếu đó là nhiệm vụ quá sức đối với cô thì lời mời đầu tiên của tôi vẫn là: cửa ở đó. Hãy sử dụng nó."
Elizabeth vẫn biết người đàn ông này luôn luôn vô lý và thật không đáng chút nào khi tự làm bản thân mình nổi giận để đáp lời anh ta, vì vậy mà nàng quay về phía Lucinda, "Lucinda," với vẻ cam chịu mệt mỏi, "đừng tự làm bản thân mình khó chịu bằng cách cố gắng làm cho ông Thornton đây hiểu rằng vì lỗi của anh ta mà chúng ta bị đẩy vào tình huống bất tiện này, cô chỉ tốn thời gian của mình thôi. Một qúy ông có giáo dục hoàn toàn có thể hiểu được rằng anh ta nên xin lỗi thay vì nguyền rủa. Dù thế nào tôi cũng đã nói với cô trước khi chúng ta đến đây là ông Thornton không phải là một quý ông. Thật đơn giản để nhận ra rằng anh ta thích thú trong việc làm nhục mọi

người và anh ta sẽ tiếp tục cố gắng làm nhục chúng ta chừng nào chúng ta còn ở lại đây."
Elizabeth ném một cái nhìn kiêu hãnh về phía Ian và nói "Chúc ngủ ngon, ông Thornton." Rồi nàng quay lại nói với một giọng nói nhẹ nhàng hơn với Jake, "chúc một buổi tối tốt lành, ông Wiley."
Khi cả hai qúy cô cùng lui về phòng ngủ của họ, Jake đi tha thẩn quanh chiếc bàn và lục lọi thực phẩm dự trữ. Lấy ra một vài mẩu pho mát và bành mì, ông ta lắng nghe tiếng bước chân của hai người trên sàn nhà bằng gỗ khi họ đi vào phòng ngủ và chuẩn bị giường ngủ. Khi ông ta ăn xong ông ta uống hail y rượu và rồi liếc nhìn về phía Ian. "Cậu phải ăn cái gì đó đi." ông ta nói.
"Tôi không đói," bạn của ông ta trả lời ngắn gọn. Đôi mắt của Jake đầy bối rối khi ông liếc nhìn người đàn ông bí ẩn người đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ tối om, nét mặt nhìn nghiêng thật căng thẳng.
Mặc dù không có một âm thanh của sự chuyển động nào từ phòng ngủ phía trên ít nhất là nửa giờ rồi, nhưng Jake vẫn cảm thấy đánh bị khiển trách vì rằng hai qúy cô chưa ăn gì. Ngập ngừng, ông ta nói, "Có lẽ tôi nên mang thứ gì đó lên cho họ?"
"Không" Ian nói, "nếu họ muốn ăn, thì khốn kiếp họ có thể xuống đây và tự làm lấy mà ăn."
"Chúng ta không thật mến khách, Ian."
"Không mến khách?" chàng nhắc lại với vẻ mỉa mai. "Trong trường hợp bác không nhận ra thì tôi phải nhắc là họ đã lấy mất hai phòng ngủ, có nghĩa là một trong hai chúng ta sẽ phải ngủ trên ghế tối nay."
"Ghế sofa quá ngắn. Tôi sẽ ngủ ngoài nhà kho như trước đây. Đừng bận tâm về điều đó. Tôi rất thích mùi cỏ khô, và nó rất mềm. Người trông nom nhà cửa của cậu đã mua một con bò và vài con gà, giống như chỉ dẫn, vì vậy mà chúng ta sẽ có sữa tươi và trứng. Theo như tôi thấy thì chỉ có mỗi một điều anh ta không làm là lau dọn nơi này."
Khi thấy Ian không trả lời mà vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài bóng tối, Jake ngập ngừng nói: "Cậu có sẵn lòng nói cho tôi biết là làm thế nào mà những qúy cô này đến được đây? ý tôi là, họ là ai vậy?"
Ian thở một hơi dài khó chịu, lắc nhẹ đầu và lơ đãng xoa nhẹ những cơ bắp trước cổ. "Tôi gặp Elizabeth một năm rưỡi trước đây trong một bữa tiệc. Cô ấy vừa ra mắt lần đầu và đã đính hôn với một anh chàng qúy tộc bất hạnh và hăm hở thử sức hút của cô ta bằng cách quyến rũ tôi.'
"Quyến rũ cậu? Tôi nghĩ cậu nói là cô ấy đã đính hôn với một người khác."
Thở dài cáu kỉnh, Ian nói cộc lốc, "Những cô gái ra mắt lần đầu được dạy dỗ rất khác với những người phụ nữ mà bác biết. Hai lần một năm họ được mẹ của họ đưa đến London ra mắt. Họ diễu hành, phô trương suốt mùa lễ hội

như một con ngựa trong cuộc đấu giá, rồi cha mẹ họ sẽ bán họ cho bất cứ ai trả giá cao nhất. Người chiến thắng trong cuộc đấu giá được chọn bằng một số tiêu chuẩn chọn lựa như có tức hiệu quan trọng nhất và có nhiều tiền nhất."
"Thật là man rợ!" Jake nói với vẻ căm phẫn. Ian ném cho ông ta một cái nhìn mỉa mai. "Đừng lãng phí lòng trắc ẩn của bác. Điều đó hoàn toàn phù hợp với họ. Tất cả bọn họ đều muốn một cuộc hôn nhân có nhiều trang sức, váy áo và thoải mái quan hệ bất chính bất kỳ người nào mà họ thấy vừa mắt, rồi họ sản xuất ra một người thừa kế cần thiết. Họ không có khái niệm trung thành hoặc chân thật của con người."
Trán Jake nhăn lại. "Tôi không thể nói rằng tôi chưa bao giờ để ý đến việc cậu có ác cảm với phụ nữ," ông ta nhận xét, nghĩ về những người đàn bà đã ở trên giường của Ian hai năm lại đây một số trong bọn họ cũng có tước hiệu.
"Đó là nói về những cô gái lần đầu ra mắt," Jake thận trọng tiếp tục khi Ian vẫn giữ im lặng, "vậy còn về cô gái ở trên lầu, có phải cậu đặc biệt ắc cảm đối với cô ta hay là chỉ theo nguyên tắc chung.'
Ian đi về phía bàn và rót đầy một ly rượu Scotch. Chàng uống một ngụm, rồi nhún vai và nói, "cô Cameron có nhiều sáng tạo hơn là những cô bạn tẻ nhạt của cô ta. Cô ta xáp đến gần bắt chuyện với tôi trong vườn ở buổi tiệc."
"Tôi có thể thấy điều đó gây khó chịu thế nào đối với một người luôn xông xáo như cậu," Jake đùa, "thật là hiếm có một người đàn bà nào như cô ta, với một gương mặt làm đàn ông mơ ước, cố gắng quyến rũ cậu, sử dụng những mưu mẹo của phụ nữ đối với cậu. Vậy chúng có hiệu quả không?"
Ném chiếc cốc xuống bàn, Ian nói cộc lốc, "Chúng có hiệu quả." Cố gắng một cách tuyệt vọng xua đuổi Elizabeth ra khỏi tâm trí mình, chàng mở ngăn bàn và lấy một số tờ giấy chàng cần xem xét lại và ngồi gần ngọn lửa.
Đang chú ý vào việc đọc những tài liệu trên tay, Ian nói lơ đãng mà không nhìn lại, "tôi hỏi cưới cô ấy, cô ấy gửi cho tôi một bức thư mời tôi đến gặp cô ấy ở nhà kính; tôi đến đó, anh trai của cô ta đột ngột xuất hiện và nói với tôi rằng cô ấy là bá tước và rằng cô ấy đã đính hôn."
Chủ đề này làm tâm trí Ian quay cuồng, chàng với lấy cái bút lông trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh ghế của chàng và viết một ghi chú về lãi suất của một hợp đồng.
"Và?" Jake hỏi say sưa.
"Và rồi sao?"
"Và rồi chuyện gì đã xảy ra – sau khi anh trai cô ta xuất hiện?"
"Và anh ta phản đối cái dự tính đám cưới của tôi, nói rằng tôi với tay quá cao. Rồi anh ta thách tôi đấu súng."
"Vậy cô gái đó đang làm gì ở đây bây giờ?" Jake hỏi, điên đầu về những

hành động của tầng lớp trên.
"Có quỷ mới biết được?" Ian lẩm bẩm cáu kỉnh, "dựa trên những hành động của cô ta đối với tôi trước đây, tôi đoán là cô ta cuối cùng cũng gặp một số vấn đề bẩn thỉu hoặc là danh tiếng của cô ta đang được sửa chữa có trời mà biết được."
"Điều đó thì ảnh hưởng gì đến cậu?" Ian thở một hơi dài có vẻ cáu tiết và liếc nhìn về phía Jake với vẻ mặt rõ ràng là chàng muốn ông ta không hỏi thêm gì nữa. "Tôi cho rằng gia đình của cô ta, nhớ lại tình trạng ngớ ngẩn của tôi với cô ta hai năm trước và hy vọng rằng tôi sẽ hài lòng một lần nữa và đưa ra lời cầu hôn."
"Cậu có nghĩ đây là động thái của ông công tước già để làm cho cậu trở thành người thừa kế của ông ta?" Ông ta chờ đợi vẻ mong đợi, hy vọng có thêm thông tin, nhưng Ian lờ ông ta đi, chăm chú đọc tập tài liệu.
Không còn chọn lựa nào khác và cũng không còn viễn cảnh có thể nghe thêm những bí mật, Jake cầm một ngọn nến, lấy một số chăn mền và chuẩn bị đi ra nhà kho. Ông ta dừng lại ở cửa, đột ngột nhớ ra một điều. "Cô ấy nói cô ấy không gửi cho cậu một bức thư nào nói về việc gặp nhau ở nhà kính."
"Cô ta nói dối đấy và cô ta là một diễn viên hảo hạng," Ian nói lạnh lùng vẫn không rời mắt khỏi đống tài liệu. "Ngày mai tôi sẽ nghĩ cách đưa cô ta đi khỏi đây và ra khỏi cuộc đời tôi."
Điều gì đó trên gương mặt Ian làm Jake phải hỏi, "Tại sao lại vội vậy? Cậu sợ rồi lại rơi vào lưới của cô ta một lần nữa ư?"
"Chắc chắn là không."
"Nếu thế cậu phải làm bằng đá đấy," ông ta trêu chọc. "Người phụ nữ ấy xinh đẹp đến nỗi cô ấy có thể quyến rũ bất cứ người đàn ông nào những người ở một mình với cô ta trong một giờ bao gồm cả tôi."
"Vậy đừng để cô ta bắt gặp bác ở một mình," Ian trả lời ôn tồn. "Tôi không nghĩ là tôi có ý định đó." Jake cười to khi ông ta rời khỏi.
Trên tầng trong phòng ngủ ở cuối hàng lang phía trên bếp, Elizabeth mệt mỏi mặc áo ngủ, trèo lên giường và rơi vào một giấc ngủ mệt mỏi.
Trong phòng ngủ bên cạnh cái mà ở trên phòng khách mà hai người đàn ông nói chuyện, Lucinda Throckmorton-Jones có vẻ như không có lý do nào có thể phá vỡ thói quen bướng bỉnh thường lệ của cô ta.
Từ chối chịu thừa nhận là mình sự mệt mỏi chỉ bởi vì bị lắc lên lắc xuống trên xe bò, bị tống ra khỏi ngôi nhà bẩn thỉu này một cách nhục nhã trong khi trời mưa, nơi mà cô ta dự tính là sẽ cho những kẻ thô tục đó biết tay và rồi bị buộc phải rút lui một cách thô bạo mà không có lấy một mẩu bánh mì lót dạ, tuy nhiên cô ta sửa soạn giường ngủ đúng đắn như thể cô ta đã giành cả một ngày để trang trí vậy. Sau khi cởi và gấp cẩn thận bộ váy màu đen, cô ta xoã tóc và cẩn thận từ từ chải một chăm nhát rồi tết lại cẩn thận và đội

một chiếc mũ mềm màu trắng.
Tuy nhiên có hai điều làm Lucinda khó chịu. Một là cô ta trèo lên giường phủ chăn lên tận mặt nhưng trên thực tế không thể ngủ được. Thứ nhất và quan trọng nhất là, ở đây không có bình đựng nước và chậu làm cô ta không thể rửa mặt và thân thể, cái mà cô ta luôn luôn làm trước khi đi ngủ. Thứ hai, cái giường quá cứng làm cô ta khó chịu.
Hai điều đó làm kết quả là cô ta vẫn thức khi hai người đàn ông phía dưới bắt đầu nói chuyện và tiếng nói của họ vọng lên mặc dù hơi nhỏ nhưng vẫn rõ ràng. Bởi vì tất cả những điều đó làm cho cô ta bắt mình thành người nghe trộm. Trong toàn bộ cuộc đời 56 tuổi của mình Lucinda Throckmorton-Jones chưa bao giờ hạ mình làm người nghe trộm. Cô ta thường thương hại những kẻ nghe trộm, điều đó gia nhân ở tất cả các căn nhà mà cô ta đã đi qua không bao giờ nhận ra điều đó vì rằng cô ta tố cáo không thương xót bất cứ gia nhân nào, bất kể là người đó có cấp bậc cao hay thấp trong nhà, nếu cô ta bắt gặp anh ta hoặc cô ta nghe trộm ngoài cửa hay là nhìn trộm qua ổ khoá. Tuy nhiên, bây giờ cô ta hạ mình xuống cùng vị trí như họ, khi cô lắng nghe. Cô ta đã lắng nghe. Và giờ cô ta nhớ lại trong óc từng từ từng từ mà Ian Thornton đã nói, xem xét cẩn thận những điều mà Ian kiểm tra xem đâu là sự thật. Mặc dù đầu óc rối rắm, Lucinda vẫn hoàn toàn bình tĩnh, cô ta nhắm mắt lại, đặt tay lên trán. Cô ta không bồn chồn bức dứt cũng không nhìn chằm chằm lên trần nhà hay lo lắng.
Tuy nhiên, tâm trí của cô ta thì lại đang hoạt động dáo diết. Với một sự chính xác khoa học, cô ta kiểm tra lại tất cả mọi thứ mà cô ta nghe được và cân nhắc. Cô ta biết rằng vẫn có khả năng là Ian Thornton nói dối Jake Wiley rằng anh ta cho là anh ta quan tâm đến Elizabeth và muốn cưới cô - chỉ là để anh ta có vẻ trong sạch. Robert Cameron khăng khăng là Thornton không là có gì cả, là một kẻ đào mỏ chơi bời phóng túng và bất lương. Robert đặc biệt nói rằng tự nhận là cố gắng quyến rũ Elizabeth chỉ để đùa chơi. Trong trường hợp này Lucinda có khuynh hướng nghĩ rằng Robert đã nói dối với mong muốn bào chữa cho hành động đáng hổ thẹn của anh ta trong cuộc đấu súng. Hơn nữa, mặc dù Lucinda đã chứng kiến thái độ tận tuỵ của Robert đối với Elizabeth nhưng sự biến mất của anh ta khỏi nước Anh lại chứng tỏ anh ta là kẻ hèn nhát.
Hơn một giờ trôi qua Lucinda vẫn thao thức, cân nhắc những điều cô ta nghe được đâu là sự thật. Chỉ có một điều duy nhất cô ta không nghi ngờ gì cả là Ian Thornton có quan hệ trực tiếp với Công tước Stanhope.
Như mọi người thường nói, một kẻ mạo danh phải có khả năng làm biến mất bản năng của tầng lớp dưới để trở thành một qúy ông trong một câu lạc bộ thượng lưu, nhưng anh ta tốt hơn là không nên thể hiện mình là một qúy ông ở nhà nơi mà một người quản gia tinh mắt có thể biết anh ta là một kẻ mạo

danh chỉ bằng một cái liếc mắt. Chính khả năng đó cũng có ở một người đi kèm có kinh nghiệm người mà nghề nghiệp phải bảo vệ những chủ nhân của mình tránh khỏi những kẻ mạo danh. Tất nhiên, Lucinda có thuận lợi, khi khởi đầu sự nghiệp của mình đã bầu bạn với cháu gái của Công tước Stanhope, cái đó đã nói lên tại sao khi nhìn Ian Thornton lần đầu tối nay và ngay lập tức liên tưởng đến một người có quan hệ thân thiết với vị công tước già, cả hai rất giống nhau. Dựa vào tuổi tác của Ian Thornton và những hồi tưởng của cô về vụ scandal xung quanh vụ Hầu tước Kensington chống lại gia đình để cưới một cô gái Scot không phù hợp, Lucinda có thể đoán rằng Ian Thornton là cháu trai của vị Công tước già.

Mặt khác, chỉ có một điều cô ta không thể đoán ra được trong khoảng thời gian gặp gỡ anh ta ở dưới nhà là vị thế của anh ta có được hợp pháp hoá hay không – nhưng chỉ bởi vì cô ta không có mặt khi Ian được thụ thai và vì vậy không thể biết được là anh ta hình thành trước hay sau cuộc hôn nhân không được thừa nhận của cha mẹ mình 30 năm về trước. Nhưng nếu Công tước Stanhope cố gắng để đưa Ian Thornton làm người thừa kế, cái mà cô ta nghe đồn thời gian gần đây và thì sẽ không có bất cứ thắc mắc nào về nguồn gốc của anh ta.

Sau tất cả những thứ đó, Lucinda chỉ còn có hai vấn đề đáng để suy ngẫm. Trước tiên là không biết Elizabeth có lợi ích gì từ cuộc hôn nhân với một người tương lai sẽ có một địa hạt tương đương – mà không chỉ là một bá tước mà là một người đàn ông người một ngày nào đó sẽ thừa hưởng tước hiệu công tước, tước bậc cao nhất trong thứ bậc của tầng lớp qúy tộc. Từ khi Lucinda bước vào công việc này cô luôn luôn nghĩ đến việc đảm bảo cho những cô gái cô được giao trông nom những ứng cử viên tốt nhất có thể. Điều đó làm cho cô mất ít nhất là hai phút để quyết định câu trả lời dứt khoát là được.

Vấn đề thứ hai làm cô ta thấy khó khăn hơn đôi chút: nếu mọi chuyện đứng yên tại chỗ, thì sẽ rất có lợi. Nhưng thời gian là kẻ thù của cô. Trừ phi cô ta sai mà Lucinda chưa bao giờ sai trong những vấn đề như thế này thì Ian Thornton sẽ trở thành một người độc thân được săn lùng nhất ở trên toàn Châu Âu. Mặc dù cô ta bị nhốt kín với Elizabeth ở Havenhurst nhưng cô ta vẫn thư từ qua lại với những cô bạn cùng nghề khác. Những lá thư của họ thường vô tình nhắc đến Ian với những hoạt động xã hội khác nhau. Sự thèm muốn anh ta, cái mà hình như bề ngoài có vẻ chỉ là do những tin tức về việc tăng lên một cách nhanh chóng của cải của anh ta, sẽ tăng lên hàng trăm lần khi anh ta được thừa kế tước hiệu của cha anh ta Hầu tước Kensington. Tước hiệu này thuộc về anh ta một cách hợp pháp và Lucinda cho rằng anh ta nợ Elizabeth một chiếc nhẫn và mũ niệm hôn nhân và không thể trì hoãn thêm nữa.

Quyết định như vậy, cô ta vẫn phải đối mặt với một vấn đề còn tồn tại và đó là một vấn đề khó xử về đạo đức. Sau một thời gian tận tuỵ giữ cho những cô gái chưa chồng tránh xa những rắc rối về tình dục, bây giờ cô ta đang cân nhắc việc mang họ lại gần nhau. Cô ta suy nghĩ về nhận xét cuối cùng của Jake Wiley về Elizabeth: "Đó là một người phụ nữ xinh đẹp đến nỗi cô ấy có thể quyến rũ bất kỳ người đàn ông nào người mà ở một mình với cô ấy trong một giờ." Như Lucinda đã biết, Ian Thornton đã một lần bị quyến rũ bởi Elizabeth và mặc dù Elizabeth không còn là một cô gái trẻ, bây giờ cô thậm chí còn xinh đẹp hơn trước đây, hơn nữa Elizabeth còn khôn ngoan hơn, bởi vậy cô sẽ không ngu ngốc để anh ta đi quá xa, nếu để họ ở lại với nhau vài giờ thôi. Tất nhiên là Lucinda chắc chắn về điều đó. Nhưng mặc khác, có một điều mà Lucinda không chắc chắn đó là có hay không việc Ian Thornton bây giờ đã miễn dịch khỏi Elizabeth như anh ta khăng khăng và làm thế nào để cô có thể xoay xở để họ ở lại với nhau một mình vài giờ. Đành phải tùy cơ ứng biến thôi và rồi cuối cùng cô ta cũng chìm vào giấc ngủ yên lành như thường lệ.

Chương 19

Jake mở một mắt và rồi chớp mắt vì ánh mặt trời từ trên cao rọi xuống. Mất phương hướng, ông ta lăn tròn trên cái giường xa lạ lổm chổm và giật mình nhìn thấy một con vật to lớn màu đen ngay trước mặt mình đang cố gắng hẩy mỏm vào người ông ta. "Đồ ăn thịt khốn kiếp" ông ta chửi thề con ngựa "đồ con cái của Lucifer" Jake thêm vào, ném mạnh chiếc giầy vào con ngựa. Bật dậy khỏi giường, ông ta cảm thấy đầu đau như búa bổ vì chai rượu mà ông uống tối hôm qua. Mười lăm năm trước, khi ông ta đến đây để làm cho nông trại nhỏ này, ông ta ngủ ở nhà kho mỗi đêm. Bây giờ, với những sự đầu tư thành công của Ian số tiền mà Jake kiếm được khi họ đi biển cùng nhau, ông ta đánh giá cao những sự tiện lợi của nệm lông và chăn bằng satanh và bây giờ ông ta cảm thấy thực sự nhớ chúng. "Từ lâu đài bị đẩy đến cái chuồng bò khốn kiếp này," ông ta lầm bầm.

Ian đang ngồi trên bàn với một tách cà phê bốc khói trên tay. "Chào buổi sáng," chàng nói với Jake, quan sát vẻ mặt cau có của ông ta.

"Đúng như cậu nghĩ. Tôi đã trải qua một đêm bị lạnh cóng ngoài kia, nằm ngủ bên cạnh một con ngựa luôn muốn biến tôi thành bữa ăn của nó và nó còn đá một cái vào mông tôi sáng nay," ông ta kết thúc vẻ giận dữ khi rót

đầy một cốc cà phê và ném một cái nhìn cố nén về phía người bạn đang thích thú của mình, "ngựa của cậu bị què rồi" ném mình xuống chiếc ghế bên cạnh Ian, ông ta thưởng thức ly cà phê mà không thèm nghĩ đến việc mình đã làm gì. Gương mặt Ian héo đi "nó làm sao cơ?"
"Nó vướng phải hòn đá và bị thương ở chân trước bên trái." Ian đứng bật dậy và chuẩn bị đi về phía nhà kho.
"Không cần thiết đâu. Đó chỉ là một vết thâm tím thôi."
Đang giặt giũ, Elizabeth nghe thấy những tiếng đàn ông thì thầm không rõ ràng phía dưới. Vắt cái khăn tắm lên, nàng đi về phía những chiếc hòm mà vị chủ nhà bất đắc dĩ của nàng đã mang lên tầng và để bên ngoài phòng ngủ của nàng sáng nay, cùng với hai chậu nước to. Thậm chí trước khi mang chúng vào phòng ngủ nàng đã biết là tất cả những chiếc váy trong đó đều mỏng manh và quá điệu đà không thích hợp với một nơi như thế này. Elizabeth chọn một chiếc váy ít sặc sỡ nhất trong số chúng và mặc vào, nàng phải mất mấy phút để đánh vật với những cái cúc và dây áo. Rồi nàng quay lại quan sát toàn bộ vẻ ngoài của nàng trên một cái gương nhỏ trên tường với một chút lo lắng. Trông có vẻ có một chút nghiêm trang, nàng muốn cố gắng làm sao cho có vẻ kém hấp dẫn một chút. ở Havenhurst mái tóc dày của nàng được Berta cuốn lại một cách cẩn thận, nhưng vì nó quá nhiều nên nó vẫn hơi loà xoà xuống, nàng nghĩ là để cẩu thả chắc sẽ làm nàng kém hấp dẫn đi nên đã bím tóc vẻ bất cần mà không biết rằng điều đó làm nàng lại trông hấp dẫn hơn vì mái tóc nàng tuyệt đẹp.
Rời khỏi chiếc gương, nàng ngồi xuống giường, nhớ lại những sự kiện tối hôm qua và cân nhắc nên làm gì sáng nay. Ian quả quyết là chàng nhận được một bức thư của nàng nhắn đến nhà kính. Tất nhiên, hoàn toàn có thể là chàng nói dối trong nỗ lực làm cho bản thân mình trong sạch trước ông Wiley. Nhưng Ian Thornton, như nàng biết rất rõ, bẩm sinh là một người thẳng thừng và không thèm để ý đến những điều người ta nghĩ về mình, vì vậy mà nàng không tin rằng chàng lo lắng bận tâm thanh minh trước bạn của mình. Nhắm mắt lại, nàng cố gắng nhớ lại chính xác những gì mà chàng đã nói khi chàng đến nhà kính tối hôm đó. Điều gì đó như là "Ai là người mà em mong chờ sau bức thư như thế – hoàng tử nhiếp chính à?"
Tại thời điểm đó nàng nghĩ chàng nói về bức thư mà chàng gửi cho nàng. Nhưng chàng quả quyết là chàng nhận được một bức thư. Và chàng còn chê bai chữ viết tay của nàng cái mà gia sư của nàng đã miêu tả là "cẩn thận và rõ ràng". Tại sao Ian Thornton lại nghĩ là chàng biết chữ viết tay của nàng như thế nào trừ phi chàng thực sự tin rằng chàng nhận được một bức thư như thế từ nàng? Có lẽ chàng thực sự điên rồ, nhưng Elizabeth không nghĩ như vậy. Nhưng rồi, nàng lại nhắc nhở mình đừng có nôn nóng, nơi nào mà chàng dính lứu đến đều làm cho nàng luôn luôn không thể phân biệt được

đâu là sự thật. Và không nên đoán mò. Thậm chí là bây giờ, khi mà nàng đã già dặn hơn và hy vọng sẽ khôn ngoan hơn, thật là vẫn khó suy nghĩ một cách mạch lạc rõ ràng khi cứ có đôi mắt đó nhìn chằm chằm. Nàng sẽ không thể hiểu được thái độ và quan điểm của chàng trừ phi chàng vẫn còn giận dữ vì Robert đã phá vỡ luật và bắn chàng. Nếu điều đó xảy ra, nàng quyết định, phải hướng tâm trí vào vấn đề khó khăn hơn.
Nàng và Lucinda bị mắc kẹt ở đây, chỉ có vị chủ nhà khó chịu của họ là không nhận ra điều đó và nàng không thể chịu đựng được sự xấu hổ để giải thích điều đó. Cho nên, nàng phải tìm một cách nào đó để vẫn ở lại đây trong hoà hợp trong vòng tuần tới. Để vượt qua được thử thách này, nàng cần phải hoàn toàn lờ đi sự phản đối không thể hiểu được của chàng và nếu điều đó xảy ra thì không bao giờ nhìn lại phía sau và cố gắng tiến lên.
Nhưng bất kể điều gì có thể xảy ra trong bảy ngày tới, Elizabeth thề rằng nàng sẽ không bao giờ để chàng làm cho nàng mất điềm tĩnh như tối hôm qua một lần nữa. Lần cuối cùng họ ở cùng nhau chàng đã làm nàng cực kỳ bối rối không phân biệt được đâu là đúng sai.
Từ khoảng khắc này trở đi, nàng thề tất cả sẽ phải khác đi. Nàng bình tĩnh và lịch sự và hoàn toàn không nao núng, không quan tâm là chàng bất lịch sự hoặc là kỳ quặc như thế nào. Nàng không còn là cô gái trẻ mê đắm mà chàng đã quyến rũ, tổn thương và giận dữ vì bị chàng đưa ra làm trò tiêu khiển trước đây.
Với quyết tâm trong đầu, Elizabeth đứng dậy và đi về phía phòng Lucinda, Lucinda đã mặc xong váy áo, một chiếc váy màu đen kín đáo như thường lệ. Cô ta đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ gần cửa sổ, dáng ngồi cứng nhắc, vẻ mặt của cô ta như đang suy nghĩ và lo lắng bận tâm vì một điều gì đó. “Chào buổi sáng,” Elizabeth nói khi nàng cẩn thận đóng cánh cửa sau lưng nàng.
“à. ồ chào buổi sáng Elizabeth.”
“Tôi muốn nói với cô là,” Elizabeth bắt đầu vẻ vội vàng, “là tôi rất xin lỗi. Tôi đã kéo cô đến đây và làm cho cô chịu sự lăng mạ vì hành vi không thể tha thứ được của Ông Thornton.”
“Tôi dám nói là anh ta…..ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của chúng ta.”
“Ngạc nhiên?” Elizabeth nhắc lại, nhìm chằm chằm vào cô ta. “Anh ta điên cuồng lên thì có. Tôi biết là cô bắt buộc phải nghĩ rằng – bắt buộc phải tự hỏi điều gì đã làm cho tôi dính dáng đến anh ta trước đây,” nàng nói, “và tôi cũng không thể trung thực mà nói với bà rằng tôi có thể biết được tôi nghĩ gì mà làm thế.”
“ồ tôi không thấy có gì là quá huyền bí cả,” Lucinda nói. “anh ta qúa sức đẹp trai.”
Elizabeth có thể không quá sốc như vậy nếu như Lucinda gọi chàng là người tốt bụng. “Đẹp trai” nàng nói và rồi nàng lắc đầu có gắng lấy lại bình tĩnh.

“Tôi phải nói là cô rất tốt bụng và dễ tha thứ cho tất cả mọi chuyện.” Lucinda đứng dậy và ném cho Elizabeth một cái nhìn đánh giá. “tôi không thể miêu tả quan điểm của tôi là tốt bụng được.” Cô ta suy nghĩ một chút rồi nói tiếp “thực ra, thì tôi đã nói một điều đúng thực tế. áo lót của cô quá chật nhưng mà nó rất quyến rũ, chúng ta xuống dưới ăn sáng chứ?”

Chương 20

“Chào buổi sáng” Jake oang oang khi Elizabeth và Lucinda bước xuống cầu thang.
“Chào buổi sáng, Ông Wiley,” Elizabeth nói với một nụ cười hoà nhã. Rồi, bởi vì nàng không nghĩ ra được cái gì khác để nói, nàng nhanh chóng nói thêm “cái gì đó có mùi thật tuyệt. Cái gì vậy?”
“Cà phê,” Ian nói thẳng thừng, rồi liếc nhìn về phía nàng. Với mái tóc dài màu mật ong sáng bóng buộc chặt đằng sau bằng một dải rubăng, nàng trông vô cùng xinh đẹp và rất trẻ trung.
“Xin mời ngồi, mời ngồi” Jake nói vui vẻ. Ai đó đã lau sạch những chiếc ghế từ tối qua, nhưng ông ta vẫn lấy khăn mùi xoa ra khi Elizabeth đến gần và lau sạch ghế một lần nữa.
“Cám ơn,” nàng nói, tặng cho ông ta một nụ cười. “Nhưng chiếc ghế vẫn ổn không sao đâu.” Rồi nàng thận trọng nhìn về phía người đàn ông nghiêm nghị đang nhìn nàng và nói, “chào buổi sáng.”
Trán chàng nhăn lại như thể câu chào của nàng là dấu hiệu của một sự thay đổi quan điểm kỳ quặc. “Cô ngủ rất ngon, tôi thấy như vậy?”
“Rất ngon,” Elizabeth nói. “Còn về cà phê thì thế nào?” Jake nói khi ông ta vội vàng lấy bình cà phê trên lò sưởi rót đầy một cốc. Khi ông ta đi về phía bàn với cốc cà phê, ông ta dừng lại và hết nhìn Lucinda rồi đến Elizabeth cầu cứu, rõ ràng là không chắc chắn là phải phục vụ người nào trước thì thích hợp. “Cà phê,” Lucinda nói làm ông ta nản lòng khi ông ta đi về phía cô ta, “là giành cho những người không văn minh, không đủ tiêu chuẩn đối với những người văn minh. Tôi thích trà hơn.”
“Tôi sẽ uống cà phê,” Elizabeth vội vàng nói. Jake nhìn nàng vẻ biết ơn, đặt cốc cà phê trước mặt nàng và quay lại phía bếp lò. Còn tốt hơn là nhìn Ian, Elizabeth nhìn chằm chằm như thể thôi miên, vào lưng của Jake Wiley trong khi nàng chậm rãi uống cà phê.
Jake đứng trước bếp lò lo lắng cầm chiếc chảo trên tay, ngập ngừng hết nhìn

những quả trứng lại đến miếng thịt lợn xông khói trên chiếc chảo bằng sắt đang sẵn sàng được đun nấu bên khuỷu tay của ông ta như thế lo lắng không biết bắt đầu làm cái gì trước. "Có lẽ nên bắt đầu cái này trước thì tốt hơn." ông ta lầm bầm, và rồi nắm lấy dao vào bắt đầu xẻ thịt.
Trong khi Elizabeth quan sát ông ta với vẻ quan tâm thì ông ta quăng những miếng thịt hun khói nhỏ vào chảo cho đến khi chất thành đống. Một phút sau mùi thơm béo ngậy của thịt lợn hun khói lan toả khắp phòng, và Elizabeth nuốt nước bọt nghĩ về bữa ăn sáng tuyệt vời sắp được thưởng thức. Trước khi ý nghĩ về một bữa sáng tuyệt vời hoàn thành thì nàng thấy ông ta lấy hai quả trứng, đập vỡ và cho vào chảo đang đầy thịt lợn xông khói đang còn sống. Và rồi sáu quả chứng tiếp theo lần lượt được bỏ thêm vào, rồi ông ta quay lại và hỏi "Cô có nghĩ là tôi nên để thịt lợn xông khói chín thêm chút nữa trước khi cho trứng vào không Qúy cô Elizabeth?"
"Tôi-tôi không hoàn toàn chắc chắn," Elizabeth thú nhận, cẩn thận lờ đi nụ cười hài lòng trên gương mặt dám nắng của Ian.
"Cô có muốn nhìn chúng và cho tôi biết cô nghĩ gì không?" ông ta hỏi, đang sẵn sàng cắt những khoanh bánh mì.
Không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận là người vô học hoặc là chịu đựng cái nhìn chằm chằm chế giễu tàn nhẫn của Ian, Elizabeth đứng dậy tiến về phía ông Wiley.
"Cô thấy thế nào?"
Elizabeth nhìn thấy những mảng trứng đông lại trên những miếng thịt xông khói chưa thực sự chín. "Tuyệt ngon."
Ông ta càu nhàu vẻ hài lòng và quay lại phía cái xong, cùng lúc đó cả hai tay ông ta mang những khoanh bánh mì, cái mà ông ta rõ ràng có ý cho vào cái mớ hỗn độn kia. "Cô nghĩ thế nào? ông ta hỏi, "Tôi có nên thả nó vào đây không?"
"Không!" Elizabeth vội vàng nói với một chút bắt buộc "tôi thực sự nghĩ là bánh mì nên được dọn…à…"
"Riêng," Ian Thornton nói với một giọng nói kéo dài thích thú và khi Elizabeth tự động nhìn về phía giọng nói của chàng nàng khám phá ra rằng chàng đã quay cả ghế của chàng lại để quan sát nàng.
"Không hoàn toàn là phải rọn riêng," Elizabeth xen vào như thể nàng bắt buộc phải góp một phần thêm vào một lời khuyên về bữa ăn đang đang được chuẩn bị hơn là trưng bày ra là bản thân nàng như thể là một người không biết nấu ăn. "Chúng ta có thể dọn nó với với bơ."
"Tất nhiên! Tôi đang nghĩ đến điều đó," ông ta nói với một nụ cười bẽn lẽn, ngượng ngùng. "Nếu cô không phiền khi phải đứng đây và quan tâm đến những việc đang xảy ra ở cái xong này thì tôi sẽ đi lấy một vài thứ.
"Tôi không thấy phiền một chút nào đâu," Elizabeth đảm bảo với ông ta, cố

gắng từ chối thừa nhận một sự thật là Ian đang nhìn nàng chằm chằm như khoan thủng một lỗ trên lưng nàng. Trong khi cố gắng tập trung vào chiếc chảo, Elizabeth đối mặt với một vấn đề là nàng không thể tiếp tục tránh Ian Thornton được nữa – nàng phải liều mạng làm dịu lại tình huống căng thẳng này để thuyết phục chàng để nàng và Lucinda tiếp tục ở lại đây trong tuần này.

Miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, nàng đi dạo quanh căn phòng với vẻ thờ ơ giả tạo, tay nàng chắp sau lưng, nhìn những mạng nhện trên từng, cố gắng suy nghĩ xem phải bắt đầu như thế nào. Đột nhiên giật mình có ý tưởng, giải pháp có thể làm nàng mất phẩm giá nhưng nó rất thiết thực và hiện tại là giải pháp duy nhất. Nàng dừng lại trong giây lát để sắp xếp lại những biểu hiện mình mà nàng hy vọng sẽ thể hiện đúng nhiệt tình và lòng trắc ẩn của nàng, rồi nàng đột ngột quay về phía Ian. "Ông Thornton!" giọng nàng có vẻ làm nổ tung căn phòng chàng giật mình tập trung nhìn vào gương mặt nàng, rồi lướt xuống dưới ngực nàng và táo bạo nhìn khắp những đường cong trên thân thể nàng. Mất bình tĩnh nhưng kiên quyết, Elizabeth run run ngẩng cao đầu và nói: "Có vẻ như đã không có ai cư ngụ ở đây một thời gian dài."

"Tôi khen ngợi cô vì sự quan sát sắc sảo đó, Qúy cô Cameron," Ian uể oải chế nhạo, quan sát sự căng thẳng và xúc động lướt qua trên gương mặt đầy diễn cảm của nàng. Đến tận bây giờ chàng vẫn không thể hiểu được lý do nào đưa nàng đến đây hoặc tại sao nàng có vẻ cố gắng dễ chịu như sáng nay. Tối hôm qua lời giải thích mà chàng nói với Jake có vẻ là khôn ngoan và chắc chắn, nhưng bây giờ nhìn nàng, chàng lại không thể tin chắc vào bất kỳ điều gì trong đó. Rồi chàng nhớ lại rằng Elizabeth Cameron đã luôn luôn cướp đi của chàng khả năng suy nghĩ theo lý trí.

"Ngôi nhà này đang đi theo hướng đầu hàng bụi bẩn khi không ai chăm sóc nó cả," nàng phát biểu với một cái nhìn rạng ngời.

"Một nhận xét sáng chói khác. Cô không nghi ngờ gì cả suy nghĩ rất nhanh."

"Hẳn là anh phải rất khó khăn với nó" Elizabeth nói

"Tôi xin lỗi," chàng nói với vẻ nghiêm trang chế nhạo. "Cô hãy nói tiếp đi. Thực sự thì cô muốn nói gì."

"Thật ra thì, tôi đang nghĩ, từ khi chúng tôi bị mắc kẹt lại đây tôi và Lucinda, ý tôi là - ngôi nhà này tất nhiên là cần bàn tay phụ nữ."

"Một ý kiến tuyệt diệu!" Jake la lớn, đã vào nhà với một bàn tay đầy bơ và ném về phía Lucinda một cái nhìn hy vọng.

Ông ta được thưởng cho một cái nhìn gườm gườm giận dữ từ phía Lucinda có thể làm nát vụn cả đá. "Nơi này cần cả một đội quân người hầu mang xẻng và mặt nạ mới có thể dọn dẹp được," Lucinda phản đối với một vẻ tàn nhẫn.

"Cô không cần phải giúp, Lucinda," Elizabeth thất kinh thanh minh. "Tôi

không bao giờ có ý bắt cô phải làm điều đó. Tôi có thể làm! Tôi" nàng quay cuồng khi Ian Thornton đứng bật dậy và thô bạo nắm lấy khuỷu tay nàng.
"Qúy cô Cameron," chàng nói , "tôi nghĩ cô và tôi có vài điều cần thảo luận nhưng tốt nhất là nên nói riêng với nhau. Cô thấy thế nào?"
Chàng ra hiệu về phía cánh cửa và rồi gần như kéo lê nàng theo. Ra đến bên ngoài chàng vẫn nắm chặt lấy nàng và rồi đột ngột thả tay nàng ra. "Tôi đang nghe đây," chàng nói.
"Nghe điều gì?" Elizabeth nói với vẻ lo lắng. "Một lời giải thích – sự thật nếu cô có khả năng làm điều đó. Tối hôm qua cô chĩa súng vào tôi và rồi sáng nay cô có vẻ ngập trong tình trạng kích động về viễn cảnh lau dọn ngôi nhà của tôi. Tôi muốn biết tại sao."
"à," Elizabeth đột ngột nhớ đến hành động tự vệ của nàng với khẩu súng. "Lúc đó anh cực kỳ khó chịu."
"Tôi vẫn đang khó chịu đây," chàng nói ngắn gọn lờ đi cái cau mày của Elizabeth. "Tôi vẫn không thay đổi. Tôi không phải là người đột ngột trở nên đầy thiện ý sáng nay."
Elizabeth quay đầu nhìn về phái con đường mòn, cố gắng liều lĩnh nghĩ về một câu giải thích mà không để lộ cho chàng biết hoàn cảnh nhục nhã của nàng.
"Im lặng là vàng, Qúy cô Cameron và ở một mức độ nào đó thì đó là điều ngạc nhiên. Tôi nhớ lại rằng, lần cuối cùng chúng ta gặp nhau cô đã hoàn toàn không kiềm chế được mà truyền đạt cho tôi những lời nói có giáo dục."
"Tôi không biết bắt đầu từ đâu," nàng thừa nhận
"Hãy bắt đầu từ điều này. Cô ở đây làm gì?"
"Thật khó giải thích," Elizabeth nói. "Chú tôi bây giờ là người bảo trợ của tôi. Chú ấy không có con và vì vậy mà tất cả những điều chú ấy có thể làm là trông đợi vào những đứa con của tôi. Tôi phải cưới chồng và chú tôi muốn vấn đề này được giải quyết nhanh nhất có thể." Nàng vội vàng nói tiếp. "Chú ấy là người không kiên nhẫn và chú ấy nghĩ rằng tôi đang để mọi việc quá lâu. Chú ấy hoàn toàn không hiểu rằng tôi không thể chỉ việc chọn lấy một người và rồi bắt người đó phải chấp nhận sự lựa chọn của tôi."
"Tôi có thể hỏi là làm thế quái nào mà ông ta có thể nghĩ rằng tôi mong muốn cưới cô?"
Elizabeth ước là có chỗ cho nàng chốn. "Tôi nghĩ," nàng nói, cố gắng chọn lọc từ ngữ cho thật cẩn thận hy vọng giữ lại cho bản thân mình một chút tự trọng, "Điều đó là bởi vì cuộc đấu sún. Chú ấy nghe thấy điều đó và đã vội vàng hiểu lầm. Tôi cố gắng thuyết phục ông ấy đó chỉ là một vụ tán tỉnh cuối tuần, cái mà tất nhiên là sự thật nhưng không nghe. Ông ấy rất bướng bỉnh và ngoan cố" nàng kết thúc rời rạc. "Trong khi đó khốn khổ là bức thư chúng tôi nhận được bức thư của anh mời Lucinda và tôi đến nhà anh và ông

ấy cho rằng anh muốn cưới tôi và khăng khăng bắt tôi đến đây.'
"Thật là xấu hổ là cô đã tốn một chuyến đi nhưng đó chưa phải là thảm kịch. Cô có thể quay lại và trở về nhà."
Nàng cúi xuống, giả vờ chăm chú quan sát một nhánh cây. "Tôi đã rất hy vọng vào điều đó nếu như không có quá nhiều vấn đề, Lucinda và tôi đã định chỉ ở đây một ngày thôi."
"Có một số điều cần phải nói rõ nữa là," chàng nói cộc lốc, và tim Elizabeth đập thình thịch khi chàng hỏi. "Tôi nhớ là cô đã đính hôn cái đêm mà chúng ta gặp nhau một người có cùng địa vị với cô, không ít hơn."
Giận dữ, hoảng sợ, khiếp đảm và nhục nhã, tuy vậy cô cố gắng kiềm chế và hếch cằm lên và bắt gặp cái nhìn suy đoán của chàng. "Anh ấy – chúng tôi quyết định là chúng tôi không hợp nhau.
"Tôi chắc là cô thấy thoải mái hơn khi không có anh ta," chàng chế nhạo. "Những người chồng có thể rất khó chịu khi các bà vợ của họ những người tự cho phép mình có một cuộc phiêu lưu tình ái cuối tuần với những chuyến thăm viếng bí mật đến những ngôi nhà gỗ hẻo lánh và những ngôi nhà kính tối tăm."
Elizabeth nắm chặt tay, mắt của nàng nổi lên nhưng ngọn lửa. "Tôi không mời anh đến gặp tôi ở nhà kính và anh biết điều đó."
Chàng liếc nhìn nàng với vẻ căm phẫn, chán ghét. "Được rồi, hãy ngừng diễn vở kịch lố bịch này ở đây. Nếu cô không gửi cho tôi một bức thư, tôi cho rằng cô sẽ nói cho tôi biết cô làm gì ở đó."
"Tôi nói với anh rồi, tôi nhận được một bức thư, cái mà tôi nghĩ là từ bạn của tôi, Valerie và tôi đến nhà kính để khám phá ra tại sao cô ấy muốn gặp tôi. Tôi không gửi cho anh một bức thư nào cả, mà tôi nhận được một bức thư. Chúa phù hộ." Nàng nổ tung lên, gần như giậm chân vì thất vọng tức tối khi chàng vẫn hoài nghi nàng. "Tôi rất sợ anh đêm hôm đó!"
Ký ức cay đắng, như thể vừa mới xảy ra, làm cho Ian cảm thấy khó thở…..cô gái đầy quyến rũ mê hoặc đã đẩy chậu hoa về phía chàng để ngăn chàng hôn nàng và rồi chỉ lát sau thôi lại tan chảy trong tay chàng.
"Bây giờ anh có tin tôi không?"
Cố gắng suy nghĩ theo lý trí nhưng chàng không thể hoàn toàn tha thứ cho nàng cũng như tha bổng cho nàng. Bản năng của chàng nói với chàng rằng nàng đã nói dối, để giữ cho mọi chuyện trở lại như trước đây. Hơn nữa, có một điều gì đó kỳ quặc và hoàn toàn khác với tính cách của nàng khi nàng hăm hở muốn ở lại đây. "Tôi phải tin vào điều gì đây." chàng đột nhiên dừng lại khi có một mùi khét lan ra từ ngôi nhà và cả hai người đều nhận ra. Chàng đi về phía ngôi nhà và Elizabeth cũng nhanh chóng theo sau chàng. Ian mở cửa trước vừa lúc Jake vội vàng chạy lại từ phía kia của ngôi nhà.
"Tôi đi lấy sữa" Jake nói, rồi ông ta đột ngột dừng lại khi có một mùi khó

chịu bay vào mũi ông ta. Ông ta nhìn nhanh về phía Ian và Elizabeth những người vừa vội vàng lao vào bên trong, Lucinda người đang ngồi chính tại nơi mà cô ta đã ngồi lúc trước, hoàn toàn lãnh đạm với những thứ mùi bốc ra từ chảo thịt xông khói và trứng phe phẩy chiếc quạt lụa màu đen của mình.
"Tôi đã bỏ chảo ra khỏi lò rồi," cô ta thông báo với mọi người. "Mặc dù tôi đã không ước lượng đúng thời gian, nhưng hình như mọi việc không tệ lắm thì phải."
"Tại sao cô không chuyển nó ra trước khi nó cháy hả?" Jake hét lên.
"Tôi không biết nấu thưa ông"
"Cô có biết ngửi không vậy?" Ian nói.
"Ian, không có chuyện gì quá nghiêm trọng cả - Tôi sẽ vào làng và thuê một số người phụ nữ đến đây và dọn dẹp nếu không chúng ta sẽ chết ngập ở cái nơi bẩn thỉu này mất."
"Suy nghĩ của tôi chính xác là như vậy," Lucinda nhanh chóng nói, sẵn sàng đứng dậy. "Tôi có thể đi cùng ông không?"
"Cái gì?" Elizabeth hét lên. "Cái gì? tại sao?" Ian bắt chước với vẻ khó chịu. "Bởi vì việc tìm kiếm những người hầu nữ tốt nhất được làm bởi một người phụ nữ. Chúng ta phải đi bao xa?"
Nếu Elizabeth không quá hoảng sợ, thì chắc là nàng sẽ cười lên mất trước vẻ mặt của Jake Wiley lúc này. "Chúng ta có thể quay lại muộn nhất là chiều nay, có lẽ không ai trong làng đi làm hôm nay. Nhưng tôi"
"Vậy chúng ta sẽ làm những điều tốt nhất có thể." Lucinda ngắt lời ông ta và quay về phía Ian, lướt qua chàng với một cái nhìn tính toán cân nhắc; rồi cô ta liếc nhìn Elizabeth. Ném cho nàng một cái nhìn như thể cô ta nói rằng "tin tôi đi và đừng có tranh cãi gì cả," rồi cô ta nói, "Elizabeth, nếu cô không khó chịu tôi muốn nói một vài điều riêng với Ông Thornton." Không còn lựa chọn nào khác, Elizabeth đi ra ngoài cửa trước và nhìn chăm chăm vào cái cây trước mặt với vẻ bối rối, ngạc nhiên vì sự sắp xếp kỳ quặc của Lucinda rồi nàng lại suy nghĩ có thể nó sẽ mở ra một giải pháp nào đó để giải quyết vấn đề của họ.
Trong nhà Ian đang ném một cái nhìn khó chịu về phía người phụ nữ yêu tinh tóc đen đang làm chàng bất động với cái nhìn như loài rắn vậy. "Ông Thornton," cô ta cuối cùng cũng nói, "Tôi quyết định nghĩ rằng ông là một qúy ông."
Cô ta tuyên bố như thể cô ta là một nữ hoàng đang ban tặng tước hiệu hiệp sĩ cho một nông nô thấp kém. Vừa tức tối vừa như bị thôi miêm, Ian nghiêng người tựa hông vào bàn, chờ đợi để khám phá xem cô ta sẽ chơi trò gì khi để Elizabeth một mình ở lại đây mà không có người đi kèm. "Đừng có làm cho tôi hồi hộp," chàng nói lạnh lùng. "Tôi phải làm gì để trả cho nhận xét tốt đẹp của cô?"

“Hoàn toàn không có gì cả,” cô ta nói không một chút do dự. “Quyết định của tôi dựa trên khả năng về trực giác tuyệt vời của bản thân tôi và một mặt nào đó rằng ông sinh ra đã là một qúy ông.”
“Điều gì làm cô đưa ra ý kiến đó?” chàng hỏi với một giọng nói khó chịu.
“Tôi không phải là một người ngu ngốc. Tôi quen biết ông của ông, Công tước Stanhope. Tôi là một người gia nhân của cháu ông ấy khi tin tức về đám cưới không được công nhận của cha mẹ ông lan ra. Mặt khác, những người kém hiểu biết có thể phỏng đoán lung tung về nguồn gốc của ông nhưng tôi thì không cần. Mọi thứ đều hiển hiện trên gương mặt của ông, thân hình của ông, giọng nói của ông, thậm chí là cả kiểu cách của ông. Ông là cháu của ông ấy.”
Ian thường quen với việc mọi người bàn tán những nét đặc trưng Anh của mình một cách rè rặt, một số người cũng đã hỏi, thắc mắc về điều này nhưng đây là lần đầu tiên có một người không ngượng ngùng gì trong việc nói với chàng rằng chàng là ai. Cố gắng kiềm chế, chàng nói với một giọng nói với hàm ý là cô ta đã tự huyễn hoặc bản thân mình, “nếu cô nói vậy, thì nó chắc chắn phải là sự thật rồi.”
“Đó chính xác là cái kiểu giọng nói kẻ cả mà ông của ông thường dùng,” cô ta nói với chàng vẻ thoả mãn. “Mặc dù vậy đó không phải là điểm chính cần nói.”
“Tôi có thể được biết điểm chính là gì không?” chàng đốp lại vẻ thiếu kiên nhẫn.
“Thực tế là ông phải biết,” Lucinda nói, suy nghĩ làm cách nào để kích động chàng làm chàng nhớ đến sự thèm muốn trước đây của chàng đối với Elizabeth và cũng là làm cho chàng cắn rứt lương tâm. “Điểm chính là tôi đã được thông báo tất cả những bí mật giữa Elizabeth và bản thân ông khi hai người ở cùng nhau lần cuối, tôi” cô ta đàng hoàng ra lệnh, “đã có ý định một lúc nào đó thích hợp sẽ quy trách nhiệm cho ông về hành vi của ông là không phải thiếu cá tính mà là thiếu sự suy sét cẩn trọng.” Chàng nhăn trán nhưng không nói gì. Cho rằng sự im lặng của chàng là sự đồng tình, cô ta lặp lại đầy ý nghĩa, “thiếu sự suy sét trong cả hai vai trò.”
“Thật thế ư?” Ian kéo dài giọng.
“Tất nhiên,” cô ta nói, vuốt nhẹ bụi bẩn trên thành ghế, rồi phủi nhẹ hai bàn tay vào nhau và nhăn mặt vẻ chê trách. “Ông không thể không thừa nhận là thiếu suy sét khi là nguyên nhân làm cho một cô gái 17 tuổi vội vã bỏ qua những luật lệ để quan hệ với một con bạc khét tiếng và chìm xuống vì những lời chê trách vì điều đó
“Thực là như vậy ư?” chàng hỏi với vẻ càng ngày càng thiếu kiên nhẫn.
Lucinda tiếp tục phủi những hạt bụi trên tay và trách cái nhìn của Ian. “Ai là người phải chịu trách nhiệm ông hay cô ấy? Không nghi ngờ gì nữa là ông

có cùng một điều giống như điều đã thúc đẩy cô ấy vẫn ở lại nhà gỗ đó thay vì ngay lập tức rời đi khi phát hiện ra sự hiện diện của ông." cảm thấy hài lòng vì những lời đ• nói, cô ta trở nên cộc cằn hơn thường lệ nên càng làm cho người ta tin. "Trong bất cứ trường hợp nào, thì điều đó cũng là thiếu suy sét. Cô ấy đã phải trả giá cho sự thiếu suy sét của mình đó là điều công bằng. Vậy còn ông?"
Cô ta tự cười tán thưởng mình khi nhìn thấy ánh mắt tối lại của chàng mà cô ta hy vọng là nhìn thấy cảm giác có tôi hoặc ít nhất cũng là quan tâm. Những lời lẽ tiếp theo đó của chàng làm cô ta tan hy vọng" "Thưa cô, tôi không muốn mất cả ngày vào cuộc trò chuyện vu vơ này. Nếu cô có điều gì muốn nói thì hãy nói đi và nhanh lên."
"Thật ra thì," Lucinda nói mắm chặt môi để cố gắng không mất kiểm soát. "ý của tôi là nghĩa vụ và bổn phận của tôi là là nhìn thấy Qúy cô Cameron có sức khoẻ và tình trạng tốt nhất về danh dự. Trong trường hợp này, trong điều kiện cư ngụ của ông, thì nghĩa vụ về sức khoẻ của cô ấy là cấp bách nhất, sau đó mới đến việc hai người ở lại đây mà không có người đi kèm giữ cho hành vi của ông một cách đúng mực. Đối với ông, ông cần phải có một trong tài khi ông giết một người nào đó, nhưng một người đi kèm là hoàn toàn không cần thiết. Bởi vậy cho nên tôi cảm thấy buộc lòng phải đảm bảo rằng sẽ thuê được những gia nhân thích hợp nhất trước tiên nhưng tôi vẫn phải đảm bảo cho danh dự của Qúy cô Cameron vì vậy mà tôi muốn ông hứa như một qúy ông là không lăng mạ, sỉ nhục cô ấy bằng lời nó cũng như bằng thân thể trong khi tôi đi khỏi. Cô ấy hiện tại đang phát bệnh vì chú của cô ấy. Tôi sẽ không cho phép bất kỳ ai làm cho khoảng thời gian tồi tệ này trong cuộc sống của cô ấy càng tồi tệ hơn."
"Chính xác là cái gì," Ian hỏi bất chấp lý trí của mình, "Cô có ý gì khi nói khoảng thời gian tồi tệ?"
"Tôi không có quyền thảo luận về điều đó, tất nhiên là như vậy," cô ta nói, cố gắng giữ cho giọng nói của mình lộ ra vẻ đắc thắng. "tôi chỉ đơn thuần quan tâm đên việc ông cư xử như một qúy ông thôi. Ông có thể hứa với tôi không?"
Vì rằng Ian không có ý định đụng một ngón tay vào nàng hoặc thậm chí là trải qua một quãng thời gian với nàng nên chàng không do dự gật đầu. "Cô ấy sẽ hoàn toàn an toàn."
"Đó chính xác là những điều mà tôi hy vọng được nghe," Lucinda nói dối một cách trơn tru.

Như cõi thiên đường

Chương 21

Vài phút sau Elizabeth nhìn thấy Lucinda hiện ra cùng với Ian, nhưng không có cách nào có thể đoán ra là họ đã thảo luận những gì vì cả hai khuôn mặt đều kín bưng.
Thực tế là, chỉ có một người tiết lộ hết những cảm xúc đó là Jake Wiley người đang dắt theo 2 con ngựa. Trên mặt ông ta, Elizabeth nhận thấy vẻ bối rối - được thể hiện ở nụ cười hân hoan không kiềm chế được. Ông ta nói với Lucinda "đây là ngựa của cô thưa quý cô," cười teo toét, "nó tên là Attila."
Lucin ném một cái nhìn khinh khỉnh về phía con thú trong khi đổi chiếc ô sang tay phải và kéo mạnh chiếc găng tay màu đen của mình. "Ông không có thứ gì tốt hơn sao?"
"Không thưa qúy cô. Ngựa của Ian bị đau chân."
"Thôi đành vậy," Lucinda nói, mạnh mẽ đi về phía con ngựa, nhưng khi cô ta gần chạm đến con ngựa thì nó thình lình nhe răng và thở phì phò, Lucinda không ngần ngại liền chọc nó bằng chiếc ô vào giữa hai tai của nó mà không thèm dừng lại dù chỉ một bước chân mà vẫn bước tiếp.
"Ngừng lại!" cô ta ra lệnh và lờ đi cái giật mình đau đớn của con vật, cô ta tiếp tục đi vòng sang bên kia con ngựa. Jake giữ chặt đầu con ngựa còn Ian thì giúp cô ta lên ngựa. Con ngựa có vẻ đề phòng cô ta, cô ta liền cảnh cáo nó "ta không ưa những con ngựa cáu kỉnh đâu." cô ta đưa chiếc ô lên dứ dứ, Jake vội nói "đừng có đánh nó nữa," rồi vội vàng phi ngựa theo cả hai.
Hoàn toàn thất bại với những hành vi của mọi người sáng nay, Elizabeth ném một cái nhìn bối rối về phía người đàn ông bên cạnh mình rồi nhìn chằm chằm vào anh ta vẻ sửng sốt. Người đàn ông không thể đoán biết đó nhìn chằm chằm về phía Lucinda đi, tay đút sâu trong túi, điếu xì gà phì phèo trên môi, miệng đang cười khuôn mặt thì như thể ngạc nhiên về phản ứng của Lucinda đối với con ngựa bướng bỉnh, Elizabeth liền bình luận, "chú của Lucinda là kỵ binh nên cô ấy rất giỏi."
Gần như miễn cưỡng, Ian chuyển cái nhìn thán phục của mình từ Lucinda sang Elizabeth. Trán của chàng nhăn lại, "thật là một người phụ nữ đáng kinh ngạc, có trường hợp nào mà cô ta không thể khống chế không?"
"Theo những gì tôi thấy thì chưa," Elizabeth nói nén cười; rồi nàng cảm thấy bồn chồn vì nụ cười của chàng đột ngột phai dần và cử chỉ của chàng trở nên xa cách và lạnh lùng.
Hít một hơi dài, Elizabeth chắp tay ra sau lưng và quyết định sẽ cố gắng ngừng bắn. "Ông Thornton," nàng bắt đầu "chắc chắn là có sự thù địch giữa hai chúng ta nhưng có lẽ nên dừng lại thôi? tôi nhận ra là việc tôi đến đây là

một…một sự bất tiện nhưng đó là lỗi của anh….do lầm lẫn của anh," nàng cẩn thận chữa lại, "do nhầm lẫn nên chúng tôi đã ở đây. Và anh chắc chắn phải thấy rằng chúng tôi thậm chí còn thấy bất tiện nhiều hơn anh. Bởi vậy cho nên giải pháp hiển nhiên là chúng ta cả hai chúng ta nên cố gắng tạo ra những điều tốt nhất."
"Giải pháp hiển nhiên," chàng phản đối, "có phải giải pháp hiển nhiên của cô là tôi nên xin lỗi và rồi cô sẽ rời khỏi đây càng sớm càng tốt khi tôi có thể kiếm được một cái xe ngựa hoặc là một cái xe bò phải không?"
"Tôi không thể đi!" nàng hét lên, cố gắng lấy lại bình tĩnh.
"Làm thế quái nào mà lại không?"
"Bởi vì..vì chú tôi là một người khắc nghiệt người không bao giơ chấp nhận những mệnh lệnh của mình bị huỷ bỏ. Tôi đã được lệnh phải ở đây cả tuần."
"Tôi sẽ viết cho ông ta và giải thích."
"Không!" Elizabeth thốt lên, tưởng tượng phản ứng của chú nàng khi ông ta cũng ném nàng trở về nhà. Ông ta không phải là kẻ ngốc. Ông ta sẽ nghi ngờ. "Ông ấy sẽ trách tôi, anh hiểu không."
Mặc dù Ian cương quyết thèm để ý đến vấn đề của nàng, nhưng chàng vẫn cảm thấy có một chút mất hết can đảm, tự tin và yếu đuối khi nhận ra sự hoảng sợ của nàng và cái cách mà nàng mô tả chú nàng là người khắc nghiệt. Dựa vào những hành động của nàng gần hai năm về trước, chàng không nghi ngờ gì khi nói rằng Elizabeth Cameron đáng được nhận những sự trừng phạt từ người giám hộ bất hạnh của nàng. Thậm chí cả là như vậy, Ian vẫn không muốn mình là nguyên nhân khiến cho người đó quất những chiếc roi da lên làn da trắng mịn màng của nàng. Những gì đã xảy ra giữa họ có một phần điên rồ của chàng, nhưng điều đó đã xảy ra lâu rồi. Chàng đang chuẩn bị làm đám cưới với một người phụ nữ hấp dẫn, xinh đẹp người muốn chàng và hoàn toàn phù hợp với chàng. Tại sao chàng lại đối xử với Elizabeth như thể chàng đang cố che dấu những cảm xúc của chàng đối với nàng bằng cách giận dữ như vậy.
Elizabeth nhận thấy rằng chàng có vẻ hơi giao động và nàng cố chiếm lấy lợi thế bằng cách đưa ra những lý do nhẹ nhàng: "chắc chắn không có gì đã xảy ra giữa chúng ta bây giờ có thể làm chúng ta cư xử xấu đối với nhau nữa. ý của tôi là khi anh suy nghĩ về điều đó, nó không có gì ngoài một cuộc tán tỉnh vô hại cuối tuần, đúng không??
"Hiển nhiên là như vậy."
"Nó cũng không làm chúng ta bị tổn thương đúng không?"
"Không."
"Vậy thì không có lý do gì để chúng ta không cư xử thân ái hơn đối với nhau bây giờ đúng không?" nàng yêu cầu với một nụ cười rực rỡ hấp dẫn. "Ơn chúa, nếu mọi sự tán tỉnh lăng nhăng đều kết thúc trong thù địch thì không

một ai muốn nói chuyện với nhau nữa."
Nàng thật biết cách xoay xở một cách ngăn nắp để đẩy chàng vào một tình thế hoặc là đồng ý với nàng hoặc là không đồng ý nhưng lại thừa nhận rằng nàng còn có ý nghĩa đối với chàng hơn là một cuộc yêu đương lăng nhăng và Ian nhận ra điều đó. Chàng cho rằng lập luận của nàng thật là như ăn vạ vậy, nhưng kể cả như vậy chàng vẫn không thể không miễn cưỡng thừa nhận là nàng thật khéo léo khi điều khiển chàng làm cho chàng phải đồng ý. "Một cuộc tán tỉnh lăng nhăng," chàng nhẹ nhàng nhắc nhở nàng, "thường không kết thúc bằng một cuộc đấu súng."
"Tôi biết và tôi rất xin lỗi về việc anh trai tôi đã bắn anh."
Ian không thể nào chống lại được vẻ van xin nài nỉ trong anh mắt xanh ngọc tuyệt đẹp của nàng. "Quên điều đó đi," chàng nói với một tiếng thở dài cáu tiết, đầu hàng tất cả những yêu cầu của nàng, "hãy ở lại đây bẩy ngày."
Cố ngăn ý muốn nhảy cẫng lên vì nhẹ nhõm, đôi mắt nàng lấp lánh nụ cười. "Vậy chúng ta sẽ ngừng chiến trong thời gian chúng ta ở đây?"
"Điều đó còn phụ thuộc vào."
"Vào gì?"
Trán của chàng nhướng lên chế nhạo và thách thức. "Vào việc cô có thể nấu một bữa sáng ngon lành hay không."
"Hãy vào nhà và xem tôi có thể làm được gì."
Ian đứng đằng sau Elizabeth khi nàng quan sát những quả trứng, bơ và bánh mì rồi đến bếp lò. "Tôi sẽ sữa chữa mọi việc đâu vào đấy ngay thôi." nàng hứa với một nụ cười che đậy sự không chắc chắn của nàng.
"Cô có chắc cô vượt qua được thách thức này không?" Ian hỏi, nhưng có vẻ như nàng rất hăm hở và nụ cười của nàng không có vẻ gì là giận cả làm chàng gần như tin rằng nàng biết nấu ăn.
"Tôi sẽ chiến thắng rồi anh sẽ thấy." Nàng nói với chàng vẻ hoan hỉ, cầm lấy tạp dề và buộc vào quanh cái eo nhỏ của nàng.
Trông nàng có vẻ khoái chí làm Ian phải quay đi giữ cho mình đừng cười. Nàng rõ ràng kiên quyết tấn công dự án này với quyết tâm và sự hăm hở cao và chàng cũng tương tự như vậy cố không làm cho nàng nản lòng. "Cô hãy làm đi," chàng nói và rời khỏi để nàng ở lại một mình với bếp lò.
Một giờ sau, trán Elizabeth đẫm mồ hôi, nàng chộp lấy cái chảo đang nóng, nó làm nàng bỏng tay và nàng kêu lên khi nàng vồ mạnh lấy cái tạp dề và chà tay vào đó. Nàng xếp thịt lợn muối xông khói lên đĩa và tự thảo luận xem nên làm gì với những chiếc bánh quy thực ra thì chỉ có bốn cái nhỏ mà nàng lấy từ lò ra. Thấy rằng nó chẳng có hình thù chính cống gì cả nên nàng bỏ tất cả chúng lên đĩa thịt và mang lai bàn nơi Ian sẽ ngồi. Quay trở lại bếp lò, nàng lấy trứng ra khỏi chảo nhưng không được vì vậy mà nàng mang cả chảo và thìa lại bàn. "Mình nghĩ như vậy cũng giống như được phục vụ tử tế

rồi," nàng quay lại và cố gắng dấu đi những thứ mà nàng đã làm rối lung tung lên.
"Sẵn sàng chưa," Ian hỏi, rồi nhìn về phía chiếc chảo với vẻ mong đợi.
"Chúng ta có gì đây?" chàng hỏi vẻ thân mật.
Cẩn thận cúi thấp đầu xuống, Elizabeth ngồi đối diện với Ian. "Trứng," nàng trả lời, cẩn thận tỉ mỉ mở khăn ăn. "Tôi sợ là lòng đỏ bị vỡ mất rồi."
"Không thành vấn đề."
Khi chàng nhấc thìa lên thì Elizabeth nở một nụ cười lạc quan và quan sát chàng cố gắng lấy trứng ra khỏi chảo nhưng nó bị dính chặt vào chảo.
"Chúng bị dính." Nàng giải thích một cách vô ích.
"Không, chúng bị gắn chặt." Chàng chữa lại, nhưng giọng nói của chàng không có vẻ gì là giận dữ. Sau một vài phút chàng cuối cùng cũng gỡ được chúng ra khỏi chảo và xúc một ít đặt vào đĩa của nàng. Vài phút nữa chàng mới có thể khoét thêm một chút nữa cho vào đĩa của mình.
Giữ thoả thuận ngừng chiến cả hai cùng bắt đầu tiến hành tất cả những nghi thức bàn ăn một cách lịch sự chăm chút cực kỳ cẩn thận. Đầu tiên Ian đưa đĩa chứa thịt lợn xông khói và bánh qui về phía Elizabeth. "Cám ơn," nàng nói chọn hai miếng thịt màu đen.
Ian lấy hai miếng thịt muối và quan sát cái vật thể bằng bột yến mạch ở giữa đĩa. "Tôi nhận ra đây là thịt lợn muối xông khói," chàng nói với vẻ lịch sự trang nghiêm, "nhưng cái này là cái gì?" chàng hỏi, mắt hướng vào cái vật màu nâu. "Nó trông tương đối kỳ quặc."
"Đó là bánh quy," nàng giới thiệu.
"Thật sao?" chàng nói, vẻ mặt thản nhiên như không. "Không có hình dạng gì cả."
"Tôi gọi nó là bánh bánh quy chảo," vội vàng bịa. "Đúng, tôi hiểu tại sao cô lại gọi như thế," chàng đồng ý. "Trông nó hơi giống hình dạng cái chảo thật." Tách biệt cả hai cùng quan sát đĩa riêng của mỗi người và cố gắng quyết định món nào thích hợp nhất để ăn trước. Họ đi đến cùng một kết luận trong cùng một lúc; cả hai cùng xắn nĩa vào miếng thịt muối. Một tiếng động răng rắc như thể một cái cây lớn bị gẫy vậy. Cẩn thận tránh ánh mắt của nhau, họ tiếp tục nhai ken két cho đến khi ăn hết thịt lợn muối trong đĩa của họ. Để kết thúc, Elizabeth cố gắng tập trung can đảm nhón một miếng trứng. Miếng trứng hơi dai, cứ như một miếng giấy gói có muối vậy nhưng Elizabeth kiên quyết nhai hết, dạ dày của nàng như trào lên, thật là bẽ mặt quá. Nàng chờ nghe một lời nhận xét gãy gắt từ người bạn đồng hành của nàng nhưng thật ngạc nhiên chàng càng lịch sự ăn tiếp thì nàng càng ước là chàng trở lại trạng thái khó ưa trước đây vì rằng ít nhất như thế nàng còn có cớ để giận dữ. Mới đây tất cả mọi thứ xảy ra làm nàng bẻ mặt, sự kiêu hãnh và tự trọng của nàng rác tơi tả nhưng mà ít nhất còn dễ chịu hơn bây giờ. Bỏ

dở miếng trứng nàng tấn công món bánh quy. Sau vài giây cố gắng thử bẻ miếng bánh bằng tay thất bại nàng đành phải dùng dao cưa nó ra. Miếng bánh màu nâu cuối cùng cũng được cắt ra, nàng cho vào miệng, nhưng răng của nàng chỉ khoét được một rãnh nhỏ trên bề mặt nó quá cứng. Bên kia bàn nàng cảm thấy ánh mắt của Ian nhìn nàng và điều đó làm nàng muốn khóc.
"Anh có muốn uống cà phê không?" nàng hỏi với một giọng nói nhỏ rí như ngạt thở vậy.
"Có, cám ơn." cảm thấy bớt căng thẳng trong chốc lát nàng cố gắng lấy lại tự chủ, Elizabeth liền đứng dậy đi về phía bếp lò, nhưng nàng mắt nàng cứ mờ mờ vì ngân ngấn nước mắt khi nàng mò mẫm rót đầy một cốc cà phê. Nàng mang nó đến chỗ chàng và ngồi xuống.
Liếc nhìn cô gái thua trận đang ngồi xuống với cái đầu cúi gằm và hai tay xoắn xuýt vào nhau, Ian cảm thấy một cảm giác thúc đẩy mạnh mẽ muốn làm cho nàng thoải mái muốn an ủi nàng hoặc là cười nhạo nàng. nhưng rồi ngẫm nghĩ lại với rất nhiều nỗ lực, chàng không làm cả hai thứ. Nuốt miếng trứng cuối cùng, chàng cuối cùng cũng cố gắng để nói một thứ gì đó, "thật thật là no quá."
Nghĩ rằng có lẽ chàng không cảm thấy quá tệ như nàng thấy, Elizabeth ngại ngùng ngẩng đầu lên nhìn chàng. "Tôi không có kinh nghiệm nấu ăn," nàng thừa nhận nhỏ xíu. Nàng quan sát chàng nhấm một ngụm cà phê, nhìn mắt chàng mở to có vẻ sốc và chàng bắt đầu ngậm ngụm cà phê.
Elizabeth lảo đảo chống tay đứng dậy và nói bằng giọng khàn khand, "tôi thường đi dạo sau bữa ăn. Xin lỗi."
Vẫn ngậm cà phê, Ian quan sát nàng đi như chạy khỏi căn nhà, rồi chàng nhanh chóng nhổ ngụm cà phê xuống sàn.

Chương 22

Bữa sáng của Elizabeth làm thoả cơn đói của Ian; nhưng sự thật thì ý tưởng tiếp tục một bữa tối nữa làm cho dạ dày của chàng cồn cào khi chàng đi về phía chuồng ngựa để xem xét thương tích của con Mayhem.
Chàng đi được nửa đường khi chàng nhìn thấy nàng ở bên trái, đang ngồi trên sườn đồi ở giữa những cây hoa chuông, cánh tay của nàng vòng quanh đầu gối, trán tựa trên đó vẻ nghỉ ngơi. Với mái tóc óng ánh sáng rực như mặt trời, nàng trông giống một bức tranh thể hiện sự thất vọng đau đớn đến xé lòng. Chàng quay đi định để cho nàng yên tĩnh; rồi với một tiếng thở dài bực

dọc chàng thay đổi ý kiến và bắt đầu đi xuống đồi hướng về phía nàng. Được một vài mét chàng nhận thấy vai của nàng rung lên nức nở và chàng cau mày ngạc nhiên. Rõ ràng là không liên quan đến bữa ăn vừa rồi, nên chàng nói vẻ thích thú chêu trọc. "Tôi ca ngợi sự nhanh nhẹn của cô ngày hôm qua khi cô định bắn tôi."
Elizabeth giật mình vì giọng nói của chàng. Vội vàng cúi đầu xuống, quay sang bên trái để dấu những giọt nước mắt. "Anh muốn điều gì?"
"Món tráng miệng?" Ian đề nghị vẻ hài hước, ngẩng đầu về phía trước, cố gắng nhìn thấy mặt nàng. chàng nghĩ mình nhìn thấy một nụ cười buồn rầu nở trên môi nàng và chàng nói thêm, "tôi nghĩ chúng ta nên chét một ít kem lên bánh quy. Sau đấy sau đấy chúng ta chét thêm một ít trứng và rồi chúng ta có thể dùng nó để đắp lên nóc nhà bị thủng."
Một nụ cười nhẹ thoát ra từ nàng và nàng thở một hơi dài run run nhưng vẫn chốn không nhìn chàng khi nàng nói, "tôi rất ngạc nhiên vì anh đã rất lịch sự nhã nhặn vì điều đó."
"Chẳng không ngoan khi khóc vì một miếng thịt bị cháy cả."
"Tôi không khóc vì điều đó," nàng nói, cảm thấy ngượng ngùng và bối rối. Một chiếc khăn tay màu trắng tinh xuất hiện trước mặt nàng và Elizabeth nhận lấy, chấm nhẹ những giọt nước mắt trên mặt.
"Vậy tại sao cô khóc."
Nàng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm về phía trước, đôi mắt của nàng chăm chú nhìn những ngọn đồi đầy hoa chuông và cây táo gai, ghì chặt chiếc khăn tay nàng nói, "Tôi khóc vì sự vô tích sự của mình và vì việc tôi không có khả năng kiểm soát cuộc đời mình." Nàng thừa nhận.
Từ vô tích sự làm Ian giật mình và trong đầu chàng loé lên hình ảnh một kẻ ve vãn vô tích sự mà chàng gắn cho nàng hoá ra nàng có cách dùng từ ngữ thật thật là giỏi khác thường. Nàng quay sang nhìn chàng và Ian chìm trong đôi mắt màu xanh ngọc tuyệt đẹp đang ngân ngấn nước mắt. Với những giọt nước mắt đang còn vương trên làn mi dài cong vút của mình, mái tóc dài buộc nhẹ ở đằng sau trông thật tươi mát và toàn bộ bầu ngực đang phập phồng dưới làn áo, nàng trông như một bức tranh điển hình cho sự trong trắng quyến rũ và kích thích không thể tưởng tượng được. Ian giật mình tránh nhìn vào ngực nàng và đột ngột nói, "tôi đang đi bổ vài khúc củi vì chúng ta cần nó cho tối nay. Sau đó tôi sẽ đi câu vài con cá cho bữa tối. Tôi tin là cô sẽ tìm thấy cách để khuây khoả bản thân trong khi chờ đợi.
Giật mình bởi sự cộc cằn đột ngột của chàng, Elizabeth gật đầu và đứng lên, lờ mờ nhận ra là chàng đã không đưa tay ra giúp đỡ nàng. Chàng đã đi xa và rồi chợt quay lại nói thêm, "đừng cố gắng lau dọn căn nhà. Jake sẽ trở về vào buổi tối với một vài người phụ nữ để làm điều đó."
Sau khi chàng đi khỏi, Elizabeth chậm dãi bước về phía ngôi nhà, cố gắng

tìm kiếm điều gì đó để làm để có thể hướng tâm trí của mình tránh khỏi suy nghĩ về tình trạng khó khăn của mình. Cuối cùng nàng quyết định ít nhất nàng cũng có thể lau dọn tình trạng lộn xộn khi nàng nấu ăn, nàng bắt tay vào làm. Khi nàng cạo trứng đóng lại trong chảo nàng nghe thấy những âm thanh của tiếng bổ củi. Gạt những sợi tóc loà xoà trước trán, nàng liếc nhìn ra phía cửa sổ và rồi nàng giật mình, đỏ mặt xấu hổ. Không có áo Ian đang ở trần, cái lưng màu đồng của chàng cuồn cuộn những bắp thịt, eo nhỏ thon, cánh tay và vai gợn lên những múi thịt rắn chắc khi chàng vung chiếc rìu lên một cách mạnh mẽ. Elizabeth chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông ở trần trước đây, cũng như bao giờ thấy một người đàn ông ở trần cường tráng như vậy. Nàng sốc và như bị thôi miên rồi thất kinh vì nhìn chàng chằm chằm. Giật phắt mình rời mặt khỏi cửa sổ, rồi thất bại trong việc kiềm chế nàng lại len lén nhìn ra phía chàng. Nàng lấy làm ngạc nhiên vì chàng xẻ gỗ một cách thành thạo và khéo léo. Chàng trông thật giống như khi ở bữa tiệc của Charise, khi đó chàng trông thật thoải mái với bộ đồ buổi tối được cắt may khéo léo nàng đã sai khi cho rằng chàng đi bên rìa xã hội thượng lưu và kiếm sống bằng nghề cờ bạc. Khi đó chàng trông thật thoải mái như ở đây tại nhà chàng ở một nơi thiên nhiên hoang dã của Scoltland. Có điều còn hơn thế nữa ở đây cơ thể khoẻ mạnh của chàng thô ráp nhưng đầy sức sống và tính cách của chàng thật hoàn toàn phù hợp với vùng đất hoang dã chưa thuần hoá này.

Trong giây lát nàng chợt nhớ lại những điều mà nàng đã cố quên đi. Nàng nhớ lại cái cách mà chàng nhảy với nàng, những chuyển động duyên dáng không cần cố gắng của chàng. Rõ ràng là chàng có khả năng thuộc về bất cứ nơi đâu mà chàng muốn thuộc về. Một số lý do mà nàng nhận ra là đáng lo ngại vì rằng chàng trông thật là tuyệt vời đáng khâm phục và rằng điều đó thình lình làm cho nàng nghi ngờ những phán xét của nàng về chàng trước đây có đúng không. Lần đầu tiên từ cái tuần lễ bất hạnh đó Elizabeth cho phép bản thân mình kiểm tra lại những gì đã xảy ra giữa nàng và Ian Thornton không phải là những sự kiện mà là những nguyên nhân sâu xa trong đó. Cho đến tận bây giờ, chỉ có một cách để nàng chịu đựng được những ô nhục xảy ra tiếp sau đó là việc dứt khoát đổ lỗi cho Ian về điều đó. Bây giờ, khi đối mặt với chàng một lần nữa khi nàng đã già dặn và chín chắn hơn, nàng không thể nhìn mọi việc như trước đây được nữa. không phải là do sự cộc cằn của chàng làm cho nàng không hoàn toàn nghĩ chàng có lỗi như trước đây nữa. Mà còn rất nhiều lý do. Nàng chậm chạp rửa những cái đĩa và soi lại bản thân mình nàng thật ngu ngốc và cuồng dại và có lỗi một phần khi nàng để chàng phá bỏ những luật lệ.

Xem xét lại vấn đề một cách khách quan, Elizabeth suy nghĩ về những hành động của nàng và tội lỗi của nàng hai năm trước. Và nàng nghĩ đến phòng

đánh bài nàng thật ngu ngốc khi dùng những từ ngữ thiếu thận trọng khi muốn bảo vệ chàng. ở tuổi mười bảy, có lẽ nàng đã quá khiếp sợ khi nghĩ đến cuộc gặp gỡ với chàng ở ngôi nhà gỗ, rồi chỉ vì quá khiếp sợ mà nàng đã để lộ cảm giác cho chàng nhận ra và rồi chàng khống chế nàng đôi mắt của chàng giọng nói của chàng những sự va chạm của chàng.
Khi nàng sợ hãi chàng một cách đúng đắn thì nàng đã không còn có thể kiểm soát được bản thân mình nữa rồi, nàng đã ném bay đi tương lai của Robert của Havenhurst. Nàng cay đắng nghĩ thầm. Tuy nhiên, mọi việc còn chưa thật sự tồi tệ nếu nàng trải qua thêm một ngày nữa với Ian, hoặc là chỉ thêm vài giờ một mình với Ian nữa thôi thì nàng có thể quăng hết tất cả sự thận trọng và lý trí đi theo gió và cưới chàng. Có lẽ việc Robert đến sớm lại là hợp lý.
Không, Elizabeth tự trách bản thân mình, nàng sẽ không bao giờ thực sự đặt mình vào nguy hiểm để cưới chàng. Mặc dù hai năm trước chàng đã nói là muốn cưới nàng, nhưng đó là một đám cưới mà chàng không có ý định, như chàng đã thú nhận với Robert sau đó.
Và rồi khi những ký ức bắt đầu làm nàng giận dữ, nàng nhớ lại lời cảnh báo của Lucinda trước khi nàng có lẽ ra mắt lần đầu. Lucinda đã nhấn mạnh rằng một cô gái phải bằng tất cả hành động của mình làm cho các qúy ông hiểu rằng khi có sự hiện diện của cô ta thì anh ta được trông mong là hành động như một qúy ông thực thụ. Rõ ràng, Lucinda đã nhận ra rằng mặc dù Elizabeth sẽ gặp gỡ những quý ông thực sự thì hành động của họ đôi khi sẽ không lịch sự.
Thừa nhận là Lucinda đã đúng, Elizabeth bắt đầu cho rằng nàng thật sự đã không thận trọng. Lần gặp gỡ đầu tiên của họ, nàng không nghi ngờ gì nữa đã không tạo cho Ian ấn tượng là nàng là một qúy cô trẻ đáng kính và nghiêm túc khi đề nghị chàng nhảy với nàng.
Khi kết luận như vậy nàng bắt đầu tự hỏi chắc là Ian đã nghĩ là nàng là một người thạo đời và cho phép bản thân mình đùa dỡn với nàng. Nếu nàng không ngoan hơn, và thực sự thạo đời thì nàng chắc chắn có thể nhận ra điều đó. Bây giờ, với việc hiểu ra muộn màng, nàng nhận ra rằng mặc dù Ian không được xã hội chấp nhận với hàng tấn các của tán tỉnh lăng nhăng, chàng trên thực tế không tệ hơn họ. Nàng đã thấy rất nhiều người phụ nữ đã kết hôn đi ve vãn trong các lễ hội, nàng thậm chí còn tình cờ nhìn thấy một hoặc hai nụ hôn áp đặt mà sau đó những người đàn ông chỉ nhận một cái đánh nhẹ huề và sự cảnh cáo giả vờ. Nàng mỉm cười khi nhận ra rằng thay vì một cú đánh nhẹ vào cánh tay vì cướp hôn của mình Ian Thornton nhận được một phát súng; nàng mỉm cười không phải vì hài lòng một cách ác độc mà là vì mỉa mai vì điều đó. Nàng nhận ra là nàng thực sự có một phần lỗi nhận thức được điều đó không hiểu sao không làm nàng thấy khá hơn hoặc

tồi tệ hơn mà chỉ làm nàng thấy nhức nhối đau buốt ở trong lòng.
Elizabeth lấy chiếc khăn, đứng thần người ra tự hỏi sẽ ra sao nếu nàng xin lỗi. Rồi chậm chạp lau những chiếc đĩa nàng suy nghĩ nhưng rồi vẫn không quyết định được gì.
Khi mọi thứ đã được lau sạch sẽ nàng liền đi thơ thẩn trong nhà nhìn ngắm các thứ tìm kiếm một cái gì đó để làm để quên đi những suy nghĩ trong óc. Nàng đi lên lầu, ngồi xuống bàn định viết một cái gì đó cho Alex, nhưng sau vài phút nàng quá bồn chồn để có thể tiếp tục. Ngoài trời thật đẹp và căn cứ vào không khí im lặng nàng biết rằng Ian đã kết thúc việc bổ củi. Bỏ bút lông xuống, nàng đi ra ngoài thơ thẩn đi về phía chuồng ngựa và cuối cùng quyết định bắt tay vào việc biến khoảng đất nhỏ đằng sau với những bông hoa đang sống chật vật giữa đám cỏ dại thành một vườn hoa. Nàng quay lại nhà và tìm thấy một đôi găng tay đàn ông cũ và một cái khăn để quỳ lên đó nàng ra ngoài.
Với vẻ quyết tâm Elizabeth nhổ mạnh những cây dại. Đến lúc mặt trời bắt đầu tắt nắng thì Elizabeth đã dọn sạch những cây cỏ dại và đã vun xong những cây hoa chuông, chuyển chúng trồng lại thật ngăn nắp thành những hàng nhỏ, hứa hẹn sẽ ra những bông hoa tuyệt đẹp trong tương lai.
Trong lúc làm việc đôi khi nàng dừng lại với cái xẻng nhỏ trong tay nhìn xuống thung lũng phía dưới nơi mà chàng đang câu cá đôi khi nàng nhìn thấy chàng buông cần câu khi thì giật mạnh, khi thì chàng đứng đó nhìn chằm chằm vào những vách đá.
Vào chiều muộn, khi nàng đứng nhìn ngắm thành quả của mình. Bên cạnh nàng là một đống phân bón nàng chế ra từ đám lá mủm và những bã cà phê sáng nay. “Bây giờ thì,” nàng nói với những bông hoa với giọng khích lệ, “các bạn sẽ có thức ăn và không khí trong lành. Các bạn sẽ hạnh phúc và sẽ rất xinh đẹp không lâu nữa đâu.”
“Cô đang nói chuyện với những bông hoa à?” Ian hỏi phía sau nàng.
Elizabeth giật mình và quay lại với một nụ cười ngượng ngùng. “chúng rất thích khi tôi nói chuyện với chúng.” Nghe có vẻ kỳ quặc nên nàng thêm vào, “những người làm vườn của chúng ta thường làm vậy.” Quay lại phía vườn hoa, nàng xúc những mảng phân cuối cùng vun vào một khóm hoa, rồi nàng đứng lên và phủi mạnh tay.
Nàng chợt nhận ra là nàng hơi kỳ quặc khi mà nàng chỉ là một người khách mà lại đi chăm sóc vườn của chàng như một người hầu. “Tôi hy vọng là anh không phiền,” nàng nói, hất đầu về phía vườn, “nhưng những bông hoa không thể thở khi có quá nhiều cây cỏ dại chung quanh nó. Chúng thét lên đòi có khoảng không và thức ăn.”
Một vẻ mặt không thể tả được lướt qua gương mặt chàng. “Cô nghe thấy chúng ư?”

“Tất nhiên là không rồi,” Elizabeth nói cố nén cười. “Nhưng tôi chỉ nghĩ là chúng cần điều đó, tôi đã mạn phép cho chúng một bữa ăn thôi. Năm nay thì điều đó sẽ không giúp cho chúng nhiều nhưng năm sau thì chúng sẽ rất hạnh phúc.”
Nàng chợt nhận ra chàng ném về phía những bông hoa cái nhìn lo lắng khi nàng nói đến việc cho chúng một bữa ăn. “Anh không cần nhìn như thể anh nghĩ rằng chúng sẽ đổ sập dưới chân tôi,” nàng cười nhắc nhở, “chúng sẽ tốt hơn đấy, tôi là một người làm vườn khá hơn là một đầu bếp.”
Ian lại ném về phía những khóm hoa một cái nhìn rồi quay lại nhìn nàng với một nét mặt trầm ngâm kỳ quặc. “Tôi nghĩ tôi nên vào trong và rửa tay một chút.” nàng đi mà không ngoái lại và vì vậy mà nàng không thể nhìn thấy Ian Thornton quay hẳn người lại quan sát nàng.
Ngừng việc đổ đầy bình nước nóng mà nàng đã đun trên bếp, nàng mang bình lên lầu, rồi làm bốn chuyến đi nữa cho đến khi nàng đủ nước nóng để tắm và gội đầu. Chuyến đi ngày hôm và công việc ngày hôm nay trong vườn đã làm nàng đầy bụi.
Một giờ sau, mái tóc của nàng vẫn còn ẩm, nàng mặc một chiếc váy màu hồng đào với những cái tay ngắn. Ngồi trên giường, nàng chậm rãi lau tóc, và nghĩ với vẻ thích thú những bộ váy áo không phù hợp mà nàng mang theo đến đây. Khi tóc nàng đã tạm khô nàng liền đến trước gương, buộc tóc ra sau gáy, rồi búi nhẹ cẩu thả mà nàng biết có thể bung ra bất cứ lúc nào nhưng nàng nhún vai không quan tâm bây giờ tâm trạng nàng đang rất tốt nàng hy vọng mọi việc từ bây giờ trở đi sẽ đi rất đúng đường.
Ian đang đi về phía cửa với một tấm khăn trải bàn trên tay khi Elizabeth xuống lầu. “Không biết chắc là khi nào họ về,” chàng nói, “tôi nghĩ chúng ta nên ăn cái gì đó. Chúng ta còn bánh mì và bơ.”
Chàng đã thay một chiếc áo sơ mi màu trắng và một chiếc quần màu nâu vàng và khi nàng đi sau chàng ra ngoài nàng nhìn thấy mái tóc đen của chàng vẫn đang còn hơn ẩm sau gáy.
Bên ngoài, chàng trải tấm khăn lên cỏ và nàng ngồi xuống một bên, nhìn xuống phía dưới đồi. “Anh có đoán là bây giờ là mấy giờ không? nàng hỏi vài phút sau đó khi chàng ngồi xuống bên cạnh nàng.
“Vào khoảng bốn giờ.”
“Tại sao họ vẫn chưa trở lại nhỉ?”
“Có lẽ họ có khó khăn trong việc tìm những người phụ nữ sẵn sàng rời khỏi nhà họ và đến đây làm việc.”
Elizabeth gật đầu và chìm trong cảnh vật tráng lệ đang trải ra trước mắt. Ngôi nhà nằm trên lưng trừng đồi, ở dưới là một thung lũng với một dòng suối uốn lượn giữa những hàng cây tuyệt đẹp. Bao quanh thung lũng là những thảm hoa dại. Cảnh vật thật là đẹp, hoang dã và xanh mướt làm cho

Elizabeth mê mẩn và cảm thấy thật thanh thản. cuối cùng nàng cũng thoát khỏi tâm trang mê mẩn và chợt hỏi vẻ lo lắng. "Anh có bắt được con cá nào không?"
"có một vài con. Tôi đã rửa sạch chúng rồi."
"Anh có thể nấu chúng không?"
"có."
"Thật là nhẹ nhõm, tôi phải nói vậy."
Cầm lấy một quả trứng, Ian chống tay lên đầu gối và quay lại hỏi nàng với vẻ tò mò. "Từ bao giờ mà một cô gái ra mắt lần đầu thích những công việc chân tay hơn là những trò giải trí vậy?"
"Tôi không còn là một cô gái ra mắt lần đầu nữa," Elizabeth trả lời. Khi nàng nhận ra là chàng có ý định tiếp tục chờ đợi một lời giải thích, nàng nói nhẹ nhàng, "Ông ngoại tôi là một người làm vườn nghiệp dư và có lẽ tôi thừa hưởng tình yêu cây cối và hoa lá từ ông. Vườn hoa ở Havenhurst là công trình của ông. Tôi mở rộng nó và thêm vào đó một số loại hoa."
Gương mặt của nàng có vẻ dịu lại và đôi mắt tuyệt đẹp của nàng lấp lánh khi nàng nhắc đến Havenhurst. Chống lại lý trí Ian đề cập đến chủ đề mà rõ ràng là có ý nghĩa đặc biệt đối với nàng. "Havenhurst là gì?"
"Nhà của tôi," nàng nói với một nụ cười âu yếm. "Nó là của gia đình tôi từ 7 thế kỷ nay. Nó do một bá tước hơi lập dị xây nên và nó tuyệt đẹp khiến cho đến 14 kẻ khác nhau thèm muốn chiếm lấy mà không thành công. Lâu đài bị san phẳng bởi một tổ tiên khác vào thế kỷ trước người muốn xây dựng một lầu đài kiểu Hy Lạp cổ thay vào. Và rồi sáu thế hệ bá tước tiếp theo mở rộng, hiện đại hoá nó thành một nơi như bây giờ."
"Tôi nghĩ là nó thuộc về chú của cô hoặc là anh của cô chứ không phải cô."
"Không, nó là của tôi."
"Làm sao nó lại là của cô được?" chàng hỏi, tò mò muốn biết khi thấy nàng nói về nơi đó như thế tất cả mọi việc trên thế giới này đều không quan trọng đối với nàng ngoài nó.
"Việc thừa kế theo thứ tự của Havenhurst phải được truyền cho người lớn nhất trong gia phả. Nếu không có con trai thì nó sẽ được truyền cho con gái, và rồi sau đó là con cái của người đó. Chú của tôi không thể được thừa kế bởi vì chú ấy là em trai của cha tôi. Tôi tin rằng điều đó là nguyên nhân tại sao mà chú ấy không bao giờ quan tâm và luôn bực tức không thèm bỏ ra một đồng để tu sửa nó."
"Nhưng cô còn có anh trai mà,"
"Robert là anh cùng mẹ khác cha với tôi," Elizabeth nói, cố không nhớ những việc đã qua. "Mẹ tôi là một goá phụ khi bà mới 21 và Robert chỉ là một đứa trẻ sơ sinh. Mẹ tôi cưới cha tôi sau khi Robert được sinh ra. Cha tôi chính thức nhận nuôi anh ấy, nhưng điều đó cũng không làm thay đổi được

sự thừa kế theo thứ tự. Theo các điều khoản thì người thừa kế có thể bán toàn bộ nhưng không được chuyển giao cho những người không có quan hệ. Điều đó được soạn ra để bảo vệ nó chống lại những thành viên trong các nhánh khác của gia đình thèm muốn nó và đưa ra những biện pháp không đứng đắn buộc người thừa kế từ bỏ nó. Một bà cố của tôi ở thế kỷ 15 đã thêm một điều vào trong di chúc. Con gái của bà yêu một người họ Welshman một người đê tiện, anh ta thèm muốn Havenhurst, chứ không phải người con gái đó, và để làm anh ta tránh xa cô gái cha mẹ của cô ấy đã thêm một điều vào di chúc."
"Đó là gì vậy?" Ian hỏi, bị hấp dẫn bởi câu chuyện.
"Đó là nếu người thừa kế là nữ, cô ta không thể kết hôn nếu điều đó đi ngược lại ý muốn của người bảo hộ của cô ta. điều này về mặt lý thuyết để ngăn người con gái yêu phải những kẻ đê tiện. Thật thường không dễ dàng gì cho một người phụ nữ giữ gìn gia sản của mình, anh biết đấy."
Ian đã chỉ nghĩ rằng cô giá này là một kẻ táo gan bảo vệ chàng trước một căn phòng đầy đàn ông, và là một người với những đam mê mãnh liệt khi hôn chàng bây giờ có vẻ như thật khác, nàng không phải say mê gắn bó với bất kỳ người đàn ông nào mà thay vào đó là những cột đá. Hai năm về trước chàng đã giận dữ khi chàng khám phá ra nàng là một bá tước, một cô gái nông cạn đã hứa hôn – một kẻ công tử bột – không nghi ngờ gì nữa chỉ chăm chăm tìm kiếm một kẻ nào đó thú vị để làm ấm giường của mình. Tuy nhiên, bây giờ, chàng cảm thấy bứt rứt một cách kỳ quặc rằng nàng đã không cưới gã công tử bột đó. Chàng đang định thốt lên hỏi nàng là tại sao nàng lại không cưới thì nàng nói. "Scoltland thật khác với những gì mà tôi tưởng tượng."
"Khác thế nào?"
"Hoang dã hơn, nguyên thuỷ hơn, tôi biết là những quý ông thường thích giữ những nơi như thế này làm nơi săn bắn, nhưng tôi nghĩ là họ thường mang theo tiện nghi và người hầu. Tại sao nhà anh lại như vậy?"
"Hoang dã và nguyên thuỷ," Ian lặp lại. Trong khi Elizabeth nhìn chàng vẻ ngạc nhiên bối rối, chàng gom lại những thứa thừa lại từ bữa ăn của họ và nhanh nhẹn đứng dậy. "Cô đang ở trong đó đấy," chàng thêm vào vẻ chế nhạo.
"Cái gì cơ?" nàng cũng đứng dậy.
"Nhà của tôi ấy."
Một màu đỏ ửng bối rối hiện lên trên đôi má mịm màng của nàng khi họ đứng đối diện nhau. Chàng đứng đó thở dốc vẻ hơi tức giận, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của chàng đầy vẻ quý phái và kiêu hãnh, cơ thể cuồn cuộn những bắp thịt của chàng toả ra một sức mạnh thô xơ và nàng cảm thấy chàng như thể những ngọn núi ghồ ghề của quê hương chàng vậy. Nàng định

mở miệng định xin lỗi, nhưng thay vì vậy nàng lại vô tình để lộ ra ý nghĩ thầm kín của mình. “Nó phù hợp với anh,” nàng nói một cách dịu dàng.
Chịu đựng cái nhìn chăm chăm bình thản của chàng Elizabeth vẫn đứng từ chối đỏ mặt hay quay đi, khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng được bao quanh bởi ánh hào quang lấp lánh toả ra từ mái tóc vàng óng buộc một cách hờ hững của nàng nó phất phơ trong gió - đó thật là một bức tranh mảnh dẽ mỏng manh khi đối diện với người đàn ông cao lớn này. ánh sáng và bóng tối, mỏng manh và mạnh mẽ, bướng bỉnh kiêu hãnh và kiên quyết cứng rắn – những mảnh ghép đối lập nhau hoàn toàn. Một lần sự khác biệt giữa họ lại lôi cuốn họ lại gần nhau, bây giờ nó lại đang chia cắt họ. Cả hai họ đã già hơn chín chắn hơn, không ngoan hơn và đều tin chắc là mình đủ mạnh mẽ để chịu đựng và lờ đi ngọn lựa chậm chạp đang thiêu đốt họ. “Tuy nhiên nó lại không hợp với cô,” chàng nhận xét với vẻ ôn tồn. Lời nói của chàng đẩy Elizabeth vào một trạng thái mụ mẫm nó lập một hàng rào ngăn cách họ.
“Không,” nàng đồng ý mà không thù hằn gì cả, biết rằng những bộ váy áo làm nàng trông thật giống những bông hoa trong nhà kính loè loẹt và không thực tế. Cúi xuống Elizabeth thu dọn tấm khăn trong khi Ian trút giận bằng cách đi về phía ngôi nhà và bắt đầu lấy những khẩu súng ra lau để chuẩn bị cho việc đi săn ngày mai. Elizabeth quan sát chàng di chuyển những khẩu súng từ bao lên mặt lò sưởi và nàng liếc nhìn là thư mà nàng bắt đầu viết gửi cho Alex. Sẽ không cách nào có thể gửi chúng cho đến khi nàng rời khỏi đây, vì vậy mà không có lý do gì để kết thúc nó một cách nhanh chóng cả. Nhưng bên cạnh đó không có việc gì để làm nàng nàng liền ngồi xuống và bắt đầu viết. Khi đến đoạn giữa của lá thư có tiếng súng nổ bên ngoài, và nàng đứng bật dậy ngạc nhiên lo lắng. cho rằng chàng bắn ngay gần ngôi nhà nên nàng đi về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài, thấy chàng đang cầm khẩu súng ngắn trên bàn ngày hôm qua. Chàng giơ lên và ngắm vào một mục tiêu vu vơ và rồi bắn. chàng lại nhồi thuốc súng và rồi lại bắn, cho đến khi làm nàng tò mò bước ra ngoài, nhìn xem điều gì xảy ra.
Chàng nhìn lướt qua nàng rồi lại quay đi.
“Anh có bắn trúng mục tiêu không?” nàng hỏi, hơi ngượng vì ra đây quan sát chàng.
“Có, cô có muốn thử kỹ năng của mình không.” chàng nói vẻ hơi chế nhạo.
“Điều đó còn phụ thuộc vào kích cỡ của mục tiêu,” nàng trả lời.
“Ai dạy cô bắn?” chàng hỏi khi nàng đến đứng bên cạnh chàng.
“Người đánh xe của chúng tôi.”
“Người đánh xe có vẻ tốt hơn anh trai cô nhỉ,” Ian chế nhạo, đưa cho nàng khẩu súng. “Mục tiêu là cái cành đằng kia kìa.”
Elizabeth do dự khi nghe thấy sự ám chỉ chế nhạo của chàng về cuộc đọ súng của chàng với Robert. “Tôi thực sự xin lỗi về cuộc đấu súng đó” nàng

nói, rồi tập trung mọi sự chú ý của nàng vào mục tiêu nhỏ xíu mà chàng chỉ. Dựa vai vào một cái cây bên cạnh, Ian quan sát nàng với vẻ thích thú khi nàng nắm chặt lấy khẩu súng nặng nề bằng cả hai tay và nâng nó lên, cắn chặt môi để tập trung. “Anh trai của cô là một tay súng rất tồi.” Chàng nhận xét.
Nàng nổ súng, bắn trúng ngay vào chiếc là trên nhánh cây mà chàng chỉ. “Tôi thì không.” nàng nói với một nụ cười nhếch lên tự mãn. Và rồi, bởi vì cuộc đấu súng cũng đã kết thúc dở dang và rằng chàng có vẻ muốn đùa giỡn về nó nên nàng cố theo sau, “nếu tôi ở đó, tôi dám nói là tôi có thể”
Trán chàng nhăn lại. “Chờ cho đến khi có lượt bắn, tôi hy vọng là như vậy?”
“à có thể,” nàng nói nụ cười của nàng như méo khi cnn chờ đợi chàng bác bỏ câu nói của nàng. Chàng không nói gì cả, chỉ suy nghĩ là nàng thật dũng cảm. Nàng đưa cho lại cho chàng khẩu súng và chàng đưa cho nàng khẩu khác đã nhồi thuốc súng. “Cú bắn không tệ,” chàng nói, bỏ qua chủ đề về cuộc đấu súng. “mục tiêu là nhánh cây chứ không phải là chiếc lá.”
“Chắc anh đã bắn trượt nhành cây vì nó vẫn ở đó.” nàng nói và nâng khẩu súng lên và nhắm một cách cẩn thận.
“Đúng vậy, nhưng sẽ không lâu nữa khi tôi bắt đầu.”
Elizabeth trong giây lát quên mất nàng đang làm gì khi nàng nhìn chàng với vẻ hoài nghi và ngạc nhiên. “Anh không có ý là cuối cùng anh cũng làm nó gãy chứ?”
“Cần một chút thời gian,” chàng nói, tập trung vào cú bắn tiếp theo của nàng. Elizabeth lại bắn rụng một chiếc lá nữa và đưa khẩu súng lại cho chàng. “Cô bắn cũng không tệ,” chàng khen. “Tôi sẽ nhìn anh thử.” Nàng nói.
“Cô nghi ngờ lời nói của tôi.” “Đừng có chỉ đơn thuần là nói tôi thấy hơi nghi ngờ đấy.” Cầm súng, Ian nâng súng lên không dừng lại ngắm chàng bắn ngay. Một miếng nhỏ của nhánh cây gãy và rơi xuống đất. Elizabeth rất ấn tượng nàng cười lớn. “Anh có biết không,” nàng nói với một nụ cười thán phục, “tôi hoàn toàn không tin cho đến bây giờ rằng anh thực sự có ý bắn vào những cái tua trên giầy của Robert.”
Chàng nhìn nàng với một nụ cười thích thú khi chàng nhồi lại thuốc súng và đưa nó cho nàng. “Lúc đó tôi bị quyết rũ nhắm bắn vào một mục tiêu gây tổn thương cơ.”

Như cõi thiên đường

Chương 23

“Mặc dù vậy, anh đã không làm,” nàng nhắc chàng, nâng khẩu súng lên và nhắm vào nhánh cây.
“Điều gì làm cô chắc chắn như vậy?”
“Anh đừng nói với tôi là bản thân anh không tin là việc giết một người nào đó là không hợp đấy nhé.” Nàng nâng khẩu súng lên, nhắm và bắn, hoàn toàn trượt mục tiêu. “Tôi có trí nhớ rất tốt.” Nàng nói.
Nàng nâng một khẩu súng khác lên. “Tôi ngạc nhiên khi nghe điều đó,” chàng dài giọng, rồi quay lại phía mục tiêu.
Elizabeth nhắm bắn vào đoạn cuối của nhánh cây và cười vui sướng. “Tôi bắn được nó rồi. Vậy là anh bắn được ba còn tôi được một.”
“Tôi bắn được sáu.” chàng chữa lại.
“Trong trường hợp đó, tôi sẽ bắt kịp đó, hãy cẩn thận.” Chàng đưa súng cho nàng và Elizabeth nheo mắt nhắm bắn cẩn thận.
“Tại sao cô lại huỷ hôn?” nàng giật nảy mình ngạc nhiên, cố gắng tự chủ nói giọng chế nhạo: “Tử tước Mondevale là người tương đối cao thượng không thèm quan tâm đến những lời bàn tán về việc vị hôn thê của anh ta nhảy cẫng lên vì vui mừng với anh ở trong nhà gỗ trong rừng và trong nhà kính.” Nàng nổ súng và bắn trượt.
“Trong mùa lễ hội đó còn bao nhiêu đối thủ?” chàng hỏi tiếp.
Nàng hiểu là chàng muốn ám chỉ là có bao nhiêu người lại cầu hôn nàng và rõ ràng niềm kiêu hãnh không cho phép nàng nói là không có cũng như không cho phép nàng nói qúa nhiều về chuyện đó. “à” nàng nói cố gắng không để lộ sự ghê tưởm khi nghĩ đến người theo đuổi béo ụ với một nhà đầy thiên sứ của nàng. Chàng đang đưa khẩu súng lên khi nàng nói. “Ngài Francis Belhaven là một.”
Thay vì bắn ngay lập tức như chàng thường làm trước đây, chàng có vẻ như ngắm bắn quá lâu. “Belhaven là một ông già,” chàng nói, súng nổ và một nhánh cây gẫy xuống.
Khi chàng nhìn nàng đôi mắt chàng lạnh như băng, gần như thể chàng nghĩ nàng thật tệ. Elizabeth tự nói với bản thân mình rằng nàng đã quá tưởng tượng khi cho rằng cả hai người đã thân thiện hơn, thật là suy nghĩ viễn vông. Nàng quay lại mục tiêu, nâng súng lên và ngắm bắn.
“Những người khác là ai?”
Nàng cảm thấy bớt căng thẳng khi nghĩ rằng chàng sẽ không tìm được khuyết điểm gì để giễu cợt người bạn ham thích thể thao và ẩn dật của mình, nàng nói với một nụ cười kiêu căng nhẹ nhàng. “Huân tước John Marchman,” rồi nàng nổ súng.
Ian bật cười gần như chết nghẹn vì cười. “Marchman” chàng nói khi nàng quắc mắt lên nhìn chàng và đâm mạnh báng súng vào bụng chàng. “Chắc là

cô đùa."
"Anh phá hỏng cú bắn của tôi." nàng phản đối.
"Hãy làm lại," chàng nói nhìn nàng vừa chế nhạo, hoài nghi và thích thú.
"Không, tôi không thể bắn khi anh cứ cười như thế. Và tôi sẽ cám ơn anh nếu anh bỏ hết những nụ cười ngớ ngẩn đó ra khỏi khuôn mặt anh. Huân tước Marchman là một chàng trai rất dễ thương."
"Anh ta quả thực là như vậy," Ian nói với một nụ cười chọc tức. "Và cũng tốt như cú bắn của cô vậy, bởi vì anh ta ngủ với khẩu súng của mình và những chiếc cần câu nữa. Cô sẽ mất cả cuộc đời mình để ì ạch vượt qua những dòng suối và lê bước qua những cánh rừng."
"Tôi thực sự rất thích câu cá." nàng nói, cố gắng một cách tuyệt vọng để không đánh mất sự điềm tĩnh của mình. "Và Ngài Francis có thể hơi già hơn tôi một chút nhưng những ông chồng lớn tuổi thường dễ tha thứ và ân cần hơn những người trẻ."
"Ông ta sẽ phải dung thứ nhiều đấy," Ian nói tập trung sự chú ý vào khẩu súng.
Elizabeth cực kỳ tức giận vì anh thình lình tấn công nàng khi mà vừa đây thôi nàng đã nghĩ tuy họ chưa thật sự hoà nhã với nhau nhưng dù sao họ cũng cố gắng cư xử một cách khách sáo với nhau. "Tôi phải nói rằng anh thật là không trưởng thành và chín chắn hơn một chút nào cả.
Trán của chàng nhăn lại khi thoả thuận ngừng chiến của họ bắt đầu tan rã. "Cô có ý quái quỷ gì khi nói điều đó?"
Elizabeth kiềm chế bản thân, nhìn anh một cách kiêu hãnh, kinh khỉnh của giai cấp qúy tộc mà cô sinh ra. "ý tôi là," nàng nói, cực kỳ nỗ lực để nói một cách rõ ràng và lạnh lùng, "là anh hành động một cách thiếu đứng đắn như thể tôi đã làm một điều gì đó tồi tệ, xấu xa, trong khi sự thật là bản thân anh cũng không có ý định nghiêm túc, chỉ là một kẻ chuyên đi yêu đương lăng nhăng. Anh nói thật ra không hề ngại ngùng vì anh thật ra không thể phủ nhận được điều đó."
Chàng kết thúc việc nhồi thuốc nổ trước khi nói. Trái ngược với biểu hiện trên khuôn mặt dám nắng của mình, giọng nói của chàng hoàn toàn nhẹ nhàng. "Trí nhớ của tôi hình như không được tốt như cô. Ai đã nói về tôi như vậy?"
"Anh trai tôi là một." Nàng nói, không thể chịu đựng được sự giả vờ nhẹ nhàng của chàng.
"a, đúng, Robert danh giá," chàng nhắc lại, nhấn mạnh từ "danh giá với vẻ cực kỳ mỉa mai. Chàng quay lại mục tiêu và bắn, nhưng nó đi rất xa so với mục tiêu.
"Anh thậm chí còn bắn không đúng cây." Elizabeth ngạc nhiên nói. "Tôi nghĩ anh đã nói là anh đã lau súng một cách cẩn thận," nàng thêm vào khi

thấy anh bắt đầu cẩn thận thả súng vào một chiếc bao bằng da, nhưng vẻ mặt cực kỳ lơ đãng.
Chàng ngẩng lên nhìn nàng, nhưng nàng có cảm tưởng là chàng gần như quên mất nàng đang đứng ở đó. "Tôi vừa quyết định mai sẽ làm." chàng nói chẳng ăn nhập vào đâu cả rồi đột ngột đi về phía ngôi nhà, máy móc đặt những khẩu súng lên mặt lò sưởi. Rồi đến bên bàn, cau mày vẻ suy nghĩ, rồi rót đầy một ly rượu và uống cạn. Chàng tự nói với bản thân mình là không có gì khác biệt trong việc nàng cảm thấy thế nào khi nàng nghe anh trai nàng nói điều dối trá đó. Một điều nữa là nàng đã đính hôn khi đó và như nàng đã thú nhận, nàng coi quan hệ của họ chỉ là một một mối quan hệ lăng nhăng qua đường. Niều kiêu hãnh của nàng đã phải chịu đựng rất xứng đáng nhưng không có gì tệ hơn cả. Vả lại, Ian cáu kỉnh nhắc nhở bản thân mình là, chàng đã hứa hôn một cách chính thức và người phụ nữ đó xứng với chàng thật không hay ho gì khi bận tâm một cách ngu ngốc đến Elizabeth Cameron.
"Tử tước Mondevale là người tương đối cao thượng không thèm quan tâm đến những lời bàn tán về việc vị hôn thê của anh ta nhảy cẫng lên vì vui mừng với anh ở trong nhà gỗ trong rừng và trong nhà kính." Nàng đã nói như vậy về việc huỷ hôn của mình.
Rõ ràng là vị hôn thê của nàng huỷ hôn là vì chàng và Ian cảm thấy dằn vặt khó chịu vì tội lỗi mà chàng hoàn toàn không thể xua đuổi nó đi được. Lười biếng chàng rót một ly rượu nữa, nghĩ đến việc đem đến mời Elizabeth. ở bên cạnh chai rượu, là lá thư Elizabeth đang viết dở. Bắt đầu là "Alex thân yêu..". nhưng không phải là do những chữ trong đó làm quai hàm chàng bạnh ra giữ tợn mà là kiểu chữ viết. Rõ ràng, gọn gẽ, biểu hiện học vấn uyên thâm và chính xác. Hoàn toàn phù hợp với kiểu chữ của một giáo sư. Không phải là kiểu chữ ẻo lã của con gái, khó đọc nguệch ngoạc như trong bức thư mà chàng đã cố luận trước khi chàng hiểu được là nàng muốn gặp chàng ở nhà kính.
Chàng cầm bức thư lên, nhìn nó một cách hoài nghi, lương tâm của chàng bắt đầu đập thẳng vào chàng để trả thù. Chàng nhìn lại bản thân mình rồi chàng nhận ra là người đã săn đuổi nàng ở cái nhà kính khốn kiếp đó và cảm giác có tội trào lên trên toàn thân chàng như axít vậy. Ian đặt mạnh cốc rượu xuống như thể nó có thể làm cho chàng dũ sạch được sự tự căm ghét bản thân mình, rồi chàng quay lại và chậm rãi đi ra ngoài. Elizabeth đang đứng trên một thảm cỏ, vài mét về phía họ tập bắn. Một ngọn gió nhẹ làm đung đưa những cái cây và làm cho mái tóc tuyệt đẹp của nàng tung bay một bức tranh đẹp không thể tưởng tượng được. Chàng dừng lại cách nàng vài mét, nhìn ngắm nàng hồi tưởng lại cô gái đẹp như một nữ thần trong bộ váy màu xanh, đầy vẻ cao quý nhưng cũng rất tách biệt như thể cô thuộc về một tầng lớp nào đó xa xôi mà không ai có thể chạm tới; rồi lại là một thiên thần giận

dữ bất chấp một căn phòng đầy đàn ông trong nhà phòng đánh bài; rồi người đàn bà khêu gợi hấp dẫn trong căn nhà gỗ trong rừng, nhấc mái tóc của nàng lên để hong khô bên lò sưởi và cuối cùng, cô gái hoảng sợ đẩy mạnh chậu hoa về phía chàng để ngăn chàng hôn nàng. Chàng hít một hơi dài và đút tay sâu vào túi quần để giữ cho mình đừng chạm vào người nàng nếu chạm vào người nàng chàng sẽ phát điên lên mất.
"Thật là một cảnh tượng tuyệt đẹp" nàng nói quay lại nhìn chàng.
Thay vì đáp lại lời nàng, Ian lại hít một hơi dài và nói cộc lốc, "Tôi muốn nói chuyện với cô một lần nữa về những việc đã xảy ra đêm cuối cùng chúng ta gặp nhau. Tại sao cô đến nhà kính?"
Elizabeth cố ngăn cảm giác thất vọng, chán nán của mình. "Anh biết là tại sao tôi lại đến đó mà. Anh gửi cho tôi một bức thư. Tôi nghĩ đó là từ Valerie – Em gái của Charise và tôi đến nhà kính."
"Elizabeth tôi không gửi cho cô một bức thư nào cả mà tôi nhận được một cái."
Thở dài bực tức, Elizabeth tựa vai vào cái cây bên cạnh nàng. "Tôi không biết tại sao chúng ta lại trở lại chủ đề này một lần nữa. Anh không tin tôi và tôi cũng không tin anh." Nàng trờ đợi một cơn giận dữ của chàng, nhưng chàng chỉ nói nhẹ nhàng, "Tôi rất tin cô. Tôi đã nhìn thấy bức thư cô để lại trên bàn trong nhà. Cô có kiểu chữ viết rất đẹp."
Cảm thấy bất ngờ vì giọng nói nghiêm trang của chàng và lời khen ngợi nhẹ nhàng của chàng, nàng nói ngập ngừng "cám ơn".
"Bức thư mà cô nhận được," chàng tiếp tục. "Có kiểu chữ viết như thế nào?"
"Tồi tệ, anh viết sai chính tả từ nhà kính." Nàng nói.
Môi chàng nở một nụ cười rầu rĩ. "Tôi đảm bảo với cô là tôi có thể đánh vần chính xác từ đó, tôi có thể nói là chữ viết của tôi có thể không đẹp bằng cô nhưng nó cũng không đến nỗi khó đọc và nghệch ngoạc đâu. Nếu cô nghi ngờ tôi sẽ rất sẵn lòng chứng minh điều đó."
Trong giây lát Elizabeth nhận ra chàng không nói dối và một cảm giác thật bị phản bội tồi tệ đang dần dần hình thành trong tâm chí nàng. "Cả hai chúng ta đều đã nhận được những bức thư mà không phải do chúng ta viết. Ai đó có ý định dụ chúng ta đến đó và tôi nghĩ là có thể khám phá ra được điều đó."
"Không ai có thể độc ác đến như vậy." Elizabeth hét lên, ôm lấy đầu, trái tim nàng cố gắng phủ nhận cái mà đầu óc nàng đã nhận ra đó phải là sự thật.
"Có ai đó đã làm." "Đừng nói với tôi điều đó," nàng nức nở, không thể chịu đựng được việc có một ai đó muốn phá huỷ cuộc sống của nàng. "Tôi sẽ không tin điều đó. Đó chắc chắn phải là một sự nhầm lẫn." Nàng nói dữ dội, nhưng những cảnh tượng trong cái buổi cuối tuần khủng khiếp ấy chậm chạp hiện lên trong tâm trí nàng. Valerie khăng khăn nài nỉ Elizabeth cố gắng thử

lôi kéo Ian Thornton mời nàng nhảy…Valerie hỏi những câu hỏi chọc ngoáy khi nàng từ ngôi nhà gỗ trở về….người hầu đưa cho nàng một lá thư và nói đó là từ Valerie. Valerie, người mà nàng tin tưởng như một người bạn thân thiết của mình. Valerie với gương mặt đẹp và đôi mắt thận trọng…
Cảm giác đau đớn việc bị phản bội gần như được nhân lên gấp đôi làm nàng muốn quỵ, vòng tay xung quanh thân mình, Elizabeth cảm thấy như thể mình đang bị nát vụn ra thành từng mảnh. "Đó là Valerie." Nàng nói nghẹn ngào. "Khi tôi hỏi tên người hầu anh đưa cho anh ta bức thư anh ta nói là Valerie." Hành vi hiểm độc tồi tệ của cô ta làm nàng rùng mình. "Tôi cứ cho rằng đó là anh giao cho cô ta và cô ta đưa cho người hầu mang đến cho tôi."
"Tôi không bao giờ làm những việc kiểu như thế," chàng nói ngắn gọn. "Trông cô khiếp sợ khi khám phá ra điều đó."
Chàng cảm thấy giận dữ vì rằng những việc nàng chỉ làm cho tất cả mọi việc càng trở nên tệ hơn, bởi vì thậm chí chàng không thể nhún vai một cách lịch sự và cho qua tất cả mọi chuyện. Nuốt nghẹn, Elizabeth nhắm mắt lại và hồi tưởng lại cảnh tượng Valerie đi cùng với Tử tước Mondevale ở công viên. Cuộc sống của Elizabeth hoàn toàn tan vỡ tất cả chỉ bởi vì một người mà nàng tin tưởng như một người bạn thèm muốn vị hôn thê của nàng. Những giọt nước mặt lăn dài trên khuôn mặt nàng và nàng nói đứt quãng, "đó là trò bịp bợm. Cuộc sống của tôi bị phá huỷ chỉ bởi một trò bịp bợm."
"Tại sao?" chàng hỏi. "Tại sao cô ta lại làm những điều như thế đối với cô?"
"Tôi nghĩ là cô ta thèm muốn Mondevale và" Elizabeth biết rằng nếu nàng còn nói nữa thì nàng sẽ khóc oà lên mất và nàng lắc mạnh đầu, quay đi tìm kiếm một nơi nào đó để khóc một mình cho vơi bớt nỗi thống khổ này.
Không muốn nàng đi mà không cố gắng chút nào để an ủi nàng, Ian nắm lấy vai nàng và kéo nàng tựa lên ngực mình, xiết chặt cánh tay khi nàng cố gắng thoát ra. "Đừng, xin đừng," chàng thì thầm trên tóc nàn. "Đừng đi. Cô ta không đáng để em khóc đâu."
Bị sốc vì bị giữ chặt trong vòng tay của chàng làm cho Elizabeth cảm thấy khổ sở hơn kết hợp với những cảm xúc đau đớn khiến Elizabeth gần như tê liệt. Đầu của nàng bị áp chặt vào ngực chàng, khiến cho những giọt nước mắt của nàng ướt đẫm áo chàng, người nàng thì rung lên nức nở.
Ian xiết chặt cánh tay hơn như thể chàng có thể làm tan biến nỗi đau của nàng bằng cách giữ nàng gần hơn và khi đã im lặng giữ chặt nàng trong vài phút, chàng bắt đầu liều lĩnh chọc ghẹo nàng để nàng quên đi. "Nếu cô ta biết em bắn tốt như thế nào," chàng thì thầm, "Cô ta không bao giờ dám thách thức đâu." cánh tay chàng đặt nhẹ lên đôi má đẫm ướt của nàng và nhè nhẹ nhè nhẹ đẩy nó tựa vào ngực mình. "Em nên thách đấu với cô ta, em biết không." Những cơn thổn thức của Elizabeth đã bớt dần và Ian thêm vào với vẻ căng thẳng, "tốt nhất, Robert nên đứng cạnh em. Anh ta không phải là tay

súng xuất sắc như em nhưng anh ta nhanh kinh khủng lắm."
Một tiếng cười nhỏ thoát ra từ cô gái đang tựa trong vòng tay mình làm Ian thích thú tiếp tục, "mặt khác, nếu em cầm súng ngắn, em sẽ có một vài mục tiêu để chọn và chúng không dễ…"
Khi anh không nói tiếp, Elizabeth thở một hơi dài run run. "Lựa chọn gì?" nàng cuối cùng cũng thì thầm trên ngực chàng sau một vài phút.
"Lựa chọn nên bắn vào đâu, là một," chàng đùa, vuốt ve nhè nhẹ lưng nàng. "Robert mặc một quần bằng vải bao bố, vì vậy anh mới nhắm bắn vào cái tua. Anh thấy là em nên bắn vào cái nơ trên váy của Valerie." Vai của Elizabeth rung lên rồi một nụ cười thoát ra.
Tràn ngập cảm giác nhẹ nhõm, Ian giữ tay trái vòng quanh thân hình nàng và nhẹ nhàng dùng hai ngón tay chạm vào cằm nàng và nâng gương mặt nàng lên. Đôi mắt tuyệt đẹp của nàng vẫn còn vương vài giọt lệ, nhưng một nụ cười run run nở trên đôi môi đỏ thắm của nàng. chàng nói tiếp vẻ chêu trọc, "một cái nơ không phải là thách thức gì lớn lao đối với một chuyên gia thiện xạ như em. Anh nghĩ em nên yêu cầu cô ta đeo một giải băng ở giữa những ngón tay của cô ta để em có thể bắn vào đó.
Bức tranh tưởng tượng đó thật lố bịch làm Elizabeth nén cười. Không còn nhận biết được là mình đang làm gì, Ian di chuyển ngón tay cái từ cằm của nàng lên bờ môi của nàng, chà xát nhẹ nhàng lên cái tạo vật căng mọng hấp dẫn đó. Chàng cuối cùng cũng nhận ra mình đang làm gì và dừng lại.
Elizabeth nhìn cái cằm bạnh ra của chàng. Nàng hít một hơi dài sợ hãi, cảm giác chàng sắp hôn mình và rồi lại quyết định là không nên làm điều đó. Sau một vài phút bối rối choáng váng, Elizabeth không còn biết đây là bạn bè hay thù địch nữa, nàng chỉ biết một điều là nàng cảm thấy an toàn và yên tâm trong vòng tay chàng. Và khi cái khoảng khắc cánh tay chàng bắt đầu nới lỏng dần và nét mặt của chàng lại trở nên xa cách, nàng không còn chắc chắn là nàng muốn nói gì hoặc thậm chí là nàng muốn gì, nàng chỉ biết thì thầm run run, đầy bối rối và là một lời cầu khẩn không thể hiểu được, đôi mắt nàng tìm kiếm chàng: "Xin anh-"
Ian thấy rõ là nàng muốn yêu cầu gì, nhưng chàng chỉ phản ứng lại bằng một cái nhan trán dò hỏi.
"Tôi-" nàng bắt đầu, cảm thấy khó chịu bởi cái nhìn ranh mãnh trong đôi mắt chàng.
"Gì?" chàng thúc dục.
"Tôi không biết chính xác," nàng thừa nhận. Tất cả những gì mà nàng biết chắc chắn là nàng muốn có thêm vài phút nữa trong vòng tay của chàng.
"Elizabeth nếu em muốn hôn anh, tất cả những gì mà em phải làm là đặt môi em lên môi anh."
"Cái gì!" "Em nghe rồi đấy." "Thật là kiêu ngạo-" chàng lắc đầu quở trách

nhẹ nhàng. “Không cần phản đối một cách trong trắng với anh. Nếu em đột nhiên muốn khám phá tìm hiểu cặn kẽ anh hơn thì hãy nhìn những điều tốt đẹp giữa hai chúng ta bây giờ chứ không phải là nhìn về quá khứ.”
Lời tuyên bố của chàng nàng chỉ nghe được rõ ràng câu “điều tốt đẹp giữa hai chúng ta” điều đó làm nàng thấy nguôi ngoai cơn giận dữ rồi lại chợt thấy bối rối. Nàng ngước nhìn chàng ngạc nhiên dò hỏi trong khi cánh tay chàng vẫn xiết chặt nàng. Ngượng ngập, nàng liếc nhìn đôi môi đẹp như tạc của chàng, quan sát nó nở một nụ cười ểu oải, đó là một nụ cười kích thích quyến rũ không thể tưởng tượng được và nhích từng chút từng chút một cánh tay chàng lại xiết chặt nàng hơn.
“Em sợ khám phá ư?” chàng hỏi và đó lại là cái chất giọng khàn khàn như nàng nhớ, nó lại một lần nữa làm nàng thấy cuốn hút một cách kỳ lạ, chính xác như đã từng trước đây. Bàn tay chàng đặt lên cái eo nhỏ nhắn của nàng, “em hãy quyết định đi,” chàng thì thầm và trong cái cảm giác bối rối của sự cô đơn và khao khát, nàng vô phương phản kháng khi chàng cúi xuống. Một dòng điện chạy dọc thân thể nàng khi môi chàng chạm lên môi nàng, nàng hầu như tê liệt. Nàng chờ đợi sự đam mê mạnh mẽ, choáng váng mà chàng đã thể hiện cho nàng thấy trước kia, mà không nhận ra rằng nàng không hề hưởng ứng. Vẫn đứng đó và căng thẳng, nàng chờ đợi để trải nghiệm lại niềm khoái cảm mạnh mẽ bị ngăn cấm trước kia….muốn trải nghiệm nó chỉ một lần nữa, một khoảng khắc nữa thôi. Nhưng thay vì vậy nụ hôn của chàng nhẹ, mơn man một cách dịu dàng….như trêu tức vậy.
Nàng cứng người lại và rồi hơi tách người ra và chàng liền nhìn chằm chằm một cách uể oải từ môi nàng rồi đến mắt nàng. Khô khan chàng nói, “nó không giống cách trước đây mà anh nhớ.”
“Tôi cũng vậy,” Elizabeth thừa nhận, không nhận ra rằng chàng ám chỉ nàng thiếu sự đáp ứng.
“Hãy cẩn thận thử lại một lần nữa?” Ian mời mọc, vẫn sẵn sàng tự cho phép bản thân mình có một vài phút thích thú tham dự niềm đam mê này, miễn là không giả vờ là một việc không là gì cả nhưng rằng bản thân chàng vẫn không mất kiểm soát.
Sự dịu dàng thích thú trong giọng nói của chàng cuối cùng cũng làm cho nàng nghi ngờ rằng chàng đang thích thú điều này như thể một kiểu trò chơi thú vị hoặc có lẽ là một thách thức và nàng nhìn chàng có vẻ sốc. “Đây có phải là một một trận đấu không?”
“Em có muốn tạo bước vào ranh giới không?”
Elizabeth lắc đầu và rồi nàng đột ngột đầu hàng ký ức bí mật của nàng về sự dịu dàng và niềm đam mê mãnh liệt trước đây. Nhưng như tất cả các ký ức khác của nàng về chàng, ám ảnh vẫn không thôi buông tha nàng. Vừa bực tức vừa buồn bã, nàng nhìn chàng và nói, “Tôi không nghĩ nên như vậy.”

“Tại sao không?”
“Anh đang chơi một trò chơi, nàng nói với chàng một cách thành thật, đặt tay lên đầu với vẻ mệt mỏi thất vọng, “và tôi không hiểu luật chơi.”
“Chúng không thay đổi,” chàng nói. “Nó vẫn giống như trò chơi mà chúng ta đã chơi trước đây khi anh hôn em và,” chàng nhấn mạnh đầy ý nghĩa, “em hôn anh.”
Sự chỉ trích thẳng thừng của chàng về sự thiếu đáp ứng của nàng làm nàng vừa ngượng ngập vừa muốn thúc một cú vào cẳng chân chàng nhưng một cánh tay của chàng vẫn đang xiết chặt quanh eo nàng trong khi cánh tay kia vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng nàng.
“Em nhớ như thế nào?” chàng chòng ghẹo khi môi chàng đến gần hơn. “Cho tôi thấy đi.” chàng chạm nhẹ môi lên môi nàng, cọ xát một cách nhẹ nhàng và mặc dù giọng nói của chàng có vẻ hài hước, khoảng khắc đó những sự đụng chạm vuốt ve đó thực sự là một nhu cầu cấp bách hơn là một thách thức; Elizabeth trả lời chậm dãi, nàng tựa vào ngực chàng hơn, còn cánh tay thì nhẹ nhàng di chuyển trên chiếc áo sơ mi bằng lụa của chàng, cảm giác những bắp thịt của chàng trở nên căng thẳng hơn, phản ứng lại cánh tay của chàng xiết chặt lưng nàng hơn làm nàng nghẹt thở. Miệng chàng mở miệng nàng ra và Elizabeth cảm thấy trái tim nàng bắt đầu đập những nhịp cuồng loạn. Lưỡi của chàng đánh nhẹ lên môi nàng, chêu chọc, mời gọi và Elizabeth hoàn toàn mất tự chủ và trả đũa bằng một cách duy nhất mà nàng biết. Trượt bàn tay mình lên vai chàng xiết chặt lại, nàng hôn lại chàng vừa e thẹn vừa dữ dội, cho phép chàng tách môi nàng ra, rồi khi lưỡi chàng thăm dò trong miệng nàng, nàng liền tiếp nhận.
Nàng cảm thấy hơi thở gấp gáp của chàng cùng lúc Ian cảm thấy sự thèm muốn bắt đầu len lỏi trong từng huyết quản của chàng. Chàng nói với bản thân mình là hãy để nàng đi và chàng cố gắng, nhưng cánh tay nàng vuốt ve mái tóc chàng cổ chàng, miệng nàng mềm mại, ngọt ngào và kích thích quá. Với một nỗ lực đau đớn chàng giật mạnh đầu lên, nhưng rồi không thể di chuyển một chút nào hơn nữa ra khỏi cái miệng mềm mại của nàng. “Khốn kiếp” chàng thì thầm nhưng cánh tay chàng lại xiết chặt toàn bộ thân thể nàng vào cơ thể đang cứng lại của mình.
Trái tim nàng đập một cách hoang dại như con chim bị cầm tù vậy, nàng liếc nhìn đôi mắt cháy âm ỉ của chàng trong khi tay chàng đặt lên đầu nàng giữ chặt lấy đầu nàng, thì chàng đột ngột cúi xuống. Miệng chàng hung hăng mở miệng nàng ra một cách đòi hỏi, thọc sâu vào dữ dội và cơ thể Elizabeth đáp ứng lại hoàn toàn sự kích thích đó, cánh tay nàng vòng qua lưng chàng, người nàng tựa vào chàng và hôn trả lại chàng. Với vẻ đói khát dữ dội chàng tách môi nàng ra, lưỡi chàng tìm kiếm, kích thích. Elizabeth cuốn lấy lưỡi chàng trong miệng nàng, những ngón tay nàng vuốt ve mơn trớn quai hàm

chàng mặt chàng nhẹ nhàng, ngây thơ. Sự thèm muốn gầm lên trong thân thể Ian như một làn sóng dữ và chàng miết mạnh tay chàng dọc cột sống nàng, bắt nàng bắt nàng tiếp xúc mạnh mẽ hơn nữa với cơ thể đói khát của chàng, phủ miệng nàng lên toàn bộ miệng nàng; hôn nàng một cách đói khát tàn bạo mà chàng không thể kiểm soát được. Bàn tay chàng cứ vuốt ve dọc thân hình nàng, rồi rồi xiết chặt dữ dội, nàng điều chỉnh cho thân thể nàng khít chặt với thân thể chàng, không nhận ra hoặc là không bận tâm đến sự cấp bách tăng dần của chàng bởi nàng cũng không còn kiểm soát được nữa.
Tự động, cánh tay chàng đặt lên ngực nàng, rồi khi chàng nhận ra mình đang làm gì, chàng dứt mạnh miệng ra khỏi miệng nàng, cố đấu tranh với việc tiếp tục hôn nàng hoặc là xem tất cả những việc xảy ra như thể một trò đùa. Không người đàn bà nào mà chàng biết lại có thể đốt cháy sự thèm khát thuần khiết không thể kiểm soát được của chàng như nàng chỉ sau vài nụ hôn.
“Nó thật giống như tôi nhớ,” nàng thì thầm, giọng nói nghe đầy thất bại, bối rối và tan vỡ.
Nó còn hơn như chàng như. Mạnh mẽ hơn, hoang dại hơn…và có một lý do mà nàng không biết đó chàng không thể kháng cự lại được sự cám dỗ và đang muốn hôn nàng nhiều nhiều hơn nữa. Chàng chỉ mới vừa bị đánh bại với ý nghĩ điên rồ ấy thì một giọng nói đàn ông đột ngột vang lên đằng sau họ.
“Chúa ơi, có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Chương 24

Elizabeth giật mình kinh hoàng, nàng ngước nhìn người đàn ông trung niên mặc một chiếc áo mục sư đang lao tới từ cách đó vài mét.
“Ta nghe đã nghe thấy có tiếng súng-” người đàn ông tóc hoa râm thở hổn hển, tựa mình vào một cái cây gần đấy, tay đặt lên trái tim, ngực nhấp nhô.
“Ta nghe thấy điều đó khi ở dưới thung lũng và ta nghĩ-”
Ông ta đột nhiên dừng lại, đôi mắt cảnh giác của ông di chuyển từ gương mặt tái mệt mỏi và mái tóc rối bù của Elizabeth đến bàn tay của Ian đang đặt nơi eo của nàng.
“Nghĩ điều gì cơ?” Ian hỏi với một giọng nói làm Elizabeth như bị đánh một cú nó bình tĩnh một cách không ngờ, coi việc họ vừa mới ôm chặt nhau đầy đam mê chẳng là gì cả.

ý nghĩ đó mới chỉ vừa mới xuất hiện trong đầu óc méo mó của nàng thì nét mặt của ông ta cứng lại vì hiểu biết. "Ta nghĩ," ông ta nói mỉa mai, đứng thẳng người dậy, tiến về phía trước, vuốt lại mái tóc và quần áo, "là anh đang cố gắng giết một ai đó. Cái mà," ông ta tiếp tục với vẻ nhẹ nhàng hơn khi dừng lại trước mặt Elizabeth, "Cô Throckmorton-Jones có vẻ nghĩ là nhất định có thể xảy ra khi cô ta gửi ta đến đây."
"Lucinda?" Elizabeth há hốc miệng, cảm thấy như thể thế giới sụp dưới chân nàng. "Lucinda gửi ông đến đây?"
"Đúng vậy," vị mục sư nói, cúi xuống nhìn như mắng mỏ bàn tay Ian, cái vẫn đang để trên eo của Elizabeth. Cảm giác xấu hổ làm nàng đỏ mặt lên vì nhận ra rằng mình vẫn đang đứng trong vòng ôm của Ian, Elizabeth vội vàng đẩy tay của Ian ra và bước sang hướng khác. Nàng gắng hết sức để làm một điều gì đó, để bào chữa cho hành vi đáng xấu hổ của họ, nhưng vị mục sư vẫn tiếp tục nhìn Ian một cách chăm chú, chờ đợi. Cảm giác như thể mình sẽ phá vỡ sự im lặng căng thẳng nàng này, Elizabeth ném một cái nhìn van này về phía Ian và thấy chàng cũng đang chăm chú nhìn vị mục sư có vẻ không hề xấu hổ cũng như không có ý xin lỗi mà là với vẻ vừa thích thú vừa cáu tiết.
"Thế nào?" cuối cùng vị mục sư cũng nhìn Ian và nói, "Anh không có gì phải nói với ta sao?"
"Chào buổi chiều, Cháu không mong sẽ gặp chú cho đến ngày may, thưa chú."
"Rõ ràng là như vậy," vị mục sư vặn lại vẻ mỉa mai không che dấu. "Chú" Elizabeth thốt lên, mở to mắt vẻ hoài nghi nhìn Ian Thornton, người rõ ràng là không tuân theo các luật lệ của đạo đức với nụ hôn say đắm của mình và đã đòi hỏi nàng ngay đêm đầu tiên nàng gặp chàng.
Như thể vị mục sư đọc được ý nghĩ của nàng, ông nhìn nàng, đôi mắt màu nâu của ông ánh lên vẻ thích thú. "Ngạc nhiên ư, cháu yêu quý? Điều đó còn làm cho cả ta nữa tin là Chúa cũng có tính hài hước."
Elizabeth bật cười kích động khi nàng nhìn vẻ mặt trơ trơ của Ian có vẻ nao núng khi vị mục sư nhanh nhẹn kể một sự tích về nỗi khổ của ông khi là chú của Ian" "Cháu không thể tưởng tượng được là ta đã phải cố gắng đến khổ sở như thế nào khi ta bắt buộc phải an ủi những cô gái trẻ khóc lóc những người đã ném ra những cái mồi nhử với hy vọng Ian hài lòng. Và cháu cũng không thể tưởng tượng là ta đã cảm giác như thế nào Ian tham gia một cuộc đua và một giáo dân của ta đã nghĩ là Ian là một người lý tưởng cho việc theo dõi những vụ cá độ để khiển trách" Elizabeth cười vang thích thú tiếng cười của nàng vang khắp ngọn đồi và vị mục sư, lờ đi cái nhìn khó chịu của Ian, tiếp tục vẻ vô tình, "Ta đã mất hàng giờ, hàng tuần, hàng tháng với cái đầu gối hay đau này để cầu nguyện cho tâm hồn bất tử của ông ta-"

“Khi chú kết thúc việc liệt kê những tội lỗi của cháu, Duncan,” Ian cắt ngang, “cháu sẽ giới thiệu với chú người bạn của cháu.”
Thay vì giận dữ vì giọng điệu của Ian, vị mục sư trông có vẻ hài lòng. “Ian, tất cả ý của ta là” ông nói nhẹ nhàng. “Chúng ta luôn luôn tuân theo những chuẩn mực.” Trong giây lát Elizabeth choáng váng nhận ra là bài diễn văn chỉ trích đáng hổ thẹn mà nàng đã cho rằng vị mục sư sẽ phát biểu khi lần đầu tiên ông nhìn thấy họ đã được phát biểu sau đó một cách tinh vi và khéo léo. Chỉ có một điều khác biệt là vị mục sư tử tế này chỉ nhắm vào một mình Ian, không khiển trách nàng và tránh cho nàng bị bẽ mặt hơn nữa.
Ian rõ ràng cũng nhận ra điều đó, bước tới bắt tay chú mình, nói vẻ khô khan, “chú trông rất khỏe, Duncan bất chấp cái đầu gối hay đau của chú. Và,” chàng nói thêm, “cháu có thể đảm bảo với chú là bài thuyết giảng của chú cũng có giá trị hùng biện ngang nhau bất kể cháu đang đứng lên hay ngồi xuống.”
“Đó là bởi vì cháu có khuynh hướng đáng thương là luôn lơ mơ ở giữa chúng,” vị mục sư đáp lại với một chút cáu kỉnh, bắt tay Ian.
Ian quay lại giới thiệu Elizabeth. “Cho phép cháu giới thiệu Qúy cô Elizabeth Cameron, khách của cháu.”
Elizabeth nghĩ là lời giới thiệu này có vẻ còn khó chịu hơn là bị nhìn thấy hôn Ian và nàng vội vàng lắc đầu. “Không chính xác. Tôi chỉ là là một” tâm trí nàng trở nên trống rỗng và vị mục sư một lần nữa giải cứu cho nàng. “Một người lữ khách bị kẹt lại đây,” ông tiếp lời. Mỉm cười, ông cầm lấy tay nàng. “Ta hoàn toàn hiểu được vấn đề. Ta đã có một cuộc gặp gỡ thú vị với cô Throckmorton của cháu và cô ấy là người cấp tốc gửi ta đến đây, như ta đã nói. Ta hứa là ở lại đây đến ngày mai hoặc là ngày kia khi cô ấy có thể quay lại.”
“Ngày mai hoặc ngày kia ư? Nhưng họ sẽ trở về hôm nay mà.”
“Có một tai nạn không may, nhỏ thôi,” ông vội vàng đảm bảo. “Con ngựa khó chịu đá cô ấy, Jake nói với ta như vậy.”
“Lucinda bị có nặng không ạ?” Elizabeth hỏi, cố gắng nghĩ cách để đến chỗ Lucinda.
“Con ngựa đã đá Ông Wiley,” vị mục sư chữa lại, “và chỉ có một điều bị tổn thương là niềm kiêu hãnh của Ông Wiley đại loại như vậy. Và cô Throckmorton thấy có trách nhiệm phải rèn luyện con ngựa, nó đã không cho cô ấy cưỡi nó nên ông Wiley mới phải bảo ban nó, đáng tiếc là cô ấy đã làm rơi mất cái ô vì vậy mà cô ấy đá con ngựa,” ông giải thích, “kết quả không may là qúy cô đáng kính ấy bị bong gân. Cô ấy được băng bó và quản gia của ta đang chăm sóc cô ấy. Cô ấy sẽ khá hơn đủ để đặt chân lên bàn đạp ngựa trong ngày mai hoặc quá lắm là ngày kia.”
Quay lại Ian, ông nói, “Ta hoàn toàn nhận thức được là đã làm cho cháu

ngạc nhiên, Ian. Tuy vậy, nếu cháu có ý trả đũa ta bằng cách lấy đi của ta một ly Maderia tuyệt hảo của cháu, ta sẽ phải quyết định ở lại đây cả tháng luôn."
"Tôi sẽ đi vào trước và và lấy vài ly rượu trước," Elizabeth nói, cố gắng lịch sự rời đi để họ được riêng tư. Khi Elizabeth đi về phía trước nàng nghe Ian nói, "nếu chú hy vọng có một bữa ăn ngon, chú đã đến nhầm nơi. Cô Cameron đã thử hy sinh bản thân mình trên bàn thờ nội trợ sáng nay và cả hai chúng cháu suýt thoát chết vì nỗ lực của cô ấy. Cháu sẽ nấu bữa tối," chàng kết thúc, "Và nó có thể không tốt lắm đâu."
"Chú sẽ thử làm bữa sáng," vị mục sư tốt bụng tình nguyện.
Khi Elizabeth đi khỏi tầm nghe, Ian hỏi nhẹ nhàng, "thương tích của người phụ nữ đó thế nào?"
"Thật khó nói, ta cho là cô ấy gần như là giận dữ nhiều hơn."
"Là ý gì?" vị mục sư dừng lại trong giây lát, rồi ông nói, "cô ấy ở trong tình trạng hiếm thấy. Hết sức bối rối, lộn xộn. Giận dữ nữa. Một mặt, cô ấy sợ rằng cháu có thể quyết định biểu lộ sự quan tâm đặc biệt của cháu đối với Qúy cô Cameron, rõ ràng đó là cách mà cháu đang làm khi ta đến đây." ông ném một cái nhìn diễu cợt về phía đứa cháu trai điềm tĩnh của mình, Duncan thở dài và nói tiếp, "Cùng lúc đó, cô ấy tin chắc nói rằng qúy cô trẻ tuổi của cô ấy có thể sẽ cố gắng bắn cháu bằng chính khẩu súng của cháu, cái mà ta rõ ràng hiểu là cô ấy muốn nói là quý cô của cô ấy đã cố làm một lần. Điều đó làm ta sợ khi ta nghe thấy tiếng súng làm ta tức tốc lên đây."
"Chúng cháu bắn vào những mục tiêu kia." vị mục sư gật đầu nhưng ông quan sát Ian với vẻ mặt nghiêm trang.
"Có điều gì làm chú bực mình ư?" Ian hỏi.
Vị mục sư ngần ngại, rồi lắc đầu, như thể cố gắng xua đuổi những ý nghĩ nào đó ra khỏi đầu. "Cô Throckmorton có nói với ta một số điều, nhưng ta không tin lắm."
"Có thể do còn mơ màng vì bị thương chăng," Ian nói, nhún vai cho qua vấn đề đó.
"Có lẽ," ông nói, lại nghiêm trang. "Nhưng ta thì không và ta có nhớ là cháu đã nói về việc đính hôn với một người tên là Christina Taylor.
"Cháu đã."
Khuôn mặt của ông nhăn lại khiển trách. "Rồi cháu có lý do gì để bào chữa cho cảnh mà ta vừa chứng kiến vài phút trước?"
Giọng Ian cộc lốc. "Một sự điên rồ." Họ quay trở lại ngôi nhà, vị mục sư im lặng và suy nghĩ, Ian thì dữ tợn. Sự xuất hiện không đúng lúc của Duncan không làm cho chàng khó chịu, nhưng bây giờ khi đam mê của chàng cuối cùng đã nguội bớt đi, chàng điên tiết lên vì phản ứng không thể kiểm soát được của cơ thể chết tiệt của chàng trước Elizabeth Cameron. Khoảng khắc

khi miệng chàng chạm vào miệng nàng đầu óc của chàng như thể tê liệt. Bây giờ chàng cứ nghĩ đi nghĩ lại chính xác về những gì mà nàng đã làm, trong cánh tay chàng nàng như một thiên thần quyến rũ. Những giọt nước mắt của nàng rơi hôm nay là bởi vì trò dối trá của bạn nàng. Tuy nhiên hai năm trước nàng đã gần như cắm sừng anh chàng Mondevale tội nghiệp mà không hề day dứt. Hôm nay nàng lại điều tĩnh nói về việc có thể cưới tên già dê Belhaven hoặc là John Marchman và trong cùng thời điểm đó lại hăm hở đáp ứng lại chàng, hôn chàng dữ dội, nhiệt tình. Phẫn nộ và ghê tưởm thay thế cho nỗi tức dữ. Nàng nên cưới Belhaven, chàng quyết định. Tên dê già ấy hoàn toàn phù hợp với nàng, họ có thể thành một đôi ăn ý trong mọi việc ngoại trừ tuổi tác của họ. Marchman, mặt nào đó có phần đáng khen hơn là Elizabeth bừa bãi, nàng sẽ làm cuộc đời của anh ta trở thành địa ngục.
Bất chấp gương mặt thiên thần của mình, Elizabeth Cameron vẫn luôn là một đứa bé hư hỏng, một kẻ tán tỉnh tài giỏi với rất nhiều đam mê hơn là sự khôn ngoan.
Với một ly rượu trên tay và những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời tối đen như mực, Ian đứng quan sát con cá đang được nấu trên bếp với vẻ mặt hơi dịu lại, do đêm thật yên tĩnh, và cũng do ly rượu mà chàng vừa uống. Bây giờ, khi chàng quan sát ngọn lửa lách tách, chàng chỉ thấy làm tiếc một điều là sự xuất hiện của Elizabeth làm chàng cảm thấy thiếu thốn trầm trọng không khí thanh bình và yên tĩnh mà chàng đã muốn tìm kiếm khi đến đây. Chàng đã làm việc như điên gần như cả năm qua và chàng tính về nơi này, nơi mà chàng luôn luôn tìm thấy sự yên bình mỗi khi trở về.
Khi lớn lên, chàng nhận ra chàng cần tiến lên phía trước rằng chàng cần rời khỏi nơi này để tạo ra con đường riêng của mình và chàng đã thành công. Bây giờ, chàng trở về đây, tìm kiếm một điều gì đó mà chàng đã luôn không tìm được, điều gì đó thật khó nắm bắt. Khi đã giàu có và có quyền lực, đã thoã mãm những gì mà chàng đặt ra cho mình khi bước chân ra đi. Chàng chợt thấy chàng đã đi quá xa, quá xa, thay đổi quá nhiều để có thể thích ứng lại với cuộc sống ở nơi đây. Chàng phải thừa nhận là khi chàng quyết định cưới Christina. Chàng đã nhận ra là cô sẽ không bao giờ thích nơi này, nhưng cô sẽ điều khiển và quản lý tất cả những ngôi nhà khác của chàng bằng vẻ duyên dáng và đĩnh đạc.
Christina xinh đẹp, sành điệu và đầy đam mê. Cô ta phù hợp với chàng hoàn toàn nếu không chàng đã không cầu hôn. Trước khi làm điều gì đó, chàng luôn tính toán tất cả mọi vấn đề một cách chu đáo, theo logic, chi li trước sau, rồi quyết định nhanh chóng và hành động mau lẹ. Tóm lại là chỉ có một điều hấp tấp vội vàng và nhẹ dạ mà chàng đã từng làm một lần đó là hành vi của chàng hai năm trước trong cái cuối tuần khốn kiếp ấy, khi chàng gặp Elizabeth Cameron. Bây giờ mọi việc đang lập lại chàng phải tránh xa nó,

tránh thật xa.
“Anh thật là nhát gan, thiếu can đảm,” Elizabeth nói một cách hớn hở với chàng sau bữa ăn tối khi nàng rửa những chiếc đĩa, “khi để tôi nấu bữa sáng trong khi anh nấu ăn rất tốt.”
“Không hẳn là như vậy,” Ian nói nhẹ nhàng khi chàng rút đầy hai y rượu và mang chúng đến bên chiếc ghế cạnh lò sưởi. “Chỉ có một thứ tôi biết nấu đó là nấu món cá.” chàng đưa một ly cho Duncan, rồi ngồi xuống và nhấc chiếc nắp của cái hộp bên cạnh bàn, lấy ra một điếu xì gà mà người ta làm riêng cho chàng. Chàng nhìn Elizabeth và nói với vẻ nhã nhặn máy móc, chàng hỏi, “cô có phiền không?”
Elizabeth liếc nhìn điếu xì gà, mỉm cười và lắc đầu, rồi nàng dừng lại, nhớ đến một ký ức về hình ảnh chàng đứng trong vườn hai năm về trước. Chàng đang hút một điếu xì gà khi chàng nhìn thấy nàng đứng đó quan sát chàng. Nàng vẫn còn nhớ rõ ràng khuôn mặt đẹp như tạc của chàng lấp lánh dưới ánh sáng bàng bạc khi chàng khum tay lại để che ngọn lửa. Nàng mỉm cười run run khi nhớ đến đoạn ký ức đó, và nàng ngẩng đầu lên hết nhìn điếu xì gà lập lèo đến khuôn mặt Ian, tự hỏi không biết chàng có nhớ đến điều đó như nàng không.
Đôi mắt chàng gặp mắt nàng với vẻ dò hỏi lịch sự, gõ nhẹ vào điếu xì gà và quay lại nhìn nàng. Chàng không nhớ; nàng có thể thấy rõ điều đó. “không, tôi không phiền gì đâu,” nàng nói, cố giấu nỗi thất vọng đằng sau nụ cười nhợt nhạt.
Vị mục sư, người quan sát tất cả mọi thay đổi và chú ý đến nụ cười gượng gạo của Elizabeth, ông thấy rõ là sự bối rối của Ian khi đối xử với Elizabeth trong xuốt bữa ăn. Ông nhấc ly rượu lên môi, lén lút quan sát Elizabeth, rồi lại quay sang Ian, người đang hút điếu xì gà.
Thái độ của Ian làm Duncan phải chú ý nó cực kỳ kỳ quặc. Phụ nữ thường thấy ở Ian sức hấp dẫn không thể cưỡng nỗi, và như vị mục sư biết rất rõ, Ian chưa bao giờ cảm thấy bị lương thâm thúc ép khi chấp nhận lời mời gọi của những người đàn bà. Trong quá khứ, Ian luôn luôn đối xử với những người đàn bà ngả vào vòng tay mình với vẻ vừa coi họ như thú tiêu khiển vừa dịu dàng, chăm sóc. Thậm chí khi đã mất hứng thú đối với cô ta, Ian vẫn tiếp tục đối xử với cô ta vẻ quyến rũ không bao giờ hết và lịch sự nhã nhặn hết mức, bất kể cô ta là một cô hầu hay là con gái của một bá tước.
Từ những điều đó, Duncan thấy ngạc nhiên, thậm chí là hoài nghi không thể hiểu nổi, khi hai giờ trước Ian vừa mới giữ Elizabeth Cameron trong vòng tay như thể chưa bao giờ có ý định cho phép dời đi và bây giờ Ian đang lờ Elizabeth đi. Sự thật là, không có gì đáng phê phán trong cách đối xử của Ian đối với Elizabeth, nhưng lờ đi thì hơi lạ.
Ông tiếp tục quan sát Ian, hy vọng là nhìn thấy Ian lén lút quan sát

Elizabeth, nhưng cháu trai của ông đã lấy một cuốn sách và bắt đầu đọc như thể nó muốn xua đuổi Elizabeth Cameron ra khỏi tâm trí hoàn toàn. Sau khi ném một đoạn đối thoại thăm dò, vị mục sư hỏi Ian, "Năm qua mọi thứ vẫn tốt đẹp đối với cháu phải không, ta có thể thấy là vậy?"
Ngẩng đầu lên, Ian nói với một nụ cười ngắn, "không hẳn như cháu mong muốn, nhưng cũng đủ tốt."
"Những vụ mạo hiểm của cháu không thành công ư?"
"Không phải là tất cả."
Elizabeth đứng yên trong giây lát, rồi nàng lấy một chiếc khăn và bắt đầu lau những chiếc đĩa, cố gắng lờ đi những gì nghe được. Hai năm trước Ian nói với nàng rằng nếu mọi việc tốt đẹp với chàng thì chàng có thể chu cấp được cho nàng. Rõ ràng là chúng không mấy tốt đẹp, điều đó giải thích tại sao chàng lại sống ở đây. Trái tim nàng tràn ngập sự đồng cảm khi nàng hình dung việc giấc mơ lớn của chàng không đạt được. Mặt khác, chàng cũng không ở trong tình trạng quá tệ, nàng nghĩ đến ngọn đồi xinh đẹp hoang dã xung quanh đây và ngôi nhà ấm cúng này với những cửa sổ rộng lớn nhìn xuống phong cảnh dưới thung lũng. Nó không thể sánh với Havenhurst nhưng nó có vẻ đẹp hoang dã riêng. Hơn nữa, nó không phải trả tiền để giữ những gia nhân như ở Havenhurst, nơi qúa rộng lớn so với lợi tức thu được. Nàng không sỡ hữu Havenhurst, không hẳn như vậy, mà là nó sở hữu nàng. Ngôi nhà nhỏ này thật xinh đẹp, với mái nhà duyên dáng và một vài căn phòng rộng rãi, nó vừa đủ để có thể quan tâm. Nó là một chỗ nương thân ấm áp mà không phải cần phải có nhiều người chăm sóc nó, không phải lo lắng về những đám vữa sẽ sụp xuống khỏi những bức tường và không tốn kém khi sửa chữa.
Rõ ràng là Ian không nhận ra là chàng thực sự may mắn như thế nào hoặc, chàng còn tốn thời gian của mình ở những câu lạc bộ của các qúy ông hoặc là bất cứ nơi nào mà chàng đánh bạc với hy vọng tạo dựng sự giàu có của mình. Chàng đang ở đây, trong cái nơi thô sơ nhưng tuyệt đẹp này nơi mà chàng trông hoàn toàn thoải máu, nơi mà chàng thuộc về….Một ý định chợt xuất hiện trong óc nàng rằng nàng gần như là mong muốn được sống ở đây.
Khi tất cả mọi thứ được lau sạch và cất đi, Elizabeth quyết định lên lầu. Trong bữa tối nàng nhận ra là Ian đã không gặp chú chàng một thời gian dài và nàng cảm thấy một điều thích đáng nên làm là để họ được riêng tư nói chuyện với nhau.
Mắc chiếc khăn lên móc, nàng cởi chiếc tạp dề và đi về phía hai người đàn ông, chúc ngủ ngon. Vị mục sư cười và chúc nàng có những giấc mơ đẹp. Ian ngẩng đầu lên và lơ đãng nói, "Chúc ngủ ngon."
Sau khi Elizabeth lên lầu, Duncan quan sát cháu trai của mình đọc sách, nhớ lại những bài học trong ngôi nhà của cha xứ mà ông đã dạy Ian khi còn là

một cậu bé. Giống như cha Ian, Duncan rất thông minh và tốt nghiệp đại học, khi Ian 13 tuổi chàng đã đọc và miệt mài những quyển sách của sinh viên đại học. Sự ham muốn tiếp thu kiến thức của Ian là không thể dập tắt được, trí tuệ của chàng cực kỳ khác thường làm cả Ducan và cha của chàng ngày càng kính sợ. Không cần đến bút lông và giấy viết, Ian có thể tính toán những phép toán phức tạp và cho kết quả trong đầu, cho ra những câu trả lời trước cả khi Duncan quyết định là nên làm các nào để tính ra kết quả.
Ngoài những điều đó ra, khả năng toán học hiếm có đã cho phép Ian đính toán được rất nhanh và chính xác những canh bạc; chàng có thể tính toán được tỷ lệ đặt cược hoặc là vòng quay của các con bài với một độ chính xác khủng khiếp - điều mà Duncan thường chỉ trích là lạm dụng quà tặng của Chúa và rằng sự thiên tài này hoàn toàn không có lợi ích gì cả. Ian vừa có sự kiêu căng, ngạo mạn của nòi giống quý tộc bậc cao của người Anh, vừa có tính tình nóng nảy, kiêu hãnh và cứng đầu cứng cổ của người Scolt; và sự kết hợp đó tạo nên một con người khác thường, người luôn luôn tự đưa ra những quyết định của riêng mình và không bao giờ cho phép bất kỳ ai điều khiển những quyết định của chàng. Vị mục sư cảm thấy với những đức tính đó sẽ dự báo trước một kết cục không mấy tốt đẹp, khi suy nghĩ những điều đó vị mục sư muốn thảo luận với Ian nhưng chàng gạt đi. Ian quyết định tất cả mọi thứ, không hề có những sai lầm như con người thường mắc phải và chàng tin vào điều đó, tin hơn bất cứ ý kiến của ai khác.
Chỉ có một vấn đề mà quyết định của chàng chẳng giải quyết được gì, theo quan điểm của Duncan đó là vấn đề của ông chàng. Chỉ cần đề cập một chút xíu về Công tước Stanhope là Ian cũng có thể nổi điên lên trong khi đó Duncan muốn thảo luận về chủ đề của ông chàng một lần nữa, dù vậy ông có chút ngập ngừng khi đề cập đến vấn đề đau đớn này. Mặc dù Ian rất yêu mến và kính trọng Duncan, ông biết rằng cháu trai của ông gần như lập tức có thể quay lưng lại không một chút chần chừ đối với bất kỳ ai đi quá xa hoặc làm điều gì đó tổn thương chàng sâu sắc.
Ký ức về cái ngày mà Ian quay trở lại nhà ở tuổi 19 sau chuyến đi đầu tiên của chàng làm cho vị mục sư nhăn mặt đau đớn. Cha mẹ của Ian và em gái chàng, quá háo hức múôn gặp chàng, đã có một chuyến đi tới Hernloch để gặp chàng, nghĩ là sẽ làm cho chàng ngạc nhiên.
Hai đêm trước khi chuyến tàu của Ian về đến cảng, ngôi nhà trọ nhỏ nơi mà gia đình hạnh phúc đó đang ngủ đã bị cháy và cả ba người đều chết trong ngọn lửa. Ian đi qua cái nơi đổ nát đó trên đường trở về, mà không biết rằng nơi chàng đi qua là nơi mà gia đình chàng bị thiêu sống.
Chàng trở về đây, nơi mà Duncan đang đợi chàng để thông báo cái tin khủng khiếp đó cho chàng. “Mọi người ở đi đâu cả rồi? Chàng hỏi khi bước vào nhà, ngay lập tức đi vòng quanh nhà, tìm kiếm trong những căn phòng trống

rỗng. Nhưng chỉ có con chó săn của Ian là chào đón chàng, chạy sộc vào, sủa vang mừng rỡ, nhảy chồm lên. Shadow – cái tên không phải là hợp với màu lông của nó mà là về sự tận tâm tuyệt đối của nó với chủ, người mà nó tôn sùng từ khi còn là một con chó nhỏ – nó điên cuồng thể hiện sự vui sướng về sự trở về của chủ. "Tao cũng rất nhớ mày, cô gái," Ian nói, cúi xuống, vuốt ve bộ lông đen mượt của nó, "tao có quà cho mày đây," chàng nói với nó và nó ngay lập tức ngừng cọ mõm vào chàng và hếch mũi lên, nghe ngóng và chờ đợi, đôi mắt thông minh của nó nhìn chăm chú gương mặt chàng. Đó là luôn luôn là cách giữa bọn họ, hơi kỳ quặc, gần như là sự liên lạc, giao tiếp thần bí giữa một bên là con người và con chó thông minh tôn sùng chủ.

"Ian," vị mục sư nói vẻ buồn rười rượi và như thể chàng cảm nhận được nỗi đau đớn tận cùng của việc đơn độc trên thế gian này, Ian bất động. Chàng chậm chạp đứng thẳng người dậy và quay lại, con chó theo sát, nó nhìn Duncan với vẻ đột ngột căng thẳng hệt như chủ nó vậy.

Nhẹ nhàng nhất có thể, Duncan thông báo là gia đình chàng đã chết. Duncan là một mục sư, ông được học rất tốt trong việc làm dịu nỗi đau của thân nhân những người quá cố, nhưng trước đây ông chưa bao giờ phải đối mặt với việc dồn nén cảm xúc, khống chế một cách cứng rắn nỗi đau mà Ian thể hiện lúc đó và ông bối rối, lúng túng không biết phải đối xử ra sao. Ian không hề khóc hay nổi giận; toàn bộ thân thể và gương mặt của chàng cứng đơ, cố gắng chống lại nỗi đau khốn cùng, loại bỏ nó vì chàng nhận thức được rằng nó có thể phá huỷ chàng. Đêm đó, khi Duncan cuối cùng cũng đi khỏi, Ian đang đứng bên cửa sổ, nhìn ra bầu trời tối đen, con chó đứng bên cạnh. "Hãy mang nó đi với chú vào làng và mang nó cho ai đó." chàng nói với Duncan với giọng nói dứt khoát.

Bối rối, Duncan dời tay khỏi nắm đấm cửa. "Mang ai theo với chú?"

"Con chó." "Nhưng cháu nói là cháu có ý định ở lại đây ít nhất là nửa năm để giải quyết mọi việc cơ mà."

"Hãy mang nó đi với chú," Ian nói cộc lốc. Trong khoảng khắc Ducan hiểu điều Ian đang làm và ông thấy sợ điều đó. "Ian, vì lòng kính Chúa, con chó này tôn sùng cháu. Thêm nữa, nó là một bạn đồng hành tốt của cháu ở đây."

"Hãy cho nó cho nhà MacMurty ở Calgorin," Ian ngắt lời và Duncan miễn cưỡng mang con chó không sẵn lòng, đi theo ông. Phải vòng một chiếc dây quanh cổ để kéo nó đi.

Một tuần sau Shadow gan dạ tìm được đường vượt qua tỉnh và xuất hiện ở ngôi ngà.

Duncan đến và cảm thấy một nỗi xúc động chặn ngang cổ ông khi Ian cương quyết từ chối chấp nhận sự hiện diện của con chó. Ngày tiếp theo Ian tự mình mang con chó trở lại Calgorin với Duncan. Sau khi ăn tối với gia đình,

Shadow đợi chàng trong khi chàng lên ngựa đi về phía hàng rào nhưng khi nó bắt đầu đi theo chàng, Ian quay lại và khắc nghiệt ra lệnh cho nó ở lại. Shadow ở lại bởi vì Shadow không bao giờ không tuân lệnh của Ian. Duncan ở lại sau đó một vài giờ nữa và khi ông rời khỏi, Shadow vẫn đứng bên hàng rào, đôi mắt của nó nhìn chăm chăm vào chỗ rẽ của con đường, đầu nó ngả sang một bên, chờ đợi, như thể nó từ chối tin rằng Ian thực sự có ý muốn bỏ nó lại ở đây.
Nhưng Ian không bao giờ quay trở lại với nó.

Như cõi thiên đường

Chương 25

Đó là lần đầu tiên Duncan nhận ra là tâm trí của Ian có sức mạnh khủng khiếp, nó có thể hoàn toàn gạt bỏ tất cả mọi cảm xúc, xúc động của bản thân khi chàng muốn. Với suy luận logic điềm tĩnh Ian quyết định không thể lay chuyển nổi là tách bạch bản thân chàng ra khỏi bất cứ thứ gì có thể là nguyên nhân làm chàng đau đớn hơn nữa. Bức hoạ của cha mẹ chàng và em gái chàng được cẩn thận gỡ xuống, khỏi cái nơi mà nó thuộc về, cất vào hòm, để tất cả chúng ở lại ngôi nhà cả ký ức của chàng.
Một thời gian ngắn sau cái chết của gia đình chàng, có một lá thư từ ông chàng, Công tước Stanhope. Hai thập kỷ sau khi từ bỏ con trai vì ông cưới mẹ Ian, Công tước viết cho chàng một lá thư yêu cầu chàng để cho ông được đền bù; lá thư của ông đến ba ngày sau vụ hoả hoạn. Ian đọc và quăng nó đi, như cách chàng đã làm với một tá thư sau đó trong vòng 7 năm trở lại đây, tất cả đều được gửi cho chàng.
Ian là một người ương bướng nhất mà Dunca từng biết đến. Khi còn là một cậu bé, với sự bình tĩnh, quả quyết, trí tuệ tuyệt vời và cứng đầu cứng cổ tất cả những điều đó luôn làm cha mẹ của Ian phải dừng lại. Như cha của Ian một lần đã nhận xét vẻ giễu cợt năng khiếu của con trai, “Ian cho phép chúng ta đỡ nó lên vì nó yêu chúng ta, không phải bởi vì nó nghĩ chúng ta mạnh hơn nó. Nó đã biết là chúng ta không mạnh hơn nó, nhưng nó không muốn làm tổn thương lòng tự trọng nhạy cảm của chúng ta khi nói điều đó.”
Ian có khả năng lạnh lùng quay lại với tất cả những ai có lỗi với mình. Ducan có một hy vọng nhỏ nhoi là có thể làm dịu quan điểm của chàng đối với ông bây giờ – ông có thể khẩn khoản cầu xin sự hiểu biết của Ian khi mà có vẻ như tâm trạng của Ian đang có một chút vấn đề. Và không thể để đến khi Công tước Stanhope bị bỏ lại quá xa đằng sau Ian như con Shadow đã

bị.
Phân vân, Duncan ủ rũ nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trong khi đó ở phía đối diện Ian đang cầm một tờ tài liệu và quan sát ông trong im lặng suy đoán. Cuối cùng chàng cũng nói, "Bởi vì tay nghề nấu ăn của cháu không tệ như thường lệ, cháu cho rằng có lý do khác cho sự cau có của chú."
Duncan gật đầu, đứng lên đi về phía ngọn lửa nhẩm lại trong óc những lý lẽ để chuẩn bị tranh luận. "Ian, ông của cháu viết thư cho ta." vị mục sư bắt đầu, quan sát nụ cười vui vẻ của Ian tan biến dần và gương mặt chàng cứng lại sắt đá. "Ông ấy yêu cầu chú đứng ra làm trung gian thay mặt ông ấy và cố thuyết phục cháu xem xét lại việc gặp ông ấy."
"Chú đang lãng phí thời gian đấy," Ian nói, giọng của chàng cứng rắn. "Ông ấy là gia đình của cháu mà," Duncan cố gắng thử một lần nữa.
"Toàn bộ gia đình cháu đang ngồi trong căn phòng này," Ian gầm lên. "Cháu không thừa nhận ai khác cả."
"Ông ấy chỉ có mỗi cháu là người thừa kế." Duncan kiên trì tiếp tục. "Đó là vấn đề của ông ấy, không phải của cháu. "Ông ấy sắp chết, Ian."
"Cháu không tin điều đó."
"Chú thì rất tin ông ấy. Hơn nữa, nếu mẹ cháu còn sống, bà ấy cũng sẽ xin cháu giảng hoà với ông ấy. Nó sẽ làm cho chị ấy dẹp bỏ được ý nghĩ vì cưới chị ấy mà cha cháu bị chối bỏ, chị ấy đã bị dằn vặt cả cuộc đời mình. Ta không cần phải nhắc cháu là mẹ cháu là người thân duy nhất của ta. Ta yêu chị ấy và nếu như ta có thể tha thứ cho người đã đối xử không tốt với chị ấy, làm tổn thương chị ấy, thì ta không hiểu tại sao cháu lại không thể làm điều đó."
"Chú là người đầy lòng khoan dung," Ian kéo dài giọng gay gắt, chế nhạo.
"Cháu thì không, cháu chỉ tin vào điều cháu nhìn thấy mà thôi."
"Ông ấy sắp chết, chú nói cho cháu biết."
"Và cháu cũng nói cho chú biết" Ian nhấn mạnh từng từ vẻ khắc nghiệt "cháu không cần những thứ khốn kiếp của ông ta."
"Nếu cháu không cho là việc chấp nhận tước hiệu là cần thiết đối với cháu, hãy làm điều đó vì cha cháu. Nó thuộc về ông ấy một cách chính đáng, đây là cơ hội cuối cùng để cháu bớt khắc nghiệt đấy Ian. Ông cháu cho phép cho có hai tuần để xoay chuyển cháu trước khi tước hiệu được chuyển cho người thừa kế khác. Chuyến đi của cháu đến đây đã bị trì hoãn hai tuần rồi. Có thể đã quá muộn-"
"Đã quá muộn 11 năm rồi," Ian đáp lại lạnh băng và rồi trong khi vị mục sư quan sát chàng, nét mặt của Ian biến đổi từ đau đớn sang lạnh lùng. Quai hàm cứng lại của chàng giãn ra và rồi chàng cầm tờ giấy trên tay bỏ lại vào hộp. Chàng liếc nhìn Duncan và vui vẻ nói, "ly của chú đã hết rồi, Mục sư, chú có muốn tiếp không?"

Duncan thở dài và lắc đầu. Thế là hết, chính xác như Duncan đã đoán trước. Ian đã đóng sầm cánh cửa đối với ông của chàng và không có gì có thể làm chàng thay đổi. Khi chàng trở nên điềm tĩnh và vui vẻ như thế này, Duncan có kinh nghiệm là Ian sẽ không bao giờ thay đổi. Bởi vì ông đã phá huỷ buổi tối đầu tiên của ông với cháu trai, nên ông nghĩ chẳng còn gì để mất nữa, ông sẽ chọc vào một vấn đề khác nhạy cảm nữa, mà chắc chắn chàng sẽ rất bực mình. "Ian, về Elizabeth Cameron. Cô đi kèm với cô ấy có nói vài điều-"

Một nụ cười không thật, đầy cảnh giác nở trên gương mặt Ian, "cháu không có thời gian để tiếp chuyện chú nữa, Duncan. Kết thúc ở đây."

"Nhưng.." "Không gì cả nữa."

"Điều này chú có thể chứng thực được."

"Cháu chẳng hứng thú."

Duncan thấy cùng sự kiên quyết, cùng sự lạnh lùng, điềm tĩnh, vui vẻ như khi nói về ông chàng. Có nghĩa là chàng đã quyết tâm hoàn toàn hài lòng với ý nghĩ của mình và không ai, không cái gì có thể xâm chiếm được vào nơi mà chàng cất nó vào. Căn cứ vào phản ứng của Ian đối với Elizabeth Cameron, nàng bây giờ bị bỏ vào cùng một danh sách với Công tước Stanhope. Nản lòng, Duncan nhấc chai rượu lên và rót đầy một ly. "Có một điều chú chưa bao giờ nói với cháu," ông giận dữ nói.

"Là điều gì ạ?" Ian hỏi.

"Chú ghét nhất khi nào cháu quay lại vui vẻ và dễ chịu. Chú thích cháu tức giận hơn. Chí ít là khi đó chú biết chú vẫn có cơ may chạm đến cháu."

Đáp lại sự tức giận của Duncan, Ian chỉ lấy một quyển sách và bắt đầu đọc trở lại.

Như cõi thiên đường

Chương 26

"Ian cháu có thể ra ngoài khi và xem điều gì giữ Elizabeth lại đó không?" vị mục sư yêu cầu khi ông thành thạo lật miếng thịt muối trên chảo. "Chú đã bảo cô ấy ra ngoài đó 15 phút trước để lấy vài quả trứng

Ian ném những khúc củi vừa bổ xuống bên cạnh lò sưởi, phủi hai bàn tay vào nhau và đi tìm người khách của mình. Một cảnh tượng và những tiếng động chào đón chàng khi chàng đến trước cửa kho thóc làm chàng đột ngột dừng lại. Elizabeth vừa rơi phịch xuống đất và đang trừng trừng nhìn con gà mái đang hung hăng lao vào nàng. "Đó không phải lỗi của tao," nàng kêu

lên. “Tao không thèm thích trứng của mày, thêm nữa tao cũng ghét mùi của mày. Khi nàng nói, nàng lén lút nhìn xuống bàn chân con gà, giọng nàng vẻ phân trần và hối lỗi, “Bây giờ, nếu mày cho tao lấy chỉ bốn quả thôi, tao sẽ không ăn nó đâu Nhìn này,” nàng nói thêm, tiến hơn một chút về phía con gà đang xù lông lê, “tao sẽ không quấy rầy mày thêm nữa đau, chỉ một tí thôi, tao chỉ đặt nhẹ tay vào thôi, ối” nàng kêu lên khi con gà hung hăng mổ vào cổ tay nàng.
Elizabeth nhảy lên, rồi nàng giật nảy mình xấu hổ khi giọng nói chế nhạo của Ian vang lên” “cô thực sự không cần phải xin phép đâu, cô biết không,” chàng nói, tiến về phía trước. “Chỉ cần để cho nó thấy ai là chủ bằng cách đến gần như thế này này…”
Và không khó nhọc gì cả chàng lấy hai quả trứng phía dưới con gà, hoàn toàn không cố gắng tấn công chàng; rồi chàng làm điều tương tự với hai con khác. “Trước đây cô chưa ở chuồng gà lần nào ư?” Ian hỏi, công bằng nhìn nhận rằng Elizabeth Cameron trông thật đáng yêu với mái tóc rối tung và gương mặt bối rối.
“Không,” nàng nói ngắn gọn. “Tôi chưa từng. Những con gà chán chết.”
Chàng nén cười. “Quả thật chúng như vậy. Nhưng cô không biết là chúng ý thức được việc cô cảm thấy chúng là xúc vật sao.”
Elizabeth liếc nhìn chàng thật nhanh, cố tìm hiểu việc gì đang xảy ra. Nàng cảm thấy bối rối vì những thay đổi của chàng nó làm nàng thấy đau. Chàng cười với nàng, thậm chí là đùa với nàng, nhưng đôi mắt của chàng trống rỗng. Khi họ cùng nhau nàng thấy ngọn lửa đam mê trong đôi mắt ấy, nàng thấy sự giận dữ và thậm chí cả sự lạnh lẽo nhưng trông rỗng thì nàng chưa từng thấy bao giờ. Nàng thấy một cảm giác lạnh buốt xuyên qua thân thể nàng.
Nàng không sẵn sàng để làm bất cứ điều gì để làm cho chàng muốn nàng, nhưng nàng cũng không muốn nàng nhìn nàng theo cái kiểu xa lạ nàng, nàng thực sự không muốn mình là người lạ đối với chàng.
“Cám ơn thượng đế” vị mục sư nói khi họ bước vào căn nhà. “Trừ phi cháu thích những miếng thịt muối của cháu cháy khét, cháu tốt nhất nên ngồi xuống bàn trong khi chú làm lại.”
“Elizabeth và cháu thích thịt muốn hơi cháy hơn,” Ian nói khôi hài.
Elizabeth quay lại phía chàng nở một nụ cười uể oải nhưng sự khó chịu của nàng lớn dần lên.
“Cháu có tình cờ biết chơi bài không?” vị mục sư hỏi nàng khi bữa sáng gần kết thúc.”
“Cháu biết một số trò,” nàng nói.
“Trong trường hợp đó, khi Cô Throckmorton-Jones và Jake quay lại, có lẽ chúng ta có thể chơi một ván bài Uýt, Ian cháu có muốn tham gia không?”

Ian rời mặt khỏi ấm cà phê trên bếp lò và nói với một nụ cười giễu cợt, "không có cơ hội." Chuyển sang nhìn Elizabeth, chàng giải thích, "Duncan chơi ăn gian."
Cảm thấy buồn cười vì ý nghĩ vị mục sư chơi ăn gian Elizabeth bật cười quyến rũ. "Tôi chắc là mục sư không bao giờ làm như vậy đâu.
"Ian đúng đấy, cháu yêu," vị mục sư thừa nhận, gương mặt có vẻ bẽn lẽn. "Tuy vậy, ta không bao giờ ăn gian khi ta chơi với những người khác. Ta chỉ chơi ăn gian khi chơi cờ thôi."
"Ôi thật vậy ư." Elizabeth nói cười thoải mái. "Cháu cũng vậy."
"Nhưng cháu chơi bài uýt cơ mà?"
"Nàng gật đầu. Aaron dạy cháu chơi khi cháu 11, những bác ấy toàn thắng cháu thôi."
"Aaron là ai?" vị mục sư hỏi, cười với nàng.
"Người đánh xe của chúng cháu." Elizabeth giải thích, luôn luôn cảm thấy hạnh phúc khi nói về gia đình của nàng ở Havenhurst. "Tuy vậy, cháu chơi cờ tốt hơn, Bentner dạy cháu chơi."
"Và ông ấy là ai?" "Quả gia của chúng cháu."
"Ta hiểu." vị mục sư nói, không hiểu vì sao rất kiên nhẫn hỏi tiếp.
"Thế còn trò Domino thì thế nào?"
"Đó là trò đặc sản của bà Bodley," Elizabeth nói với ông với một nụ cười. "Quản gia của chúng cháu, chúng cháu thỉnh thoảng có chơi nhưng cháu có vẻ không đủ kiên nhẫn, cháu thấy đánh cờ là thú vị hơn.
Ian cuốn cùng cũng tham gia vào câu chuyện. Gửi cho chú mình một cái nhìn thích thú, giải thích, "Qúy cô Cameron là một phụ nữ trẻ giàu có, Duncan, chú không thể đoán được đâu." Giọng nói của chàng đầy vẻ ngụ ý rằng thực sự nàng được nuông chiều quá mức, là một đứa trẻ hư hỏng và mọi ước muốn của nàng để được đáp ứng vô điều kiện trong vòng tay của những gia nhân.
Elizabeth trở, nên cứng đờ, nàng nhận ra được rõ ràng đây là một lời lăng nhục cố ý. Duncan nhìn Ian một cách điềm tĩnh như thể ông không đồng tình với chàng.
Mặt Ian thản nhiên, nhưng trong thâm tâm chàng giật mình vì lời nói công kích của chính bản thân mình. Tối hôm qua chàng đã quyết định sẽ không có một chút cảm giác nào cả bất kể Elizabeth như thế nào và mọi việc đều đã được quyết định. Bởi vậy, đáng lẽ chẳng có gì khác biệt trong việc nàng có phải là đứa trẻ được nuông chiều, nông cạn hay là giỏi giang cả. Bây giờ, chàng phải cân nhắc không để mình bị cảm xúc chi phối và chỉ trích nàng nữa. Bất kể nàng có làm bất cứ điều gì tốt hay xấu, hoặc là như bây giờ ngồi ở bên kia chiếc bàn quyến rũ một cách cực kỳ với mái tóc vàng lấp lánh được buộc đằng sau gáy rất hợp với chiếc váy nàng đang mặc, thì chàng

cũng không được xao động. Tức tối với bản thân mình làm Ian chợt nhận ra là chàng đã bỏ lỡ một đoạn cuộc đối thoại.
"Cháu chơi trò gì với anh chị em của mình vậy?" Duncan hỏi nàng.
"Cháu chỉ có một anh trai và anh ấy ở trường ở London hầu hết thời gian."
"Tuy vậy chắc là có những đứa trẻ hàng xóm chứ?"
Nàng lắc đầu, nhấp một ngụm trà. "Chỉ có một vài gia đình sinh sống trong l•nh địa của chúng cháu nhưng mà không có ai ở cùng độ tuổi với cháu cả. Havenhurst chưa bao giờ được tưới tắm đúng cách cả, chú biết đấy. Cha cháu không nghĩ là điều đó đáng để tốn kém, vì vậy mà phần lớn những người của chúng cháu chuyển đến những lãnh địa khác phì nhiêu hơn."
"Vậy ai làm người bầu bạn với cháu?"
"Phần lớn là những gia nhân," Elizabeth nói. "tuy nhiên họ là những người rất tuyệt vời."
"Và bây giờ?" ông gợi ý. "Cháu làm điều gì để giải trí ở đó?"
Ông rất thành thạo khai thác nàng để nàng nói ra hết và ông làm cho nàng trả lời mà không có thời gian chuẩn bị từ ngữ hoặc là đủ nhanh nhẹn để đối phó.
"Phần lớn thời gian cháu chỉ bận rộn với việc chăm sóc nơi ở của chúng cháu."
"Nghe có vẻ như thể cháu rất thích điều đó," ông nói với một nụ cười. "Cháu thích ạ, rất thích. Thực tế thì có một thứ làm cháu thích nhất."
"Ta không thể tưởng tượng được."
"Đó là mặc cả một cách hăng hái để mua thực phẩm cho gia đình. Điều đó là điều đáng ngạc nhiên nhất, nhưng Bentner – quản gia của chúng cháu – nói là cháu tài trong việc đó."
"Mặc cả?" Duncan nhắc lại, ngạc nhiên.
"Cháu nghĩ là hợp lý trong việc giúp mọi người hiểu rõ nguyên nhân của những vấn đề mà họ không nhận thấy. Ví dụ, nếu một người làm bánh trong làng làm một chiếc bánh, nó làm cho ông ta, như ông ta nói mất một giờ. Bây giờ, nói đến một giờ đó, một nửa thời gian trong số đó ông ta phải sử dụng để chuẩn bị các công cụ và vật liệu."
Vị mục sư ngập ngừng gật đầu, và Elizabeth tiếp tục. "Nếu mà ông ta làm 11 cái bánh, ông ta sẽ không mất 11 giờ để làm nó, bởi vì ông ta chỉ phải làm công việc chuẩn bị có một lần thôi đúng không ạ?"
"à, đúng ông ta sẽ chỉ phải mất ít thời gian hơn là 11 giờ."
"Đó chính là suy nghĩ của cháu!" Elizabeth nói vẻ sung sướng. "Và vậy thì tại sao lại bị bắt buộc phải trả cho 11 giờ làm 11 chiếc bánh đó nếu như ông ta không phải mất 11 giờ để làm nó? Và tại sao mà một người mua nhiều lại cũng phải trả như những người chỉ mua có một cái bánh mua nhiều phải được giảm giá chứ?"
"Thật đánh ngạc nhiên." vị mục sư thừa nhận. "Ta chưa bao giờ suy nghĩ

theo hướng đó."
"Thật không may là người bán bánh trong làng cũng như vậy." Elizabeth cười lặng lẽ. "Cháu nghĩ là ông ta đã trốn khi thấy bóng dáng cháu. Chợt Elizabeth nhận ra là lời nhận xét của nàng có thể làm cho một người không ngoan như vị mục sư có thể nhận ra hoàn cảnh của nàng và nàng vội vàng nói thêm, "thực ra thì không phải vì tiền bạc, không hẳn là như vậy. Đó là nguyên tắc. Chú có hiểu không?
"Tất nhiên," Duncan nói đơn giản. "Nhà của cháu chắc là một nơi đáng yêu làm. Cháu cười bất kỳ khi nào cháu nhắc đến nó."
"Đúng vậy đó," Elizabeth nói, nụ cười âu yếm của nàng lan cả đến vị mục sư và Ian. "Đó là một nơi kỳ lạ và ở bất kỳ đâu cũng có thể nhìn thấy được những điều tuyệt đẹp. Có những ngọn đồi và vùng đất tuyệt đẹp và những khu vườn rộng rãi," nàng giải thích khi Ian nhất có vẻ chú ý đến.
"Nơi đó rộng như thế nào?" vị mục sư hỏi vẻ thân thiện. "Có 41 phòng," nàng nói.
"Và tôi sẽ là đánh cá là tất cả chúng," Ian nói góp vào vẻ nhẹ nhàng "đều treo đầy những tấm thảm và những đồ trang trí đắt tiền cùng với những đồ trang sức có đủ để treo đầy những ngón tay của cô." chàng dừng lại vẻ lạnh lùng, nhìn trừng trừng ra phía cửa sổ.
"Tất nhiên," Elizabeth nói với vẻ hoan hỉ giả tạo, liếc nhìn Ian, quyết không đầu hàng sự khiêu khích của chàng. "Có rất nhiều bức tranh của Rubens và Gainsborough và những tấm thảm của Ba tư nữa." Điều đó đã từng là sự thật, Elizabeth tự nhủ khi lương tâm của nàng lên tiếng, cho đến khi nàng bán tất cả vào năm ngoái để trả cho những khoản nợ.
Đáp lại sự đáp trả của nàng, thay vì tấn công tiếp, Ian Thornton quay lại và bắt gặp cặp mắt dữ dội của nàng và một biểu hiện kỳ quặc hiện lên trên gương mặt đẹp trai của chàng. "Tôi xin lỗi, Elizabeth," chàng nói vẻ dứt khoát, "lời nhận xét của tôi thật không đúng lúc." Và rồi chàng nói thêm khi sải bước là chàng có ý định sẽ giành cả ngày để đi săn.
Elizabeth ngạc nhiên nhìn chàng rời khỏi, trong khi vị mục sư còn nhìn theo vài phút sau khi chàng rời khỏi. Rồi ông quay lại và nhìn Elizabeth. Một nụ cười kỳ quặc, trầm ngâm chập chạm nở trên khuôn mặt ông và ánh mặt của ông sáng lên trong khi ông tiếp tục nhìn nàng. "Có gì không đúng ạ?" nàng hỏi.
Nụ cười của vị mục sư mở rộng hơn và ông tựa người ra đằng sau ghế, rạng rỡ nhìn nàng. "Hình như là như vậy," ông trả lời, rõ ràng là có vẻ rất hài lòng. "Và chú rất hài lòng về điều đó."
Elizabeth bắt đầu nghĩ đến tính cách hơi điên rồ di truyền của cái gia đình này và chỉ vì lịch sự mà nàng không nhận xét điều đó. Thay vì vậy nàng đứng lên và bắt đầu rửa những chiếc đĩa.

Khi rửa xong, nàng lờ đi sự phản đối của vị mục sư và bắt tay vào việc lau dọn sàn nhà và đánh bóng những vật dụng trong nhà. Nàng dừng lại ăn bữa chính với ông và kết thúc việc lau dọn của nàng vào giữa buổi chiều. Tinh thần của nàng đã phấn chấn hơn khi nhận thấy là mình đã hoàn thành một khối lượng công việc khổng lồ, nàng đứng giữa nhà, thán phục kết quả của những nỗ lực của mình.
“Cháu đã làm được một việc thật đáng ngạc nhiên,” Duncan nói với nàng. “Bây giờ khi cháu đã xong việc, ta vẫn phải yêu cầu cháu nên ra ngoài thưởng thức một buổi chiều tuyệt đẹp ngoài kia.” Elizabeth muốn một bồn tắm nóng hơn, nhưng vì không thể từ chối lời đề nghị nhiệt tình của vị mục sư nàng chấp nhận. Bầu trời xanh trong tuyệt đẹp, không khí trong lành và gió thổi nhẹ nhàng, mơn man. Elizabeth nhìn xuống dòng xuối phía dưới vẻ khát khao. Trước khi Ian trở về nàng muốn xuống dưới đó và tắm táp một chút. Nhưng rồi nàng nhận ra là tốt nhất không nên mạo hiểm nếu thình lình Ian trở về trong khi nàng đang tắm.
Nàng đi thơ thẩn, thưởng thức phong cảnh xung quanh, nhưng mà cảm giác trống trải kỳ quặc vì thiếu vắng Ian cứ xâm chiếm nàng. Bất cứ khi nào có sự hiện diện của chàng thì không khí xung quanh dường như có vẻ rộn ràng lên và cảm xúc của nàng cũng thay đổi điên cuồng nhưng đầy thích thú. Khi dọn dẹp nhà cửa của chàng, nàng đã quyết định là sẽ không nghĩ đến những cảm giác điên rồ của mình khi ở gần chàng nhưng rồi nàng lại thấy thiếu khi không có nó.
Đứng trên đỉnh đồi, nàng vòng tay quanh người, nhìn vu vơ về phía trước, hình dung gương mặt đẹp trai của chàng và đôi mắt màu hổ phách của chàng, nhớ lại vẻ dịu dàng trong giọng nói trầm ấm của chàng và cái cách mà chàng giữ nàng trong tay ngày hôm qua.

Chương 27

Elizabeth mơ màng nghĩ về đám cưới, nghĩ về việc có một ngôi nhà ấm cúng như ngôi nhà này với phong cảnh tuyệt đẹp như thế này. Nàng lẩn thẩn tự hỏi kiểu người đàn bà nào sẽ được Ian mang về làm vợ và tưởng tượng ra hai bọn họ ngồi bên nhau trên chiếc ghế sofa trong nhà, nói chuyện âu yếu và cùng nhau dệt những giấc mơ.
Nàng nghĩ mình thật là một người phụ nữ điên rồ, xuẩn ngốc. Nàng cứ tưởng tượng ra cảnh người phụ nữ ngồi bên cạnh chàng thực ra là nàng. Lắc

mạnh đầu đẩy những tư tưởng đi hoang ra ngoài, nàng quay lại nhìn vu vơ, không mục đích, chợt nàng nghe thấy có tiếng sột soạt ở một cái cây gần đó và nàng liếc nhìn lên. Nàng nhìn thấy một ngôi nhà trên một nhánh của cây cổ thụ khổng lồ ở gần đó, nàng như bị thôi miên. Nàng liền cất tiếng gọi vị mục sư, người vừa bước đến đằng sau nàng. "Đó là một ngôi nhà cây," nàng giải thích, đề phòng trường hợp ông không biết có cái gì đang ở trên cây. "Chú thấy có gì là không phải nếu cháu lên đó không? Cháu có thể hình dung được phong cảnh từ trên đó chắc chắn phải đẹp tuyệt vời lắm đây." Vị mục sư bước lại gần nàng và nói "không an toàn lắm đâu cháu ạ." "Chú đừng lo lắng về điều đó," Elizabeth nói vui vẻ. "Elbert thường nói cháu là một con khỉ.

"Elbert là ai vậy?" "Là một người giữ ngựa của chúng cháu," nàng giải thích. "Ông ấy và hai người thợ mộc của chúng cháu đã dựng cho cháu một ngôi nhà trên cây."

Vị mục sư nhìn gương mặt sáng bừng, rạng rỡ của nàng và ông cảm thấy không nỡ phá đi niềm vui nhỏ nhoi của nàng ông liền nói "chú cho là được nếu cháu hứa là phải cẩn thận."

"Vâng cháu hứa." Ông quan sát nàng bỏ đôi dép ra khỏi chân. Vài giây sau nàng nhanh nhẹn tiến đến cái cây, đi xung quanh nó và rồi biến mất. Duncan bị xốc khi ông nhìn thấy thấp thoáng bóng chiếc áo màu vàng nhạt của nàng và ông nhận ra rằng nàng leo lên cây mà không cần sự trợ giúp của chiếc thang cũ kỹ. Ông bắt đầu cảnh cáo nàng cẩn thận, rồi nhận ra rằng điều đó thật không cần thiết – với vẻ tự do thư thả nàng đã trèo lên được nửa cái cây và rồi nàng lên đến ngôi nhà một cách nhẹ nhàng.

Elizabeth chạm vào cánh cửa và cúi xuống bước vào bên trong. Mặc dù trông ngôi nhà có vẻ nhỏ nhưng khi nàng bước vào nàng nhận ra trần nhà đủ cao để nàng có thể đứng thoải mái mà không cần phải cúi xuống – làm cho nàng nghĩ rằng Ian Thornton hẳn phải rất cao mặc dù khi đó chàng còn nhỏ. Nàng liếc nhìn một vòng với vẻ thú vị, cái bàn cũ, ghế và một cái hộp rất to bằng gỗ là những có trong nhà cây. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ và thở mạnh cảnh vật của thung lũng và những ngọn đồi thật tráng lệ với những cây táo gai, anh đào và hoa chuông màu xanh. Rồi nàng quay trở lại căn phòng nhỏ. Nàng liếc nhìn chiếc hộp và rồi tiến lại gần nó, cúi xuống và phủi những đám bụi trên đó. Có một dòng chữ được khắc trên đó. "Đây là tài sản riêng của Ian Thornton. Kẻ nào mở nó sẽ chuốc lấy nguy hiểm. Như thể cậu bé nhận thấy lời cảnh báo chưa đủ, cậu còn khắc thêm một chiếc đầu lâu khủng khiếp bên dưới những dòng chữ.

Elizabeth quan sát những dòng chữ và nhớ rằng trên ngôi nhà cây của nàng, nơi mà nàng tổ chức rất nhiều những bữa tiệc trà đáng yêu với những con búp bê của nàng. Nàng cũng giữ những báu vật của nàng trong những chiếc

hòm, mặc dù nàng thấy không cần khắc những hình đầu lâu khủng khiếp như Ian. Một nụ cười nở trên môi nàng khi nàng cố gắng nhớ lại chính xác những báu vật mà nàng giữ trong những chiếc hòm đó là …… một chiếc vòng cổ, bố nàng đã tặng nàng khi nàng lên sáu ….. và những bộ đồ uống trà nhỏ xíu dành cho những con búp bê mà bố mẹ nàng đã tặng nàng khi nàng lên 7……và những dải duy băng của những con búp bê của nàng.
Nàng bị chiếc hộp hấp dẫn nàng cảm thấy thật khó cưỡng lại việc khám phá bí mật của cái người đàn ông hùng dũng, không thể khuất phục mà nàng biết rất rõ, bí mật của chàng khi còn là một cậu bé biết đâu những điều chàng thể hiện bây giờ chỉ là vẻ bề ngoài. Nàng đặt tay lên chiếc hộp, tự nhủ có thể chiếc hộp chỉ là rỗng không và vì vậy mà nàng không thật sự có lỗi……
Nàng nhấc nắp lên, rồi nhìn vào trong. Trên cùng là một chiếc lông vũ màu xanh – từ một con vẹt nàng cho là như vậy. Rồi có ba viên đá màu nâu trong có vẻ bình thường, có lẽ có một lý do nào đó, nó hẳn phải là rất đặc biệt đối với một cậu bé như Ian, bởi vì chúng được đánh bóng cẩn thận và rất nhẵn. Bên cạnh những viên đá có một con ốc biển to. Nhớ lại con ốc biển mà cha mẹ nàng mua cho nàng, Elizabeth cầm lên và ghé vào tai, lắng nghe âm thanh của biển trong đó; rồi nàng cẩn thận đặt xuống và nhấc những chiếc bút chì vẽ đặt ở đáy của hộp. Bên dưới chúng là một cái gì đó trông giống như một vở nháp. Elizabeth nhấc lên và lập trang đầu tiên. Mắt nàng mở to thán phục khi nàng nhìn thấy một bức phác hoạ bằng chì tuyệt đẹp một cô gái trẻ xinh đẹp với mái tóc dài bay trong gió, biển là tấm nền phía sau. Cô bé ngồi trên cát, đầu cúi xuống khi cô ghé tai nghe một con ốc biển hệt như con ốc trong hộp. Bức phác họa tiếp theo cũng là của cô bé đó, nhìn về hướng hoạ sĩ, mỉm cười như thể họ cùng chia sẻ những bí mật khôi hài. Elizabeth cảm thấy thật kính phụ và ngạc nhiên nhận ra rằng Ian thật tài giỏi khi nắm bắt được những chi tiết nhỏ nhất và đưa vào bức tranh rất tài tình. Thậm chí một tấm mề đay nhỏ vòng quanh cổ của cô gái cũng được vẽ rất đẹp.
Có một vài bức phác hoạ khác, không chỉ là cô bé đó, mà còn một đôi khác mà Elizabeth đoán là bố mẹ của Ian, và một vài bức phác hoạ về tàu biển và núi và thậm chí là một con chó. Một con giống Labrador, Elizabeth nhận ra ngay và nàng mỉm cười nhìn con chó. Tai của nó hếch lên phía trước, đầu ngả sang một bên, đôi mắt sáng lấp lánh như thể nó chỉ chờ để có cơ hội chạy theo bước chân của ông chủ.
Elizabeth đứng lặng hàng phút xúc động vì khám phá ra được mặt khác của con người Ian qua những bức tranh. Mấy phút sau nàng thoát khỏi sự mơ màng và nhận ra trong hộp còn một thứ khác – một chiếc túi bằng da. Không chú ý đến những điều mà vị mục sư đã nói khi ông cho phép nàng khám phá những điều còn ẩn khuất trong trái tim nàng, nàng vẫn cảm thấy mình như

mốt kẻ xâm phạm sự riêng tư của Ian và nàng biết là nàng không thể vượt giới hạn cho phép mình mở chiếc túi. Mặt khác, cảm giác thúc bác muốn biết nhiều hơn về người đàn ông bí ẩn người đã làm đảo lộn hoàn toàn cuộc đời nàng từ cái khoảng khắc mà nàng bắt gặp đôi mắt chàng, cảm giác thúc bách ngày càng mạnh mẽ và không thể dập tắt được. Nới lỏng những sợi dây trên chiếc túi da, nàng mở ra và một chiếc nhẫn nặng rơi vào tay nàng. Elizabeth mở to mắt nhìn, không thể tin được voà những điều mình nhìn thấy. ở giữa chiếc nhẫn đồ sộ bằng vàng một viên ngọc lục bảo rcất to và xung quanh viên ngọc lục bảo khác những hình gia huy hình một con sư tử. Nàng không phải là chuyên gia về đồ trang sức, nhưng nàng cũng không nghi ngờ gì mà cho rằng đây là một tác phẩm tuyệt vời của một thợ lành nghề và món trang sức này rất đáng giá. Nàng quan sát gia huy, cố gắng nhớ lại những tấm gia huy mà nàng đã buộc phải học và nhớ khi nàng bắt đầu chuẩn bị cho buổi lễ ra mắt đầu tiên của mình. Nàng nó rất quen nhưng không thể nhận ra được chính xác gia huy này là của dòng họ nào. Xác định là gia huy này có thể chỉ là để trang trí hơn là thật, Elizabeth đặt chiếc nhẫn trở lại túi, ngồi ngẫn ra ngẫm nghĩ. Hình như chiếc nhẫn này cũng không được Ian coi trọng như những viên đá và con ốc khi chàng còn trẻ, nàng nghĩ nếu chàng nhận ra chúng có giá trị thì chàng sẽ để chúng ở một nơi an toàn hơn. Vậy nên nàng sẽ mang nó theo và làm cho chàng chú ý đến nó. Nàng cũng mang theo cuốn sổ nháp nữa, nàng quyết định. Những bức phác hoạ thật đẹp chúng cần những chiếc khung xứng đáng, không nên để ở đây. Đóng chiếc hộp lại, Elizabeth đặt chúng trở lại nơi nàng tìm thấy chúng, mỉm cười nhìn chiếc đầu lâu. Không còn nhớ đến những đau đớn đã trải qua, trái tim Elizabeth trở nên mềm đi khi nghĩ đến cậu bé người mang giấc mơ của mình lên đây và dấu chúng như trò giấu châu báu vậy. Nhưng rồi cậu bé đã trở thành một người đàn ông thường xuyên lạnh lùng và xa cách những vẫn làm cho trái tim nàng vừa đau đớn vừa sung sướng.

Gỡ chiếc khăn ra khỏi mái tóc, Elizabeth vòng nó quanh eo rồi nàng buộc cuốn sổ vào, rồi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay để giữ cho chúng khỏi rơi ra khi nàng trèo xuống.

Ian tiến về chiếc cây từ hướng tây khi Elizabeth đi vòng quanh cái cây và biến mất. Sau khi tập bắn ở nhà kho, Ian định đi về phía ngôi nhà, nhưng rồi chàng đổi ý đi về phía cái cây.

Chống tay lên hông, chàng đứng dưới cái cây, nhìn xuống phía dưới dòng suối, trán chàng nhăn lại tư lự khi chàng tự hỏi không hiểu bằng cách nào mà nàng xuống phía dưới đó nhanh đến như vậy và biến mất ở đó. Những cành cây phía trên bắt đầu lạo xạo và lắc lư làm Ian ngước mắt lên nhìn. Đầu tiên chàng không thấy gì cả và rồi những gì mà chàng nhìn thấy làm chàng nghi ngờ, không tin vào mắt mình. Một đôi chân trần dài, cân đối và tuyệt

đẹp thò ra từ những tán cây, những ngón chân bám chặt vào thân cây nhanh nhẹn tụt xuống.
Ian giật mình định đỡ nàng rồi chàng ngập ngừng nhận ra là có vẻ nàng đang tự trèo rất tốt. "Cô làm cái quái quỷ gì trên đó thế?" chàng hỏi.
"Trèo xuống, tất nhiên là thế rồi." Giọng Elizabeth vang lên giữa những đám lá. Ian chăm chú quan sát nàng đề phòng trường hợp nàng ngã, chàng kinh ngạc nhận ra sự táo bạo của nàng không chỉ là sự nhanh nhẹn của nàng. Đột nhiên nàng đặt chân vào một cành cây bị mục và mất thăng bằng. "Cứu tôi với!" Elizabeth hét lên khi nàng chới với trên lưng chừng cây, một đôi bàn tay khoẻ mạnh giữ lấy eo nàng.
Nàng quay lưng lại phía chàng, Elizabeth cảm thấy cơ thể nàng trượt dài trên ngực chàng, vùng bụng nở nang của chàng và rồi bắp đùi của chàng. Cảm thấy xấu hổ vì sự vụng về lóng ngóng, tư thế không nghiêm chỉnh của mình, vì đã tò mò khám phá những bí mật của chàng và cả sự đụng chạm thân mật với chàng làm Elizabeth thở dồn dập. Nàng ngượng ngập quay lại đối mặt với chàng. "Tôi đã tò mò vào một số điều của anh," nàng thú nhận, ngước đôi mắt màu xanh lục nhìn chàng. "Tôi hy vọng anh sẽ không giận dữ."
"Tại sao tôi lại phải giận dữ?"
"Tôi nhìn thấy một số bức phác hoạ của anh," nàng thừa nhận, và rồi trái tim nàng vẫn còn đầy sự dịu dàng âu yếm về những điều mình đã khám phá được, nàng tiếp tục cười với một nụ cười thán phục, "chúng thật tuyệt vời, thực sự là chúng cực kỳ tuyệt vời. Tôi không thể ngờ được rằng ngoài việc là một con bạc anh lại là một hoạ sĩ có tài như vậy." Nàng nhìn thấy có chút bối rối trong đôi mắt lúc nào cũng khó khăn của chàng và nàng hăm hở thuyết phục chàng sự ngay thẳng của mình, nàng lấy những bức phác hoạ từ chiếc thắt lưng tạm thời ra. Cẩn thật mở chúng ra, đặt lên trên cỏ và vuốt thẳng nhữn nếp gấp một cách trân trọng."Hãy nhìn chúng mà xem, thật tuyệt vời." Nàng nói, ngồi xuống bên những bức phác hoạ và cười với chàng.
Sau giây phút bối rối, Ian ngồi xuống bên cạnh nàng, đôi mắt chàng liếc nhìn chăm chăm nụ cười quyến rũ của nàng chứ không nhìn những bức phác hoạ.
"Tại sao anh không nhìn," nàng nhẹ nhàng khiển trách chàng, trân trọng cầm bức hoạ của cô gái trẻ lên. "Tôi không thể tin được là anh lại có tài như vậy. Anh nắm bắt được tất cả cái thần của bức hoạ từ những cái nhỏ nhất. Tại sao, tôi có thể gần như cảm nhận được ngọn gió thổi tung mái tóc của cô ấy và nụ cười trong đôi mắt của cô bé." Đôi mắt chàng rời khỏi mắt nàng nhìn vào bức phác hoạ mở rộng trước mắt, và Elizabeth cảm thấy sốc khi chàng liếc nhìn bức phác hoạ cô gái trẻ và sự đau đớn hằn lên trên khuôn mặt rắn rỏi của chàng.
Không biết tại sao mà Elizabeth biết biểu hiện của chàng cho thấy cô bé ấy đã chết. "Cô bé là ai vậy?" Elizabeth hỏi nhẹ nhàng. Sự đau đớn mà

Elizabeth thấy biến mất và khuôn mặt của chàng hoàn toàn điều tĩnh khi chàng nhìn nàng và trả lời bình thản, "em gái của tôi.". chàng ngập ngừng và trong một thoáng Elizabeth nghĩ chàng sẽ không nói gì thêm. Khi chàng nói giọng của chàng trầm và có vẻ ngập ngừng xa lạ mà nàng chưa từng thấy trước đây, gần như thể là chàng thử thách bản thân mình khi nói về điều này. "Em tôi chết trong một vụ hoả hoạn khi mới 11 tuổi."
"Tôi xin lỗi," Elizabeth thì thầm và tất cả sự đồng cảm và ấm áp của trái tim nàng đều hiển hiện trong đôi mắt của nàng. "Tôi thực sự xin lỗi," nàng nói, nghĩ về cô bé xinh đẹp với đôi mắt biết cười. Miễn cưỡng ngước lên nhìn chàng, nàng ngập ngừng cố gắng xoa dịu nỗi đau của chàng bằng cách lật sang một bức phác hoạ khác. Ngồi trên một tảng đá rộng gần biển là một người đàn ông với cánh tay vòng quanh và ôm lấy đôi vai của người phụ nữ, ông ta cười dịu dàng với người phụ nữ đang ngước lên nhìn ông và người phụ nữ dựa vào vai ông với vẻ tin cậy, yêu thương. "Họ là ai vậy?" Elizabeth hỏi, mỉm cười chỉ vào bức phác hoạ.
"Bố mẹ tôi," chàng trả lời, nhưng có điều gì đó trong giọng nói của chàng một lần nữa làm nàng vội vàng nhìn chàng chăm chăm. "Cũng bị chết trong một trận hoả hoạn." chàng thêm vào vẻ điềm tĩnh.
Elizabeth quay mặt đi, cảm thấy nhoi nhói trong trái tim.
"Điều đó xảy ra đã rất lâu rồi," chàng nói sau một hồi, và chậm chạp chàng lật sang bức phác hoạ khác. Một con chó Labrador hiện lên trên tờ giấy. Trong khoảng khắc khi chàng bắt đầu nói, có một nụ cười nhẹ trong giọng nói của chàng. "Nếu tôi bắn được bất cứ cái gì nó đều có thể tìm thấy.
Cảm xúc của bản thân nàng đã được kiểm soát, Elizabeth nhìn bức phác hoạ. "Anh thật có tài nắm bắt được cái thần của sự vật khi anh phác hoạ, anh có biết điều đó không?"
Trán của chàng nhấc lên vẻ thích thú, rồi chàng lật lên sang một bức khác, dừng lại khi chàng lật đến bức vẽ chi tiết của một chiếc thuyền buồm. "Tôi có ý định sẽ đóng nó một ngày gần đây," nàng nói với nàng. "Đây là thiết kế của bản thân tôi."
"Thật sao?" nàng hỏi, rất ấn tượng. "Thật," chàng thừa nhận, cười toe toét với nàng. Gương mặt họ chỉ cách nhau vài inches, họ mỉm cười với nhau; rồi đôi mắt của Ian nấn ná ở đôi môi của Elizabeth và Elizabeth cảm thấy trái tim của nàng của đập thình thịch. Đầu của chàng bắt đầu cúi xuống chậm rãi và Elizabeth biết, nàng biết chàng sẽ hôn nàng, nàng liền đưa tay lên định đặt lên gáy chàng như thể muốn kéo chàng xuống nàng. Rồi đột ngột mọi thứ vỡ tan. Đầu của Ian bất chợt dừng lại, và chàng nhanh chóng đứng dậy, quai hàm cứng lại. Choáng váng, Elizabeth vội vàng nhặt những bức phác hoạ và cẩn thận gấp chúng lại. Rồi nàng cũng đứng dậy. "Hình như đã muộn rồi," nàng nói để khoả lấp sự bối rối của mình. "Tôi muốn tắm một chút

dưới suối trước khi trời trở lạnh. ồ, đợi chút.” nàng nói và cẩn thận tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay, giơ nó về phía chàng. “Tôi tìm thấy nó ở cùng chiếc hộp mà tôi tìm thấy những bức phác hoạ,” nàng nói thêm, đặt nó vào lòng bàn tay mở rộng của chàng.
“Cha tôi đưa nó cho tôi khi tôi còn là một cậu bé,” chàng nói ngay. Những ngón tay dài của chàng nắm lại, và bỏ nó vào túi.
“Tôi nghĩ chúng có thể rất có giá trị,” Elizabeth nói, tưởng tượng nó có thể cải thiện cuộc sống và trang trại của chàng nếu như chàng chọn việc bán nó.
“Một mặt nào đó,” Ian nói, “nó hoàn toàn không có chút giá trị nào cả.”

Chương 28

Họ cùng với vị mục sư ăn tối cùng nhau, Elizabeth trải qua một buổi tối bối rối, hoang mang và đau khổ. Ian chuyện trò với chú của mình như thể hoàn toàn không có gì quan trọng xảy ra giữa họ, trong khi tâm trí của Elizabeth tra tấn nàng với cảm giác hoang mang. Mỗi khi đôi mắt màu hổ phách của Ian nhìn nàng, trái tim nàng lại bắt đầu đập thình thịch. Những khi mà chàng không nhìn nàng, nàng lại tìm kiếm đôi môi chàng, nhớ lại cái cách mà đôi môi đó khoá chặt môi nàng ngày hôm qua. Khi chàng nhấc ly rượu đưa lên môi, nàng nhìn chăm chăm những ngón tay dài, cứng cáp của chàng, hình dung lại cái cảm giác những ngón tay đó trượt dài nhẹ nhàng, dịu dàng trên má nàng và vuốt ve tóc nàng.
Hai năm trước nàng đã thất bại trước sức quyến rũ mê hoặc của chàng; và nay khi nàng đã có kinh nghiệm hơn. Nàng biết rằng chàng một người phóng đãng vậy mà trái tim vẫn một lần nữa đập những nhịp cuồng loạn. Ngày hôm qua, trong vòng tay chàng, nàng cảm thấy như thể nàng rất đặc biệt đối với chàng – như thể chàng không chỉ muốn nàng ở gần chàng mà còn cần nàng ở đây.
Thật là hảo huyền, Elizabeth tự cảnh báo bản thân mình một cách nghiêm khắc và thật là ngu ngốc. Những người tán tỉnh đầy kinh nghiệm chắc chắn sẽ làm cho bất cứ người phụ nữ nào cũng thấy mình là người đặc biệt. Không phải nghi ngờ gì nữa họ hôn một người đàn bà đầy đam mê trong một khoảng khắc nào đó, và rồi khi đam mê qua đi họ có thể quên mất là cô ta còn tồn tại.
Như nàng đã nghe, một kẻ phóng đãng giả vờ quan tâm mãnh liệt đến con mồi của mình, rồi bỏ rơi cô ta mà không hề hối hận chút nào như Ian làm

bây giờ. Những suy nghĩ đó cũng không làm cho Elizabeth cảm thấy được an ủi chút nào, nàng cảm thấy bữa ăn thật dài lê thê, trong khi Ian có vẻ như hoàn toàn lờ đi sự có mặt của nàng. Cuối cùng bữa ăn cũng kết thúc; nàng tuyên bố tình nguyện dọn bàn khi nàng liếc nhìn Ian và quan sát vẻ mặt đờ đẫn ngạc nhiên của chàng khi chàng liếc nhìn lang thang trên má nàng và càm nàng, rồi hạ xuống môi nàng dừng lại ở đó. Đột ngột chàng rời đi và Elizabeth đứng dậy dọn bàn.
"Chú sẽ giúp," vị mục sư tình nguyện. "Sẽ không công bằng nếu như cháu và Ian phải làm tất cả mọi việc."
"Cháu không được nghe về điều đó," Elizabeth tròng ghẹo ông, và lần thứ tư trong cuộc đời nàng, nàng buột tạp dề quanh eo và bắt đầu rửa bát. Đằng sau nàng những người đàn ông vẫn ở lại trên bàn, nói chuyện về những người mà Ian quen biết. Mặc dù cả hai bọn họ đều quên mất sự hiện diện của nàng, nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc kỳ lạ và chăm chú lắng nghe họ nói.
Khi nàng kết thúc việc rửa bát, nàng liền đi thơ thẩn rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh lò sưởi. Từ đây nàng có thể nhìn thấy Ian rõ ràng mà không bị quan sát.
Vừa quan sát chàng, Elizabeth vừa viết thư. Không có ai để viết thư ngoài Alex và nàng khônh muốn mạo hiểm viết về Ian nên nàng tập trung vào việc miêu tả Scoltland và ngôi nhà. Nhưng nàng viết rất rời rạc, vì tâm trí nàng cứ tập trung vào Ian, chứ không phải bức thư. Mọi việc có vẻ như không được bình thường, chàng lại sống ở đây, ở một nơi hoang vắng và cô độc như thế này. ít nhất thì cũng phải là một nơi mà chàng có thể trò truyện trong phòng khiêu vũ hoặc là đi dạo trong vườn với bộ quần áo đen tuyệt đẹp của mình, làm trái tim của những người phụ nữ đập rồn rập. Với một nụ cười thầm nhợt nhạt, Elizabeth cố gắng nghĩ thật công bằng, nàng tự nhủ những người đàn ông như Ian Thornton chắc chắn là một phần không thể thiếu được của xã hội thượng lưu – chàng mang lại cho họ một điều gì đó để nhìn ngắm, bình luận, để thán phục, ngưỡng mộ và thậm chí là sợ hãi. Không có những người đàn ông như chàng, các qúy bà, qúy cô sẽ không có gì để mơ mộng cả. Và với ít tiếc nuối hơn, nàng tự nhắc nhở bản thân.
Hầu như cả buổi Ian không hề liếc nhìn về phía nàng và vì vậy mà nàng không mấy ngạc nhiên khi chàng nói mà không nhìn nàng, nhưng những lời chàng nói làm cho nàng giật mình, "thật là một buổi tối đáng yêu phải không Elizabeth. Cô có thể bớt chút thời gian viết thư ra để đi dạo với tôi được không?"
"Đi dạo?" Elizabeth nhắc lại, choáng váng vì phát hiện ra rằng chàng rõ ràng đã có cùng những cảm giác như nàng khi ở trên bàn ăn. "Ngoài trời đã tối rồi," nàng nói một cách dại dột, nhìn lên nét mặt thản nhiên của chàng khi chàng đứng dậy và đi về phía ghế của chàng. Chàng đứng đó, cao ngất

ngưởng so với nàng, không có một biển hiện nào dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt đẹp trai của chàng chỉ ra rằng chàng có một sự thèm khát, ham muốn thật sự nào trong việc đi ra ngoài cùng nàng. Nàng do dự liếc nhìn về phía vị mục sư, người có vẻ ủng hộ lời đề nghị của Ian. "Đi bộ có thể giúp ích cho tiêu hoá đấy, cháu biết không." Duncan nói.
Elizabeth đầu hàng, cười với ông. "Cháu sẽ lên lầu lấy áo khoác. Cháu có thể mang cái gì đó xuống cho chú không?"
"Không cần," ông nói, nhăn mũi. "Chú không thích lặn lội trong đêm." Rồi chợt nhận ra mình đ• công khai từ bỏ nghĩa vụ đi kèm của mình ông vội vàng nói thêm, "Thêm nữa, mắt của chú không tốt khi ra ngoài vào đêm tối." Rồi ông lại phá hỏng lý do của mình bằng cách lấy quyển sách mà ông đã đọc khi sáng, ngồi xuống và đọc mà không cần kính trong ánh sáng le lói của một ngọn nến.
Trời bên ngoài lạnh lẽo và Elizabeth phải xiết chặt chiếc áo khoác quanh người. Ian không nói gì cả khi họ chậm rãi đi dọc ra sau ngôi nhà.
"ồ có trăng tròn," nàng nói sau vài phút, người nhìn lên bầu trời sáng trăng. Khi không thấy chàng đáp lại, nàng cố tìm điều gì đó để nói và tình cờ nàng nói ra suy nghĩ thật của mình: "tôi vẫn không tin là tôi thực sự đang ở Scoltland."
"Tôi cũng vậy" họ đi vòng quanh đồi, xuống phía đường mòn, và đằng sau họ là ánh sáng từ những ngọn nến trong nhà và rồi họ hoàn toàn biến mất. Họ đi xung quanh đồi và rồi không còn gì xung quanh họ ngoài bóng tối. Ian liền dừng lại và đút tay vào túi, nhìn xuống thung lũng bên dưới. Không chắc chắn lắm về tâm trạng của chàng, Elizabeth đi thơ thẩn thêm vài bức lên phía trước và bởi vì không còn chỗ để đi nên nàng buộc phải dừng lại. ở đây có vẻ lạnh lẽo hơn và nàng lơ đãng kéo xát áo khoác vào người hơn nữa, rồi nhìn trộm chàng. Dưới ánh trăng nét mặt của chàng trông khắc nghiệt và chàng đang nhấc tay lên, xoa xoa những cơ bắp trên cổ như thể căng thẳng lắm.
"Tôi cho là chúng ta nên quay lại," nàng nói sau vài phút và sự im lặng của chàng trở nên đáng lo ngại.
Để trả lời Ian cúi đầu xuống và nhắm chặt mắt lại, như thể một người đàn ông đang vật lộn trong một cuộc chiến dữ dội sâu trong nội tâm. "Tại sao?" chàng nói vẫn ở trạng thái kỳ quặc.
"Bởi vì không còn chỗ nào có thể đi được nữa." nàng trả lời rõ ràng.
"Chúng ta ra đây không phải để đi dạo," chàng nói thẳng thừng. Tình trạng cảnh giác của Elizabeth bắt đầu tan ra. "Chúng ta không đi dạo ư?"
"Cô biết rõ là chúng ta đây không phải để đi dạo."
"Vậy vậy tại sao chúng ta lại ra đây?" nàng hỏi. "Bởi vì chúng ta muốn ở một mình cùng nhau."

Cảm thấy kinh hãi vì khả năng không biết làm cách nào đó mà chàng biết được những suy nghĩ đã tàn phá tâm trí nàng trong bữa tối, nàng nói khó khắn, "Tại sao anh lại nghĩ là tôi muốn ở một mình cùng anh?"
Chàng ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng và đôi mắt chàng nhìn nàng không hề nao núng. "Lại đây và anh sẽ chỉ cho em tại sao."
Toàn bộ thân thể nàng bắt đầu run rẩy vì sốc, thèm muốn và sợ hãi, nhưng không thể lý giải được tâm trí của nàng vẫn trong tầm kiểm soát. Có một điều rõ ràng là nàng đã muốn hôn chàng khi ở trong nhà khi mà vị mục sư đang ở gần đó, nhưng ở đây, ở một nơi hoàn toàn riêng tư và không có gì có thể ngăn cản chàng được, thì lại có điều gì đó vướng mắc trong nàng. Quá nguy hiểm. Khi còn ở Anh với thái độ của mình nàng không thể đổ lỗi cho chàng vì nàng tình nguyện còn bây giờ không thể như trước được. Vật lộn quyết liệt để lờ đi những hấp dẫn giới tính mà chàng gợi lên trong tâm trí nàng. Elizabeth hít một hơi dài, "Ông Thornton," nàng nói vẻ bình thản.
"Tên anh là Ian," chàng cắt ngang. "Dựa trên mối quen biết lâu dài của chúng ta – không đề cập đến những rắc rối khác đã xảy ra giữa chúng ta – em không nghĩ là hơi lố bịch khi gọi anh là ông Thornton ư?"
Lờ chàng đi, Elizabeth cố gắng bình tĩnh và tiếp tục. "Tôi đã thường từng đổ lỗi hoàn toàn cho anh về những điều đã xảy ra giữa chúng ta trong cái kỳ cuối tuần ấy," nàng bắt đầu nhẹ nhàng. "Nhưng tôi đã nghĩ mọi việc thông suốt, rõ ràng hơn." nàng dừng lại để sắp xếp và lấy thêm can đảm. "Sự thật là những hành động của tôi trong buổi tối đầu tiên khi chúng ta gặp nhau trong vườn và khi tôi yêu cầu anh nhảy với tôi, là một hành động ngu ngốc – không, là trơ trẽn, không biết xấu hổ." Nàng dừng lại, biết rằng ở trong một chừng mực nào đó nàng không hoàn toàn có tội vì nàng chỉ làm tất cả theo sự sắp đặt của các bạn nàng, nhưng nàng không thể giải thích cho chàng vì rằng chàng sẽ cho rằng lời giải thích đó là đê hèn và hơn nữa nàng rất muốn làm dịu đi những vấn đề giữa họ, chứ không phải để cho mọi việc tệ hơn. Và vì vậy mà nàng ngập ngừng nói tiếp, "Và những khoảng thời gian sau đó, bất kỳ khi nào chúng ta ở cùng nhau một mình tôi đều cư xử như một kẻ phóng đãng trâng tráo. Tôi không thể hoàn toàn đổ lỗi cho anh khi nghĩ đến chính xác những hành vi mà tôi đã làm."
Chàng cất giọng đầy mỉa mai. "Em có biết anh nghĩ gì không, Elizabeth?"
Giọng nói trầm ấm của chàng khi gọi tên nàng trong bóng tối làm nàng rung động tận tâm can. "Vậy vậy anh nghĩ gì?
Nhét tay sâu vào trong túi, chàng quay lại hoàn toàn về phía nàng. "Anh nghĩ," "anh nghĩ em không chỉ xinh đẹp mà còn hoàn toàn ngây thơ. Nếu khi chúng ta ở trong vườn mà anh tin là em nhận ra em đang tán tỉnh một kẻ có nghề thì anh đã chấp nhận lời đề nghị của em và chúng ta đã không bỏ lỡ buổi khiêu vũ."

Elizabeth nhìn chằm chằm chàng, "tôi không tin anh."
"Tại sao em lại không tin là anh muốn kéo em theo anh ra sau hàng rào và rồi ở đó làm cho em tan chảy trong vòng tay anh? Hoặc là rằng anh anh đã cố gắng rất nhiều, đã đắn đo lưỡng lự rất nhiều để có thể lờ đi những cuốn hút, khát khao?"
Một sức nóng nguy hiểm chậm chạp bắt đầu thấm qua cánh tay Elizabeth và rồi lan xuống chân nàng, nàng phải cố chiến đấu với sự yếu đuối đang lan toả khắp thân thể nàng, chi phối tâm trí nàng. "Vậy, chuyện gì đã xảy ra với sự đắn đo, lưỡng lự của anh khi ở ngôi nhà gỗ trong rừng? Anh biết là tôi nghĩ anh đã rời khỏi khi tôi đến đó."
"Vậy tại sao em lại vẫn ở lại," chàng phản đối nhẹ nhàng, "khi em nhận ra là anh vẫn còn ở đó?"
Một thoáng bối rối đau đớn hiện lên, "tôi biết là tôi không nên làm vậy," nàng thừa nhận "nhưng tôi không biết tại sao tôi lại vẫn ở lại."
"Em ở lại đó vì có cùng lý do giống tôi," chàng nói thẳng thừng. "Chúng ta cùng khao khát lẫn nhau."
"Điều đó là sai," nàng phản đối điên cuồng. "Nguy hiểm và ngu xuẩn."
"Ngu xuẩn hoặc không," chàng nói dứt khoát, "anh đã muốn em. Bây giờ anh cũng đang muốn em."
Elizabeth đã sai lầm khi ngẩng lên nhìn chàng và đôi mắt màu hổ phách của chàng thu hút mắt nàng và cầm tù nó. Nàng mơ màng trong sóng mắt của chàng.
"Không ai trong hai chúng ta có thể tiếp tục giả vờ là chuyện xảy ra ở Anh đã kết thúc và rơi vào quên lãng," chàng nói thẳng thừng. "Ngày hôm qua đã chứng minh là mọi chuyện chưa bao giờ kết thúc cả, mọi chuyện chưa bao giờ bị quên lãng – Anh lúc nào cũng vẫn nhớ về em, nhớ về khoảng thời gian chúng ta bên nhau và khốn kiếp là anh cũng biết được em cũng vẫn nhớ về anh."
Elizabeth muốn phủ nhận điều đó; nàng cảm giác là nếu nàng làm điều đó, chàng sẽ rất chán ghét và phẫn nộ sự dối trá của nàng rồi chàng sẽ quay gót và rời bỏ nàng. Nàng hếch cằm lên, nàng không thể lừa dối được chính bản thân mình khi mà chàng đã thú nhận như vậy. "Được thôi," run run nàng nói, "anh thắng rồi. Tôi chưa bao giờ quên anh cũng như cuối tuần đó. Làm sao tôi có thể?"
Chàng cười với sự giận dữ của nàng, và giọng nói của chàng dịu dàng. "Lại đây, Elizabeth."
"Tại sao?" nàng thì thầm run run.
"Vì chúng ta có thể kết thúc cái mà chúng ta đã bắt đầu hôm đó." Elizabeth đờ ra nhìn chàng vừa khiếp sợ, vừa khích động mãnh liệt, vừa cố lắc đầu từ chối. "Anh sẽ không ép buộc em," chàng nói bình thản, "cũng không ép

buộc em làm bất cứ điều gì mà em không muốn trong vòng tay anh”
Có một giọng nói thì thầm trong tâm trí nàng thúc đẩy nàng vâng lời, nhắc nhở nàng rằng sau sự trừng phạt của xã hội nàng vì nàng đã ở cùng chàng mọi việc sẽ còn tồi tệ hơn nữa nếu nàng lại một lần nữa chìm trong nhưng nụ hôn đam mê của chàng. Một giọng nói khác lại thì thầm khuyến khích nàng một lần nữa phá bỏ luật lệ. “Tôi tôi không thể,” nàng hét lên nho nhỏ.
“Chỉ có 4 bước chân ngăn cách chúng ta và một năm rưỡi khao khát khát.” chàng nói.
Elizabeth cố nén.
“Nếu em muốn anh tất cả những gì mà em phải làm là bước vào vòng tay anh.”
“Tôi không biết tôi muốn gì nữa,” Elizabeth hét lên, trong hoang dại như thung lũng phía dưới.
“Lại đây,” giọng chàng khàn khàn, “và anh sẽ chỉ cho em thấy em muốn gì.”
Giọng nói của chàng chứ không phải lời nói của chàng đã chế ngự nàng. Bị kéo tới phía trước bằng một lực hấp dẫn mạnh mẽ không thể chống lại, Elizabeth tiến về phía trước, ngả vào vòng tay ôm chặt lấy nàng nghẹt thở
“anh đã nghĩ là em sẽ không làm điều này,” chàng thì thầm trên tóc nàng.
Giọng nói của chàng làm Elizabeth thêm cản đảm, và Elizabeth bám chặt lấy điều đó khi nàng ngẩng đầu lên và nhìn chàng. Cái nhìn âm ỉ của chàng hạ lên môi nàng, và hút chặt vào đó. Elizabeth cảm thấy thân thể mình cháy bừng bừng khi môi chàng cúi xuống, khoá chặt môi nàng với một nụ hôn dữ dội. Đôi tay chàng xiết chặt trên lưng nàng, kéo thân thể mềm mại của nàng sát vào thân thể cường tráng của chàng, và Elizabeth đáp ứng lại cái đói khát của chàng. Elizabeth rên lên, vòng tay lên đầu chàng vuốt ve máu tóc chàng rồi cổ chàng, cơ thể nàng dính chặt vào chàng. Nàng rùng mình dữ dội trước thân thể cường tráng của chàng khi nàng điều chỉnh thân thể mình cho vừa khít với thân thể chàng. Môi chàng nghiền nát môi nàng, tách chúng ra, lưỡi chàng thọc vào miệng nàng, sục sạo trong đó với một sự đói khát gấp rút và đam mê đang ngủ yên của họ bùng nổ. Không còn ý thức được những gì mình đang làm, Ian bắt nàng phải đáp ứng lại khoái cảm gấp rút của chàng, chàng sục lưỡi trong miệng nàng cho đến khi Elizabeth đáp ứng lại. Không còn có thể kiềm chế được nữa, nàng chạm lưỡi mình vào lưỡi chàng và cảm thấy hơi thở gấp gáp của chàng trên miệng nàng, rồi nàng ngập ngừng, không chắc chắn….Miệng chàng chuyển động gấp gáp hơn, đòi hỏi hơn.
“Đúng,” chàng thì thầm khàn khàn và khi nàng đáp ứng lại chàng rên rỉ hài lòng.
Ian hôn nàng lần nữa và lần nữa cho đến khi móng tay nàng bám chặt vào lưng chàng và hơi thở của nàng trở nên gấp gáp hơn, trộn lẫn vào hơn thở của chàng và cho đến khi chàng không thể dừng lại được. Cùng cái cảm giác

không thể khống chế được này đã chiếm đoạt chàng lần trước và lần này chàng lại không thể thoát được, không thể kiềm chế được nữa, và chàng hôn nàng cho đến khi nàng rên rỉ và quằn quại trong tay chàng, và sự thèm muốn lan toả khắp thân thể chàng nhấn chìm chàng trong một làn sóng nóng bỏng. Dứt miệng ra khỏi miệng nàng, môi chàng trượt dài trên má nàng, lưỡi chàng tìm kiếm, đùa dỡn dái tai nàng trong khi tay chàng tìm kiếm ngực nàng. Nàng giật mình ngạc nhiên vì sự vuốt ve mơn trớn của chàng và phản ứng ngây thơ cuả nàng làm chàng bật cười cùng lúc với đó nó cũng làm cho chàng trào lên trong chàng sự thèm khát nguyên sơ, làm chàng cứng lên. Cố gắng tự kiềm chế chàng bắt tay mình ngừng vuốt ve ngực nàng, nhưng miệng chàng lại tìm đến miệng nàng một lần nữa, lưỡi chàng thọc sâu vào trong nàng, nuốt lấy lưỡi nàng, vuốt ve mơn trướn dịu dàng. Rồi tất cả lại bùng nổ một lần nữa.

Hàng thế kỷ trôi qua chàng ngẩng đầu lên, trái tim chàng đập thình thịch, hơi thở đứt quãng. Elizabeth vẫn ở trong vòng tay chàng, đôi má nóng bừng của nàng đặt trên ngực chàng, cơ thể khêu gợi của nàng tựa hẳn vào chàng. Cơ thể chàng run run kết quả của những đam mê bùng nổ dữ dội, không thể lý giải nổi, chàng chưa từng trải qua điều đó.

Mới hôm qua thôi, chàng đã tự thuyết phục mình là những ký ức của chàng về những đam mê đã bùng nổ giữa họ khi còn ở Anh là không thật, là phóng đại, cường điệu. Nhưng tối nay mọi thứ thậm chí còn hơn cả những tưởng tượng của chàng, hơn cả bất cứ thứ gì mà chàng đã từng cảm nhận.

Chương 29

Chàng ngước nhìn bóng tối trên đầu nàng, cố gắng lờ đi cảm nhận của nàng trong vòng tay chàng.

áp tai trên ngực chàng, Elizabeth cảm nhận trái tim của chàng dần đập bình thường trở lại, hơi thở điều hoà và không khí lạnh buốt của đêm bắt đầu tràn ngập. Tay chàng vuốt ve nhẹ nhàng dọc sống lưng nàng; những giọt nước mắt bối rối, hỗn loạn rơm rớm trên mắt nàng và nàng chà nhẹ má mình vào vùng ngực vững chãi ấm áp của chàng, cảm nhận sự vuốt ve nhẹ nhàng âu yếm của chàng thật mong manh, dễ vỡ làm cho nàng cảm thấy đau nhói. Hít một hơi dài, nàng cố gắng để hỏi chàng tại sao điều này lại xảy ra. “Tại sao?” nàng thì thầm trên ngực chàng.

Ian cảm thấy có sự tan vỡ trong giọng nói của nàng, và chàng hiểu câu hỏi

của nàng; điều đó cũng chính là điều mà chàng đang tự hỏi bản thân mình. Tại sao lại xảy ra sự đam mê không thể kiểm soát này, tại sao mỗi khi chàng chạm vào người nàng thì chàng lại không thể kiểm soát bản thân mình; tại sao một cô gái Anh như thế này lại có thể làm cho chàng đánh mất lý trí của mình? "Anh không biết," chàng nói, và giọng nói của chàng làm cho chính bản thân chàng cũng cảm thấy cộc lốc, quái đãn. "Thỉnh thoảng, điều đó cũng có thể xảy ra" – với sai người sai thời điểm, chàng tự nhủ. ở Anh chàng đã mù quáng khi nhắc đến đám cưới những hai lần trong hai ngày. Chàng nhớ rõ mồm từng câu từng chữ nàng đã trả lời chàng. Cái khoảng khắc sau khi mà nàng tan chảy trong tay chàng và hôn chàng đầy buông thả trong đam mê, chính xác như những gì mà nàng đã làm tối nay, chàng đã nói,
"Cha em có thể có đôi chút phản đối cuộc hôn nhân của chúng ta thậm chí cả sau khi ông ấy hiểu ra rằng anh có thể đảm bảo cho tương lai của em."
Elizabeth ngẩng đầu lên nhìn chàng và mỉm cười với vẻ thích thú. "Và anh sẽ đảm bảo những gì cho tôi thưa ông? Anh có thể hứa cho tôi một viên rubi to bằng bàn tay tôi như tử tước Mondevale đã hứa hay là một cái áo lông chồn như Ngàu Seabury đã hứa?"
"Đó là tất cả những gì em muốn ư?" chàng hỏi, không thể tin được là nàng lại hám lại như vậy, nàng quyết định cưới một người dựa vào việc ai là người cho nàng những đồ trang sức đắt tiền nhất.
"Tất nhiên," nàng trả lời. "Đó chẳng phải là những gì mà tất cả những người phụ nữ muốn ở một người đàn ông ư?"
Ian cố gắng làm dịu sự phẫn nộ đang ngày càng tăng – ít nhất nàng còn thật thà khi bày tỏ ý muốn của mình như vậy. Sự hồi tưởng lại làm cho chàng càng thêm khâm phục sự can đảm của chàng chứ không phải là bản chất con người nàng.
Chàng liếc nhìn xuống Elizabeth và nàng cũng ngẩng lên nhìn chàng, đôi mắt mắt tuyệt đẹp màu xanh của nàng bối rối, lo sợ và cực kỳ vô tội. "Đừng lo," chàng nói đầy xấc xược, đẩy nàng ra và bước về hướng ngôi nhà. "Tôi không có ý định ngỏ lời cầu hôn như lần cuối cùng chúng ta gặp nhau trước. Việc kết hôn sẽ nằm ngoài chương trình nghị sự. Tôi đã tiêu tốn hết các viên rubi và lông thú đắt tiền cho mùa này rồi."
Bất chấp vẻ đùa cợt trong giọng nói của chàng, Elizabeth cảm thấy không còn đứng vững được nữa trước những lời lẽ đầy đáng sợ đó, trái tim nàng đau nhói.
"Ai là ứng cử viên sáng giá nhất vậy?" chàng hỏi nhẹ nhàng khi ngôi nhà hiện lên trong tầm nhìn. "Chắc là không chỉ có Belhaven và Marchman."
Elizabeth cố gắng một cách tuyệt vọng để không lộ ra vẻ phẫn nộ, đau đớn, nàng cố tỏ ra bất cần. Nhưng nàng đã không thành công lắm, giọng của nàng đầy vẻ bối rối. "Theo ý kiến của chú tôi thì ứng cử viên sáng giá nhất phải

có tức hiệu quan trọng nhất, kèm theo đó là phải có nhiều tiền nhất."
"Tất nhiên," chàng nói khô khan. "Trong trường hợp đó có vẻ như Marchman là chàng trai may mắn đó."
Câu nói thẳng tuột của chàng làm trái tim của Elizabeth bị bóp nghẹt, đau đớn không thể giải thích được. Cằm của nàng hếch lên để tự vệ, "thực ra, tôi không phải đi chợ kén chồng," nàng trả lời cố tỏ vẻ ra lãnh đạm và ra vẻ thích thú như chàng. "Tôi đã đi đến một kết luận là tôi thích kết hôn với một người nào đó nhiều tuổi hơn tôi nhiều."
"Tốt nhất là nên chọn một kẻ đui mù," chàng nói nhạo báng, "kẻ mà sẽ không chú ý đến những việc yêu đương lăng nhăng của cô cả bây giờ và sau này?"
"ý tôi là," nàng nói, mắt nhìn chàng với một cái nhìn sầm tối, "rằng tôi muốn có tự do của tôi. Độc lập. Và đó là những điều mà một người chồng trẻ không thích hợp để cho tôi, trong khi những người già hơn có thể."
"Độc lập là thứ duy nhất mà một ông già có thể mang lại cho cô," Ian nói thẳng thừng.
"Như thế là đủ rồi," nàng nói. "Tôi đã quá mệt mỏi trong việc đẩy những người đàn ông ra khỏi cuộc đời tôi vĩnh viễn. Tôi thích chăm sóc Havenhurst hơn và đó là tất cả những gì mà tôi ước bây giờ."
"Bằng cách cưới một lão già," Ian xen vào nhẹ nhàng, "cô có thể là người cuối cùng của dòng họ Camerons."
Nàng nhìn chàng trống rỗng.
"Lão ta sẽ không thể có khả năng mang lại cho cô những đứa con.'
"ồ, điều đó," Elizabeth nói, cảm thấy bị đánh bại. "Tôi không có khả năng tính đến điều đó bây giờ."
"Nói cho tôi biết khi nào cô làm điều đó." Ian đay nghiến.
Elizabeth lờ chàng đi. Nàng không thể quan tâm đến điều đó vì nàng đã quá đau đớn, bối rối sau khi nằm trong vòng tay dịu dàng của Ian Thornton và rồi, không hiểu vì lý do gì, bị đối xử như là một trò giải trí như thể nàng là một kẻ đê tiện, đáng khinh bỉ. Nàng đã có một chút kinh nghiệm về đàn ông và nàng biết rằng họ là một nhóm người không thể đoán được và không thể tin cậy được. Từ cha nàng cho đến anh nàng đến Tử tước Mondevale, người muốn cưới nàng và rồi Ian Thornton, người chỉ đùa cợt với nàng. Chỉ có một người mà nàng có thể đoán được hành động đó là chú nàng. Ông ta luôn luôn nhẫn tâm và lạnh nhạt.
Khi còn ở trong phòng nàng đã rất háo hức, những rồi nàng đã phải trả giá bằng một đêm lạnh lẽo, từ không khí cho đến trái tim đều lạnh lẽo. Nàng bước những bước dài về phía ngôi nhà, và rồi nàng bước qua chiếc ghế bên lò sưởi mà thậm chí không chú ý là vị mục sư đang ngồi đó và quan sát vẻ mặt đau đớn và bối rối của nàng. "Chú tin là cháu đã có một cuộc đi dạo

thoải mái chứ, Ian.” Ông nói khi thấy Elizabeth đi lên lầu.
Ian chậm chạp, cứng nhắc rót cà phê ra cốc và liếc nhìn về phía chú mình. Biểu hiện của chú làm chàng nhận ra rằng ông đã nhận biết được là sự thèm muốn, chứ không phải cần không khí trong lành, là nguyên nhân khiến Ian mời Elizabeth đi dạo. “Chú nghĩ gì vậy?” chàng cáu kỉnh hỏi.
“Chú nghĩ là cháu đã nhiều lần làm cho cô ấy buồn và cố ý làm như vậy, cái đó không phải là hành động thường thấy của cháu đối với phụ nữ.”
“Chẳng có gì có thể bình thường đối với một người như Elizabeth Cameron.” “Chú hoàn toàn đồng ý,” vị mục sư nói với một nụ cười trên môi. Ông gấp sách lại, đặt lên giá. “Chú cũng cho rằng cô ấy cực kỳ hấp dẫn đối với cháu và cô ấy cũng bị cháu hấp dẫn. Đó là điều hoàn toàn rõ ràng. Cháu hiển nhiên cũng nhận thức được điều đó.”
Ian nói rõ nhưng kiên quyết, không thể nào lay chuyển được, “chúng cháu hoàn toàn không hợp nhau, điều đó cũng không thể bàn cãi. Cháu sẽ cưới một người khác.”
Ducan mở miệng định nói nhưng rồi nhìn thấy biểu hiện trên mặt Ian, ông lại thôi.

Như cõi thiên đường

Chương 30

Từ tờ mờ sáng Ian đã rời khỏi nhà đi săn, và Duncan sự vắng mặt của chàng là cơ hội tốt để ông cố gắng khai thác Elizabeth về những vấn đề làm ông lo lắng. Ông cố thử hỏi nàng nhiều lần những câu hỏi về cuộc gặp gỡ của nàng với Ian ở Anh, về cuộc sống của nàng và nhiều điều nữa. Tuy nhiên, suốt bữa sáng, ông chỉ nhận được những câu trả lời chung chung – những câu trả lời chỉ tạo cho ông cảm tưởng là cuộc sống của nàng hoàn toàn phù phiếm và dễ chịu. Cuối cùng, nàng cố gắng làm chệch hướng ông bằng cách hỏi về những bản phác hoạ của Ian.
Với hy vọng rằng nàng sẽ kể cho ông nhiều điều hơn nếu chàng hiểu về Ian hơn, Duncan đi xa hơn bằng cách giải thích làm cách nào mà Ian có thể vượt qua nỗi đau sau khi gia đình chàng chết và tại sao chàng bỏ con chó săn của chàng. ý đồ của ông đã thất bại, mặc dù nàng bày tỏ sự cảm thông và sốc về câu chuyện đó, nhưng nàng không có ý định tiết lộ bất cứ điều gì về bản thân nàng.

Elizabeth muốn bữa ăn kết thúc để nàng có thể thoát khỏi cái nhìn điều tĩnh, tìm kiếm và muốn khám phá của Duncan. Sau rửa bát đĩa nàng đi ra vườn làm việc để làm việc để tránh, những chỉ vài phút sau ông lại xuất hiện bên cạnh nàng, khuôn mặt ông có vẻ lo lắng. "Người đánh xe của cháu đang ở đây," ông nói. "Ông ta mang một lời nhắn khẩn cấp từ chú của cháu."
Cảm giác khiếp sợ chạy khắp toàn thân Elizabeth khi nàng đứng dậy, và nàng vội vã đi về phía ngôi nhà nơi Aaron đang đợi.
"Aaron?" nàng nói. "có chuyện gì à? Điều gì làm bác đánh xe đến đây?"
Aaron đưa cho nàng một lá thư thay câu trả lời.
Elizabeth mở bức thư và mặt nàng tái nhợt kinh hoàng.
"Elizabeth," chú nàng viết, "Về nhà ngay. Belhaven đã cầu hôn cháu. Không có lý do gì để lãng phí thời gian ở Scotland nữa. Belhaven là lựa tốt hơn Thornton như cháu biết." Rõ ràng là đoán trước được là nàng sẽ cố gắng giở thủ đoạn, ông ta thêm vào, "nếu cháu trở về trong vòng một tuần, cháu có thể tham gia vào thoả thuận đính hôn. Nếu không ta sẽ tiến hành mà không có cháu vì ta là người bảo trợ của cháu."
Elizabeth vò nát bức thư trong tay, trong khi trái tim nàng đập những nhịp cuồng loạn. Những tiếng động lớn phát ra phía đường làm nàng ngẩng lên. Lucinda và Wiley cuối cùng cũng về tới, nàng liền chạy về phía Lucinda, "Lucy" nàng hét lên trong khi Lucinda bình tĩnh chờ Wiley giúp nàng xuống ngựa. "Lucy, tai hoạ đổ xuống rồi."
"Một chút nữa, nếu cô sẵn lòng, Elizabeth," Lucinda nói, "Dù chuyện gì xảy ra, chắc chắn cũng có thể đợi đến khi chúng ta vào nhà và ngồi thoải mái đã. Tôi không được thoải mái trên lưng ngựa. Cô không thể tưởng tượng được là chúng tôi đã khó khăn như thế nào để tìm những người hầu thích hợp…."
Elizabeth chẳng nghe được những gì mà cô ta nói. Nàng đau khổ chờ đợi Lucinda xuống ngựa, chậm chạp đi vào nhà và ngồi xuống ghế sofa. "Nào, bây giờ thì chuyện gì đã xảy ra vậy?"
Quên mất vị mục sư, người đang đứng ở cạnh lò sưởi quan sát sự bối rối, đau đớn của nàng, Elizabeth đưa cho Lucinda bức thư, "Cô hãy đọc đi."
Lucinda đọc bức thư, mặt cô ta chuyển sang xám xịt đáng sợ, hai mắt bừng bừng giận dữ. "Ông ta đã chấp nhận lời cầu hôn của một con quỷ." Cô ta rít lên đầy phẫn nộ, "cho dù ông ta có tước hiệu và tiền bạc."
"Tôi chắc chắn là tôi đã thuyết phục được Belhaven rằng chúng tôi hoàn toàn không hợp nhau" Elizabeth gần như gào lên, xoắn chặt lấy vạt áo. "Tôi đã làm mọi điều cần thiết, Lucy, tôi đã làm rất nhiều." đứng bật dậy Elizabeth nói. "Nếu chúng ta về nhà nhanh thì có lẽ tôi có thể tìm ra cách để cản chú Julius."
Lucinda không đứng bật dậy như Elizabeth; cô ta cũng không lên lầu, vội vã chạy về phòng như Elizabeth. Thân thể cứng nhắc của cô ta từ từ đứng dậy

và chậm chạp quay về phía vị mục sư. "Anh ta đang ở đâu?" cô ta gầm lên. "Ian ư? Nó đi săn."
Không tìm thấy con mồi của mình, Lucinda liền chút cơn giận dữ của mình vào vị mục sư tội nghiệp. Khi cô ta kết thúc bài diễn văn, cô ta ném mạnh bức thư vào lửa, rồi nói giọng phẫn nộ, "khi nào đứa con của Lucifer trở về, ông nói với hắn ta là nếu hắn ta mà dám đi qua trước mặt tôi, thì tốt nhất hắn ta nên mặc một chiếc áo giáp phù hợp" rồi quay ngoắt lên lầu.
Trời đã chạng vạng khi Ian trở về và ngôi nhà dường như im lặng một cách bất thường. Chú của chàng đang ngồi cạnh lò sưởi, quan sát chàng với một vẻ mặt kỳ lạ nửa giận dữ, nửa suy đoán. Lờ ông đi Ian quan sát khắp gian phòng, hy vọng sẽ nhìn thấy mái tóc lấp lánh và gương mặt tuyệt đẹp của Elizabeth. Khi không nhìn thấy, chàng đặt súng xuống và hỏi vẻ tình cờ, "Mọi người đi đâu hết rồi?"
"Nếu cháu hỏi Jake," vị mục sư nói, giận dữ vì cái cách mà Ian rõ ràng là cố ý tránh nhắc tới Elizabeth, "anh ta mang theo một chai rượu theo và ra nhà kho rồi, anh ta nói anh ta có ý định uống ít nhất là hai ngày cho đến khi có thể quên hết ký ức."
"Vậy là họ đã trở lại rồi à?"
"Jake đã trở lại," vị mục sư chữa lại trong khi Ian bước về phía bàn và rót một ly rượu. "Những người phụ nữ dọn dẹp sẽ đến. Còn Elizabeth và Cô Throckmorton-Jones đi rồi."
Nghĩ là Duncan có ý muốn nói họ đi dạo, Ian ném một cái nhìn ra phía cửa trước. "Họ đi đâu vào giờ này?"
"Trở lại Anh."
Chiếc ly trên tay Ian dừng lại. "Tại sao?" chàng gầm lên.
"Bởi vì chú của Cô Cameron vừa chấp nhận một lời cầu hôn cô ấy."
Vị mục sư hài lòng nhìn In dốc ngược ly rượu vào miệng như thể để rửa sạch sự đắng gắt của tin tức vừa rồi. Khi chàng nói trở lại, giọng chàng lạnh lùng, mỉa mai. "Ai là chú rể may mắn đó vậy?"
"Ngài Belhaven ta tin là như vậy."
Môi Ian mím lại vẻ chán ghét.
"Cháu không ưa ông ta, chú cho là vậy?"
Ian nhún vai. "Belhaven là một lão già dâm đãng. Lão ta gấp ba lần tuổi cô ta."
"Thật là tội nghiệp," vị mục sư nói, cố gắng không thành công trong việc tỏ ra lãnh đạm khi ngả người ra sau ghế và nói tiếp. "Bởi vì đứa bé xinh đẹp, vô tội đó không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải lấy một lão gì dâm đãng. Nếu cô ấy không làm thế chú của cô ấy sẽ cắt hết mọi sự hỗ trợ tài chính và cô bé sẽ phải mất ngôi nhà mà cô ấy rất yêu quý. Ông ta hoàn toàn hài lòng với Belhaven, vì ông ta có tước hiệu và tài sản là điều kiện kiên

quyết. Cô gái đáng yêu ấy sẽ phải cưới một ông già, cô bé không có cách nào để tránh cả."
"Thật là vớ vẩn," Ian gầm lên, "Elizabeth Cameron đã được cho là có thành công lớn nhất từ trước đến nay khi cô ta ra mắt hai năm trước. Tất cả đều biết cô ta có nhiều hơn một tá lời cầu hôn. Nếu ông ta quan tâm đến, ông ta có thể chọn những kẻ khác trong số họ."
Giọng của Duncan đầy mỉa mai, "đó là trước khi cô ấy chạm trán với cháu."
"Chú có ý quái quỷ gì thế?"
Vị mục sư cố kiềm chế, "Ta nghe được một câu chuyện từ Cô Throckmorton-Jones hai lần. Lần đầu cô ta nói khi cô ta còn bị ảnh hưởng của tai nạn. Ngày hôm nay khi cô nói dưới một cơn giận dữ mà ta chỉ có thể mô tả là khủng khiếp nhất mà ta từng thấy. Tuy vậy, mặc dù ta chưa hoàn toàn hiểu được câu chuyện, ta vẫn có thể nắm được những ý chính. Và nếu chỉ một nửa những gì mà ta nghe thấy là sự thật, thì rõ ràng là cháu hoàn toàn không có trái tim, không có lương tâm. Trái tim của ta như vỡ ra khi tưởng tượng những gì mà Elizabeth phải chịu đựng trong hai năm qua. Và khi ta nghĩ đến cái cách mà cô bé đã tha thứ cho cháu-"
"Người đàn bà đó đã nói gì với chú" Ian ngắt lời ông, quay lại và đi về phía cửa sổ.
Biểu hiện thiếu quan tâm của chàng làm cho vị mục sư nổi giận, ông bật dậy và giận dữ nhìn chằm chằm Ian. "Cô ta nói với ta là cháu đã phá hoại danh tiếng của Elizabeth mà không thể hồi phục lại được," ông gầm lên chua chát. "Cô ta nói với ta là cháu đã tin chắc là cô gái vô tội đó, người chưa bao giờ đi xa khỏi ngôi nhà nơi thôn quê của cô ấy cho đến vài tuần trước cuộc gặp gỡ với cháu - là cô ấy cố tình đến gặp cháu trong rừng và rồi trong nhà kính. Cô ta nói với ta là những cảnh đó được những người chứng kiến vội vã tạo ra một scandal và tất cả xã hội đều biết. Cô ta nói với ta rằng vị hôn thê của Elizabeth nghe thấy điều đó và liền huỷ bỏ lời cầu hôn bởi vì cháu. Khi anh ta làm điều đó, cả xã hội cho rằng tư cách của Elizabeth tự nhiên đã rất tồi tệ và cô ấy bị tẩy chay. Cô ta nói với ta là vài ngày sau đó anh trai của Elizabeth biến mất để lại những chủ nợ, những người sẽ được thanh toán hết nếu Elizabeth tìm được một cuộc hôn nhân tốt và anh ta không bao giờ quay lại." vị mục sư hài lòng khi quan sát thấy những cơ bắp nơi cằm của Ian bắt đầu giật giật. "Cô ta nói với ta rằng Elizabeth bắt buộc phải đi London lần đầu tiên để tìm kiếm một cuộc hôn nhân tốt – và rằng cháu đã phá huỷ nó làm cho cô ấy cơ hội có một cuộc hôn nhân như vậy đã không bao giờ còn có thể xảy ra nữa. Tại sao đứa bé tội nghiệp đó lại phải cưới một kẻ mà cháu mô tả là một tên già dâm đãng gấp ba lần tuổi cô ấy." Hài lòng vì những viên đạn bằng lời nói của mình đã tìm đúng mục tiêu, vị mục sư quyết định bắn viên cuối cùng, giết chết luôn. "Kết quả của tất cả những điều cháu đã

làm là cô gái dũng cảm, xinh đẹp đó đã sống ẩn dật trong hổ thẹn, ô nhục gần hai năm. Ngôi nhà của cô ấy, ngôi nhà mà cô bé luôn nói với vẻ âu yếm, yêu thương đã trơ trụi, trống rỗng, không còn thứ gì giá trị vì nợ nần. Chúc mừng cháu, Ian. Cháu đã làm cho một cô gái vô tội, trong trắng trở thành một con hủi nghèo khổ, kiệt quệ. Và tất cả chỉ bởi vì cô ấy yêu cháu bất chấp những tật xấu của cháu, tha thứ cho cháu, chỉ tự mình gặm nhấm bất hạnh của mình."

Những bắp thịt nơi cổ họng Ian giật giật, nhưng chàng không có bất cứ nỗ lực nào để bảo vệ mình trước người chú đang nổi giận của mình. Đè mạnh tay lên cửa sổ, chàng nhìn ra ngoài đêm tối, tiết lộ của chú chàng như nện hàng ngàn nhát búa vào đầu chàng, kết hợp với những đối sự tàn bạo và đau khổ mà chàng đã gây ra cho Elizabeth những ngày vừa qua làm chàng mê muội.

Chàng nhớ lại nàng khi ở Anh, dũng cảm và đáng yêu, đầy đam mê ngây thơ trong vòng tay chàng và chàng như nghe thấy những lời nói của nàng ngày hôm qua" "anh đã nói với anh trai tôi là không có gì ngoài một sự yêu đương lăng nhăng vô nghĩa."

Trào dâng trong lòng sự ăn năn khi chàng nhớ lại nàng sự dịu dàng, đáng yêu không thể tin được và đam mê không ích kỷ của nàng trong vòng tay chàng tối hôm qua. Nàng đã khiến chàng điên lên vì khao khát và sau đấy chàng lại nói, ""Tôi không có ý định ngỏ lời cầu hôn như lần cuối cùng chúng ta gặp nhau trước. Việc kết hôn sẽ nằm ngoài chương trình nghị sự. Tôi đã tiêu tốn hết các viên rubi và lông thú đắt tiền cho mùa này rồi."

Chàng nhớ lại những điều khác chàng nói trước đây. "Cái quái quỷ gì làm chú cô nghĩ là tôi có mong muốn cưới cô?" "Quý cô Cameron là một quý cô trẻ giàu có, Duncan." "Không nghi ngờ gì nữa tất cả những căn phòng của Havenhurst treo đầy lông thú và chất đầy nữ trang."

Và nàng đã kiêu hãnh để cho chàng nghĩ như vậy. Cảm giác giận dữ vì sự mù quáng và ngu ngốc của mình tràn ngập khắp thân thể Ian. Lẽ ra chàng phải biết – cái khoảng khắc khi mà nàng bắt đầu nói về việc mặc cả với những buôn bán trong làng, khốn kiếp đáng lẽ chàng phải biết chứ. Suốt từ đó chàng xét đoán nàng dưới con mắt mù loà -chàng tự sỉ vả bản thân mình, ở Anh theo bản năng chàng đã nhận ra là nàng cao qúy và kiêu hãnh như thế nào, dũng cảm và ngây thơ như thế nào. Chàng đã nhận ra là nàng không phải là một người bừa bãi, nhưng sau đó chàng lại tự thuyết phục bản thân mình nàng là một người bừa bãi và rồi đối xử với nàng như đã đối xử ở đây và nàng đã phải chịu đựng toàn bộ thời gian nàng ở đây. Nàng để chàng nói những lời sỉ nhục mình và rồi cố gắng giải thích cho hành vi của chàng bằng cách đổ lỗi cho những hành vi của bản thân mình ở Anh là một người phóng đ•ng không biết xấu hổ.

Đau nhói và nghẹt thở, chàng nhắm mắt lại. Nàng thật vô cùng dịu dàng và độ lượng, nàng tha thứ tất cả những hành vi đốn mạt của chàng.
Duncan không di chuyển; trong im lặng căng thẳng ông quan sát cháu trai đứng bên cửa sổ, mắt nhắm chặt, người cứng đờ.
Cuối cùng Ian cũng nói và giọng nói của chàng lạc đi vì xúc động, như thể những từ ngữ có khả năng chọc thủng chàng. "Đó là do người phụ nữ đó nói hay đó là quan điểm của chú?"
"Điều gì cơ?"
Hít một hơi dài, Ian hỏi, "Có phải là do cô ta nói với chú là Elizabeth đã yêu cháu hai năm trước hay đó là quan điểm của chú?"
Câu trả lời rõ ràng là rất quan trong đối với Ian làm Duncan suýt phì cười. Tuy vậy, trong khoảng khắc, vị mục sư lo lắng về hai điều mà ông điều cho là quan trọng như nhau: ông muốn Ian cưới Elizabeth và đền bù những thiệt hại cho nàng và ông muốn Ian giảng hoà với ông của chàng. Nếu Ian muốn thực hiện cái đầu tiên, chàng phải hoàn thành cái sau, vì chú của Elizabeth rõ ràng là xác định rằng chồng của nàng phải có tước hiệu nếu có thể. Ông lo lắng tình yêu đối với Elizabeth không biết có thể khoả lấp được sự chán ghét và tình tình ương bướng của Ian.
" Đó là quan điểm của Cô Throckmorton cả khi cô ấy tỉnh táo và giận dữ. Và đó cũng là quan điểm của chú, dựa vào những gì mà chú nhìn thấy qua tư cách của Elizabeth và những biểu hiện của cô bé đối với cháu.
Ông chờ đợi một khoảng thời gian dài lo sợ, hồi hộp để biết chính xác Ian đang nghĩ gì, để đi những bước tiếp theo và rồi ông bắt đầu sẵn sàng đưa ra những lập luận logic để thúc đẩy Ian. "Cháu không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận giải thoát cho cô bé khỏi cuộc hôn nhân ghê tởm đó."
Thấy Ian im lặng như đồng tình, ông tiếp tục với nhiều nỗ lực hơn. "Để làm được điều đó, cháu sẽ phải ngăn cản chú của cô ấy bắt cô ấy cưới người đàn ông đó. Chú biết được từ Cô Throckmorton-Jones và theo con mắt quan sát của chú khi chú nghe ngóng về bức thư thì chú của cô ấy muốn một người có tước hiệu cho cô ấy. Chú cũng biết là điều đó không phải là điều hiếm thấy ở xã hội thượng lưu, vì vậy mà cháu không có hy vọng trong việc thuyết phục ông ta nếu cháu có ý thử làm việc đó." Duncan quan sát tác động của những lời nói của ông đủ sức mạnh làm cho mặt của Ian trắng bệch và ông ra ngón đòn cuối cùng: "Tước hiệu nằm trong tầm tay cháu Ian à. Chú nhận ra cháu căm ghét ông cháu đến như thế nào, nhưng điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa rồi. Hoặc là cháu để Elizabeth cưới người đàn ông đê tiện, đáng kinh như Belhaven hoặc là cháu giảng hoà với Công tước Stanhope. Điều này hoặc điều kia và cháu biết điều đó mà."
Người Ian căng lên, tâm trí của chàng chiến đấu dữ dội chống lại ý tưởng giảng hoà với ông chàng. Duncan quan sát chàng, biết trận chiến trong nội

tâm chàng đang rất quyết liệt, và ông đợi Ian quyết định trong lo lắng. Ông quan sát Ian cúi đầu, nắm chặt bàn tay, nghiến răng. Khi cuối cùng chàng cũng nói, chàng liền nguyền rủa ông chàng: "thật là một kẻ đáng ghét" chàng gầm lên giữa hai hàm răng. "Sau 11 năm ông ta sẽ lại đi trên con đường của ông ta. Và tất cả chỉ bởi vì cháu không thể chạm vào cô ấy."
Vị mục sư không thể giấu giếm, thở phào vui mừng. "Điều đó chẳng có gì đáng phàn nàn nếu cháu cưới được một người phụ nữ tuyệt vời, người đã phải trả giá gì đã yêu cháu
Ian chợt mỉm cười chua chát. Sau khi cơn bốc đồng qua đi, một thực tế lại làm Ian nhói đau, bối rối. "Bất kể cô ấy nghĩ gì về cháu, thì cũng đã quá lâu rồi. Tất cả mọi thứ mà cô ấy muốn bây giờ là độc lập."
"Độc lập? Thật sao? thật là một ý niệm kỳ quặc đối với một người phụ nữ. Chú chắc là cháu có thể làm cho cô ấy tỉnh ngộ khỏi ý nghĩ kỳ quặc ấy. Đừng có lo lắng về điều đó. Độc lập có nghĩ rất rộng. Mang nó lại cho cô ấy và cô ấy sẽ ghét nó ngay" vị mục sư khuyên.
Ian hoàn toàn không nghe thấy ông nói gì cả, chàng đang giận dữ vì phải đầu hàng ông chàng, điều đó làm chàng phải vận dụng hết mọi nỗ lực của ý trí trong chàng. "Khốn kiếp!" chàng thì thầm giận dữ. ""Lẽ ra cháu nên để ông ta ở dưới địa ngục cùng với tước hiệu của ông ta."
Nụ cười của Duncan không hề nhạt đi khi nghe những lời nói cục cằn của chàng, "điều đó cũng đáng cho ông ấy liều lĩnh để có thể có cháu là người thừa kế."
"Cha cháu là người thừa kế hợp pháp, vậy mà kẻ tàn nhẫn đó không bao giờ nhượng bộ cho đến sau khi cha cháu chết."
"Ta nhận thức được điều đó. Tuy nhiên, điều đó không phải là điểm chính, Ian. Cháu đã thất bại trong cuộc chiến giữ khoảng cách đối với ông ấy. Cháu phải thua trong tư thế và lòng tự trọng đúng như giòng dõi cao quý của cháu và đúng như những gì mà cha cháu cũng sẽ làm. Cháu là người thừa kế hợp pháp của Công tước Stanhope. Không có gì có thể thay đổi được điều đó. Hơn nữa, chú cũng tin rằng cha cháu cũng sẽ tha thứ cho công tước nếu ông ấy có cơ hội như cháu bây giờ."
Cơn giận của Ian vẫn chưa nguôi. "Cháu không phải là cha cháu."
Vị mục sư, sợ là Ian sẽ lung lay, liền nhấn mạnh, "không còn nhiều thời gian để lãng phí đâu. Bởi vì ông cháu đã có gian hạn nếu không ông ấy sẽ lập người thừa kế mới. Cháu phải nhanh chóng đến chỗ ông ấy thôi, nếu cháu chần chừ thì cháu sẽ đến sau khi Elizabeth đám cưới với Belhaven mất thôi."
Ian do dự, ngập ngừng, và rồi chàng gật đầu cộc lốc, đút tay sâu vào trong túi, miễm cưỡng bước lên lầu.
"Ian?" chú chàng gọi.
Ian dừng lại và quay lại. "Bây giờ còn gì nữa ạ?" chàng hỏi vẻ cáu kỉnh.

“Cháu đã làm những điều đúng đắn,” vị mục sư nói nhẹ nhàng.
“Còn nhiều điều chú chưa biết đâu.”
“ý cháu là gì?”
“Cháu là nguyên nhân làm bây giờ chú của cô ấy là người bảo trợ của cô ấy,” chàng thở dài nói. “Anh của cô ấy không phải rời khỏi để tránh nợ nần hay scandal như Elizabeth vẫn nghĩ.
“Cháu là nguyên nhân? làm sao có thể như vậy?”
“Anh ta thách đấu với cháu và khi anh ta không thể giết cháu trong cuộc đấu súng công khai, anh ta liền cố gắng giết cháu hai lần nữa – trên đường – và khốn nạn là anh ta đã gần thành công cả hai lần. Cháu liền lôi anh ta lên tàu Arianna đi ấn Độ để làm dịu đi cơn điên khùng của anh ta.”
Vị mục sư tái xanh và ngồi phịch xuống sofa. “Tại sao cháu lại có thể làm một điều như vậy?”
“Chẳng có lựa chọn nào khác cả. “Hoặc cháu để anh ta rình rập tấn công đằng sau lưng cháu hoặc là giao anh ta cho nhà chức trách. Cháu chỉ muốn anh ta biết mất khỏi cuộc đời cháu.”
“Nhưng hai năm đã qua?”
“Anh ta có thể trở về sau một năm, nhưng tàu Arianna bị thiệt hại trong một cơn bão và phải ghé vào San Delora để sửa chữa. Anh ta thoát khỏi tàu và biến mất. Cháu đảm bảo là anh ta đã tìm cách quay về đây bằng cách nào đó. Cháu không có ý kiến về điều đó,” chàng kết thúc rồi quay đi và bắt đầu đi lên lầu, “nhưng anh ta vẫn chưa trở về.”
“Chúa ơi!” vị mục sư kêu lên. “Elizabeth sẽ không có gì đáng trách nếu cô ấy lấy điều đó để căm ghét cháu.”
“Cháu không có ý định cho cô ấy cơ hội đó,” Ian trả lời kiên quyết ngầm cảnh cáo rằng chú mình không nên đề cập đến điều này nữa. “Cháu sẽ thuê thám tử để lần theo dấu anh ta và sau đó cháu sẽ biết điều gì xảy ra với anh ta. Rồi cháu sẽ kể hết với cô ấy.”
Lương tâm của Duncan đấu tranh giữ dội, rồi ông thở dài miễn cưỡng đồng ý. “Có lẽ đó là cách tốt nhất. Tại sao cháu lại không biết mọi việc xảy ra với Elizabeth sớm hơn, cháu rất quen thuộc với xã hội thượng lưu mà, làm cách nào mà họ lại không đề cập điều đó với cháu?”
“Điều đầu tiên là cháu đã rời khỏi nước Anh gần một năm sau vụ việc đó. Thứ hai nữa là,” Ian thêm vào vẻ khinh miệt, “cái mà người ta gọi là xã hội thương lưu thật đáng khinh, những vấn đề liên quan đến người nào đó chẳng bao giờ được đề cập trước mặt người đó. Họ thảo luận nó với bất kỳ người nào khác sau lưng.”

Như cõi thiên đường

Chương 31

Đã là gần nửa đêm bốn ngày sau đó khi Ian cuối cùng cũng đến được nhà trọ White Stallion. Để ngựa lại cho người giữ ngựa, chàng sải bước vào trong nhà trọ, đi qua một căn phòng đầy những tá điền đang uống bia. Người chủ nhà trọ, một người đàn ông béo tốt với một chiếc tạp dề bẩn thỉu vòng quanh bụng, ném cho Ian một cái nhìn đánh giá, ông ta quan sát chiếc áo khoác màu đen sang trọng của Ian, gương mặt rắn rỏi và thân hình cường tráng của chàng và sáng suốt quyết định rằng tốt nhất là không nên bắt người khách trả tiền đặt cọc nếu không muốn làm mất lòng ông ta.

Vài phút sau, sau khi ông Thornton yêu cầu một bữa ăn mang vào phòng, người chủ nhà trọ tự tán thưởng bản thân mình vì đã đưa ra một quyết định sáng suốt, bởi vì vị khách mới của ông ta hỏi thăm về lãnh địa nguy nga thuộc về giòng họ qúy tộc lừng lẫy của vùng này.
"Từ đây đến Stanhope Park thì bao xa?"
"Khoảng một giờ đi ngựa, thưa quý ông."
Ian do dự, cân nhắc không biết nên đột ngột đến vào sáng mai mà không thông báo hay là gửi một bức thư. "Tôi sẽ gửi một bức thư đến đó vào sáng mai." Chàng nói sau một chút lưỡng lự.
"Tôi sẽ cho cậu bé giúp việc mang đến tận nơi. Ông sẽ đợi trả lời từ Stanhope Park đến bao giờ ạ?"
"10 giờ."
Ngồi một mình trong phòng trọ riêng vào sáng hôm sau, Ian không để ý đến bữa sáng được mang vào cho chàng đã lâu và thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Bức thư đã được gửi đi ba giờ trước đây – đã nhiều hơn một giờ so với thời gian mà cậu bé có thể mang một bức thư trả lời nếu có. Chàng bỏ đồng hồ ra xa và đi về phía lò sưởi, đăm chiêu xoa tay vào nhau. Chàng không biết là ông chàng có ở Stanhope hay không hoặc là ông già đó đã tìm được một người thừa kế khác và bây giờ từ chối gặp chàng để trả đũa những cử chỉ cự tuyệt của chàng. Vài phút nữa trôi qua, Ian càng ngày càng tin vào điều sau cùng.
Đằng sau chàng, chủ nhà trọ xuất hiện nơi cửa trước và nói, "cậu bé giúp việc của tôi vẫn chưa trở về, mặc dù đã khá lâu rồi. Tôi phải được thanh toán. Nếu nó không quay trở về trong vòng 1 giờ nữa, ông Thornton."
Ian liếc nhìn tên chủ nhà trọ. "Đóng yên cho ngựa của tôi đi," chàng trả lời cộc lốc, không chắc chắn lắm về những điều mà chàng có ý muốn làm bây

giờ. Chàng thực sự muốn viết rất nhiều điều tức giận thay vì một bức thư cụt ngủn đến ông chàng. Bây giờ chàng lại đang giống như một kẻ van xin, quỵ luỵ và điều đó làm chàng tức điên lên.
Đằng sau chàng tên chủ nhà trọ lo lắng quan sát Ian với đôi mắt ngờ vực. Thông thường thì một vị khách du lịch đến mà không có một chiếc xe ngựa riêng hoặc là ít nhất là một người hầu phải trả tiền phòng ngay khi vừa mới đến. Trong trường hợp này, ông ta đã không yêu cầu trả trước vì người khách đặc biệt này nói với giọng điệu cụt ngủn, quyền uy của một qúy ông giàu có và bởi vì bộ quần áo đi ngựa của ông ta rất sang trọng. Tuy vậy, bây giờ khi Stanhope Park từ chối thậm chí không thèm trả lời, tên chủ nhà trọ phải xem xét lại nhận định ban đầu của mình về giá trị của vị khách và ông ta nhất quyết phải ngăn người đàn ông này cố gắng trèo lên ngựa và trốn đi để không phải trả tiền.
Nhận ra là chủ nhà trọ vẫn còn ở đó, Ian quay lại và hỏi "có gì nữa thế?"
"Quý khách tôi đang chờ đợi để được trả tiền ngay bây giờ."
Đôi mắt tham lam của tên chủ nhà trọ mở rộng vì ngạc nhiên khi quan sát thấy người khách rút mạnh ra một túi nặng và lấy tiền ném về phía ông ta. Ian đợi thêm 30 phút nữa và rồi phải đối mặt với một vấn đề là ông của chàng sẽ không trả lời. Điên tiết vì lãng phí thời gian qúy báu, chàng sải bước ra khỏi phòng, quyết định đi về London và cố gắng mua sự ủng hộ của chú Elizabeth.
Mọi sự chú ý của chàng để vào chiếc găng tay, chàng sải bước qua căn phòng chính mà không để ý đến tình trạng căng thẳng đột ngột của đám tá điền ầm ĩ trong phòng đang ngồi uống bia, họ đột ngột im lặng nhìn chằm chằm về phái cửa chính. Tên chủ nhà trọ, người chỉ mấy phút trước thôi đã nhìn Ian như thể là một tên quỵt nợ, bây giờ đang đứng vài mét trước cửa chính, nhìn Ian với quai hàm cứng nhắc. "Thưa ngài" ông ta kêu lên và rồi như thế bị cấm khẩu hoàn toàn, ông ta làm một điệu bọ hướng về phía cửa.
Ian rời mắt khỏi chiếc găng tay nhìn lên tên chủ nhà trọ, người bây giờ đang cúi rạp mình cung kính, rồi nhìn ra cửa, nơi hai người hầu và một người đánh xe đứng nghiêm trong bộ chế phục trang trọng màu xanh và vàng. Không quan tâm đến những cái nhìn chằm chằm của đám tá điền, người đánh xe tiến về phía trước, cúi mình thật thấp trước Ian, và rồi với vẻ đầy trang trọng ông ta lặp lại lời nhắn từ phía công tước loại bỏ những nghi ngờ của Ian về thiện ý của ông chàng về chàng cũng như chuyến viếng thăm đột ngột của chàng. "Đức ông Công tước Stanhope ra lệnh cho tôi đến đây để gửi sự chào đón nồng nhiệt nhất đến Hầu tước Kensington và nói rằng ông cực kỳ hăm hở mong chờ sự hiện diện của Hầu tước tại Stanhope Park."
Bằng cách giới thiệu của người đánh xe khi gọi Ian là Hầu tước Kensington, Công tước đã thông báo công khai với Ian và những người khác trong nhà

trọ rằng tước hiệu đó bây giờ và sau này thuộc về Ian. Hành động công khai đó không phải là điều mà Ian có thể đoán trước được, và điều đó cũng đồng thời chứng minh cho chàng hai điều: đầu tiên là, ông chàng hoàn toàn không bị ốm đau gì cả; thứ hai là, người đàn ông quỷ quyệt đó vẫn còn đủ trí tuệ sắc bén để túm chặt lấy chiến thắng mà ông vừa giành được.
Điều đó là Ian cáu tiết, và với một cái gật đầu cộc lốc với người đánh xe chàng sải bước qua đám dân làng, những người đang khúm núm trước người đàn ông, người vừa được tuyên bố công khai là người thừa kế của Công tước. Một đoàn người đợi ở ngoài cách ngôi nhà trọ vài mét lại càng chứng tỏ sự háo hức và mong muốn thiết tha chờ đón của ông chàng. Thay vì gửi đến một cỗ xe và một con ngựa, ông gửi đến một cỗ xe và bốn con ngựa rất đẹp đeo đầy những đồ trang trí bằng bạc.
Sự đón tiếp cực kỳ long trọng này làm Ian chợt nghĩ rằng có lẽ ông chàng cực kỳ yêu quý chàng và đã chờ chàng rất lâu rồi, nhưng rồi chàng lại từ chối chú ý đến điều đó, chàng cố phủ nhận nó. Chàng đến không phải để hoà hợp lại với ông chàng; chàng đến để chấp nhận tước hiệu của cha chàng để có thể chạm vào người con gái của chàng; ngoài điều đó ra chàng không muốn có bất cứ thứ gì dính dáng đến người đàn ông đó.
Bất chấp sự tính toán lạnh lùng của mình, Ian vẫn cảm thấy một cảm giác xao xuyến kỳ lạ khi người đánh xe cho xe vượt qua cổng chính và bước vào con đường đi vào lãnh địa nơi mà cha chàng gọi là nhà cho đến khi mà ông kết hôn ở tuổi 23. Hiện diện ở đây làm chàng có cảm giác nhớ nhà khó tả cùng lúc điều đó càng làm tăng lên cảm giác căm ghét đối với con người quý tộc chuyên chế, người đã có ý từ bỏ con trai của chính mình và ném ông ra khỏi nơi này.
Với đôi mắt phê phán chàng nhìn khắp khoảng khuôn viên được chăm sóc cẩn thận và lâu đài bằng đá lổm nhổm những ống khói. Đối với phần lớn mọi người Stanhope Park trông rất hùng vĩ và nguy nga; nhưng đối với Ian nó là một lãnh địa cũ kỹ và lộn xộn, có thể nói là xấu cần phải được hiện đại hoá hơn nữa và còn lâu nó mới xứng là đẹp nếu so với của chàng.
Người đánh xe dừng xe trước bậc thềm trước nhà, và trước khi Ian bước xuống, cửa trước đã mở ra bởi một người đàn ông quản gia già, gầy nhom trong bộ lễ phục màu đen. Cha của Ian rất hiếm khi nói về cha của mình, hoặc là lãnh địa hay là tài sản mà ông đã bỏ lại đằng sau lưng, nhưng ông thường nói về những gia nhân mà ông đặc biệt yêu mến. Khi bước lên những bậc thang Ian nhìn người quản gia và biết rằng đó chính là Ormsley. Theo cha chàng, chính Ormsley là người đã phát hiện ra ông dấu những chai rượu Brandy của Pháp tốt nhất của Stanhope trong vựa cỏ khi ông 10 tuổi. Và cũng chính Ormsley người đã bị trách phạt về sự mất mát những chai Brandy qúy giá, đã nhận là ông đã uống những chai đó và ông thực sự quá

mê nó.
Trong khoảng khắc Ormsley nhìn chăm chăm âu yếm khuôn mặt của Ian, mắt ông dơm dớm nước mắt. "Xin chào mừng ngài," ông nói trang trọng, nhưng biểu hiện trên mặt ông làm cho Ian cảm thấy rằng người quản gia đang cố kiềm chế vòng tay ôm lấy chàng. "Và - và cho phép tôi nói rằng-" người đàn ông dừng lại, giọng của ông lạc đi vì xúc động, "và cho phép tôi được bày tỏ rằng, tôi rất – cực kỳ vui mừng vì ngài đã ở đây-" giọng ông bặt đi, ông xúc động nghẹn ngào, và sự giận dữ của Ian đối với ông mình trong giây lát bị bỏ quên mất.
"Chào Ormsley," Ian nói, cười toe toét khi nhìn thấy biểu hiện cực kỳ xúc động trên gương mặt Ormsley khi Ian biết tên ông. Nhận thấy người quản gia lại sắp cúi mình một lần nữa, Ian liền đưa tay ra, bắt người quản gia trung thành phải bắt tay chàng. "Tôi tin là," Ian đùa nhẹ nhàng, "Là ông vẫn chưa bỏ được thói quen say mê rượu Brandy của Pháp đấy chứ?"
Đôi mắt già nua của người quản gia sáng lên rạng rỡ như kim cương vì điều đó càng chứng minh là cha Ian đã nói về ông với chàng.
"Chào mừn ngài trở về nhà. Chàu mừng ngài cuối cùng cũng đã về nhà, thưa ngài," Ormsley nói khàn khàn, nắm chặt lấy tay Ian.
"Tôi chỉ ở lại vài giờ thôi," Ian bình tĩnh nói với ông ta, và bàn tay của người quản gia hơi mềm đi vì thất vọng. Tuy vậy, ông vội trấn tĩnh và hộ tống Ian vào một hành lang rộng rãi. Một đám đông gia nhân và những người hầu phòng tập trung trong sảnh giả vờ lau dọn đồ đạc. Khi Ian đi qua, họ cứ mãi nhìn chằm chằm vào chàng, rồi quay lại thì thầm trao đổi và cười hài lòng. Tâm trí của Ian tập trung vào cuộc gặp gỡ sắp tới với ông chàng, chàng quên mất những cái nhìn lén lút của họ, nhưng chàng cũng lờ mờ nhận ra là một vài người trong số họ lau nước mặt và xụt xịt.
Ormsley tiến về phía một cánh cửa lớn ở cuối hành lang, và Ian giữ cho tâm trí mình hoàn toàn lãnh đạm khi khi chàng chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ đầu tiên với ông chàng. Thậm chí từ khi còn là một đứa trẻ chàng đã từ chối không cho phép bản thân mình yếu đuối khi nghĩ về mối quan hệ của chàng và hiếm khi chàng nghĩ về người đàn ông mà chàng luôn luôn tưởng tượng là rất giống cha chàng, chiều cao trung bình với mái tóc màu nâu nhạt và đôi mắt màu nâu. Ormsley nhanh nhẹn mở cửa thư viện và Ian sải bước vào trong, đi về phía chiếc ghế nơi có một người đàn ông với một chiếc gậy trên tay và đang khó khăn chống gậy đứng lên. Bây giờ, khi ông cuối cùng cũng đứng thẳng dậy và đối diện với chàng, Ian cảm thấy gần như bị sốc một cách tự nhiên. Không chỉ cao như Ian 6 feet 2; với sự căm ghét trong thâm tâm, Ian nhận ra khuôn mặt của chàng giống nhau đến sửng sốt với gương mặt của Công tước. Tuy là không hoàn toàn nhưng mái tóc bạc và khuôn mặt già nua ấy, chính Ian cũng phải thừa nhận chính là bản sao của chàng về già.

Công tước cũng quan sát chàng và hình như cũng đưa ra cùng một kết luận, mặc dù phản ứng của ông là hoàn toàn ngược lại, ông chậm chạp mỉm cười, ý thức được sự giận dữ của Ian khi khám phá ra sự giống nhau của cả hai.
"Cháu không biết đúng không?" ông hỏi với giọng nói trầm mạnh mẽ y hệt như Ian.
"Không," Ian trả lời cộc lốc, "Tôi không biết."
"Vậy, ta có lợi thế hơn cháu," công tước nói, nắm chặt lấy cây gậy, đôi mắt ông tìm kiếm khuôn mặt chàng, "cháu biết không, ta biết điều đó,"
Ian dửng dưng lờ đi, "Tôi sẽ nói ngắn gọn và đi vào điểm chính," chàng bắt đầu, nhưng ông chàng giơ bàn tay dài và quý phái lên.
"Ian, xin cháu," ông nói, "ta đã chờ đợi giây phút này từ nhiều năm nay, nhiều hơn là cháu có thể tưởng tượng được. Đừng có lấy đi của ta điều đó, ta cầu khẩn cháu, một ông già hoan hỉ chào đón đứa cháu trai hoang tàng trở về nhà.
"Tôi không trở về đây để hàn gắn lại mối bất hoà của gia đình," Ian giận dữ nói. "Nếu theo ý tôi thì tôi không bao giờ muốn đặt chân vào ngôi nhà này."
Giọng của ông chàng cứng lại nhưng vẫn cố cẩn thận ôn hoà, "ta chắc là cháu đến đây để chấp nhận cái hợp pháp thuộc về cháu," ông bắt đầu, nhưng một giọng phụ nữ hách dịch vang lên làm Ian quay lại, thấy hai quý bà già cả đang ngồi trên một chiếc sofa. "Thực ra, Stanhope," một người trong số họ cất tiếng nói, "làm sao anh có thể nhận một đứa trẻ bất lịch sự như vậy nó còn chẳng thèm để ý đến sự có mặt của chúng tôi." một nụ cười nở trên môi bà ta khi bà nhìn thấy Ian giật mình, "ta là bà cô của cháu, Hortense. Chúng ta đã gặp nhau ở London vài năm trước, rõ ràng khi đó cháu nhận ra ta." Gặp hai bà cô chỉ một lần, hoàn toàn tình cờ, Ian không thù nghịch cũng chẳng yêu mến họ. Chàng lịch sự cúi chào Hortense, người đang hướng về phía qúy bà già hơn với mái tóc hoa râm bên cạnh, người có vẻ đang ngủ gà ngủ gật, đầu bà hơi rủ xuống.
"Và người này là chị gái ta Charity, một bà cô khác của cháu, người thường xuyên ngủ gà ngủ gật, ở tuổi bà ấy cháu biết đấy."
Bà cô đột ngẩng đầu lên và đôi mắt màu xanh thình lình mở to, ném về phía Hortense cái nhìn bị xúc phạm. "Tôi chỉ già hơn cô có bốn tuổi ít ỏi thôi, Hortense, và thật xấu hổ khi lúc nào cô cũng nhắc đến điều đó," bà quát lên với vẻ tổn thương; rồi bà nhìn Ian đang đứng trước mặt, nở một nụ cười hạnh phúc. "Ian, cậu bé thân mến, cháu có nhớ ta không?"
"Chắc chắn, thưa bà," Ian lịch sự trả lời, Charity ngắt lời chàng và quay sang ném một cái nhìn thắng lợi về phía em gái. "Cô thấy chưa, Hortense nó nhớ tôi đấy, và tôi nghĩ đó có lẽ bởi vì tôi lớn tuổi hơn cô đôi chút. Trông tôi không già đi nhiều như cô so với năm trước, đúng không?" bà hỏi, quay về phía Ian vẻ hy vọng.

“Nếu cháu nghe lời khuyên của ta, cháu không nên trả lời câu hỏi này. Quý cô,” ông nói ném về phía hai bà em một cái nhìn ngăn chặn, “Ian và tôi có rất nhiều điều cần thảo luận. Tôi hứa sẽ để các cô gặp Ian sớm. Bây giờ, tôi phải yêu cầu các cô rời khỏi đây để chúng tôi bàn công chuyện và sẽ gặp các cô vào thời gian uống trà.”
Tốt hơn là không làm hai bà phật ý bằng cách nói cho các bà biết là chàng sẽ không ở lại đây lâu để uống trà, Ian đợi hai bà đứng dậy. Hortensen đưa tay ra cho Ian hôn. Ian lịch sự định làm y như vậy với bà chị nhưng Charity đã chìa má ra, không phảitay và vì vậy chàng phải hôn vào má bà.
Khi hai bà rời đi, tình trạng định chiến tạm thời của họ biến mất, tình trạng căng thẳng trở lại khi hai người đàn ông đứng nhìn nhau – hoàn toàn xa lạ không hề biết đến vẻ giống nhau kỳ lạ và giòng máu đang chảy trong huyết quản của họ. Công tước đứng thẳng và căng thẳng nhưng đôi mắt của ông ấm áp; Ian nóng ruột tháo găng tay ra, gương mặt của chàng lạnh lùng và cương quyết – hai người đàn ông chiến đấu với nhau trong im lặng. Công tước uể oải đầu hàng vì biết Ian sẽ là người chiến thắng, ông liền phá vỡ im lặng. “Ta nghĩ là đây là dịp để gọi sâm panh,” ông nói, định với chiếc chuông.
Ian khó chịu, chàng thấy chẳng có gì đáng để ăn mừng cả, chàng muốn nhanh chóng kết thúc, chàng nói cộc lốc. “Tôi nghĩ có thứ khác mạnh hơn.”
Ông chàng không hề nản lòng, ông nói “Rượu Scotch đúng không?”
Sự ngạc nhiên của Ian về việc có vẻ như ông chàng biết rất rõ loại thức uống mà chàng thích bị che khuất khi Ormsley ngay tức khắc xuất hiện trong phòng mang theo một cái khay bằng bạc đựng một chai Scotch, một chai sâm panh và hai chiếc ly. Quản gia đã nhìn thấy trước hoặc đã chuẩn bị trước khi chàng đến.
Một nụ cười nhanh, không tự nhiên nở trên môi Ian, người quản gia rút lui, đóng cửa lại. “Cháu có nghĩ là” công tước hỏi hoà nhã, “chúng ta nên ngồi xuống hoặc là chúng ta bắt đầu cuộc tranh luận bây giờ bằng cách đứng như thế này?”
“Tôi có ý định giải quyết mọi việc nhanh nhất có thể được,” Ian lạnh lùng phản đối.
Thay vì bị xỉ nhục, như Ian đã muốn khi nói thế, Edward Avery Thornton nhìn cháu nội của mình, và trái tim ông cảm thấy đầy tự hào, ông nhận ra dáng vẻ kiêu hãnh, tính tình kiêu ngạo, bất khuất đã tạo nên những người đàn ông nhà Thornton trong con người Ian. Tuy có một chút không chịu khuất phục, nhưng rồi ông cũng chuẩn bị để chịu thua, chuẩn bị làm mọi thứ theo yêu cầu của cháu để có thể có thứ mà ông mong muốn nhất trên thế giới này, cháu trai của ông. Nếu không được Ian yêu quý thì ông muốn sự kính trọng của chàng. Ông muốn chỉ một phần nhỏ, rất nhỏ thôi sự yêu mến của

chàng, và ông muốn được tha thứ. Trên tất cả ông cần được tha thứ cho việc đã tạo ra lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời ông 30 năm trước, và đã đợi quá lâu để thú nhận với cha Ian là ông đã sai. Cuối cùng, Edward chuẩn bị để chịu đựng tất cả từ Ian – trừ việc chàng rời khỏi đây ngay lập tức. Nếu ông không thể làm cho Ian yêu mến ông, kính trọng hoặc tha thứ cho ông, ông cũng không thể để vuột mất khoảng thời gian bên chàng. Chỉ cần có một chút thời gian thôi – không cần nhiều lắm một ngày hoặc hai ngày thậm chí là chỉ vài giời thôi để có một vài ký ức dành ấp ủ trong tim cho những ngày ảm đạm sau này cho đến khi cuộc đời của ông kết thúc.

Với hy vọng nấn ná thêm chút thời gian, công tước nói dối, "ta chắc là có thể hoàn thành các thứ giấy tờ trong vòng một tuần."

Ian hạ thấp ly rượu Scotch. Vẻ lạnh lùng, rõ ràng chàng nói "ngày hôm nay."

"Những thủ tục pháp lý rất phức tạp." Ian người đã gặp hàng nghìn hợp đồng pháp lý trong công cuộc kinh doanh của mình, không thèm tranh luận chỉ nói lạnh lùng "ngày hôm nay."

Edward ngập ngưng, thở dài và rồi gật đầu. "Ta sẽ yêu cầu thư ký của ta bắt đầu soạn thảo những văn bản cần thiết trong khi chúng ta có một cuộc nói chuyện ở đây. Tuy vậy nó rắc rối, phức tạp và mất nhiều thời gian hơn là việc kinh doanh và sẽ mất ít nhất là vài ngày. Vấn đề chính là những tài sản phải thuộc về cháu một cách hợp pháp-"

"Tôi không muốn tài sản," Ian nói vẻ khinh thường, "cũng không cần tiền bạc, hoặc những thứ tương tự như thế. Tôi sẽ lấy cái tước hiệu khốn kiếp đó vì phải như vậy, tất cả chỉ có thế thôi."

"Nhưng-" "thư ký của ông có thể chuẩn bị các giấy tờ không phức tạp về vần đề tên tôi là người thừa kế của ông 15 phút. Tôi đang trên đường đi Brinshire và rồi London. Tôi sẽ rời khỏi đây càng sớm càng tốt khi các giấy tờ được ký."

"Ian," Edward bắt đầu, nhưng ông không van nài, một cách đặc biệt ông biết điều đó là vô ích. Sự kiêu hãnh và cứng rắn, sự mạnh mẽ và kiên quyết đó chính là những điểm làm Ian chính là cháu trai của ông, mặc dù điều đó là Edward không thể chạm vào chàng. Tất cả đã quá muộn. Ngạc nhiên về việc Ian tự nguyện nhận tước hiệu chứ không phải tài sản kèm theo, ông đứng dậy và đi ra hành lang để nói với thư ký chuẩn bị các giấy tờ. Ông cũng nói với anh ta kèm theo tất cả tài sản và những lợi tức quan trọng. Trên tất cả ông là một người nhà Thornton và ông cũng có lòng kiêu hãnh của mình. May mắn của ông đã đi mất, không phải là lòng kiêu hãnh của ông. Ian có thể rời đi trong một giờ, nhưng chàng phải rời đi với tất cả tài sản và lãnh địa là đặc quyền thừa kế của chàng.

Ian đang đứng bên cửa sổ khi ông chàng trở lại. "Mọi việc đã xong," Edward nói, ngồi xuống chiếc ghế của ông. Sự cứng nhắc của thân hình Ian chợt

mềm xuống bớt, vấn đề đáng ghét này cuối cùng cũng xong. Chàng gật đầu, rồi rót đầy một ly rượu và ngồi đối diện với ông chàng.
Sau một khoảng thời gian dài im lặng ngập ngừng, ông bắt đầu nói chuyện lại, "ta biết được một thông tin đáng chúc mừng."
Ian giận mình. Cuộc đính hôn của chàng và Christina cái sẽ bị phá vỡ nhanh thôi, vẫn chưa được biết đến công khai.
"Christina Taylor là một phụ nữ trẻ đáng yêu. Ta biết ông và chú cô ấy, và tất nhiên là cả cha cô ấy, Nam tước Melbourne. Cô ấy sẽ là một người vợ tốt của cháu, Ian"
"Vi phạm chế độ một vợ một chồng vẫn là một tội phạm ở quốc gia này. và tôi sẽ không làm điều đó."
Giật mình khám phá ra rằng thông tin của ông hình như không chính xác, Edward uống một ngụm sâmpanh và hỏi, "vậy, ta có thể hỏi cô gái may mắn ấy là ai không?"
Ian định mở miệng để nói ông hãy xuống địa ngục đi, nhưng có một cái gì đó như thể sự cảnh báo về cái cách mà ông chàng chậm chạp đặt ly rượu xuống chàng liền thôi. Chàng quan sát ông chậm chạp đứng lên. "ta không nên uống rượu mạnh," công tước xin lỗi. "Ta tin là ta cần nghỉ ngơi một chút. Rung chuông gọi Ormsley hộ ta nếu cháu sẵn lòng,' ông nói khàn khàn. "Ông ấy sẽ biết phải làm gì."
Ngay tức khắc Ormsley đến, giúp ông chàng lên gác và thầy thuốc được triệu đến. Ông ta đến trong vòng nửa giờ, vội vã lên lầu với một túi đầy dụng cụ và Ian đợi trong phòng khách, cố gắng lờ đi cảm giác khó chịu rằng chàng đã về đúng khoảng thời gian ông chàng chết.
Tuy vậy, khi bác sĩ xuống, ông ta có vẻ bớt căng thẳng. "Tôi đã cảnh báo ông ấy nhiều lần là không nên đụng đến rượu mạnh," ông ta nói, trông có vẻ tức tối. "Chúng không tốt cho tim của ông ấy. Tuy vậy, bây giờ, ông ấy đang nghỉ ngơi, ngài có thể lên đó sau một hay hai giờ nữa."
Ian không muốn quan tâm ông ấy ốm như thế nào. Chàng tự nói với bản thân ông già đó có sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chàng cả, nhưng mặc dù vậy chàng vẫn hỏi ngắn gọn, "ông ấy bị như vậy đã lâu chưa?"
"Chẳng ai nói được cả? một tuần, một tháng, một năm hoặc hơn nữa. Tim của ông ấy yếu lắm, nhưng ý chí của ông ấy vẫn mạnh mẽ lắm – mạnh mẽ như chưa bao giờ mạnh mẽ vậy.
"ý ông là gì khi nói chưa bao giờ như vậy?"
Vị bác sĩ mỉm cười ngạc nhiên, "Tại sao ư? ý tôi là sự xuất hiện của ngài có ý nghĩa rất lớn đối với ông ấy, thưa ngài. Đó thực sự là một liều thuốc đáng kinh ngạc đối với ông ấy – thực ra thì không đáng kinh ngạc lắm. Phải nói là kỳ diệu thì đúng hơn. Thường thì ông ấy hay mắng nhiếc tôi khi ông ấy ôm. Hôm nay, ông ấy gần như ôm chầm lấy tôi hăm hở kể cho tôi nghe là ngài ở

đây. Thực ra thì tôi xuống đây là để nhìn cậu một chút, tất nhiên là tôi không muốn thú nhận điều đó," ông nói với giọng thân tình của một người bạn cũ của gia đình. Cười toe toét, ông nói thêm, "ông ấy nghĩ rằng cậu đẹp trai một cách hiếm thấy."
Bất kể thế nào, Ian cũng quyết không phản ứng lại bất kỳ cảm xúc nào trước những thông tin đáng ngạc nhiên ấy.
"Chúc một ngày tốt lành, thưa ngài," vị bác sĩ nói. Quay lại phía hai em gái của công tước, những người đang lo lắng lảng vảng ở hành lang, ông ngả mũ, "thưa các qúy bà," ông nói và đi khỏi.
"Tôi sẽ lên lầu và xem ông ấy thế nào," Hortense nói. Quay lại Charity, bà nói vẻ nghiêm khắc, "đừng có quấy rầy Ian với trò huyên thuyên của chị", bà cảnh cáo và bước lên lầu. Rồi với một giọng nói khủng khiếp, bà nói thêm, "cũng đừng có can thiệp lung tung."
Trong một giờ sau đó, Ian đi đi lại lại, trong khi Charity quan sát chàng với vẻ cực kỳ thú vị. Chàng cực kỳ lo lắng là chàng không có thời gian và cách chàng để mất những khoảng thời gian qúy báu. Cứ tốc độ này thì Elizabeth đã kịp có một đứa con trước khi chàng có thể trở về London. Ngoài ra trước khi chàng có thể thuyết phục chú nàng chàng là người phù hợp nhất, chàng còn có một nhiệm vụ không lấy gì làm dễ chịu là từ hôn với cha của Christina.
"Cháu sẽ không thực sự rời đi hôm nay chứ cháu yêu?" Charity đột ngột lên tiếng.
Thở dài mất kiên nhẫn, Ian cúi đầu nói. "Cháu sợ là cháu phải đi thưa bà."
"Ông ấy sẽ rất đau khổ." Cố gắng ngặn chặn không cho bà cô già dài dòng, lôi thôi về bệnh tình của công tước, chàng liền chặn ngay, "ông ấy sẽ sống sót thôi."
Bà quan sát chàng chăm chú làm cho Ian đoán là bà không lẩn thẩn thì cũng đang cố đọc suy nghĩ của chàng. Chắc là lẩn thẩn chàng chắc như vậy khi bà đột ngột đứng dậy và khăng khăng kéo chàng đi xem các bức vẽ những con công mà cha chàng đã vẽ khi còn là một cậu bé. "Có lẽ, là lần khác." bà già vẫn cứ khăng khăng. Ian chán nản, mệt mỏi và rồi chàng thay đổi ý kiến, dịu bớt. Có lẽ việc đó sẽ cho thời gian trôi qua nhanh chóng và làm chàng không suy nghĩ lung tung nữa.
Bà kéo chàng vào một phòng có lẽ là phòng đọc riêng của ông chàng. Bà cô của chàng đi loanh quanh có vẻ bối rối và vô tội, bà nói to, oang oang "Không biết là những bức vẽ đi đâu mất rồi?" đột nghiên bà bà kêu to "ồ, đúng, ta nhớ rồi." Nhanh nhẹn đến bên chiếc bàn, bà lục lọi những ngăn kéo, rồi kêu lên "Hình như là ngăn kéo này rồi."
Ian từ chối xâm phạm những vật riêng tư của người khác, nhưng Charity chẳng chút hối hận nào cả. Bà lôi ra một tập giấy, và nói "cháu xem cái nào

hộ ta, ta chẳng nhìn rõ lắm."
Ian khó chịu liếc nhìn đống lộn xộn trên bàn và rồi cứng đờ. Trên bàn đầy những bức phác hoạ các tư thế khác nhau của chàng. Những bức phác hoạ rất chi tiết, Ian đứng ở bánh lái của con thuyền đầu tiên mà chàng tự tay làm….Ian đang đi qua ngôi nhà thờ của làng ở Scotland với một cô bé ở trong làng đang cười với chàng…..Ian trên lưng ngựa….Ian bẩy tuổi, tám tuổi, chín tuổi, mười tuổi….cùng với những bức vẽ là những dòng chữ báo cáo về Ian.
"Có con chim nào ở trong số chúng không, cậu bé?" Charity hỏi vẻ vô tội, nhưng chẳng nhìn chút nào những thứ trên bàn mà chăm chú nhìn khuôn mặt chàng, nhận ra những cơ bắp trên cằm Ian bắt đầu giật giật.
"Không." "Vậy chắc chúng phải ở phòng học, tất nhiên là vậy," bà nói vẻ phấn khởi. "Ta lúc nào cũng như vậy, như Hortense thường nói, toàn tạo ra những lỗi lầm ngớ ngẩn."
Ian rời mắt khỏi những vật chứng tỏ ông chàng đã theo sát những bước trưởng thành của chàng từ khi chàng ra đời – tất nhiên là cả cái ngày mà chàng đã rời khỏi ngôi nhà thân yêu trên chính đôi chân của mình - để nhìn vào khuôn mặt của bà cô và nói vẻ chế giễu, "Hortense không sâu sắc cho lắm. Cháu có thể nói là bà tinh ranh như một con cáo."
Bà ném cho chàng một nụ cười hiểu biết và đặt ngón tay lên môi. "Đừng nói với bà ấy, được không? Nó thường thích nghĩ là nó thông minh hơn ta."
"Làm thế nào mà ông ấy có được những bức vẽ này?" Ian hỏi.
"Một phụ nữ trong làng gần nhà cháu vẽ chúng. Sau đó ông ấy thue một hoạ sĩ khi ông ấy biết là cháu sẽ đi đến một nơi nào đó trong một khoảng thời gia. Ta sẽ để cháu lại đây một nơi rất xinh đẹp và yên tĩnh." Nói xong bà liền quay đi, bỏ lại chàng một mình. Trong một khoảng thời gian dài, chàng do dự, và rồi chàng chậm chạp ngồi xuống ghế, xem xét những bản báo cáo bí mật về chàng. Tất cả chúng đều được viết bởi một người tên là Ông Edgar Norwich, và khi chàng đọc, cơn giận dữ của chàng đối với ông chàng vì xâm phạm đến sự riêng tư của chàng dần dần trở thành thích thú. Có một điều, gần như tất cả các lá thư của thám tử đều bắt đầu bằng những câu tự bào chữa để công tước không trừng phạt ông ta vì không báo cáo đủ chi tiếp.
Đầu lá thư bắt đầu,
Tôi xin lỗi thưa Đức ông, sự lỏng lẻo không chủ tâm của tôi đã làm lỡ không nhắc đến việc thực ra là Ông Thornton rất thích cì gà…..
Lá thư tiếp theo bắt đầu bằng,
Tôi đã không nhận ra, thưa Đức ông, là đức ông tôi muốn biết là ngựa của ông Thornton chạy nhanh như thế nào trong cuộc đua – thêm vào đó biết rằng ông ấy đã chiến thắng….
Từ những nếp nhăn và nhàu nát của các bản báo cáo đã chỉ rõ ràng cho Ian

thấy là chúng đã được cầm và đọc đi đọc lại nhiều lần, và cùng tương tự như vậy những lời bình luận không chủ ý của thám tử đã cho Ian thấy rõ ràng rằng ông chàng hình như rất hay biểu lộ sự tự hào, hãnh diện của ông đối với chàng.
Đức ông sẽ rất hài lòng nếu biết là cậu Ian trẻ tuổi là một người đánh xe tài ba, như Đức ông thường mong đợi…
Đức ông sẽ cực kỳ đồng ý với tôi, như nhiều lần trước đây, là Ông Thornton rõ ràng là một thiên tài…..
Tôi đảm bảo với Đức ông là sự lo lắng của ông về cuộc đấu súng là không có căn cứ. Chỉ một vết thương nhỏ ở tay, không có gì hơn.
Ian chăm chú đọc các bức thư mà không nhận thức được là cái rào chắn mà chàng lập lên để ngăn cản ông chàng đã bắt đầu đổ tuy không đáng kể.
"Thưa Đức ông," thám tử viết về một trận bệnh hiếm thấy của chàng khi chàng 11 tuổi, "theo ý của Đức ông tôi nếu tôi có thể tìm được một thầy thuốc người có thể bí mật xem xét bệnh tình của cậu Ian trẻ tuổi cũng sẽ bị ngăn cản vì nhiều lý do. Cho dù là tôi có thể tìm thấy một người sẵn sàng giả bộ làm một khách bộ hành đi lạc, thì tôi thực sự không thể biết làm cách nào để ông ta có thể xoay xở xem xét bệnh tình của cậu ấy mà không bị nghi ngờ."

Vài phút rồi thành một giờ, và sự hoài nghi của Ian ngày càng tăng khi chàng nhìn lại toàn bộ diễn biến của cuộc đời chàng, những thành tựu cho đến những lỗi lầm. Những món lợi mà chàng thu được cho đến những tổn thất. Những con tàu mà chàng thêm vào đội tàu của chàng được mô tả cẩn thận, và những bức phác hoạ cũng được gửi đều đặn. Sự phát triển tài chính của chàng cũng được báo cáo đều đặn và cực kỳ chi tiết.

Chập chạp Ian mở ngăn kéo và cho những tờ giấy vào, rồi chàng rời khỏi phòng đọc, đóng cánh cửa lại sau lưng. Chàng đang trên đường đến phòng khách khi Ormsley tìm chàng để nói rằng Công tước muốn gặp chàng bây giờ.
Ông của chàng đang ngồi trên một chiếc ghế gần lò sưởi, mặc bộ quần áo ngủ, khi Ian bước vào, và chàng nhìn ông ngạc nhiên cực độ. "Ông trông" Ian ngập ngừng, tức tối vì cảm giác nhẹ nhõm của chính bản thân chàng "đã phục hồi," chàng kết thúc cộc lốc.
"Ta hiếm khi thấy tốt như thế này trong cuộc đời," Công tước khẳng định.
"Giấy tờ đã xong," ông nói tiếp, "ta vừa ký chúng xong. Ta à đã tự tiện ra lệnh làm một bữa ăn để mang lên đây, với hy vọng là cháu sẽ ăn cùng ta một

bữa trước khi cháu đi. Dù thế nào thì cháu cũng phải ăn chứ.” Công tước căng thẳng chờ đợi.
Ian ngập ngừng, rồi gật đầu và Công tước thở phào mừng rỡ.
“Tuyệt vời!” ông rạng rỡ nói và đưa cho Ian những giấy tờ cần thiết và bút. Ông quan sát với vẻ hài lòng khi Ian ký vào giấy tờ mà không thèm đọc chúng – và điều đó làm chàng không nhận biết được rằng chàng không những chỉ nhận tước hiệu của cha chàng mà còn tất cả những tài sản đi kèm với nó.
“Bây giờ là lúc chúng ta tiếp tục câu chuyện đang dang dở ở dưới nhà.” ông nói khi Ian đưa những giấy tờ vừa ký trả lại cho ông. Suy nghĩ của Ian vẫn còn đang lang thang ở phòng đọc dưới nhà, nơi có chiếc bàn với đầy những những báo cáo về cuộc đời chàng và trong giây lát chàng nhìn ông không hiểu.
Công tước khơi gợi khi Ian ngồi xuống đối diện với ông, “chúng ta đã đang thảo luận về người vợ tương lai của cháu. Ai là người phụ nữ may mắn đó vậy?”
Ngả người ra đằng sau ghế, Ian im lặng nhìn ông vẻ thích thú diễu cợt. “Ông không biết ư?” chàng hỏi khô khan. “Chắc là Ông Norwich lại lơ là nhiệm vụ một lần nữa rồi?”
Ông chàng cứng đờ và rồi có ông nói nhẹ nhàng “Charity,” thở dài lo lắng ông quan sát Ian, đôi mắt ông vừa kiêu hãnh vừa van nài. “Cháu có giận không?”
“Tôi không biết.”
“Cháu có ý kiến gì về vấn đề khó khăn thế nào khi nói xin lỗi không?”
“Đừng nói điều đó,” Ian nói ngắn gọn
Ông chàng thở phào và gật đầu, chấp nhận câu trả lời của Ian, “Vậy, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện một chút?”
“Ông muốn nói điều gì?”
“Đầu tiên là về người vợ tương lai của cháu,” ông nói nhẹ nhàng. “Cô ấy là ai?”
“Elizabeth Cameron.”
Công tước giật mình. “Thật sao? ta tưởng là cháu đã kết thú vấn đề lộn xộn đó 2 năm trước rồi chứ.”
Ian cố nén một nụ cười cay đắng. “Ta sẽ gửi đến cô ấy lời chúc mừng của ta” ông chàng nói.
“Điều đó là quá vội vàng.” Và rồi trong hơn một giờ sau đó, chàng dịu đi nhờ Brandy và mệt lữ vì những câu hỏi không ngớt của ông chàng. Chàng không cần phải giải thích gì về những bê bối trước đây, ông chàng nhận thức sâu sắc được điều đó và chàng kể hết về những dự định của chàng và cả những rắc rối với chú của Elizabeth.

“Nếu cháu nghĩ,” công tước cảnh báo chàng, “là xã hội sẽ tha thứ, quên đi và chấp nhận cô ấy chỉ bởi vì cháu bây giờ đang chuẩn bị để cưới cô ấy, Ian, thì cháu hoàn thoàn lầm rồi, Ta đảm bảo với cháu. Họ sẽ lờ đi vai trò của cháu vấn đề xấu xa đó, như họ đã làm, bởi vì cháu là đàn ông – và là một người giàu có, chưa cần đề cập đến việc bây giờ cháu đã là Hầu tước Kengsington. Khi cháu biến Qúy cô Cameron thành hầu tước phu nhân của cháu, họ sẽ chịu đựng cô ấy vì họ không có lựa chọn nào khác, nhưng họ sẽ cắt đầu cô ấy bấy cứ khi nào họ có cơ hội làm điều đó. Phải có một buổi bắt buộc một vài người có tầm ảnh hưởng đến để làm cho xã hội thượng lưu nhận ra là họ phải chấp nhận cô ấy, nếu không họ sẽ đối xử với cô ấy như người hạ đẳng.”
Đối với bản thân mình thì Ian không ngần ngại mà nói vào mặt xã hội thượng lưu là họ hãy cút xuống địa ngục đi, nhưng họ cũng sẽ đẩy Elizabeth xuống địa ngục và chàng mong muốn bằng cách này hay cách khác phải làm cho điều đúng đắn cho nàng. Chàng suy nghĩ vẩn vơ là không biết phải làm cách nào đây thì ông chàng nói kiên quyết, “ta sẽ đi London và ở đó khi cuộc đính hôn của cháu được thông báo.”
“Không,” Ian nói, cằm chàng cứng lại giận dữ.
Ông chàng liền nói “ta biết,” ông nói nhẹ nhàng nhưng đầy quyết tâm, ông cố không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để có thể tiến lại gần chàng hơn, “Là tại sao cháu lại nhanh chóng từ chối lời đề nghị của ta. Tuy nhiên, ta không làm điều đó chỉ vì bản thân mình. Có hai lý do: thứ nhất là sẽ có lợi ích to lớn cho Quý cô Elizabeth nếu xã hội thượng lưu nhìn thấy ta hoàn toàn vui vẻ chấp nhận cô ấy như là cháu dâu của ta. Ta là người rất có ảnh hưởng. Thứ hai,” công tước tiếp tục, nhấn mạnh vấn đề, “cho đến khi xã hội nhìn thấy cháu và ta cùng nhau, hoàn toàn hoà hợp, thì những câu chuyện ngồi lê đôi mách về dòng dõi đáng ngờ của cháu và mối quan hệ của chúng ta sẽ vẫn tiếp tục. Cháu có thể nói cháu là người thừa kế của ta, nhưng cho đến khi họ thấy rằng ta quan tâm đến cháu, xuất hiện bên cạnh cháu, họ sẽ vẫn không hoàn toàn tin những điều cháu nói hoặc là báo chí viết. Bây giờ, nếu cháu muốn Qúy cô Elizabeth được đối xử kính trọng như hầu tước phu nhân Kensington đáng được hưởng. Cả hai điều trên phải được đi cùng nhau, và điều đó làm cho không một ai có thể dám chống lại ta hoặc là coi thường cháu, rồi họ sẽ phải chấp nhận Qúy cô Elizabeth và những bàn tán sẽ chìm xuống.”
Ian ngập ngừng, hàng ngàn cảm xuống tràn voà tim chàng và tâm trí chàng.
“Tôi sẽ suy nghĩ về điều đó,” chàng đồng ý cộc lốc.
“Ta hiểu,” công tước nói ngắn gọn. “Đề đề phòng trường hợp cháu quyết định kêu gọi sự ủng hộ của ta, Ta sẽ đi London và ở lại ngôi nhà của ta ở thành phố.”
Ian đứng dậy để đi và ông chàng cũng đứng lên. Ngượng nghịu, ông đưa tay

ra và một chút ngập ngừng Ian nắm lấy. Ông chàng nắm chặt tay chàng cực kỳ ngạc nhiên, và một lúc lâu sau mới thốt lên được lời, "Ian," ông nói liều lĩnh, "Nếu ta có thể xoá sạch được những gì ta đã làm 32 năm trước, ta sẽ làm. Ta thề với cháu."
"Tôi chắc là ông sẽ làm," Ian nói lửng lơ. "Cháu có nghĩ," ông run run nói tiếp, "là cháu có thể hoàn toàn tha thứ cho ta không?"
Ian trả lời thành thật. "Tôi không biết."
Ông gật đầu và bỏ tay ra. "Ta sẽ đi London trong vòng tuần tới. Cháu có kế hoạch khi nào thì ở đó?"
"Điều đó còn phụ thuộc vào việc phải mất bao lâu để thoả thuận với cha của Christina và chú của Elizabeth và giải thích mọi thứ với Elizabeth. Tôi cho là tôi sẽ ở đó vào 15."

Như cõi thiên đường

Chương 32

Elizabeth bước đi chậm chạp trong căn phòng khách lộng lẫy của Bà công tước trẻ tuổi Alexandra Towmsemde, tay nàng nắm vào thành nắm đấm.
"Alex, điều này thật là điên rồ" nàng nói vẻ nản chí. "Chú mình chỉ cho mình đến 24, và nay đã là 15 mất rồi. Làm sao bạn có thể cho là mình có thể sẵn sàng để đi dự buổi khiêu vũ tối nay, khi mà cuộc sống của mình trên thực tế đang đi đến hồi kết, và thậm chí là chúng ta không có lấy một giải pháp nào khả dĩ."
"Đó có thể là giải pháp của chúng ta," Alex nói. "Và có thể đó là giải pháp duy nhất mình đã nghĩ đến điều đó từ khi cậu trở về."
Khi Elizabeth trở về từ Scotland, nàng đã rất vui mừng khi chú nàng cho nàng biết là ông cũng đã nhận được một lời đề nghị không chính thức từ Ngài Marchman. "Ta thích chờ đợi với hy vọng là Marchman sẽ có những lời đề nghị chính thức hơn. Tước hiệu của anh ta là tốt nhất, và hơn nữa anh ta lại có tài sản rất lớn; bởi vậy cho nên anh ta là đối tượng phù hợp anh ta sẽ không làm cho tiền bạc của ta bị lãng phí. Ta đã viết cho anh ta một lá thư và yêu cầu anh ta quyết định nhanh trước 24."
Elizabeth đã giữ được sự sánh suốt và lợi dụng tâm trạng tốt của chú mình để thuyết phục ông ta cho nàng đến London trong khi chờ đợi. Bây giờ, khi mà ông ta đã có thể gần như chắc chắn về hôn nhân của nàng, ông ta đặc biệt trở nên dễ chịu.
"Hôm nay là mùng 10; cháu có thể ở đó cho đến 24. Ta sẽ gửi cho cháu một

bức thư nếu Marchman đưa ra lời đề nghị."
"Cháu nghĩ là cháu sẽ đề nghị Alexandra Townsende cho một số lời khuyên về đám cưới," Elizabeth nói lập lờ, quanh co, hy vọng rằng Alex có thể bằng cách nào đó có thể giúp nàng tìm ra cách để từ chối đám cưới bất cứ người nào trong hai người đó. "Cô ấy đang ở London vào mùa lễ hội, và cháu có thể ở chỗ cô ấy."
"Cháu có thể sử dụng ngôi nhà ở thành phố của ta nếu cháu tự mang theo một số gia nhân của cháu," ông ta đề nghị có vẻ hào hiệp. "Nếu Belhaven muốn thúc đẩy mối quan hệ với cháu trong khi chờ đợi, ông ta có thể đến thăm cháu ở thành phố. Một vấn đề nữa, trong khi cháu ở đó cháu có thể chuẩn bị váy cưới, nhưng không được quá đắt," ông ta thêm vào vẻ khắc nghiệt. "Không có lý do gì để tổ chức một đám cưới lớn ở thành phố trong khi có một nơi nhỏ hơn như Havenhurst có thể tổ chức tốt. Váy cưới chỉ mặc có một chẳng cần tốn kém làm gì."
Elizabeth chẳng cần quan tâm đến những điều đó, đầu nàng đang rối loạn với những tính toán khác áo cưới đắt tiền chẳng quan trọng gì. Bây giờ, sau khi đã ở 5 ngày cùng Alex, suy nghĩ rất nhiều giải pháp và loại bỏ những giải pháp không khả thi, Alex đột ngột quyết định là gần như bắt buộc Elizabeth quy trở lại xã hội thượng lưu vào buổi vũ hội tối nay. Vấn đề còn tồi tệ hơn, khi mà với sự hăm hở quá thể với hy vọng tiếp tục tán tỉnh, Ngài Francis đến London vào hôm qua và đã tăm tia ở ngôi nhà của chú nàng ở phố Promenade.
"Elizabeth." giọng của Alex đầy quyết tâm. "Mình thừa nhận là mình không có thời gian để chuẩn bị mọi thứ thật chi tiết, mình chỉ mới hình thành kế hoạch ba giờ trước, nhưng nếu bạn ngồi yên và bình tĩnh uống trà thì mình sẽ cố gắng giải thích một cách thoả đáng."
"Dự buổi vũ hộ tối nay," Elizabeth nói khi nàng ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc trường kỷ đáng yêu phủ đầy satanh màu xanh, "không phải là giải pháp, đó là đó là cơn ác mộng thì đúng hơn."
"Cậu hãy để cho mình giải thích?" Elizabeth vuốt nhẹ mái tóc loà xoà trên trán với vẻ lo lắng và miễn cưỡng gật đầu. "Cậu giải thích đi."
"Chúng ta không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải xông vào lửa, chúng ta có 9 ngày để giải thoát cho bạn. Chín ngày để tìm cho bạn một người cầu hôn đáng ao ước hơn."
Elizabeth giật nảy mình. "Một người cầu hôn khác ư? Cậu đùa à." Nàng nói lắp bắp vừa buồn cười vừa sợ hãi.
"Khi cậu ra mắt lần đầu tiên, cậu nhận được 15 lời cầu hôn trong bốn tuần. Cậu có một sức hấp dẫn khủng khiếp, bất chấp Scandal mà cậu gặp phải mình nghĩ chúng ta không có lý do gì mà cậu không thể kiếm được một đối tượng phù hợp trong vòng 9 ngày. Cậu bây giờ còn xinh đẹp hơn hồi đó

nhiều."
Mặt Elizabeth trở nên tái nhợt đi khi nghe nhắc đến vụ scandal. "Mình không thể làm được điều đó," nàng nói run run. "Mình không thể đối mặt với mọi người được. Không phải bây giờ."
"Cậu không phải làm điều đó một mình." "Tớ đã nghĩ rất nhiều về điều đó trong ba giờ qua từ khi tớ hình thành kế hoạch này. Mùa lễ hội chỉ mới vừa bắt đầu, không phải tất cả mọi người đã đều tụ họp ở đây, nhưng tớ đã gửi một bức thư cho bà của chồng tớ để yêu cầu bà ấy đến thăm tớ ngày hôm nay khi bà đến thành phố. Chồng tớ vẫn đang ở Hawthorne, nhưng anh ấy có kế hoạch trở về tối hôm nay và sẽ đến câu lạc bộ của anh ấy tối nay. Tớ đã gửi cho anh ấy một bức thư giải thích toàn bộ tình huống và yêu cầu anh ấy nhập bọn với chúng ta ở Wollington vào lúc 10h30. Tớ cũng đã gửi một bức thư cho em họ của chồng tớ, Anthony, và cậu ấy sẽ hộ tống cậu. Vậy là có những bốn người chúng tớ ở bên cậu. Có vẻ như là không có quá nhiều người, nhưng tớ không thể tưởng tượng đầy đủ sức ảnh hưởng to lớn của chồng tớ và bà anh ấy có." Với vẻ trìu mến và đầy vẻ an tâm Alex giải thích, "Bà Công tước thừa kế của Hawthorne là một qúy bà có sức ảnh hưởng to lớn, bà luôn có cách bắt xã hội thượng lưu phục tùng hoàn toàn sức mạnh ý chí của bà. Cậu cũng chưa gặp chồng tớ." Alex mỉm cười âu yếm, "Cho nên cậu không biết là Jordan còn có sức ảnh hưởng hơn cả bà Công tước già, anh ấy sẽ không cho phép bất cứ ai nói điều gì đó xúc phạm đến cậu. Họ còn thậm chí không dám thử làm điều đó nếu anh ấy đi cùng với chúng ta."
"Anh ấy, anh ấy có biết gì về mình không? Biết mình là ai ý mình là anh ấy có biết những điều đã xảy ra không?"
"Mình đã giải thích trong bức thư cậu là ai với mình và ngắn gọn v những gì đã xảy ra với cậu hai năm trước. Mình đã định nói với anh ấy điều này trước đó nhưng mình không gặp anh ấy từ khi mình đến Havenhurst. Anh ấy có một số việc phải làm với công việc kinh doanh của anh ấy và một số vấn đề về điền sản cái mà anh ấy hầu như chẳng chú ý gì đến hơn một năm qua khi chúng mình đi du lịch."
Elizabeth cảm thấy nôn nao về thực tế có thể xảy ra là chồng của Alex sẽ về London tối nay và thông báo rằng Elizabeth không phù hợp để có thể là bạn của vợ anh ta – hoặc là anh ta không thích thú gì với kế hoạch này, viễn cảnh đáng ghét ấy làm cho Elizabeth ngay lập tức chộp lấy để từ chối kế hoạch này, "Mọi việc sẽ chẳng thực hiện được đâu" nàng nói vẻ vui vẻ.
"Tại sao?" Alex hỏi
"Mình chẳng có gì để mặc.
"Có cậu có." Alex nói với một nụ cười đắc thắng. "Đó là một chiếc váy mình mua từ Pháp về."
Cô cầm lấy tay Elizabeth trong khi Elizabeth im lặng, ngẹn ngào phản đối.

“Mình không thể mặc nó được,” Alex nói ngắn gọn. “Eo của mình đã to lên đáng kể rồi.”
Elizabeth nhìn cái eo nhỏ nhắn của Alex vẻ nghi ngờ khi bạn nàng kết thúc lý do, “Nó đã không còn hợp mốt lắm vì đã từ năm ngoái nhưng mình nghĩ nó vẫn còn mặc tốt. Mình đã nói cho Bentner mang Berta đến đây đề phòng trường hợp cậu cần đến,” Alex thú nhận với vẻ bẽn lẽn. “Mình không có ý định để cậu trở về Đường Promenade, bởi vì mình sợ rằng nếu cậu về đó cậu sẽ gửi cho mình một bức thư để thông báo là cậu bị đau đầu và sẽ phải nghỉ ngơi không đi đâu được.”
Mặc dù tất cả các cảm xúc tồi tệ đã cảnh báo Elizabeth là nàng sẽ phải nhận những đau đớn nhưng nàng không thể từ chối sự nhiệt tình của Alex. “Mình sẽ đồng ý với kế hoạch đó,” nàng nói chậm rãi, đôi mắt màu xanh ngọc của nàng đầy vẻ kiên quyết, “nhưng chỉ với điều kiện là bà Công tước thừa kế sẽ không dè dặt về việc hộ tống mình tối nay.”
“Để việc đó cho mình,” Alex nối với một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Cô ngẩng đầu lên khi người quản gia đi tới và thông báo “Bà công tước thừa kế đã đến, thưa Đức bà tôi đã mời bà ấy vào phòng khách màu vàng như bà đã ra lệnh.” Với một nụ cười rạng rỡ, tin tưởng, Alex đứng dậy. “Mình sẽ phải nói riêng vài lời với bà để giải thích mọi việc trước khi cậu gặp bà,” cô nói, đi vài bước và rồi dừng lại, “Có một điều nhỏ mình cần phải cảnh báo cậu trước,” cô nói hơi ngập ngừng “là bà của chồng mình kà người hơi cộc cằn.”
Vài lời của Alex chắc chỉ phải mất ít hơn năm phút, nhưng Elizabeth cứ phải thường xuyên quan sát đồng hồ với vẻ khổ sở, nàng tưởng tượng ra để kiểu tình huống Alex phải miễn cưỡng đối mặt. Khi cửa mở ra Elizabeth căng thẳng đứng bật dậy và rồi đứng bất động, cảm thấy thật trơ tráo và vụng về, khi mà người phụ nữ trông kinh khủng nhất mà nàng từng gặp quét một cái nhìn oai vệ về phía nàng.
Bên cạnh điệu bộ vương giả của bà, Bà công tước thừa kế của Hawthorne khá cao và có một cặp mắt sắc nhọn, một cái mũi cao quý phái và vẻ hống hách, độc đoán khắc sâu trên khuôn mặt.
Bà đợi trong im lặng xa vắng khi Alex thực hiện việc giới thiệu rồi Bà quan sát Elizabeth nhún gối chào. Vẫn im lặng, Bà công tước giơ chiếc kính cầm tay lên chiếu đôi mắt lạnh lẽo quan sát cặn kẽ từ mái tóc cho đến bàn chân Elizabeth trong khi nàng run rẩy đứng yên.
Khi nàng chuẩn bị nói thì Bà công tước già lên tiếng như roi quất vào nàng. “Cô gái trẻ” bà nói mà không thèm mào đầu, “Alexandra vừa giải thích cho ta rằng nó mong muốn ta có sự giúp đỡ của ta giới thiệu lại cô với xã hội tối nay. Tuy vậy, như ta đã nói với Alexandra, không cần nó phải mô tả cho ta về vụ scandal xung quanh vụ giao thiệp với Ông Ian Thorton năm vừa rồi, ta hoàn toàn nhận thức đầy đủ về điều đó – như hầu hết mọi người khác trong

xã hội thượng lưu.” Bà thẳng thừng một cách nghiệt ngã làm lòng tự trọng của Elizabeth như bị xé nát. “Cái mà ta muốn biết là có hai không việc ta có thể trông đợi việc đó xảy ra một lần nữa nếu ta đồng ý với những gì mà Alexandra muốn.”

Ngập trong giận dữ vì bị xỉ nhục, tuy vậy Elizabeth cũng cố kiềm chế không nao núng hoặc hạ thấp mình và mặc dù giọng của nàng run run, nàng vẫn cố nói với vẻ bình tĩnh và rõ ràng, “Cháu không thể khống chế được miệng lưỡi thiên hạ, thưa đức bà. Nếu cháu có thể, cháu đã không phải hứng chịu vụ scandal đó trong hai năm qua. Tuy vậy, cháu không hề thèm muốn chút nào về việc quay trở lại xã hội thượng lưu của bà. Cháu vẫn còn rất đau đớn về lần cuối cũng bị bao vây giữa tầng lớp trên." Thong thả có chủ ý để nhấn mạnh tác dụng của từ ngữ đầy vẻ nhạo báng “Tầng lớp trên”, Elizabeth can đảm nhìn thẳng vào bà Công tước. Nàng chợt nhận ra là có điều gì đó như thể là nàng được phê chuẩn.

Với một cái gật đầu Bà Công tước quay sang Alex và nói, “ta rất đồng ý với cháu Alexandra. Cô ấy đủ phẩm chất để có thể chịu đựng được những gì mà họ sẽ trút vào suy nghĩ của cô ấy. Thật là đáng ngạc nhiên, nhưng đúng là như vậy?” quay sang Elizabeth với một nụ cười cộc lốc bà nói, “xã hội thượng lưu luôn tự hào về sự văn minh, lịch sự của mình, nhưng cũng sẽ chẳng ngại ngần gì mà sơi tái danh tiếng của người khác như một sở thích trong một bữa tối xa hoa.” Bỏ Elizabeth đang đứng sững sờ bà Công tước chậm rãi đi về phía sofa và ngồi xuống oai vệ. “Buổi khiêu vũ ở nhà Willington tối nay sẽ rất đông đúc,” bà nói sau một lúc. “Điều đó cũng tốt cho chúng ta – tất cả những người quan trọng mặt này hay mặt khác cũng sẽ ở đó. Nếu làm tốt thì sẽ không còn khó khăn lắm cho Elizabeth về sau.”

“Đức bà,” Elizabeth nói, bối rồi và biết ơn về những rắc rối mà chắc chắn bà Công tước sẽ gặp phải nếu giúp đỡ nàng, “bà thật tử tế khi làm điều này-”

“Thật vô nghĩa,” bà ngắt lời nàng, “ta hiếm khi tử tế. Thỉnh thoảng có dễ chịu,” bà tiếp tục trong khi Alexandra cố gắng dấu vẻ thích thú. “Thậm chí lịch sự khi thỉnh thoảng cần đến, những ta không bao giờ tử tế cả. Tử tế là điều thật nhạt nhẽo. Bây giờ, nếu cô theo lời khuyên của tôi thì cô gái,” bà nói thêm nhìn khuôn mặt tái nhợt, mệt mỏi của Elizabeth, “cô ngay lập tức cần lên lầu và ngủ một giấc. Cô tiều tuỵ quá. Trong khi cô nghỉ ngơi” bà quay lại Alexandra “Alexandra và ta sẽ bàn bạc về kế hoạch của chúng ta.”

Elizabeth phản ứng lại yêu cầu bắt buộc của bà là đi về phòng ngủ chính xác như tất cả mọi người phản ứng lại những yêu cầu của bà Công tước già. Alex vội vàng lấy cớ đưa Elizabeth lên phòng giành cho khách để đi theo, đến phòng Alex ôm chặt lấy nàng. “Mình xin lỗi về khoảng khắc tồi tệ vừa qua, bà nói bà muốn tự mình kiểm tra lại sự can đảm mà cậu có nhưng mình không bao giờ tưởng tượng được là bà có ý làm theo cách đó. Tuy vậy,” cô

nói vẻ vui vẻ, "mình biết là bà sẽ rất thích cậu và bà đã thích cậu."
Rồi cô vội vàng rời đi, để lại Elizabeth mệt mọi dựa vào cửa và tự hỏi làm thế nào mà bà công tước lại đối sử với những người mà bà thích như vậy.
Bà Công tước già đang đợi trong phòng khách khi Alex trở lại, nét mặt bà có vẻ sững sờ. "Alexandra," bà bắt đầu nói sau một lúc, "có một số điều chợt loé lên trong đầu ta cái mà có vẻ như cháu chưa nhận thực được…."
Bà chợt dừng lại, liếc nhìn người quản gia vừa mới xuất hiện ở cửa. "Xin lỗi, Đức bà," ông ta nói với Alexandra, "ông Bentner muốn nói vài lời với bà."
"Ai là Ông Bentner vậy?" bà Công tước hỏi vẻ cáu kỉnh khi Alexandra đồng ý gặp ông ta.
"Đó là người quản gia của Elizabeth," Alex giải thích với một nụ cười. "Ông ta là một người rất lý thú - ông ấy say mê những cuốn tiểu thuyết huyền bí."
Một lát sau, trong khi Bà Công tước nhìn có vẻ không hài lòng, một người đàn ông mật mạp với mái tóc bạc trắng trong một bộ quần áo xoàng xỉnh bước vào và ngồi xuống bên cạnh Alexandra mà không cần cho phép. "Bức thư của cô nói là cô có kế hoạch để giúp Cô Elizabeth thoát khỏi mớ bòng bong của cô ấy, Cô Alex," ông ta nói vẻ hăm hở. "Tôi liền gọi Berta và đến ngay đây. "Còn nhiều điều chưa rõ ràng lắm, Bentner," Alex thừa nhận. "Về cơ bản, chúng tôi sẽ đưa cố đưa cô ấy trở lại xã hội thượng lưu tối nay và chúng tôi sẽ cố gắng xoá đi vụ scandal của cô ấy với Ông Thornton."
"Một kẻ đê tiện." Bentner làu nhàu. "Chỉ cần nghe thấy tên anh ta thôi cũng đủ làm cho tôi muốn thục một cú đấm vào mặt anh ta." Như để nhấn mạnh, ông ta nắm chặt bàn tay lại. "Tôi cũng như vậy" Alex thừa nhận. "ít nhất thì chúng ta cũng có một kế hoạch."
Ông ta đứng lên để đi, vỗ nhẹ vào cánh tay Alex, và vô tình quay sang bà qúy tộc già người đang nhìn ông chằm chằm kiêu ngạo và rất tức giận vì sự thân mật của ông với Alex, "Bà có một cô gái tuyệt vời ở đây, thưa Đức bà. Chúng tôi biết Cô Alex từ khi cô ấy còn là một cô gái nhỏ đùa nghịch với cô Elizabeth." Bà Công tước không thèm đáp lại. Bà ngồi im lặng, mặt lạnh như tiền, quan sát ông ta rời đi. "Alexandra," bà nói vẻ khủng khiếp, nhưng Alex cười và cầm lấy tay bà. "Đừng có mắn cháu vì thân mật, suồng sã với người hầu, cháu xin bà, bà ơi. Cháu không thể thay đổi và bà biết điều đó mà. Vả lại, bà bảo bà có điều gì đó có vẻ quan trong muốn nói trước khi Bentner vào mà."
Quên mất sự giận dữ về người hầu không đúng phép tắc, Bà Công tước thừa kế nói, "Cháu đã quá chú ý lo lắng đến việc giữ Elizabeth ở lại đây mà không có thời gian thảo luận về những vấn đề cốt yếu khác." "Vấn đề gì cơ ạ?" "Cháu đã đọc báo ngày hôm nay chưa?" "Chưa ạ, Tại sao vậy ạ?"
"Theo như tờ Times và tờ Gazette thì bản thân Stanhope đang ở đây ở

London và ông ta vừa xác nhận là Ian Thornton là cháu trai của ông ta và là người thừa kế hợp pháp. Tất nhiên, đã có những lời bàn tán trong nhiều năm qua rằng Thornton là cháu của ông ta, nhưng chỉ có một vài người biết điều rõ điều đó thôi."
"Cháu chẳng biết gì cả," Alex nói lơ đãng, nàng đang suy nghĩ điều đó thật không công bằng chút nào cả, kẻ bất lương dâm đãng, kẻ đã mang lại rất nhiều điều bất hạnh đến cho cuộc đời của Elizabeth lại có thể có được một sản nghiệp và tước vị tốt đến như vậy trong khi đó thì tương lai của Elizabeth lại hoàn toàn ảm đạm. "Cháu chưa bao giờ nghe gì về anh ta cho đến sáu tuần trước, khi chúng cháu trở về từ chuyến đi và rồi có ai đó đã nhắc đến tên anh ta có liên quan đến vụ scandal với Elizabeth."
"Điều đó thật là một điều quá ngạc nhiên. Trước đây, anh ta hiếm khi được nhắc đến trong các phòng khách lịch sự. Cháu và Jordan đã đi du lịch trước khi vụ scandal với Elizabeth xuất hiện, vì vậy mà cháu không biết gì cũng đúng."
"Làm thế nào mà một kẻ tồi tệ như anh ta lại thuyết phục được ai đó hợp pháp hoá anh ta là người thừa kế?" Alex nói giận dữ.
"Ta dám nói là anh ta không cần hợp pháp hoá, như ý của cháu. Anh ta là cháu ruột và chính thống của Stanhope. Chồng cháu nói cho ta điều đó vài năm trước. Ta cũng biết là Jordan là một trong số ít những người mà Thornton đã thừa nhận điều đó"
Alexandra giật mình, "Jordan? Quái quỷ thế nào mà một kẻ côn đồ như anh ta lại có thể lể bí mật đó cho Jordan?"
"Như cháu đã biết rất rõ, Alexandra," bà Công tước nói thẳng thừng, "chồng cháu không thường sống một cuộc sống hoàn hảo. Nó và Thornton đã ở cùng trong một hội ăn chơi – cờ bạc và nhậu nhẹt và làm bất cứ thứ gì truỵ lạc mà những người đàn ông làm. Có một tình bạn giữa họ mà ta e là cháu có thể chưa biết."
Alex nhắm mắt lại đau đớn. "Cháu đã hy vọng vào sự giúp đỡ của Jordan trong việc giúp đỡ giới thiệu Elizabeth tối nay. Cháu đã viết một bức thư giải thích về việc Elizabeth đã bị đối xử tồi tệ bởi một kẻ đểu cáng không thể tả còn sống trên đời này. Nhưng cháu không nhắc đến tên anh ta. Cháu không bao giờ tưởng tượng là Jordan lại có thể biết Ian Thornton, chưa nói đến việc họ lại quen biết. Cháu đã rất chắc chắn," cô nói thêm vẻ nặng nề, "rằng nếu anh ấy gặp Elizabeth, anh ấy có thể làm tất cả mọi thứ trong khả năng của anh ấy để giúp cô ấy đối mặt với những vấn đề tối nay."
Xiết chặt tay Alex, bà Công tước nói với một nụ cười, "cả hai chúng ta đều biết rằng Jordan sẽ cho cháu toàn bộ sự ủng hộ của nó nếu cháu muốn chống lại bất kể là kẻ thù hay là bạn, cháu yêu. Tuy vậy, trong trường hợp này cháu sẽ có thể không có được sự thấu hiểu tuyệt đối của nó nếu nó biết ai là kẻ

đều cáng không thể tả đó là ai. Đó là điều ta cảnh báo cháu đấy."
"Elizabeth cần phải không được biết gì về điều này," Alex nói dữ dội. "Cô ấy sẽ rất lo lắng khi gặp Jordan – và cháu trách cô ấy được. Cuộc sống thật không công bằng gì cả. Nếu có, thì thì kẻ huỷ hoại một người vô tội không thể là hầu tước được, trong khi Elizabeth sợ hãi vô cùng phải chường mặt ra xã hội thượng lưu. Cháu mong là" cô nói thêm với vẻ hy vọng, "là anh ta sẽ chẳng còn một đồng xu nào cả hoặc là không được một chút tài sản nào từ tước vị. Cháu nghe nói là anh ta chỉ có một ngôi nhà tồi tàn ở Scots và gần như khánh kiệt rồi."
Bà công tước cười một cách thô lỗ. "Điều đó chẳng xảy ra đâu, cháu yêu, và nếu đó là điều Elizabeth biết thì cô ấy đã bị lừa."
"Cháu nghĩ là cháu chẳng muốn nghe điều đó tí nào," Alex nói với một tiếng thở dài giận dữ. "Không, Cháu phải biết, bà kể cho cháu đi bà."
"Có rất ít điều để kể. Ngắn gọn là sau vụ scandal với Elizabeth, Thornton biến mất. Rồi, gần một năm sau, có một ai đó – mà tên tuổi không được tiết lộ trong một khoảng thời gian dài - đã mua một dinh cơ lộng lẫy ở Tilshire, tên là Montmayne, và bắt đầu tu sửa lại với một đội quan thợ mộc làm việc. Vài tháng sau một ngôi nhà tuyệt đẹp ở thành phố trên phố Brook cũng được bán – một lần nữa lại là một người mua không được tiết lộ. Và lại cũng được tu sửa lại. Xã hội thượng lưu xôn xao, đoán ra đoán vào ai là chủ nhân, và rồi vài tháng sau Ian Thornton đến gần ngôi nhà số 11 phố Brook và bước vào đó. Hai năm trước có những lời đồn đại rằng Thornton là một con bạc và không hơn và anh ta chắc chắn là một kẻ không được chào đón ở tất cả những ngôi nhà đáng kính trọng. Tuy vậy, bây giờ, ta buồn rầu nói với cháu là anh ta còn giầu hơn cả Croesus, và anh ta được chào đón ở hầu hết các phòng khách mà anh ta đặt chân tới - điều mà anh ta chẳng mấy bận tâm, may thay." Đứng lên để đi, bà nói, "Cháu phải đối mặt với một phần vấn đề bây giờ, bởi vì cháu sẽ phải đối mặt với nó tối nay."
"ý bà là gì ạ?"
"ý ta là viễn cảnh về thành công của Elizabeth tối nay giảm đi rất nhiều bởi thông báo của Stanhope sáng nay." "Tại sao ạ?" "Lý do rất đơn giản. Bây giờ Thornton đã có tước hiệu đi kèm với tài sản của anh ta, những gì đã xảy ra giữa anh ta và Elizabeth sẽ được bỏ qua như người ta thường nói đó chỉ là trò chơi của các quý ông, nhưng điều đó sẽ vẫn tiếp tục là một vết nhơ đối với danh tiếng của Elizabeth. Và còn một điều nữa."
"Cháu không chắc là cháu có thể chịu đựng được. Cái gì thế ạ?"
"Ta," bà nói, "không có cảm giác tốt về vấn đề tối nay."
Điều đó cũng tương tự như ở Alex trong giây lát. "Tony đã đồng ý hộ tống Elizabeth tối nay và Sally cũng đồng ý," cô nói đến người em họ của chồng và vợ cậu ấy, những người vẫn còn đang ở nhà của họ ở nông thôn. "Cháu

muốn, trong ý nghĩ, cô ấy sẽ được hộ tống bởi một người khác – một người độc thân sẽ trách mắng những ai dám nói lung tung một người có thể làm người khác sợ. Roddy Carstairs là người đó. Cháu đã gửi cho anh ta một bức thư khẩn cấp để thuyết phục anh ta đến đây nhưng anh ta không có ý định ở đây cho đến tối nay hoặc ngày mai. Anh ta là một người hoàn hảo cho nhiệm vụ này, nếu cháu thuyết phục được anh ta làm điều đó. Tại sao, hầu hết mọi người trong xã hội thượng lưu lại có thể sợ hãi những điều đơm đặt, bình luận cay độc của anh ta nhỉ."
"Họ cũng sợ ta nữa," bà Công tước già nói với vẻ kiêu hãnh.
"Đúng vậy cháu biết," Alex nói với một nụ cười uể oải. "Sẽ không ai dám nói điều gì trực tiếp xúc phạm đến Elizabeth trước mặt bà, nhưng Roddy có khả năng làm mọi người khiếp sợ đến mức phải chấp nhận cô ấy."
"Có lẽ có, có lẽ không."
Alex ngước mắt lên và mỉm cười vẻ tin tưởng. "Chúng cháu sẽ đi đến đó vào lúc 10h30. Cháu cũng đã hẹn Jordan ở đó để tất cả có thể cùng vào vũ hội tối nay."

Chương 33

8h30 tối Ian đứng bên ngoài ngôi nhà ở thành phố của chú Elizabeth, cố kìm nén ước muốn giết ngay người quản gia của Elizabeth, người có vẻ như sẵn sàng xông lên tấn công Ian bất cứ lúc nào. "Tôi hỏi ông một lần nữa, đề phòng trường hợp ông lần trước ông không hiểu ý tôi." Ian nói với giọng ngọt xớt đáng ngại mà hẳn sẽ làm những người đàn ông bình thường trắng bệch đi. "Cô chủ của ông ở đâu?"

Bentner không hề thay đổi nét mặt. "Ra ngoài" ông nói với người đàn ông kẻ đã huỷ hoại cuộc đời của cô chủ ông và bây giờ lại xuất hiện trước cửa nhà, đột ngột và không được mời, không nghi ngờ gì nữa đang cố gắng phá huỷ mọi thứ một lần nữa, khi mà cô chủ đang có ý định trở lại trong buổi khiêu vũ đầu tiên sau hai năm và cố gắng dũng cảm làm dịu đi những đồn đại mà hắn ta là nguyên nhân.
"Cô ấy ra ngoài, nhưng ông có biết cô ấy đi đâu không?"
"Tôi sẽ không nói cho ông biết."
Trong những ngày qua Ian đã bị bắt buộc phải làm một số việc cực kỳ khó

chịu, bao gồm cả việc vượt qua gần như một nửa nước Anh, thoả thuận với người cha giận dữ của Christina, và cuối cùng là thoả thuận với người chú đáng ghê tởm của Elizabeth, kẻ đã không ngần ngại mặc cả với chàng đến giờ vẫn làm chàng tức điên lên. Ian đã hào hiệp từ chối hồi môn của nàng ngay khi cuộc thảo luận mới bắt đầu. Tuy vậy, chú nàng đã bài mòn sự tế nhị của chàng bằng việc mặc cả như một kẻ buôn bán lạc đà, ông ta ngay lập tức nhận thấy quyết tâm của chàng trong việc có thể làm bất cứ điều gì cần thiết đề đề tên ông ta trong hợp đồng đính hôn. Cuối cùng, Ian đã trở thành người đàn ông đầu tiên mà chàng biết phải bỏ số tiền chuộc là 150,000 bảng để mua vị trí là chồng tương lai của nàng.

Ngay sau khi kết thúc thoả thuận ghê tưởm đó chàng đã phi như điên về Montmayne, nơi mà chàng chỉ dừng lại đủ lâu để đổi ngựa. Rồi chàng đi ngay London, dừng lại ở ngôi nhà trong thành phố của chàng tắm táp một chút và thay đồ, và đi thẳng đến địa chỉ mà Julius Cameron đưa cho chàng. Bây giờ, sau tất cả, Ian không những chỉ phải đối mặt với sự vắng mặt của Elizabeth, chàng còn phải đối mặt với tên gia nhân láo xược nhất mà chàng không may gặp phải. Im lặng giận dữ chàng quay người và bước đi. Sau chàng cánh cửa đóng sầm lại không thương tiếc, và Ian dừng lại trong giây lát và quay người trở lại, tự nhủ với vẻ thích thú những gì chàng sẽ làm khi chàng tống cổ viên quản gia ngày mai.

Chàng trèo lên xe và ra lệnh cho người lái xe trở lại ngôi nhà của chàng trên đường Brook. Người quản gia của chàng mở cửa với vẻ cực kỳ tôn kính, Ian vượt qua ông ta với vẻ bồn chồn, cau có. Chàng đi lên cầu thang và rồi quyết định buổi tối của chàng sẽ qua nhanh hơn nếu chàng ở đâu đó trừ ở đây, suy nghẫm về cuộc đương đầu hầu như chắc chắn ngày mai với Elizabeth.

20 phút sau chàng rời khỏi nhà, và ra lệnh cho người đánh xe đưa chàng đến Blackmore. Chàng vẫn còn cau có khi chàng bước vào câu lạc bộ dành riêng cho các quý ông nơi mà chàng đã đánh bạc trong nhiều năm. “Buổi tối tốt lành, thưa ngài,” người hầu chính nói và Ian gật đầu cộc lốc, cố kìm nén sự ghê tởm về cái cách khúm núm, xum xoe gọi chàng là ngài.

Dừng lại trước lối vào phòng đánh bài, Ian đang quan sát thì một tiếng cười cất lên, “Đối với một người vừa mới thừa hưởng hẳn một đế chế nhỏ, Ian,

cậu có vẻ mặt thật cau có không thích hợp chút nào cả. Cậu có muốn uống vài chén với tớ và làm một vài ván không, thưa ngài?"
Một nụ cười châm biếm nở trên môi Ian khi chàng quay lại nhìn người hiếm hoi trong số những quý tộc mà chàng kính trọng và coi như là một người bạn. "Sẵn sàng," chàng chế nhạo, "Thưa Đức ông."
Jordan Townsende cười lớn. "Thật là chán ngắt đúng không?"
Cười toe toét, hai người đàn ông bắt tay nhau và ngồi xuống. Cả hai cùng uống với nhau và kể cho nhau nghe những sự kiện một năm rưỡi qua, và rồi bắt đầu nghiêm túc chơi bài. Thường thì chơi bài là một trò thích thú, nhưng tối nay Ian đầy những lo lắng và tất cả mọi người đi qua cảm thấy có bổn phận phải dừng lại và nói vài cầu với một hoặc cả hai người họ.
"Sự vắng mặt lâu ngày của chúng ta làm chúng ta thêm nổi tiếng thì phải." Jordan đùa.

Ian chắc chắn là chẳng nghe thấy gì cả. Tâm trí của chàng tập trung hoàn toàn vào Elizabeth, người đã phải phó mặc cuộc đời trong tay người chú ghê tưởm ấy trong hai năm qua. Người đã không ngần ngại bán người ruột thịt của mình và Ian là người mua. Tất nhiên, điều đó là không đúng, nhưng chàng lo lắng không yên, có cảm giác là Elizabeth sẽ phản ứng cực đoan nếu mà nàng khám phá ra là chàng đã làm việc đó mà không có sự đồng ý của nàng. ở Scotland nàng đã chĩa súng vào chàng. ở London bây giờ chàng sẽ chẳng trách nàng nếu nàng bắn. Chàng nghịch ngơm nghĩ đến ý tưởng chàng sẽ ve vãn nàng vài ngày trước khi chàng nói cho nàng biết họ đã đính hôn, và đồng thời lại giật mình nghĩ nàng sẽ ghét ý nghĩ sẽ phải lấy chàng. Belhaven có thể là một kẻ đáng ghét, nhưng Ian cũng đã nhiều lần có lỗi nghiêm trọng đối với nàng. "Tôi không có ý phê phán chiến lược của cậu, bạn của tôi" Jordan kéo dài để đánh thức sự lang thang của Ian "nhưng cậu đã mất 1,000 bảng rồi đấy."
"Tớ có một số vấn đề trong ý nghĩ." Chàng giải thích.
"Bất kể đó là gì, tớ đảm bảo là không phải về bài bạc rồi."
"Chắc là vậy." Ian trả lời lơ đãng.
"Cậu có muốn chơi ván khác không?"
"Tớ không nghĩ là tớ có đủ sức," Ian đùa yếu ớt. Jordan liền vẫy người phục vụ mang tới hai ly rượu, cả hai ểu oải cùng uống rượu và trò chuyện thân thiết. "Tớ chỉ có thời gian cho một ly rượu nữa thôi," Jordan nói, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. "Tớ đã hứa với Alexandra là sẽ ở bên ủng hộ cô ấy ở buổi khiêu vũ tối nay và giúp đỡ một người bạn của cô ấy."
Bất cứ khi nào Jordan nhắc đến tên vợ mình, Ian thích thú nhận thấy là toàn bộ khuôn mặt của bạn trở nên dịu lại.

“Cậu có muốn gia nhập cùng chúng tớ không?” Ian lắc đầu. “Nghe có vẻ buồn chán như địa ngục vậy.”
“Tớ nghĩ chắc chắn là sẽ không buồn chán tí nào cả. Vợ tớ bất chấp cả giới thượng lưu để bảo trợ cho một cô gái trở lại vị thế của mình. Dựa theo những gì mà Alexandra viết trong thư thì sẽ mất rất nhiều công sức đấy.
“Tại sao lại như vậy?” Ian hỏi vì lịch sự hơn là thấy thú vị.
Jordan thở dài và ngả ra sau ghế, cảm thấy mệt lử vì những giờ làm việc căng thẳng trong vài tuần qua và chẳng thấy thích thú gì viễn cảnh tham dự một buổi khiêu vũ vì một cô gái đang gặp nạn – một người mà anh chưa bao giờ gặp gỡ. “Một cô gái rơi vào nanh vuốt của một gã trai nào đó hai năm trước, và một vụ scandal xấu xa đã xảy ra.”
Nghĩ đến Elizabeth và bản thân mình, Ian tình cờ hỏi, “hiển nhiên đó không phải là một việc hiếm xảy ra.”
“Theo những gì mà Alex viết cho tớ thì có vẻ như trường hợp này khá phức tạp.”
“Như thế nào cơ?” “Đầu tiên là cô ta bị tẩy chay khá nặng và rất khó khăn để có thể chấp nhận cô ấy trở lại, cô ấy có nguy cơ bị xúc phạm nặng nề. Alex đã trả đũa bằng cách viện đến những khẩu súng hạng nặng, đó là bà tớ, chính xác là như vậy, Tony và cả tớ nữa, ở mức độ thấp hơn một chút. Mục tiêu là bất chấp những lời dị nghị, nhưng tớ chẳng thèm đố kỵ với cô gái, cô ấy sẽ bị lột da bởi những kẻ độc ác tối nay cho mà xem. Bất kể gã con hoang đó đã làm gì. Cô gái người được cho là xinh đẹp khó tin, cũng đã bị xã hội ruồng bỏ gần hai năm qua”
Ian cứng đờ người, ly rượu dừng lại trước miệng, đôi mắt sắc nhọn của chàng nhìn Jordan, người đã chuẩn bị đứng dậy. “Cô gái ấy là ai?” chàng hỏi một cách căng thẳng.
“Elizabeth Cameron.”
“Ôi chúa ơi.” Ian giật mình, bật dậy khỏi ghế và vồ lấy áo khoác. “Họ ở đâu?”
“Tại nhà Willingtons. Tại sao?”
“Bởi vì,” Ian hét lên, nôn nóng khoác áo “Tớ là cái tên con hoang đó.”
Vẻ khó tả hiện ra trên khuôn mặt của Công tước Hawthorne, rồi anh cũng khoác áo khoác vào. “Cậu là người đàn ông mà Alexandra mô tả trong thư của cô ấy là kẻ đểu cáng không thể tả được, cực kỳ truỵ lạc và là kẻ huỷ diệt những cô gái vô tội.”
“Mình là tất cả những thứ đó và còn hơn thế nữa,” Ian trở lời dứt khoát và vội vã lao ra cửa với Jordan Townsende bên cạnh. “Cậu phải đến nhà Willington nhanh nhất cậu có thể,” chàng nói. “Tớ sẽ theo sao cậu, vì tớ phải làm một việc trước đã. Và đừng, vì chúa đừng có nói cho Elizabeth biết là tớ sẽ đến.”

Ian nhảy bổ vào xe ngựa, cáu kỉnh yêu cầu người đánh xe và ngả người ra sau ghế, đếm từng giây, tự nhủ mọi việc sẽ không xấu đi như chàng vẫn sợ đâu.
Xe của chàng dừng lại trước cửa ngôi nhà của Công tước Stanhope, và Ian nhanh chóng bước vào nhà, gần như đâm sầm vào Ormsley tội nghiệp ra mở cửa, bỏ người quản gia lại đằng sau chàng vội vã lên lầu vào phòng của ông chàng. Vài phút sau sải bước vội vã đi vào thư viện, nơi mà chàng ném mình xuống một chiếc ghế và nhìn chằm chằm vào đồng hồ
Trên lầu mọi việc rối tung cả lên, ồn ào vì Công tước om sòm gọi người hầu phòng, quản gia, gia nhân. Tuy vậy, khác với Ian công tước đang trong trạng thái mê ly. "Ormsley, Ian cần ta," Công tước hạnh phúc nói, "nó vừa mới vào đây và nói như vậy."
Ormsley cười nói "Cậu ấy thực đã làm như vậy, đức ông." "Ta cảm thấy như trẻ ra 20 tuổi."
Ormsley gật đầu. "Hôm nay thật là một ngày tuyệt vời." "Cái quái quỷ gì giữ chân Anderson vậy? Ta cần cạo râu. Ta muốn bộ áo buổi tối màu đen, ta muốn cái kẹp kim cương. Ta không cần đến cái gậy đó đâu"
"Thưa đức ông, đức ông không nên ép mình qúa." "Ormsley, nếu ông nghĩ ta phải dựa vào cái gậy đáng ghét đó trong buổi tối tuyệt vời nhất trong cuộc đời ta, thì ông đã lầm to rồi. Ta sẽ đi bên cạnh cháu trai của ta mà không cần giúp đỡ gì cả, cám ơn nhiều. "Thằng quỷ Anderson ở đâu rồi?"

"Chúng ta muộn mất, Alexandra," Bà Công tước thừa kế nói khi đứng vẩn vơ trong phòng của Alex. "Và ta không hề chần chừ mà nói với cháu là thời gian đang chống lại chúng ta, ta có cảm giác rất tệ về vấn đề này như ta đã thấy từ sớm và bản năng của ta chưa bao giờ sai cả."
Alex cắn chặt môi, cố gắng chống lại sự lo lắng ngày càng tăng của chính bản thân mình. "Nhà Willington ở ngay gần đây," cô nói, cố rà soát lại lần cuối các chi tiết và quyết tâm không lay chuyển. "chúng ta có thể đến đó trong vài phút. Thêm nữa, cháu muốn mọi người đều đã ở đó khi Elizabeth bước vào. Cháu vẫn hy vọng là Roddy có thể trả lời bức thư của cháu."
Như thể để trả lời điều đó, người quản gia xuất hiện và thông báo "Roderick Carstairs muốn được gặp bà, thưa Đức bà."
"Cám ơn thượng đế."
"Mời ông ấy vào phòng khách."
"Tôi đến rồi đây, để đáp ứng lời kêu gọi khẩn cấp của cô đây. Cao 5'10'' Roddy Carstairs là một lực lưỡng với mái tóc màu nâu và đôi mắt màu xanh nhạt. Anh ta là một người đỏm dáng luôn ăn mặc rất thời trang, nhìn anh ta người ta không thể tưởng tượng được sự đáng sợ của anh ta. "Cô có nghe nói gì về Kensington không?"

“Ai?” Alex lơ đãng hỏi, cố gắng nghĩ cách tốt nhất để thuyết phục anh ta làm điều mà cô muốn.
“Hầu tước Kensington mới, người không được chấp nhận, Ông Ian Thornton. Thật đáng ngạc nhiên, phải không,” anh ta nói mà không để ý đến biểu hiện trên khuôn mặt của Alex khi anh ta nói tiếp, “Hai năm trước chúng ta không thèm cho anh ta bước qua cửa nhà. Sáu tháng trước những lời bàn tán về của cải của anh ta phát tán, và chúng ta bắt đầu mời anh ta đến các buổi tiếp tân. Tối nay anh ta là người thừa kế của một Công tước, và chúng ta thèm muốn được mời đến một buổi tiếp tân của anh ta. Chúng ta” Roddy dừng chợt dừng lại.
Bất chấp sự khó chịu của bản thân mình, Alexandra cười, “Ôi Roddy,” cô nói, đặt một nụ hôn lên má anh ta. “Anh luôn làm cho tôi cười, thậm chí cả khi tôi đang trong một mớ bòng bong khủng khiếp, cái mà bây giờ tôi đang trải qua. Anh có thể làm mọi việc tốt hơn nếu anh muốn.”
Roddy thấy có mùi nguy hiểm, anh ta liền đùa. “Tôi tất nhiên là một gia nhân ngoan ngoãn nhất của cô.”
Bất chấp lời khẳng định này, Alexandra hiểu được nhiều hơn thế. Trong khi những người đàn ông khác quan tâm tới tính khi nóng nảy của mình hay sự thành thạo của họ đối với gươm kiếm và súng ống, Roddy Carstair lại quan tâm đến chùm râu được cắt tỉa gọn gàng và cái dao cạo. Và, trong khi không hề mang theo kiếm hay súng đến một buổi tiệc, Roddy lại có thể phá huỷ nó mà không gặp phải sự cản trở nào. Thậm chí cả những quý bà thạo đời cũng không dám làm phật ý anh ta.. Vì anh ta đã từng làm cho cuộc sống của cô trở thành địa ngục khi lần đầu cô đến London, Alex hiểu rõ anh ta nguy hiểm và đồng thời cũng hữu dụng như thế nào. Sau đó, cũng chính Roddy là người đã buộc giới thượng lưu phải chấp nhận cô. Anh ta làm thế chẳng phải vì tình bạn hay vì thấy có lỗi, tất cả là bởi anh ta đã quyết định rằng sẽ thật vui nếu anh ta có cơ hội kiểm nghiệm quyền lực của mình (bằng cách ủng hộ một sự thay đổi, thay vì loại bỏ nó).
“Có một cô gái mà tôi sẽ tiết lộ tên cô ấy ngay bây giờ”, Alex bắt đầu một cách thận trọng, “ một người mà chỉ có anh mới giúp được. Và sự thật là nếu anh muốn, anh có thể cứu cô ấy như anh đã từng làm với tôi”.
“một lần là quá đủ rồi”, anh ta chế nhạo. “Tôi gần như chết vì xấu hổ khi nghĩ đến sự dũng cảm chưa từng có mà tôi dành cho cô”.
“Cô ấy vô cùng xinh đẹp”, Alex nói. Một chút vui thích loé lên trong mắt Roddy nhưng không có gì hơn. Trong khi những người đàn ông khác bị tác động bởi vẻ đẹp của phái nữ, Roddy nói chung chỉ hay bới móc lỗi của người khác và lấy thế làm thích thú. Anh ta không hề ngần ngại làm cho phụ nữ phải bối rối. Nhưng một khi anh ta quyết định trở nên tử tế với họ, anh ta sẽ là người bạn trung thành nhất. “Cô ấy là nạn nhân của một số lời đồn rất

hiểm độc hai năm trước và đã phải rời London trong sự ruồng bỏ. Cô ấy cũng là một trong những người bạn rất thân của tôi.”.
Alex tìm kiếm trên khuôn mặt dịu dàng của Roddy nhưng cô không thể biết được liệu anh ta có giúp mình hay không. “ Tất cả chúng tôi – Bà Công tước, Tony và Jordan - sẽ cùng ủng hộ cô ấy ở Willington vào đêm nay. Nhưng nếu anh dành một sự chú ý nhỏ nhoi đến cô ấy thôi - hoặc tự mình hộ tống cô ấy - thì quả là quá tuyệt vời, và tôi sẽ biết ơn anh mãi mãi”.
“Alex, nếu như cô không phải là vợ của Jordan Townsende, tôi có thể dã hỏi cô xem là cô sẽ bày tỏ lòng biết ơn của mình như thế nào. Tuy nhiên, vì tôi không hề mong bị chết yểu, tôi sẽ không làm thế mà thay vào đó sẽ nói rằng nụ cười của cô là quá đủ cho một sự đền đáp”
- Đừng đùa nữa Roddy, tôi đang rất cần sự giúp đỡ của anh và sẽ nhớ ơn anh suốt đời về nó.
- Em đang làm anh run rẩy cả người, cô bé dễ thương của tôi. Bất kể cô ta là ai thì cô ta chắc chắn đang gặp rất nhiều rắc rối vì em cần đến anh.
- Cô ta đáng yêu và mạnh mẽ, rồi anh sẽ ngưỡng mộ cô ta cực kỳ.
- Trường hợp này thì anh sẽ coi nó như là một vinh dự đáng xấu hổ khi được giúp đỡ cô ta. Ai? Ánh nhìn của anh bị cản trở bởi một sự xuất hiện đột ngột trên ngưỡng cửa và đóng đinh ở đó, biểu hiện dịu dàng của anh chứng tỏ sự ngưỡng mộ sùng kính. “Chúa ơi” anh thì thầm.
Đứng trên ngưỡng cửa như một ảo ảnh của thiên đường là một người thiếu phụ trẻ không quen. Cô ta mặc một chiếc áo choàng mầu xanh bạc óng ánh có cổ hình vuông cho thấy một hình ảnh quyến rũ của bộ ngực vun đầy mịn màng, và thân áo bắt vắt chéo nhấn mạnh vòng eo nhỏ nhắn. Mái tóc vàng óc ả của cô được hất qua trán và gim lại bằng một chiếc kẹp có gắn đá saphia, còn lại để buông tự nhiên trên vai và ngang lưng cô nơi nó kết thúc với những gợn sóng lộng lẫy tỏa sáng rực rỡ trong ánh nến nhảy múa. Dưới đôi lông mày kiều diễm và hàng mi dài cong vút, đôi mắt xanh của cô không phải là xanh màu ngọc thach hay ngọc lục bảo mà là một màu xanh đáng kinh ngạc giữa 2 màu này.
Trong giây phút im lặng vì ngỡ ngàng, Roddy quan sát cô với chuyên môn của một người thợ lành nghề, tìm kiếm những lỗi mà người khác thường bỏ sót và chỉ tìm thấy sự hoàn hảo ở đôi gò má như được chạm một cách tinh vi, cái cổ trắng mảnh mai, và đôi môi mềm mại.
Ảo ảnh ở ngưỡng cửa di chuyển một cách nhẹ nhàng. “Xin lỗi” cô nói với Alexandra với một nụ cười tan chảy, giọng của cô giống như chuông gió, “Mình không nhận ra là bạn không ở đây một mình”.
Với một vòng quay duyên dáng của chiếc váy xanh ánh bạc cô quay đầu và biến mất, và Roddy vẫn nhìn vào hành lang trống trong khi những hi vọng của Alexandra tăng lên. Chưa bao giờ cô nhìn thấy Roddy biểu hiện dù nhỏ

nhất sự mất hồn vì bất kì gương mặt hay thân hình của một phái nữ nào. Nhưng lời nói của anh còn làm cho cô vui sướng hơn nữa. "Chúa ơi" anh lập lại bằng một giọng nói thì thào tôn kính "Cô ta có thật không?"
"Rất thật" Alex hào hứng khẳng định, "và đang rất cần sự giúp đỡ của anh, mặc dù cô ta không được biết em đã nhờ anh làm gì. Anh sẽ giúp phải không?"
Chuyển tia nhìn khỏi phía cửa, anh rũ đầu như thể để lấy lại minh mẫn. "Giúp?" anh thốt ra một cách khô khan. "Anh đang định hỏi cưới cô ta! Đầu tiên anh phải biết tên cô ý, mặc dù anh phải nói với em là cô ta đột nhiên trông rất quen." "Anh sẽ giúp chứ?""Anh đã chẳng nói vậy sao? Cái hình thể ngon lành đấy là ai thế? "Elizabeth Cameron. Cô ấy đã làm buổi ra mắt cuối…" Alex dừng lại vì nụ cười của Roddy chuyển thành khắc nghiệt và mỉa mai.
"Elizabeth Cameron bé nhỏ" anh trầm ngâm suy nghĩ "anh đã nên đoán, tất nhiên. Ả đã làm cả thành phố đồn ầm lên sau khi em đi tuần trăng mật, nhưng cô ta đã thay đổi. Ai mà đoán ra được" anh tiếp tục với một giọng điệu bình tĩnh hơn, số phận chắc đã thấy là cần phải cho cô ta nhiều vẻ đẹp bên ngoài hơn lúc xưa"
"Roddy!" Alex kêu lên cảm thấy thái độ muốn giúp đỡ khi nãy của anh đang thay đổi. "Anh đã vừa nói là anh sẽ giúp"
"Em không cần sự giúp đỡ, Alex" anh cười khảy "Em cần một phép màu"
"Nhưng…"
"Rất lấy làm tiếc. Anh đổi ý rồi"
"Bởi vì những lời ngồi lê đôi mách về vụ scăngđan cũ làm phiền anh?
"Về mặt nào đó"
Đôi mắt xanh da trời của Alexandra lấp lánh lửa giận dữ.
"Anh lại là người đi tin những lời ngôi lê đôi mach sao, Roddy? Anh hơn tất cả hiểu rằng nó thường là lời nói dối, bởi vì anh đã bắt đầu dự phần vào đó rồi.
"Anh đã không nói là anh tin" anh dài giọng mát mẻ "Thực tế anh tin rằng khó có một bàn tay đàn ông nào kể cả Thornton đã chạm được vào làn da như sứ của cô ấy. Tuy nhiên" anh nói tiếp, đột ngột đóng nắp hộp thuốc và cất nó đi, "xã hội thì không hề không quan tâm tới như anh, hoặc, trong trường hợp này, như thế. Họ sẽ giết cô ta đêm nay, chẳng sợ gì, và kể cả tên tuổi của nhà Townsendes đầy ảnh hưởng hay ảnh hưởng của bản thân anh cũng chẳng chống lại nổi điều này. Mặc dù anh rất ghét làm giảm đi hơn nữa sự kính mến của em đối với anh vì sự kính mến này vốn đã ít rồi, anh vẫn phải nói với em về một sự thật chẳng tốt đẹp gì về bản thân anh, Alex ngọt ngào của anh" anh thêm vào với một nụ cười mỉa mai. "Đêm nay, bất cứ một người đàn ông chưa vợ nào ngu ngốc để lộ sự thích thú với cô gái kia sẽ trở

thành trò cười của năm, và anh không thích bị cười vào mặt. Anh không có sự dũng cảm đấy vì vậy anh luôn là người đi cười người khác. Hơn nữa, anh kết thúc, với lấy mũ "trong con mắt của xã hội, Elizabeth Cameron là hàng dùng rồi, bất cứ gã trai tơ nào đến gần cô ta sẽ bị coi là thằng ngu hoặc háo sắc, và hắn sẽ phải chịu đựng sự bất hạnh của cô ta"

Ra đến cửa anh dừng và quay lại, trông vẫn thản nhiên và khôi hài như thường lệ, "Nếu như nó đáng làm, anh có thể làm một việc là khẳng định vào tối nay rằng anh không tin cô ta đã ở với Thornton trong căn nhà tranh hoặc nhà kính hoặc bất cứ nơi đâu. Điều đó có thể làm giảm cơn giông tố ban đầu nhưng không thể dừng nó lại.

Như cõi thiên đường

Chương 34

Sau đó chưa đầy một giờ, trong phòng khiêu vũ đông đúc, ồn ào thắp sáng bằng nến, Alexandra đau đớn nhận ra rằng tất cả những lời tiên đoán của Roddy đã rất chính xác. Đó là lần đầu tiên cô nhận thấy cô và Jordan không được bao quanh hoàn toàn bởi bạn bè và những người thân quen và kể cả những người háo hức muốn có được quyền lợi và sự ảnh hưởng của Jordan. Tuy nhiên tối nay mọi người đều lảng tránh họ. Với sự tin tưởng sai lầm rằng Jordan và Alexandra sẽ rất xấu hổ khi họ khám phá ra sự thật về Elizabeth Cameron, các bạn bè của nhà Townsendes đã lịch sự làm giảm đi sự xấu hổ không thể tránh khỏi này bằng cách đơn giản là coi như không thấy họ đang ở đây cùng với Elizabeth Cameron, người mà danh tiếng đã bị trôn vùi trong vũng bùn trong suốt thời gian họ vắng mặt ở nước Anh. Mặc dầu, họ bỏ qua không chào hỏi Jordan và Alexandra, họ cũng như bất kỳ ai khác trong phòng nhảy, đã chẳng ngại ngần gì không ném những cái nhìn khinh miệt về Elizabeth bất cứ lúc nào họ có thể mà không bị bắt gặp bởi một vài người mà hiển nhiên cô đã lừa được để thành bạn của cô. Đứng gần sàn nhảy nơi những vũ công đang nhảy múa, và nhìn trộm về phía Elizabeth, Alexandra vừa muốn khóc vừa tức giận. Khi cô nhìn Elizabeth đang cố với một nỗ lực đáng kinh ngạc để mỉm cười với cô, cổ họng của cô thắt lại với tội lỗi và thương cảm. Tiếng cười và nhạc rất ồn làm Alex phải nghiêng người về phía trước để nghe Elizabeth nói gì. "Nếu bạn không phiền" Elizabeth nói với cô với giọng ngẹn ngào trái với nụ cười của nàng và cho

Alex thấy rõ rằng nàng đang chìm trong tủi nhục, "Mình nghĩ là mình cần tìm một phòng nghỉ và xem lại váy áo"
Chẳng có bất cứ cái gì xảy ra với quần áo của Elizabeth, cả hai đều hiểu điều đó. "Mình sẽ đi với bạn"
Elizabeth lắc đầu "Alex, nếu bạn không phiền, mình muốn ở một mình trong chốc lát. bởi vì tiếng ồn, cô nói dối một cách dũng cảm.
Elizabeth cất bước đi, giữ đầu ngửng cao, xuyên qua khoảng 600 người mà hoặc tránh không gặp ánh mắt của nàng hoặc quay đi để cười phá lên và thì thầm.
Tony, Jordan, nữ công tước, và Alexandra đều nhìn theo nàng khi nàng bước lên cầu thang một cách duyên dáng. Jordan nói đầu tiên, cận thẩn không để lộ thái độ trong giọng nói vì sợ rằng nếu anh lộ ra anh giận 600 người trong phòng khiêu vũ này thế nào, Alexandra có thể đánh mất khả năng kiềm chế ít ỏi của mình, và nước mắt đang đong đầy trong mắt cô kia sẽ rơi xuống trên đôi má ửng đỏ. Đặt tay mình vòng quanh eo cô, anh mỉm cười vào đôi mắt đầy nước của cô, nhưng anh nói nhanh vì khi Elizabeth bước đi, những người thân quen đã lảng tránh nhà Townsendes vừa rồi bắt đầu sán lại.
"Nếu có thể an ủi em đôi chút, tình yêu của anh" Jordan nói với cô, "Anh nghĩ Elizabeth Cameron là người phụ nữ trẻ dũng cảm đáng thán phục nhất mà anh đã gặp trừ em.
"Cảm ơn anh" Alexandra cố mỉm cười, nhưng tia nhìn của cô vẫn dán vào Elizabeth đang bước lên cầu thang.
"Họ sẽ phải hối hận vì điều này" bà góa nói một cách lãnh đạm, và để chứng tỏ nó, bà quay lưng lại với hai trong số những người bạn thân của mình đang tiến lại gần bà. Những người thân quen của bà góa là những người duy nhất đã giao thiệp với gia đình Townsendes tối nay, bởi vì họ ở lứa tuổi của bà, nên một số không biết rằng Elizabeth Cameron đã bị nhạo bang, khinh miệt, và hắt hủi.
Nuốt nước mắt, Alex nhìn chồng mình, "Ít nhất" cô nói cố pha trò,
"Elizabeth không phải hoàn toàn không có người ngưỡng mộ, Belhaven nhìn theo cô ý suốt"
"Bởi vì" Jordan nói ngay không suy nghĩ "anh ta cũng nằm trong sổ đen của mọi người, và chưa ai hạ cố chia sẻ với anh ta những lời ngồi lê mách lẻo về Elizabeth" anh trỉnh lại, nheo mắt theo dõi khi 2 gã công tử bột đã già giật áo của Belhaven, hất mặt về phía lưng của Elizabeth, và bắt đầu nói rất nhanh.
Elizabeth đứng một mình hơn nửa tiếng trong một phòng khách nhỏ và tối, cố kiềm chế bản thân. Chính ở đây nàng đã nghe được những giọng nói đầy phấn khích của các vị khách đang thảo luận một vấn đề mà nếu là một đêm nào khác chắc hẳn ít nhất sẽ làm nàng sốc. Ian đã được công bố là người

thừa kế chính thức của Công tước Stanhope. Elizabeth đã chẳng cảm thấy gì. Vì nàng đang đắm chìm trong sự đau khổ của bản thân nên không đủ sức để suy nghĩ bất cứ điều gì. Mặc dù vậy nàng nhớ lại giọng nói của Valerie trong vườn lúc xưa khi nàng đang nhìn Ian qua hàng rào "Một vài người nói rằng anh ta là cháu không chính thức của Hầu tước Stanhope" Kí ức hiện lại trong suy nghĩ của Elizabeth không chủ đích, không ý nghĩa gì. Khi nàng chẳng còn lựa chọn nào khác là quay trở lại phòng khiêu vũ nàng đi dọc ban công và bước xuống cầu thang, cố xuyên qua đám đông, tránh những cặp mắt ác tâm đang làm cháy da nàng và trái tim nàng thắt lại. Mặc dù nàng vừa có nhưng giây phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, đầu nàng vẫn nặng trĩu vì sự cố gắng giữ tự chủ cho mình, thứ âm nhạc mà nàng đã từng yêu thích đang kêu hỗn loạn trong tai, những tiếng cười phá lên và những lời xì xào đang bủa vây lấy nàng, và trên tất cả những âm thanh ấy người quản gia đang đứng trên bậc cầu thang trên cùng lối dẫn vào phòng khiêu vũ xướng tên những người mới đến như lính gác báo giờ. Rất nhiều cái tên ông ta xướng Elizabeth có thể nhớ lại từ buổi lễ ra mắt của nàng, và mỗi cái tên sẽ là một người mà nàng biết sẽ bước xuống cầu thang và sẽ chế nhạo khi biết Elizabeth Cameron ở đây. Thêm một lời ngồi lê mách lẻo là thêm một đôi tai muốn nghe nó, thêm một đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào nàng.

Sự ngạo mạn của anh trai nàng khi từ chối những người cầu hôn nàng 2 năm trước sẽ được khơi lại, và họ sẽ chỉ ra rằng bây giờ chỉ có ngài Francis mới lấy nàng, và họ sẽ cười phá lên. Về một số mặt, Elizabeth chẳng thể trách cứ họ. Chỉ có nàng là xấu hổ đến cùng cực khi thỉnh thoảng có những gương mặt nhìn nàng với vẻ thương cảm và hoang mang thay vì khinh bỉ và lên án, đã làm nàng thấy hơi sợ.

Khi nàng đến gần gia đình Townsendes nàng nhận ra rằng ngài Francis, mặc một chiếc quần bó mầu hồng và áo khoác sa tanh mầu vàng lố bịch, đang nói chuyện một cách sôi nổi với Alex và Hầu tước Hawthorne. Elizabeth nhìn quanh, tìm một nơi để tránh cho tới khi ông ta đi thì nàng đột ngột nhận ra những gương mặt mà nàng đã hi vọng không bao giờ gặp lại. Cách đấy khoảng 20 bước, Tử tước Mondevale đang ngắm nhìn nàng, và 2 bên anh ta là vài người đàn ông và đàn bà Elizabeth đã từng gọi họ là bạn. Elizabeth nhìn lướt qua anh ta và đổi hướng, những đã sửng sốt khi anh ta chặn nàng lại khi nàng đang bước đến chỗ của Alex và chồng cô ta. Gần như đâm vào anh ta, Elizabeth chẳng còn cách nào khác là dừng lại. Anh ta trông rất đẹp trai, rất trân thành, và hơi không thoải mái, "Elizabeth" anh nói một cách nhẹ nhàng "trông em đáng yêu hơn bao giờ hết".

Anh ta là người cuối cùng trong thế giới này nàng mong có sự thương cảm cho hoàn cảnh thảm hại của nàng nhất, và Elizabeth không chắc nàng nên biết ơn hay giận dữ, bởi vì sự rút lại lời cầu hôn đột ngột của anh ta đã gây

nên phần lớn sự bất hạnh của nàng. "Cảm ơn ngài" nàng nói với một giọng không mặn mà gì.
"Anh muốn nói" anh ta nói tiếp, mắt ngắm nhìn hình hài đầy tự chủ của nàng "rằng anh xin lỗi" Thế đấy! Sự khó chịu đã đẩy chiếc cằm xinh đẹp của Elizabeth lên 1 tấc, "vì điều gì, thưa ngài?"
Anh ta nuốt nước bọt, đứng rất gần với nàng đến nỗi và tay áo của anh ta chạm vào của nàng khi anh ta nâng tay lên và rồi lại để nó xuống. "vì phần lỗi lầm của anh trong những gì đã xảy đến với em"
"Tôi biết nói gì đây?" nàng hỏi lại, và thực sự là nàng chẳng biết.
"Nếu ở trường hợp của em" anh ta nói với một nụ cười khắc nghiệt "Anh nghĩ anh sẽ tát cho anh một cái vì lời xin lỗi muộn màng"
Sự hài hước đã quay trở lại với Elizabeth, và với một cái gật đầu trưởng giả nàng trả lời "Tôi cũng rất mong được làm điều đó"
Thật ngạc nhiên, vẻ ngưỡng mộ như nhân đôi trong mắt anh ta. Khi thấy anh ta có vẻ muốn tiếp tục ở bên nàng, Elizabeth bắt buộc phải quay sang và giới thiệu anh ta với gia đình Townsendes mà nàng đã khám phá ra là anh ta đã rất quen thuộc.
Tuy nhiên, khi anh ta và Jordan chào hỏi nhau, Elizabeth đã quan sát với sự sợ hãi ngày càng tăng khi Valerie, hiển nhiên bực tức vì sự bỏ rơi nhanh chóng của Mondevale đã bắt đầu đi lại. Cùng đi với cô ta, di chuyển như thể họ là một là Penelope, Georgina, và tất cả những người khác, tiến lại gần Elizabeth đang rất hoảng loạn. Trong một cố gắng vừa để tránh họ vừa để cứu Alex khỏi cuộc độc thoại nhàm chán với ngài Francis và những tia nhìn láo liên của ông ta, Elizabeth quay lại nói chuyện với cô, nhưng ngài Francis không chịu ngừng lại. Đến thời điểm mà ông ta kết thúc thì Valerie cũng đã đến và nàng đã bị kẹt cứng. Đầy vẻ ác tâm, Valerie đã nhìn bộ mặt tái nhợt của Elizabeth với vẻ khinh bỉ và nói "Ủa, có phải Elizabeth không. Chúng tôi không bao giờ ngờ rằng sẽ gặp cô ở những chỗ như thế này."
"Tôi chắc cô chẳng bao giờ nghĩ đến" Elizabeth cố nói bằng một giọng kiềm chế, nhưng cô đã bắt đầu căng thẳng. "Thực tế là không" Georgina nói với một giọng cười rín rít. Elizabeth bắt cảm thấy nghẹn thở, căn phòng như chao đảo quanh nàng. Nhóm nhà Townsendes đã giống như một hòn đảo cô lập cả buổi tối này, bây giờ mọi người bắt đầu quay trở lại để xem ai dám đến gần họ. Điệu nhạc van đang đi đến đoạn cao trào, những tiếng nói bắt đầu lớn hơn, mọi người bắt đầu tràn xuống từ cầu thang cách đó mấy thước, và lời xướng ngôn không dứt chỉ có một ngữ điệu của người quản gia là vượt trên tất cả sự hỗn loạn inh tai. "Bá tước và bá tước phu nhân Marsant" giọng ông ta vang lên "Bá tước Norris! … ngài Wilson!... Quí cô Millicent Montgomery!..."
Valerie và Georgina đang nhìn bộ mặt tái nhợt của nàng với vẻ thích thú, và

nói gì đó nhưng nó lọt khỏi trí óc của Elizabeth, chìm xuống bởi những tiếng ồn trong tai nàng và những lời xướng nhịp nhàng của viên quản gia "Ngài William Fitzhugh!... Quý ngài và Quí cô Enderly!..."
Quay lưng nàng lại với sự thù hận ngùn ngụt của Valerie và Georgina, Elizabeth nói với một giọng thì thào mệt mỏi "Alex, mình cảm thấy không được khoẻ" nhưng Alex không thể nghe được nàng vì ngài Francis đã bắt đầu cái giọng đều đều của mình.
"Nam tước và nam tước phu nhân Littlefield! … Ngài Herry?? Aum!..."
Elizabeth cố gắng quay về phía bà goá, cảm giác như nàng sẽ gào lên hoặc bất tỉnh nếu nàng không thể thoát khỏi chỗ này, chẳng buồn quan tâm là Valerie và Georgina hay bất cứ ai khác trong phòng này sẽ biết là nàng đã chạy trốn bởi sự nhục nhã của bản thân. "Cháu phải đi đây" nàng nói với bà góa.
"Bá tước Titchley!.... Bá tước và bá tước phu nhân Rindell!..."
Bà góa giơ tay lên để ra hiệu cho một người bạn của bà im lặng và nghiêng về phía Elizabeth "Cháu đã nói gì Elizabeth?"
"Đức ông Công tước Stanhope! … Hầu tước Kensington!"
"Cháu nói" Elizabeth bắt đầu nhưng đôi mắt của bà góa đang như tất cả những người khác, dán vào cảnh trước mặt "Cả tối nay chỉ chờ đợi điều này" người phụ nữ già kêu lên với một giọng giận dữ.
"Cháu xin bà nói lại" Elizabeth kêu lên. "Cháu bị ngất ah?" nữ công tước hỏi, cất ánh nhìn khỏi cảnh trước mắt và làm Elizabeth chao đảo bởi một ánh nhìn khốc liệt nhất.
"Không, cháu chưa bị, nhưng cảm thấy không được khoẻ" Đằng sau nàng, Valerie và Georgina đã phá lên cười.
"Không được nghĩ đến chuyện rời khỏi đây trừ khi ta nói cháu được phép" bà góa nói cụt ngủn, nhìn ngài Anthony Townsende một cái đầy ý nghĩa, người đàn ông bình thản, không bị tác động này đã hộ tống nàng tối nay, và cũng là người đột nhiên nắm lấy khuỷu tay của nàng như động viên. Tất cả đám đông trong phòng khiêu vũ dường như cố gắng tiến gần hơn nữa đến cầu thang, và những người không làm vậy thì lông mày nhướng lên đang quay lại nhìn Elizabeth. Elizabeth đã là tâm điểm của sự chú ý của rất nhiều cặp mắt tối nay nên nàng cũng chẳng chú ý là hằng trăm cặp mắt đang nhìn mình. Nhưng nàng cảm thấy sự căng thăng đột nhiên đang tăng lên trong phòng, sự thích thú đang tăng lên, và nàng nhìn theo một cách không chủ ý theo hướng mà vật gì đó đã tạo ra nó. Hình ảnh nàng nhìn thấy đã làm cho đầu gối của nàng run rẩy lẩy bẩy và một tiếng thét như đang dâng lên trong cổ họng nàng; trong giây lát nàng nghĩ nàng đang bị nhìn một thành hai, và nàng chớp mắt, nhưng hình ảnh vẫn như vậy. Đi xuống cầu thang bên cạnh nhau là 2 người đàn ông cao bằng nhau, cùng mặc dạ phục đen, cùng có một

vẻ thích thú trên giương mặt giống nhau của họ.Và một người là Ian Thornton.
“Elizabeth” Tony thì thào khẩn thiết. “Đi với anh nào. Bọn mình sẽ khiêu vũ”
“Khiêu vũ?” nàng thốt lên “Ừ khiêu vũ” anh xác nhận, gần như kéo nàng về phía sàn khiêu vũ. Khi đã ở đó, cú sốc của Elizabeth đã được thay bởi một cảm giác sung sướng của viễn cảnh không có thực.Thay vì đối mặt với thực tế phũ phàng là những lời lê mach lẻo về mối quan hệ cũ của nàng với Ian đang dấy lên như một ngọn núi lửa đang dâng trào, và một thực tế cũng kinh hoàng không kém là Ian đang ở đây, tâm trí của nàng tự dưng trống rỗng. Chẳng còn những âm thanh ồn ã của phòng khiêu vũ trong tai nàng, nàng chẳng nghe thấy nó nữa.Chẳng còn những cặp mắt xoi mói làm tổn thương nàng, nàng chỉ còn nhìn thấy bờ vai của Tony đang mặc trong một bộ đồ tuyệt đẹp mầu xanh tối. Kể cả khi anh lần lữa đưa nàng về đám người đang bao quanh gia đình Townsendes bao gồm cả Valerie và Georgina và Tử tước Mondevale, Elizabeth chẳng … cảm thấy gì.
“Em ổn chứ?” Tony hỏi một cách lo lắng “Rất ổn” nàng trả lời với một nụ cười ngọt ngào “Em có thuốc ngửi chứ”
“Em không bị ngất đâu”
“Tốt. Các bạn của em đang vẫn đứng đây để quan sát và lắng nghe, háo hức muốn nhìn xem điều gì sẽ xảy ra bây giờ.”
“Vâng họ sẽ không muốn bỏ lỡ dịp này”
“Em nghĩ anh ta sẽ làm gì?”
Elizabeth nhướng mắt và nhìn Ian mà không run sợ. Anh ta vẫn đứng bên cạnh người đàn ông tóc hoa râm, người trông rất giống anh ta, và họ đang bị bao vây bởi những người tụ tập xung quanh và dường như đang chúc mừng họ về điều gì đó. “Chẳng làm gì”
“Không làm gì?”
- Tại sao anh ta lại phải làm điều gì?
- Ý em là anh ta sẽ phớt lờ em đi?
- Em chẳng biết anh ta sẽ làm gì. Có vấn đề gì không?
Chính tại thời điểm đó Ian nhìn lên và thấy nàng, và sự phớt lờ duy nhất mà chàng nghĩ được là cách để có thể đi qua những lời chúc mừng tốt lành và ngớ ngẩn để đến với nàng. Mặc dù nàng trông rất xanh xao và đau khổ và cũng vô cùng xinh đẹp, chàng phải gặp nàng một cách ngẫu nhiên, nếu hi vọng muốn mọi việc xảy ra một cách đúng đắn. Với sự kiên nhẫn đầy bực mình, những người chúc tụng vây xung quanh, đàn ông thì xu nịnh, đàn bà thì chào hỏi, và những người không làm như vậy, Ian nhận ra với sự giận dữ, thì đang thì thào và nhìn về phía Elizabeth.
Ian đợi khoảng 5 phút trước khi chàng làm dấu với ông nội chàng bằng một

cách gật đầu ngắn ngủn, và cả hai rời khỏi khoảng 3 tá người đang chờ đợi để được giới thiệu chính thức với Hầu tước Kensington. Họ cùng nhau bước qua đám đông, Ian gật đầu lơ đãng với những người thân quen và cố không bị giữ lại, mà đôi khi chỉ dừng lại cúi chào và bắt tay để cho nó có vẻ là chàng không bước thẳng tới chỗ của Elizabeth. Ông của chàng, đã được báo trước về kế hoạch này ở trong xe đã diễn rất tự tin. "Stanhope!" ai đó kêu lên "Giới thiệu chúng tôi với với cháu của ngài đi"
Sự đánh đố ngu ngốc như muốn làm điên lên sự kiên nhẫn căng thẳng của Ian. Chàng đã được giới thiệu là Ian Thornton với hơn nửa số người này, và sự giở vờ như chưa từng như một trò hề làm chàng cáu tiết. Nhưng chàng phải chịu đựng điều đó vì giữ thể diện.
"Anh thế nào Wilson? Ian nói khi bọn họ dừng lại "Suzanne" anh nói và mỉm cười với vợ của Wilson trong khi anh dõi theo Elizabeth qua khoé mắt. Nàng không di chuyển mà cũng chẳng có vẻ có khả năng di chuyển. Ai đó đưa cho nàng một cốc sam pang và nàng đang cầm nó, mỉm cười với Jordan Townsendes đang có vẻ như trêu chọc nàng. Dù đang ở khoảng cách xa, Ian cũng có thể nhận thấy nụ cười của nàng thiếu vẻ rạng rỡ quyến rũ, và tim chàng thắt lại.
"Chúng tôi sẽ phải làm điều đó" chàng nghe mình nói vậy với một ai đó đang mời chàng tới thăm nhà họ, và sau đó chàng hết chịu nổi. Chàng tiến về phía Elizabeth, và ông nội chàng ngay lập tức chấm dứt trò chuyện với người bạn thân. Giây phút Ian bước về phía Elizabeth những tiếng thì thầm vụt to hơn bao giờ hết.
Alexandra nhìn nàng lo lắng rồi nhìn sang Jordan. "Xin anh hãy mời Elizabeth nhảy đi" cô thục giục khẩn nài "vì chúa hãy kéo cô ý ra khỏi đây. Con quái vật kia đang tiến đến phía chúng ta"
Jordan ngập ngừng và nhìn Ian, và anh nhìn thấy điều gì đó trong thái độ của chàng làm anh ngập ngừng rồi lắc đầu "mọi việc sẽ ổn thôi tình yêu của anh" anh hứa mà chẳng chút nghi ngờ khi anh tiến lên bắt tay Ian như thể vừa mới đây họ chưa từng chơi bài cùng nhau. "Xin phép cho tôi được giới thiệu vợ tôi" Jordan nói.
Jordan đưa mắt về phía người phụ nữ tóc nâu xinh đẹp đang nhìn Ian bằng cặp mắt xanh da trời toé lửa. "Thật vinh hạnh" Ian thốt lên nâng tay cô lên môi chàng và cảm thấy rõ cô cố ý giật tay ra. Bà góa nữ công tước coi việc giới thiệu với Ian, với một trí tưởng tượng phong phú, như là một việc phải hạ mình của mái tóc bạc trưởng giả và bật lại "Tôi chẳng vinh dự gì gặp anh"

Như cõi thiên đường

Chương 35

Ian chịu đựng sự cự tuyệt của cả 2 quý bà và đợi Jordan giới thiệu anh với tất cả những người còn lại. Một cô gái tên Georgina chào Ian, đôi mắt cô ta đầy vẻ mời mọc. Một cô khác tên Valerie chào anh rồi bước ra sau trong sự sợ hãi bối rối vì những tia lửa toé ra từ mắt Ian khi anh gật đầu cụt ngủn. Tiếp theo là Modevale, và cơn ghen tuông đầu tiên của Ian biết mất ngay khi chàng thấy Valerie đang bám chắc lấy tay của vị tử tước trẻ. "Em nghĩ Valerie đã làm điều đó vì cô ta muốn Mondevale" chàng nhớ lại những lời Elizabeth đã nói.

Elizabeth theo dõi rất chú tâm nhưng chẳng bộc lộ thái độ gì cho tới khi Ian cuối cùng đã đứng trước mặt nàng, nhưng giây phút đôi mắt vàng óng của chàng gặp ánh mắt nàng, nàng cảm thấy chân tay mình bắt đầu run rẩy. "Quý cô Elizabeth Cameron" Jordan ngâm nga.

Một nụ cười chậm chạp lười biếng lướt qua mặt Ian, và Elizabeth trân mình chuẩn bị nghe chàng giễu cợt, những giọng nói sâu lắng của chàng đầy ngưỡng mộ và trêu chọc "Quý cô Cameron" chàng nói, nâng cao giọng đủ để tất cả các cô gái khác có thể nghe thấy "Tôi thấy em đang làm lu mờ tất cả các cô gái ở đây. Để tôi giới thiệu ông tôi với em…"

Elizabeth biết chắc là nàng đang mơ. Chàng đã giới thiệu ông chàng chỉ với nàng, vinh dự này là cố ý và đã được tất cả những người có mặt ở đây ghi nhận.

Khi chàng đã đi rồi Elizabeth như thấy mình cất được gánh nặng "Tốt" bà góa nói với một cái gật đầu chấp nhận đầy ngần ngại, dõi theo chàng "Tôi phải nói là anh ta đã làm nó tốt đấy. Nhìn kìa" bà nói sau đó vài phút "anh ta đang đưa Evelyn Makepeace ra sàn khiêu vũ. Nếu Makepeace đã không từ chối anh ta thẳng thừng có nghĩa là anh ta đã được cho phép"

Một tiếng cười cuồng loạn dâng lên trong cổ Elizabeth. Ian Thornton mà

thèm quan tâm đến việc anh ta bị từ chối. Anh ta mà thèm quan tâm đến sự cho phép. Những ý nghĩ rời rạc của nàng bị phá vỡ bởi người đàn ông thứ 2 mời nàng khiêu vũ trong tối nay. Với một cái cúi chào lịch thiệp và một nụ cười ấm áp và tìm kiếm Công tước Stanhope đưa tay mời nàng. "Cô có thể dành vinh dự nhảy bàn nhạc này cho tôi không, Quý cô Cameron?" ông hỏi, vô tình bỏ qua nghĩa vụ của ông là phải khiêu vũ với quý bà già hơn trước.

Elizabeth đã nghĩ đến việc từ chối. Nàng không dám chắc nàng làm thế nào nhưng có vẻ gì đó như nài nĩ và rất cấp thiết trong cái nhìn của công tước khi nàng ngần ngừ, và nàng đành ngần ngại đặt bàn tay đeo găng của mình vào cánh tay ông.

Khi họ bước qua đám đông Elizabeth cố gắng không nghĩ gì. Nàng đã gần thành công trong nỗ lực này và họ đã tiến gần đến sàn khiêu vũ thì nàng nhận ra sải bước của người đàn ông lớn tuổi này có chậm hơn cần thiết. Bị đánh động bởi tình cảnh khốn khổ của mình, nàng nhìn gương mặt đẹp trai của ông với vẻ lo lắng và ông mỉm cười "Một vết thương ngã ngựa cũ" ông giải thích, hiển nhiên đoán ra lí do nàng lo lắng. "Tuy vậy, tôi rất giỏi đối mặt với nó, tôi sẽ không làm chúng ta mất mặt trên sàn khiêu vũ đâu" Khi ông nói ông đặt tay lên eo cô và dẫn cô đến giữa những người khiêu vũ một cách nhẹ nhàng. Tuy nhiên khi họ đã được che một cách an toàn khỏi sự nhòm ngó của những vị khách bởi những người khiêu vũ khác, mặt ông trở nên nghiêm túc, "Ian yêu cầu tôi trao một thông điệp đến cô" ông nói với cô một cách nhè nhàng.

Với Elizabeth đó không phải là lần đầu tiên, mà trong năm ngày ngắn ngủi nàng ở bên Ian, chàng đã làm cho tình cảm của nàng lẫn lộn, xáo trộn, và nàng sẽ không đời nào để chàng làm điều đó lần nữa vào đêm nay. Đưa mắt nhìn lên mắt ngài công tước, nàng rất lịch sự nhưng cũng không tỏ bất cứ vẻ thích thú nào muốn nghe thông điệp của Ian.
"Tôi chỉ phải nói là cô đừng lo lắng" ngài công tước giải thích "tất cả việc cô phải làm là hãy ở đây thêm khoảng nửa tiếng nữa và hãy tin anh ta"

Elizabeth hoàn toàn mất phương hướng, mắt nàng mở to vì sốc, và bờ vai mảnh dẻ của nàng rung lên vì cười, nửa cuồng loạn nửa mệt mỏi. "Tin anh ta?" nàng lặp lại. Bất cứ khi nào nàng ở gần Ian Thornton, nàng cảm thấy

nàng như quả bóng bị vợt của anh ta đánh đi tới bất kì hướng nào mà anh ta thích, và nàng quá mệt mỏi với điều đó rồi. Nàng mỉm cười với công tước và lắc đầu vì sự ngớ ngẩn trong thông điệp của anh ta.

Với những người khiêu vũ đủ gần để chứng kiến cái gì đang xảy ra thì họ đều công nhận và cho rằng Quý cô Cameron, một cách ngạc nhiên, có vẻ đang rất dễ chịu với Công tước Stanhope. Nó cũng được ghi nhận một cách chính xác dù chẳng thoái mái gì bởi toàn thể mọi người rằng không chỉ một mà 2 gia đình có ảnh hưởng nhất nước Anh có vẻ như đang bảo trợ cho nàng.

Ian, người đã đoán ra, trước cả khi bước chân vào phòng khiêu vũ, chính xác đầu óc thích thu thập của họ sẽ làm việc thế nào, đang đứng giữa đám đông, đang cố gắng hết sự tài giỏi của mình để chắc chắn những suy nghĩ của họ sẽ đi theo hướng mà chàng đã vạch ra cho họ. Bởi chàng chẳng thể dừng những lời xì xầm về quan hệ của chàng và Elizabeth, chàng đành làm cho nó đi theo một hướng mới. Với một vẻ thân ái độ lượng mà chàng chưa bao giờ bộc lộ với thế giới thượng lưu, chàng cho phép bản thân được nghe những lời tán dương trong khi thỉnh thoảng lại cố ý chiếu những tia nhìn chiêm ngưỡng về phía nàng. Vẻ thích thú không che dấu của của chàng về nàng, cộng với nụ cười xã giao chậm rãi của chàng, hiển nhiên đã mời gọi những câu hỏi từ những người tụ tập xung quanh để nói chuyện với người thừa kế mới của dòng họ danh tiếng Stanhope. Họ cùng lúc được cổ vũ bởi thái độ của chàng và nóng lòng muốn là người đầu tiên biết về mối quan hệ của chàng và nàng nên một vài người đã mạo hiểm đưa ra một lời nhận xét do dự và hài hước. Quý ông Newsom, một công tử bột giàu có đang nắm lấy cùi tay Ian, dõi theo ánh mắt của chàng một trong những lần chàng nhìn về phía Elizabeth và đã đi xa hơn cả lời nhận xét, trong một giọng thích thú của một người đang trao đổi việc của cánh đàn ông với nhau "Cô ta được phải không? Nó đã là đề tài của cả thành phố khi anh bỏ cô ý một buổi chiều một mình trong căn nhà tranh 2 năm trước"

Ian cười ruồi và nâng ly lên môi, cố ý nhìn Elizabeth qua thành ly. "Thế ư?" chàng hỏi lại với vẻ thích thú và đủ to để tới tai tất cả những quý ông đang quan tâm một cách say sưa quanh chàng.
- Đúng như thế
- Tôi có thích nó không?

- Xin anh nói lại đi
- Tôi hỏi là tôi đã thích ở bên nàng trong căn nhà tranh đó à?
- Tại sao lại hỏi vậy? Anh ở đấy mà
Thay vì bác bỏ vì nó sẽ chẳng làm họ tin, Ian để lời nhận xét giăng trong không khí tới khi một người đàn ông khác yêu cầu "Vậy là anh không ở cùng cô ta phải không?"
"Không"chàng thú nhận với một nụ cười bí ẩn rầu rĩ, "nhưng nó không có nghĩa là tôi không muốn thử"
"Thôi đi, Kensington" một trong số họ khiển trách với vẻ nhạo báng "Chẳng có lí do gì để bảo vệ cô ý bây giờ cả. Anh đã bị nhìn thấy với cô ý ở trong nhà kính"
Thay vì đấm vào mặt anh ta, Ian chỉ nhướng mày vẻ thích thú "Như tôi vừa nói, nó không có nghĩa là tôi không muốn thử kéo cô ấy ra riêng một chỗ với tôi"
Bảy gương mặt đàn ông nhìn anh với vẻ khó tin rồi chuyển thành thất vọng, một lát sau nó chuyển thành sốc khi vị hầu tước mới hỏi sự tư vấn của họ
"Tôi băn khoăn" Ian làm như đang đọc suy nghĩ của mình ra "nếu cô ý có xem trọng một hầu tước hơn là chỉ một quý ông không.
"Chúa ơi", một người trong bọn họ cười phá lên vẻ mỉa mai "Viễn cảnh có được chiếc vương miện nhỏ sẽ làm anh có được bất cứ người đàn bà nào anh muốn."
"Viễn cảnh về chiếc vương miện nhỏ?" Ian lặp lại, hơi nhăn mặt "Tôi cho rằng đó chỉ là ý kiến của cá nhân anh, vì người phụ nữ kia sẽ chẳng đồng ý trừ việc làm đám cưới"
Người đàn ông, không thể nghĩ được điều gì tương tự thế trước đó đã phải gật đầu, dù anh ta cũng chẳng hiểu tại sao anh ta lại đồng ý.
Khi Ian rời đi, chàng bỏ lại đằng sau 6 người đàn ông đã có ấn tượng vui nhộn là Hầu tước Kensington đã bị khước từ bởi Quý cô Cameron khi anh chỉ là một quý ông, và lời lê mach lẻo này còn thú vị hơn là lời lê mach lẻo cũ là chàng đã quyến rũ nàng.
Với sự công bằng dân chủ, tất cả 6 người đàn ông này đã chia sẻ thông tin sai lệch và những kết luận lệch lạc với bất kì ai trong phòng khiếu vũ mà muốn nghe. Và tất cả mọi người đều háo hứng muốn nghe. Trong vòng 30 phút phòng khiêu vũ đã sống động với suy đoán về thông tin mới này, và một số người đàn ông đã nghiên cứu Elizabeth với thích thú mới. 2 người trong số họ đã ngần ngại giới thiệu bản thân họ với ông của Ian và yêu cầu được giới thiệu với nàng, và ngay sau đó Ian đã thấy nàng được đưa ra sàn khiêu vũ bởi một trong số họ, với sự đồng ý rạng rỡ của ông chàng. Biết rằng chàng đã làm tất cả những điều chàng có thể làm để nhen nhóm cho những lời xì xầm về nàng trong một buổi tối, Ian chỉ còn phải thực hiện lễ

nghĩ duy nhất chàng phải làm trước khi có thể mời nàng khiêu vũ mà không làm nàng bị thêm bất cứ lời phê bình nào. Chàng mời 7 người phụ nữ liên tiếp đủ mọi lứa tuổi mà thanh danh đáng kính khiêu vũ với mình trước.
Khi 7 bản khiêu vũ nghĩa vụ đã kết thúc, Ian nhìn vào mắt Jordan Townsende và nghiêng đầu chàng rất khẽ về hướng ban công, ngầm bảo với anh ta điều mà Ian biết ông chàng đã báo trước với Jordan để anh ta chuẩn bị rồi.
Elizabeth chẳng biết gì về điều đó dù nàng đứng với gia đình Townsende, để mặc những cuộc đối thoại bủa vây xung quanh nàng. Trong vẻ thoải mái của sự bình thản giả tạo, nàng lắng nghe vài quý ông có vẻ như đã mất sự ác cảm với nàng, nhưng thực sự nàng chỉ cảm thấy như được giải tỏa vì gia đình Townsendes đã không còn bị tẩy chay, và một sự thất vọng còn rơi rớt lại vì khi nàng hỏi nó có thể về được chưa, cách đấy gần 1 tiếng, Jordan Townsende đã nhìn qua Công tước Stanhope và rồi lắc đầu nhẹ nhàng bảo nàng "Chưa về ngay được" Vì thế nàng bị ép ở lại, bao vây bởi những con người mà gương mặt và giọng nói chẳng thể nào thâm nhập được vào tâm trí nàng, mặc dù nàng vẫn mỉm cười lịch sự với những ý kiến hoặc gật đầu đồng ý với những nhận xét của họ hoặc nhảy với một vài người trong số họ.
Nàng không biết được là trong khi nàng khiêu vũ Công tước Stanhope đã kịp nói tiếp toàn bộ những chỉ dẫn còn lại của Ian cho Jordan và vì thế nàng chẳng cảm thấy sự rung mình cảnh báo khi Jordan nghiêng đầu lại cho thấy đã nhận tín hiệu của Ian và đột ngột nói với Anthony Townsende "Tôi nghĩ các quý cô sẽ thích đi dạo ra ban công" Alex nhìn anh một cái thật nhanh và đầy vẻ dò hỏi nhưng cũng vẫn đặt tay cô lên tay chồng mình, trong khi Elizabeth ngoan ngoãn quay lại và đồng ý đặt tay lên quý ông Anthony.
Cùng với Công tước Stanhope, năm người di chuyển khỏi phòng khiêu vũ, một đoàn lính danh dự để bảo vệ Elizabeth, được dàn xếp trước bởi cùng người đàn ông mà chính bởi anh ta nên nàng mới cần sự bảo vệ này.
Ban công rộng được bao bọc bởi rào chắn bằng đá cao, và một vài đôi đang đứng gần đó, hưởng bầu không khi ban đêm trong lành và màn đêm không trăng. Thay vì bước qua những cánh cửa kiểu Pháp dẫn thẳng đến rào chắn như Elizabeth tưởng, Jordan dẫn đoàn người đi sang phải, tới chỗ cuối xa nhất của ban công, nơi nó gấp khúc về phía phải dọc theo chiều của toà nhà. Anh rẽ vào lối này rồi dừng lại, cũng như tất cả người khác. Mừng là anh đã tìm được một khoảng tự do riêng cho họ, Elizabeth rút tay nàng khỏi tay cánh tay của Tony và bước về phía rào chắn. Cách nàng mấy bước về phía trái Jordan Townsende cũng làm tương tự, chỉ có cái anh quay sang hướng cạnh và tì khuỷu tay lên rào chắn, lưng của anh đã chắn họ khỏi tầm nhìn của bất cứ ai định đi dọc cạnh của toà nhà như họ vừa làm. Từ góc mắt nàng nhìn thấy Jordan cười tuy toét với Alexandra, đang đứng cạnh anh bên rào

chắn. Quanh mặt đi, Elizabeth nhìn vào màn đêm, để những ngọn gió xoa dịu mặt nàng.
Bên cạnh nàng, nơi Tony đang đứng, những bóng đen dịch chuyển, rồi một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay của Elizabeth , và một giọng nói sâu lắng và khàn khàn nói bên tai nàng "Khiêu vũ với anh, Elizabeth"
Sốc làm nàng cứng cả người, gần như tê cứng nhưng Elizabeth cố để không bị ảnh hưởng. Vẫn nhìn về phía trước, nàng nói bình tĩnh và lịch sự "Anh có thể làm hộ tôi một việc lớn được không?"
"Bất cứ điều gì" chàng đồng ý
"Đi chỗ khác. Và đừng quay lại"
"Bất cứ điều gì" chàng sửa lại và với một nụ cười kém tươi trong giọng chàng "trừ điều đó". Nàng cảm thấy chàng chuyển gần đến bên nàng hơn, và sự run rẩy bồn chồn mà nàng đã kiềm chế được vài giờ trước đó lại xâm chiếm lấy nàng, đánh thức các giác quan của nàng khỏi trạng thái đê mê hạnh phúc của chúng. Những ngón tay của chàng nhè nhè xoa cánh tay nàng, và chàng cúi thấp đầu hơn nữa xuống nàng "Khiêu vũ với anh đi"
Dưới lùm cây 2 năm về trước, khi chàng đã nói những lời này, Elizabeth đã để chàng ôm nàng vào tay. Đêm nay, mặc dù nàng đã không còn hoàn toàn bị tẩy chay nữa, nhưng nàng vẫn còn nằm bấp bênh trên miệng của vụ xi căng đan, và nàng lắc đầu "tôi không nghĩ làm điều đó là sang suốt"
- Chẳng điều gì chúng mình đã làm mà sang suốt cả. Đừng làm hỏng cuộc sống của chúng ta"
Elizabeth lắc đầu, từ chối quay lại, nhưng sức ép trên khuỷu tay nàng tăng lên cuối cùng nàng chẳng có sự lựa chọn nào khác "Anh yêu cầu đấy"
Nàng ngần ngừ quay lại và nhìn chàng "Tại sao?" "Bởi vì" chàng nói, mỉm cười nhẹ nhàng vào mắt nàng "Anh đã nhảy tới 7 bản rồi, tất cả là với những phụ nữ xấu xí nhưng có thanh danh tốt đẹp, để anh có thể mời em khiêu vũ với anh mà không tạo ra bất kì lời xì xầm nào ảnh hưởng đến em."
Những lời này, cũng như sự nhè nhàng của chàng làm nàng cảnh giác "Thế nghĩa là sao?"
- Anh đã biết điều gì xảy ra với em sau cái cuối tuần chúng ta ở bên nhau" chàng nói nhẹ nhàng "Lucinda của em đã nói ra tất cả cho Duncan. Đừng nhìn đau đớn như thế - cái sai duy nhất mà cô ta làm là đã nói điều ấy với Duncan mà không phải anh"
Người Ian Thornton đang nói chuyện với nàng đêm nay gần như rất quen thuộc, anh ta chính là người đàn ông mà nàng đã gặp 2 năm về trước.
"Đi vào trong với anh" chàng thúc giục, tăng thêm sức ép lên khuỷu tay nàng "và anh sẽ bắt đầu làm mọi việc theo ý em"
Elizabeth để nàng bị kéo về phía trước mấy bước và ngần ngừ "Nó sẽ là một lỗi lầm. Mọi người sẽ nhìn thấy chúng ta và nghĩ là chúng ta lại bắt đầu lại"

“Không, họ không nghĩ thế đâu” chàng hứa “Đã có một tin đồn đang lan nhanh như lửa trong đấy là anh đã cố gắng tóm lấy em 2 năm trước, nhưng vì chẳng có tước hiệu nên anh đã không có cơ hội. Bởi vì lấy được tước hiệu là cuộc thập tự chinh thần thánh của hầu hết bọn họ, nên họ sẽ ngưỡng mộ suy nghĩ của em. Bây giờ anh đã có danh hiệu, anh sẽ hi vọng sẽ sử dụng nó thành công nơi anh đã thất bại trước đây – như là cách để xoa dịu tự ái của người đàn ông” Đưa tay lên gạt một lọn tóc khỏi chiếc má mềm mại của nàng, chàng nói “Anh xin lỗi. Đấy là cách hay nhất anh có thể làm trong trường hợp này – chúng mình đã bị nhìn thấy trong một tình huống bị sắp đặt. Vì họ sẽ chẳng tin là không có gì xảy ra, anh chỉ có thể làm họ tin rằng anh thì mưu cầu còn em thì đang lãng tránh.”

Nàng rùng mình vì sự đụng chạm của chàng nhưng không đẩy tay chàng ra “Anh không hiểu. Những gì đang xảy ra với tôi trong kia không ít hơn những gì tôi đáng được hưởng. Tôi biết luật như thế nào, và tôi đã phá vỡ nó khi ở lại với anh trong căn nhà tranh. Anh đã không ép tôi phải ở lại. Tôi đã phá vỡ luật, và … “

“Elizabeth” anh ngắt lời với giọng nói ngập tràn sự ân hận cay đắng “nếu em không làm gì cho anh thì ít nhất cũng dừng việc miễn tội cho anh về cái vụ cuối tuần kia. Anh không thể chịu đựng được nó. Anh đã ép em mà em không biết”

Mặc dù rất muốn hôn nàng, chàng đành phải bằng lòng với việc cố gắng thuyết phục nàng là kế hoạch của chàng sẽ thành công, bởi vì bây giờ chàng cần sự giúp đỡ của nàng để nó được thành công. Với một giọng khôi hài chàng nói “Anh nghĩ em đã đánh giá thấp năng khiếu về chiến lược và khôn khéo của anh. Đi khiêu vũ với anh, anh sẽ chứng minh cho em thấy việc thay đổi suy nghĩ của phần lớn cánh đàn ông trong kia dễ thế nào.

Nàng gật đầu, nhưng không có vẻ thích thú hoặc nhiệt tình thật sự nào, và đã để chàng dẫn nàng qua những cánh cửa kiểu Pháp.

Trái với sự tự tin của chàng, giây phút họ bước vào phòng khiêu vũ Ian nhận thấy những cái nhìn lạnh lẽo về phía họ ngày càng nhiều, và chàng nhận ngay ra sự cảnh cáo thực sự và khi chàng nhìn Elizabeth khi chàng ôm nàng vào tay cho bản nhạc van và đã nhận ra nguyên nhân của nó. “Elizabeth” chàng nói bằng một giọng nhỏ và khẩn thiết, nhìn xuống cái đầu đang cúi xuống của nàng “dừng việc trông nhu mì như thế đi. Hất mũi em lên và cắt anh bằng ánh mắt sắc lẻm hoặc tán tỉnh anh, nhưng đừng vì bất cứ điều gì mà trông đầy vẻ nhún nhường, bởi vì những người kia sẽ coi đấy là tội lỗi.”

Elizabeth đang nhìn vào vai chàng như nàng đã làm với tất cả những bạn nhảy khác, hất mặt nàng ra đằng sau và nhìn chàng đầy bối rối “Cái gì?”

Trái tim Ian như nhói lên khi những ngọn đèn chum trên đầu cho thấy cái nhìn đau đớn trong đôi mắt xanh tuyệt đẹp của nàng. Nhận ra lô gíc và bài

giảng sẽ chẳng thế giúp nàng thực hiện được việc biểu diễn mà chàng rất cần nàng làm, chàng đã thử chiến thuật mà nó, khi ở Scotland, đã làm nàng ngừng khóc và mỉm cười. Chàng đã thử trêu chọc nàng. Nhìn xung quay để tìm một chủ đề, chàng nói nhanh "Belhaven chắc chắn mặc bộ đồ đẹp đêm nay-quần chẽn xa tanh hông. Anh đã hỏi anh ta tên người thợ may của anh ta để anh có thể đặt một cái cho mình"
Elizabeth nhìn chàng như thể chàng mất trí, và cảnh báo của chàng về việc đừng nhìn nhu mì xuất hiện, và nàng đã bắt đầu hiểu chàng muốn nàng làm gì. Thêm vào hình ảnh buồn cười của Ian cao và cơ bắp trong bộ quần chẽn mầu hồng ngớ ngẩn làm nàng cố tạo được một nụ cười yếu ớt. "Em cũng rất hâm mộ bộ quần chẽn đó" nàng nói "Anh cũng nên đặt thêm một cái áo sa tanh mầu vàng cho đúng điệu chứ?"
Chàng mỉm cười "Anh nghĩ – màu cánh gián"
"Một sự kết hợp lạ lung" nàng xác nhận nhẹ nhàng "nhưng là bộ mà em chắc là ai nhìn thấy anh cũng phải ghen tị"
Tự hào dâng ngập trong chàng vì nàng trấn tỉnh lại rất can đảm. Để tránh nói ra những điều mà chàng muốn nói với nàng vào ngày mai khi họ ở một mình, Ian nhìn quanh cho chủ đề khác để nàng nói tiếp. Chàng nói điều đầu tiên chàng nhìn thấy "Anh cho rằng Valerie mà anh vừa được giới thiệu chính là Valerie của những mảnh giấy ở nhà kính" Chàng nhận ra lỗi của mình ngay lập tức khi ánh mắt nàng tối lại và nàng nhìn về hướng chàng nhìn.
- vâng
- Anh có nên bảo Willington dọn phòng khiêu vũ của ông ta lại để em có được 20 bước điều kiện không? Tất nhiên, anh sẽ dự bị cho em"
Elizabeth thở một hơi run rẩy, và một nụ cười hiện lên trên mỗi nàng "Cô ta có cái nơ nào không?"
Ian nhìn và lắc đầu "Anh sợ là không"
- Thế cô ta có đeo khuyên tai không?
Ian nhìn lại lần nữa và nhăn mặt "Anh nghĩ đấy là cục mụn cơm" Nụ cười của nàng cuối cùng đã hiện lên trong mắt nàng "Nó không phải là một mục tiêu lớn nhưng em cho rằng…"
"Cho phép anh" chàng trả lời một cách nghiêm trang và nàng đã phá lên cười.
Những giai điệu cuối cùng của bản nhạc van của họ đã kết thúc, và khi họ rời sàn khiêu vũ Ian quan sát Mondevale đang đi về phía nhà Townsendes lúc này đã quay trở lại phòng khiêu vũ.
"Bây giờ anh đã là hầu tước" Elizabeth hỏi "anh sẽ ở Scotland hay nước Anh?"
"Anh chỉ chấp nhận tước hiệu chứ không chấp nhận tiền và đất đai" chàng

trả lời lơ đãng dõi theo Mondevale "Anh sẽ giải thích mọi việc cho em vào sang mai ở nhà em. Mondevale sẽ mời em nhảy ngay khi chúng ta tới chỗ nhà Townsendes, nghe kĩ nhé – Anh sẽ mời em nhảy lại sau đó. Hãy từ chối anh."
Nàng nhìn chàng đầy bối rối nhưng nàng gật đầu "còn gì nữa không?" nàng hỏi khi chàng chuẩn bị để nàng lại với các bạn của nàng.
- Còn nhiều thứ khác nữa nhưng chúng phải đợi đến mai.
Hoang mang. Elizabeth chuyển sự quan tâm của nàng sang Tử tước Mondevale.
Alex nhìn vở kịch diễn ra giữa Elizabeth và Ian nhưng tâm trí nàng để đâu đâu. Khi đôi này khiêu vũ, Alex đã nói với chồng cô chính xác những gì cô nghĩ về Ian Thornton người đầu tiên thì phá hoại danh tiếng của Elizabeth và bây giờ thì lừa dối nàng để tin rằng anh ta vẫn chỉ là một người đàn ông với tiền bạc khiêm tốn. Thay vì đồng ý rằng Thornton chẳng có quy tắc nào cả, Jordan đã phải nhấn mạnh một cách bình tĩnh là Ian đã dự tính sẽ làm mọi vấn đề sáng tỏ vào sáng mai, và sau đó anh bắt cô và bà của anh phải hứa là không được nói với Elizabeth cho đến khi mà Ian có điều kiện để tự chàng nói. Kéo ý nghĩ của cô về lại phòng khiêu vũ, Alex hi vọng hơn tất cả là Ian Thornton sẽ không làm gì có thể gây tổn thương cho người bạn tốt của nàng nữa.

Đến cuối buổi tối, phần lớn các vị khách tại buổi khiêu vũ của Willington đã rút ra một số kết luận: đầu tiên, Ian Thornton hiển nhiên là cháu chính gốc của Công tước Stanhope (điều mà ai cũng cho rằng họ luôn luôn tin như vậy), thứ hai, Elizabeth Cameron nhiều khả năng đã cự tuyệt sự tán tỉnh gây xì căng đan của chàng 2 năm trước (điều mà ai cũng cho rằng họ luôn luôn tin như vậy), thứ 3, vì nàng đã từ chối lời mời khiêu vũ lần thứ hai của chàng vào tối nay, nàng có vẻ như thích người cầu hôn cũ Tử tước Mondevale của nàng hơn (điều này thì chẳng ai có thể thực sự tin nổi)

Như cõi thiên đường

Chương 36

Bentner mang ra một đĩa đầy bánh nướng và bầy ở phòng ăn sáng trước khi Elizabeth và Alex, đến ngồi bên bàn thảo luận về buổi khiêu vũ tối qua. Lucinda người hiếm khi ăn sáng, đang ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ, yên

lặng đan áo trong khi vẫn lắng nghe không sót chút nào câu chuyện của Elizabeth và Alex.

Phòng ăn sáng, giống như tất cả các phòng khác trong căn nhà rộng rãi ở đường Promenade này, được trang bị đồ đạc như lời Julius Cameron gọi là màu của sự tiện dụng – màu nâu và màu xám. Tuy vậy, sáng nay căn phòng bừng sáng những màu sắc rực rỡ của cầu vồng ở trung tâm nơi mà các cô ngồi, Alex mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, Elizabeth trong một bộ váy màu xanh bạc hà.

Thường thì Bentner hài lòng tán thưởng ra mặt phong cảnh sống động, tuyệt đẹp mà các cô gái tạo ra, nhưng sáng nay, khi ông đặt bơ và mứt lên bàn, ông thông báo một tin với vẻ khó chịu và phàn nàn.
"Chúng ta có một vị khách, người tối qua," ông nói với Elizabeth. "Tôi đã đóng sầm cửa vào mặt anh ta."
"Ai vậy?" "Đó là ông Ian Thornton."
Elizabeth cố gắng nén một nụ cười khó chịu về viền cảnh hiện lên trong tâm trí nàng, nhưng trước khi nàng có thể đưa ra một lời bình luận thì Bentner nói một cách dữ dội, "Nhưng ngay sau đấy tôi lại lấy làm hối hận về hành động của mình. Lẽ ra tôi nên mời anh ta vào bên trong và mời anh ta nghỉ ngơi, sau đó đưa mời anh ta một cốc nước có thuốc sổ trong đó. Anh ta sẽ phải rên rỉ ít nhất là trong một tháng."
"Bentner" Alex nén cười. "Ông đúng là một kho báu." "Đừng có khuyến khích ông ấy với những tưởng tượng như thế," Elizabeth cảnh cáo với vẻ hài hước. "Bentner quá nghiện những tiểu thuyết trinh thám điều đó làm cho ông ấy thỉnh thoảng cũng quên mất rằng những điều như thế trong tiểu thuyết không phải lúc nào cũng có thể thực hiện được ở đời thực. Ông ấy trên thực tế đã làm điều tương tự như thế với chú mình năm ngoái."
"Đứng vậy, và ông ta không thể quay trở lại trong sáu tháng," Bentner nói với Alex với vẻ tự hào.
"Và khi ông ấy trở lại," Elizabeth nhắc nhở ông với một cái nhíu mày có vẻ nghiêm khắc, "ông ấy từ chối ăn hoặc uống bất cứ thứ gì."
"Và đó cũng có thể là lý do khiến ông ta không bao giờ ở lại lâu,"
Như một thói quen không thể bỏ được, bất cứ khi nào mà tương lai của cô chủ ông được đem ra thảo luận, như bây giờ đây, Bentner thường tìm cách lảng vảng quang đó để đưa ra những lời khuyên nếu họ thấy ông xuất hiện. Từ khi Elizabeth thường có vẻ đánh giá cao những lời khuyên và sự giúp đỡ của ông, Bentner thấy không có gì kỳ quặc về việc một quản gia ngồi cùng

bàn với chủ nhân và tham gia vào cuộc bàn luận của chủ nhân khi mà người khác duy nhất là một người mà ông biết từ khi còn là một cô gái nhỏ.
"Belhaven thật là ghể tởm," Alex nói, trở lại câu chuyện của họ về buổi tối vũ hội. "Hắn ta cứ quanh quẩn bên cậu, nhìn trừng trừng bất cứ ai đến gần cậu." Cô rùng mình. "Và nhất là cái cách mà hắn ta liếc mắt đưa tình với cậu. Thật là kinh tởm."
Bentner nghe thấy điều đó, và đôi mắt già nua của ông ánh lên vẻ trầm nghâm khi nhớ lại điều gì đó mà ông đã đọc trong một cuốn tiểu thuyết của ông. " Có một giải pháp nó có đôi chút cực đoan," ông nói "nhưng mà quan trong là nó có thể có hiệu quả."
Hai đôi mắt quay lại nhìn ông với vẻ thích thú, và ông tiếp tục, "tôi đọc trong tiểu thuyết qúy ông hung ác. Chúng ta có thể để Aaronn lừa tên khốn kiếp Belhaven đó vào xe và mang hắn ta thẳng đến bến tàu, nơi đó chúng ta sẽ gửi hắn ta cho một đám găngtơ."
Lắc đầu với vẻ thích thú, Elizabeth nói, "Tôi dám nói là hắn ta sẽ không đơn giản ngoan ngoãn đi theo Aaron đâu."
"Và tôi khônh nghĩ là," Alex thêm vào, mỉm cười liếc nhìn Elizabeth, "đám găngtơ sẽ không thèm đụng đến hắn ta đâu. Họ không liều mạng như vậy."
"Vậy thì dùng ma thuật vậy," Bentner nói tiếp. "Trong một cuốn khác có nói về một câu thần chú giết người, có đuôi chuột và lưỡi của…"
"Không," Elizabeth nói với vẻ dứt khoát. "Lưỡi thằn lằn," Bentner nói với vẻ kiên quyết. "Chắc chắn là không," cô chủ của ông nói kiên quyết.
"Và còn một con cóc nữa, nhưng để làm ra câu thần chú này thì cần phải khéo léo…"
"Bentner" Elizabeth vừa cười vừa la lên. " Bác sẽ làm chúng ta chết vì cười mất nếu bác không thôi đi."
Khi Bentner đi khỏi để tìm chút riêng tư để suy nghĩ thêm về những giải pháp của của mình, Elizabeth nhìn Alex. "Đuôi chuột và lưỡi thằn lằn," nàng nói, nén cười. "Không nghi ngờ gì về việc Bentner cứ khăng khăng muốn có một ngọn nến trong phòng bác ấy cả đêm."
"Bác ấy hẳn là phải rất sự nhắm mắt lại sau khi đọc những thứ như thế," Alex đồng ý, rồi suy nghĩ của cô lại quay trở lại tối hôm qua. "Có một điều chắc chắn – mình đã đúng khi bắt cậu quay trở lại xã hội thượng lưu. Tối homm qua khó khăn hơn là mình đã tưởng tượng nhưng mà mọi vấn đề rồi sẽ dễ dàng hơn. Mình không nghi ngờ gì vào việc cậu sẽ nhận được một số lời đề nghị trong vòng một tuần lễ nữa, vì vậy mà cái mà chúng ta cần bàn luận đến là quyết định xem ai là người mà cậu thích và cầu nguyện cho anh ta có đủ can đảm. Mình nghĩ là," cô nhẹ nhàng tiếp tục, "nếu cậu vẫn còn muốn Mondevale"
Elizabeth lắc đầu kiên quyết. "Mình không muốn ai cả, Alex."

Bà công tước già, người vừa mới đến ngồi cạnh Alex sau một cuộc hành trình mua sắm, bà đã dứt khoát không cho người hầu thông báo là bà đã đến.
“Cháu nói gì vậy, Elizabeth?” cực kỳ khó chịu vì những nỗ lực của bà tối qua có thể trở thành con số không.
Elizabeth giật mình bởi giọng nói hống hách của bà Công tước. Mặc một bộ váy màu xám bạc từ đầu đến chân, bà Công tước toát lên vẻ giàu sang, bề trên. Elizabeth vẫn nghĩ rằng bà là người phụ nữ đáng kinh sợ nhất mà nàng từng gặp, nhưng, cũng như Alex nàng vẫn nhìn thấy được vẻ ấm áp bên dưới giọng điệu trịch thượng của Bà Công tước.
“ý của Elizabeth là,” Alex giải thích, “cô ấy chỉ mới trở lại xã hội có một ngày. Sau những kinh nghiệm không may với Mondevale và Ông Thornton, cô ấy bị tâm lý sợ hãi trước những cảm xúc yêu thương.”
“Cháu sai rồi, Alexandra,” bà Công tước thừa kế nói với vẻ quả quyết, nhìn chăm chú gương mặt Elizabeth. “ý của cô ấy, ta tin là cô ấy không có ý định đám cưới với bất kỳ ai bây giờ cũng như trong tương lai, nếu cô ấy có thể tránh được nó.’
Nụ cười trên gương mặt Elizabeth héo đi, nhưng quả thật bà Công tước không nói sai. “Chính xác,” nàng nói bình thản.
“Ngu ngốc, cháu thân yêu. Cháu sẽ và phải cưới.” “Bà nói rất đúng,” Alex nói. “Cậu không thể hy vọng vào việc không cưới xin gì mà rốt cuộc vẫn ở lại xã hội thượng lưu không phải chạm trán với bất kỳ hành động khó chịu nào cả. Tin mình đi, mình biết rõ điều đó.”
“Chính xác là như vậy” bà Công tước nói, bỏ qua lý do mà bà đến đây sớm như vậy. “và đó là lý do mà ta quyết định là cháu phải quan tâm đến Kensington.”
“Ai ạ?” Elizabeth hỏi và rồi nàng chợt nhận ra đó là tước hiệu mới của Ian.
“Cháu cám ơn nhưng không được ạ,” nàng nói kiên quyết. “Cháu cảm thấy nhẹ nhõm hơn về những điều đã qua và rất biết ơn sự giúp đỡ của anh ta, nhưng tất cả chỉ có vậy.” Elizabeth lờ đi những cảm xúc rằng xé trong tim nn khi nn nhớ lại chàng đã đẹp trai như thế nào hôm qua, chàng đã thật lịch thiệp đối với nàng. Chàng đã không còn là gì đối với nàng nhưng nỗi đau lại cứ nhói lên bất cứ khi nào nàng gặp chàng. Chàng thật độc tài và không thể nào đoán trước được. Hơn nữa, khi nhìn thấy sự gần gũi đặc biệt mà Alex chia sẻ với người chồng đẹp trai của cô, Elizabeth lại bắt đầu đặt câu hỏi về sự đúng đắn trong việc chọn một người chồng có tối quan trong không.
Elizabeth không nhớ nhiều về cha mẹ nàng, họ như cơn gió thoảng qua cuộc đời nàng, họ bị cuốn vào vòng xoáy của các hoạt động xã hội, những việc đó khiến họ luôn đi xa.
“Biết ơn?” bà Công tước nhắc lại. “Ta không dùng từ đó. Vả lại anh ta cũng đã không tận dụng điều đó. Anh ta đã không bao giờ mời cháu nhảy.

“Nếu anh ta làm điều đó thì còn kỳ quặc hơn,” Alex nói với vẻ miễm cưỡng. “Tuy nhiên, có một điều cháu rất hài lòng đó là Elizabeth không còn chút hứng thú nào đối với anh ta cả.”
Bà Công tước nhíu mày ngạc nhiên. “Tại sao vậy ?” “Cháu không bao giờ tha thứ cho những khốn khổ mà anh ta đã gây ra cho Elizabeth. Nhớ lại việc anh ta đã làm cho Elizabeth tin là nhà của anh ta là một ngôi nhà tồi tàn ở Scotland, cô thêm vào, “Và cháu cũng không tin anh ta.” Quay về phía Lucinda tìm đồng minh, Alex hỏi quan điểm của cô ta.
Lucinda, người đã được Elizabeth báo về những hành động của Ian tối hôm qua, ngẩng đầu khỏi công việc đan lát của cô ta. “Về vấn đề Ông Thornton,” cô ta nói nước đôi, “bây giờ tôi thiên về việc tạm thời không phán xét.”
Bà Công tước cáu tiết nói “Ta không đề nghị là cháu ngả vào lòng anh ta ngay lập tức nếu anh ta đề nghị cưới cháu. Hành vi của anh ta, trừ tối hôm qua là hoàn toàn đáng phê phán. Nhưng” Đột nhiên bà bị cắt ngang khi Bentner xuất hiện nơi cửa ra vào, biểu hiện của ông ta cực kỳ tức giận và đau khổ.
“Chú cô đang ở đây, Cô Elizabeth.”
“Không cần thiết phải thông báo, đây là nhà của ta” Julius đi thẳng vào phòng. Elizabeth đứng bật dậy, định đi đến một nơi nào đó riêng tư để nghe bất cứ điều gì khốn khổ mà ông ta sắp nói với nàng, nhưng rồi nàng thấy ông chú đột ngột dừng lại ở cửa ra vào, ngập ngừng một chút vì nhận ra nàng đang có khách nữ. “Cháu đã gặp Thornton chưa?” ông ta hỏi nàng.
“Rồi, tại sao?” “ta phải nói là ta rất tự hào với cái cách mà cháu rõ ràng là đã dùng. Ta đã sợ là cháu sẽ nhảy dựng lên phản đối. Đây là một thảo thuận tiền bạc cực kỳ có lợi. Ta sẽ không để cho cháu làm gì màu mè làm cho anh ta lấy lại tiền.”
“Chú đang nói gì thế?” Có lẽ chúng ta nên đi,” Alex đề nghị. “Việc này không cần phải riêng tư đâu,” Ông chú nói, “Tôi sẵn lòng thảo luận chuyện này với Elizabeth trước mặt bạn của nó. Các vị, tôi đoán là bạn của Elizabeth.”
Elizabeth có cảm giác tồi tệ là ông chú dựa vào các vị khách của nàng để làm cho nàng không thể làm gì quá đáng. “chúng ta có thể cùng ngồi lại với nhau ở phòng khách?” ông ta nói như ra lệnh, không hẳn là một lời mời. “Có rất nhiều phòng.”
Mặt bà Công tước trở nên lạnh ling vì sự láo sược và thiếu tế nhị của ông ta, nhưng rồi bà liếc nhìn Elizabeth nhận thấy sự yên lặng đột ngột của nàng và khuôn mặt đề phòng của nàng và bà gật đầu cộc lốc.
“Chúng ta không cần phải quá vội vàng,” Julius nói khi đi về phía phòng khách cùng với mọi người. Không phải chỉ vì mình tiền làm cho ông ta hài lòng như vậy. Ông ta cảm thấy cực kỳ thắng lợi bởi vì, một thoả thuận như

vậy với một người nổi tiếng cực kỳ tinh khôn như Thornton, Julius Cameron cảm thấy được càng được nổi bật hơn, đó rõ ràng là một chiến thắng.
"Ta thấy là cần được giới thiệu, Elizabeth," Julius nói khi họ vào phòng khách.
Elizabeth máy móc giới thiệu ông ta và Công tước, tâm trí của nàng vẫn cảnh giác với một nỗi sợ hãi mơ hồ, và khi chú nàng nói, "Tôi muốn uống một chút trà trước khi chúng ta đi vào vấn đề," sự cảnh giác của nàng biến thành nỗi sợ hãi bởi vì ông ta không bao giờ uống những thứ gì kể từ khi Bentner bỏ thuốc xổ vào tách của ông ta. Ông ta đang kéo dài thời gian, nàng nhận ra, căn cứ vào sự giải thích của ông ta, thì chắc chắn là mọi việc cực kỳ quan trọng.
Ian trên đường đi đến nhà Elizabeth. Lần thứ hai, những người phụ nữ mà chàng gặp tối qua vẫy tay và mỉm cười với chàng, nhưng chàng không chú ý. Tâm trí của chàng vẫn đang quanh quẩn với những lời giải thích mà chàng định nói với Elizabeth. Với cái gía như thế, nàng chắc không thể nghĩ là chàng muốn cưới nàng chỉ vì thương hại hay cảm thấy có tội, đối với Elizabeth nàng không chỉ xinh đẹp mà còn rất kiêu hãnh và niềm kiêu hãnh của nàng có thể làm cho nàng chống lại sự hứa hôn của họ. Nàng rõ ràng là rất dũng cảm và cứng đầu, và nếu nàng khám phá ra họ đã đính hôn rồi và mọi việc hầu như đã được hợp thức hoá, nàng chắc sẽ kêu lên hoặc những việc đại loại như thế và Ian không thể trách nàng.
Không nghi ngờ gì về việc nàng gì việc nàng sẽ giả vờ là nàng không muốn chàng, nhưng điều đó là điều duy nhất không làm chàng bối rối. Họ đã muốn lẫn nhau ngay tối đầu tiên họ gặp nhau trong vườn. Từ đó trở đi họ muốn nhau bất cứ khi nào họ ở cùng nhau. Nàng trong trắng và dũng cảm, đam mê và e thẹn, giận dữ nhưng cũng rất khoan dung. Nàng cao quý trong các buổi dạ tiệc, nhưng lại rất vui nhộn và thành thạo khi cầm song, nàng đam mê và ngọt ngào trong vòng tay chàng. Nàng là tất cả và còn hơn thế nữa.
Và chàng yêu nàng. Nếu chàng chân thật hơn, hẳn là chàng đã thú nhận là yêu nàng từ cái giây phút mà nàng chống lại cả một căn phòng đầy những người đàn ông giận dữ - nàng cô công chúa trẻ trung và cao qúy chống lại cả một đám người giận dữ, khinh miệt và cao lớn hơn rất nhiều so với nàng. Nàng cũng yêu chàng, điều đó là lời giải thích duy nhất cho tất cả những gì đã xảy ở cái cuối tuần đó và ba ngày họ cùng nhau ở Scotland.
Nàng không biết, có lẽ đến bây giờ vẫn chưa nhận ra rằng tình yêu đã được trao tặng cho họ từ cái giây phút mà họ gặp nhau trong vườn năm ấy. Một nụ cười nở trên môi chàng khi chàng nhớ đến hình ảnh của nàng trong vườn đêm ấy. Nàng có thể thách thức cả một phòng đầy đàn ông, nhưng trong vườn khi nàng tán tỉnh chàng, nàng đã rất lo lắng, bồn chồn khi xoa tay vào nhau. Ký ức đó là một trong những ký ức ngọt ngào nhất của chàng.

Ian mỉm cười tự chế giễu mình. Trong cuộc đời mình chàng lúc nào cũng thực tế đến lạnh lùng; nhưng bấn cứ khi nào, việc gì liên quan đến Elizabeth, chàng cứ hết lần này đến lần khác mù quáng, phản bội, cũng như lần này chàng đang mụ mẫm hết cả người. Trên đường đến đây sáng nay chàng đã dừng lại ở một cửa hàng trang sức lớn nhất London và đã mua những vật mà người chủ Ông Phineas Weatherbone, vừa sung sướng vừa hoài nghi, cúi thấp người chào Ian trước cửa. Thực ra là nhẫn đính hôn hiện đang trong túi áo của Ian vì chàng thấy không cần thiết phải tính đến kích thước. Nhưng chàng sẽ chỉ đeo nó vào ngón tay của Elizabeth chừng nào mà nàng thừa nhận là nàng yêu chàng hoặc là ít nhất nàng muốn cưới chàng. Cha mẹ chàng yêu nhau mà không hề xấu họ và không e dè. Chàng muốn không gì nhiều hơn từ Elizabeth, cái mà chàng nghĩ với chút nhăn nhó, có vẻ là rất kỳ quặc những chàng thực sự không chờ đợi hoặc là thực sự muốn điều tương tự như thế từ Christina.
Chàng không lo sợ nhiều về phản ứng của Elizabeth khi khám phá ra rằng nàng đã đính hôn hoặc là tệ hơn nữa là chàng đã phải trả tiền để có thể có được nàng. Chàng có thể nói với nàng sau hoặc là chẳng bao giờ nói đến. Chàng đã đặc biệt cảnh cáo chú nàng rằng phải để những việc đó cho chàng tự giải quyết.
Tất cả các ngôi nhà ở đường Promenade đều màu trắng với những chiếc cổng sắt trang trí ở đằng trước. Mặc dù chúng không có một chút nào gây ấn tượng mạnh cũng như sang trọng, oai vệ như những lâu đài ở đường Upper Brook, nhưng đây cũng là một đoạn đường đẹp với những người phụ nữ thời trang và những người đàn ông lịch lãm đi cùng.
Khi người đánh xe của Ian dừng xe trước cửa nhà Cameron, Ian nhận thấy đã có hai chiếc xe ở đó trước chàng, nhưng chàng lại không chú ý một chút nào đến chiếc xe thuê ngay bên cạnh chàng. Nghĩ đến viễn cảnh phải đối mặt với người quản gia láo xược của Elizabeth, Ian ngao ngán tiến lên trước khi có giọng nói của Duncan gọi chàng và chàng ngạc nhiên quay lại.
“Chú đến sáng nay,” Duncan giải thích, “người quản gia của cháu nói là cháu ở đay và thế là chú tự hỏi không biết là có việc gì xảy ra.”
“Và rồi chú quyết định đến thăm Elizabeth và tự khám phá mọi chuyện.” Ian kết luận với vẻ vừa cáu tiết vừa buồn cười.
“Đại loại như thế,” vị mục sư nói với vẻ điềm tĩnh. “Elizabeth yêu mến chú như một người bạn, chú nghĩ là vậy. Hơn nữa chú cũng đã có kế hoạch đến thăm cô bé nếu cháu không ở đây, có thể nói một lời tốt đẹp về cháu.”
“Chỉ một điều thôi ư?” Ian trêu chọc. Vị mục sư không thoái lui. “Căn cứ vào nhưng gì mà cháu đã đối xử với cô ấy. Chú khó khăn lắm mới nghĩ được một điều tốt đẹp. Còn vấn đề với ông cháu thì thế nào rồi?”
“Vừa đủ,” Ian nói, tâm trí của chàng để hoàn toàn vào cuộc gặp gỡ với

Elizabeth. “Bây giờ ông ấy đang ở London.”
“Và?”
“Và,” Ian nói với vẻ nhạo báng, “chú bây giờ có thể gọi cháu là đức ngài rồi đấy.
“Ta đến đây là để,” Dunca khăng khăng quả quyết, “Gọi cháy là chú rể.”
Một thoáng khó chịu hiện lên trên khuôn mặt dám nắng của Ian. “Chú chẳng bao giờ ngừng tạo thúc ép, đúng không. Cháu đã tự thu xếp cuộc sống của cháu 30 năm qua. Và bây giờ cũng vậy.”
Ducan có vẻ có chút bối rối. “Thôi được, cháu nói đúng, tất nhiên. Vậy chú nên đi nhỉ?”
Ian nghĩ đến lợi ích của việc có sự hiện diện dễ chịu của Duncan và miễn cưỡng lắc đầu. “Không, dù sao thì chú cũng đã ở đây,” chàng nói tiếp khi họ đến gần cửa, “chú tốt nhất nên là người gõ cửa. Cháu không thể qua được lão quản gia.”
Duncan gõ cửa trong khi ném cho Ian một cái nhìn chế giễu. “cháu không thể qua được người quản gia và cháu nghĩ là cháu có thể thu xếp tốt mà không có ta.”
Vẫn không chịu nhận là mình đã mắc bẫy, Ian giữ im lặng. Cửa mở ra trong chốc lát và người quản gia lịch sự hết nhìn Duncan, người đang giới thiệu tên mình đến Ian. Trước sự giật mình hoài nghi của Duncan, cửa đóng sầm lại trước mặt ông. Ngay tức khắc trước khi cửa đón, Ian liền chận lại, đẩy mạnh người quản gia vào tường. Với một giọng nói chậm dãi man dợ, Ian nói. “Nói với cô chủ của ông là tôi ở đây hoặc là tôi tự đi tìm cô ấy và nói với cô ấy.”
Với một cái nhìn giận dữ và bị sỉ nhục, ông quản gia ước lượng thân hình mạnh mẽ của Ian và rồi quay đi, miễn cưỡng đi vào căn phòng bên phải nơi những tiếng ồn ào có thể nghe thấy được.
Duncan nhìn Ian với một cái nhíu trán và nói vẻ chế giễu, “thật là thông minh khi lấy lòng người hầu của Elizabeth theo kiểu đó.”

Cả nhóm người trong phòng khách phản ứng với những cảm xúc khác nhau trước lời thông báo của Bentner là “Thornton ở đây và anh ta xông vào nhà. Bà công tước thừa kế trông như bị mê hoặc, Julius trông vừa thở phào vừa mất tinh thần, Alexandra trông cực kỳ thận trọng, và Elizabeth người vẫn đang bận tâm đến những tuyên bố chưa được nói ra của ông chú lại càng lo lắng hơn. Chỉ có Lucinda không thể hiện chút diễn cảm nào cả, nhưng cô ta để đồ đan sang bên cạnh và ngẩng mặt lên chăm chú nhìn về phía cửa.

Chương 37

"Mời anh ta vào đây, Bentner," chú nàng nói, giọng ông ta nhỏ một cách không tự nhiên.
Elizabeth cảm thấy sốc khi nhìn thấy Duncan bước vào phòng bên cạnh Ian và còn sốc hơn khi Ian lờ tất cả mọi người và đi thẳng đến chỗ nàng, đôi mắt của chàng tìm kiếm khuôn mặt nàng. "Anh tin là em không phải chịu đựng chút bệnh tật nào vì những nỗ lực từ thử thách tối hôm qua?" chàng nói cực kỳ lịch sự khi cầm lấy tay nàng và đưa những ngón tay nàng lên môi.
Elizabeth nghĩ rằng chàng đẹp trai khủng khiếp trong bộ quần áo được cắt may cực kỳ tinh tế, hoàn toàn vừa vặn với đôi vai rộng và cặp chân dài của chàng, chiếc áo sơ mi bằng lụa màu kem càng làm tôn thêm màu nâu rám nắng của khuôn mặt và chiếc cổ của chàng. "Rất tố, cám ơn," nàng trả lời, cố gắng lờ đi cảm giác ấm áp dâm dan trên cánh tay nàng khi chàng giữ bàn tay nàng lâu hơn nghi thức trước khi chàng miễn cưỡng bỏ tay nàng ra và để cho nàng giới thiệu mọi người.
Mặc dù tâm trí của nàng vẫn đang bận tâm về chú nàng, Elizabeth cố gắng lắm mới nén cười khi nàng giới thiệu Duncan. Mọi người đều cùng thể hiện một phản ứng sững sờ như nàng trước đây khi nàng khám phá ra là chú của Ian Thornton là một mục sư. Chú nàng há hốc mồm, Alex nhìn chằm chằm và bà công tước thì quắc mắt nhìn Ian vẻ hoài nghi khi Duncan lịch sự cúi chào bà. "Ta không hiểu làm sao mà, Kengsington, anh có thể có quan hệ với một người trong bộ quần áo tu sĩ."
Ian chỉ trả lời bằng một cái nhíu mày chế giễu, nhưng Duncan người luôn cố gắng một cách tuyệt vọng đưa những mặt tươi sáng vào tất cả mọi vấn đề, cố gắng đùa một cách không có hiệu về điều đó. "Tin tức luôn đó có những tác động lạ thường lên mọi người."
"Một thứ mà không cần phải quá cố gắng để khám phá ra tại sao," bà Công tước đáp một cách cộc cằn.
Ian định mở miệng để đối đáp với bà già cay nghiệt này, ném vào bà ta những cái bà ta đáng được nhận, nhưng sự hiện diện của Julius làm chàng cảm thấy lo ngại; giây lát sau đã làm chàng nổi điên lên khi người đàn ông đó sải bước đi đến trung tâm của căn phòng và bắt đầu nói với một giọng nói bịp bợm, "bây giờ tất cả chúng ta đều ở đây, không có gì cần phải che dấu nữa. Bentner, mang sâmpanh ra đây. Elizabeth, chúc mừng. Ta tin là cháu sẽ biết cách kiểm soát hành vi của mình một cách đúng đắn để trở thành một người vợ tốt và không tiêu tiền của chồng quá nhiều để anh ta phải bỏ đi."
Thông báo chói tai đó làm cho mọi người thinh lặng, cứng đờ không một ai

di chuyển, "cái gì," Elizabeth cuối cùng cũng hổn hển lên tiếng.
"Cháu đã đính hôn," sự giận dữ như một ngọn lửa cuồng loạn bùng lên trong nàng, lan rộng khắp thân thể nàng. "Thật sao?" nàng nói một giọng nói bình tĩnh đến chết người, nghĩ về Ngài Francis và John Marchman. "Với ai?"
Trước sự hoài nghi của nàng, Julius quay về phía Ian nhìn một cách mong đợi, người cùng đang nhìn ông ta với cái nhìn chết người trong mắt. "Với anh," chàng nói cột ngủn, đôi mắt lạnh lùng của chàng vẫn đang nhìn chăm chăm vào chú nàng.
"Đó là quyết định cuối cùng," Julius cảnh cáo nàng và rồi, bởi vì ông ta giả bộ làm như là nàng sẽ sẵn sàng chấp nhận khi mà ông ta giúp nàng khám phá ra rằng nằng đáng giá một đồng tiền như thế nào, ông ta nói thêm, "anh ta trả cả một gia tài để có đặc quyền đó. Ta không phải đưa cho anh ta một siling nào cả." Elizabeth, người chưa bao giờ có trong đầu một ý nghĩ nào dù là nhỏ nhất về việc hai người đàn ông này từng gặp nhau trước đây, nhìn Ian với một một cái nhìn rối loạn và càng ngày càng giận dữ hơn. "Ông ấy nói vậy là có ý gì?" nàng hỏi với một giọng nói thì thầm cố kiềm chế.
"ý ông ấy là," Ian bắt đầu căng thẳng, không thể tin được là tất cả những kế hoạch lãng mạn của chàng lại bị phá huỷ như vậy, "chúng ta đã đính hôn. Các giấy tờ đã được ký."
"Tại sao, anh – anh đồ kiêu căng, ngạo mạn, độc đoán" nàng cố ngăn những giòng nước mắt đang làm cho giọng nàng vỡ ra "anh thậm chí không thèm bận tâm hỏi tôi một chút."
Với một nỗ lực lớn Ian rời khỏi con mồi của mình, quay lại nhìn Elizabeth, và trái tim chàng đau đớn vì cái cách mà nàng nhìn chàng. "Tại sao chúng ta không đi đến một nơi nào đó riêng tư nơi mà chúng ta có thể thảo luận vấn đề này?" chàng nói một cách nhẹ nhàng, tiến về phía trước và nắm lấy khuỷ tay nàng.
Nàng giật mạnh tay ra, "ôi không" cơ thể nàng run rẩy vì phẫn nộ. "Tại sao lại phải ngăn chặn những cảm xúc của tôi bây giờ? Anh đã biến tôi thành trò cười từ cái ngày mà tôi nhìn thây anh rồi cơ mà. Vậy tại sao bây giờ phải dừng lại?"
"Elizabeth" Duncan nhẹ nhàng xen vào, "Ian chỉ muốn làm điều tốt nhất cho cháu thôi, bây giờ nó đã nhận ra tất cả những điều phiền muộn nó gây ra cho cháu."
"Chú hãy im đi, Duncan." Ian tức tối nói, nhưng đã quá trễ; đôi mắt của Elizabeth khiếp sợ mở lớn vì bị thương hại.
"Chỉ vì cái gọi là những điều phiền muộn ư," nàng nói, đôi mắt tuyệt đẹp của nàng lấp lánh những giọt nước mắt nhục nhã và phẫn nộ, "anh nghĩ là tôi chỉ vướng vào những điều phiền muộn thôi ư?"
Ian nắm lấy khuỷ tay nàng. "Đi với anh, hoặc là anh sẽ phải cưỡng bức em

ra khỏi nơi này.”
Chàng dám làm điều đó, Elizabeth biết như vậy, nàng giật mạnh tay ra khỏi chàng và gật đầu.
Đẩy cửa căn phòng đầu tiên nhìn thấy, Ian bước vào và kéo Elizabeth vào trong, đóng cửa lại. Elizabeth bước vào giữa phòng và quay lại phía chàng, hai tay nàng nắm chặt thành nắm đấm. “Anh là đồ yêu quái.” nàng hét lên, “làm sao anh dám thương hại tôi.”
Đó đúng chính xác là cái kết luận mà Ian biết là nàng sẽ rút ra và cũng đúng chính xác là phản ứng mà chàng đã lường trước từ cô gái xinh đẹp kiêu hãnh, người đã làm cho chàng ở Scotlan đã tin rằng cuộc sống của nàng là một cuộc sống quay cuồng trong cơn lốc xã hội phù phiếm, và nhà của nàng là một lâu đài thực sự. Hy vọng là có thể làm phân tán sự giận dữ của nàng, chàng thử làm chệch hướng của nàng bằng cách tranh cãi với nàng về logic của cách chọn từ của nàng, “có sự khác biệt rất lớn giữa hành động thương tiếc và thương hại một người đã trải qua điều đó.”
“Sao anh dám chơi chữ với tôi.” nàng nói, giọng nói của nàng run lên vì giận dữ.
Trong thâm tâm, Ian cảm thấy sung sướng với một chút tự hào vì sự sáng suốt của nàng; thậm chí là có một chút sốc, Elizabeth biết chính xác khi nào nàng bị lừa. “Anh xin lỗi,” chàng thừa nhận một cách bình thãn. Chàng tiến lên phía trước và Elizabeth liền lùi lại cho đến khi lưng nàng chạm vào ghế, cố gắng đứng thẳng dậy nàng nhìn chằm chằm vào chàng. “Không có gì ngoài sự thật nên làm trong những tình huống như thế này,” chàng đồng ý, đặt tay lên bờ vai cứng nhắc của nàng. Biết rằng nàng sẽ cười vào mặt mình, nếu như bây giờ chàng cứ cố gắng thuyết phục nàng là chàng yêu nàng, chàng phải nói điều gì đó mà có thể làm cho nàng tin được. “Sự thật là anh muốn em. Anh luôn luôn muốn em và em biết điều đó mà.”
“Tôi ghét những từ đó,” nàng hét lên, cố gắng một cách không thành công thoát khỏi vòng tay chàng.
“Anh không nghĩ là em biết ý nghĩ thật sự của những từ đó.” “Tôi biết anh nói những điều đó bất cứ khi nào anh áp đặt bản thân anh vào tôi.”
“Và bất cứ khi nào anh làm điều đó, em đều tan chảy trong vòng tay anh.”
“Tôi sẽ không cưới anh.” Elizabeth điên tiết nói, vùng vẫy trong tay chàng. “tôi không biết anh. Tôi không tin anh.”
“Nhưng em rất muốn tôi,” chàng nói với nàng bằng một nụ cười hiểu biết.
“Khốn kiếp, đừng có nói những từ đó. Tôi muốn một người chồng già, tôi đã nói với anh điều đó,” nàng hét lên, dại dột nói ra bất cứ điều gì nàng có thể nghĩ ra để đẩy chàng ra xa. “Tôi muốn cuộc đời của tôi là của tôi. Tôi cũng đã nói điều đó với anh. Và anh đã nhanh chóng đến Anh và mua tôi.”
“Không,” nói một cách kiên quyết, “Anh chỉ dàn xếp một chút ít với chú em

thôi.”
Những giọt nước mắt mà nàng đã dũng cảm cố gắng chống lại bắt đầu rơi lã ẫi trên mặt nàng. “Tôi không phải kẻ nghèo túng khốn cùng,” nàng hét lên.
“Tôi không phải là kẻ nghèo túng khốn cùng,” nàng lặp lại, giọng nàng nghẹn lại vì nước mắt, “tôi có một chút hồi môn, khốn kiếp. Và nếu như anh cứ ngu ngu ngốc như vậy, anh sẽ để cho ông ta lừa bịt anh, thực ra thì anh đáp ứng điều đó.”
Ian bị giằng xẽ giữa cười phá lên, muốn ôm chầm lấy nàng mà hôn và giết chết ông chú vô lương tâm của nàng.
“Làm sao anh dám thoả thuận mua bán khi mà không được sự đồng ý của tôi?” nàng nổi cơn tam bành trong khi mà những giọt nước mắt vẫn tiếp tục rơi xuống từ đôi mắt tuyệt đẹp của nàng. “Tôi không phải là một vật để mua đi bán lại, bất kể chú tôi nghĩ như thế nào. Tôi đã tìm được cách để không phải cưới Belhaven. Tôi sẽ làm được,” nàng nói một cách dữ dội. “Tôi cũng sẽ tìm được cách để giữ lại Havenhurst, tự bản thân tôi làm mà không cần chú tôi. Anh đã làm sai, quá sai khi mặc cả mua bán với chú tôi. Anh chẳng tốt đẹp gì hơn Belhaven.”
“Em đúng,” Ian thừa nhận một cách dứt khoát, khao khát kéo nàng vào vòng tay chàng và xoa dịu những nỗi đau của nàng. Chàng nhớ lại nàng đã tự hào như thế nào về khả năng mặc cả của mình với những người buôn bán khi nàng nói điều đó ở Scotland, chàng liền nghĩ ngay ra cách để có thể trung hoà với nàng. “Như em nói, em rất có tài năng trong việc mặc cả.” chàng nói ngon ngọt, “anh có thể mặc cả với em không, Elizabeth?”
“Tất nhiên, hợp đồng chấp dứt. Tôi từ chối các điều khoản, cuộc mặc cả kết thúc.”
Môi chàng giật giật, nhưng giọng nói của chàng đầy kiên quyết. “Chú của em có ý tống khứ em đi và cả phí tổn cho ngôi nhà mà em yêu quý, và không có gì có thể ngăn ông ta làm điều đó. Không có ông ta, em không thể giữ lại Havenhurst. Ông ta đã giải thích cặn kẽ tình huống cho anh.”
Mặc dù vậy nàng vẫn kiên quyết lắc đầu, Elizabeth biết điều đó là sự thật, và ý thức được thảm hoạ đang lơ lửng trước mắt, nàng đã vật lộn với nó hàng tuần qua nhưng mọi việc đang ngoài tầm kiểm soát.
“Một người chồng là giải pháp duy nhất cho các vấn đề của em.”
“Sao anh dám nói một người đàn ông là giải pháp cho vấn đề của tôi,” nàng hét lên. “Đàn ông là nguyên nhân của tất cả các đám lộn xộn này. Cha tôi cờ bạc đem đi hầu như tất cả tài sản của toàn bộ gia đình và để tôi ở lại với một đống nợ nần; anh tôi biến mất sau khi làm cho tôi thêm nợ nần chồng chất; anh hôn tôi và rồi huỷ hoại tất cả danh tiếng của tôi; vị hôn thê của tôi bỏ tôi lại vì những lời bàn tán về vụ scandal mà anh là nguyên nhâ; và rồi chú tôi lại cố gắng bán tôi. Đến chừng mực này mà anh còn nói tôi cần một giải

pháp là một người đàn ông cơ đấy.” Nàng kết thúc trong cuồng loạn, “đàn ông là một đối tác tuyệt vời trong khiêu vũ, nhưng xa hơn nữa tôi đã dính dáng quá đủ với đàn ông rồi. Tất cả đàn ông đều đáng ghê tởm, nếu dính dáng đến họ tôi chỉ ngày càng bị lún sâu thêm thôi.”
“Không may là chúng tôi là lựa chọn duy nhất,” chàng lên tiếng. Và bởi vì chàng không thể để cho nàng từ bỏ vì vậy bất kể thế nào chàng cũng phải giữ nàng lại, chàng nói thêm, “trong trường hợp này, anh là giải pháp duy nhất của em. Anh và chú em đã ký một hợp đồng đính hôn, và tiền đã chuyển sang tay ông ta. Tuy vậy, anh sẵn sàng thảo thuận với em về các điều khoản. “Tại sao anh làm vậy?” nàng nói đầy khing bỉ. Ian nhận ra trong câu trả lời của nàng đầy vẻ thù nghịch giống như chàng đã thấy bất cứ khi nào chàng thương lượng với bất cứ người đàn ông kiêu hãnh nào những người bị buộc đến tình cảnh túng thiếu, phải bán đi cái mà họ muốn giữ. Như những người đàn ông đó, Elizabeth cảm thấy bất lực; và cũng giống như họ, chỉ bởi mình niềm kiêu hãnh của nàng cũng có thể bắt nàng phải có hành động trả đũa bằng cách tạo ra tất cả những thử thách khó nhất có thể đối với Ian

Chương 38

Trong các vấn đề kinh doanh, Ian dứt khoát không huỷ hoại vị trí chủ động của mình trong đàm phán bằng các giúp đỡ đối thủ của mình thấy được giá trị mà anh ta nắm giữ và các điều khoản thuận lợi mà anh ta có thể siết lấy. Tuy vậy, trong trường hợp của Elizabeth, Ian sẽ làm chính xác cái điều mà chàng sẽ không bao giờ làm trong kinh doanh. “Anh sẵn lòng mặc cả với em,” chàng nói vẻ lịch sự, “với cùng lý do mà bất cứ người nào cũng thử mặc cả - em có cái mà anh muốn.” Liều lĩnh cố gắng chứng minh cho nàng thấy rằng nàng không bất lực hoặc trắng tay, để thêm phần tác dụng, chàng nói, “Anh rất muốn điều đó, Elizabeth”

“Điều gì vậy?” nàng hỏi một cách thận trọng, nhưng sự oán hận trên khuôn mặt nàng đã dần thay thế bằng sự ngạc nhiên.

“Cái này,” giọng chàng khàn đặc gần như thì thầm. Tay chàng xiết chặt lấy vai nàng, kéo nàng lại gần hơn khi chàng cúi đầu xuống và chiếm lấy làn

môi mềm mại của nàng bằng một cái hôn chậm dãi, nhưng đòi hỏi, chàng ngấu nghiến môi nàng. Mặc dù nàng cứng đầu từ chối đáp ứng, chàng vẫn cảm thấy sự cứng rắn bắt đầu rời bỏ nàng; và ngay lập tức Ian đã cho nàng thấy là chàng muốn nàng như thế nào. Cánh tay chàng vòng quanh người nàng, xiết chặt lấy nàng, miệng chàng di chuyển trên miệng nàng một cách đói khát, tay chàng di chuyển đầy vẻ sỡ hữu dọc lưng và mông nàng, áp chặt nàng vào thân thể chàng. Dứt khỏi môi nàng, chàng hít một hơi dài run rẩy. "Rất cần," chàng thì thầm.

Ngẩng đầu lên, chàng nhìn xuống gương mặt nàng, chăm chú nhìn đôi má ửng hồng không thể chối cãi của nàng, đôi mắt bối rối của nàng và đôi bàn tay thanh nhã của nàng đang tự động đặt lên ngực chàng. Vẫn dữ một bàn tay dưới mông nàng, chàng ép nàng chặt hơn vào người mình và dùng bàn tay còn lại vuốt ve má nàng và nói nhẹ nhàng, "vì tất cả những đặc ân này và cả những cái khác sau đó nữa, anh sẵn sành đồng ý với tất cả các điều kiện hợp lý mà em nêu ra. Và anh thậm chí còn báo trước cho em biết là," chàng nói với một nụ cười dịu dàng, "anh không phải là một kẻ keo kiệt hay nghèo khổ."

Elizabeth giật mình, cố gắng giữ sao cho giọng nói của mình khỏi run rẩy sau nụ hôn của chàng. "Những đặc ân khác sau những nụ hôn là gì vậy?" nàng hỏi một cách nghi ngờ.
Câu hỏi làm chàng thích thú. "Tất cả những thứ có liên quan để có thể tạo nên những đứa bé," chàng nói, nhìn ngắm khuôn mặt tò mò của nàng. "Anh muốn vài đứa – với sự hợp tác hoàn toàn của em, tất nhiên," chàng nói thêm, cố nén một nụ cười.
"Tất nhiên," nàng thừa nhận không một chút ngập ngừng, "Tôi cũng rất thích trẻ con, rất thích."

Ian dừng lại trước khi chàng tiến xa hơn nữa, quyết định là khôn ngoan nhất thì không nên nói nhiều ảnh hưởng đến tương lai tốt đẹp của chàng.
Elizabeth rõ ràng là quan điểm rất thẳng thắn về vấn đề tình dục trong hôn nhân – khá khác thường đối với những cô gái được bảo bọc và giáo dục theo kiểu anh.
"Thế các điều khoản của em như thế nào?" chàng hỏi.
Elizabeth hơi lưỡng lự và rồi bắt đầu chậm chạp tuyên bố những điều kiện của nàng: "tôi muốn được chăm sóc Havenhurst mà không có bất cứ sự can

thiệp hay phàn nàn nào."
"Xong," chàng nhanh nhẩu đồng ý trong khi sự nhẹ nhõm và thích thú bắt đầu hình thành trong chàng.
"Tôi muốn có một khoản tiền để sửa sang lại nó và nó sẽ được đưa cho tôi một lần mỗi năm. Đổi lại, tôi sẽ thu xếp việc tưới tiêu và sẽ trả cho khoản tôi vay của anh một khoản lãi.
"Đồng ý," Ian trả lời còn nhanh hơn, Elizabeth ngập ngừng, tự hỏi là chàng có đủ sức để làm điều đó không, và nàng có chút xấu hổ vì đã ra điều kiện mà không biết một chút gì về tình hình tài chính của chàng. Chàng đã nói tối qua là chàng chấp nhận tước hiệu thôi không gì khác cả. "Để đổi lại," nàng sửa lại cho công bằng hơn, "tôi sẽ cố gắng giữ cho các chi phí ở mức tối thiểu có thể."
Chàng cười toe toét. "Đừng bao giờ do dự khi em dự định các điều khoản và phải thắng được sự nhân nhượng – nếu không nó sẽ làm cho kẻ thù của em phát hiện ra lợi thế ở vòng tiếp theo."
Mặt Elizabeth mở to vì nghi ngờ; chàng đồng ý với tất cả mọi điều mà không ngập ngừng, mọi việc quá dễ dàng. "Và tôi nghĩ," nàng nói một cách dứt khoát, "Tôi muốn mọi việc được viết ra cẩn thận, có người làm chứng và có một bản hợp đồng chính thức."
Mắt Ian mở lớn, một nụ cười thán phục hài hước nở rộng trên môi chàng khi chàng gật đầu đồng ý. Có một căn phòng đầy những người làm chứng ở phòng bên cạnh, bao gồm cả chú nàng, người đã ký một văn bản chính thức và còn cả một vị mục sư có thể làm chứng. Chàng quyết định khôn ngoan nhất bây giờ xúc tiến mọi việc một cách nhanh chóng, khi mà nàng đang ở trong tâm trạng đắn đo dành dành lên đó. "Với em là một đối tác trong vài năm," chàng đùa khi chàng dẫn nàng vào phòng, "có chúa biết là anh sẽ tiến xa như thế nào." bất chấp âm điệu trong giọng nói của chàng và cả việc chàng đã đứng về phía nàng trong suốt cuộc thoả thuận của họ, chàng vẫn bị ấn tượng một cách sâu sắc với những yêu cầu thẳng thắn và liều lĩnh của nàng.

Elizabeth nhìn thấy sự thán phục trong nụ cười của chàng và nàng cười lại với chàng. "ở Havenhurst em tự mua bán tất cả các vật dụng thiết yếu và các công việc giấy tờ từ khi chúng em không còn có người kế toán nữa. Như em đã nói, em học cách mặc cả rất tốt."

Nụ cười của Ian héo đi khi chàng tưởng tượng cảnh những chủ nợ vây chặt lấy nàng sau cái chết của cha nàng và sự ra đi của anh nàng, nàng đã thật

dũng cảm giữ chặt ngôi nhà của mình. Tuyệt vọng đã buộc nàng phải học cách mặc cả.

Chương 39

Duncan đã có gắng với một nỗ lực hết mức để giữ cho cuộc nói chuyện ở phòng khách được vui vẻ sau khi Elizabeth và Ian đi khỏi, nhưng thậm chí như vậy thì kinh nghiệu suốt đời của ông trong việc đối nhân sử thế với những trường hợp khó khăn như thế cũng chẳng giúp gì nhiều cho ông – bởi vì trong phòng mọi người ở những cảm xúc khốn khổ khác nhau. Qúy bà Alexandra rõ ràng là rất lo lắng và căng thẳng hồi hộp; ông chú đáng ghét của Elizabeth thì lạnh lùng và giận dữ; Bà Công tước già và Cô Throckmorton-Jones có dấu hiệu rõ ràng là thích thú thưởng thức sự khó khăn của Ian chắn chắn sẽ gặp phải đối với cuộc đính hôn bất thường này. Thở ra nhẹ nhõm, Duncan kết thúc bài diễn thuyết của ông về khả năng sớm có tuyết và nhìn lên khi Elizabeth và Ian đi vào phòng. Ông càng nhẹ nhõm hơn khi bắt gặp ánh mắt của Ian và nhìn thấy sự dịu dành trong đó và cả sự thích thú hài hước.

“Elizabeth và tôi đã đi đến một thoả thuận,” Ian nói không thèm mào đầu. “Cô ấy cho là và điều đó là hoàn toàn đúng đắn, rằng bản thân cô ấy phải có quyền lợi trong hôn nhân. Bởi vậy, cô ấy sẵn sàng ah và các điều khoản cô ấy muốn thêm một số điều khoản vào thoả thuận đính hôn. Duncan, nếu chú sẵn lòng xin chú viết ra những điều cô ấy quy định?”

Trán Duncan nhăn lại, nhưng rồi ông nhanh chóng đứng dậy và đi về phía bàn.

Ian quay về phía chú nàng, giọng nói của chàng có chút cay độc. “Ông có mang theo một bản phụ của hợp đồng đính hôn theo ông không?”

“Chắc chắn rồi,” Julius nói, khuôn mặt của ông ta đỏ lên vì giận dữ. “Ta có mang theo nó, nhưng anh không thể thay dù một chữ trong đó được và ta sẽ không đưa lại dù chỉ một xu.” Quay lại phía Elizabeth, ông ta nói tiếp, “anh ta đã trả cả một khoản lớn cho mày, mày chỉ là một con bé hư đốn kiêu ngạo.”

Giọng nói điên cuồn của Ian vỡ ra. “Biến đi!”. “biến đi?” Julius lập lại một cách hung hăng, “ta là chủ của ngôi nhà này. Mày không mua nó khi mày mua con bé kia.”

Không nhìn Elizabeth, Ian hỏi nàng, “Em có muốn nó không?”

Mặc dù Julius chưa nhận ra mức độ sự giận dữ của Ian, Elizabeth đã nhận ra sự giận dữ cuồng nộ trên mỗi thớ thịt trên cơ thể vạm vỡ của chàng, và nàng lạnh cả xương sống. "Muốn muốm cái gì cơ ạ?"
"Ngôi nhà này!" Elizabeth không hiểu ý chàng muốn nàng nói gì và với tâm trạng hiện tại của chàng, nàng thậm chí sợ cả việc nói sai một từ nhỏ.
Giọng của Lucinda cất lên nói với tất cả mọi người nhưng mắt cô tập trung vào Ian với vẻ thách thức bình tĩnh. "Có," cô ta nói. "Có cô ấy muốn nó."
Ian chấp nhận lời nói đó như đó là lời nói của Elizabeth, chàng ném cái nhìn lạnh lùng về phía Julius. "Hãy đến gặp ngân hàng của tôi vào sáng mai," giọng chàng đầy sát khí. "Bây giờ cút khỏi đây."
Muộn màng, Julius dường như nhận ra rằng cuộc sống của ông ta đã thật sự lâm vào cảnh nguy hiểm, và ông ta liền lấy mũ và bắt đầu đi về phía cửa. "Nó sẽ không rẻ đâu."
Chậm dãi và có chủ đích đe doạ, Ian quay lại và nhìn ông ta, và bất kể thứ gì Julius nhìn thấy trong đôi mắt như kim loại của chàng cũng làm cho ông ta đi mà không bàn cãi gì thêm về giá cả.
"Tôi nghĩ là," Elizabeth run run nói, khi cửa trước đóng sầm lại sau lưng ông ta, "chúng ta cần một chút đồ uống."
"Một ý rất hay, cháu yêu," vị mục sư nói. Bentner xuất hiện khi Elizabeth yêu cầu và sau khi nhìn chừng chừng vào Ian, ông ta quay về phía nàng với vẻ thương cảm, rồi ông ta quay ra đi lấy một khay đồ ăn và thức uống."
"Vậy, bây giờ," Duncan nói, xoa xoa bàn tay với vẻ hài lòng, "tôi tin là tôi nên viết một à một số điều khoản mới vào thoả thuận đính hôn."
Sau đó vài phút Elizabeth yêu cầu một sự nhượng quyền, Ian chấp nhận và Duncan viết, Bà Công tước thừa kế và Lucinda lắng nghe với vẻ hân hoan hài lòng không thèm che dấu. Trong toàn bộ thời gian Ian chăng làm gì cả chỉ khăng khăng cứng đầu cứng cổ vì một điều kiện. Chàng quy định rằng không có một sự tự do nào của Elizabeth được phép làm giấy lên bất cứ tin đồn nào là nàng đang cắm sừng chàng.
Bà Công tước và Cô Throckmorton-Jones lên khi nhìn thấy những từ đó được đề cập trước mặt họ, nhưng Elizabeth bằng lòng bằng và nói với Duncan, "cháu đồng ý. Chú có thể viết điều đó vào." Ian cười toe toét với nàng, và Elizabeth bẽn lẽn cười với chàng. Cắm sừng, kiến thức tốt nhất mà Elizabeth biết đó là một nỗi ô nhục cho hạnh kiểm khi mà một quý bà bị bắt ở trong phòng ngủ với một người đàn ông khác không phải chồng mình. Nàng thu được những thông tin không đầy đủ đó từ Lucinda, người không may là thực sự tin vào điều đó.
"Có còn gì nữa không," Duncan hỏi, và khi Elizabeth lắc đầu, Bà công tước già liền lên tiếng. "Quả thực là ta thấy không nên viết điều đó ra." Quay lại phía Ian, bà nói một cách gay gắt, "nếu anh có bất kỳ ý nghĩ nào về việc

thông báo tin đính hôn này vào ngày mai, thì anh nên bỏ ngay cái tư tưởng ấy đi."
Ian ngay lập tức chỉ muốn đá ngay bà già này ra khỏi cửa, nhưng rồi chàng nhận ra rằng những gì mà bà nói đáng thương thay lại là sự thật. "Tối hôm qua anh đã dàn xếp những rắc rối bằng cách tạo ra một cái có vẻ như chỉ là một chút ve vãn giữa hai người hai năm trước. Nếu anh muốn bỏ qua các nghi thức tán tỉnh thích đáng, cái mà Elizabeth chắc chắn rất mong muốn, khi đó sẽ chẳng còn ai tin vào cái việc anh đã nói."
"Vậy bà muốn như thế nào?" Ian yêu cầu ngắn gọn. "Một tháng," bà nói không ngập ngừng. "Một tháng đến thăm sự sản của cô ấy, hộ tống cô ấy đến các buổi họp mặt, và vân vân."
"Hai tuần," chàng phản đối với vẻ căng thẳng, nóng vội. "thôi được," bà tức tối nhượng bộ, "rồi sau đó anh có thể thông báo cuộc đính hôn của hai người và rồi sau đó 2 tháng đám cưới."
"Hai tuần," Ian kiên quyết nói, với lấy tách trà mà người quản gia vừa đặt trước mặt chàng.
"Như ý anh muốn vậy" bà Công tước thừa kế nói. Rồi hai việc xảy ra cùng một lúc: Lucinda Throckmorton phát ra một tiếng khụt khịt mà sau đó Ian nhận ra đó là một tiếng cười, và Elizabeth giật lấy tách trà ngay trên tay Ian.
"Có có một vài vết bẩn trên đó." Nàng giải thích với vẻ lo lắng, đưa cốc rượu cho Bentner với một cái lắc đầu gay gắt. Ian với lấy chiếc bánh sandwich trên đĩa. Elizabeth quan sát thấy có vẻ hài lòng hiện ra trên khuôn mặt Bentner, và liền giật lấy nó đi. "Có có vẻ như có một con sâu ở đó," nàng giải thích với Ian.
"Anh có thấy gì đâu," Ian nói, chàng nhận thấy vẻ lúng túng trên khuôn mặt vị hôn thê của mình. Cảm thấy đói và khát, chàng liền với lấy ly rượu mà người quản gia đặt trước mặt chàng, rồi chàng nhận ra vẻ căng thẳng hiện ra trên mặt nàng và liền đưa ly rượu cho nàng.
"Cám ơn." nàng nói với một tiếng thở dài. Cánh tay của Bentner nhào xuống lấy ly rượu trên tay này. "Một con sâu khác," ông ta nói.
"Bentner" Elizabeth hét lên tức giận, nhưng giọng của nàng chìm nghỉm bởi một tràng cười phát ra từ phía Alexandra Townsende, người đang rũ rượi trên ghế vì cười.
Ian chỉ có thể rút ra được một kết luận duy nhất có thể: Tất cả bọn họ đều trải qua một loạt sự cẳng thẳng quá mức dẫn đến quá nhiều stress.

Như cõi thiên đường

Chương 40

Ý kiến về một nghi thức tán tỉnh của bà Công tước già nên bắt đầu ngay sau đó trong một vũ hội, và Ian cũng mong rằng Elizabeth tiến về phía trước với một viễn cảnh tươi sáng hơn sau gần hai năm tăm tối ở nông thôn, đặc biệt là sau chiến thắng tối qua. Thay vì vậy, Elizabeth lại muốn tránh khỏi những vấn đề bằng cách khăng khăng muốn rằng nàng sẽ chỉ cho Ian thấy Havenhurst và để việc dự vũ hội sau đó.
Bà Công tước già thì vẫn cứng rắn, còn Elizabeth khăng khăng chống cự, Ian quan sát cuộc tranh cãi với một chút bối rối. Từ đây đến Havenhurst chỉ mất có một giờ rưỡi, chàng không hiểu tại sao lại làm điều này lại ngăn trở điều kia. Chàng nói điều đó và quan sát Elizabeth nhìn Alexandra với vẻ lo lắng và rồi lắc đầu, như thể từ chối vậy. Cuối cùng thì mọi việc cũng được quyết định là Ian sẽ đi đến Havenhurst vào ngày mai và Alexandra Townsende và chồng cô cũng sẽ đi kèm đến đó, điều đó làm cho Ian hết sức hài lòng còn hơn là chịu đựng khuôn mặt lạnh lùng, chán ngắt của Lucinda.
Ian trên đường trở về nhà, suy nghĩ về một cách cực kỳ thích thú về phản ứng của Jordan khi Jordan phát hiện ra vợ mình phải tình nguyện trải qua cả ngày cả đêm với vai trò người đi kèm với Ian một người đã trải qua tất cả những trò cờ bạc khắp các phòng đánh bạc lịch sự cũng như không lịch sự ở London.
Tuy vậy, nụ cười của chàng héo đi, khi tâm trí của chàng không chịu dừng suy đoán là tại sao Elizabeth lại không muốn tham dự một vũ hội sau khi mà đã bị giam hãm ở nông thôn quá lâu. Câu trả lời logic cuối cùng lại làm chàng khó chịu một nỗi đau đớn còn mới nguyên trào lên trong chàng. Bất chấp vẻ đầy thuyết phục của nàng khi nàng chơi trò chơi phù phiếm khi còn ở Scotland, chàng vẫn khổ sở khi nhớ lại rằng nàng đã sống ẩn dật, và cấu véo tiết kiệm từng đồng xu.
Ngả người ra ghế. Ian ra lệnh cho người đánh xe và vài phút sau đó đến một cửa hàng thời trang sang trọng nhất London.
“Điều đó là không thể được, thưa ngài Thornton,” bà chủ há hốc mồm khi chàng yêu cầu bà ta bán cho một tá váy dạ hội, và một tủ quần áo đầy được thiết kế và may đo cho Quý cô Elizabeth Cameron số 14 đường Promenate trong vòng một tuần. “Điều đó phải mất một hai tá cô thợ may có kinh nghiệm trong vòng ít nhất là hai tuần.”
“Vậy thì hãy thuê 4 tá đi,” Ngài Thornton nhắc lại với vẻ tao nhã nhưng thiếu kiên nhẫn “và bà sẽ làm được điều đó với cái này.” và rồi chành nhanh chóng rút ra một ngân phiếu và điền tên, số lượng vào làm mắt bà ta trợn tròn lên. “Qúy cô Cameron sẽ rời về nông thôn sáng sớm ngày mai và bà sẽ có cả ngày nay và tối nay để lấy bất kể số đo gì mà bà cần.” Chàng nói và rồi chỉ tay về phái súc vải lụa tuyệt đẹp màu ngọc lục bảo thêu những đường chỉ

vàng óng ánh và nói thêm, “và may một chiếc váy dạ hội đầu tiên bằng cái này. Và mọi thứ phải sẵn sàng vào 20.”
Tấm séc làm bà chủ choáng váng, mọi thức chỉ đáng giá một nửa là cùng và cả hai đều biết vậy, “Nếu không đủ gửi hoá đơn cho tôi.”
“Vâng,” bà chủ nói với giọng nhỏ rí vì kinh ngạc, “nhưng tôi không thể để cho ngài súc vải lục màu ngọc lục bảo đó được. Nó đã được chọn bởi Qúy bà Margaret Mitcham và tôi đã hứa với bà ấy,” mặt Ian nhướng lên vẻ không hài lòng. “Tôi ngạc nhiên là bà để bà ấy chọn mầu ấy đấy. Nó lại càng làm cho bà ta vàng vọt hơn. Hãy nói với bà ta là tôi nói vậy.”
Chàng quay đi và rời khỏi shop mà chẳng có một chút ý niệm nào trong đầu cái Quý bà Margaret Mitcham đó là ai. Đằng sau chàng người trợ lý của cửa hàng đến lấy súc vải và định đưa cho cô thợ may. “Không.” bà chủ nói, cái nhìn tán thưởng của bà ta vẫn đang dõi theo bóng dáng cao lớn của người đàn ông đang bước vào xe. “Nó sẽ được dùng cho người khác.”
“Nhưng qúy bà Mitcham đã chọn nó.” Rời cái nhìn khao khát khỏi người đàn ông đẹp trai người rõ ràng có khiếu thưởng thức cực kỳ tinh tế đối với quần áo, bà chủ liền xua đi những phản đối của cô trợ lý. “Quý ngài Mitcham là một ông già có đôi mắt kém, ông ta không thể đánh giá đúng bộ váy mà tôi tạo ra từ thứ vài này.
“Nhưng ta phải nói gì với qúy bà Mitcham.”
“Nói với bà ấy rằng qúy ngài Thornton, à không Đức ông Kengsington nói là màu này chỉ làm cho da bà ấy thêm vàng vọt.”

Chương 41

Havenhurst đúng là một sự sản đẹp, Ian nghĩ vậy khi xe của chàng đi qua khung cửa bằng đá, nhưng không gây được ấn tượng mạnh mẽ như những miêu tả đầy tự hào của Elizabeth như chàng mong đợi. Vữa đã hầu như biến mất trên tường, chàng lơ đãng nhận thấy, và khi xe càng đi sâu vào chàng nhận thấy rằng mọi thứ cần được sửa chữa, và cây cối cần được xén bớt. Một lát sau ngôi nhà hiện ra trong tầm mắt, và Ian người có kiến thức rất rộng lớn về kiến trúc đã nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên rằng ngôi nhà được kết hợp tuỳ tiện giữa phong cách Gothic và Tudor, điều đó theo một nghĩa nào đó làm vui mắt, mặc dù vậy sự mâu thuẫn trong cấu trúc lại gây sự khó chịu.
Cửa được mở bởi một người gác cửa thấp lùn, người nhìn Ian một cách xấc

láo từ đầu đến chân, cằm ông ta hếch lên một cách gây gổ. Lờ đi hành động kỳ quặc của gia nhân của Elizabeth, Ian liếc nhìn với vẻ thú vị trần nhà bằng gỗ và rồi tường, nơi hiện lên những mảng vá bằng giấy dán tường mà rõ ràng là từng được treo những bức tranh. Chẳng có những tấm thảm ba tư trên sàn nhà, không châu báu trang trí, cũng chẳng có một chút đồ nội thất có giá trị nào cả. Trái tim Ian bị bóp nghẹt bởi cảm giác lẫn lộn giữa có tội và sự khâm phục tự hào về cái cách kiêu hãnh mà nàng giả vờ cho chàng thấy là nàng vẫn còn là một cô thừa kế trẻ vô tư lự mà chàng đã nghĩ nàng trước đây.

Nhận ra là người giữ cửa vẫn đang trừng trừng nhìn mình, Ian nhìn xuống người đàn ông nhỏ bé và nói. "Cô chủ của lão đang mong ta. Nói với cô ấy là ta đã đến."

"Tôi ở đây, Aaron," giọng của Elizabeth vang lên dịu dàng, và Ian quay lại. Chỉ cần nhìn thấy nàng Ian liền quên hết người giữ cửa, tình trạng ngôi nhà, và cả những kiến thức kiến trúc quái quỷ mà chàng có được. Mặc một bộ váy bằng sa màu xanh da trời đơn giản, với mái tóc được buộc túm thành lọn bằng một chiếc ribbon màu xanh. Elizabeth đứng ở đại sảnh trông như một nữ thần Hy lạp với nụ cười thiên thần. "Anh nghĩ thế nào?" nàng hỏi một cách mong đợi.

"Về cái gì cơ?" chàng hỏi giọng khàn khàn, tiến về phía trước, cố ngăn không cho tay mình chạm vào nàng.

"Về Havenhurst?" nàng hỏi với một chút kiêu hãnh. Ian nghĩ là nó tương đối nhỏ và cực kỳ cần phải sửa chữa, không những chỉ nội thất mà còn rất nhiều thứ khác. Nhưng quan trọng hơn hết là chàng đang trong cơn bốc đồng muốn kéo nàng vào trong vòng tay chàng và xin nàng hãy tha thứ cho tất cả những gì chàng đã gây ra cho nàng. Nghĩ rằng những điều đó có thể làm nàng thấy hổ thẹn và làm tổn thương nàng, chàng chỉ mỉm cười và nói một cách trung thực. "Những cái anh thấy là cực kỳ ấn tượng."

"Anh có muốn xem những phần còn lại không?" "Rất muốn," chàng hơi phóng đại và điều đó thật đáng giá khi nhìn thấy niềm vui lấp lánh trên khuôn mặt nàng. "Nhà Townsendes đâu hết rồi?" chàng hỏi khi họ đi lên lầu. "Em không nhìn thấy xe của họ trên đường."

"Chắc là họ vẫn chưa đến." Ian thầm nghĩ đó chắc là trò của Jordan và thầm ghi nhớ là sẽ cám ơn bạn.

Elizabeth đưa chàng đi một vòng ngôi nhà cũ kỹ và cứu cho mọi việc khỏi buồn chán bằng những câu chuyện duyên dáng của nàng về những chủ nhân cũ của nó; rồi nàng đưa chàng ra ngoài bãi cỏ trước nhà và đi một vòng dưới thiệu quanh nhà. Khi họ đến trước cái cây trước nhà, trông nàng như một cô bé đang thích thú muốn chia sẻ những bí mật của mình. "Bây giờ," nàng nói, "hãy nhìn lên đây."

Ian ngẩng đầu lên và cười to thích thú. Trên đầu chàng là một ngôi nhà cây to lớn và rất khách thường. "Cuả em ư?" chàng hỏi.
"Tất nhiên rồi."
Chàng chăm chú nhìn như đánh giá những chiếc đinh đóng thành thang và rồi nhăn trán nhìn nàng. "Em muốn lên trước hay là anh?"
"Anh đùa à!"
"Nếu em có thể sâm chiếm cái của anh, tại sao anh lại không được lên nhìn ngôi nhà cây của em."
Người thợ mộc dựng ngôi nhà này cho nàng đã làm việc rất tốt, Ian nhận xét như vậy khi chàng cúi đầu bước vào ngôi nhà và nhìn xung quanh. Elizabeth nhỏ bé hơn chàng rất nhiều so với chàng và mọi thứ ở đây đều được làm phù hợp với kích cỡ của nàng, nhưng nó cũng đủ rộng để nàng có thể gần như đứng thẳng lên khi trưởng thành. "Cái gì ở đằng kia vậy, chắc là một cái rương nhỏ?"
Nàng rón rén đến bên cạnh chàng và cười. "Đây là búp bê và trò chơi uống trà của em."
Ian cười với nàng, nhưng chàng trong thâm tâm chàng thấy một cô gái trẻ sống cô đơn giữa cái nơi nguy nga này, với những con búp bê là gia đình của nàng và những gia nhân là bạn của nàng. Nếu so sánh, thì tuổi thơ của chàng phong phú và sung sướng hơn nhiều.
"Em còn có một số thứ muốn giới thiệu với anh," nàng nói vài phút sau đó khi chàng và nàng leo xuống và đi về hướng ngôi nhà.
Ian trầm ngâm suy nghĩ về tuổi thơ kém may mắn của nàng khi nàng dẫn chàng đi sang ngác của ngôi nhà. Elizabeth đột ngột dừng lại và với một điệu bộ cực kỳ duyên dáng nàng chỉ, "đây là một nơi mà em đóng góp nhiều nhất cho Havenhurst," nàng nói đầy tự hào.
Cảnh tượng trước mắt làm Ian sửng sốt và khâm phục. Trải dài trước mắt chàng là một cảnh tượng cực kỳ tráng lệ và đầy màu sắc, đó là một vườn hoa đẹp nhất, lộng lẫy nhất mà chàng từng thấy. Những người thừa kế khác có thể đã thêm cho Havenhurst những bức tường đá, công sự nhưng Elizabeth đã mang lại một vẻ đẹp hấp dẫn, ngoạn mục.
"Khi em còn nhỏ," Elizabeth kể một cách dịu dàng, nhìn bao quát vườn hoa và những ngọn đồi nhấp nhô xa xa, "em đã luôn nghĩ rằng đây là nơi đẹp nhất trên thế giới." Cảm thấy có một chút ngốc nghếch vì lời thú nhận đó, Elizabeth ngước lên nhìn chàng với một nụ cười ngượng ngập. "Đâu là nơi đẹp nhất thế mà anh từng thấy?"
Rời mắt khỏi khu vườn tuyệt đẹp, Ian nhìn xuống tạo vật tuyệt đẹp bên cạnh chàng. "Bất cứ nơi nào," chàng nói giọng khàn khàn, "Có em."
Chàng nhìn thấy đôi má của nàng bắt đầu đỏ ửng lên thẹn thing, thích thú, nhưng khi nàng nói, giọng của nàng vẫn đầy vẻ buồn dầu. "Anh không cần

phải nói những điều đó với em, anh biết là- là em sẽ giữ thoả thuận của chúng ta mà."
"Anh biết là em sẽ giữ lời hứa mà," chàng nói, cố gắng không làm nàng choáng ngợp bởi sự thú nhận tình yêu của chàng bởi vì chàng biết là nàng sẽ không tin. Với một nụ cười chàng nói thêm, "vả lại, khi mà hoàn tất buổi thoả thuận của chúng ta, anh mới là người bị khống chế bởi tất cả các điều kiện, chứ không phải em."
Nàng cười phá lên. "Anh thật nhân hậu đấy, anh biết không. Để kết thúc em đã yêu cầu một số điều kiện nhượng bộ chỉ để xem anh đã đi bao xa và sẽ đi bao xa."
Ian người đã nhân tài sản của mình lên gấp bội trong bốn năm qua bằng cách mua tàu thuyền và đầu tư vào các công ty xuất nhập khẩu, cũng như các thứ khác, được coi là một người đàm phán, giao dịch cực kỳ cứng rắn, lắng nghe lời tuyên bố của nàng với một nụ cười ngạc nhiên thành thật.
"Em tạo cho anh ấn tượng là bất cứ sự nhượng bộ riêng lẻ nào cũng cực kỳ quan trong đối với em, và rằng nếu anh không đồng ý, em sẽ hoãn lại tất cả những điều khoản khác."
Nàng gật đầu với vẻ hài lòng. "Tại sao anh lại cười?"
"Bởi vì," chàng thừa nhận, cố nén cười, "rõ ràng là anh đã không ở trong tâm trạng tốt ngày hôm qua. Thêm vào đó việc hiểu sai hoàn toàn cảm giác của em, đã kiến anh thu xếp việc mua ngôi nhà ở đường Promenade cái mà chắc chắn sẽ phải trả giá đắt hơn gấp năm lần giá trị thật của nó."
"ôi, em không nghĩ vậy," nàng nói, và như thể nàng xấu hổ và cần tìm cách nào đó để tránh gặp mắt chàng, nàng với một lá cây và vuốt ve chúng. Với một giọng nói thờ ơ có tính toán, nàng giải thích, "Em tin chắc là chú em đã cố gắng để lừa bịp anh và anh hẳn đã gặp khó khăn vô cùng về tiền bạc."
Ian gật đầu, nhớ lại khoản tiền mà Julius Cameron đã đòi mới ký vào thoả thuận đính hôn.
"Và vì vậy," nàng thừa nhận, lo lắng nhìn ngắm bầu trời xanh thẳm với vẻ giả đò say mê, "em đã gửi cho ông ấy một bức thư sau khi anh tính toán các khoản chi tiêu cần thiết để có thể sửa chữa ngôi nhà. Em đã bảo với ông ta rằng một việc điều ở trong tình trạng cực kỳ tồi tệ và rõ ràng là cần phải trang trí lại hoàn toàn."
"Và?" "Và em bảo với ông ta là anh sẽ sẵn sàng trả một cái giá phải chăng cho ngôi nhà nhưng sẽ không thêm một đồng xu nào cả, bởi vì cần phải sửa chữa nhiều quá."
"Và?" "Ông ta đồng ý bán với một giá khá tốt." Ian phá lên cười vui vẻ, rồi kéo nàng vào trong vòng tay chàng, và đợi cho đến khi cuối cùng chàng cũng điều hoà được hơi thở, chàng nâng cằm nàng lên và nói. "Elizabeth," chàng dịu dàng nói, "Nếu em thay đổi ý kiến về đám cưới với anh, hứa với

anh em sẽ không bao giờ đại diện cho phía kẻ thù của anh trên bàn thương lượng. Vì thề có chúa chắc chắn là anh sẽ thua. Cám dỗ muốn được hôn nàng gần như là không thể nào dừng lại được, nhưng rồi chàng chợt thấy xe ngựa của nhà Townsende với gia huy của công tước ở trước nhà và không biết là những người đi kèm đang ở đâu. Elizabeth cũng nhìn thấy chiếc xe và liền đi về phía ngôi nhà.
"Còn về những chiếc váy," nàng nói, đột ngột dừng lại và nhìn chàng với thái độ cực kỳ nghiêm túc. "Em muốn cảm ơn anh về sự hào phóng của anh ngay khi anh mới đến, nhưng em đã quá hạnh phúc vì, vì," nàng chợt nhận ra là nàng đang định nói tuột ra là nàng quá hạnh phúc khi nhìn thấy chàng, và nàng quá bối rối để có thể thừa nhận điều đó công khai cái mà nàng còn không dám thừa nhận với chính bản thân mình làm nàng hoàn toàn mất tự chủ.
"Nói tiếp đi," Ian thúc giục với một giọng nói khàn khàn. "Em đã quá hạnh phúc khi được nhìn thấy anh làm em,"
"Em quên mất," nàng thừa nhận khập khễnh. "Anh đáng lẽ không nên làm vậy, anh biết đấy, quá nhiều thứ mà lại ở shop của bà LaSalle, ở đó thực sự là cực kỳ đắt – Em nhớ là em đã nghe thấy về bà ta khi em ra mắt."
"Em không phải bận tâm về những thứ như vậy," chàng nói kiên quyếtd. Cố gắng làm giảm bớt cảm giác có tội còn sót lại của nàng về những chiếc váy, chàng nói đùa thêm, "ít nhất thì những chiếc váy còn được dùng cho những việc hữu ích. Tối hôm trước khi anh đặt những chiếc váy cho em, anh đã mất 1000 bảng vào tay Jordan trong bàn đánh bài."
"Anh là một tay chơi bạc chuyên nghiệp. Anh có thường đánh cước lớn như vậy không?"
"Không," Ian nói.
"Anh biết không," nàng nói với chàng vẻ dịu dàng khi nàng cùng chàng đi về phía cửa trước, "Nếu anh cứ tiêu tiền một cách lơ đãng như vậy anh rồi sẽ cũng có một kết cục giống cha em."
"Kết cục của ông ấy như thế nào?"
"Ngập trong nợ nần. Ông ấy cũng rất thích đánh bạc."
Khi thấy Ian im lặng, Elizabeth ngập ngừng đánh bạo nói, "Nếu chúng ta nên luôn luôn ở đây. Thì không cần thiết phải có đến ba nơi – nó quá tốn kém." Nhận ra mình đang nói gì, nàng liền vội vàng nói tiếp, "Em không có ý nói bóng gió là em không thấy thoải mái với bất cứ nơi nào anh sống. Em nghĩ là ngôi nhà ở Scotland rất đẹp."
Ian cảm thấy cực kỳ hài lòng vì nàng rõ ràng là vẫn không biết gì về mức độ giàu có của chàng mà vẫn đồng ý lấy chàng, them chí là nếu phải sống trong một ngôi nhà nông thôn khiêm tốn hoặc là một ngôi nhà ở thành phố như ở đường Promenade. Nghĩ đến điều đó lại càng làm cho chàng có nhiều bằng

chứng hơn là chàng đã muốn – những bằng chứng cho thấy nàng quan tâm đến chàng nhiều hơn là nàng đã thừa nhận.
"Hãy quyết định điều đó ngày kia khi mà em nhìn thấy ngôi nhà của anh." Chàng dịu dàng đề nghị, mong đợi hân hoan được nhìn thấy những phản ưng sốc như chàng hy vọng.
"Anh anh có nghĩ là anh nên cố gắng cẩn thận hơn với tiền bạc không?" nàng đề nghị. "Em có thể quản lý tốt ngân quỹ, em tương đối khá trong việc đó"
Ian không nghĩ như vậy, chàng chết nghẹt vì cười và không thể chờ lâu hơn nữa cái khao khát mà chàng đã nhận diện ngay từ cái giây phút mà chàng nhìn thấy nàng đứng ở sảnh lớn. Chàng kéo nàng vào lòng mình, phủ lên miệng nàng và hôn nàng ngấu nghiến, Elizabeth hôn lại chàng dịu dàng cái ngọt ngào dịu dàng đã luôn làm chàng điên lên vì khao khát.
Khi chàng miễn cưỡng để nàng rời khỏi, khuôn mặt nàng ửng đỏ và đôi mắt nàng long lanh. Vẫn giữ chặt lây eo nàng, chàng cùng nàng bước chậm rãi về phía cửa chính. Chẳng vội vã gì trong việc gặp những người đi kèm, chàng liền tới tấp hỏi nàng về vườn cây, hoa lá.
Đứng ở cửa sổ nhìn ra bãi cỏ, Jordan và Alexandra Townsende đang quan sát cặp đôi đang tiến về phía họ. "Nếu em hỏi anh tên người đàn ông cuối cùng trên trái đất mà anh nghĩ tới sẽ cúi đầu dưới chân một cô gái, anh sẽ không do dự mà nói đó là Ian Thornton," Jordan nói với vợ.
Vợ anh lắng nghe với vẻ cực kỳ thích thú. "Nếu em được hỏi, em chắc chắn sẽ nói tên anh."
"Anh chắc là em sẽ nói thế," Jordan nói, và cười toe toét. Anh nhìn thấy nụ cười héo dần trên khuôn mặt vợ, và liền đặt tay vòng quay eo vợ, lo lắng rằng việc mang thay của vợ là nguyên nhân khiến cô thấy khó chịu. "Có phải là do con không, em yêu."
Vợ anh phá lên cười và lắc đầu, nhưng rồi cô lập tức trở nên nghiêm trang. "Anh có nghĩ là," cô nói trầm ngâm, "anh ta có đáng tin không, anh ta không làm cô ấy đau đớn chứ? Anh ta đã làm quán nhiều điều không tốt làm em em không thể thích anh ta được, Jordan. Anh ta đẹp trai, em đồng ý với anh điều đó, cực kỳ đẹp trai,"
"Không đẹp trai thế chứ," Jordan nói ghen tuông. Alexandra lập tức ngừng đùa. Cô quay lại, vòng tay quanh người Jordan và hôn anh. "Thực ra thì anh ta làm em nghĩ đến anh," cô nói, "ở màu da, chiều cao và cả khung người."
"Anh hy vọng là những cái đó không phải là những cái làm em không thể thích cậu ta." Jordan trêu vợ.
"Jordan, thôi đi nào. Em lo lắng, thực sự lo lắng đấy. Anh ta, à anh ta làm em thấy hơi sợ. Bất chấp việc bề ngoài anh ta rất lịch sự. Có cái gì đó mạnh mẽ thậm chí có thể nói là tàn nhẫn bên dưới cái vỏ bọc lịch sự của anh ta.

Anh ta sẽ không bao giờ dừng lại cho đến khi anh ta có được cái mà anh ta muốn. Em nhìn thấy điều đó ngày hôm qua khi mà anh ta đến nhà Elizabeth và thuyết phục cô ấy đồng ý cưới anh ta."
Quay lại, Jordan nhìn vợ vừa thích thú, ngạc nhiên và quan tâm. "Em nói tiếp đi." anh nói.
"Thực ra thì lúc này đây anh ta muốn Elizabeth và em không biết được đó chỉ là ý thích bất chợt hay không."
"Em sẽ không có ý nghĩ như thế nếu em nhìn thấy khuôn mặt cậu ta bạc đi tối hôm kia khi mà cậu ta nhận ra rằng cô ấy đang cố gắng dũng cảm đối mặt với xã hội mà không có sự giúp đỡ của cậu ấy."
"Thực sao? Anh có chắc không?"
"Chắc chắn."
"Anh có chắc là anh biết anh ta đủ để có thể xét đoán anh ta?"
"Hoàn toàn chắc chắn," anh cam đoan. "anh biết anh ta nhiều như thế nào?"
"Ian," Jordan vừa cười vừa nói, "là em họ thứ sáu của anh." "Là gì của anh? Anh đùa à! Tại sao trước đây anh không nói với em?"
"Đầu tiên là vì chủ đề này chẳng bao giờ được đề cập đến cho đến tối qua. Thậm chí nếu có đề cập đến, anh cũng không có ý định nói ra. Bởi vì cho đến tận bây giờ Ian vẫn từ chối thừa nhận mối quan hệ với Stanhope, trong thâm tâm cậu ấy. Anh biết cảm giác của cậu ta, anh tôn trọng cậu ta và cậu ta cũng sẵn lòng thừa nhận mối quan hệ với chúng ta. Bọn anh cũng còn là đối tác trong các dự án tàu biển.
Anh nhìn thấy sự do dự trên gương mặt vợ và nén cười. "Nếu Ian không phải là thiên tài thực sự, thì cũng gần như vậy. Cậu ấy là một nhà chiến lược tài ba, cực kỳ thông minh." Anh trêu chọc, "có thể đảm bảo cho một gia đình."
"Anh em họ!" Alex lẩm bẩm lặp lại. "Đừng nên ngạc nhiên về điều đó. Nếu em để ý một chút, em sẽ thấy số lượng lớn tầng lớp qúy tộc được liên kết với nhau bằng những cái mà người ta hay gọi là những cuộc hôn nhân có lợi. Tuy vậy, anh cho là có một điều sẽ làm em bối rối đó là Ian có một nửa là người Scot. Cách này hay cách khác, cậu ta là người Scot nhiều hơn là người anh. Cái mà em sẽ gọi là tính tàn nhẫn. Cậu ấy sẽ làm những thứ mà cậu ấy thích, khi mà cậu ấy thích thì quỷ cũng không ngăn được. Mà cậu ấy thì luôn như vậy. Cậu ấy không thèm quan tâm đến việc mọi người nghĩ gì về cậu ấy hoặc là những gì mà cậu ấy làm."
Dừng lại một chút, Jordan liếc nhìn đầy ý nghĩa về phía cặp đôi đang dừng lại nhìn ngắm những bụi cây trước nhà. Ian đang lắng nghe Elizabeth nói chăm chú, vẻ dịu dàng hiện trên khuôn mặt khắc khổ của chàng. "Tuy vậy, đêm hôm kia, cậu ấy đã rất quan tâm đế việc mọi người nghĩ gì về cô bạn đáng yêu của em đấy. Thật ra thì anh không thích lắm với ý nghĩ về những

việc cậu ấy phải làm để mọi người không dám công khai lăng mạ bạn em trước mặt cậu ấy. Em đã đúng khi không bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài lịch sự của cậu ấy. Bên dưới cái vẻ ngoài ấy, cậu ấy là một người Scot, và cậu ấy được tôi luyện cùng điều đó mặc dù cậu ấy thường dữ mọi việc dưới tầm kiểm soát."
"Em không nghĩ là anh đang làm em vững dạ," Alex nói run run. "Anh sẽ làm. Cậu ta hoàn toàn tận tâm với cô ấy. Thậm chí tận tâm đến nỗi giàn hoà với ông nội và rồi xuất hiện với ông ấy ở nơi công cộng, cái mà anh biết là vì Elizabeth.'
"Điều gì làm anh nghĩ là anh ta làm thế vì Elizabeth?'
"Chỉ vì một điều thôi, khi anh thấy Ian ở Blackmore cậu ấy chẳng có kế hoạch gì cho buổi tối đó cho đến khi cậu ấy khám phá ra là Elizabeth đang định đến Willington. Điều tiếp theo mà anh biết là cậu ấy đã đi đến vũ hội với ông mình bên cạnh. Đó tất cả là thế đấy, tình yêu của anh, cái đó là cái mà chúng ta gọi là sự phô trương sức mạnh."
Alex có vẻ rất ấn tượng với khả năng suy đoán của chồng và Jordan mỉm cười. "Đừng có mà khâm phục anh quá. Anh cũng đã hỏi cậu ta.Điều em lo lắng là thừa. Người Scot là những người người trung thành tuyệt đối và Ian rồi cũng sẽ bảo vệ cô ấy cả cuộc đời của cậu ta."
"Anh ta đã không bảo vệ cô ấy hai năm trước khi mà cô ấy bị hủy hoại."
Thở dài, Jordan nhìn ra ngoài cửa sổ. "Sau vũ hội ở Willington cậu ấy nói với anh một chút những gì đã xảy ra trước đây. Cậu ấy không nói nhiều lắm – Ian là một người cực kỳ kín đáo – nhưng mà bằng cách đọc những dấu hiệu của hai bên, anh đoán là cậu ấy cảm thấy bị cô ấy đưa ra làm trò chơi."
"Làm sao mà lại có thể có ý nghĩ tồi tệ như vậy được?" Alex thốt lên, cô hoàn toàn đồng cảm với Elizabeth.
Jordan mỉm cười buồn bã với vợ. "Có một điều cần phải thêm vào về lòng trung thành của người Scot."
"Đó là cái gò?" "Không khoan dung," anh nói thẳng thong. "Họ đòi hỏi người khác phải có lòng trung thành giống như họ đã cho đi. Thế nên, nếu em phải bội lòng trung thành của họ, em sẽ chết với họ. Bất kể em làm gì nói gì cũng không thể lay chuyển được trái tim của họ."
"Thật là mam dợ." Alex nói với vẻ rùng mình sửng sốt. "Có lẽ là như vậy. Nhưng rồi cũng không thể quên một điều là Ian cũng có một nửa là người Anh và chúng ta rất lịch sự." Cúi xuống, Jordan cắn vào tai vợ. "Trừ trên giường."
Ian cố gắng hết sức làm chệch hướng và sẵn sàng ở ngoài trời cả ngày, nhưng cuối cùng họ cũng đến cửa chính và Elizabeth đột ngột dừng lại và quay lại nhìn chàng. Giọng nói của nàng có chút bối rối khi nàng định thú nhận một hành động mà nàng không chắc chắn lắm là việc đó hoàn toàn sai,

nàng nói, "sáng nay em đã thuê một thám tử để cố tìm ra nơi ở của anh trai em, hoặc ít nhất là tìm ra điều gì đã xảy ra với anh ấy. Em đã cố làm điều đó trước đây, nhưng rồi em sớm nhận ra là em không đủ tiền và họ thì không chấp nhận lời hứa của em sẽ trả sau. Em nghĩ là em sẽ dùng một phần khoản vay của anh cho Havenhurst để trả cho ông ta."
Ian phải cực kỳ nỗ lực để giữ cho mặt mình không đờ ra. "Và?" chàng hỏi.
"Bà Công tước thừa kế đã khuyên em nên thuê ông Wordsworth ông ta làm việc rất tốt. Tuy vậy, ông ta rất đắt."
"Tốt bao giờ cũng đắt," Ian nói, nghĩ đến số tiền 3000 bảng mà anh đã trả trước cho một thám tử sáng nay cùng với một mục đích. "Em phải trả ông ta bao nhiêu?" chàng hỏi.
"Đầu tiên ông ta muốn 1000 bảng bất kể là ông ta có tìm thấy tin gì về Robert hay không. Nhưng rồi em đề nghị trả ông ta gấp đôi nếu ông ta thành công."
"Nếu ông ta không thành công thì sao?"
"ồ, trong trường hợp đó em không nghĩ là sẽ không công bằng nếu ông ta không nhận gì cả." nàng nói. "Em đã thuyết phục ông ta là em đúng."
Ian không thể nhịn được cười thậm chí cả khi họ đi vào sảnh và vào phòng khách để chào nhà Townsende.
Ian chưa bao giờ thưởng thức một bữa ăn thú vị như tối hôm đó. Bất chấp sự thiếu thốn của Havenhurst, Elizabeth trang hoàng phòng khách và phòng ăn bằng những bông hoa mới cắt còn tươi nguyên từ vườn và bày biện rất khéo léo và với những ngọn nến lung linh, đó là phòng ăn đẹp nhất mà chàng từng thấy.
Chỉ có một điều làm tâm trạng chàng xấu đi đó là khi Elizabeth đi vào phòng ăn mang theo những khay thức ăn. Chàng đã nghĩ là nàng phải nấu chúng.
Lát sau người giữ cửa đi vào đem theo những khay thức ăn khác và Ian thở ra nhẹ nhõm khi Elizabeth nói "đây là Winston, vừa là người giữ cửa vừa là đầu bếp," nàng đoán được ý nghĩ của chàng. Thản nhiên như không, nàng nói thêm, "Winston dạy em tất cả, vì vậy em biết về nấu ăn." Tâm trạng của Ian thay đổi từ tức tối sang vui vẻ và người giữ cửa thấy điều đó.
"Cô Elizabeth," người giữ cửa mỉa mai Ian, "không biết nấu ăn. Cô ấy luôn luôn quá bận rộn để có thể học."
Ian chịu đựng lời khiển trách mà không hề đáp trả bởi vì chàng cảm thấy thích thú thưởng thức tâm trang thoải mái thư giãn của Elizabeth và bởi vì thực ra thì nàng đang chòng ghẹo chàng. Tuy vậy, khi mà người giữ cửa cáu kỉnh đi khỏi, Ian liếc nhìn Jordan và thấy đôi mắt tức tối của Jordan nhìn theo sau lưng người hầu và rồi chàng nhìn Elizabeth, người rõ ràng là hơi ngượng.
"Họ nghĩ họ làm như vậy là trung thành với em," nàng giải thích. "Họ – thật

ra thì họ nhận ra anh trước đây. Em sẽ nói chuyện với họ."
"Anh rất cảm kích," Ian nói. Quay về phía Jordan chàng nói, "quản gia của Elizabeth luôn luôn cố gắng ném mình ra đường."
"Lão ta có nghe được không?" Jordan hỏi với vẻ tức tối.
"Nghe?" Ian lập lại. "Tất nhiên là lão ta có thể." "Vậy thì kể như là cậu may mắn rồi," Jordan nói vẻ cáu kỉnh, và các cô gái liền phá lên cười.
"Quản gia nhà Townsende, Penrose, bị điếc đặc, anh biết đấy." Elizabeth giải thích.
Phần còn lại của bữa tối diễn ra trong sự vui vẻ và những khám phá về cả hai Alexandra và Elizabeth, cả hai làm Ian ngạc nhiên, bao gồm cả việc Alexandra rõ ràng là sử dụng kiếm giỏi như là Elizabeth dùng súng vậy. Điều thích thú nhất là Elizabeth, Ian hầu như chẳng thiết tha lắm với việc ăn uống, chàng cứ nhẩn nha, lười biếng tựa vào ghế và quan sát nàng với vẻ thích thú và tự hào. Nàng lấp lánh như rượu trong những chiếc ly bằng pha lê, toả sáng rực rỡ như ánh nến và khi nàng cười, âm thanh của âm nhạc vang khắp phòng. Với vẻ duy dáng tự nhiên, thiên bẩm của một bà chủ nhà, nàng lái mọi người vào những chủ đề khác nhau, thậm chí làm cho Jordan và Ian bị lôi cuốn tham gia vào một cách thích thú. Nhưng trên tất cả là nàng thoải mái với sự hiện diện của Ian. Chân thật, thanh lịch và ngọt ngào, nàng xung quanh chàng, trêu chọc chàng, hoặc là cười với chàng, lắng nghe những ý kiến của chàng một cách chăm chú. Nàng chưa sẵn sàng tin chàng hoàn toàn, nhưng nàng không ở quá xa so với điều đó, chàng cảm thấy điều đó.
Sau bữa ăn hai người phụ nữ đi vào phòng khách theo thông lệ, để các quý ông ở lại bàn nhấm nháp rượu và cì gà.
"Ian đang châm cì gà khi lần đầu tiên mình nhìn thấy anh ấy," Elizabeth thú nhận với Alex khi họ ngồi thoải mái trong phòng khách. Chợt nàng thấy vẻ lo lắng trầm ngâm hiện lên trên khuôn mặt của Alex, và nàng hỏi nhẹ nhàng. "Cậu không thích anh ấy, phải không?"
Alex nhìn Elizabeth, vẻ thất vọng trong giọng nói của nàng làm Alex buồn, cô thú nhận. "Mình, mình không thích những gì anh ta đã gây ra cho cậu."
Cúi đầu xuống, Elizabeth nhắm mắt lại, cố gắng tập trung suy nghĩ. Trước đây Ian đã từng nói với nàng là chàng gần như đã yêu nàng, nhưng bây giờ khi họ đã đính hôn thì chàng lại không hề nói một từ về điều đó, thậm chí là không giả đò yêu nói yêu nàng. Nàng không chắc lý do cũng như cảm giác của chàng; cả bản thân nàng nàng cũng không chắc chắn. Tất cả những gì mà nàng thật sự biết đó là chỉ cần nhìn thấy gương mặt cứng cỏi, đẹp trai của chàng và đôi mắt màu hổ phách của chàng chưa bao giờ làm nàng thôi hồi hộp và thổn thức. Nàng biết là chàng thích hôn nàng, và nàng cũng rất thích được chàng hôn. Thêm vào đó những sự hấp dẫn khác của chàng mà

nàng không nhận biết được rõ ràng cũng làm nàng quay cuồng. Từ lần đầu tiên họ gặp nhau, Elizabeth đã cảm thấy bên dưới cái vẻ lịch sự và kiên cường, cứng cỏi của chàng che dấu một cách tinh vi là một tâm hồn sâu sắc. "Thật khó để có thể phân biệt, nắm bắt mọi thứ," nàng thì thầm, "Mình không biết phải cảm nhận như thế nào, phải suy nghĩ như thế nào. Và mình có một cảm giác tồi tệ là bất kể mình nghĩ như thế nào, mình nhận thức như thế nào," nàng buồn rầu nói, "thì mình cũng đang dần dần yêu anh ấy."
Nàng mở mắt và nhìn Alex. "Nó đang xảy ra và mình không thể nào dừng nó lại được. Nó đã xảy ra hai năm trước và khi đó mình cũng đã không thể dừng lại được." Nàng nói thêm với một nụ cười buồn bã, "sẽ rất dễ chịu cho mình nếu cậu có thể thích anh ấy dù chỉ một chút thôi cũng được."

Chương 42

Alex với tay qua bàn và cầm lấy tay Elizabeth trong tay mình. "Nếu cậu yêu anh ấy, thì hẳn là anh ấy phải là người đàn ông tốt nhất. Mình từ giờ trở đi sẽ cố gắng nhìn nhật tất cả những điểm tốt của anh ấy." Alex ngập ngừng và rồi cô mạo hiểm đặt câu hỏi "Elizabeth, anh ấy có yêu cậu không?"
Elizabeth lắc đầu. "Anh ấy muốn mình, anh ấy nói vậy và anh ấy muốn có con."
Alex cố kềm một nụ cười bối rối, "Anh ấy muốn gì cơ?"
"Anh ấy muốn mình và anh ấy muốn có con.'
Một nụ cười khôi hài, vẻ hiểu biết nở trên môi Alex. "Cậu đã chẳng nói với mình là anh ấy nói điều đó trước. Mình là người rất khuyến khích điều đó."
Cô trêu bạn trong khi má cô ửng hồng e thẹn.
"Mình nghĩ mình cũng thích," Elizabeth thừa nhận, liếc nhanh nhìn Alex.
"Elizabeth, tuy vậy đây không phải là thời điều để bàn luận về chuyện đó," Alex nói thêm, má cô càng đỏ thêm. "Mình không nghĩ đây là thời điểm thực sự tốt để bàn luận về điều đó – nhưng hẳn là Lucinda hẳn là đã giải thích cho cậu làm thế nào mà có thể hình thành nên một đứa trẻ."
"Rồi, tất nhiên." Elizabeth nói không hề ngập ngừng. "Tốt, bởi vì mình thì lại khác và mình vẫn còn nhớ như in phản ứng của mình khi mình khám phá ra chuyện đó. Đó không phải là cảnh tượng hay ho gì lắm," cô cười. "Mặt khác cậu bao giờ cũng là người thông thái hơn mình."
"Mình không nghĩ như vậy," Elizabeth nói, nhưng nàng không thể tưởng tượng được, thật sự không thể tưởng tượng được làm sao lại phải xấu hổ như

vậy. Trẻ con, Lucinda đã nói với nàng khi nàng hỏi, hình thành khi mà người chồng hôn vợ mình trên giường. Và nó đau ở lần đầu tin. Những nụ hôn của Ian thỉnh thoảng cũng để lại những vết thâm, nhưng chúng chưa bao giờ thực sự đau cả, và nàng rất thích chúng.
Sau khi đã nói được những cảm giác của mình với Alex, Elizabeth cảm thấy thoải mái hơn, nàng hoàn toàn vui vẻ, thoải mái. Nàng cho là Ian cũng nhận ra điều đó ngay khi các qúy ông đi vào phòng khách.
Đúng là Ian đã nhận ra điều đó, trên thực tế là khi họ ngồi chơi bài theo lời đề nghị vui vẻ của Elizabeth, chàng nhận thấy là phảng phất nhưng có vẻ nhẹ nhành hơn trong quan điểm của cả hai người phụ nữ đối với chàng.
"Anh sáo bài và chia bài nhé?" Elizabeth hỏi. Chàng gật đầu và đưa cỗ bài cho chàng, rồi quan sát như thôi miên những lá bài như nhảy múa trên tay Ian. "Em thích chơi gì nhất nào?" chàng hỏi nàng.
"Em thích nhìn anh chơi gian,' Elizabeth nói vẻ bốc đồng và mỉm cười với chàng.
Tay chàng dừng lại, mắt chàng chăm chú nhìn khuôn mặt chàng. "Em nhắc lại đi?"
"ý em là," nàng ngập ngừng giải thích khi chàng vẫn tiếp tục lơ đãng sáo những quân bài, và quan sát nàng, "Cái đêm ở trong phòng chơi bài của Charise, một vài người đã đề cập đến việc có thể tráo bài ngay trên bàn, em luôn tự hỏi là làm làm thế nào mà có thể…." Nàng lúng túng, muộn màng nhận ra là nàng đã làm nhục chàng và cái nhìn khắt khe và suy đoán của chàng đã chứng tỏ là nàng đã nói những thứ làm như thể là nàng tin là chàng đã chơi gian. "Em xin lỗi, em thật là vô lý."
Ian chấp nhận lời xin lỗi với một cái gật đầu cụt ngủn và khi Alex ngập ngừng xen vào, "Tại sao chúng ta không dùng những mảnh này thay cho shilling," chàng không nói một lời nhanh chóng chia bài.
Quá xấu hổ không dám nhìn chàng, Elizabeth cắn một và nhấc những quân bài.
Đó là bốn con vua.
Nàng liếc nhìn Ian, nhưng chàng vẫn lười nhác tựa vào ghế và chăm chú nhìn quân bài của mình.
Nàng thắng ba Shilling và lấy làm hài lòng. Chàng đưa bài cho nàng, nhưng Elizabeth lắc đầu. "Em không thích chia bài. Em luôn làm rơi các quân bài, điều làm Celton phát cáu. Anh chia cho em được không?"
"Được không sao cả." Ian nói thản nhiên, và Elizabeth cảm thấy nhói ở tim chàng vẫn lờ nàng đi.
"Ai là Celton?" Jordan hỏi. "Celton là người giữ ngựa," Elizabeth giải thích một cách buồn rầu, nhấc những quân bài.
Và đó là bốn con át. Nàng biết điều gì đang xảy ra và một nụ cười nhẹ nhõm

run run nở trên môi nàng khi nàng ngẩng đầu lên và liếc nhìn vị hôn thê của mình. Không có một dấu hiệu nào cả, không một gợi ý, bất kỳ một chỗ nào trên khuôn mặt chàng cũng hoàn toàn bình thản một cách khác lạ.
Uể oải dựa vào ghế, chàng nhướng mày lên và nói, "Em có muốn thay bài và lấy một vài quân khác không, Elizabeth?"
"Có ạ." Nàng nói, có nín cười, "em muốn một số quân át nữa để hợp với những quân em đang có."
"Chỉ có bốn con thôi," chàng giải thích nhẹ nhàng, và Elizabeth cười phá lên và bỏ những quân bài khác. "Anh đúng là đồ bịp bợm." Nàng thở hổn hển khi cuối cũng nàng cũng nói được, khuôn mặt của nàng đỏ ửng vì thán phục.
"Cám ơn, em yêu," chàng một cách âu yếm. "Anh hạnh phúc khi biết sự đánh giá của em về anh đã được hoàn thiện."
Elizabeth đau cả ngực vì cười nhưng từ đầu đến chân nàng ấm áp vì sung sướng. Các qúy ông thường không nói với vẻ dịu dàng đặc biệt như thế trước mọi người. "Anh là một người Scot," chàng thì thầm giọng khàn khàn.
"Chúng tôi cũng vậy." Nhà Townsende nhanh chóng tham gia vào câu chuyện sau những phút im lặng.
Sau đó Elizabeth không dám liếc chàng một chút nào, cũng không thể di chuyển. Và rồi sau những giây phút dài như một thế kỷ, mắt họ gặp nhau, Elizabeth tràn ngập khao khát được ngả vào vòng tay chàng. Chàng nhìn thấy điều đó và câu trả lời trong mắt chàng làm nàng cảm thấy tan chảy.
"Có một ý nghĩ chợt xuất hiện, Ian," Jordan đùa sau đó một lát, nhẹ nhàng phá vỡ sự mê mải của họ, "là tại sao chúng ta lại tốn thời gian cho những việc làm lương thiện."
Đôi mắt Ian nhìn thấy vẻ miễn cưỡng rời khỏi trên mặt Elizabeth, và rồi chàng nhìn Jordan dò hỏi. "Cái gì có trong đầu cậu vậy?"
"Với kỹ năng của cậu trong việc chia bài có bất cứ quân nào mà cậu muốn, tại sao chúng ta lại không lừa bịp cả London. Nếu có nạn nhân nào đó của chúng ta liều lĩnh phản đối, Alex có thể đuổi chúng chạy bán sống với kiếm của cô ấy và rồi Elizabeth có thể bán anh ta trước kho anh ta va trúng tường."
Ian nén cười. "Đúng là không phải ý kiến tồi. Thế vai trò của cậu trong đó là gì?" "Giúp chúng ta khỏi bị trôn sống" Elizabeth cười vang "chính xác."
Sau khi Ian rời khỏi để đến nhà trọ Greenleaf, nơi mà chàng có kế hoạch dừng lại đêm trước khi tiếp tục trên đường về nhà, Elizabeth ngồi dưới lầu tắt những ngọn nến và thu dọn phòng khách. Trong phòng ngủ giành cho khách ở trên lầu, Jordan liếc nhìn nụ cười lơ đãng của vợ và cố gắng nín một một nụ cười hiểu biết. "Bây giờ thì em nghĩ gì về Hầu tước Kensington?"
Đôi mắt của Alex lấp lánh khi cô nhìn chồng. "Em nghĩ," cô nói, "trừ phi anh ta làm điều gì đó tồi tệ nữa, em sẵn sàng tin rằng anh ấy thực sự là em

họ của anh."
"Cám ơn, em yêu," Jordan nói dịu dàng, nhái lại từ ngữ của Ian. "Anh rất hạnh phúc là sự đánh của em về cậu ấy đã hoàn thiện."

Như cõi thiên đường

Chương 43

Elizabeth không thể phủ nhận nàng khát khao gặp lại Ian nhiều hơn là tò mò khám phá về loại nhà mà chàng ở. Chàng nói với nàng chàng mua Montmayne năm ngoái bằng tiền của mình và sau khi ở cùng chàng ở Scotland, cho là một ngôi nhà khắc khổ sẽ phù hợp với chàng. Mặc khác, có vẻ như là lãng phí ngu ngốc nếu không sống ở Havenhurst, nơi có thể đáp ứng mọi tiện lợi, nhưng nàng hiểu là niềm kiêu hãnh của Ian sẽ không thể chịu đựng được việc sống với nàng ở nhà nàng.
Nàng để Lucinda ở lại nhà trọ mà họ qua đêm và cùng với người đánh xe đi hơn hai giờ đến khi Aaron cùng dừng lại trước một cái cổng bằng sắt to lớn. Elizabeth bồn chồn nhìn qua cửa sổ, và nhìn thấy một lối vào cực kỳ ấn tượng, đi đến kết luận rõ ràng là họ đã đi đến nhầm nơi hoặc là Aaron định dừng lại để hỏi đường. Người giữ cửa thò ra từ ngôi nhà nhỏ được trang trí công phu bên cạnh cửa, và Elizabeth đợi nghe Aaron hỏi.
"Nữ Bá tước Havenhurst," Aaron thông báo với người giữ cổng.
Cực kỳ sốc, Elizabeth quan sát qua cửa sổ của xe ngựa khi người giữ cổng gật đầu và rồi đi về phía cổng. Chiếc cổng đồ sộ mở ra không một tiếng động, và Aaron đánh xe qua khi người gác cổng cúi chào. Xoắc chặt găng tay trong bàn tay, Elizabeth liếc nhìn ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe đi mãi không tới nơi, xe đi qua những con đường uốn lượn được chăm sóc công phu, những cây cối được chăm sóc tuyệt đẹp hơn bất cứ thứ gì mà Elizabeth từng thấy. Những ngọn đồi nhấp nhô và một con suối tuyệt đẹp chảy qua một chiếc cầu bằng đá nhỏ.
Ngôi nhà hiện ra xa xa trong tầm mắt, và Elizabeth không thể ngừng cảm thán về vẻ đẹp tuyệt diệu mà nàng nhìn thấy trước mắt. Một lâu đài tráng lệ hiện ra, mặt trời phản chiếu trên những tấm kính thành một hàng dài trước mặt, những con thiên nga tuyệt đẹp trôi lững lờ trên một mặt hồ phẳng như gương xa xa cuối thảm cỏ. Bên cạnh hồ một vọng lâu kiểu Hy lạp với những hàng cột màu trắng rộng bằng một phần tư nhà nàng được trang trí cực kỳ ấn tượng. Cuối cùng thì xe cũng đến trước thềm nhà, và bốn người giữ cửa, mặc những bộ đồng phục màu đỏ rượu và vàng. Họ giúp Elizabeth đang

ngẩn ngơ ra khỏi xe và rồi đứng thành hàng hai bên nàng như một đội danh dự, họ hộ tống nàng vào nhà.
Người quản gia mở một chiếc cửa đồ sộ và cúi đầu chào nàng. Elizabeth bước vào một lối vào bằng đá cẩm thạch lộng lẫy với những bức tường trang trí những câu truyện bằng kính. Nhìn ngắm mình trong đó, cố gắng tiêu hóa những gì đang xảy ra.
"Đức ông đang ở trong phòng làm việc với một số vị khách đến đột xuất," người quản gia nói, liếc nhìn Elizabeth đang ngắm chiếc cầu thang tuyệt đẹp bằng đá cẩm thạch trắng theo kiểu hy lạp. "Ngài yêu cầu tôi hộ tống qúy cô đến chỗ ngài ngay khi cô đến."
Elizabeth mỉm cười ngập ngừng và đi theo ông ta vào một hành lang khác, nơi ông ta dừng lại một cánh cửa đôi bóng láng với những chiếc móc bàng đồng thau trạm trỗ công phu và gõ lên đó. Không đợi trả lời, ông ta ngay lập tức mở cửa. Elizabeth máy móc tiến thêm ba bước, rồi dừng lại, đứng như thôi miên. Một tấm thảm dài đến một mẫu trải dài khắp chiều dài của căn phòng, và xa ở cuối phòng, ngồi bên một chiếc bàn nam tước đồ sộ với tay áo sắn cao lên đến cẳng tay là người đàn ông đã sống ở ngôi nhà nhỏ ở Sotland và sẵn sàng leo lên cây cùng nàng.
Quên mất có ba người đàn ông khác trong phòng những người đang lịch sự đứng dậy, Elizabeth quan sát với vẻ thanh nhã tự nhiên như một phần của con người chàng vậy. Với cảm giác huyền ảo không có thực, Elizabeth lắng nghe chàng xin lỗi những người khách, nhìn chàng rời khỏi bàn và nhìn chàng tiến về phía nàng bằng những sải chân dài, quả quyết. Chàng trông còn to lớn hơn khi chàng tới gần, bờ vai rộng lớn của chàng che khuất tầm nhìn của nàng, đôi mắt màu hổ phách của chàng nhìn ngắm khuôn mặt nàng, chàng cười vẻ thích thú. "Elizabeth," chàng nói.
Đôi mắt nàng mở lớn vừa xấu hổ vừa thán phục, Elizabeth để cho chàng cầm lấy tay nàng đưa lên môi trước khi nàng nói nhỏ, "Em sẽ giết anh."
Chàng cười vì sự tương phản giữa từ ngữ và âm điệu trong giọng nói của nàng. "Anh biết."
"Đánh lẽ anh phải nói với em." "Anh hy vọng làm em ngạc nhiên." Chính xác hơn là chàng hy vọng nàng không biết và bây giờ chàng đã có bằng chứng xác thực. Đúng như chàng nghĩ, Elizabeth đồng ý cưới chàng mà không biết gì về sự giầu có của bản thân chàng. Những biểu hiện hoài nghi, bàng hoàng trên mặt nàng là hoàn toàn có thật. Chàng đã ao ước được thấy điều đó, đó là lý do tại sao chàng ra lệnh cho người quản gia đưa nàng đến chỗ chàng ngay khi nàng đến. Ian đã có bằng chứng mà chàng muốn và với bằng chứng này thì bất kể nàng từ chối thừa nhận thế nào với chàng hoặc chính bản thân nàng, thì chàng vẫn tin rằng nàng yêu chàng.
Nàng bây giờ có thể vẫn khăng khăng và có thể sẽ vẫn khăng khăng là nàng

muốn một cuộc hôn nhân độc lập, thì chàng vẫn chịu đựng điều đó một cách bình thản. Bởi nàng yêu chàng.
Elizabeth quan sát những biểu hiện lướt qua mặt chàng. Nghĩ là chàng chờ đợi nàng nói một điều gì đó về ngôi nhà tráng lệ của chàng, nàng ném cho chàng một nụ cười vui vả và trêu chọc, "Chắc chắn đây phải là một sự hy sinh lớn, nhưng mà em dự tính sẽ cố gắng chịu đựng cuộc sống gian khổ ở một nơi như thế này. Đây có bao nhiêu phòng?" nàng hỏi.
Trán chàng nhăn lên vẻ khôi hài. "Một trăm tám mươi hai phòng."
"Một nơi nhỏ bé cân xứng với sự khiêm nhường của nó," nàng trả miếng. "Em là chúng ta sẽ dùng tạm vậy thôi."
Ian nghĩ là họ sẽ làm rất tốt.
Chàng kết thúc cuộc họp của mình sau đó vài phút và gần như bất lịch sự tống những người kinh doanh quen biết ra khỏi thư viện, rồi chàng liền đi tìm Elizabeth.
"Cô ấy đã ra vườn, thưa ngài." người quản gia của chàng thông báo. Ngay lập tức chàng bước thẳng tới chiếc cửa kiểu Pháp và nhanh nhẹn bước xuống ban công đến chỗ nàng. Nàng đang cúi xuống ngắt một bông hồng đã héo ra khỏi bụi. "Chỉ đau trong giây lát thôi," nàng nói với bụi hồng, "và rồi sẽ tốt cho mày. Rồi mày sẽ thấy." Với một nụ cười nhẹ nhàng, ngượng ngập nàng ngẩng lên nhìn chàng. "Đó là một thói quen," nàng giải thích.
"Rõ ràng là nó hoạt động tốt," chàng nói với một nụ cười dịu dàng. "Anh nói gì vậy?"
"Bởi vì," chàng nói khi nàng đứng dậy, "cho đến tận lúc em bước vào, đây chỉ là một khu vườn bình thường." Bối rối, Elizabeth cúi đầu hỏi, "còn bây giờ?" "Là thiên đường."
Elizabeth thở dồn vì âm điệu khàn khàn trong giọng nói và ánh mắt khao khát của chàng. Chàng giơ tay về phía nàng và không còn nhận ra những gì mình đang làm, nàng đưa tay ra cho chàng, rồi bước thẳng vào vòng tay chàng. Nín thở trong giây lát, đôi mắt cháy âm ỉ của chàng quan sát từng nét trên khuôn mặt nàng trong khi chàng ôm chặt lấy nàng, và rồi cúi xuống. Cái miệng tham lam của chàng mạnh mẽ nuốt lấy miệng nàng, tham lam chiếm hữu, tròng khi tay chàng trượt trên ngực nàng, và Elizabeth cảm thấy tất cả sự kháng cự của nàng tan ra thành từng mảnh, nàng hôn lại chàng bằng cả trái tim.
Tất cả tình yêu đã dồn nén trong suốt những năm tháng tuổi thơ cô đơn của nàng được dồn vào nụ hôn – Ian cảm thấy cặp môi mềm mại của nàng mở ra tự nguyện đón lấy cái lưỡi tìm kiếm của chàn, bàn tay thanh nhã của nàng vuốt ve gáy chàng. Với một nhiệt tình dâng hiến nàng trao tất cả cho chàng và Ian đón lấy một cách thèm khát, cảm giác chạy từ nàng sang chàng, rồi chạy vào trong từng mạch máu của chàng làm chàng choáng váng. Nàng là

tất cả những gì mà chàng từng mơ ước và còn hơn thế nữa.
Với một nỗ lực gần như đau đớn, miệng chàng dứt khỏi miệng nàng, một tay chàng vuốt ve mái tóc nàng, tay kia vẫn đang ép chặt nàng vào cơ thể chàng. "Anh yêu em," chàng thì thầm, cọ cằm lên thái dương nàng. "và em cũng yêu anh. Anh có thể cảm nhận thấy điều đó khi em ở trong vòng tay anh."
Chàng cảm thấy nàng cứng người lại một chút và hít một hơi dài run run, nhưng nàng không nói, hoặc cũng không thể nói. Tuy vậy, nàng đã không ném vào mặt Ian những lời nói gay gắt, nên Ian tiếp tục nói với nàng, tay chàng vuốt ve lưng nàng. "Anh có thể cảm nhận được điều đó, Elizabeth, nhưng nếu em không sớm thừa nhận điều đó, em sẽ khiến cho anh phát điên lên mất đấy. Anh không thể làm việc, không thể suy nghĩ. Anh đưa ra các quyết định và rồi lại nhanh chóng thay đổi. Và," chàng cố gắng làm nhẹ đi sự bối rối của nàng bằng cách sử dụng chủ đề mà chàng chắc chắn sẽ làm cho nàng bị sao nhãng, "nếu cứ thế này, anh cứ mãi bị áp lực vì em thì anh sẽ mua bất kể là thứ gì, không phải chỉ quần áo, ngôi nhà ở đường Promenade…"
Vừa tiếp tục nói, vừa nâng cằm nàng lên, hãnh diện nhìn thấy vẻ dịu dàng, đam mê trong đôi mắt nàng, lờ đi vẻ ngờ vực còn sót lại trong đôi mắt xanh thẳm của nàng. "Nếu em không thừa nhận sớm," chàng vẫn tiếp tục trêu chọc nàng, "Anh sẽ tiêu hết cả nhà ở của chúng ta mất." Vầng trán thanh nhã của nàng nhíu lại vì bối rối, và Ian cười, nhấc bàn tay nàng đặt trên ngực chàng, chiếc nhẫn đính hôn bằng ngọc lục bảo mà chàng đã mua cho nàng được dấu ở dưới những ngón tay chàng. "Bất cứ khi nào anh bị áp lực," chàng nhấn mạnh, đeo chiếc nhẫn tuyệt đẹp vào ngón tay nàng, "anh sẽ mua tất cả những gì ở trong tầm mắt."
Đôi mắt nàng rời khỏi nụ cười hớn hở của chàng, nhìn xuống chiếc nhẫn to lớn trên ngón tay nàng, và rồi mở to mắt vì sốc. "Ôi, nhưng" nàng la lên, nhìn lại nó và rồi đứng thẳng người lên trong vòng tay chàng. "Nó thật lộng lẫy. Em thực sự nghĩ như vậy, nhưng em không thể để anh làm như thế này – thực sự là không thể, Ian." Nàng nói đầy lo lắng, làm chàng rùng mình, chấn động khi nàng gọi chàng bằng tên, "em không thể để anh làm như vậy được. "Anh đã quá rộng lượng với em rồi." Nàng nói vẻ gần như tôn kính, rồi lắc đầu kiên quyết. "Em không cần đồ trang sức, thực sự là không cần. Anh làm thế này chắc là vì những lời nói ngu ngốc của em về việc yêu cầu một ai đó cho em một chiếc nhẫn to bằng lòng bàn tay, và bây giờ anh mua một chiếc to như thế này."
"Không hẳn là như vậy," chàng nén cười.
"Tại sao, một viên đá như thế này có thể trả cho toàn bộ việc tưới tiêu ở Havenhurst và toàn bộ tiền công của gia nhân hàng mấy năm liền và thức ăn nữa."

Nàng định tuột nhẫn ra khỏi ngón tay. “Đừng” chàng cảnh cáo với một nụ cười tức tối, giữ chặt nàng. “Anh” chàng suy nghĩ một cách liều lĩnh đưa ra cách để ngăn cản nàng phản đối. “Anh không thể trả nó lại được,” chàng nói “Nó là một phần của những thứ khác.”
“Anh không có ý là còn nhiều thứ khác nữa chứ?”
“Anh sợ là như vậy, anh muốn làm em ngạc nhiên vì chúng tối nay. Còn có vòng cổ, vòng tay và khuyên tay nữa.”
“Ôi,” nàng nói, nỗ lực không nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, “em em cho là … nếu mua từng thứ riêng lẻ, chiếc nhẫn mua riêng sẽ không giá trị bằng…đừng nói với em là,” nàng nói một cách gay gắt, khi vai chàng bắt đầu rung lên cố nén cười, “anh đã trả một giá cho tất cả đấy nhé.”
Cười phá lên, Ian cụng trán mình lên trán nàng và gật đầu.
“Thật là cực kỳ may mắn,” nàng nói, đặt bàn tay lên chiếc nhẫn vẻ bảo vệ, “là em đã đồng ý lấy anh.”
“Nếu em không đồng ý,” chàng cười, “thì có chúa biết là anh sẽ mua những gì.”
“Hoặc là anh sẽ trả bao nhiêu cho những thứ đó,” nàng nén cười, cuộn mình trong lòng chàng – lần đầu tiên nàng để cho mình buông thả theo ý muốn.
“Anh thực sự làm điều này à?” nàng hỏi sau đó một lát.
“Làm cái gì cơ?” chàng thở hổn hển vì cười, “tiêu tiền một cách lơ đ•ng khi anh bối rối vì một vấn đề nào đó?”
“Đúng,” chàng chết ngạt vì cười. “Anh sẽ phải tìm cách dừng điều đó lại”.
“Anh sẽ cố gắng thử xem.”
“Em có thể giúp.” “Anh rất sẵn lòng.”
“Anh phải hoàn toàn đặt mình dưới sự điều khiển của em.”
“Anh rất mong mỏi được làm điều đó.”
Đó là lần đầu tiên trong đời Ian hôn một người phụ nữ khi chàng đang cười. Buổi chiều hôm đó trôi qua cứ như thể là chỉ một vài phút thôi vậy, không phải là hàng giờ và chàng liên tục nhìn đồng hồ, mong nó đừng chạy nữa. Khi không có cách nào để tránh được, chàng hộ tống nàng ra xe. “Anh sẽ gặp em ở London tối mai tại vũ hội. Và đừng lo lắng gì cả. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.”
“Em biết là sẽ như vậy.” Nàng trả lờ với vẻ hoàn toàn tin cậy.

Chương 44

Năm tối trước, khi nàng đến vũ hội của nhà Willington, nàng khiếp sợ và xấu hổ. Tối nay, khi người quản gia xướng tên nàng, Elizabeth không hề cảm thấy khiếp sợ hoặc thậm chí là không lo lắng khi nàng bước đi một cách duyên dáng qua ban công và nhẹ nhàng bước xuống phòng khiêu vũ với bà Công tước Thừa kế bên cạnh. Với Jordan và Alex đằng sau họ, nàng nhìn thấy mọi người ngước lên nhìn nàng, chỉ tối nay Elizabeth không cần phải chăm chú quan sát từng biểu hiện trên khuôn của 600 khuôn mặt trên phòng. Bao bọc trong một bộ váy cực kỳ lộng lẫy bằng màu xanh ngọc lục bảo thêu những đường chỉ vàng, với chiếc vòng cổ bằng vàng và ngọc lục bảo của Ian trên cổ, và mái tóc của nàng được bới cầu kỳ cùng một chiếc vương niệm, nàng cảm thấy thảnh thơi và điềm tĩnh.

Chầm chậm bước đi, nàng lướt qua những khuôn mặt và tìm kiếm chỉ một khuôn mặt mà nàng quan tâm. Chàng đứng đúng chính xác như tại cái nơi mà chàng đã đứng hai năm về trước khi nàng bước vào phòng khiêu vũ của Charise không xa so với cầu thang, lắng nghe một số người đang nói chuyện với chàng.

Và đúng như những gì nàng nhớ đã từng xảy ra, chàng ngước lên nhìn ngay khi nàng vừa nhìn chàng, như thể chàng đã quan sát nàng vậy. Đôi mắt thán phục, táo bạo rà soát khắp người nàng, rồi chậm rãi nhìn vào khuôn mặt nàng, rồi như thể cùng chia sẻ những ký ức, chàng nâng ly lên làm như thể chúc mừng nàng.

Thật là quen thuộc vừa ngọt ngào vừa cay đắng; họ đ• lập lại đúng cảnh tượng của hai năm trước, chỉ là bây giờ mọi việc kết thúc khác trước đây. Tối nay Elizabeth định để mọi việc kết thúc đúng như nó đáng lẽ phải kết thúc, và nàng chẳng quan tâm tí nào đến những lý do khác làm nàng phải ở đây. Những điều mà chàng nói với nàng hôm qua, bằng một giọng nói khàn khàn, bằng cái cách mà chàng ôm chặt nàng – tất cả như một bản nhạc ngọt ngào vang lên trong trái tim nàng. Chàng táo bạo, dũng cảm và say đắm, nồng nhiệt chàng luôn luôn như vậy- và những điều đó của chàng làm Elizabeth cảm thấy vô cùng mệt mỏi vì sự lý trí, nghiêm nghị và qúa lo lắng. ý nghĩ của Ian cũng tập chung nhớ lại lần cuối cùng nhìn thấy nàng bước vào phòng khiêu vũ. Bây giờ khi Elizabeth bước xuống cầu thang và chỉ cách chàng vài bước chân nàng không còn là cô gái xinh đẹp của hai năm trước. Ngoạn mục trong bộ váy lụa màu xanh lục bảo, nàng quá đẹp, tinh tế so với một người trần, quá vương giả, cao sang. Chàng hít một hơi dài và nhận ra là chàng đã không thể thở khi chàng nhìn nàng. Bốn người đàn ông bên cạnh chàng cũng vậy. “Chúa ơi,” Bá tước Dillard thở dồn, nhìn nàng và nói, “Nàng không thể là thật được.”

“Chính xác là suy nghĩ của tôi khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy nàng.” Roddy

Cartairs xác nhận, lặng lẽ đến bên cạnh họ.
“Tôi không qua tâm đến những việc người ta đồn dại,” Dillard nói, khuôn mặt đẹp mê hồn của nàng đã làm cho anh ta quên mất người đứng cạnh anh ta là một phần của những lời đồn đại đó. “Tôi muốn được giới thiệu.”
Anh ta đưa ly rượu cho Roddy thay vì gia nhân bên cạnh và len đến trước mặt Jordan Townsende để được giới thiệu.
Quan sát Dillard, Ian cẩn thận cố giữ cho khuôn mặt mình không để lộ cảm xúc, không nhìn Dillard nữa, chàng quay tập trung chú ý vào Roddy Carstairs, người vừa mới chào hỏi chàng. Tuy nhiên phải mất vài giây trước khi Ian có thể nhớ được tên anh ta. “Khoẻ không, Carstairs?” Ian hỏi khi cuối cùng cũng nhớ ra.
“Mụ cả người, như hơn một nửa đàn ông ở đây,” Roddy trả lời, hất đầu về phía Elizabeth nhưng chăm chú quan sát khuôn mặt nhạt nhẽo và đôi mắt khó chịu của Ian. “Thật ra thì mụ cả người vì đây là lần thứ hai trong sự nghiệp chán ngấy của tôi, tôi làm anh hùng cho một cô gái gạp nạn. Cô gái gặp nạn của anh, trừ phi trực giác của tôi đánh lừa tôi, mà điều đó thực ra chưa bao giờ xảy ra.”
Ian nâng ly rượu lên môi, quan sát Dillard cúi đầu chào Elizabeth. “Cậu sẽ cầm phải có nhiều chi tiết cụ thể hơn nữa,” chàng nói vẻ nóng ruột.
“Cụ thể hơn nữa, tôi đã từng nhiều lần nói điều đó trong các ý kiến đánh giá đáng kính trọng của tôi, không một ai có thể làm bôi bẩn tạo vật sinh đẹp như vậy, kể cả anh.” Nghe anh ta nói về Elizabeth như thể nàng là một miếng bánh khoái trá của công chúng làm mắt Ian ánh lên vẻ giận dữ cuồng nộ.
Chàng đang định trả miếng câu nhận xét của Carstairs thì bị ngắt quãng bởi một số người hăm hở muốn được giới thiệu với chàng, và chàng phải chịu đựng, chàng đã buộc phải chịu đựng cả đêm hôm trước, những sự cúi chào như dòng thác, những nụ cười tán tỉnh, những ánh mắt mời mọc, những cái bắt tay hăm hở.
“Cảm giác thế nào?” Roddy khi một nhóm người rời đi và một nhóm khác sắp vây lấy Ian, “Sau một đêm đã trở thành người độc thân thích hợp nhất nước Anh.”
Ian trả lời anh ta và rồi cách đột ngột bỏ đi, va vào đám người mới đang hăm hở hy vọng tiến về phía chàng. Quý ông bên cạnh Roddy, người đang thán phục bộ quần áo may đo khéo léo, tinh tế của Ian, len đến gần Roddy cao giọng để át những tiếng ồn ào hỏi, “Cho tôi biết, Roddy, hầu tước Kengsington nói anh ta cảm thấy thế nào khi là người thích hợp nhất?”
“Roddy hạ ly rượu xuống, một nụ cười nhạo báng, mỉa mai nở trên môi anh ta. “Anh ta nói là như của nợ vậy. Với đám cưới của Hawthorne và Kensington thì sẽ sớm thôi – theo quan điểm của tôi thì chỉ còn lại mỗi một

chàng độc thân mang tước vị công tước để mời chào là Clayton Westmoreland (hờ hờ người này ở trong chuyện nào ấy nhỉ cũng của Judith, mình nhớ là có nhân vật này nhưng mà chẳng nhớ là chuyện nào phải tìm đọc mới được), với tất cả những lời ong tiếng ve mà cả Hawthorne và Kensington tạo ra từ sự ve vản, tán tỉnh của họ, thì chúng ta muốn ngóng chờ những điều hay ho chỉ còn cách quan sát, săm soi Westmoreland thôi."
Ian phải mất 20 phút để bước có 10 bước chân để đến chỗ ông chàng bởi vì chàng cứ tí tí lại bị chặn lại bởi những người nhún gối chào hoặc khăng khăng muốn nói vài lời thân thiện.
Chàng trải qua một sau đó nữa trên cùng sàn nhảy nơi à Elizabeth nhảy với các bạn nhảy của nàng, và Ian nhận ra bây giờ nàng gần như trở thành hàng khan hiếm – sau khi chàng đã trở thành hàng khan hiếm. Khi buổi tối bắt đầu trôi qua, và khi chàng quan sát nàng cười với bạn nhảy hoặc lắng nghe những lời ca tụng họ rộng rãi ban tặng cho nàng, chàng nhận thấy rằng trong khi chàng rất hiếm khi thấy hứng thú với các vũ hội, thường thì chàng cảm thấy buồn chán, Elizabeth cảm thấy thoải mái. Nàng thuộc về những nơi như thế này, chàng nhận ra. ở nơi này Elizabeth toả sáng, lấp lánh và ngự trị như một nữ hoàng trẻ tuổi. Rõ ràng đây là thế giới mà nàng yêu quý. Ngay từ khi nàng xuất hiện, chàng hầu như không rời mắt khỏi nàng, thậm chí ngay cả khi chàng liên tục bị quấy rầy. Rồi, chàng cười rạng rỡ khi nhận thấy thời điểm chàng có thể mời nàng một điệu Waltz cuối cùng cũng đến, chàng liền len lỏi giữ một đám đông toàn đàn ông để tiến đến gần nàng. Cũng như chàng, họ cũng đang quan sát nàng, đôi mắt của họ trầm ngâm, quan sát.
Cẩn thận giữ mọi việc như một một vở kịch vui nhộn mà chàng bắt buộc phải diễn, Ian đến gần đám người đang vây quanh nhà Townsende và hướng về phía Jordan trước tiên, người đang đứng giữa vợi và Elizabeth. Sau khi ném cho Ian một cái nhìn hiểu biết Jordan nghiêm túc quay sang Elizabeth kéo nàng ra khỏi đám người ngưỡng mộ đang vây quanh nàng. "Qúy cô Cameron," anh nói, đóng vai trò là người trung gian giới thiệu khi anh gật đầu về phía Ian. "Tôi hy vọng là cô còn nhớ người bạn của chúng tôi Quý ngài Thornton, Hầu tước Kensington?"
Nụ cười rạng rỡ mà Elizabeth ban tặng cho Ian không hẳn là cái mà Bà Công tước già cứ khăng khăng cho là phải lịch sự, tao nh• nhưng không được thiên vị. Đó không đơn giản chỉ là nụ cười như mọi nụ cười khác mà nàng từng tặng chàng. "Tất nhiên là tôi nhớ, thưa quý ngài (mấy cái tước vị này làm mình rối quá, mọi người thông cảm nhé, tại vì mấy đoạn trước mình gọi Ian là Đức ông nhưng thực ra cái đó chỉ là dành cho công tước thực sự tức là ông của Ian còn Ian vẫn chưa thực sự trở thành công tước nên mới chỉ được gọi là ngài thôi, từ bây giờ mình sẽ sửa.) Elizabeth nói với Ian, đưa tay lên cho chàng.

“Tôi tin điệu Waltz này là giành cho tôi,” chàng nói. Đợi cho đến khi họ đến sàn nhảy, rồi cố gắng nói nghe có vẻ vui vẻ, “Em có vẻ rất vui tối nay.’
“Đúng vậy,” nàng nói một cách vu vơ, nhưng khi nàng nhìn lên khuôn mặt chàng nàng nhìn thấy vẻ điềm tĩnh trong mắt chàng; với những cảm nhận mới về chính cảm giác của bản thân mình, nàng dễ dàng hiểu được cảm giác của chàng. Một nụ cười nhẹ nhàng, hiểu biết nở trên môi nàng khi nhạc bắt đầu nổi lên. Ian vòng tay quanh eo nàng, bàn tay phải của chàng nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay nàng. Trên đầu hàng trăm ngọn nến toả sáng trên những ngọn đèn treo bằng pha lê, thật khác với trước đây khi ở dưới ánh trăng trong vườn. Hồi đó cũng như bây giờ Ian di chuyển theo điệu nhạc một cách thoải mái không cần nỗ lực. Điệu Waltz trước đây đã kết thúc một cách sai lầm, sai lầm tệ hại. Nhưng bây giờ khi ở trong vòng tay chàng, nàng có thể khiến cho điệu waltz này kết thúc một cách khác hẳn, và nàng biết điều đó. Lĩnh hội được điều đó vừa làm nàng tự hào, vui sướng, vừa bồn chồn, lo lắng. Nàng đợi, hy vọng chàng sẽ nói điều gì đó dịu dàng như lần cuối họ gặp nhau.
Thay vì vậy Ian nói, “Cả tối nay Belhaven cứ nhìn như muốn nuốt chửng lấy em. Vả cả đám đàn ông trong cái phòng này nữa. Đối với một đất nước luôn tự kiêu hành về cách hành xử tinh tế, thanh nh• thì cái bọn khốn ấy không nên ngưỡng mộ một người phụ nữ xinh đẹp bằng cách hau háu thế chứ.”
Điều đó, Elizabeth nghĩ với một nụ cười thầm, không phải là cái cách mở đầu mà nàng chờ đợi. Với tâm trạng hiện tại của chàng, nàng nhận ra là nàng phải tự mở đầu lấy thôi. Ngẩng đầu nhìn lên, nàng hỏi dịu dàng, “Ian, anh có bao giờ cực kỳ muốn một cái gì đó – một cái gì đó mà ở trong tầm với của anh – song anh lại sợ phải giơ tay ra nắm lấy không?”
Ngạc nhiên vì câu hỏi nghiêm trọng của nàng và cách nàng sử dụng tên mình, Ian cố lờ đi sự ghen tuông đã gặm nhấm nàng suốt cả buổi tối nay và nói “không,” cẩn thận giữ cho giọng mình cộc lốc khi chàng liếc nhìn xuống khuôn mặt quyến rũ của nàng. “Tại sao em hỏi vậy? Em muốn thứ gì đó à?”
Nàng cúi đầu xuống và gật đầu.
“Đó là thứ gì vậy?” “Anh”
Ian nín thở, “em vừa nói cái gì thế?”
Nàng ngước mắt lên nhìn chàng. “Em nói em muốn anh, nhưng em chỉ sợ là em”
Trái tim Ian đập cuồng loạn trong lồng ngực và những ngón tay của chàng bấu chặt lên lưng nàng, giật mạnh nàng vào mình. “Elizabeth.” Chàng nói với một giọng nói cực kỳ căng thẳng, hoang dại liếc nhìn những cử toạ đang say sưa, chăm chú nhìn họ và cố gắng một cách tuyệt vọng ước muốn mang nàng khuất khỏi đám đông, “cái gì xui khiến mà em lại nói những điều như thế với anh khi chúng ta đang đứng giữ cái sàn nhảy khốn kiếp này, khi mọi

người đang nhìn chằm chằm?"
Nàng cười rạng rỡ. "Em nghĩ đây có vẻ chính xác là nơi tốt nhất để nói điều đó," nàng nói với chàng, quan sát đôi mắt của chàng xẫm lại vì khao khát.
"Bởi vì như thế sẽ an toàn?" Ian hỏi vẻ hoài nghi, ý nói an toàn khỏi những phản ứng mãnh liệt của chàng.
"Không, là bởi vì đây là tất cả những thứ đã xảy ra hai năm về trước. Chúng ta ở trong vườn và nhạc nổi lên. Và anh đến bên cạnh em và nói, 'nhảy với anh, Elizabeth.'. Và - và em đã nhảy cùng anh," nàng nói, giọng nàng kéo dài khi nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ trong đôi mắt xẫm lại của chàng. "Anh nhớ không?" nàng nói thêm run run khi thấy chàng hoàn toàn không nói gì cả.
Chàng chăm chú nhìn nàng và giọng chàng vỡ ra. "Em anh, Elizabeth"
Elizabeth cảm thấy một cơn chấn động chạy khắp cơ thể mình, nhưng nàng nhìn nàng mà không hề nao núng. "Vâng."
Tiếng nhạc nhỏ dần đi, và với nỗ lực cao nhất chàng để nàng rời ra. Họ xuyên qua đám đông cùng nhau, mỉm cười lịch sự với mọi người, những người chặn họ lại mà không có bất kỳ ý niệm nào nhỏ nhất về những gì họ nói. Khi họ đến gần nhóm nhà Townsende Ian chặn nàng lại bằng một cái chạm nhẹ. "Có một số điều anh muốn nói với em," chàng nói.
Cẩn thận không để lộ cảm xúc, chàng với tay lấy một ly rượu từ khay của một gian nhân đi qua, lấy đó làm cái cớ cho sự dừng lại của họ. "Đáng lẽ anh nên nói điều này với em trước đây, nhưng tới tận bây giờ em đã luôn đặt câu hỏi về động cơ của anh và không tin anh."
Elizabeth gật đầu hoà nhã với một người đàn bà vừa chào hỏi nàng rồi vừa chậm rãi với lấy ly rượu, vừa lắng nghe chàng, "Anh chưa bao giờ nói với anh em là anh không muốn cưới em."
Tay nàng dừng lại, rồi nàng lấy ly rượu từ tay chàng và bước đi bên cạnh chàng khi họ đi về phía các bạn chậm nhất có thể. "Cám ơn," nàng nói dịu dàng, dừng lại nhấp một ngụm rượu là một mưu mẹo khác để làm họ chậm chễ. "Còn có một thêm một điều khác nữa?" chàng thêm vào một cách cáu kỉnh. "Cái gì vậy?" nàng hỏi.
"Anh ghét cái vũ hội khốn kiếp này. Anh sẵn sàng trả một nửa những thứ gì mà mình có để có thể đi bất cứ nơi đâu khác với em."
Trước sự ngạc nhiên của anh, vị hôn thê vốn rất tằn tiệm, nghiêm trang của chàng gật đầu hoàn toàn đồng ý. "Em cũng vậy."
"Một nửa!" chàng khiển trách, rồi cười hoàn toàn công khai với nàng theo những quy tắc chuẩn mực nhất. "Thật sao?"
"à ít nhất là một phần tư," đưa cho chàng tay nàng để bắt buộc chàng hôn khi nàng túm váy và cúi chào chàng.
"Sao em dám cúi chào anh," chàng cười khùng khục trong cổ họng cảnh cáo nàng, hôn lên những ngón tay đeo găng của nàng. "Bất cứ nơi nào anh đi

phụ nữ đều đổ sập xuống sàn nhà như thuyền bị gãy vậy."
Vai của Elizabeth run run vì buồn cười khi nàng khi nàng không tuân lệnh cúi sạp xuống cúi chào với vẻ cực kỳ duyên dáng và quá mức phóng đại. Trên đầu nàng chàng cười khùng khục.
Ngược lại với những cảm xúc ban đầu của mình, Ian thình lình quyết định rằng buổi vũ hội này thật hết sức thích thú. Với vẻ hoàn toàn thanh thản chàng tiếp tục khiêu vũ với những qúy bà già đáng trọng vọng trong xã hội để đảm bảo rằng chàng chắc chắn được mọi người yêu mến dẫn đến việc được hoàn toàn chấp nhận hộ tống Elizabeth sau đó. Trong phần còn lại của buổi tối hầu như bình yên của mình, chàng chợt bị nhận một số tin tức choáng váng. Đầu tiên là khi một người nào đó mà chàng chẳng còn biết là ai kể một bí mật, chỉ hai tháng trước thôi chú của Qúy cô Elizabeth gửi một bức thư mời gọi tất cả những người theo đuổi nàng trước đây cầu hôn nàng. Cố gắng kiềm chế cảm xúc và sự ghê tởm chú nàng, Ian cố nặn một nụ cười thích thú và nói, "tôi có quen biết chú của qúy cô đó, và tôi rất tiếc phải nói là ông ta hơi điên một chút. Như anh biết đấy, những chuyện kiểu như vậy thường xảy ra," Ian kết thúc một cách trơn tuột, "trong những gia đình tốt nhất của chúng ta.?" Cách ám chỉ đến trường hợp tuyệt vọng không thể sữa chữa của Vua George là rất đáng tin cậy và làm cho người đàn ông cười om sòm coi đó như một trò đùa. "Đúng vậy," anh ta đồng ý. "Đáng thương đó lại là sự thật." Rồi chàng cố kiềm nén không nói thêm chú của Elizabeth là một kẻ keo kiệt bẩn thỉu thâm căn cố đế.
Cách thức xử sự của Ian với Ngài Francis Belhaven – kẻ mà ông chàng đã phát hiện ra, đã khoe khoang, khoác lác rằng Elizabeth đã trải qua vài ngày với hắn ta, là hơi kém tinh vi và thậm chí có thể nói là gây ấn tượng sâu sắc. "Belhaven," Ian nói sau gần nửa giờ tìm kiếm viên hiệp sĩ đáng ghê tởm. Tên đàn ông béo ị quay lại ngạc nhiên, bỏ rơi người bạn quen biết, ì ạc đến để nghe Ian hạ mình nói chuyện với hắn ta. "Tôi thấy sự hiện diện của ông thật đáng ghê tởm," Ian nói với một giọng nói điềm tĩnh nguy hiểm. "Tôi ghê tởm áo khoác của ông, quần á của ông, cà vạt của ông. Và trên cả là tôi ghê tởm ông. Sự xúc phạm của tôi đối với ông đã đủ chưa hay là tôi phải tiếp tục?"
Belhaven há hốc mồm, gương mặt béo phị của hắn ta tái mét. "Anh anh đang cố gắng bắt tôi đấu súng ư?"
"Thường thì chẳng ai thèm đấu bắn một con cóc ghê tởm nhưng trong trường hợp này tôi muốn tạo ra một trường hợp ngoại lệ, chừng nào mà con cóc đó không biết phải câm miệng như thế nào?"
"Một cuộc đấu súng, với anh?" hắn ta thở gấp. "Tại sao, khi không có một cuộc tranh cãi nào, hoàn toàn không. Mọi người đều biết anh là loại đàn ông có tiếng tăm như thế nào. Đây là một vụ giết người."

Ian tiến đến gần, nói như rít giữa hai hàm răng. “Nó sẽ là một vụ giết người, ngươi con nghiện khốn khổ trừ phi ngươi thình lình nhớ ra và nói thẳng là ngươi đã đùa về chuyến thăm viếng của Elizabeth Cameron.”
Việc đề cập đến thuốc phiện làm chiếc cốc trên tay hắn ta trượt và rơi xuống sàn nhà. “Tôi vừa mới nhận ra là tôi đang đùa.”
“Tốt,” Ian nói, cố nén ham muốn được bóp cổ hắn ta. “Bây giờ hãy bắt đầu nhớ ra điều đó ở khắp căn phòng này.
“Bây giờ điều đó, Thornton,” một giọng nói thích thú vang lên đàng sau vai của Ian khi Belhaven nhanh chóng chuồn đi để bắt đầu thực hiện mệnh lệnh. “Làm cho tôi do dự khi nói rằng ông ta không nói dối.” Vẫn còn giận dữ vì Belhaven, Ian ngạc nhiên quay lại nhìn thấy John Marchman đứng đó. “Cô ấy cũng ở với tôi,” Marchaman nói “thẳng thắn mà nói như vậy, vì chúa đừng có nhìn tôi như Belhaven vậy. Cô Berta của cô ấy có ở mọi nơi, mọi lúc.”
“Cái gì của cô ấy?” Ian hỏi, vừa giận dữ vừa thích thú.
“Cô Berta của cô ấy. Một người đàn bà thấp mập không nói gì nhiều.”
“Vậy thì cậu hãy lấy bà ấy làm gương,” Ian cảnh cáo. John Marchman, người vinh dự được câu cá ở con suối tuyệt đẹp của Ian ở Scotland, ném cho bạn mình một cái nhìn bị xúc phạm.
“Tôi dám nói là cậu không có cơ sở để thách thức danh dự của tôi. Tôi đã có ý định cưới Elizabeth để giữ cho cô ấy tránh xa khỏi nanh vuốt của Belhaven. Cậu chỉ muốn bắn hắn ta. Còn tôi thì định thành vật hiến tế của”
“Cậu của cái gì?” Ian hỏi, cảm thấy như thể chàng đang bước đi trong trò chơi mà chàng không thể nắm bắt được cũng như không thể nhận diện được người chơi vậy.
“Chú cô ấy từ chối tôi. Đòi phải có một lời đề nghị tốt hơn.” “Điều đó làm cuộc sống của cậu thanh bình hơn, tin tôi đi.” Ian nói một cách khô khan, và bỏ đi tìm gian nhân để lấy cái gì đó uống.
Cuộc trạm trán cuối cùng mà Ian tham gia, là sau khi Elizabeth và chàng kết thúc vũ điệu thứ hai của hai người và vũ điệu cuối cùng của buổi khiêu vũ. Tử tước Mondevale đến gần họ với Valerie khoác tay anh ta và một đám những người hâm mộ đang vây quanh. Việc trông thấy người đàn bà trẻ, người là nguyên nhân của những đau đớn gợi lên trong ký ức của cả chàng và nàng gần như làm cho Ian nổi giận như việc nhìn Mondevale đắm đuối nhìn Elizabeth như một kẻ thất tình.
“Mondevale,” Ian nói cộc lốc, cảm thấy tình trạng căng thẳng ở những ngón tay của Elizabeth khi nàng nhìn Valerie, “tôi ủng hộ khiếu thẩm mĩ của anh. Tôi chắn chắn rằng Cô Jamison sẽ là một người vợ tốt của anh, nếu anh đủ nghị lực để cầu hôn cô ấy. Tuy vậy, nếu anh làm vậy, thì anh nên nghe lời khuyên của tôi, thuê cho cô ta một gia sư, bởi vì cô ta không biết viết và cô

ta cũng không biết viết theo chính tả.” Chuyển cái nhìn nghiêm khắc sang người phụ nữ trẻ đang há hốc miệng, Ian nện tiếp, “Nhà kính có chữ i trong đó. Hay là tôi phải viết là hiểm độc cũng được.”
“Ian,” Elizabeth khiển trách nhẹ nhàng khi họ rời đi. “Bây giờ những điều đó không còn quan trọng nữa rồi. Nàng ngẩng lên nhìn chàng và mỉm cười, Ian cười lại với nàng. Thình lình chàng cảm thấy hoàn hợp hoàn toàn với thế giới.
Cảm giác đó còn tồn tại lâu dài để chàng có thể xoay xở chịu đựng ba tuần còn lại – Với tất cả những đòi hỏi của xã hội, lễ nghi tán tỉnh, nghi thức đính hôn với vẻ trầm tĩnh trong khi chàng nhẩm tính từng ngày trôi qua trước khi chàng có thể có nàng là của chàng và hoà hợp cơ thể đói khát của chàng với nàng.
Giữ cùng một nụ cười lịch sự trên mặt Ian xuất hiện tại các buổi uống trà và đọc cho các thư ký của chàng viết thư; chàng ngồi hết buổi opera mà tâm tưởng thì lại nghĩ đến việc lột trần nàng ra một cách chậm rãi; chàng đã chịu tới 11 cuộc ăn sáng kiểu vơ ni sơ nơi mà chàng đã thiết kế được một kiểu cột buồm hoàn toàn mới cho đội tàu của chàng; chàng đã đưa nàng tới 18 cuộc khiêu vũ và lịch sự cố gắng kiều chế bản thân khỏi nỗi ám ảnh là chặt hết tay chân cái đám công tử bột cứ bám lấy xung quanh nàng, ngắm nhìn những đường cong khêu gợi của nàng và nói toàn những điều vớ vẩn với nàng.
Đó là 3 tuần dài nhất của đời chàng. Đó là 3 tuần ngắn nhất của đời nàng.

Như cõi thiên đường

Chương 45

Hạnh phúc, hồi hộp, Elizabeth đứng trước gương dài trong phòng ngủ của nàng trên đường Promenada trong khi Alexandra ngồi trên giường, mỉm cười với nàng và với bốn người hầu Ian gửi đến để giúp nàng chuẩn bị mặc váy cưới và gói ghém đồ đạc. “Quý bà, xin thứ lỗi cho tôi” một nàng hầu nói từ cánh cửa, “Bentner bảo tôi bẩm với quý bà là có ông Wordsworth ở đây, mặc dù chúng tôi đã giải thích hôm nay là ngày lễ thành hôn của bà nhưng ông ấy cứ nằng nặc phải gặp bà ngay lập tức”
“Tôi sẽ xuống ngay”, Elizabeth vừa nói và nhìn xung quanh để tìm một bộ váy thích hợp cho việc đón chào người gọi khác giới.
“Wordsworth là ai vậy?” Alex hỏi, hơi nhíu mày khi nghĩ Elizabeth bị làm phiền trong khi đang chuẩn bị lễ cưới.
“Người điều tra mình thuê để cố gắng tìm một chút manh mối về việc gì đã

xảy ra với Robert ấy mà”
Nắm mũ trong tay, Wordsworth bồn chồn đi ngang qua tấm thảm khi Elizabeth bước vào phòng tiếp khách. “Tôi xin lỗi vì đã làm phiền bà trong ngày cưới của bà” ông mở đầu, “ nhưng sự thật là việc khẩn cấp của tôi có lý do chính đáng. Tôi nghĩ bà phải đóng cửa lại”, ông nói thêm.
Elizabeth vươn cánh tay vừa bỗng dưng run lên và đóng cánh cửa lại
“Thưa bà Cameron.” Ông nói với giọng lo lắng, “Tôi có lý do để nghĩ rằng chồng tương lai của bà có thể liên quan đến sự mất tích của anh trai bà”.
Elizabeth ngồi xuống ghế bành. “Điều đó thật là-là vô lý” Giọng nàng run run.” Tại sao ông lại có thể nói lên cái điều như vậy được?”
Ông ta quay ngược từ phía cửa sổ và đối diện với nàng. “Liệu bà có biết Ian Thornton có cuộc đấu súng tay đôi với anh trai bà chỉ một tuần trước khi Robert biến mất không?”
“Ồ, thì ra là điều đó”. Nhẹ nhõm, Elizabeth nói. “Vâng, tôi biết. Nhưng không có nguy hiểm thực sự nào cả."
"Ngược lại, Thorton à không Kensington bị một viên đạn vào cánh tay."
"vâng, tôi cũng biết cả việc đấy"
"Vậy liệu bà có biết anh trai bà đã bắn trước khi còi hiệu được đưa ra chưa?"
"tôi biết."
"Bây giờ điều quan trọng là bà thử suy xét tâm trạng của Kensington lúc ấy. Ông ta bị thương vì hành động không trung thực của anh trai bà, và bản thân điều ấy cũng đủ lý do cho ông ta có hành động báo thù."
"Ông Wordsworth," hơi mỉm cười Elizabeth nói, " Nếu Ian-ngài Kensington muốn báo thù khẩn cấp như vậy, cái việc mà tôi nghĩ ông đang có ý ám chỉ. thì Ngài ấy có thể đã thực hiện ở bãi đọ súng. Ngài ấy là một tay thiện xạ xuất chúng. Tuy nhiên ngài ấy đã không làm cái việc đó," bị cuốn đi bởi lời biện hộ trung thành cho Ian, nàng nói tiếp, "bời vì ngài ấy không tin vào việc giải quyết những mâu thuẫn cá nhân bằng những cuộc đọ súng chết người"
"Thật vậy ư," Wordsworth nói với cái giọng châm biếm không che đậy. Thật vậy" Elizabeth khẳng định một cách quả quyết. "Ngài Thornton đã nói với tôi như vậy và tôi có lý do để biết điều ngài ấy nói là sự thật" nàng nói thêm khi nghĩ về cách mà chàng từ chối sự thách thức của Everly khi Everly gọi Ian là kẻ gian lận cờ bạc.
"Và tôi có lý do để biết," Wordsworth nói cũng kiểu quả quyết ngang bằng "là cái người Êcôt mà bà định lấy làm chồng đây" ông ta nhấn mạnh chữ Êcốt với tất cả sự khinh bỉ cay độc mà nhiều người Anh dành cho những bản sao "ở tầng lớp thấp kém hơn" của họ "chẳng có một sự do dự nào trong việc tước đoạt mạng sống của người khác trong cuộc đọ súng cả."
"Tôi không-"
"Tôi biết chắc chắn là ông ta đã giết ít nhất năm người"

"Tôi tin chắc là chàng có-có lý do, và điều-điều nữa là cuộc đọ súng diễn ra công bằng" Elizabeth cố nén xuống.
"Nếu đó là điều mà bà ước tin tưởng đươc....Tuy nhiên, còn nhiều chuyện nữa"
Elizabeth cảm thấy lòng bàn tay bắt đầu ướt đẫm. Một nửa của nàng muốn đứng dậy rời khỏi căn phòng, còn nửa kia thì lại bất động. "Ông muốn ám chỉ điều gì?"
"Nếu bà cho phép, chúng ta hãy cùng nhớ lại những điều mà chúng ta đã biết. Thornton bị thương và chắc chắc-thậm chí-giận giữ-một cách hợp lý về hành động bỏ qua còi hiệu của anh trai bà để bắn vào ông ta"
"tôi hiểu điều đó....ít nhất tôi sẵn sàng chấp nhận điều đấy. Nó có lý"
"và thưa quý bà của tôi, liệu bà có biết thêm rằng 3 ngày sau nỗ lực giết Thornton không thành của anh trai bà trong cuộc đọ súng, anh trai bà đã cố gắng một lần nữa ngay tại đường Marblemarble này không?"
Elizabeth chầm chậm đứng dậy. "Ông sai rồi. Tai sao ông có thể nói điều như vậy? Tại sao đột nhiên Robert lại quyết định..." Giọng nàng yếu dần. Ba ngày sau cuộc đọ súng, Tử tước Mondevale rút lại lời đề nghị, và với nó mọi hy vọng cứu vãn tình hình tài chính của Robert và bản thân nàng bị dập tắt và anh trai nàng biến mất từ đó.
"Tôi biết việc đó vì cùng với những thông tin bà đưa cho tôi, tôi tái hình dung lại mọi chuyển động của anh trai bà trong cái tuần mà anh trai bà biến mất. Phương thức thông thường là quay trở lại vào đúng lúc để nắm bắt được những manh mối có thể dẫn chúng ta khám phá mối bí ẩn này. Ba ngày sau cuộc đọ súng, anh trai bà dành cả buổi trưa ở Club Knightbridge, nơi mà anh ấy trở nên thất vọng và bắt đầu nói về việc muốn giết Thornton. Anh ta mượn chiếc xe ngựa từ một người quen và nói rằng anh ta đi tìm con mồi của mình. Tôi có thể biết chắc "con mồi" của anh ta ở London ngày hôm đấy và buổi chiều anh ta đã rời câu lạc bộ để đi Derbyshire, điều đó có nghĩa là anh ta đi con đường Marblemarle. Vì có khả năng anh ta đổi ngựa nơi nào đó trên con đường, chúng tôi bắt đầu kiểm tra các trạm đưa thư để xem liệu có ai nhớ lại là đã gặp người có hình dạng mô tả giống Thornton hoặc anh bà hay không. Chúng tôi gặp may ở Black Boar; cậu bé dẫn ngựa ở đấy khá nhớ Thornton vì ngài ấy đã cho cậu nửa đồng curon. Điều mà cậu ta nhớ thêm, rất đầy đủ, là có một lỗ hổng trên cửa sổ xe ngựa của Thornton và cuộc nói chuyện giữa cậu ta và người đánh xe, người mà đủ tỉnh để nói về nguồn gốc của lỗ hổng đấy. Có vẻ như đã có một cuộc tranh chấp cách đấy vài dặm nơi mà một người đàn ông giống bộ dạng mô tả của Robert- người mà Thornton nói với ông ta là Robert Cameron- đã phi ngựa ra đường và bắn vào Thornton xuyên qua cửa sổ.
"Hai ngày sau đấy, anh trai bà đã kể về việc anh bà đã làm với những người

bạn thân ở Knightbridge. Anh ta cho rằng Thornton đã hủy hoại bà và anh ta, và rằng anh ta sẽ chết trước khi Thornton có thể trốn thoát khỏi việc ấy. Theo lời một người giữ ngựa của Thornton thì ngay chính cái đêm ấy, anh trai bà đã phi ngựa ra từ trong bóng tối và tiến gần Thornton trên quãng đường đi London. Lần này thì anh trai bà bắn trúng vai Thornton. Thornton đấm trả lại nhưng anh trai bà đã phi ngựa bỏ chạy. Vì Thornton không thể xuyên qua cánh rừng với xe ngựa của ông ta để đuổi theo anh trai bà nên anh bà chạy trốn thành công. Tuy nhiên, ngày sau đấy, sau khi rời khỏi câu lạc bộ, anh trai bà đột nhiên biến mất. Anh ta để lại toàn bộ mọi thứ trong phòng như bà đã nói. Quần áo anh ta, mọi đồ dùng cá nhân, tất cả mọi thứ. Tất cả những điều đó có nói với bà điều gì không hả quý bà Cameron?"Ông ta bất ngờ hỏi

Elizabeth kìm nén lần nữa để ngăn bản thân nàng nghĩ xa hơn cái điều mà nàng đã biết." Điều đó nói là Robert đã bị ám ảnh về việc trả thù cho tôi và cách xử sự của anh ấy chính xác thì – thì không được thẳng thắn cho lắm."

"Đã bao giờ Thornton đề cập chuyện này với bà chưa?" Lắc đầu, Elizabeth biện hộ thêm, "Robert là một chủ đề khá nhạy cảm đối với chúng tôi. Chúng tôi không nói chuyện về anh ấy"

"Bà không để ý đến lời tôi, thưa quý bà" Ông ta lớn tiếng giận dữ "Bà đang lảng tránh việc rút ra những kết luận rành rành ra đấy. Tôi tin là Thornton đã cho người bắt cóc anh trai bà hoặc có thể tệ hơn thế nữa, để ngăn cản những nỗ lực giết ông ấy một lần nữa của anh bà"

"Tôi sẽ hỏi ngài ấy," Elizabeth lớn tiếng khi dường như có một chiếc búa nhỏ mang nỗi sợ hãi và đớn đau bắt đầu gõ vào đầu nàng.

"Đừng bao giờ làm bất cứ việc gì như thế" Wordsworth nói, trông ông như sẵn sàng lay người nàng "Cơ hội của chúng ta để khám phá ra sự thật nằm ở chỗ chúng ta không báo động cho Thornton biết cái chúng ta đang tìm kiếm. Nếu mọi mối khác đều thất bại thì lúc đấy tôi có thể yêu cầu bà nói với Thornton những gì mà bà biết để từ đấy chúng ta có thể quan sát ông ta, xem ông ta đi đâu, ông ta sẽ làm gì tiếp-không phải là ông ta có thể công khai về chuyện đó. Đó là cơ hội cuối cùng của chúng ta" với vẻ thông cảm ông kết thúc "Tôi lấy làm tiếc khi trở thành nguyên nhân cho việc bà sẽ bị bàn tán sau này, nhưng tôi cảm thấy bà phải được đánh giá trước khi bà thực sự lấy kẻ Scot giết người đó"

Ông ta lại cười khinh bỉ dùng từ "Scot" lần nữa, và đúng lúc nàng đang ở trong cơn hoảng loạn và khiếp sợ thì cái điều ngu xuẩn đó đã làm Elizabeth nổi cáu lên "Ông dừng ngay cái kiểu nói chữ "Scot" với vẻ miệt thị như thế đi", nàng thét lên " và Ian, Ngài Thornton có một nửa dòng máu Anh đấy" nàng dữ dội nói thêm

"Điều ấy để lại ông ta còn một nửa man rợ" Wordsworth đáp lại với vẻ miệt

thị ác ý. Giọng ông mềm hơn khi ông nhìn vào cô gái xinh đẹp, tím tái đang trừng mắt nhìn ông thách thức "Bà không thể biết được họ có thể trở thành loại người thế nào đâu, và thường là như thế. Em gái tôi lấy một kẻ trong số họ và tôi không biết phải tả cho bà thấy hắn ta làm cuộc sống của em gái tôi khốn khổ thế nào"
"Ian Thornton không phải là em rể của ông!" "Đúng, ông ta không phải là em rể tôi" Wordsworth ngắt lời "Ông ta là một người tạo nên sản nghiệp ban đầu từ việc đánh bạc và là người hơn một lần bị cho là kẻ lừa bịp! Cách đây 12 năm-việc mà mọi người đều biết- ông ta ăn được một chứng thư chứng nhận sở hữu một mỏ vàng nhỏ trong ván bạc với một tên thực dân khi ông ta ở cảng trong chuyến đi biển đầu tiên của ông ta. Mỏ ấy có vàng cát và người đào mỏ mà đã dành nửa cuộc đời ông ta làm việc ở đấy đã buộc tội Thornton ở thuộc địa. Ông ta thề rằng chồng tương lai của bà đã lừa bịp và bà có biết điều gì xảy ra không?"
Elizabeth lắc đầu."Cái người một nửa Scot của bà đã giết ông ấy trong máu lạnh. Bà có hiểu không? Cái người ấy đã giết ông ta. Và cho bà biết là ai cũng biết đến chuyện ấy"
Elizabeth bắt đầu run dữ dội khiến toàn thân nàng rung lên.
"Họ đấu súng và cái tên man rợ ấy đã giết ông ta" Cái chữ "đấu súng" rơi xuống giác quan đang rã rời của Elizabeth như một liều gây mê làm nàng chết lặng. Một cuộc đấu súng không hẳn là hành động giết người… không hẳn như vậy. "Cuộc đấu súng đó có-có công bằng không?"
Wordsworth nhún vai "tin đồn thì nó công bằng nhưng dù sao đó cũng chỉ là tin đồn mà thôi"
Elizabeth ngay lập tức đứng dậy nhưng lời buộc tội giận dữ trong ánh mắt nàng không thể che dấu nỗi nghi ngờ của bản thân. "Ông gạt bỏ tin đồn khi nó bênh vực cho chàng và nhưng khi tin đồn buộc tội chàng thì ông lại tin hoàn toàn vào nó, và ông mong tôi cũng nghĩ như ông sao'
"Xin quý bà" Ông nói vẻ thực sự tuyệt vọng "Tôi chỉ đang cố gắng chỉ cho bà thấy tiến hành lễ cưới bây giờ là hành động dại dộtk. Bà đừng làm vậy. Tôi cầu xin bà. Bà phải chờ đã."
"Tôi sẽ là người quyết định chuyện đó" Nàng nói, dấu nỗi hoảng sợ bằng sự nổi giận ngút ngàn.

Như cõi thiên đường

Chương 46

-Tôi sẽ là người quyết định điều đó.
Elizabeth nói, cố giấu nỗi sợ hãi phía sau sự giận dữ kiêu hãnh của mình.
Hàm ông Words căng ra với sự thất vọng , cuối cùng ông ta n ói:
- Nếu bà đủ ngu ngốc để kết hôn vối người đàn ông này trong ngày hôm nay, về sau t ôi chỉ xin bà đừng nên nói với anh ta về những gì tôi đã tìm được, nhưng vẫn tiếp tục bằng bất cứ cách gì, bà sẽ phải tránh nói về Robert Cameron. Nếu bà không làm như vậy,
Ông ta nói tiếp với một giọng khủng khiếp:
- Bà đang đặt cuộc sống của anh bà vào một hoàn cảnh nguy hiểm, nếu khi đó anh bà vẫn còn sống.
Elizabeth đang cố gắng rất khó khăn để tập trung và không phải đổ sụp xuống , đến nỗi nàng đã ấn sâu những móng tay vào lòng bàn tay của mình.
- Ông đang nói về cái gì thế?- nàng hỏi gặng trong tiếng kêu chán nản.
- Ông không có cảm xúc. Tôi phải hỏi Ian. Anh ta phải có cơ hội đễ phủ nhận sự vu khống này, để giải thích và để…
Tất cả những điều đó làm cho ông Words, thậm chí phải túm lấy hai vai của Elizabeth với sự hoảng hốt.
- Hãy nghe tôi này.
Ông ta quát lên:
- Nếu bà làm điều đó, bà có thể mang đến cái chết cho chính anh của bà.
Bối rối vì sự dữ dội của mình, ông ta buông tay xuống, nhưng giọng nói của ông vẫn cứ khăng khăng thuyết phục:
- Hãy cân nhắc lại những sự việc, nếu bà sẽ không thể nghĩ về bất cứ sự phỏng đoán nào.Chồng của bà vừa được chỉ định là người thừa kế một trong những tước vị quan trọng ở Châu Âu. Anh ta sẽ kết hôn với bà, một phụ nữ xinh đẹp, một nữ bá t ư ớc, ai sẽ tránh khỏi sự dính liú với anh ta cho đến khi cách đây vài tuần, bà có nghĩ là chỉ một lúc nữa thôi, anh ta sẽ gặp nguy hi ểm về tất cả , vì đã để cho tìm ra và mang anh bà tới đây , như một bằng chứng chống lại anh ta. Nếu anh bà không bị giết, nếu Thornton chỉ đ ể anh bà làm việc ở một trong những mỏ của anh ta, hoặc là bắt vào một trong những con tàu của Thornton , và bà lúc đó hãy bắt đầu chất vấn anh ta, Thornton sẽ có một ít cơ hội để quyết định phũ nhận những chứng cứ. Bà có nghe tôi nói không, Quý bà Cameron.?Bà hiểu chứ, phải không?.- Elizabeth gật đầu.
- Sau đó, tôi sẽ nói lời chào bà và lại tiếp tục cuộc tìm kiếm anh bà. - Ông ta ngập ngừng nơi cửa và quay nhìn trở lại người phụ nữ đang đứng giữa phòng, đâù cúi xuống bất động, gương mặt nàng nhợt nhạt như một bóng ma.
- Vì lợi ích của bà, đừng nên kết hôn với người đàn ông đó, ít nhất cho đến

khi chúng ta biết chắc chắn.
- Khi nào sẽ được như thế? - Nàng hỏi với một giọng vỡ tan. - Ai biết được điều đó? Có lẽ là , trong một tháng hoặc một năm. Hoặc sẽ không bao giờ.
Ông ta ngập ngừng, rồi hít vào một hơi dài chán nản.
- Nếu bà có bất cứ hành động gì, bất chấp cả sự minh mẫn của bà ,và kết hôn với Thornton. Sau đó vì lợi ích của anh bà, hãy giữ yên lặng.Ngay cả bản thân bà, cũng sẽ bị nguy hiểm nếu anh ta phạm tội, anh ta sẽ nghĩ rằng bà sắp phát hiện ra điều đó, và có thể vạch tội anh ta.
Khi ông ta đi khỏi, Elizabeth quay lại ngả người xuống sofa và khép mắt lại , cố gắng giữ cho những giọt nước mắt không trào ra.Trong tâm trí nàng như đang nghe giọng nói của Words. Nhưng bằng cảm nhận của trái tim, nàng đã thấy Ian tươi cười với nàng, tiếng nói của chàng to khoẻ và làm thoã sự khát khao: “Hãy yêu anh, Elizabeth.” Và sau đó, nàng lại thấy chàng khi chàng đương đầu với chú của nàng, cơ bắp co giật trên gò má , cơ thể chàng toát ra sự thịnh nộ. Nàng cũng nhớ lại lúc chàng ở trong nhà kính, khi Robert bất ngờ xen vào giữa họ và nói rằng Elizabeth đã hứa hôn; Ian lúc đó đã nhìn thẳng vào nàng bằng đôi mắt tổn thương.
Nhưng chàng đã không gây tổn hại cho Robert trong cuộc đọ súng tay đôi đó.Bất chấp sự phẫn nộ chính đáng của mình, chàng đã hành động với sự kiểm soát lạnh nhạt.Kìm nén một cách rúng động, Elizabeth gạt đi những giọt nước mắt , cảm giác mình là một người chẳng ra gì cả ,giống như những mảnh rời.
Nàng lại nhìn thấy gương mặt của chàng, một khuôn mặt nghiêm khắc thay đ ổi gần như hoàn toàn thành tính trẻ con chỉ do bởi một trong những cái cười lười nhác của chàng. Nàng thấy chàng với đôi mắt lạnh băng khi ở Scotland, nổi cơn giận dữ với chú của chàng… và cười với nàng vào cái ngày mà chàng đến Havenhurst.
Và tiếng nói của chàng, cứ nhắc đi nhắc lại trong trí , dẹp tan đi sự nghi ngờ của nàng, tiếng nói to khoẻ, ấm áp, đầy tính thuyết phục đó “ Hãy yêu anh, Elizabeth”.
Một cách chậm chạp, Elizabeth đứng lên và dẫu cho nàng vẫn còn tái nhợt như đã chết., nàng phải có quyết định của riêng mình. Nếu chàng không có tội, và nàng lúc này đã cho ngừng cái đám cưới, Ian sẽ bị xem như là một người làm trò cười; thậm chí nàng không thể có một lý do nào cho việc làm đó, chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng, Nàng sẽ mất chàng mãi mãi. Nhưng nếu như nàng kết hôn với chàng, nếu như nàng cứ làm theo bản năng của mình, nàng có thể sẽ không bao giờ biết chuyện gì đã xảy đến với Robert. Hoặc là Ian sẽ được minh oan. Hoặc giả là, nàng sẽ tìm ra điều đó, để rồi nàng kết hôn với một người tàn bạo- một kẻ giết người.
Alexanra đỡ Elizabeth lên , nhìn vào gương mặt trắng nhợt của nàng và đẩy

nhẹ nàng lên giường, Alex vòng đôi tay quanh người của Elizabeth.
-Chuyện gì thế, Elizabeth? Là tin xấu có phải không? Hãy nói với mìnhđi, mình xin bạn đấy . Elizabeth, bạn trông như chực đổ gục xuống.
Elizabeth muốn nói , và sẽ thổ lộ tất cả với Alex, nhưng nàng lại rất lo sợ, là Alex sẽ cố gắng ngăn không cho nàng tiếp tục lễ cưới. Quyết định đưa ra đã quá đủ khó khăn với nàng, bây giờ đám cưới đã được định, nàng không nghĩ là nàng còn có thể chịu lắng nghe thêm những sự tranh luận, để rồi nàng lại sẻ bắt đầu nao núng. Nàng nhất định phải tin vào Ian; và từ lúc này, nàng muốn sư yêu mến của Alex dành cho Ian phải càng nhiều hơn.
- Không có gì. - Nàng nói ngập ngừng - Ít ra là không, đơn giản là vì ông Words cần thêm thông tin về Robert và đó là một điều khó khăn cho mình khi phải nói với ông ta.
Trong khi Alex và người hầu gái phàn nàn về cái đuôi áo váy quá dài của nàng. Elizabeth- với dáng vẻ cô dâu , đứng đợi ở phía sau của nhà thờ trong sự lo sợ hồi hợp, tràn đầy những nghi ngờ, rồi nàng tự trấn an bản thân rằng , điều này không là gì cả, chỉ là sự bồn chồn lo lắng của nàng về đám cưới mà thôi.
Nàng nhìn qua những cái cửa, biết rằng trong cái nhà thờ lớn hoàn toàn chật ních người đó, không có một người họ hàng nào của nàng , thậm chí không có một người đàn ông độc thân bà con nào đến dẫn nàng đi. Ở phía trước nhà thờ, nàng thấy Jordan Townsende bước ra ngoài và thay vào chỗ của Jordan, đi theo sau là Ian , chàng có vóc người cao, ngăm đen và ý chí thì quá cứng rắn. Không một ai có thể khiến chàng kéo dài sự chờ đợi cho cuộc thương lượng của họ, nếu một khi Ian đã chọn sự phớt lờ, không quan tâm về nó. Thì thậm chí, những quan toà cũng sẽ không thể bắt buột được chàng làm điều đó.
- Elizabeth? -Công tước Stanhope nói một cách nhẹ nhàng, rồi đưa tay của ông cho nàng.- Đừng sợ cháu.
Ông nói êm ái, mỉm cười trước đôi mắt mở to, hoảng hốt của nàng:
- Tất cả sẽ qua đi trước khi cháu kịp hiểu về nó.
Cây đàn ống của nhà thờ tấu nhạc hoà với giai điệu của tiếng kèn, sau đó nó ngừng lại để chờ đợi, Elizabeth xuất hiện, đi trên lối giữa hai bên hàng ghế của nhà thờ. Hàng ngàn người dõi theo nàng, nàng tự hỏi có bao nhiêu người vẫn đang nhớ lại tai tiếng của nàng, "quan hệ trai gái bất chính" với Ian , và còn có bao nhiêu người khờ dại giống như thế chẳng mấy chốc sẽ đến.
Rất nhiều những gương mặt tử tế , dù cho nàng đã không suy xét thông báo trước.Quý bà, em gái của Công tước Stanhope , mỉm cười khi nàng đi ngang qua, một người em gái khác của Công tước, thì lại chậm chậm nhẹ vào mắt nàng. Roddy Carstairs trao cho nàng một cái nháy mắt táo bạo, và tiếng cười cuồng loạn cố nén đang nổi loạn trong nàng, nó hoà lẫn với sự lo sợ và bối

rối còn sót lại trong nàng. Ian đang cười với nàng, sự bộc lộ tình cảm của chàng cũng thật khó đoán. Chỉ có Cha Sở như đang trấn an khi chàng chờ đợi, quyển sách hôn nhân mở ra trên tay ông.

Chương 47

Công tước Stanhope nhấn mạnh rằng một bữa tiệc đám cưới hoành tráng và tiệc chiêu đãi lớn, cùng với sự tham dự của tất cả những người nổi bật trong tầng lớp thượng lưu là thứ đặt dấu chấm dứt những bàn tán về quá khứ của Ian và Elizabeth. Và kết quả là các lễ tiệc được tổ chức tại đây, Montmayne, chứ không phải ở Havenhurst, nơi thiếu không chỉ không gian để chứa một nghìn khách khứa mà còn thiếu chỗ để đồ đạc. Đứng bên ngoài hành lang phòng khiêu vũ, nơi đội quân trồng hoa của Ian biến thành một vòm hoa khổng lồ, kết thúc bởi vòm hoa nhỏ tượng trưng ở phía cuối xa, Elizabeth cố gắng với tất cả sợi dây cơ thể để phớt đi cái ký ức ám ảnh về cuộc viếng thăm của Wordsworth lúc sáng. Dù nàng có nỗ lực thế nào thì những lời của ông ta vẫn cứ treo lơ lửng quanh nàng như một màn phủ, tuy nhiên màn phủ đó không đủ dày để ngăn cản nàng tiến hành mọi việc như thể chúng vẫn bình thường.

Bây giờ nàng đối phó với nó theo cách duy nhất mà nàng có thể. Bất cứ lúc nào sự ảm đạm và nỗi sợ hãi ập tới là nàng lại tìm kiếm Ian. Sự xuất hiện của chàng, nàng phát hiện trong nhiều giờ kể từ lúc đám cưới, có thể dập tắt những nghi ngờ trong nàng và làm cho những lời buộc tội của Wordsworth dường như vô lý ngang bằng sự chắc chắn không thểnghi ngờ vào đâu của chúng vậy. Nếu như Ian không hiện diện bên cạnh, nàng thực hiện một cách khác nàng có thể -đó là nàng gắn cho mình một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt và giả vờ với chính bản thân nàng và tất cả mọi người khác là nàng là một cô dâu vô lo và hạnh phúc rạng ngời như nàng được giả định như thế. Nàng càng làm ra vẻ đấy thì nàng lại càng thực sự cảm thấy mình giống như vậy.

Khi Ian đi lấy cho nàng cốc sâm panh và bị mai phục bởi bạn bè, Elizabeth dâng tặng nụ cười của nàng cho những người khách đến dự đám cưới đi

ngang qua nàng trong một dòng dài bất tận để chúc nàng hạnh phúc, hay để khen ngợi những trang trí lộng lẫy hay bữa tối xa hoa mà họ được mời. Lúc này sự lạnh lẽo mà Elizabeth nghĩ là nàng cảm nhận lúc sáng ở nhà thờ dường như chỉ là một điều tưởng tượng lo lắng của nàng, và nàng nhận ra rằng mình đã đánh giá sai nhiều người trong số những người ở đây. Thực sự, họ đã không tán thành cách xử sự của nàng cách đây hai năm và sao họ có thể bây giờ?, phần lớn trong số họ dường như thực sự ước ao để cho quá khứ đó ngủ yên.

Cái sự thực mà họ háo hức giả vờ như những việc trong quá khứ chưa xảy ra khiến Elizabeth cười trong thâm tâm khi nàng nhìn những trang trí lộng lẫy lần nữa. Không ai ngoài nàng nhận ra rằng phòng khiêu vũ có những nét tương đồng đến mức gây sửng sốt với những khu vườn ở ngôi nhà thôn dã của Charise Dumont, và rằng cái chỗ ngồi mát dưới vòm cây ở mặt bên, cùng với lối vào có giàn leo, là một bản sao rõ nét của nơi mà nàng và Ian lần đầu tiên nhảy điệu van vào cái đêm xa xưa đó.

Ngang bên kia phòng, vị cha xứ đang đứng cùng Jakey Wiley, Lucinda và công tước Stanhope, và cha xứ nâng ly với nàng. Elizabeth mỉm cười và gật đầu lại. Jake Wiley theo dõi mối giao tiếp không lời và tươi cười với nhóm nhỏ những người đồng hành. "Cô dâu thanh tú phải không?" ông nói và không phải là lần đầu. Trong vòng nửa giờ qua, cả ba người đàn ông đã vui vẻ tự chúc mừng nhau về vai trò cá nhân của họ trong việc đưa đến đám cưới này và sự tiêu thụ rượu mạnh bắt đầu thể hiện rõ trong thái độ thích đàn đúm tăng dần của Duncan và Jake.
" Tất nhiên là thanh tú rồi" Duncan đồng ý . "Cô ấy sẽ trở thành một người vợ tuyệt vời", công tước nói. "Quý ông, chúng ta đã làm tốt công việc", ngài thêm vào, nâng ly chúc mừng một lần nữa với những người bạn của ngài.
"Vi anh, Duncan" công trước nói kèm theo cúi chào "anh đã làm cho Ian thấy ánh sáng".
"Chúc mừng anh, Edward," vị cha xứ nói với công tước, "vì đã thúc ép tầng lớp thượng lưu chấp nhận họ". Quay sang Jake, ông thêm vào "Chúc mừng anh, người bạn già, đã khăng khăng đòi đến làng vì các bà phục vụ và mang Attila già và cô Throckmorton-Jones đi cùng anh."
Ly chúc mừng đến muộn sau cùng gợi sự chú ý đến cô gái yên lặng đi kèm, người mà đang đứng cứng đơ bên cạnh, mặt cô không còn biểu hiện nào. "và chúc mừng cô, Throckmorton-Jones" Duncan nói cùng với cái cúi đầu sâu và điệu nghệ, " vì cô đã uống thứ thuốc phiện đó và nói cho tôi biết sự thật

về những gì Ian làm cách đây hai năm. mọi việc là như thế, và chỉ riêng cái đó thôi cũng đã đủ đặt tất cả mọi chuyện khác vào vòng quay, ý là nói như vậy thôi. Nhưng ở đây," Duncan nói, ông ngừng một chút khi vẫy một người hầu đang bê khay sâm panh, "cô chưa có ly nào, người đàn bà yêu quý của tôi, để chia sẻ ly rượu chúc mừng với chúng tôi."
"Tôi không uống rượu mạnh," Lucinda nói với Duncan. "Hơn nữa, người đàn ông tốt của tôi", ả thêm vào với biểu hiện khá hơn mà có thể xem như là một nụ cười mỉm hoặc cười điệu, "Và tôi cũng không uống nước thuốc phiện (laudanum)." Với lời tuyên bố choáng người đó, ả túm lấy cái váy xám không lấy làm cho vừa vặn của ả và bước đi để làm mất vui nhóm khác. Ả để lại sau lưng ba người đàn ông đang đứng chết lặng, há hốc miệng nhìn chằm chằm vào nhau và sau đấy bỗng dưng phá ra cười.
Elizabeth liếc nhìn Ian khi chàng đưa cốc champagne cho nàng. "Cảm ơn anh" nàng nói, mỉm cười với chàng và chỉ điệu bộ hướng về phía Duncan, ngài công tước và Jake, những người hiện tại đang làm náo động bởi sự vui vẻ ầm ĩ của họ. “Nhất định là họ có vẻ đang thích thú với bản thân” nàng nhận xét. Ian lơ đãng nhìn đám người đang cười đùa, rồi quay lại nhìn nàng. "Lúc em cười trông em đẹp mê hồn"
Elizabeth nghe tiếng khàn khàn trong giọng nói của chàng và nàng nhìn thấy ánh nhìn gần như mơ màng trong mắt chàng, và nàng đang tự hỏi không biết nguyên nhân do đâu, thì chàng dịu dàng nói, "chúng ta rút lui nhé?"
Lời đề nghị đó làm cho Elizabeth cho rằng biểu hiện của chàng do sự mệt mỏi mà ra. Nàng, chính bản thân nàng cũng đã trên mức sẵn sàng tìm kiếm sự yên bình trong phòng ngủ của nàng, nhưng vì nàng chưa bao giờ tham dự một tiệc chiêu đãi đám cưới nào trước đây nên nàng cho rằng quy trình phải giống như bất cứ các bữa tiệc hôi hè đàn đúm khác, có nghĩa là chủ tiệc và nữ chủ tiệc không thể rút lui cho đến khi người khách cuối cùng rời khỏi bữa tiệc hoặc đi ngủ.
Tối nay, tất cả mọi phòng ngủ dành cho khách sẽ được sử dụng, và ngày mai, một bữa ăn sáng đám cưới lớn đã được lên kế hoạch, tiếp theo đấy sẽ là một cuộc đi săn. "Em không buồn ngủ tí nào, chỉ là một chút mệt vì cười quá nhiều," nàng nói với chàng, dừng lại để cười với một vi khách nào đó vừa bắt gặp ánh mắt nàng và vẫy chào. Quay mặt lại Ian, nàng nhẹ nhàng đưa tay ra. "Thật là một ngày dài. Nếu anh muốn đi nghỉ thì em chắc chắn là mọi người sẽ hiểu."
"Anh dám chắc là họ sẽ hiểu," chàng nói cộc lốc, Elizabeth bối rối nhận ra là đôi mắt chàng bỗng nhiên phát ra ánh lấp lánh
"Em sẽ ở đây và đại diện cho anh" Elizabeth tình nguyện.
Ánh lấp lánh trong đôi mắt chàng lại càng sáng rỡ hơn. "Em không nghĩ là nếu anh rút lui nghỉ ngơi một mình có vẻ hơi kỳ cục sao?"

Elizabeth biết là nếu điều đó không chính xác là kỳ cục thì nó dường như có vẻ hơi bất lịch sự, nhưng rồi cảm nghĩ chợt đến, và nàng nói cam đoan một lần nữa, "Hãy để mọi việc cho em. Em sẽ lựa lời nói biện hộ cho anh nếu có ai đó hỏi."
Môi chàng co rúm lại. "Chỉ là một chút tò mò -Em định biện hộ cho anh thế nào?"
"Em sẽ nói là anh không được khoẻ. Phải là điều gì đó không quá thảm khốc nếu không chúng ta sẽ bị cho là nói dối khi anh xuất hiện khoẻ mạnh vào bữa sáng và cuộc săn sáng ngày mai." Nàng hơi do dự, nghĩ suy và nói quyết định "Em sẽ nói là anh bị đau đầu."
Mắt chàng mở rộng ra cùng với điệu cười. "Em thật là tốt khi tình nguyện giấu diếm cho anh, thưa quý bà của tôi, nhưng lời nói dối chi tiết như vậy sẽ khiến anh phải có cuộc đấu súng vào tháng tới mất, vì phải cố gắng chống lại những lời buộc tội vu khống mà nó sẽ gây ra cho cái tính cách.....à.....đàn ông của anh."
"Tại sao? Chẳng lẽ các quý ông không bị đau đầu ư?"
Không," chàng nói với điệu cười toe toét tinh nghịch "trong đêm tân hôn"
"Em không thể hiểu tại sao." "em không thể ư?"
"Không. Và" nàng nói thêm với giọng thì thầm giận dữ, "Em không hiểu tại sao mọi người lại trụ lại muộn thế này. Em chưa bao giờ đến dự một tiệc chiêu đãi đám cưới, nhưng mà có vẻ như thể mọi người phải bắt đầu tìm đến giường ngủ của họ rồi ấy."
"Elizabeth" chàng nói và cố gắng không cười to. "Tại tiệc chiêu đãi đám cưới thì khách không thể rời cho đến khi cô dâu và chú rể rut lui nghỉ ngơi. Nếu em nhìn về phía đằng kia em sẽ thấy các bà dì của anh đang gật gà trên ghế ngồi của họ đấy"
"Ồ" nàng kêu lên và ngay lập tức hối lỗi "Em không biết điều ấy. Tại sao anh không nói trước cho em biết?"
"Bởi vì," chàng nói, vừa nắm lấy khuỷa tay của nàng, đưa nàng rời khỏi phòng khiêu vũ, " Anh muốn em tận hưởng mọi phút giây trong buổi khiêu vũ của chúng ta, thậm chí nếu chúng ta phải chống đỡ tất cả vị khách lên bụi cây."
"Nói về bụi cây", nàng chọc ghẹo, khi dừng ở ban công và gửi cái nhìn thích thú lần cuối vào " vòm " những cây được trồng trong chậu điểm các bông hoa như lụa đã chiếm một phần tư chiều dài toàn bộ phòng khiêu vũ, "mọi người đang nói về việc vườn hoa và những vòm cây sẽ là chủ đề cho các tiệc khiêu vũ sắp tới. Em nghĩ là anh đã khởi động ‘một xu hướng thị hiếu mới rồi đấy."
"Giá như em nhìn được khuôn mặt của em nhỉ," chàng chọc ghẹo, dẫn nàng đi "lúc mà em nhận ra việc anh đã làm gì ấy."

"Có thể chúng ta là đôi duy nhất," nàng quay người lại, khuôn mặt nàng ngẩng lên hướng về khuôn mặt chàng trong sự thông đồng vui vẻ, "đã bắt đầu buổi khiêu vũ bằng điệu van ở mặt bên nhỉ." Khi dàn nhạc nổi lên bản waltz mở đầu, Ian đã dìu nàng vào " vòm " cây giả và họ đã bắt đầu buổi khiêu vũ từ đấy.
"Vậy em có phiền không?"
"Anh biết là em không phiền gì mà". Nàng quay trở lại, bước đi bên cạnh chàng lên cầu thang uốn cong.

Chàng dừng bên ngoài phòng ngủ của nàng, mở cửa cho nàng, và bắt đầu kéo nàng vào trong vòng tay chàng, sau đấy chàng phải kiềm chế bản thân khi thấy hai người hầu bước xuống đại sảnh với chồng khăn trải giường trên tay. "Sẽ có thời gian dành cho việc này sau" Chàng thì thầm. "Tất cả thời gian mà chúng mình muốn".

Chương 48

Hiện rõ trên khuôn mặt xương xẩu của Berta khi nàng hầu chải mái tóc dày của nàng, khi Elizabeth ngồi ở bàn gương trang điểm, mặc chiếc váy ngủ lụa ren màu kem mà Madame la Salle cứ khăng khăng là sẽ rất làm vừa lòng hầu tước trong đêm tân hôn của ngài.
Tuy nhiên, lúc này, Elizabth không lo lắng đến ngực của nàng lộ ra như thế nào trong cổ V sâu của áo lót, hay cái kiểu chân trái nàng lộ ra đến tận đầu gối bởi một đường xẻ quyến rũ của chiếc áo dài. Vì một điều nàng biết là bộ đồ chăn nệm sẽ che nàng; và một điều nữa là lần đầu tiên nàng ở một mình kể từ buổi sáng nay, nàng cảm thấy để bỏ qua những lời giày vò mà ông Wordsworth đã nói càng khó hơn nhiều.
Cố gắng nỗ lực để nghĩ đến việc khác, Elizabeth bồn chồn cựa quậy trên ghế và tập trung suy nghĩ về đêm tân hôn để thay thế. Nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đang gập lại trong lòng, nàng cúi đầu để Berta có thể chải bộ tóc dài của nàng tốt hơn, tâm trí của nàng suy nghĩ lại những lời giải thích của Lucinda về việc những đứa bé được thụ thai như thế nào. Vì Ian rất nhấn mạnh trong việc muốn có bé con, nên cơ hội rất lớn là chàng có thể mong bắt đầu ngay tối hôm nay; nếu như vậy, theo lời Lucinda, rõ ràng là họ sẽ phải ngủ chung giường.

Nàng hơi nhíu mày khi nhớ lại lời giải thích của Lucinda; lời giải thích ấy, theo suy nghĩ của Elizabeth, không có ý nghĩa gì cả.
Nàng không phải là không biết gì về cách mà các loài khác trên trái đất tạo giống nòi của chúng; mặt khác, nàng nhận thức rõ là con người có thể không hành động theo kiểu kinh khủng như vậy. Nhưng, một nu hôn trên giường từ chồng? Nếu mà như vậy, tại sao đôi lúc nàng nghe những chuyện scandal ngồi lê đôi mách về một quý bà đã có gia đình nào đó trong tầng lớp thượng lưu là đứa con của bà công khai là không phải con chồng bà? Rõ ràng có nhiều hơn một cách để tạo ra một đứa bé, nếu không thì những thông tin của Lucinda là sai.
Suy nghĩ đấy làm nàng nghĩ đến việc dàn xếp vụ ngủ chung. Phòng nàng ngay sát vách phòng của chàng, và nàng cũng không biết là nếu chàng có mong ước chia sẻ chung giường với nàng thì nó sẽ là chiếc giường này hay là chiếc giường của chàng. Như thể trả lời cho những câu hỏi không cất lên tiếng của nàng, cánh cửa nối liền với phòng của Ian bật mở, và Berta nhảy dựng lên trong sự hoảng sợ; sau đấy nàng hầu trừng mắt nhìn Ian, người mà cô và cũng như một vài người hầu khác của Elizabeth tiếp tục cảm thấy sợ hãi và có lỗi, và chạy gấp ra ngoài và đóng cánh sửa sau cô lại. Tuy nhiên, Elizabeth chỉ cảm thấy một chút lạ lùng trào dâng thoáng qua, và nàng hơi mỉm cười khi chàng tiến lại phía nàng với những bước đi dài, nhẹ nhàng mà bao giờ cũng mang cả hai vẻ chắc chắn cũng như buông lơi cùng lúc. Vẫn trong trang phục chiếc quần dài màu đen trang trọng, chàng đã cởi áo khoác, áo ghilê, cavát, và chiếc áo trắng có diềm bằng vải xếp nếp đã được nới cổ, để hiện ra cổ họng mạnh mẽ màu rám nắng của chàng. Nàng nghĩ, dù trong chiếc áo sơ mi tay trần hay trong bộ đồ trang trọng chàng đều mang vẻ nam tính khoẻ mạnh và tao nhã. Giữa cái suy nghĩ đó thì những lời buộc tội của Wordsworth nguy hiểm lướt qua tâm trí nàng, và Eliabeth xua đuổi những lời buộc tội ấy đi.
Nàng đứng dậy, ngượng ngùng trong chiếc áo dài hở hang, tiến một bước, sau đó dừng lại, bị lôi cuốn hay chặn lại bởi thứ ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt vàng khi chúng lướt qua thân thể nàng trong áo choàng hở hang. Cảm giác run run và dè chừng chợt đến không giải thích nổi, nàng vội vã quanh ngược về phía gương, lơ đãng đưa cánh tay ra vuốt mái tóc. Ian bước đến phía sau nàng, và dặt đôi tay chàng lên bờ vai của nàng. Trong gương, nàng nhìn chàng cúi đầu, cảm giác bờ môi ấm áp của chàng áp trên đường cong ở cổ, truyền đi cảm giác bị kích thích xuống cổ và đôi tay của nàng.
"Em đang run" chàng nói với giọng nhẹ nhàng nhất mà nàng từng được nghe.
"Em biết," nàng thú nhận với sự run rẩy hồi hộp trong giọng nói. "em không biết tại sao."

Môi chàng cong lên nở một nụ cười. "Em không biết ư?" chàng dịu dàng hỏi. Elizabeth lắc đầu, ước ao quay về phía chàng và cầu xin chàng kể cho nàng nghe chuyện gì đã xảy ra với Robert; lo sợ sẽ nghe câu trả lời của chàng, lo sợ sẽ phá huỷ buổi tối này vì những nghi ngờ- những nghi ngờ mà nàng biết là phải không có căn cứ. Lo sợ những gì chờ đợi nàng trên chiếc giường kia...
Không thể tách rời ánh mắt nàng khỏi ánh mắt chàng, Elizabeth nhìn bàn tay của chàng lướt ngang qua eo nàng từ phía sau, kéo nàng lại phía chàng cho đến khi nàng cảm thấy bờ ngực cứng rắn của chàng dựa vào lưng nàng, dấu vết đôi chân chàng in hằn lên đôi chân nàng. Chàng lại cúi đầu lần nữa, siết chặt cánh tay khi chàng chậm rãi hôn lên tai nàng, và bàn tay còn lại của chàng lướt qua cánh tay nàng, trượt vào phía dưới dải ruy băng ở bờ vai nàng, tay chàng tìm kiếm ngực nàng, những ngón tay mở rộng những mơn trớn vuốt ve chiếm hữu mãnh liệt.
Chậm rãi chàng quay người nàng lại trong cánh tay chàng, và sau đấy chàng lại tiếp tục hôn nàng lần nữa với sự nóng bỏng từ tốn, bàn tay chàng kéo nàng lại gần hơn nữa, và Elizabeth hôn trả lại, bất lực nắm bắt cảm giác kích thích nụ hôn của chàng luôn luôn gợi lên, đôi tay nàng trượt quanh cổ chàng để siết chặt chàng hơn...và cái giây phút đó, chàng bế nàng trên đôi tay mình, môi chàng vẫn gắn chặt môi nàng khi chàng đưa nàng đi qua cánh cửa vào căn phòng rộng lớn của chàng, nơi có chiếc giường lớn.
Bị cuốn trôi trong nụ hôn bão táp, Elizabeth cảm giác đôi chân nàng trượt xuống khỏi chàng khi chàng nhẹ nhàng hạ nàng xuống cho đến khi đôi chân nàng chạm nền. Nhưng khi những ngón tay chang nới lỏng dây ruy băng ở chỗ bờ vai chiếc áo dài của nàng, nàng liền giứt mình khỏi nụ hôn của chàng, bàn tay nàng tự động đưa lên giữ chặt bàn tay chàng. "Anh làm gì vậy? thì thầm run rẩy nàng hỏi. Ngón tay chàng dừng lại, và Ian nhìn Elizabeth với đôi mí mắt trĩu nặng.
Câu hỏi của nàng làm chàng ngạc nhiên, nhưng khi chàng nhìn vào đôi mắt màu xanh lá cây của nàng Ian thấy sự e sợ của nàng, và chàng hiểu điều gì đang gây nên sự lo sợ đó. "Thế em nghĩ là anh đang làm gì?" Cẩn thận chàng hỏi ngược lại.
nàng do dự, như thể nàng không sẵn sàng buộc tội chàng vì hành động không lời nói kia, và sau đấy nàng thừa nhận với giọng nói thì thầm lưỡng lự “Cởi quần áo của em"
"Và điều đó làm em ngạc nhiên?" "làm em ngạc nhiên? tất nhiên rồi. Tại sao không?" Elizabeth hỏi, và hơn bao giờ hết nàng nghi ngờ những gì Lucinda đã nói với nàng.
Trầm tĩnh chàng nới, "Vậy chính xác thì em biết điều gì sẽ xảy ra với người vợ và người chồng ở trên giường?

"Ý anh- anh là liên quan đến việc tạo ra đứa bé phải không?" Nàng hỏi, trích dẫn lại lời chàng nói với nàng vào cái ngày nàng đồng ý đính hôn với chàng. chàng mỉm cười với vẻ thích thú dịu dàng vì lời trích dẫn của nàng. "Anh cho là em có thể gọi nó như vậy- tạm thời bây giờ"
"Em chỉ biết những gì Lucinda nói với em." Chàng chờ đợi nghe lời giải thích, và Elizabeth lưỡng lự thêm vào, "Bà ấy nói là người chồng sẽ hôn vợ trên giường, và lần đầu tiên sẽ đau và đó là cách mọi việc xảy ra."
Ian lưỡng lự, bực tức với bản thân chàng vì đã không theo bản năng của mình và không hỏi nàng sâu hơn khi nàng dường như đã được thông báo đầy đủ và không có những lo ngại trong trắng nào về việc làm tình. Nhẹ nhàng đến mức có thể được, chàng nói, "Em là một cô gái trẻ và thông minh, tình yêu, không phải là một bà cô không chồng quá mức tẻ nhạt như bà đi kèm cũ của em. Bây giờ , liệu em có trung thực tin là những quy luật của tự nhiên hoàn toàn chỉ dành cho con người không?"
Ngón tay chàng lướt nhẹ bên dưới dải ruybong satin mà dùng để giữ chiếc áo choàng dài lung linh của nàng ở phía bờ vai, và chàng cởi chúng ra. Ian cảm giác sự run rẩy của nàng dưới bàn tay chàng, và chàng quàng tay quanh người nàng, chỉ làm nàng cứng hơn. "Anh hứa với em", chàng thì thầm, trong thâm tâm thì nguyền rủa Lucinda Throckmorton-Jones bị đày đến địa ngục, "là em sẽ thấy không gì ghê tởm về những gì xẩy ra giữa chúng ta ở trên giường." Nhận thấy là đối với nàng việc chờ đợi sẽ trở nên tồi tệ hơn thực tế xảy ra, chàng nghiêng người xuống, thổi tắt những ngọn nến ở bên giường, sau đấy cởi chiếc áo ngủ satin của nàng khởi vai. Nàng hơi ngần ngại trước sự vuốt ve của chàng, và chàng cảm nhận được những cảm xúc xáo trộn đang rối bời trong nàng. Siết chặt đôi bàn tay đang đặt trên vai nàng để ngăn nàng quay đi, chàng trầm tĩnh nói, "Nếu có một phút giây anh nghĩ tất cả những sắp xảy ra đối với em là một sự ngạc nhiên thì anh đã giải thích cho em cách đây vài tuần."
Có vẻ hơi kỳ cục nhưng nó mang một ý nghĩa lớn đối với Elizabeth khi nàng biết trong khi Lucinda và những người khác rõ ràng muốn tránh cho nàng biết sự thật thì Ian lại tin tưởng nàng. Nàng gật đầu một cách ngớ ngẩn và chờ đợi trong sự căng thẳng cứng nhắc khi Ian cởi chiếc áo dài của nàng và để nó trượt xuống mắt cá chân, sau đấy nàng vội vã trèo lên giường, dấu mình dưới chăn, cố gắng không hoảng sợ.
Đây không phải là cách mà Ian dự định cho đêm tân hôn, và khi chàng cởi quần áo dưới ánh sáng của ngọn nến duy nhất thắp sáng trong phòng chàng quyết định rằng ít nhất đêm tân hôn sẽ kết thúc như chàng đã dự tính. Elizabeth cảm thấy chiếc giường lún xuống dưới sức nặng của chàng và chỉ để dành cho toàn bộ cơ thể nàng một không gian nhỏ nhất có thể được. Chàng dịch chuyển về phía chàng, dựa người vào một khuỷa tay, tay chàng

vuốt ve gò má nàng.
Khi thấy chàng không nói lời nào, Elizabeth liền mở mắt, nhìn chăm chăm về phía trước, và trong trạng thái bối rối này, nằm khoả thân bên cạnh người đàn ông mà nàng chắc chắn biết cũng khoả thân, nàng là một mớ hỗn độn những cảm xúc rời rạc. Những lời cảnh báo của Wordsworth ngân lên ở một phần tâm trí nàng trong khi phần còn lại cảnh báo nàng là sự thiếu hiểu biết về cuộc sống hôn nhân của chính bản thân nàng không làm nàng tránh khỏi việc thực hiện chúng; nàng cũng cảm thấy bị lừa dối theo một cách nào đó. Nằm bên cạnh nàng, Ian đặt bàn tay lên cánh tay nàng, ngón tay cái vuốt ve dịu dàng lên cánh tay nàng khi nghe nhịp thở dồn dập của nàng. Nàng nuốt ra tiếng và nói "bây giờ em nhận thấy là anh mong chờ điều gì từ cuộc thương lượng đính hôn và những quyền lợi mà em ban cho anh lúc sáng. Chắc anh phải nghĩ em là một người phụ nữ không am hiểu, ngu dốt nhất còn sống mà không biết chuyên gì sẽ xảy ra-"
"Đừng nói vậy, em yêu!" chàng nói, và Elizabeth nghe sự khẩn trương trong giọng nói chàng; Nàng cảm thấy điều đó khi chàng cúi đầu và chiếm đoạt môi nàng bằng một nụ hôn mạnh mẽ nhất quyết và không dừng lại cho đến khi nhận được phản ứng lại của nàng. Chỉ lúc ấy chàng mới nói tiếp, giọng chàng nhỏ và mạnh mẽ "Việc này không liên quan gì đến những quyền lợi- không phải những đặc quyền em ban cho anh tại buổi đính hôn của chúng ta hay những đặc quyền sáng nay ở nhà thờ. Nếu chúng ta tổ chức đám cưới ở Scotland, chúng ta đã phải nói những lời thề cũ. Em có biết những lời nói nào, những lời hứa nào chúng ta sẽ phải nói nếu chúng ta ở đấy chứ không phải ở đây vào sáng nay không? Tay chàng trượt lên má nàng, khum má nàng lại như thể nó có thể làm mềm mại ảnh hưởng của giọng chàng, và khi Elizabeth nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cứng rắn đáng yêu của chàng dưới ngọn nến, sự bẽn lẽn nhút nhát và nối sợ hãi biếm mất. "Không", nàng thì thầm.
"Anh sẽ nói với em là" Chàng nói với nàng vẻ trầm tĩnh và không xấu hổ, "Cùng với cơ thể này, ta tôn sùng ngươi"
Chàng nói những lời bấy giờ, như một lời thề, và khi Elizabeth nhận ra, tính sâu sắc của lời thề làm mắt nàng ướt lệ. Quay mặt nàng trong tay chàng, nàng hôn lên lòng bàn tay chàng, phủ tay chàng bằng tay nàng, và một tiếng rên rỉ phát ra từ lồng ngực chàng. Đôi môi chàng tấn công môi nàng bằng một nụ hôn vừa dữ dội vừa mềm mại khi chàng tách rời đôi môi nàng để tạo điều kiện cho sự xâm nhập đòi hỏi của lưỡi. Đôi tay nàng vòng qua bờ vai rộng lớn của chàng, và chàng kéo nàng lại tựa vào toàn bộ chiều dài cơ thể chàng, ghì chặt nàng bằng bắp đùi rắn chắc khi lưỡi chàng bắt đầu đẩy sâu vào miệng nàng và rồi rút ra, chỉ đẩy vào lần nữa với nhịp điệu khêu gợi rõ ràng làm sự thèm muốn nổi rõ thành cơn trong Elizabeth khiến nàng nhấn

người gần hơn nữa.
Chàng lật người nàng nằm xuống, tay chàng lướt qua mơn trớn vuốt ve bầu ngực nàng, ôm sở hữu khuôn ngực đầy đặn, sau đấy trêu ghẹo mơn trớn đầu ti nàng cho đến khi nó dựng đứng kiêu hãnh trong lòng bàn tay chàng. Môi chàng rời khỏi môi nàng, và Elizabeth cảm nhận sự mất mát đau đớn được thay thế bởi sự giày vò ngọt ngào khi môi chàng trượt xuống cổ rồi ngực, ây yếm chúng một cách chậm rãi trong khoảnh khắc dường như vô tận trước khi môi chàng ngậm chặt đầu vú căng của nàng. Nàng rên rỉ khi chàng tăng cường áp lực, tay nàng làm rối tung tóc chàng, lưng nàng uốn cong trong sự đầu hàng bất lực, và trong lúc đó tay chàng lướt nhẹ vuốt ve âu yếm với vẻ tôn kính khéo léo khắp người nàng, tất cả những cử chỉ đó làm da nàng nóng bừng lên và làm nàng nhức nhối với những khao khát mơ hồ. Chàng hôn lên cái bụng phẳng lì của nàng, trượt đôi môi xuống thấp hơn nữa, lưỡi chàng đâm sâu vào rốn của nàng, một tiếng cười nhỏ thoát ra khỏi ngực chàng khi nàng thở hổn hển, và hơi nẩy người vì ngạc nhiên; rồi tay chàng trượt xuống sâu hơn nữa, uống cong ôm hông nàng, môi chàng âu yếm gần khu vực tam giác quăn xoắn của nàng, thong thả nắm lấy thời gian của chàng. Elizabeth sau đấy mới nhận ra là chàng đang làm gì và hoảng sợ, tay nàng co chặt lại. Chang hơi do dự, và nàng cảm nhận sự lưỡng lực của chàng dừng lại một lúc trước khi chàng bỏ qua cử chỉ của nàng và hôn nàng ở chỗ đấy nhưng nhanh hơn. Rồi chàng vươn người lên và bao phủ nàng, cuối cùng môi chàng ghì chặt môi nàng trong một nụ hôn kích thích dường như vô tận khi chàng kéo lưỡi nàng vào trong môi chàng và đôi bàn tay chàng vòng lấy người nàng. Nàng nghĩ là chàng sẽ chiếm nàng sau đấy nhưng nụ hôn cứ tiếp tục, căng phồng bởi những hứa hẹn tinh tế và sự ham muốn hoang dại. Xoay người về phía mình, chàng kéo theo nàng, bàn tay chàng trượt nhẹ lên sương xống nàng, giữ hông nàng ghì chặt vào hông chàng, bắt buộc nàng nhận thức sự ham muốn mãnh liệt của chàng. Và sau đó chàng giảm nhẹ áp lực lên môi nàng cho đến khi chàng chỉ chạm nhẹ đôi môi rời lên môi nàng. Cho đến lúc chàng nhấc đầu lên thì hơi thở của Elizabeth đã rời rạc, tay nàng nắm chặt lấy bờ vai chàng, và tim nàng đập rộn ràng như vật gì đó bị làm phát điên lên; lần nữa nàng lại chờ đợ trong sự trộn lẫn giữa hồi hộp và lo sợ. Ian cảm nhận được sự căng thẳng đang leo thang của nàng, và mặc dù chàng đã rất sẵn sàng cho một sự giải phóng, chàng hôn nhẹ lên trán nàng, "chưa đâu" chàng thì thầm. Với một sự nỗ lực thể chất, Elizabeth cố gắng mở mắt ra và nhìn chàng; những gì nàng thấy làm tim nàng đập dữ dội hơn. Dưới ánh nến toả sáng, gương mặt chàng trông cứng hơn và tối sầm lại vì ham muốn, và đôi mắt đang nhìn chằm vào nàng làm tăng cường thêm khuôn mặt đang rực lên mãnh liệt, và trong đôi mắt đó có sự dịu dàng nhiều như ham muốn. Sự kết hợp cả hai làm nàng nhức nhối sự ham muốn bất ngờ trào dâng muốn

làm cho chàng cảm nhận được những điều tuyệt đẹp mà chàng đang cho nàng, nhưng nàng không biết làm cách nào. Thay vì đó, nàng làm một điều mà nàng biết chắc chàng sẽ thích. Vuốt nhẹ những ngón tay lên quai hàm được cạo râu nhẵn của chàng, nàng nhìn chăm chú không một chút xấu hổ vào mắt chàng và nhức nhối thì thầm, "Em yêu anh"

Chương 49

Đôi mắt chàng tối sầm lại, thay vì lời nói chàng nắm lấy cổ tay nàng, kéo tay nàng kên ngực chàng. Elizabeth cảm thấy một chút thất vọng về sự im lặng của chàng- và rồi nàng nhận ra việc chàng đang làm. Chàng ghì tay nàng lên trái tim chàng để cho nàng cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt của nó và biết là chàng cũng đang bị kích thích dữ dội như nàng. Sự ngạc nhiên chứa đầy trong đôi mắt nàng, nàng nhìn chằm vào chàng, và sau đó, vì bỗng nhiên một sự thôi thúc muốn thực sự ngắm chàng trào dâng trong nàng, nàng hạ đôi mắt xuống nhìn bờ ngực rộng lớn cơ bắp được bao phủ một lớp mỏng những sợi lông đen của chàng. Dưới ánh sáng mờ nhạt, da chàng ánh lên màu đồng phủ dầu; bờ vai và cánh tay chàng lộ rõ những chùm cơ bắp rắn chắc. Chàng trông, Elizabeth nghĩ, đẹp lạ thường. Nàng di động những ngón tay, rồi có vẻ hơi lưỡng lự, không chắc liệu vuốt ve chàng có đúng đắn hay không, nàng nhướng đôi mắt như hỏi nhìn chàng.
Ian thấy sự không chắc chắn của nàng."Yes" Chàng khàn giọng thì thầm. Elizabeth nhận ra chàng khao khát được vuốt ve, và sự nhận thức ấy khiến mớ hỗn độn giữa niềm kiêu hãnh và sự thích thú trào dâng trong nàng khi nàng trượt nhẹ đôi bàn tay vuốt ve những cơ bắp rắn chắc của ngực chàng, xem chúng co giật phản ứng lại với nhịp điệu nồng nàn say đắm với những cái vuốt ve mềm mại như lông của nàng. Nàng nghĩ, chàng trông như mớ lụa satin, và nàng chạm nhẹ một nụ hôn gần cánh tay chàng, và rồi với sự táo bạo hơn, nàng hôn đầu vú chàng, lưỡi nàng liếm nhẹ nó, và cảm nhận sự hít hơi vào mạnh của chàng, cảm nhận được sự ghì chặt của bàn tay chàng trên lưng nàng khi nàng tiếp tục trượt tay xuống phía dưới. thực tế là nàng mải mê với niềm hạnh phúc là nàng đang làm chàng thích thú khi nàng hôn những nụ hôn chậm rãi lên ngực nàng đến nỗi phải mấy giây sao nàng mới nhận ra là tay chàng không còn vuốt ve khắp mông nàng nữa, thay vì đó nó đang ấn mạnh giữa đôi chân nàng.
Bất lực ngăn cản phản ứng mang tính bản năng, Elizabeth kẹp hai chân chặt

lại, ánh nhìn chằm chằm sợ hãi của nàng dội vào mắt chàng khi nỗi hoảng sợ vô danh ập đến trong nàng. "Đừng, em yêu," chàng khàn khàn thì thầm, ánh nhìn nóng bỏng của chàng chăm chăm vào mắt nàng khi những ngón tay chàng nghịch ngợm giữa những sợi lông xoắn của nàng, vuốt ve. "Đừng đóng lại với anh". Giấu khuôn mặt trong ngực chàng, Elizabeth run rẩy thở và ép buộc bản thân nàng nghe lời chàng, sau đấy nàng rên rỉ với niềm khoái lạc, không phải sự bẽ bàng hay nỗi đau đớn, khi sự vuốt ve tiếp tục và kích thích tăng cao, rồi nàng choàng tay chặt quanh người chàng khi cuối cùng ngón tay chàng trượt sâu vào nơi ấm áp và đang ẩm ướt của nàng. "Em yêu anh", nàng thì thầm mạnh mẽ trong cổ chàng, và vị ngọt ngào trong sự đáp trả của nàng hầu như khiến chàng tan ra.

Lật người nàng xuống, chàng bao phủ môi nàng bởi môi chàng và bắt đầu tăng lên nhịp đẩy sâu vào của ngón tay chàng. Khi hông nàng bắt đầu chuyển động theo bản năng dội ngược lại với tay chàng, chàng chuyển người chàng giữa chân nàng, vật cứng của chàng để ở đầu vào của nàng. Quá ham muốn được chìm ngập bản thân chàng trong nàng đông thời lo sợ sự đau đớn mà chàng sắp gây ra cho nàng, chàng nâng đôi hông thon của nàng lên để đón nhận chàng. "Anh sắp làm đau em, em yêu, vì không còn cách nào khác. Nếu như anh có thể chấp nhận nỗi đau thay cho em, anh sẵn sàng."

Nàng không quay mặt nàng khỏi chàng hay cố gắng giứt khỏi sự ôm ghì giam cầm của chàng, và những lời nói của nàng làm cổ họng Ian ngập tràn cảm xúc. "Anh có biết," nàng thì thầm với nụ cười ướt lệ, "Em đã chờ bao lâu để nghe anh gọi "em yêu" lần nữa không?"

"Bao lâu?" chàng hỏi giọng khàn khàn. Đặt tay quanh vai chàng, Elizabeth gắng mình cho bất cứ nỗi đau nào ập đến, vì biết rằng chàng cũng đang căng mình cho gì sắp xảy ra, nàng nói như thể nàng tự làm bình tĩnh mình."Hai năm em đã đợi và đ-"

Người nàng bỗng nhiên giật mạnh và một hơi thở hổn hển phát ra từ nàng, nhưng sự đau đớn biến mất nhanh như âm thanh, và chồng nàng đã sẵn sàng làm bớt đau hơn khi chìm ngập sâu lối vào chặt khít của nàng cho đến khi nàng bị ngập tràn bởi sự nóng hổi và sức mạnh của chàng, ghì chặt chàng vào nàng, bi trôi đi trong vẻ đẹp tuyệt đối của những cái vuốt ve chậm rãi và sâu lắng mà chàng đang bắt đầu tiến hành. Bị lôi cuốn bởi bản năng và tình yêu, Elizabeth tự nguyện đưa hông nàng cọ sát vào chàng và bắt đầu di chuyển theo những chuyển động của chàng, và khi làm như vậy, nàng đã không chủ tâm đẩy Ian đến sự ham muốn tột độ chưa từng có khi chàng đang cố kìm nén mình lại, quyết tâm đảm bảo sự đạt đỉnh của nàng xảy ra trước. Chàng bắt đầu tăng cường nhịp đẩy, xoáy tròn hông chàng và người đàn bà trẻ đẹp quyến rũ trong vòng tay chàng điều hòa với sự chuyển động của chàng, ghì chặt vật cứng đang đập của chàng trong sự ấm áp của nàng.

Elizabeth cảm thấy một cái gì đó hoang dại và ban sơ đang dần dần hình thành trong nàng, chạy đua trong các tĩnh mạch của nàng, làm chấn động mạnh xuyên qua cơ thể nàng. Đầu nàng chuyển động từng đợt trên gối khi nàng chờ đợi nó, tìm kiếm bất cứ thứ gì mà Ian đang cố gắng mang đến cho nàng khi chàng ấn chìm vào nàng không biết bao nhiêu lần và rồi nó nổ ra, khiến nàng thở hổn hển trong môi chàng và thét lên.
Vai và cánh tay chàng căng lên với căng thẳng của sự kìm nén lại, Ian ấn vào nàng những chuyển động ngắn và mạnh mẽ, hợp với những co giật đang làm nàng run lên và đang lôi kéo chàng. Khoảnh khắc chúng bắt đầu lắng xuống là lúc chàng ghì chặt tay xung quanh nàng và ấn vào toàn bộ chiều dài của nàng, chìm ngập chàng trong nàng, và giật mình khi tiếng rên rỉ chàng nghe thấy là của chính bản thân chàng. Cơ thể chàng co giật không biết bao nhiêu lần, và rồi chàng ghì chặt nàng vào chàng, thở những hơi thở sâu hổn hển vào má nàng, tim chàng nổi giận với những nhịp điệu điên cuồng với tim nàng, cuộc sống của chàng hòa nhập trong nàng.
Khi một chút sức mạnh của chàng trở lại, chàng di chuyển người xuống phía chàng, ôm nàng cùng với chàng, vẫn trong nàng. Mái tóc nàng phủ tràn ngực trần của chàng như một ngọn thác satin rối rắm, và rồi chàng nâng bàn tay rung rung lên để đẩy chúng khỏi gương mặt nàng, cảm thấy nhỏ bé và được ban phúc bởi sự ngọt ngào và sự sôi nổi nhiệt tình không vị kỷ của nàng.
Một vài phút sau Elizabeth cựa quậy trong cánh tay chàng, và chàng nâng cằm nàng lên để chàng có thể nhìn chằm vào đôi mắt của nàng " Anh đã bao giờ nói em rất đẹp chưa?"
Nàng định lắc đầu và rồi bỗng dưng nàng nhớ lại chàng đã từng nói nàng rất đẹp một lần trước đây, và sự gợi nhớ lại khiến những giọt nước mắt cảm động tràn ngập trong mắt nàng. "Anh đã nói điều đó với em,: nàng trả lời, lướt nhẹ những ngón tay lên bờ vai mượt của chàng vì dường như nàng không thể nào ngừng vuốt ve chàng. "Anh nói với em khi chúng ta đang cùng nhau ở-"
"Trong ngôi nhà tranh của người tiều phu," chàng kết thúc cho nàng khi chàng cũng nhớ lại dịp đó. Để trả lời lại nàng đã khiển trách lại chàng vì hành động như thể chàng cũng nghĩ là Charise Dumoont rất đẹp vậy, Ian nhớ lại, hối tiếc tất cả thời gian họ đã mất kể từ khi...những ngày và đêm nàng có thể trong vòng tay chàng như hiện tại. "Em có biết anh đã dành cả buổi chiều đó như thế nào kể từ khi em rời khỏi nhà tranh không?" Chàng êm ái hỏi. Khi nàng lắc đầu, chàng nói với điệu cười gượng "Anh đã dành nó chỉ để vui thú mường tượng đêm nay. Tất nhiên vào thời điểm ấy anh không biết là đêm nay lại xảy ra cách đấy mấy năm." Chang dừng lại để kéo chăn bao phủ lưng nàng để nàn khỏi bị lạnh, rồi chàng tiếp tục với giọng nói trầm lặng, "Anh đã muốn em kinh khủng vào cái ngày đấy đến nỗi anh thực sự

nhức nhối khi anh nhìn em cài lại chiếc áo em đang mặc. Mặc dù," chàng nói thêm, "cái tình trạng đặc biệt như vậy và bị gây ra bởi nguyên nhân đặc thù như thế, đã trở thành trạng thái thông thường của anh trong vòng bốn tuần sau, cho nên anh khá là quen thuộc với nó bây giờ. Anh tự hỏi liệu anh sẽ nhớ nó không," chàng trêu chọc.
"Ý anh là gì?" Elizabeth hỏi, nhận ra là chàng thực sự nghiêm túc ngoại trừ cái giọng nói nhẹ nhàng của chàng.
"Sự ham muốn tột cùng không được thỏa mãn," chàng giải thích, hôn nhẹ lên trán nàng, "mang đến bởi vì muốn em"
"Muốn em?" nàng thốt lên, bật người dậy về phía sau đột ngột đến mức gần như làm chàng lật nhào khi nàng dựa lên một khuỷu tay, lơ đãng kéo chăn cho ngực, "Có phải là điều này-cái chúng ta vừa làm không, ý em là-"
"Người Scot nghĩ đó là làm tình", chàng nhẹ nhàng ngắt lời nàng. "Không như hầu hết những người Anh," chàng nói thêm với sự khinh miệt rõ nét "những người thích ám chỉ nó như là thực hiện bổn phận hôn nhân"
"Vâng," Elizabeth nói lơ đãng, tâm trí nàng tập trung vào lời nhấn mạnh của chàng trước đấy về sự ham muốn nàng đến mức gây cho chàng nỗi đau thể xác "nhưng điều này có phải là ý anh ám chỉ những lần mà anh nói anh muốn em không?"
Đôi môi gợi cảm của chàng cười nửa miệng. "Đúng vậy". Ánh hồng điểm lên trên gò má mịn màng của nàng, và ngoại trừ nỗ lực của nàng để làm ra vẻ nghiêm trọng, ánh mắt nàng ánh lên nụ cười. "Và cái ngày mà mình thỏa thuận về đính hôn, và anh nói với em là em có một cái gì đó khiến anh ham muốn khinh khủng, và cái việc mà anh muốn làm với em.....là việc này ư...?"
"Trong số những việc khác nữa," chàng đồng ý, nhẹ nhàng vuốt ve khớp đốt ngón tay lên gò má ửng hồng của nàng.
"Nếu em biết tất cả những việc như thế này," nàng nói với điệu cười buồn bã, "em chắc chắn là em se phải đòi hỏi thêm các điều khoản."
Điều đó làm chàng giật mình-suy nghĩ là nàng có thể sẽ làm sự thương lượng trở nên khó khăn hơn nhiều nếu nàng nhận ra rõ ràng là khả năng và loại uy quyền mà nàng đang nắm giữ nhiều như thế nào. "Các điều khoản thêm nữa là gì" chàng hỏi, gương mặt chàng cẩn thận không biểu lộ cảm xúc.
Nàng gối má lên vai chàng, tay nàng vòng quanh chàng. "Đính hôn ngắn hơn" nàng thì thầm, "thời gian tìm hiểu ngắn hơn, và lễ cưới ngắn hơn."
Một sự trào dâng của niềm yêu thương và tự hào sâu sắc tràn ngập trong chàng vì sự ngọt ngào và thẳng thắn của nàng, và rồi chàng vòng cánh tay ghì chặt bảo vệ xung quanh nàng, mỉm cười với sự thỏa mãn vui sướng. Chàng đã nhận ra chỉ trong vài phút giây gặp nàng là nàng là người hiếm có; chàng đã biết trong vòng mấy giờ nàng là tất cả những gì mà chàng muốn.

Sôi nổi nhiệt tình và dịu dàng, thông minh, nhạy cảm và dí dỏm. Chàng yêu tất cả những đức tính của nàng, nhưng chàng đã không phát hiện ra một đức tính mà chàng rất khâm phục cho đến mãi tận sau này, và đó là sự can đảm của nàng. Chàng đã tự hào về sự can đảm đó đến nỗi đã để nàng đương đầu với những vận đen lặp đi lặp lại và những kẻ thù- thậm chí khi kẻ thù đấy là chàng. Nếu không có sự can đảm đó, chàng đã mất nàng từ lâu rồi; nàng sẽ có thể làm những việc mà hầu hết những người thuộc giới tình nàng đã làm, đó là tìm người đàn ông độc thân đầu tiên để họ có thể cam chịu và để người đàn ông đó thỏa hiệp với những hiểu lầm của cuộc sống. Elizabeth của chàng đã không làm như vậy; thay vì đó nàng đã cố gắng đương đầu với không chỉ chàng mà với những gánh nặng tài chính khủng khiếp mà nàng phải mang theo. Điều đó gợi nhớ chàng về tính tiết kiệm của nàng, và chàng bỗng dưng quyết đinh là-ít nhất trong một thời gian- tính tằn tiện của nàng là một trong những phẩm chất buồn cười đáng yêu nhất.
"Anh đang nghĩ gì vậy?" nàng hỏi. Chàng cúi cằm xuống đê chàng có thể nhìn nàng rõ hơn và đẩy nhẹ những lọn tóc vàng ra khỏi má nàng. "Anh đang nghĩ là anh phải khôn ngoan như thế nào để biết trong vòng vài phút gặp em anh đã biết là em rất tuyệt vời."
Nàng cười khúc khích, nghĩ rằng lời nói của chàng trêu cợt nịnh đầm.
"Những phẩm chất của em trở nên rõ ràng từ lúc nào?"
"Anh phải nói là" chàng trả lời thâm trầm "anh biết nó từ khi em có sự cảm thông với Galileo"
Nàng chờ đợi chàng nói điều gì đó về vẻ ngoài của nàng, không phải cuộc nói chuyện hay trí tuệ nàng. "Thật ư?" nàng hỏi với niềm vui thích không che dấu.
Chàng gật đầu, nhưng chàng quan sát phản ứng của nàng với sự tò mò. "Thế em nghĩ là anh sẽ nói thế nào?"
Bờ vai thon của nàng nhấc lên cái nhún mình xấu hổ. "Em nghĩ anh sẽ nói đó là khuôn mặt em khiến anh để ý đầu tiên. Mọi người thường có phản ứng kỳ lạ đặc biệt nhất với khuôn mặt của em," nàng giải thích với cái thở dài chán chường.
"Anh không thể tưởng tượng được tại sao lại như vậy," chàng nói, nhe răng cười với, theo ý kiến của chàng-theo ý kiến của bất kỳ ai khác-gương mặt đẹp khiến nhức nhối thuộc về người phụ nữ mà đang nằm dài trên ngực chàng trông như một nữ thần ngây thơ.
"em nghĩ đó chính là vì đôi mắt của em. Chúng có màu khá kỳ lạ." "Anh đang nhìn nó đây" chàng trêu ghẹo, rồi chàng nói vẻ nghiêm nghị hơn, "nhưng như nó xảy ra thì không phải là khuôn mặt em khiến anh cảm thấy bị mê hoặc quyến rũ khi chúng mình gặp nhau ở trong vườn, bởi vì," chàng nói thêm khi nàng nhìn có vẻ không bị thuyết phục, "anh không thể nhìn thấy

nó"
"Tất nhiên là anh có thể thấy. Em có thể nhìn thấy màu mắt anh đủ rõ, thậm chí cả khi màn đêm buông xuống." "Đúng vậy, bởi vì anh đứng gần ngọn đèn, trong khi em cứ khư khư đứng trong bóng tối. Anh có thể kể là em có khuôn mặt rất xinh, với tất cả các đặc điểm đáng yêu ở đúng chỗ, và anh có thể kể là tất cả những vốn nữ tính khác của em chắc chắn là cũng ở đúng chỗ, nhưng đó là tất cả những gì anh đã có thể thấy. Rồi sau đó cái đêm mà anh ngước mắt nhìn lên và thấy em bước xuống cầu thang. Anh đã quá ngạc nhiên, và anh phải nỗ lực lắm mới không làm rơi chiếc ly mà anh đang cầm."
Điệu cười hạnh phúc của nàng tràn ngập căn phòng và làm chàng nghĩ tới những điệu nhạc. "Elizabeth" chàng nói " Anh không phải là kẻ ngu ngốc đến nỗi anh để cho chỉ mỗi khuôn mặt xinh đẹp điều khiển anh đến sự điên cuồng hay hỏi em lấy anh, hay thậm chí đến sự ham muốn tình dục tột cùng."
Nàng thấy chàng đang nói rất nghiêm túc, và nàng điềm đạm hơn "cám ơn anh" nàng trầm tĩnh nói "Đó là lời khen đáng yêu nhất mà anh có thể dành cho em, quý ngài"
"Đừng gọi anh quý ngài -my lord" chàng nói nàng với sự hòa trộn giữa nhẹ nhàng và sự nghiêm nghị, "trừ khi em có ý đó. Anh ghét em gọi anh cái kiểu đấy nếu như nó đơn thuần liên quan đến tước hiệu của anh." Elizabeth rúc má nàng vào bờ ngực cứng rắn của nàng và trả lời thì thầm. "Như anh muốn. Quý ngài."
Ian không thể nào ngừng được. Chàng lật nàng xuống và ngấu nghiến nàng bằng đôi môi chàng, đòi hỏi nàng bởi bàn tay và sau đấy bằng cơ thể chàng.

"Anh đã làm em mệt chưa, em yêu?" Ian thì thầm vài tiếng đồng hồ sau đấy.
"Rồi đấy," nàng trả lời với điệu cười kiệt sức, má nàng nép mình vào vai chàng, tay nàng âu yếm vuốt ve khắp ngực chàng. "Nhưng em đang quá hạnh phúc để có thể chợp mắt một lát."
Ian cũng vậy, nhưng chàng cảm thấy buộc phải đề nghị nàng cố gắng ngủ.
"Em sẽ hối hận vào buổi sáng khi mình phải xuất hiện ăn sáng đấy," chàng nới với điệu cười nhăn nhở, ôm ấp nàng gần hơn nữa về phía chàng.
Chàng ngạc nhiên khi lời nói của chàng làm vầng trán mịn màng của nàng nhăn lại. Nàng nâng gương mặt lên nhìn chàng, mở miệng như thể định hỏi chàng một câu hỏi, rồi nàng thay đổi ý định và nhanh chóng quay mặt đi.
"Cái gì vậy?" chàng hỏi, giữ cằm nàng giữa ngón tay cái và ngón trỏ của chàng, nâng gương mặt nàng lên.
"Sáng ngày mai," nàng nói với một biểu hiện buồn cười hiện rõ trên khuôn mặt. "Khi chúng mình xuống dưới nhà....liệu mọi người có biết việc mình đã

làm tối nay không?"
Nàng nghĩ là chàng sẽ cố gắng lẩn tránh câu hỏi. "Biết chứ" chàng nói.
Nàng gật đầu, chấp nhận điều đó, và quay người trong vòng tay chàng.
"Cám ơn anh đã nói cho em biết sự thật" nàng nói với dấu hiệu của sự mãn nguyện và lòng biết ơn.
"Anh luôn nói thật với em" âm thầm chàng hứa, và nàng tin tưởng chàng.
Một điều xuất hiện trong suy nghĩ của Elizabeth là nàng có thể hỏi chàng vào lúc này, khi chàng đã đưa ra lời hứa đó, nếu chàng có liên quan gì đến việc biến mất của Robert. và cũng nhanh như suy nghĩ đó ập đến trong nàng, nàng đẩy lùi nó đi. Nàng sẽ không làm xấu cuộc sống hôn nhân của họ bởi việc nói ra những nghi ngờ không cơ sở và xấu xí mang đến bởi một người đàn ông rõ ràng có mối ác cảm với tất cả những người Scot.
Sáng đó, nàng đã thực hiện một quyết định tỉnh táo là tin tưởng chàng và kết hôn với chàng; bây giờ, nàng đã bị trói buộc bởi những lời thề hứa kính trọng chàng, và nàng tuyệt đối không có ý định đi ngược lại quyết định của bản thân nàng hay lời thề hứa mà nàng đã dành cho chàng lúc ở nhà thờ.
"Elizabeth?" "Mmmm?"
"Khi chúng ta đang ở chủ đề tính thật thà, anh có một điều thú nhận"
Trái tim nàng đóng sầm vào những chiếc xương sườn, và nàng bỗng trở nên cứng đơ. "Chuyện gì vậy anh?" căng thẳng nàng hỏi.
"Phòng bên cạnh mục đích là để dùng như phòng thay quần áo và phòng nghỉ ngơi. Anh không đồng ý phong tục của người Anh là chồng và vợ ngủ ở giường tách biệt nhau." Nàng trông vẻ hài lòng đến mức làm Ian nhe răng cười. "Anh rất vui khi biết là" chàng cười thầm, hôn trán nàng "chúng ta đồng ý chuyện đó".

Chương 50

Trong những tuần lễ nối tiếp sau đó, Elizabeth hài lòng phát hiện là nàng có thể hỏi Ian bất cứ câu hỏi nào liên quan đến bất cứ chủ đề nào và rằng chàng sẽ trả lời đầy đủ như nàng mong muốn. Không một lần chàng trả lời nàng với thái độ kẻ cả bề trên, hay tránh nàng bằng cách chỉ ra là một người phụ nữ, vấn đề đó hoàn toàn không liên quan đến-hay tồi tệ hơn- là câu trả lời vượt trên khả năng hiểu biết của bất cứ người phụ nữ nào. Elizabeth nhận thấy sự tôn trọng của chàng đối với sự thông thái của nàng quá ư là nịnh đầm- đặc biệt là sau hai phát hiện làm ngạc nhiên sửng sốt về chàng.

Phát hiện đầu tiên xảy ra ba ngày sau đám cưới của họ, lúc cả hai người dành buổi tối ở nhà, đọc sách.
Tôi đấy sau bữa ăn tối, Ian mang quyển sách chàng muốn đọc từ thư viện của họ- một tuyển tập nặng với tiêu đề khó hiểu- vào phòng khách. Elizabeth mang cuốn Kiêu Hãnh và Định Kiến (Pride and Prejudice) mà nàng đã muốn đọc từ lâu kể từ khi lần đầu tiên nghe đến sự náo động mà nó đã gây ra giữa những thành viên bảo thủ của tầng lớp quý tộc. sau khi đặt một nụ hôn lên trán nàng, Ian ngồi xuóng ghế có lưng cao bên cạnh ghế nàng. Vươn ngang chiếc bàn nhỏ đặt giữa họ tới bàn tay nàng, Ian xoắn những ngón tay của họ với nhau, và mở sách của chàng. Elizabeth nghĩ là nó thực sự rất ấm cúng khi ngồi, cuộn tròn trong ghế bên cạnh chàng, tay nàng trong tay chàng, với quyển sách trong lòng nàng, và nàng không phiền với sự bất tiện nho nhỏ khi lật những trang giấy bằng một tay.
Chẳng mấy chốc nàng mải mê với quyển sách của nàng đến nỗi phải đúng 30 phút sau nàng mới nhận ra Ian lật những trang sách nhanh đến mức độ nào. Từ góc mắt nàng, Elizabeth quan sát với vẻ thu hút bối rối khi ánh mắt chàng dường như lướt xuống trang sách, rồi mặt bên kia của trang giấy và rồi chàng chuyển sang trang tiếp theo. Trêu chọc nàng hỏi "Anh đang đọc quyển sách đấy, quý ngài, hay là anh chỉ giả vờ vì lợi ích của em?"
Chàng sắc nét nhìn lên, và Elizabeth thấy một biểu hiện kỳ lạ và hơi do dự thoáng qua khuôn mặt rám nắng của chàng. Như thể cẩn thận phát ngôn câu trả lời, chàng nói chậm rái "Anh có một- khả năng hơi lạ lùng-là đọc rất nhanh"
"Ồ", Elizabeth đáp lời, "Anh may mắn thế. Em chưa bao giờ nghe đến tài năng như vậy."
Một điệu cười làm say đắm lười nhác hiện lên trên khuôn mặt chàng, và chàng siết chặt bàn tay nàng. "Nó gần như không bất thường như mắt em" chàng nói.
Elizabeth nghĩ là nó phải hơn bất thường, nhưng nàng không hoàn toàn chắc chắn và nàng bỏ qua nó. Ngày tiếp theo, phát hiện đó hoàn toàn bị lu mờ đi bởi phát hiện kế tiếp. Trước sự khăng khăng của Ian, nàng trải những quyển sổ từ Havenhurt trên bàn làm việc của chàng để lướt qua những tài khoản của khu nhà ở, và khi buổi sáng trôi qua, hàng dài những con số nàng cộng và nhân bắt đầu mờ dần và đổi chỗ cho nhau trong tâm trí nàng- một phần nguyên do là, nàng nghĩ với nụ cười mệt mỏi, chồng nàng đã giữ nàng thức giấc hơn nửa thời gian ban đêm để làm tình với nàng. Nàng đã phải cộng những cột chi tiêu đến lần thứ ba, và cũng là lần thứ ba nàng đưa ra tổng số khác nhau. Nàng bực mình đến nỗi nàng không nhận ra Ian đã bước vào phòng, cho đến khi chàng vươn người ra từ phía sau nàng, đặt tay trên bàn vào hai bên của nàng. "Có vấn đề ?" chàng hỏi, hôn lên đỉnh đầu nàng.

"Vâng" nàng nói, nhìn đồng hồ và nhận ra là những cộng sự kinh doanh mà chàng đang đợi sẽ ở đây trong chốc lát. Khi nàng giải thích vấn đề vướng mắc của nàng cho chàng, nàng bắt đầu cất các giấy tờ vào trong những cuốn sổ, vội vàng thu gom mọi thứ và dọn dẹp bàn làm việc của chàng. "Trong vòng 45 phút vừa qua, em đã cộng bốn cột giống nhau, để em có thể chia số đó cho 18 người hầu, nhân số đó với 40 người hầu, số người mà chúng ta đang hiện có, nhân với bốn khu nhà ở. Một khi em biết con số đó, em có thể dự đoán được chi phí thực sự cho thức ăn và đồ dùng với số lượng nhân viên tăng lên. Em đã có ba câu trả lời khác nhau cho những cái cột khốn khổ đó, và em vẫn chưa đi đến tận cùng của công việc tính toán. Ngài mai em sẽ phải bắt đầu lại từ đầu lần nữa," nàng kết thúc với vẻ phát cáu, "và rất mất thời gian cho việc lấy tất cả mọi thứ này ra rồi thu xếp lại". Nàng vươn ra để đóng quyển sổ lại và nhét tính toán của nàng vào quyển sổ đó nhưng Ian dừng nàng lại.

"Những cột nào vậy?" chàng điềm tĩnh hỏi, ánh nhìn ngạc nhiên của chàng quan sát sự nổi giận thực sự trên khuôn mặt nàng.

"Những cái cột dài ở bên dưới phía tay trái. Chẳng có vấn đề gì đâu. Ngày mai em sẽ đánh vật với nó," nàng nói, nàng đẩy chếc ghế vào, làm rơi hai tờ giấy, và cúi xuống để nhặt nó lên. Phía trên nàng, Ian nói "364 bảng"

"Gì cơ anh!" nàng hỏi khi nàng đứng dậy, nắm chặt hai tờ giấy trong tay. Chàng viết xuống một mảnh giấy rời. "364 bảng". "Đừng coi nhẹ sự muốn biết những con số đấy của em" nàng cảnh báo chàng với nụ cười hơi bực tức. "Hơn nữa", nàng nói tiếp, vươn người về phía trước, hôn nhẹ một nụ hôn xin lỗi lên gò má chàng-yêu thích mùi hương nước hoa của chàng, "em thường thích công việc sổ sách. Hôm nay em hơi thiếu ngủ bời vì," nàng thì thầm, "chồng em đã giữ em thức nửa buổi tối."

"Elizabeth", chàng bắt đầu ngập ngừng, "Có một điều anh-". Rồi chàng lắc đầu và thay đổi ý định, và khi SHipley đang đứng sẵn ở cánh cửa thông báo sự đến nới của những cộng sự kinh doanh của chàng, Elizabeth không nghĩ hơn về nó.

Cho đến tận sáng hôm sau, thay vì dùng phòng làm việc của chàng lần nữa và phá vỡ lịch làm việc của chàng, nàng trải những quyển sổ và giấy rờ trên bàn ở thư viện. Với tâm trí thoải mái và sảng khoái, nàng đã có bước tiến nhanh, và trong vòng một giờ, nàng đã có câu trả lời mà nàng tìm kiếm hôm qua. Khi nàng không thể nhớ nó, nàng tìm kiếm trong đống giấy tờ của nàng về mảnh giấy rời mà chàn đã viết dự đoán của chàng và tìm thấy nó kẹt giữa những giấy của quyển sổ.

Với kết quả của bản thân nàng ở trên tay, nàng nhìn xuống tờ giấy chàng viết lên. Sự ngạc nhiên bắt đầu làm nàng chầm chầm đứng dậy. Tờ giấy có kết quả của Ian được nắm giữa trên tay kia của nàng: 364 bàng, Run run với

cmar xúc khó tả nàng nhìn chằm chằm vào câu trả lời mà chàng đã tính toán trong đầu, không phải trên tờ giấy, trong vòng vài giây chứ không phải bốn lăm phút.
Nàng vẫn đứng như thế trong vài khoảnh khắc sau khi Ian bước vào và mời nàng đi cưỡi ngựa cùng chàng. "Vãn đang tìm câu trả lời hả em yêu-sweetheart?" chàng hỏi với điệu cười nhe răng thông cảm, hiểu nhầm nguyên nhân cái nhìn chằm chằm cảnh giác của nàng.
"không, em đã tìm được câu trả lời của em,"nàng nói, giọng nàng không chủ ý buộc tội khi nàng đưa hai mảnh giấy về phía chàng. "Điều em muốn biết," nàng tiếp tục nói, không thể tách rời ánh mắt khỏi chàng, " là làm sao nó xuất hiện giống kết quả mà anh có trong vòng khoảnh khắc."
Nụ cười của chàng nhạt dần, và chàng nhét tay vào túi quần, lờ đi hai tờ giấy trên bàn tay đang đưa ra của nàng. Biểu hiện của chàng cẩn thận điềm tĩnh, chàng nói, "Kết quả đó hơi khó khăn hơn so với kết quả anh viết xuống cho em-"
"Nhưng anh có thể làm thế này-tính toán tất cả các con số trong suy nghĩ của anh ư? trong khoảnh khắc ư?"
Chàng gật đầu cụt lủn, và khi Elizabeth tiếp tục nhìn chàng cảnh giác, như thể chàng là môth sinh vật nào đó đến từ một nơi không rõ nguồn gốc, gương mặt chàng rắn lại. Bằng giọng nói lạnh lùng và sắc cạnh, chàng nói "Anh rất lấy làm cảm ơn nếu như em dừng việc nhìn anh chằm chằm như thể anh là một con người kỳ dị như thế."
Miệng Elizabeth há hốc ra trước giọng nói và lời nói của chàng. "em không"
"Có" chàng nói giọng không lay chuyển. "Em có. Đó chính là lý do tại sao anh không kể với em trước đây."
Với lời kết luận có thể hiểu được mà chàng đã đúc kết từ phản ứng của nàng, sự hối hận xấu hổ dâng lên trong nàng. Lấy lại sự điềm tĩnh của mình, nàng bước vòng qua chiếc bàn tiến lại về phía chàng. "Điều mà anh nhìn thấy trên khuôn mặt của em là sự ngạc nhiên và sự kinh ngac, bất kể nó có vẻ như thế nào."
"Điều cuối cùng anh muốn từ em là "sự kinh ngac"," chàng nói sít sao, và Elizabeth bất chợt nhận ra là trong khi chàng không thèm quan tâm đến bất cứ người nào khác nghĩ gì về chàng, phản ứng của nàng đối với tất cả việc này rõ ràng là cực kỳ quan trọng đối với chàng. Nhanh chóng kết luận là chàng rõ ràng có kinh nghiệm đối với phản ứng của người khác trước những gì chắc chắn được cho là thiên tài-và đồng thời cũng bị cho là "quái đản, kỳ cục"-nàng cắn môi, cố gắng quyết định nên nói gì. Khi không có suy nghĩ gì hiện lên trong tâm trí, nàng đơn giản để tình yêu dẫn lối và hành động không giả dối. Dựa người vào bàn, nàng gửi chàng nụ cười một bên, vui vẻ và nói "Em kết luận là anh có thể tính toán gần nhanh như anh đọc sách.

Phản ứng của chàng ngắn gọn và lạnh lùng. "không hẳn thế." "Em hiểu" nàng tiếp tục nhẹ nhàng. "Em đoán là có khoảng gần 10 nghìn cuốn sách trong thư viện của anh ở đây. Anh đã đọc hết chưa?"
"Chưa." Nàng gật đầu vẻ hiểu ý, nhưng đôi mắt nàng nhảy múa với điệu cười khâm phục khi nàng tiếp tục nói "Vậy, anh đã khá bận trong vài tuần qua-luôn luôn bên cạnh em. Không nghi ngờ là việc đó dã khiến anh hoàn thành nốt một hay hai nghìn cuốn sách." Gương mặt chàng dịu lại khi nàng hỏi vui vẻ. "Anh có kế hoạch đọc hết chúng không?"
Với sự thở phào nhẹ nhõm, nàng trông thấy nụ cười trả lời gắn trên môi chàng. "anh nghĩ là anh sẽ cố gắng tuần tới" chàng trả lời với vẻ nghiêm nghị giả tạo.
"một sự nỗ lực xứng đáng" nàng đồng ý. "em hy vọng anh sẽ không bắt đầu không có sự hiện diện của em. Em muốn quan sát"
Tiếng cười của Ian bị cắt ngắn khi chàng ôm ghì nàng vào cánh tay và chúi mặt chàng trong bộ tóc tỏa hương của nàng, tay chàng ghì chặt nàng vào chàng như thể chàng có thể hấp thụ sự ngọt ngào của nàng vào cơ thể chàng. "Anh có kỹ năng đặc biệt nào khác mà em phải biết không, quý ngài?" nàng thì thầm, ôm ghì chàng chặt như chàng đang ôm nàng.
Tiếng cười trong giọng nói của chàng bị thay thế bởi sự nghiêm nghị dịu dàng. "Anh khá giỏi." chàng thì thầm "trong việc yêu em."
Trong những tuần lễ tiếp theo, chàng đã chứng minh cho nàng trong hàng trăm cách. Trong số những việc khác, chàng không bao giờ phản đối thời gian mà nàng phải xa chàng ở Havenhurst. Đối với Elizabeth, người mà toàn bộ cuộc sống đã từng hiện diện ở Havenhurst quá khứ và tương lai, nó đến như một điều gì đó ngạc nhiên khi nhận thấy rất nhanh là nàng khá miễn cưỡng dành nhiều thời gian ở đây, giám sát những cải thiện được tiến hành. Để tránh việc dành nhiều thời gian hơn mức cần thiết, nàng bắt đầu đưa các bản vẽ của kiến trúc sư về nhà, cùng với những vấn đề vướng mắc nàng gặp phải, để nàng có thể hỏi ý kiến Ian. Bất kể chàng bận thế nào hay bất kể ai mà chàng đang ngồi cùng, chàng đều dành thời gian cho nàng. Chàng ngồi với nàng hàng giờ, giải thích bằng mọi cách có thể cho nàng theo cách từng bước một mà qua đó nàng nhận ra là bằng chứng cho sự kiên nhẫn không mệt mỏi của chàng đối với nàng, bởi vì ý nghĩ của Ian không suy luận theo lối các bước một. Cùng với tốc độ đáng kinh ngạc, suy nghĩ của chàng có thể đi thẳng từ điểm A đến điểm Z, từ vấn đề đến cách giải quyết, không cần thiết lê bước qua các bước trung gian.
Với ngoại lệ một số lần nàng phải ở Havenhurst, họ dành buổi tối với nhau trên giường chàng, và Elizabeth nhanh chóng khám phá ra là buổi đêm tân hôn của họ chỉ là một sự duyệt trước ngắn ngủi của vẻ đẹp hoang dã và sự lộng lẫy hoang sơ của việc làm tình của chàng. Có những lúc chàng kéo dài

như vô tận, nuông chiều các quan của nàng với tất cả cảm xúc sâu sắc, kéo dài sự giải phóng của họ, cho đến khi Elizabeth cầu xin chàng chấm dứt sự giày vò ngọt ngào; những đêm khác chàng đến với nàng bằng sự ham muốn và nhu cầu mãnh liệt và yêu nàng bởi sự thô bạo dịu dàng và sự chuẩn bị ít ỏi. Và khi Elizabeth có thể không bao giờ quyết định được cách nào nàng thích nhất. Nàng thú nhận điều đó với chàng vào một đêm, và rồi để nàng có thể quyết định tôt hơn, chàng đã làm tình với nàng một cách nhanh chóng rồi sau đấy giữ nàng thức hàng giờ với sự chăm sóc dịu dàng. Chàng dạy nàng hỏi, không xấu hổ, những gì nàng muốn và khi tính nhút nhát làm nàng do dự, chàng dạy nàng bằng ví dụ cũng vào đêm ấy. Đó là một bài học mà Elizabeth thấy quá ư xúc động khi nàng lắng nghe giọng nói khàn khàn của chàng trở nên đặc hơn bởi sự ham muốn khi chàng yêu cầu được vuốt ve và âu yếm theo những cách đặc biệt nào đó, và rồi khi nàng thực hiện, những cơ bắp mạnh mẽ của chàng nhảy lên dưới cái vuốt ve của nàng, và một tiếng rên rỉ phát ra từ lồng ngực chàng.

Đến cuối mùa hè, họ đi London, mặc dù thành phố vẫn còn một chút như bị bỏ rơi. Mùa lễ hội nhỏ (Little Season) vẫn chưa bắt đầu. Elizabeth đồng ý đi vì nàng nghĩ ở gần những người mà chàng đã đầu tư rất nhiều tiền vào những đầu cơ phức tạp sẽ thuận lợi hơn cho chàng, và cũng vì Alex sẽ ở đấy. Ian đi London vì chàng muốn Elizabeth hưởng thụ địa vị có uy thế trong xã hội mà nàng được đặt tước danh- và cũng bởi vì chàng thích thú việc khoe khoang nàng trong khung cảnh mà nàng phát sáng như những trang sức chàng phung phí cho nàng. Chàng biết là nàng xem chàng như một ân nhân thương yêu và cũng là một người thầy thông minh, nhưng về phần người thầy, Ian biết là nàng đã nhầm, vì Elizabeth cũng đang dạy chàng nhiều điều. Bằng ví dụ của chính bản thân mình, Elizabeth dạy chàng kiên nhẫn với người hầu; nàng dạy chàng biết thư giãn; và nàng dạy chàng biết sau việc làm tình, sự vui vẻ cười đùa chắc chắn cũng là một sự tiêu khiển thoải mái nhất của cuộc sống. Trong sự khẳng định khăng khăng của nàng, chàng thậm chí học cách nhìn khoan dung với những nhược điểm ngu xuẩn nhất của nhiều thành viên trong giới quý tộc.

Trong lần nỗ lực này, Elizabeth thành công đến nỗi chỉ trong vòng vài tuần, họ đã trở thành một cặp đôi khá yêu thích và được thỉnh cầu đến mọi kiểu sự kiện từ thiện và xã hội. Rất nhiều thư mời được gửi tới ngôi nhà ở đường Upper Brook và họ đã cùng nhau cười đùa suy nghĩ các lý do để tránh những thư mời đấy để Ian có thể làm việc vào ban ngày và Elizabeth có thể làm bận rộn thời gian của nàng với những việc khác thú vị hơn là những cuộc gọi xã hội.

Đối với Ian thì chẳng có vấn đề gì cả; chàng luôn bận rộn. Trong sự khẩn thiết của một vài người nhiều tuổi có vai vế ảnh hưởng nhất trong giới quý

tộc, bao gồm cả nữ Công Tước Quả Phụ Hawthorne (Dowager Duchess), Elizabeth giải quyết vấn đề của nàng bằng cách đồng ý tham gia trong một nỗ lực từ thiện nhằm xây dựng một bệnh viện rất cần thiết ở vùng ngoại ô London. Thật không may, Hội Đồng Kêu Gọi Quỹ Bệnh viện mà Elizabeth tham gia, dành phần lớn thời gian xoáy sâu vào những việc tầm thường chả đâu vào đâu và hiếm khi đưa ra được quyết định về một việc gì đó. Trong cơn thất vọng mệt mỏi, Elizabeth cuối cùng đã nhờ Ian bước vào phòng khách vào một ngày, trong khi hội đồng đang họp ở đáy và chia sẻ cho họ một số ý kiến chuyên môn. "Và" nàng cười cảnh báo chàng trong phòng đọc của chàng khi chàng đồng ý tham gia với họ, "bất kể họ có ca thán thế nào về tất cả những chi phí vô ích và nhỏ nhất- mà chắc chắn họ sẽ- anh hứa với em là anh sẽ không chỉ ra cho họ là anh có thể xây sáu bệnh viện với ít nỗ lực và thời gian hơn."
"Anh có thể làm thế ư?", chàng hỏi, cười nhăn nhở. "Chắc chắn rồi" nàng thở dài. "Giữa họ, họ phải có hơn nửa số tiền của Châu Âu, nhưng họ vẫn tranh cãi từng shilling phải bỏ ra như thể số tiền đó rút ra từ túi xách của họ và bị gửi vào nhà tù của những con nợ."
"Nếu như bọn họ làm tổn thương tính nhạy cảm tiết kiệm của em, chắc họ phải là nhóm hiếm có" Ian trêu chọc. Elizabeth gửi chàng một nụ cười xao lãng, nhưng khi họ tiến đến gần phòng khách, nơi mà hội đồng đang uốn trà bằng nhữn chiếc cốc trung quốc vô giá của Ian, nàng quay lại phía chàng và nói thêm vội vã. "Ồ, và anh đừng phàn nàn gì về chiếc mũ màu xanh của Lady Wiltshire."
"Tại sao không?" "Vì đó là mái tóc của cô ấy". "Anh sẽ không làm thế" chàng cam đoan, cười nhăn nhở với nàng.
"có, anh sẽ làm thế" nàng thì thầm, cố gắng nhăn mày và rồi thay vì đó cười khúc khích. "Nữ công tước quả phụ nói với em là tối qua anh đã khen con chó lông xù mà quý bà Shirlay ôm trong cánh tay."
"Quý bà, tôi sẽ tuân theo lời hướng dẫn đặc biệt của quý bà để đối xử tốt với bà già độc ác cay nghiệt lập dị đó. Mà tại sao anh không nên khen con chó của bà ta?"
"Vì nó là bao tay lông mới thuộc loại khá hiếm mà bà ta cực kỳ tự hào."
"Không có loại lông nào trông xơ xác như thế cả, Elizabeth"chàng trải lời với điệu cười nhăn nhở không thèm hối lỗi. "Bà ta đang đánh lừa em đấy." Chàng nghiêm túc nói thêm.
Elizabeth cố nuốt điệu cười điệu cười làm giật nảy mình và nói với cái nhìn cầu khẩn van xin. "Hứa với em là anh sẽ rất tử tế và kiên nhẫn với hội đồng."
"Anh hứa" chàng nói nghiêm trọng, nhưng khi nàng với tay cầm cánh cửa và mở cửa ra- khi nó quá muộn để rút lui và đóng nó lại-chàng vươn người lên

phía gần tai nàng và thì thầm "Em có biết là lạc đà là con động vật duy nhất được sáng tạo bởi một hội đồng, và đó là lí do tại sao nó lại hóa ra như kiểu nó bây giờ không?"
Nếu hội đồng ngạc nhiên khi thấy Hầu tước (marquess) Kensington dễ nổi giận và hay nói cụt lủn trước đây bước vào giữa bọn họ với nụ cười sung sướng xứng đáng một lễ sinh ở thánh đường thì họ chắc chắn không còn nghi ngờ gì bị gây sốc khi nhìn thấy đôi tay của vợ hầu tước giữ chặt khuôn mặt và đôi mắt nàng ánh ánh lên tươi cười.

Chương 51

Sự lo lắng của Elizabeth rằng Ian có thể xúc phạm đến họ, cố ý hay không, ngay lập tức bị nhường chỗ cho sự khâm phục sau đấy là sự thích thú không cưỡng nổi khi Ian ngồi gần 30 phút, lôi cuốn tất cả bọn họ bằng nụ cười lười biếng thỉnh thoảng hay bỗng xen vào những lời khen nịnh đầm, trong khi họ dành toàn bộ thời gian tranh cãi xem nên bán chocolate được tài trợ bởi Gunther s là 5 hay 6 pound một hộp. Bất chấp thái độ bề ngoài ôn hòa của Ian, Elizabeth bứt rứt chờ đợi chàng nói là chàng sẽ mua đống chocolate đáng nguyền rủa kia với giá 10 pound một hộp, nếu như việc đó có thể giúp họ tiến tới vấn đề tiếp theo, việc mà nàng biết chàng muốn nói chết đi được. Nhưng nàng không cần thiết phải lo lắng, vì chàng tiếp tục thể hiện một cách tích cực ra ngoài sự quan tâm thích thú. Bốn lần, hội đồng đã dừng lại để khẩn khoản lời khuyên của chàng. Bốn lần, chàng tươi cười đưa ra những phương án đề nghị tuyệt vời; bốn lần, họ bỏ qua lời đề nghị của chàng. Và cũng bốn lần, chàng dường như không một chút nào lấy làm phiền và thậm chí không thèm để ý.
Lưu tâm sẽ cảm ơn chàng hậu hĩnh vì sức chịu đựng vô bờ bến của chàng, Elizabeth tập trung sự chú ý tới các vị khách và cuộc thảo luận, cho đến khi nàng lơ đãng nhìn hướng của chàng, và hơi thở nàng dừng lại. Ngồi phía đối diện cuộc tụ họp với nàng, chàng bây giờ tựa lưng vào ghế, chân trái vắt qua đầu gối phải, và bất chấp sự để ý thể hiện rõ của chàng về chủ đề đang được thảo luận, ánh nhìn mí mắt trĩu nặng của chàng đang vờn khắp ngực nàng. Một khi nhìn thấy điệu cười dính trên môi chàng, Elizabeth nhận ra là chàng muốn nàng biết việc đó.
Chàng rõ ràng đã quyết định cả nàng và chàng đã tốn thời gian với ủy ban này và chàng đang thực hiện một trò chơi thích thú với mục đích làm xao

nhãng nàng hoặc làm bối rối nàng, và nàng không chắc mục đích nào trong số đấy. Elizabeth hít một hơi sâu, sẵn sàng đưa ra cái nhìn cảnh báo với chàng, và rồi ánh nhìn chàng nhấc lên chậm rãi từ bộ ngực căng phồng mềm mại của nàng, vờn lười nhác trên cổ họng của nàng, rồi dừng ở môi nàng và sau đấy được nhấc lên đôi mắt đang nhíu mày của nàng.
Cái nhìn liếc qua đang kìm nén của nàng không đưa lại kết quả gì ngoại trừ cái nhấc mày nhẹ nhàng thách thức của chàng và một nụ cười ham muốn rõ ràng.
Giọng quý bà Wiltshire nâng cao, và quý bà nói lần thứ hai. "Quý bà Thornton, bà nghĩ thế nào?"
Elizabeth vội chuyển ánh nhìn từ người chồng trêu chọc về phí quý bà Wiltshire. "Tôi-tôi đồng ý", nàng trả lời không biết một chút gì về việc nàng đang đồng ý. Năm phút tiếp theo, nàng kìm nén sự lôi kéo ánh nhìn vuốt ve âu yếm của Ian, cương quyết từ chối thậm chí liếc mắt về phía chàng, nhưng khi hội đồng bàn lại về vấn đề chocolate, nàng cướp một cái nhìn về phía chàng. Giây phút nàng nhìn chàng, chàng đánh bắt ánh nhìn của nàng, giữ chặt nó, trong khi chàng, với vẻ bề ngoài thể hiện của một người đàn ông chìm trong sự trầm ngâm suy nghĩ về những vấn đề có vẻ quan trọng, lơ đãng chà ngón tay trỏ lên miệng chàng, cùi chỏ chống lên tay dựa của ghế. Cơ thể Elizabeth phản ứng lại với sự âu yếm mà chàng dành cho nàng như thể môi chàng đang thực sự chạm môi nàng và nàng hít vào những hơi thở dài đều đặn khi chàng chủ ý trượt đôi mắt của chàng lên ngực nàng lần nữa. Chàng biết đích xác cái nhìn của chàng đang làm gì với nàng, và Elizabeth hết sức phát cáu với sự bất lực của nàng trong việc lờ đi tác động của cái nhìn đó.
Hội đồng kết thúc theo kế hoạch 30 phút sau đó giữa những lời nhắc về cuộc họp tiếp theo sẽ diễn ra ở nhà quý bà Wiltshire. Trước khi cánh của đóng lại phía sau họ, Elizabeth lượn quanh người chồng có vẻ không hối lỗi đang nhăn nhở cười của nàng trong phòng khách. "Anh quá đáng!" (you wretch!) nàng kêu lên. "Sao anh có thể" nàng gặng hỏi, nhưng giữa sự phản đối đầy tức tối của nàng, Ian đưa tay vào mái tóc của nàng, nâng khuôn mặt nàng lên và ngăn lời nói của nàng bởi nụ hôn ngấu nghiến.
"Em chưa tha thứ cho anh," nàng cảnh báo chàng trên giường một tiếng sau đó, má nàng tựa vào ngực chàng. điệu cười, sâu và dài, ầm ầm dưới tai nàng. "Chưa ư?" "Chắc chắn chưa. em sẽ đáp lại nếu như đó là điều cuối cùng em làm." "Anh nghĩ là rồi", chàng khàn khàn, chủ tâm hiểu nhầm ý nàng.
Sau đấy không lâu, họ quay trở về Montmayne để dành thời gian tháng 9 ở miền quê, nơi mà mát dịu hơn. Đối với Ian, cuộc sống với Elizabeth là tất cả những gì chàng đã từng hy vọng, và còn hơn thế nữa. Nó hoàn hảo đến nỗi chàng phải đè bẹp nỗi sợ khó chịu rằng mọi việc sẽ không diễn ra như thế

này nữa- nỗi sợ hãi mà chàng đang cố thuyết phục bản thân mình đó chỉ là sự mê tín bởi sự thật là cách đây hai năm số phận đã đẩy nàng ra khỏi chàng. Nhưng trong tim chàng, chàng biết nó còn hơn thế nữa. Những thám tử của chàng vẫn chưa thể tìm ra dấu vết anh trai Elizabeth, và chàng sống trong nỗi lo hằng ngày rằng những người của nàng sẽ thành công trong khi những người của chàng thì không. Và do vậy chàng chờ đợi để phơi bày phạm vi tội lỗi của chàng đối với nàng và anh trai nàng, biết rằng chàng sẽ phải cầu xin sự tha thứ của nàng, và rằng- việc lấy nàng mà không kể cho nàng những việc chàng thực sự biết-làm chàng cảm thấy tội lỗi nhân lên so với việc chàng chính là người bắt cóc anh trai nàng.

Trong một phần lý trí của chàng, chàng biết rằng việc quẳng Robert lên tàu Arianna, chàng đã miễn cho cái tên ngốc trẻ tuổi nóng nảy thoát khỏi số phận tệ hơn nhiều trong tay những nhà chức trách. Nhưng bây giờ, không biết số phận thế nào thực sự rơi xuống hắn ta, chàng không thể chắc chắn là Elizabeth sẽ nhìn nhận hành động của chàng theo lối ánh sáng đó. Bản thân chàng đã không thể nhìn nhận sự việc theo ánh sáng đó nữa, bởi vì chàng biết được điều mà chàng không biết được trong thời gian qua. Chàng đã biết là bố mẹ nàng đã qua đời lâu sau đấy và rằng Robert là vật chắn duy nhất của nàng với ông chú nàng.

Sợ hãi, thứ cảm xúc mà chàng ghét hơn tất cả, tăng lên cùng với tình yêu của chàng dành cho Elixabeth đến mức chàng thực sự bắt đầu ước ai đó phát hiện ra điều gì đó, để chàng có thể thú nhận với nàng bất cứ lỗi lầm nào mà chàng cảm thấy có lỗi và rồi để được tha thứ hoặc bị tống ra khỏi cuộc sống của nàng. Lối suy nghĩ đó, chàng biết là mình vô lý, nhưng chàng không thể kìm được. Chàng đã tìm thấy thứ mà chàng trân quý vượt qua mọi giới hạn; chàng đã tìm thấy Elizabeth, và tình yêu dành cho nàng làm chàng tổn thương hơn kể từ khi cái chết của gia đình chàng. Nỗi lo sợ mất nàng ám ảnh chàng cho đến khi chàng bắt đầu tự hỏi chàng phải chịu đựng sự giày vò của sự không chắc chắn này trong bao lâu nữa.

Hạnh phúc vì không biết được tất cả những điều đó, Elizabeth tiếp tục yêu chàng không kìm nén hay tính toán, và khi nàng chắc chắn hơn về tình yêu của chàng, nàng trở nên tự tin hơn và say mê chàng hơn. Vào những lúc nàng thấy biểu hiện của chàng có vẻ khắc nghiệt không giải thích nổi, nàng trêu chọc hoặc hôn chàng, và nếu như những hành động ấy thnất bại, nàng tặng chàng những món quà nhỏ-một bó hoa từ những khu vườn ở Havenhurst, một bông hồng nàng gắn vào tai chàng, hay để trên gối chàng.

"Liệu em có phải cầu đến việc mua một loại trang sức để làm anh cười không, quý ngài của em?" nàng trêu đùa vào một ngày ba tháng sau đám cưới của họ. "theo em biết thì đó là một cách nói cường điệu khi một người tình bắt đầu hành động xao nhãng."

Elixabeth ngạc nhiên khi lời nói của nàng khiến chàng vồ lấy nàng trong vòng tay với cái ôm nghẹt thở. "Anh chưa hết quan tâm đến em, nếu đó là điều mà em đang đề nghị," chàng nói với nàng.
Elizabeth tựa tay lưng vào cánh tay chàng, ngạc nhiên bởi lời tuyên bố không lý do xác đáng của chàng, và tiếp tục trêu ghẹo. "anh khá chắc chắn chứ?"
"Tuyệt đối"
"Anh không nói dối phải không?" nàng hỏi với giọng điệu giả vờ nghiêm trọng.
"Anh không bao giờ dối em," Ian nói nghiêm nghị, nhưng rồi chàng nhận ra rằng việc đang che dấu nàng sự thật mà hậu quả là chàng đang lừa dối nàng, trở nên chỉ kém hơn việc hoàn toàn lừa dối một chút.
Elizabeth biết có điều gì đó đang làm chàng phiền lòng, và khi thời gian trôi qua, nó làm phiền chàng với tần suất tăng hơn, nhưng chưa bao giờ nàng mơ tưởng nàng thậm chí là nguyên nhân sâu xa của những lúc im lặng hay những mối ưu tư của chàng. Nàng cũng thường nghĩ đến Robert, nhưng không lúc nào kể từ ngày kết hôn của nàng, nàng cho phép mình nghĩ đến lời buộc tội của ông Wordsworth. Lý do trước hết là nàng không thể chịu đựng được nó; lý do thứ hai là nàng không chút nào tin là có một xác suất rất nhỏ ông ta có thể đúng.
"Ngày mai em phải đi Havenhurst" nàng hơi do dự nói khi Ian cuối cùng để nàng đi. "Những người thợ nề bắt đầu làm với ngôi nhà và cây cầu, và công việc tưới tiêu đã bắt đầu tiến hành. Nếu em dành một buổi tối ở đó, em có lẽ sẽ không phải quay lại đấy ít nhất hai tuần."
"anh sẽ nhớ em," chàng trầm lặng nói, nhưng không có một biểu hiện phật ý trong giọng nói của chàng, hay chàng cũng không cố gắng thuyết phục nàng trì hoãn chuyến đi. Chàng đang giữ đúng lời thương lượng của chàng mà Elizabeth đặc biệt khâm phục ở chàng.
"Không", nàng thì thầm, hôn lên mép môi chàng, "không bằng em sẽ nhớ anh."

Chương 52

Tâm trí nàng tập trung vào bản chuẩn bị mà nàng đang đọc, Elizabeth bước chậm rãi trên con đường từ những nhà kho của Havenhurst đến tòa nhà chính.

Hàng rào cao về phía bên phải nàng đã che chắn những ngôi nhà phục vụ khỏi tầm nhìn của nhà chính nơi những người thợ nề đang làm việc. Một tiếng bước chân dội lên phía sau nàng, và trước khi nàng có thể quay người lại hay phản ứng lại, nàng bị tóm lấy ở eo và bị kéo về phía sau, một bàn tay đàn ông che lấy miệng nàng, ngăn cản tiếng thét sợ hãi hoảng loạn của nàng. "Suỵt, nín đi, Elizabeth, anh đây" một giọng nói quen thuộc vang lên khẩn cấp. "Đừng hét được không?"
Elizabeth gật đầu, bàn tay nới lỏng ra, và nàng xoay người lại trong vòng tay chờ đợi của Robert. "Anh đã ở đâu vậy?" nàng hỏi, trong lúc cười và khóc và ôm chặt chàng. "Tại sao anh bỏ đi mà không nói với em một tiếng là anh đi đâu? Em có thể giết anh vì đã làm em lo lắng quá-"
Đôi tay chàng ghì chặt vai nàng, lôi nàng đi, và có một biểu hiện khẩn cấp trên khuôn mặt hốc hác của chàng. "Không có thời gian cho những lời giải thích. Gặp anh lùm cây vào lúc choạng vạng tối, và vì chúa đừng nói với ai là em đã gặp anh."
"Thậm chí cả Bentner-" "Không ai cả! Anh phải rời khỏi đây trước khi một trong những người hầu nhìn thấy anh. Anh sẽ ở lùm cây gần cây cherry yêu thích của em vào lúc choạng tối."
Chàng rời nàng ở đấy, di chuyển lén lút khỏi con đường và biến mất trong lùm cây cạnh nó trước khi nhìn nhanh về hai hướng để đảm bảo chàng không bị ai nhìn thấy.
Elizabeth cảm giác như nàng đang tưởng tượng toàn bộ cuộc chạm trán ngắn ngủi kia. Cảm giác không chân thực vẫn đọng lại trong nàng khi nàng bước vào phòng khách, nhìn hoàng hôn buông xuống với sự chậm chạp khó chịu, trong khi nàng đang cố suy nghĩ tại sao Robert lại sẽ sợ hãi nếu bị nhìn thấy bởi người quản gia già trung thành của họ. Rõ ràng là chàng đang gặp vấn đề rắc rối nào đó, có lẽ với những người có thẩm quyền. Nếu như vậy, nàng sẽ nhờ sụ giúp đỡ và những lời khuyên của Ian. Robert là anh trai nàng, và nàng yêu chàng bất kể những lỗi lầm của chàng; Ian sẽ hiểu điều đó. Khi đó, hai người đàn ông sẽ tiến tới đối xử với nhau như họ hàng vì lợi ích của nàng. Nàng lén đi ra khỏi nhà, cảm giác như kẻ trộm.
Robert đang ngồi dựa lưng vào cây cherry cũ, rầu rĩ ngắm đôi ủng bị trầy xước của chàng khi Elizabeth nhìn thấy chàng, và chàng liền nhanh nhẹn đứng dậy. "Em không ngẫu nhiên mang thức ăn đến phải không?"
Nàng đã đúng, nàng đã nhận ra là chàng trông gần chết đói. "Có, nhưng chỉ một ít bánh mỳ và cheese," nàng giải thích, lấy chúng ra từ phía sau váy của nàng. "Em không nghĩ được cách nào để đưa nhiều đồ ăn ra hơn mà không làm người khác tự hỏi em đang cho ai ăn ngoài lùm cây này, Robert," nàng hét lên, khong bị xao nhãng bởi thứ nhu cầu thông thường như thức ăn nữa, "anh đã ở đâu vậy, tại sao anh lại rời em như thế, và cái gì-"

"Anh không rời bỏ em," chàng ngoạm một miếng dữ tợn. "Chồng em đã bắt cóc anh một tuần sau cuộc đọ súng của bọn anh và tống anh lên một trong những chiếc thuyền của anh ta. anh đáng lẽ đã chết-"
Nỗi đau và sự không tin tràn ngập trong Elizabeth. "Đừng nói điều đó với em," nàng thét lên, điên cuồng lắc đầu. "Đừng- anh ấy không-"
Hàm Robert nghiến lại, và chàng dật tung chiếc áo sơ mi ra khỏi thắt lưng, nâng nó lên và quanh lưng lại phía nàng. "Đây là vật kỷ niệm của một trong những lần xâm phạm của hắn."
Một tiếng thét dâng lên trong cổ họng Elizabeth, và nàng ghì mui bàn tay vào miệng nàng, cố gắng che đậy nó. Thậm chí sau đấy nàng có cảm giác như nàng sắp nôn ra. "ôi chúa tôi", nàng nói hổn hển, nhìn chiếc sẹo hiện lên rõ rệt gạch chéo từng inch trên lưng mỏng của Robert, "Oh my God. Oh my God"
"Em đừng ngất xỉu ra đây." Robert nói, giữ chặt cánh tay nàng để giúp nàng đứng vững hơn. "Em phải mạnh mẽ, không thì hắn sẽ hoàn thành chiến tích của hắn."
Elizabeth ngồi sụt xuống đất, để đầu nàng gối tựa vào hai đầu gối, tay nàng vòng chặt xung quanh bụng, đung đưa không dứt đi đi lại lại. "Oh, my God" nàng cứ tiếp tục nói như vậy trước suy nghĩ về da thịt bị đánh đập của chàng. "Oh, my God"
Bắt buộc bản thân nàng thở những hơi thở dài và đều đặn, cuối cùng nàng bình tĩnh hơn. Tất cả mọi nghi ngờ, những cảnh báo, và những dấu vết, kết tinh trong tâm trí nàng, tập trung vào bằng chứng trên lưng bị hành hạ của Robert và một sự băng giá xuyên qua nàng, làm nàng vô tri với tất cả mọi thứ , kể cả nỗi đau. Ian là người tình của nàng, người tình của nàng; nàng đã nằm trong vòng tay của kẻ biết rõ là chàng đã làm gì với anh trai nàng.
Dựa một tay vào cây, nàng run run đứng dậy. "Kể cho em" nàng khàn khàn nói.
"Nói cho em biết tại sao hắn lại làm việc này ư? hay kể cho em về những năm tháng anh trải qua thối nát ở hầm mỏ, kéo than đá ra? hay kể cho em về những đánh đập mà anh bị lần cuối khi anh cố gắng trốn thoát và trở về với em?"
Elizabeth chà hai cánh tay nàng, chúng có cảm giác lạnh cóng và tê liệt. "hãy kể cho em tại sao." nàng nói.
"Em mong anh phải giải thích lý do hành động của một thằng điên như cái chết tiệt nào đây?" Robert nói rít lên, và rồi với nỗ lực phi thường, chàng bình tĩnh lại. "Anh đã có hai năm để suy nghĩ về nó, đã cố gắng hiểu, và khi anh nghe hắn ta lấy em, mọi việc trở nên rõ ràng như tấm kính. Hắn đã cố gắng giết anh trên đường Mablemarle vào cái tuần diễn ra cuộc đấu súng của bọn anh, em có biết điều đó không?"

"Em đã thuê thám tử để cố gắng tìm anh," nàng nói, gật đầu với ý nàng biết một phần việc đấy, không nhận thấy Robert trở nên xám hơn lúc trước.
"nhưng họ nghĩ anh đã cố gắng giết anh ấy."
"rác rưởi"
"Đó chỉ là- phỏng đoán," nàng thừa nhận. "Nhưng tại sao Ian lại muốn giết anh"
"Tại sao ư?" chàng cười khinh bỉ, ngấu nghiến bánh mỳ và cheese như một người đang chết đói trong khi Elizabeth nhìn chàng, tim nàng xoắn lại. "Có một điều là vì anh đã bắn hắn trong cuộc đấu súng. Nhưng nó chưa phải là sự thực. Anh đã làm thất bại kế hoạch của hắn khi anh bước vào nhà kính. Hắn biết là hắn đang vươn lên tầm cao hơn bản thân hắn khi hắn tiến tới em, nhưng anh đã đặt nặng trách nhiệm hơn lên hắn. Em có biết là, " chàng nói tiếp với điệu cười cay nghiệt, "có những người đã quay lưng lại với hắn vì đoạn ấy không? Khá nhiều đấy, anh nghe nói trước khi anh bị tống vào khoang một trong những chiếc tàu của hắn."
Elizabeth thở một hơi run run. "Anh định làm gì đây?"
Robert dựa đầu chàng về phía sau và nhắm mắt lại, trông đau khổ. "Hắn sẽ giết anh nếu hắn biết anh vẫn còn sống," chàng nói với sự tin chắc tuyệt đối. "Anh không thể nhận trận đòn như lần trước nữa, Elizabeth. anh đã ở trên vực chết trong một tuần."
Một tiếng thổn thức thương xót và sợ hãi dâng lên trong cổ họng nàng. "Buộc tội theo pháp luật chăng?" Nàng hỏi, giọng nàng hạ xuống như lời thì thầm tuyệt vọng. "Ý anh là đến gặp các nhà cầm quyền ư?"
"Anh có nghĩ về việc đấy. Anh muốn làm điều đó kinh khủng đến nỗi anh hầu như không ngủ vào đêm, nhưng bây giờ họ sẽ không tin lời anh. Chồng em bây giờ là một người giàu và có thế lực." Khi chàng nói "chồng em" chàng nhìn nàng có vẻ buộc tội đến nỗi Elizabeth khó có thể nhìn đôi mắt bị ám ảnh của chàng.
"Em- nàng nâng bàn tay trong lời xin lỗi vô vọng, nhưng nàng không biết nàng xin lỗi về việc gì, và nước mắt bắt đầu làm mờ mắt nàng và làm cản trở lời nói của nàng. "xin anh" nàng gào lên vô vọng. "Em không biết phải nói hay làm gì đây. Em vẫn chưa biết. Em không thể nghĩ được"
Chàng bỏ rơi miếng bánh mỳ và vòng tay quanh người nàng. "Khổ thân đứa em xinh đẹp," chàng nói. "anh đã nằm những đêm không ngủ vì lo lắng cho em, cố gắng không nghĩ đến đôi bàn tay bẩn thỉu của hắn chạm em. Hắn sở hữu nhữn g mỏ than- sâu, những hầm khai thác vô tận dưới lòng đất nơi những người đàn ông làm việc như những con vật và bị đánh như những con bò. Đó là nơi hắn kiếm tiền cho tất cả những gì hắn mua."
Bao gồm tất cả nữ trang và đồ lông thú chàng đã mua cho nàng, Elizabeth nhận ra, và sự cần thiết phải nôn mửa gần như dồn dập tới. Nàng rùng mình

liên tục trong vòng tay Robert. "Nếu anh không đưa anh ấy ra trước quan tòa, anh sẽ làm gì?"
"Anh sẽ làm gì ư?" chàng hỏi. "Đây không phải chỉ là câu hỏi cho mình anh, Elizabeth. Nếu hắn biết là em biết việc hắn làm, cái lưng xinh đẹp của em sẽ không chịu được sự trừng phạt như cái lưng của anh. Em sẽ không thể sống sót qua những gì hắn để cho người của hắn làm với em."
Vào thời điểm ấy, sự sống không còn quan trọng với Elixabeth nữa. Nàng đang bị hành hạ bên trong. nàng đang dần chết đi.
"Chúng ta phải trốn đi. Dùng tên mới. Tìm cuộc sống mới." Đó là lần đầu tiên Elixabeth không phải dừng để cân nhắc Havenhurst trước khi đưa ra quyết định. "Ở đâu?" nàng hỏi trong giọng thì thầm rã rời.
"Để việc đó cho anh. Em có thể kiếm được bao nhiêu tiền trong khoảng thời gian vài ngày?"
Nước mắt rơi xuống từ đôi mắt ghì chặt của nàng bởi vì nàng không sự chọn lựa nào khác. Không có phương án nào khác. Không Ian. "Khá nhiều, em nghĩ vậy" nàng nói đều đều, "nếu em có thể tìm cách bán một vài nữ trang."
Vòng tay chàng siết chặt, và chàng hôn một nụ hôn anh em lên thái dương nàng. "Em phải nghe theo lời hướng dẫn của anh một cách chính xác. Hãy hữa với anh là em sẽ theo chứ?"
Nàng gật đầu trên vai chàng và đau đớn nuốt. "Phải không ai được biết em bỏ đi. Hắn sẽ ngăn cản em nếu hắn biết được em định làm gì."
Elizabeth gật đầu lần nữa; Ian sẽ không để nàng đi dễ dàng thế, và sẽ không bao giờ không đưa ra núi những câu hỏi. Sau sự làm tình nóng bỏng của họ, chàng chắc chắn sẽ không tin nàng muốn chia ly vì nàng không muốn sống cùng chàng.
"Bán tất cả mọi thứ có thể được nếu không gây sự nghi ngờ. Hãy đến London. Đó là một thành phố lớn, và nếu em sử dụng cái tên khác và cố gắng biến dạng một chút thì em sẽ không bị nhận ra. vào thứ 6, hãy thuê một xe ngựa từ London đi Thurston Crossing theo đường Bernam. ở đó có một ngôi nhà đưa thư , và anh sẽ đợi em ở đấy. Chồng em sẽ cho một đội tìm kiếm em khi họ biết sự biến mất của em. Họ sẽ tìm người phụ nữ tóc vàng, và nếu họ tìm thấy anh, anh sẽ chết chắc. Nếu em ở với anh, em cũng sẽ như thế nếu hắn tìm thấy em trước. Chúng ta sẽ đi như người đàn ông và người vợ; anh nghĩ đó là cách tốt nhất."
Elizabeth lắng nghe tất cả mọi điều, nàng hiểu tất cả, nhưng nàng dường như không thể di chuyển hay cảm nhận. "Chúng ta sẽ đi đâu?" nàng hỏi chết lặng. "Anh vẫn chưa quyết định. Đi Brussels, có thể, nhưng nó quá gần. Có thể là American. Chúng ta sẽ di chuyển hướng bắc và ở Helmshead. nó là ngôi làng nhỏ ở phái bờ biển, rất xa lánh và tỉnh lẻ. Họ chỉ có những tờ báo không thường xuyên, do vậy ho sẽ không biết được sự biến mất của em.

Chúng ta sẽ chờ đợi những chuyến tàu đi đến các thuộc địa ở đấy."
Bàn tay chàng ghì chặt lại, đẩy nàng ra. "Anh phải đi đây. Em có hiểu là em cần phải làm gì không?"
Nàng gật đầu.
"Một điều nữa. Anh muốn em phải cãi nhau với hắn-trước mặt người khác, nếu có thể. Nó không nhất thiết phải là điều gì nghiêm trọng- chỉ cần đủ đến hắn nghĩ là em tức giận, để em có thể bỏ đi mà hắn sẽ không nhanh chóng điều tra đường đi của em. Em có thể làm thế không?"
"Được", nàng nói khàn khàn. "Em có thể nghĩ được. Nhưng em muốn để bức thư ngắn cho anh ấy, nói với anh ấy" nước mắt đọng lại trong họng nàng với ý nghĩa để lại cho chàng bức thư ngắn; chàng có thể là một con quỷ, nhưng trái tim nàng từ chối bỏ rơi tình yêu của nàng với tốc độ nhanh như tâm trí nàng chấp nhận sự phản bội của chàng "để nói với anh ấy tại sao em lại bỏ đi." giọng nàng vỡ òa, và vai nàng bắt đầu rung lên bởi những tiếng thổn thức đau khổ.
Robert ôm ghì nàng vào vòng tay lần nữa. Ngoại trừ cử chỉ xoa dịu, giọng chàng lạnh giá và không tha thứ. "Không bức thư nào cả! Em có hiểu anh không? Không một bức thư nào cả. Để sau," chàng hứa, giọng chàng mềm lại và ngọt xớt "Để sau đấy, khi chúng ta thành công trốn thoát, em có thể viết cho hắn và kể cho hắn biết mọi thứ. Em có thể viết cả tuyển tập cho thằng khốn kia. Em có hiểu tại sao em phải làm như khẩn cấp nhất thiết rời khỏi đó vì một cuộc cãi cọ bình thường không?" "Em hiểu" nàng khàn khàn nói. "Anh sẽ gặp em vào thứ sáu," chàng hứa, rời khỏi nàng và hôn lên má nàng. "Đừng làm thất bại"
"Em sẽ không đâu."

Chương 53

Máy móc đi qua những cảm xúc trong cuộc sống sinh hoạt và của sự tồn tại, Elizabeth gửi tin ngắn cho Ian vào tối đó thông báo với chàng ý định nàng ở lại một đêm ở Havenhurst để nàng có thể xem xét lại sổ sách. Ngày hôm sau, thứ tư, nàng đi London, nữ trang của nàng đựng trong bao nhung nhỏ được che đậy dưới áo choàng. mọi thứ đều ở đấy, kể cả chiếc nhẫn đính hôn của nàng. Cẩn thận tỉ mỉ cho sự cần thiết phải giấu diếm, nàng để Aaron thả nàng xuống đường Bond, rồi nàng thuê xe ngựa đến cửa hàng nữ trang đầu tiên ở vùng lân cận nơi mà nàng khó có thể bị nhận ra.

Người bán đồ nữ trang khá ấn tượng với những gì nàng đưa ra. thực ra là không nói được lời nào. "Tất cả chúng đều những viên đá rất đặc biệt, Bà..."
"Bà Roberts," Elizabeth nói vào với biểu hiện cảm nghĩ không nói nên lời. Bây giờ khi mọi việc không còn ý nghĩ gì nữa, nói dối và che dấu trở nên nhẹ nhàng hơn.
Số tiền mà người bán hàng đề nghị với nàng cho số nữ trang mang lại vết đâm cảm xúc đầu tiên xuyên qua người nàng, nhưng nó chỉ là có ý nghĩa của sự thất vọng nhẹ nhàng. "Chúng phải đáng giá hai mươi lần cái số tiền ấy."
"Ba mươi lần, có thể hơn nữa, nhưng tôi không có khách hàng có thể chi trả với cái giá cao ngất ngưởng ấy. Tôi sẽ phải bán chúng cho bất kỳ khách hàng nào sẵn lòng trả giá." Elizabeth gật đâu chết lặng, tâm hồn nàng không còn hơi sức đâu để mặc cả, để chi cho ông ta thấy ông ta có thể bán chúng cho những người buôn nữ trang ở đường Bond với giá trị gấp mười lần số tiền mà ông ta trả cho nàng. "tôi không giữ lượng tiền như vậy ở đây. bà sẽ phải đi đến ngân hàng của tôi.
Hai giờ sau, Elizabeth rời khỏi ngân hàng được chỉ định với một mớ tài sản giấy phiếu có thể đựng đầy cái bao lớn và túi lưới của nàng.
Trước khi rời London, nàng gửi lời nhắn cho Ian là nàng định sẽ dành một đêm ở ngôi nhà trên đường Promenade, dùng lý do là nàn muốn đi mua sắm và tìm kiếm thêm người hầu. Đó là lý do không thỏa đáng, nhưng Elizabeth đã qua cái điểm cho những suy nghĩ hợp lý. Nàng theo những lời chỉ dẫn của Robert một cách tự động; nàng không trệch hướng hay ứng biến; nàng cũng không cảm nhận. Nàng cảm giác như một người đã chết nhưng cơ thể vẫn đi lại xung quanh như ma cà rồng.
Ngồi cô độc trông phòng ngủ của nàng ở đường Promenade, nàng nhìn trống rỗng ra ngoài cửa sổ xuyên qua màn đêm dày đặc, những ngón tay nàng vẩn vơ xoắn với nhau ở trong lòng nàng. Nàng phải gửi Alex một bức thư ngắn để nói lời tạm biệt, nàng nghĩ. Đó là suy nghĩ đầu tiên về tương lai của nàng trong suốt hai ngày qua. Khi suy nghĩ bắt đầu hình thành, tuy nhiên, nàng đã ước là nó không đến. Ngay khi nàng quyết định nàng sẽ có thể không mạo hiểm viết thư cho Alexandra, tâm trí nàng bắt đầu giày vò nàng với thử thách duy nhất còn lại trước nàng. Nàng phải gặp Ian; nàng không thể lảng tránh chàng trong hai ngày mà không dấy lên sự nghi ngờ của chàng. Hay nàng có thể? nàng tự hỏi tuyệt vọng. Chàng đã đồng ý để nàng sống cuộc sống của chính bản thân nàng, và nàng đã thỉnh thoảng ở lại Havenhurst kể từ khi họ lấy nhau. Tất nhiên; lý do là vì thời tiết xấu, chứ không phải những lý do chợt nảy ra.
Bình minh bắt đầu bừng sáng trên bầu trời khi nàng bắt đầu chìm vào giấc ngủ trên ghế.
Khi xe ngựa của Elizabeth về đến Havenhurst vào ngày hôm sau, nàng nửa

hy vọng thấy xe ngựa của Ian trên đường xe đi vào nhà, nhưng mọi thứ có vẻ diễn ra như thông thường và yên bình. Với số tiền có sẵn của Ian, Havenhurst có những người hầu mới; những người giữ ngựa dắt ngựa bên cạnh chuồng ngựa; những người làm viền đang nằm phủ lên nhưng chiếc giường hoa chồi. Bình thường và bình yên, nàng nghĩ với một chút cuồng loạn khi Bentner mở cánh cửa. "Cô đã ở đâu vậy, thưa cô?" ông hỏi, lo lắng tìm kiếm trên gương mặt tái xám của nàng. "Hầu tước gửi lời ông ấy muốn cô trở về nhà."
Elizabeth đáng lẽ ra phải nghĩ điều đó, nhưng thực sự là nàng không mong đợi. "Tôi không biết là tại sao tôi phải làm vậy, Bentner," nàng nói với giọng căng thẳng mà có thể được coi là bị làm phiền. "Chồng tôi dường như quên là chúng tôi có cuộc thương thảo khi lấy nhau."
Bentner, người mà vẫn không vừa lòng với Ian vì cách cư xử trước đây của chàng với cô chủ của ông- nếu không nói đến sự tấn công lên cơ thể Bentner vào ngày mà chàng dùng vũ lực bước vào ngôi nhà trên đường Promenade- bây giờ không thể tìm lý do nào để bào chữa cho hầu tước. Thay vì đó, ông bước xuống phòng lớn bên cạnh gót chân nàng, nhìn lo lắng lên khuôn mặt nàng. "Cô trông không ổn lắm, cô Elizabeth," ông nói. "Liệu cô có cần tôi gọi Winston chuẩn bị cho cô tách trà nóng với một chút bánh nướng tuyệt hảo của ông ta không?"
Elizabeth lắc đầu và bước vào thư viện, nơi nàng ngồi xuống tại bàn viết và soạn ra cái mà nàng hy vọng là một bức thư ngắn thoái thác lịch sự cho chồng nàng biết ý định của nàng sẽ ở Havenhurt tối nay để hoàn thành công việc ở các sổ kế toán. Người hầu đưa bức thư không lâu sau đó, với chỉ dẫn phải chuẩn bị chuyến đi không quá bảy tiếng đồng hồ. Elizabeth không muốn trong bất cứ tình huống nào để Ian rời khỏi ngôi nhà của họ-ngôi nhà của chàng- đến đây vào buổi sáng- hay tồi tệ hơn là tối nay.
Ngày mai nàng sẽ đối diện với chàng, nhưng chỉ vài tiếng nữa....
Elizabeth bừng tỉnh trong khoảnh khắc hoảng sợ khi cánh của phòng ngủ nàng bật ra lúc gần bình minh, và Ian hiên ngang bước vào phòng tối. "Em muốn bắt đầu trước hay để anh?" chàng nói sít sao, đến đứng bên cạnh giường nàng.
"Ý anh là gì?" nàng hỏi với giọng run run.
"Ý anh là," chàng nói, "hoặc là em bắt đầu trước và nói cho anh biết cái lý do chết tiệt nào khiến em bỗng nhận ra việc ở cùng với anh lại đáng ghê như thế, hay anh sẽ bắt đầu trước và nói cho em biết cảm giác của anh thế nào khi anh không biết em ở đâu và tại sao em lại ở đấy!"
" Em đã gửi tin cho anh cả hai đêm"
"em gửi cái tin khốn khiếp mà đến sau khi màn đêm buông xuống lâu rồi cả hai lần, báo cho anh biết là em có ý định ngủ lại ở đâu đấy. Anh muốn biết

tại sao?"
Những người đàn ông làm việc cho chàng bị đánh như những con vật. nàng nhắc nhở bản thân mình. "Đừng quát em", Elizabeth nói run run, bước ra khỏi giường và lôi chăn phủ bao quanh nàng để che dấu bản thân nàng khỏi chàng.
Lông mày chàng nheo lại thành một cái nhíu mày đáng ngại. "Elizabeth?" chàng hỏi, tiến lại gần nàng.
"Đừng chạm em!" nàng thét lên.
Giọng nói Bentner xuất hiện ở cánh cửa. "có cái gì nhầm lẫn không quý cô?" ông hỏi, dũng cảm nhìn chằm vào Ian.
"Ra khỏi đây và đóng cái cửa khốn khiếp lại sau ông!" Ian bực tức cáu kỉnh.
"Để cửa mở" Elizabeth nói nóng nảy, và người quản gia dũng cảm làm đúng lời nàng nói.
Với sáu bước chân dài Ian đi đến cánh cửa, đóng nó lại với lực mạnh làm nó đâm sầm vào khung, và Elizabeth bất đầu run lên hoảng sợ. Khi chàng xoay người lại và bắt đầu bước về phía nàng, Elizabeth cố gắng lùi lại, nhưng nàng dẫm phải khăn phủ giường và phải đứng lại nơi nàng đang đứng.
Ian nhìn thấy nỗi sợ hãi trong đối mắt nàng và dừng lại trước nàng vài inch. Tay chàng nâng cao, và nàng co rúm lại, nhưng cánh tay đó chỉ đưa lên má nàng. "Em yêu, chuyện gì vậy?" chàng hỏi. Chính giọng chàng khiến nàng muốn khóc dưới chân chàng, giọng nam trung đẹp tuyệt đó; và khuôn mặt chàng -khuôn mặt đẹp thô ráp mà nàng yêu thiết tha. Nàng muốn cầu xin chàng nói cho nàng biết những lời Robert và Wordsworth nói là lừa dối-tất cả đều là lừa dối. "Cuộc sống của anh phụ thuộc vào việc này. Cuộc sống của em cũng vậy. Đừng làm thất bại" Robert đã thỉnh cầu. Nhưng, trong khoảnh khắc yêu đuối, nàng thực sự cân nhắc việc kể Ian mọi thứ nàng biết và để chàng giết nàng nếu chàng muốn vậy; nàng thà chết còn hơn chịu đựng sự giày vò của cuộc sống với ký ức của những lời nói dối mà đã là cuộc sống của họ-còn hơn chịu đựng sự giày vò của cuộc sống thiếu bóng chàng.
"em ốm ư?" chàng hỏi, nhíu mày và tỉ mỉ quan sát khuôn mặt nàng.
Nắm lấy lý do mà chàng đưa ra, nàng gật đầu nhanh chóng. "Vâng, em cảm thấy không khỏe lắm."
"Đó có phải lý do tại sao em lại đi London không? Để gặp bác sỹ?" nàng gật đầu nhanh chóng, và làm nàng sợ hãi bối rối, chàng bắt đầu mỉm cười-nụ cười biếng nhác dịu dàng đã luôn làm các giác quan của nàng nhảy lên. "Em đang có bầu phải không em yêu? Có phải đó là lý do tại sao em lại hành động lạ lùng như vậy không?" Elixabeth im lặng, cố gắng cân nhắc xem tính hợp lý khôn ngoan của việc trả lời có hay không- nàng nên trả lời không, nàng nghĩ. Chàng sẽ săn đuổi nàng đến tận cùng của trái đất nếu chàng tin là

nàng đang mang thai đứa con của chàng.
"Không! Ông ta- bác sỹ nói chỉ là một chút kích động" "Em đã làm việc và chơi quá sức" Ian nói, trông giống như hình ảnh của một người chồng hết lòng lo lắng. "Em cần nghỉ ngơi nhiều hơn"
Elizabeth không thể chịu đựng nhiều hơn nữa- không chịu đựng nổi sự dịu dàng giả tạo của chàng hay sự lo lắng quan tâm của chàng hay ký ức về cái lưng bị đánh đập của Robert. "Em đi ngủ đây" nàng nói trong giọng điệu nghèn nghẹt. "Một mình" nàng nói thêm, và khuôn mặt chàng trở nên trắng bệch như thể nàng vừa tát chàng.
Trong suốt cuộc đời trưởng thành của chàng, Ian dựa gần như chủ yếu nhiều vào giác quan của chàng ngang bằng như sự thông minh của chàng, và lúc đấy chàng không muốn tin vào lời giải thích mà cả hai cùng đưa ra. Vợ chàng không muốn chàng trên giường nàng; nàng thu mình lại tránh cái chạm của chàng; nàng đã rời nhà hai đêm liên tiếp; và hơn tất cả những cái đó- tội lỗi và sự sợ hãi hiện rõ trên khắp khuôn mặt tái xám của nàng.
"Em có biết người đàn ông nghĩ gì," chàng nói với giọng bình tĩnh mà ngược lại với nỗi đau đang xuyên qua chàng. "khi vợ mình không ở nhà vào ban đêm và không muốn anh ta ở trong giường của cô khi cô ta trở về không?"
Elizabeth lắc đầu.
"Anh ta nghĩ," Ian nói bình thản, "rằng có lẽ có ai đó đã thay thế vị trí của anh ta trên chiếc giường đó.
Sự tức giận làm đôi gò má tái xám của nàng trở nên sáng hơn.
"Em đang đỏ mặt đấy em yêu" chàng nói bằng cái giọng đáng sợ.
"Em đang điên tiết đây" nàng đáp trả, tạm thời quên rằng nàng đang đương đầu với một người điên.
Cái nhìn sửng sốt của chàng gần như ngay lập tức bị thay bởi biểu hiện của sự nhẽ nhõm thở phào và rồi bối rối "Anh xin lỗi, Elizabeth"
"X-Xin anh hãy ra khỏi đây!" Elizabeth hét lên với sự bùng nổ sức mạnh cuối cùng. "Hãy rời khỏi đây và để em nghỉ ngơi. Em đã nói với anh là em mệt rồi. và em không thấy anh có quyền gì mà phải quá buồn! Chũng ta đã có cuộc thương lượng trước khi cưới-em được quyền sống cuộc sống của em không có sự can thiệp nào và hỏi vấn em như thế này là sự can thiệp!" Giọng nàng vỡ ra và sau một cái nhìn nheo mắt nữa chàng bước ra khỏi phòng.
Tê liệt với cảm giác nhẹ nhõm và nỗi đau, Elizabeth chui vào giương và kéo khăn trải giường lên dưới cằm nàng, nhưng thậm chí cái ấm áp xa xỉ của chúng cũng không xua nổi cái lạnh giá và cơn sốt đang thay phiên nhau làm nàng run lên. Vài phút sau đấy, một bóng đen chiếu xuống giường nàng, và nàng gần như hét lên hoảng sợ trước khi nàng nhận ra đó là Ian, vừa lặng lẽ bước vào phòng qua cánh của thông giữa hai phòng của họ.
Vì nàng đã thở mạnh khi nàng nhìn thấy chàng nên giả vờ là nàng đang ngủ

trở nên vô dụng. Trong nỗi sợ hãi im lặng nàng quan sát chàng bước đến cạnh giường nàng. Không nói một lời chàng ngồi xuống bên cạnh nàng, và nàng nhận thấy có một chiếc ly trong tay chàng. Chàng để nó lên bàn bên cạnh, rồi chàng vươn phía sau nàng để dựng gối nàng lên, làm Elizabeth không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc ngồi dậy và dựa vào chúng.
"Uống cái này", chàng hướng dẫn với giọng điệu bình tĩnh.
"cái gì vậy?" nàng hỏi nghi ngờ "Nó là brandy. Nó sẽ giúp em ngủ"
Chàng quan sát khi nàng uống nó, và khi chàng nói tiếp, một nụ cười dịu dàng hiện ra trong giọng nói của chàng. "Vì chúng ta đã loại bỏ lý do có một người đàn ông khác để giải thích cho mọi việc này, anh chỉ có thể giả định có việc gì đó xảy ra không đúng ở Havenhurst. Có phải vậy không?"
Elizabeth nắm lấy lý do đó như thể nó là lộc thánh từ thiên đường. "Vâng" nàng thì thầm, gật đầu mạnh mẽ.
Vươn người xuống, chàng hôn lên trán nàng và nói trêu đùa, "Để anh đoán xem- em phát hiện nhà máy đã lấy của em quá nhiều tiền?" Elizabeth nghĩ nàng sẽ chết vì sự giày vò ngọt ngào khi chàng tiếp tục dịu dàng trêu ghẹo nàng về tính tiết kiệm của nàng. "Không phải nhà máy ư? Thế có thể là người bán bánh mỳ, và ông ta chắc chắn đã từ chối đưa cho em cái giá tốt hơn cho việc mua hai ổ bánh mỳ thay vì một ổ." (Thấy thương Ian quá các sis)
Nước mắt trào dâng lên trong mắt nàng, sắp phản bội nàng để trào ra ngoài, và Ian thấy chúng. "Tồi tệ đến mức ấy ư?" chàng đùa, nhìn vào sự lộng lẫy nghi ngờ trong đôi mắt nàng. "Chắc nó phải là việc em đã tiêu quá tiền tiêu vặt của em." Khi nàng không phản ứng lại sự thăm dò tra hỏi nhẹ nhàng của chàng, Ian cười làm yên lòng nàng và nói, "Bất cứ vấn đề gì đi nữa, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết nó."
Nó có vẻ như chàng dự định ở lại, và điều đó làm Elizabeth thoát khỏi nỗi u sầu im lặng của nàng đủ để nói nghẹn ngào. "không- vấn đề là những người người thợ. Họ chi phí nhiều hơn em-em nghĩ. Em dành một phần tiền cá nhân cho họ bên cạnh khoản tiền anh cho em vay dành cho Havenhurst." "Ồ, vậy do những người thợ", chàng nhe răng, cười khúc khích. "Em phải để ý đến bọn họ, để cho chắc chắn. Họ sẽ đẩy em vào nhà tế bần nếu như em không để ý đến số vữa, hồ mà bọn họ đòi em thanh toán. Anh sẽ nói chuyện với bọn họ vào buổi sáng."
"Không!" nàng thốt lên, cố gắng bịa đặt. "Đó chỉ là điều làm em quá buồn. Em không muốn anh phải can thiệp vào. Em đã muốn tự giải quyết nó. Bây giờ mọi việc được giải quyết ổn thỏa nhưng nó hơi mệt mỏi. và do vậy em đi gặp bác sỹ để xem tại sao em cảm thấy mệt. Ông-ông ấy nói không có gì trên thế giới này sai với em cả. Em sẽ về nhà Montmayne ngày kia. Đừng ở đây đợi em. Em biết bây giờ anh bận như thế nào mà.

"Xin anh", nàng tuyệt vọng van nài, "hãy để em làm việc này, em xin anh"
Ian đứng thẳng người, lắc đầu trong sự không tin mơ hồ. "Anh sẽ trao cho em cả cuộc đời anh với cái giá cho nụ cười của em, Elizabeth."
"Em không phải van xin anh điều gì cả. Anh không muốn em chi tiêu khoản tiền riêng của em vào cái chốn này, tuy nhiên. Nếu em làm thế" chàng nói dối trêu ghẹo, "anh có thể bắt buộc phải cắt giảm nó" Rồi, nghiêm trọng hơn, chàng nói "Nếu em cần thêm tiền cho Havenhurst, chỉ cần cho anh biết, nhưng số tiền tiêu xài của em chỉ để dành cho bản thân em. Uống hết brandy đã" chàng nhẹ nhàng yêu cầu, và khi nàng uống hết, chàng đặt một nụ hôn nữa lên trán nàng. "Ở đây bao lâu tùy em. anh có công việc ở Devon mà anh phải trì hoãn vì anh không muốn rời xa em. Anh phải đi đến đó và sẽ trở về London vào thứ ba. Em vui lòng đến đấy cùng anh thay vì Montmayne được không?"
Elizabeth gật đầu.
"Còn một điều nữa," chàng nói, quan sát khuôn mặt tái xám của nàng và những đường nét căng thẳng, "em hứa là bác sỹ không phát hiện vấn đề gì đáng ngại chứ?"
"Vâng", Elizabeth nói "Em hứa đấy"
Nàng nhìn chàng quay trở lại phòng ngủ của chàng. Khoảnh khắc cánh cửa của chàng đóng lại, Elizabeth quay người lại, giấu khuôn mặt nàng trong gối. Nàng khóc cho đến khi nàng nghĩ không có thể còn giọt nước mắt nào sót lại trong nàng nữa, nàng lại khóc dữ dội hơn.
Ngang bên kia phòng, cánh cửa mở ra đại sảnh mở vang một tiếng kêu răng rắc, và Berta hé nhìn vào rồi nhanh chóng đóng lại. Quay sang Bentner- người mà thỉnh cầu ý kiến của cô khi Ian đóng sầm cửa lại trước mặt ông và đi nhanh về phía Elizabeth, Berta buồn rầu nói, "Cô ấy đang khóc như trái tim bị tan vỡ, nhưng ông ấy không có ở trong đó nữa."
"Hắn ta đáng bị bắn!" Bentner nói với sự khinh miệt rõ ràng.
Berta rụt rè gật đầu và ghì chặt áo choàng dài xung quanh cô. "Chắc chắn, ông ấy là một người đáng sợ, Mr Bentner."

Chương 54

Khi Elizabeth không đến ngôi nhà phố ở đường Upper Brook vào đêm thứ ba, tất cả những nghi ngờ mà Ian cố gắng kìm nén đã quay trở lại với mức độ cao hơn. Vào 11 giờ đêm hôm ấy, chàng đã gửi hai người hầu đến

Havenhurst để hỏi xem nếu họ biết nàng ở đâu, và hai người nữa về Montmayne để xem nàng có đấy hay không.
vào 10 rưỡi sáng hôm sau, chàng được cho biết những người hầu ở Havenhurst nghĩ nàng đã về Montmayne cách đấy năm ngày, trong khi những người hầu của chàng thì cho là nàng đang ở Havenhurst trong thời gian đó. Elizabeth đã biến mất cách đây năm ngày, và không ai nghĩ đến việc rung chuông cảnh báo.
Vào một giờ chiều hôm đó, Ian gặp người đứng đầu của Bow Street, và tầm bốn giờ chiều chàng đã thuê một đội thám tử riêng gồm 100 người để tìm nàng. Có ít sự kiện để chàng có thể kể cho bọn họ. Tất cả đều biết chắc chắn là Elizabeth đã biến mất khỏi Havenhurst, nơi mà nàng bị nhìn thấy lần cuối cùng đêm hôm ấy với chàng; và rằng nàng đã không mang theo gì ngoại trừ quần áo nàng đang mặc trên người; và cũng không ai biết được những bộ quần áo đó như thế nào.
Có một điều Ian biết, nhưng chàng vẫn chưa sẵn sàng để tiết lộ điều đó trừ khi chàng tuyệt đối phải làm thế, và nó là lý do duy nhất chàng cố gắng tuyệt vọng giữ sự biến mất của nàng như một điều bí mật. Chàng biết vợ chàng đã sợ hãi một điều gì đó, một ai đó, vào cái tối cuối cùng nàng ở với chàng.
Tống tiền là lý do duy nhất Ian có thể nghĩ đến, nhưng những kẻ tống tiền không bắt cóc nạn nhân của họ, và trong suốt cuộc đời của chàng, chàng không thể tưởng tượng được trong khoảnh khắc nào đó của cuộc đời tươi trẻ ngây thơ của Elizabeth, nàng lại hấp dẫn kẻ tống tiền nào đó. Nếu tống tiền không phải là động cơ, không một tội phạm nào lại điên loạn đến nỗi dám xâm phạm một nữ hầu tước và dẫm toàn bộ hệ thống công lý của Anh dưới gót chân hắn.
Hơn tất cả, chàng không thể chịu đựng nổi để xem xét một khả năng còn lại. Chàng không thể để bản thân chàng thậm chí tưởng tượng rằng nàng có khả năng chạy trốn với một người tình vô danh nào đó. Nhưng khi hàng giờ trở thành ngày, ngày rồi lại đêm, việc xua đuổi suy nghĩ xấu xa và ám ảnh đó trở nên khó hơn. Chàng lang thang khắp ngôi nhà, chàng đứng trong phòng nàng để cảm giác được gần nàng hơn, và rồi chàng say xỉn. Chàng say để làm êm dịu nỗi đau mất nàng và nỗi hoảng sợ không tên trong chàng.
Vào ngày thứ sáu, những tờ báo biết được các cuộc điều tra về sự biến mất của Lady Elizabeth Thornton, và tin tức nhanh chóng được đưa lên trang bìa của tờ Times và Gazette, cùng với hoàng loạt những suy đoán khủng khiếp bao gồm bắt cóc, tống tiền, và thậm chí còn đưa ra ám chỉ rằng Bà Hầu tước -marchioness Kensington đã có thể quyết định bỏ đi "vì một lý do nào đó của chính cô ấy."
Sau đấy, thậm chí cả sự kết hợp thế lực của gia đình Thornton và Townsende cũng không thể giữ báo chí khởi việc đưa ra tất cả mọi lời sự

thật, phỏng đoán, hay sự dối trá hiển nhiên mà họ có thể khám phá hay sáng tạo ra. Họ dường như biết và in mọi mẩu thông tin mà Bow Street và những thám tử của Ian phát hiện ra. Tất cả người hầu ở các ngôi nhà của Ian và ở Havenhurst đều bị hỏi và những lời tuyên bố của họ được "trích dẫn" bởi bọn báo chí tham lam. Chi tiết về cuộc sống riêng tư của Ian và Elizabeth bị mớm cho công chúng tham lam vô độ như những xẻng cỏ khô.
Thực tế, một bài báo ở tờ Times mà Ian lần đầu tiên đọc cho biết chàng bây giờ là một người bị tình nghi. Theo tờ Times, người hầu ở Havenhurst cho rằng đã minh chứng có một cuộc cãi lộn giữa Quý ông và Quý bà Thornton ở chính cái đêm là quý bà Thornton được nhìn thấy lần cuối cùng. Nguyên nhân của cuộc cãi cọ, người quản gia nói, là sự tấn công xấu xa của quý ông Thornton lên tính cách đạo đức của Quý bà Thornton như nó nói đến "một số điều tốt nhất tránh nói ra".
Nàng hầu của quý bà Thornton, theo bài báo, đã bị suy sụp và khóc khi nàng ta thuật lại việc hé nhìn vào phong của cô chủ và nghe cô "khóc như thể trái tim bị tan vỡ". Nàng hầu còn cho biết lúc ấy trông phòng khá tối nên nàng ta không biết được liệu có xảy ra sự xâm phạm vũ lực nào lên người của cô chủ không, "nhưng cô đã không thể hay sẽ không nói điều đó không xảy ra"
Chỉ một trong số người hầu ở Havenhurst đưa lời khai không buộc tội Ian, và khi chàng đọc bài báo đó, nó khiến chàng đau đớn hơn bất cứ thứ gì mà họ có thể đã ám chỉ về chàng. Bốn ngày trước sự biến mất của quý bà Thornton, một người làm vườn mới được thuê tên là William Stokey đã thấy quý bà đi vào lùm cây từ cửa sau của ngôi nhà vào lúc chập choạng tối. và Stokey đã theo đi theo nàng, định hỏi nàng một câu hỏi liên quan đến lớp bồi phủ lên vườn hoa. Tuy nhiên ông ta không tiến lại gần nàng vì ông ta nhìn thấy nàng ôm "một người đàn ông không phải là chồng nàng."
Những bài báo bình luận tức thì rằng việc không chung thủy có thể dẫn đến việc người chồng sẽ hành xử mức độ cao hơn là mắng nhiếc vợ anh ta, và rằng nó có thể kích động anh ta làm cô vợ biến mất....mãi mãi.
Những nhà cầm quyền vẫn do dự khi tin vào việc Ian có thể khử vợ anh ta chỉ vì cô vợ công khai gặp một người đàn ông vô danh ở lùm cây, và đó là động cơ duy nhất mà chàng có.
Tuy nhiên, vào cuối tuần thứ hai, một nhân chứng đã rời xa nước anh đọc được bài báo và phản ứng lại với sự nổi giận tức thời về phát hiện sự biến mất bí ẩn của quý bà Thornton. Mang tính chất khá buộc tội và gây sốc là lời khai của Mr. Wordsworth, thám tử tư được thuê bởi quý bà, chống lại Hầu tước Kensington vì nó được nói ra dưới sự bảo mật ở mức tối đa, và thậm chí cả báo chí cũng không khám phá ra được điều gì.
Ngày sau đấy tờ Times đã đưa những mẩu tin gây sốc và gây sự chú ý nhất. Ian Thornton, hầu tước Kensignton, đã bị dẫn ra khỏi ngôi nhà London của

ngài, và bị đưa đến gặp các viên chức tòa án để điều tra tìm hiểu chắc chắc về vai trò của ngài trong sự biến mất của vợ ngài.
Mặc dầu Ian không chính thức bị buộc tội vì trách nhiệm trong sự biến mất của nàng, hay bị giam cầm khi cuộc điều tra tiếp diễn, chàng bị lệnh không được rời London cho đến khi tòa án công lý hội kín để quyết định xem có đủ ký do để xét xử chàng vì sự biến mất của vợ chàng hay vì bằng chứng mới được đưa ra bởi Wordsworth lo lắng đến vai trò của chàng trong sự biến mất của anh trai nàng hai năm trước đây hay không.
"Họ sẽ không làm thế đâu, Ian" Jordan Townsende nói vào đêm sau khi Ian được thả ra bởi tiền bảo chứng của chàng. Đi đi lại lại ngang phòng khách của Ian, chàng nói lại. "Họ sẽ không làm thế"
"Họ sẽ xét xử" Ian thản nhiên nói. Lời nói không có chút lo ngại.; thậm chí mắt chàng không ánh lên sự quan tâm. Hằng ngày trước Ian đã qua cái điểm quan tâm đến cuộc điều tra. Elizabeth đã bỏ đi; không một bức tin đòi tiền chuộc, không bất cứ gì cả-không còn lý do gì trên thế giới này để có thể tiếp tục tin là nàng bị bắt đi ngược lại ý chí của nàng. Vì chàng biết chắc là chàng không giết nàng hay không bắt cóc nàng. Kết luận duy nhất còn lại là Elizabeth đã bỏ chàng theo một người khác.
Nhà cầm quyền vẫn do dự về người đàn ông mà nàng bị cho là gặp ở lùm cây bởi vì thị lực của người làm vườn được chứng nhận là rất kém, và thậm chí ông ta thừa nhận là có thể đó là những phiến cây chuyển động xung quanh này dưới ánh sáng mờ nhạt, thay vì cánh tay người đàn ông. Tuy nhiên Ian không nghi ngờ điều đó. Sự tồn tại của người tình là lý do duy nhất có lý; chàng thậm chí còn nghi ngờ điều đó vào cái đêm mà nàng biến mất. Nàng đã không muốn chàng trên giường nàng; nếu bất cứ rắc rối nào khác ngoại trừ chuyện có tình nhân làm cho nàng lo lắng vào đêm ấy, nàng chắc đã tìm kiếm sự bảo vệ trong vòng tay chàng, thậm chí cả khi nàng không tâm sự giãi bày với chàng. Nhưng chàng là điều cuối cùng mà nàng muốn.
Không, chàng đã thực sự không nghi ngờ điều đó-nó sẽ làm chàng đau đớn hơn nhiều khi chàng phải chịu đựng sau này. Tuy nhiên, bây giờ, chàng không chỉ nghi ngờ điều đó, chàng biết, và nỗi đau vượt lên trên tất cả những gì mà chàng có thể tưởng tượng tồn tại.
"Tôi nói cho anh biết họ sẽ không đưa anh ra tòa," Jordan nói lại. "Các ông có thực sự nghĩ là họ sẽ làm thế không?" chàng gặng hỏi, đầu tiên nhìn Ducan, rồi đến công tước Stanhope, người mà ngồi trong phòng khách. Để trả lời, cả hai người đàn ông nhướng đôi mắt boàng hoàng, đầy đau khổ nhìn vào mắt Jordan, lắc đầu trong nỗ lực có vẻ quyết đoán, rồi quay trở lại nhìn bàn tay của họ.
Theo luật pháp nước Anh, Ian sẽ ra tòa trước những người cùng địa vị ngang

hàng; vì chàng là một quý ông British (Vương quốc Anh), có nghĩa là chàng sẽ bị xét xử trong thượng nghị viện (House of Lords), và Jordan bám vào nó như thể nó là đường quyết đinh số phận của Ian vậy.
"Anh không phải là người đầu tiên trong chúng ta có cô vợ hư hỏng giả vờ đoan trang ngoan ngoãn với chồng rồi biến mất trong một thời gian với hy vọng đưa ông chồng quỳ xuống gót chân mình," Jordan tiếp tục nói, cố gắng tuyệt vọng làm như thể Elizabeth chỉ giận dỗi ở đâu đó- chắc chắn không nhận thấy danh tiếng của chồng cô đã bị hủy hoại và chính ngay cuộc sống của chàng đang trong tình trạng nguy hiểm. " "Họ sẽ không triệu tập toàn bộ nhóm thượng nghị viện chết tiệt chỉ để xét xử một người chồng trĩu nặng những lo âu buồn phiền vì vợ anh ta đi đâu đấy," chàng mạnh mẽ nói tiếp.
"Chết tiệt thật! Nửa số quý ông trong thượng nghị viện còn không thể điều khiển nổi vợ của họ. Tại sao anh lại phải khác chứ?"
Alexandra ngước lên nhìn chàng, đôi mắt nàng chứa đầy sự ưu sầu và không tin. Cũng như Ian, nàng biết Elizabeth không phải là loại người hay hờn dỗi. Tuy nhiên, khác Ian, nàng không thể và cũng sẽ không tin bạn nàng lại có tình nhân và bỏ trốn.
Người quản gia của Ian xuất hiện ở cánh cửa, một bức tín kín trên tay ông mà được ông chuyển tới Jordan. "Ai biết được?". Jordan cố gắng đùa khi chàng mở bức tín. "có thể bức tín này đến từ Elizabeth-với tin nhắn yêu cầu tôi can thiệp nói chuyện với anh trước khi cô nàng dám trình diện bản thân trước anh."
Nụ cười của chàng tắt rụp. "Cái gì vậy?" Alex gào lên, khi nhìn biểu hiện phờ phạc của chàng. Jordan vò nhàu giấy triệu tập đến tòa trong tay và quay sang Ian với sự ân hận giận dữ. "Họ sẽ triệu tập thượng nghị viện."
"Thật là tốt khi biết" Ian nói với sự lãnh đạm lạnh lùng khi chàng đẩy ghế ra và bước về phòng làm việc của chàng. "Tôi sẽ có một người bạn và một người họ hàng ở đấy"
Khi chàng rời khỏi đấy, Jordan vẫn tiếp tục đi lại. "Đây là một loạt những phỏng đoán bịa đặt và sỉ nhục lăng mạ. Tất cả đều là thế. Kể cả cuộc đấu súng với anh trai Elizabeth-tất cả mọi việc. Sự biến mất của anh trai cô ấy dễ dàng được giải thích thôi mà."
"Một sự bién mất thì khá dễ dàng để giải thích" Công tước Stanhope nói. "Nhưng hai sự biến mất-trong cùng một gia đình-là một câu chuyện khác, tôi e vậy". Họ sẽ hoàn toàn bác bỏ mọi lý lẽ của anh ta nếu như anh ta không làm một cái gì đó để giúp bản thân mình."
"Mọi việc có thể làm được thì đã được làm", Ian bảo đảm với ông. "Chúng ta có những thám tử riêng đang xới tung miền quê để tìm dấu vết Elizabeth. Bow Street nghĩ là họ tìm thấy phần tội của Ian và họ bỏ giả thuyết Elizabeth tự ý mình bỏ đi."

Khi Townsendes rời khỏi, công tước dựa đầu mệt mỏi vào lưng ghế và nói với Duncan. "Cô ấy liệu có thể có kiểu giải thích "tuyệt vời" thế nào đây?"
"Điều đó không quan trọng," Ducan nói bằng giọng khàn khàn. "không quan trọng với Ian. Trừ khi cô ấy có thể làm anh ta tin rằng cô bị bắt cóc ép buộc, còn không cô ấy như chết với anh ta."
"Đừng nói như vậy!" Edward phản đối. "Ian yêu cô ấy-anh ta sẽ lắng nghe."
"Tôi hiểu rõ anh ta hơn anh, Edward," Ducan nói lại, khi nhớ đến hành động của Ian sau cái chết của ba mẹ chàng. "Anh ta sẽ không bao giờ cho cô ấy một cơ hội nữa để làm tổn thương anh ta. Nếu cô ấy tự nguyện bêu xấu anh ta, nếu cô ấy phản bội sự tin tưởng của anh ta, cô ấy coi như đã chết với anh ta rồi. Và anh ta đã thực sự tin rằng cô đã làm cả điều ấy. Quan sát gương mặt của anh ta- anh ta không một chút nao núng khi tên cô ấy được đề cập. Anh ta đã thực sự giết chết mọi tình yêu mà anh ta giành cho cô ấy."
"Anh không thể chỉ đơn giản đẩy ai đó ra khỏi trái tim anh được. Tin tôi đi, tôi biết điều ấy"
"Ian có thể," Ducan cãi. "Anh ta sẽ làm như vậy để cô ấy không bao giờ lại gần anh ta được nữa." Khi công tước nhíu mày không tin, ông nói, "Để tôi kể cho anh một câu chuyện mà tôi đã kể cho Elizabeth nghe cách đây không lâu khi cô ấy hỏi tôi về một số bản vẽ của Ian ở Scotland. Đó là câu chuyện về cái chết của ba mẹ anh ta và con chó săn Labrador của anh ta...."
Khi Duncan kết thúc câu chuyện, hai người đàn ông ngồi trong sự im lặng ảm đạm khi đồng hồ báo điểm 11 giờ. Cả hai nhìn vào chiếc đồng hồ, lắng nghe...chờ đợi tiếng gõ cửa mà chắc chắn sẽ xảy ra... e sợ nó. Họ không phải đợi lâu. Vào 11 giờ 15, hai người đàn ông đến, và Ian Thornton, hầu tước Kensington chính thức bị buộc tội sát hại vợ ngài và anh trai cùng cha khác mẹ của cô, Mr Robert Cameron. Chàng bị bắt và sẽ phải chuẩn bị ra tòa trước thượng nghị viện vào bốn tuần sau kể từ hôm nay. Với sự nhượng bộ vì địa vị của chàng, chàng sẽ không bị cầm tù trước phiên tòa, nhưng sẽ có lính gác bên ngoài ngôi nhà của chàng và chàng bị cảnh báo là chàng sẽ bị giám sát liên tục ở bất cứ nơi nào chàng đi trong thành phố. Tiền bảo lãnh cho chàng ở mức 100,000 bảng.

Chương 55

Helmshead là một ngôi làng nhỏ bình lặng nhìn ra một vịnh xanh sáng nơi những con thuyền buồm thỉnh thoảng lách qua đi vào cảng, thông qua giữa

hàng tá những con tàu đánh cá nhỏ rải rác ở bến tàu. Thỉnh thoảng các thủy thủ lên bờ với hy vọng có được một đêm tán gái và say xỉn; Họ lại ra khơi vào sáng sớm- tự nhắc bản thân lần sau không khổ sở đậu thuyền ở đấy nữa. Ở Helmshead chả có nhà điếm cũng chẳng có quán rượu nào mà phục vụ giải trí cho các thủy thủ cả, và cũng chẳng có thiếu nữ nào thèm bán hàng của họ.
Nó là một cộng đồng các gia đình, của những người đánh cá khó nhằn với những bàn tay dai sức như những sợi thừng và lưới đánh cá mà họ kéo mỗi ngày; của những người phụ nữ mang đồ giặt ra giếng chung của làng và phiếm chuyện về người khác khi đôi bàn tay của họ bị đỏ lựng vì giặt tẩy quần áo dưới ánh mặt trời; của những em nhỏ đang chơi đuổi bắt, và của những chú chó lai đang sủa hào hứng vui thích ở cuộc đuổi bắt. Những khuôn mặt rám nắng và đổi màu vì mưa gió và mạnh mẽ, chạm trổ bởi những đường nét tính cách cũng như đường nét nheo mắt lông chim. Ở Helmshead không có các quý bà thanh nhã và người đeo đầy trang sức, hay không có những quý ông ăn mặc lịch sự đưa tay ra để những bàn tay đeo găng có thể đặt lên tay họ; Ở đây chỉ có những người phụ nũ đeo những giỏ quần áo ướt nặng trở về nhà và những người đánh cá thô ráp đuổi kịp họ, cười toe toét và nhấc gánh nặng lên đôi vai cơ bắp của họ.
Đứng trên dãy đá ngầm đầy cỏ gần trung tâm của làng, Elizabeth dựa người vào cây sau nàng, quan sat họ. Nàng nuốt xuống những nỗi đau đang đè nặng trong cổ họ và ngực nàng trong bốn tuần qua và xoay mặt sang hướng khác, nhìn ngang qua vách đá dốc đứng nổi lên từ vịnh lấp lánh phía dưới. Những thân cây xương xẩu bám chặt vào tảng đá, thân chúng biến dạng bởi cuộc chiến suốt đời với sức mạnh thiên nhiên- xoắn lại, xấu xí và đẹp kỳ lạ trong bộ trang phục mùa thu phô trương lòe loẹt bởi sự kết hợp giữa đỏ rực và ánh vàng.
Nàng nhắm mắt lại để chặn lại cảnh nàng nhìn thấy; vẻ đẹp mà gợi nàng nghĩ đến Ian. sự ghồ ghề xù xì vạm vỡ làm nàng nhớ đến Ian. Sự chói lọi rực rỡ nhắc nàng về Ian. Những thứ gợi nhớ về Ian xoắn lại trong nàng khiến nàng hít những hơi thở dài, rời rạc, nàng mở mắt lần nữa. Vỏ cây xù xì của thân cây đam vào lưng và bờ vai của nàng, nhưng nàng không di chuyển; cảm nhận sự đau đớn để chứng minh nàng vẫn sống. Ngoại trừ nỗi đau, không còn gì khác. Sự trống rỗng. Trống rỗng và nỗi sầu. Và âm vang giọng nói khàn khàn của chàng trong tâm trí nàng, thì thầm những lời âu yếm khi họ làm tình....trêu ghẹo nàng.
Âm vang giọng nói của chàng...hình ảnh cái lưng bị hành hạ của Robert.

"Anh ta đâu rồi?" Jordan gặng hỏi người quản gia London của Ian, khi người hầu trả lời chàng lướt nhanh qua ông, bước nhanh về phía phòng làm việc.

"Mình có tin, Ian"
Chàng chờ đợi khi Ian hoàn thành đọc bản giao kèo ngắn, giải tán thư ký của chàng, và rồi cuối cùng chú ý đến Jordan. "God, mình ước cậu dừng ngay việc này!" Jordan thét lên.
"Dừng việc gì cơ?" Ian hỏi, dựa lưng vào ghế của chàng. Jordan nhìn chằm chằm vào chàng trong sự giận dữ vô vọng, không chắc vì sao thái độ của Ian lại làm chàng buồn. Cánh tay áo Ian xoắn lên cao, chàng trông vừa mới cạo râu, và ngoại trừ sự giảm cân kinh khủng, chàng trông như một người đàn ông có một cuộc sống khá thỏa mãn. "Mình mong cậu dừng ngay cái việc hành động như thể-như thể mọi việc bình thường!"
"Thế cậu muốn mình làm gì đây?" chàng đáp lời, đứng dậy và bước qua khay rượu. Chàng rót ly Scotch
"Không, vào lúc này mình lấy làm mừng là cậu không đưa ra bản sao cuồng loạn đàn ông. Mình có tin đây, như mình đã nói, và mặc dù cậu sẽ không nhận thấy cái tin này dễ chịu từ quan điểm cá nhân, nhưng nó là tin có thể tốt nhất từ lập trường vụ xử án tuần tới của cậu, Ian." chàng nói không thoải mái, "những thám tử của chúng ta- ý mình là của cậu- cuối cùng đã phát hiện dấu vết Elizabeth"
Giọng nói Ian lạnh lùng, biểu hiện không chút thay đổi. "Cô ta ở đâu?"
"Chúng tôi vẫn chưa biết, nhưng chúng tôi biết chắc cô ấy đã bị nhìn thấy đi với một người đàn ông trên đường Denman hai đêm trước khi cô ấy biến mất. Họ đã ở quán trọ nhỏ 15 dặm về phía bắc của Lister. Họ" - chàng ngập ngừng và thở mạnh ra-"họ đi như một người đàn ông và vợ, Ian"
Ngoài cái siết chặt của bàn tay Ian trong ly Scotch, không có một phản ứng rõ ràng nào với tin choáng người này, hay với tất cả những ám chỉ đau đớn và ghê tởm đó. "Thêm tin nữa, và tin tốt- ý mình là có giá trị-cho chúng ta"
Ian tống hết ly rượu của chàng và nói lời cuối cùng lạnh giá, "Mình không thấy liệu có tin nào có thể hay hơn nữa. Bây giờ cô ta được chứng minh là mình không giết cô ta, và đồng thời cô ta đưa cho mình cơ sở không thể bác bẻ được cho đơn ly dị.
Ngăn lại biểu hiện cảm thông mà chàng biết Ian sẽ chỉ từ chối, Jordan nhìn chàng quay trở lại bàn làm việc của chàng, rồi chàng kiên quyết nói "Người khởi tố có thể cố gắng bằng lòng với việc người đồng hành với cô ta là kẻ bắt cóc do cậu chi trả. Mẩu tin tiếp theo có thể giúp thuyết phục mọi người trong vụ xét xử của anh đồng ý với việc cô ta đã lên kế hoạch và chuẩn bị trước để rời bỏ anh."
Ian nhìn chàng trong sự im lặng bình thản khi Jordan giải thích."Cô ta đã bán nữ trang cho một người ở phố Fletcher bốn ngày trước khi cô ta biến mất. Người mua đồ nữ trang nói anh ta không trình diện sơm hơn vì quý bà Kensington người mà ông ta biết lúc đấy Mrs. Roberts dường như rất hoảng

sợ. Ông ta nói ông ta đã lưỡng lự đưa ra lời nói nếu như cô ta chạy trốn khỏi cậu bởi một vài lý do tốt."
"Ông ta do dự-trong việc mất đi lợi nhuận từ những viên đá trong trường hợp nếu chúng thực sự không phải của cô ta để bán đi," Ian cãi lại với sự châm biếm bình tĩnh. "Vì những bài báo không trình báo tố giác về những nữ trang bị đánh cắp hay bị mất, ông ta cho là ông ta có thể an toàn nói ra."
"Có thể. Nhưng điểm quan trọng ở đây là ít nhất cậu không bị xét xử cho tội bịa đặt trong việc bỏ đi cô ấy. Cũng tầm quan trọng như vậy, vì bây giờ nó rõ ràng là cô ta "biến mất" theo ý cô ta, mọi việc sẽ không tệ cho cậu khi họ xét xử cậu trong tội làm anh trai cô ta..." Chàng ngắt quãng, không muốn nói lên lời.
Ian cầm bút lông ngỗng và bản hợp đồng từ đống giấy tờ bên cạnh khuỷu tay khi Jordan nói kết, "Bọn thám tử đã thất bại trong việc tìm hiểu số nữ trang biến mất vì đám người hầu ở Havenhurst tin là số nữ trang ấy đang an toàn ở trong nhà cậu, và đám người hầu tin là chúng ở London."
"Mình có thể hiểu là nó đã có thể xảy ra thế nào" Ian nói không quan tâm. "tuy nhiên, điều kỳ lạ là nó sẽ không có trọng lượng nào đối với bên khởi tố. Họ sẽ nằng nặc cho rằng mình đã thuê kẻ mạo danh để bán đồ nữ trang và đi cùng cô ta, và mọi người sẽ tin điều ấy. Bây giờ anh có muốn tiến hành vụ kinh doanh tàu biển kết hợp mà chúng ta thảo luận không, hay ay muốn bỏ nó?"
"Bỏ nó ư?" Jordan hỏi, hoàn toàn không thể đối xử với sự thiếu cảm xúc của Ian.
"Vào thời điểm này, tiếng tăm của mình về sự chân thật và liêm chính đã bị hủy hoại. Nếu những người bạn của mình muốn rút khỏi việc kinh doanh, mình sẽ hiểu thôi."
"Bọn họ đã rút lui rồi," Jordan lưỡng lự thừa nhận. "Mình ở lại với cậu."
"Họ làm thế là đủ tốt rồi," Ian đáp trả, với các bản hợp đồng và gạch tên các đối tác. "để đến cuối, chúng ta sẽ có nhiều lợi nhuận hơn."
"Ian," Jordan nói với giọng nhỏ thận trọng, "cậu đang nhử mình cho cậu một cú đấm đấy à, chỉ để xem cậu có co rụt lại khi mình đánh cậu hay không. Mình đã nhận tất cả những gì mình có thể về sự lãnh đạm thờ ơ của cậu về tất cả mọi việc đang xảy ra rồi." Ian ngước nhìn lên từ đống giấy tờ của chàng, và rồi Jordan nhìn thấy nó-cơ đang co lại dưới hàm Ian, phản ứng tự động nhất chỉ nỗi giận và sự dày vò, và rồi chàng cảm thấy cả nhẹ nhõm và xấu hổ. "Mình ân hơn về lời mình vừa nói hơn mình có thể nói ra," chàng yên lặng xin lỗi. "Và nếu có lời an ủi, thì mình muốn nói là mình thực sự hiểu cảm giác thế nào khi tin việc vợ cậu đã phản bội cậu."
"Mình không cần an ủi", Ian ngắt lời. "Mình cần thời gian" "Để vượt qua nó" Jordan đồng ý.

"Thời gian", Ian lạnh lùng nói kéo dài, "để mình giải quyết đống giấy tờ này."
Khi Jordan bước xuống phòng sảnh tiến ra cửa trước, chàng không chắc nếu chàng chỉ tưởng tượng dấu hiệu cảm xúc rất nhỏ đó.
Elizabeth đứng cạnh chiếc cây mà ngày nào cô cũng đến đứng và nhìn ra biển. Tàu có thể đến bất cứ lúc nào – một trong những chiếc đó có thể là chiếc tàu đi Jamaica, Robert nói. Anh hăm hở muốn rời khỏi nước Anh, hăm hở bồn chồn như có điều gì đó hối thúc, nàng nghĩ, đi chầm chậm đến gần bờ vực. Cảm giác thật chênh vênh, dưới kia sâu hàng trăm thước toàn đá và cát.
Robert thuê một phòng cho họ trong nhà trọ của ông bà Hogan, và bây giờ anh đang ăn. Giống như tất cả mọi người khác ở Helmshead. Nhà Hogan rất tử tế và là những người chăm lao động, họ có hai con trai sinh đôi bốn tuổi nghịch như quỷ và lúc nào cũng cười toe toét. Elizabeth thích cả bốn người nhà Hogan vô cùng, và nếu có thể nàng muốn nghĩ đến việc ở lại đây và ẩn tránh mãii mãi.
Không giống như Robert, nàng không hăm hở rời khỏi nước anh hay sợ hãi bị tìm thấy. Một cách kỳ lạ nàng cảm thấy một cảm giác yên bình vô cùng khi ở đây – nàng cảm thấy mình ở gần Ian đủ để có thể gần như cảm nhận thấy sự hiện diện của chàng, xa khỏi chàng đủ để biết rằng không có bất cứ việc gì chàng nói hay làm có thể làm tổn thương nàng.
“Cẩn thận không ngã đấy thưa bà,” ông Hogan nói đến phía sau nàng và nắm lấy cánh tay nàng trong bàn tay chai sạn của mình. “Xin bà tránh xa khỏi vực đi ạ.”
“Tôi không nhận ra là mình ở gần vực như vậy,” Elizabeth nói, thật sự ngạc nhiện nhận ra là những ngón chân của mình đã sắp chạm đến bờ vực
“Bà nên vào trong nhà và nghỉ một chút. Chồng bà đã giải thích cho chúng tôi về khoảng thời gian tồi tệ mà bà phải trải qua và không muốn bà phải lo lắng.”
Việc phát hiện ra rằng Robert thú nhận một điều gì đó trong bí mật của họ cho bất kỳ ai - đặc biệt là nhà Hogan, những người biết họ đang đợi một chuyến tàu để đi đến Mỹ hoặc Jamaica hoặc bất kỳ đâu mà anh cho là phù hợp làm nàng khó chịu đến mức phải hỏi lại, “Rob à chồng tôi đã nói gì về khoảng thời gian tồi tệ của tôi”
“Ông ấy giải thích không muốn bà nghe hoặc nhìn thấy điều gì làm bà lo lắng.”
“Những điều mà tôi có thể thấy,” Elizabeth nói khi nàng đi về phía nhà trọ và ngửi thấy mùi bánh mì nướng trong không khí, “là trên báo chí.”
“Đặc biệt là không báo chí,” Ông Hogan nói. “Không có nhiều cơ hội để có thể thấy một tờ,” Elizabeth nói mệt mỏi, thẫn thờ cười với một trong hai đứa

bé sinh đôi, đang chạy tới vòng tay quanh chân nàng. “Mặc dù là tôi không thể tưởng tượng ra được là có một nơi nào đó trên đất Anh mà một tờ báo cũng không thể đưa tới.”
“Bà cũng chẳng cần phải đọc những thứ đó làm gì. Toàn là những việc tương tự như giết người hoặc là chính trị không thì lại là nhảy múa, vui chơi.”
Trong suốt hai năm trời Elizabeth tự cô lập mình ở Havenhurst, nàng hiếm khi đọc một tờ báo, bởi vì điều đó chỉ làm cho nàng càng cảm thấy tách biệt với London và cuộc sống. Tuy vậy, bây giờ nàng muốn đọc để biết được có đề cập gì đến việc biết mấy của nàng và làm sao lại có chuyện đó không. nàng cho là ông Hogan không biết đọc, điều mà không lạ, nhưng nàng vẫn thấy làm lạ là ông Hogan không thể biết được nơi nào có một tờ báo cũ ở đâu đó trong làng.
“Tôi thực sự cần đọc một tờ báo,” nàng nói với vẻ mạnh mẽ hơn là nàng dự định, đứa trẻ liền bỏ nàng ra và chạy biến đi “tôi có thể giúp bà điều gì không bà Hogan” Elizabeth hỏi cố gắng để tránh khỏi sự bứt rứt khi nhắc đến tờ báo. Bà Hogan đang mamg thai đến tháng thứ sáu mà vẫn làm việc luôn tay mà vẫn phấn khởi.
“Không cần đâu bà Robert. Bà chỉ cần ngồi nghỉ ở chiếc bàn kia và tôi sẽ mamg cho bà một tách trà.”
“Tôi cần một tờ báo hơn là một tách trà”
Cậu bé sinh đôi lại chạy đến bên nàng
“Timmy, bà Hogan rít lên, “Vào đây một chút, có nghe thấy không? Timmy,” bà cảnh cáo, nhưng như thường lệ đứa bé sinh đôi nghịch nghợm lờ bà đi. Thay vào đó nó vẫn nắm chặt lấy áo Elizabeth trong khi cha nó lao vào và giật cái gì đó ra khỏi tay nó.
“Con mang cho bà,” nó la lên, nhảy vào lòng Elizabeth. Con mamg cái đó cho bà mà.”
Elizabeth gần như gạt đứa bé xuống sàn nhà vì ngạc nhiên. “đó là một tờ báo,” nàng hét lên, ngạc nhiên hết nhìn ông Hogan lại chuyển sang nhìn bà Hogan, cả hai dường như mặt mày đang dần đỏ ửng lên.
“Ông Hogan để tôi đọc nó, xin ông.”
“Bà trở nên căng thẳng, đúng như chồng bà đã nói sẽ xảy ra nếu bà nhìn thấy một tờ báo.”
“Tôi trở nên căng thẳng,” Elizabeth nói với vẻ kiên nhẫn và lịch sự nhất mà nàng có thể, “Bởi vì ông không để cho tôi đọc nó.”
“Nó cũ quá rồi, hơn ba tuần,” ông ta phản đối.
Kỳ quặc là sự tranh cãi về một tờ báo ngu ngốc lại làm cho Elizabeth lần đầu tiên nhận ra cảm xúc thực sự mà nàng cảm nhận trong xuốt những tuần qua. Sự từ chối đưa nó cho nàng của ông ta làm nàng giận dữ, lời nhận xét trước

đó của ông ta về việc nàng cần nghỉ ngơi và việc trở nên căng thẳng làm nàng có một dự cảm bất an.
"Tôi chẳng căng thẳng chút nào đâu," nàng nói với một nụ cười chủ ý dành cho bà Hogan, người ra hầu hết cách quyết định trong nhà. "Tôi chỉ muốn được xem những điều đã xảy ra như là mốt nào thịnh hành trong mùa này."
"Họ mặc màu xanh," bà Hogan nói, mỉm cười với nàng và lắc đầu nhìn về phía chồng mình, ngụ ý ông ta không đưa cho nàng tờ báo, "vậy bây giờ bà đã biết rồi đấy, màu xanh đẹp phải không?"
"Vậy là bà có thể đọc ư?" Elizabeth nói, cố gắng không giật lấy tờ báo ra khỏi tay ông Hogan, điều mà nàng nghĩ nàng sẽ chuẩn bị làm nếu cần thiết.
"Mẹ có thể đọc." đứa trẻ nói.
"Ông bà Hogan," Elizabeth nói với vẻ điềm tĩnh đe doạ, "tôi sẽ trở nên cực kỳ căng thẳng nếu ông bà không đưa cho tôi tờ báo đó. Hơn nữa, tôi có thể đi vào làng để tìm bất kỳ một ai đó hỏi xem họ có tờ báo nào không."
Vẻ chắc chắn trong giọng nói của nàng như thể mẹ nói với một đứa con ầm ĩ của mình người đang làm cho bà ta lo lắng có vẻ có tác dụng đối với bà Hogan. "Sẽ là cố gắng vô nghĩa nếu bà đi vào làng tìm," bà Hogan thừa nhận. "chỉ có một tờ báo ở trong làng, và đến lượt tôi đọc nó. Ông Willy lấy nó từ một thuyền trưởng tuần trước."
"Vậy tối có thể đọc nó chứ?" Elizabeth khăng khăng, tay nàng ngứa ngáy muốn giật tờ báo ra khỏi bàn tay to lớn của ông Hogan khi mà nàng, trong khi nàng có cảm giác là nàng phải giật nó trước khi ông ta tránh đi mất.
"Có cảm giác là bà qúa ham mê thời trang hoặc những chuyện đại loại như thế, còn tôi thì thấy chẳng thấy điều đó có hại như thể nào mặc dù chồng bà cứ nhất quyết là bà không nên đọc."
"Chồng tôi," Elizabeth nói đầy ý nghĩa, "không thể ra lệnh cho tôi mọi thứ."
"nghe có vẻ giống tôi, ông Hogan nói với một nụ cười, "còn bà thì như vợ tôi vậy, đúng không rose."
"Đưa cho bà ấy tờ báo, John," Rose nói một nụ cười điên tiết.
"Tôi sẽ đọc nó trong phòng." Elizabeth nói khi cuối cùng nàng cũng cầm được tờ báo. Theo cái cách mà họ nhìn theo nàng bước vào phòng, nàng nhận ra là Robert hẳn phải tình cờ làm cho họ tưởng là nàng vừa trốn khỏi trại tâm thần. Ngồi xuống giường, Elizabeth lật tờ báo.
Hầu tước Kensington bị buộc tội giết vợ và anh vợ
Hội đồng qúy tộc được tập hợp để xét sử, hầu như có thể kết luận là có hai vụ mưu sát.

Một tiếng hét cuồng loạn vang lên, nàng nhảy dựng lên, hết nhìn vào tờ báo lại nhìn vào bàn tay nắm chặt của mình. "không," nàng nói, lắc đầu một cách cuồng dại. "Không," nàng nói to, "không." nàng hoa mắt lên với những

dòng chữ, hàng ngàn chữ, những từ ngữ rùng rợn, dối trá một cách lố bịch, bóng gió hằn học – chúng làm nàng quay cuồng. Rồi nàng đọc lại một lần nữa bởi vì nàng không thể hiểu được chúng. Phải mất ba lần trước khi Elizabeth có thể thực sự bắt đầu suy nghĩ, và thậm chí đến khi đó nàng vẫn thở hổn hển như một con thú bị dồn vào đường cùng. Trong năm phút tiếp theo cảm xúc của Elizabeth chuyển từ sự hoảng sợ sang nhận thức hơn. với sự nhanh nhẹn tuy có hơi lo lắng nàng có gắng lấy lại bình tĩnh và bắt đầu cân nhắc các khả năng. bất kể Ian đã làm gì với Robert, chàng không bao giờ giết anh, và cũng chẳng giết nàng. Theo những gì tờ báo nói, bằng chứng cho thấy rằng Robert đã hai lần cố giết Ian, nhưng cũng tại thời điểm đó không có bất cứ bằng chứng nào thực sự liên quan đến Elizabeth. Tất cả những gì mà nàng biết là tờ báo nói rằng phiên xử đã bắt đầu vào ngày 18 ba ngày trước đây, và nhiều khả năng Ian sẽ bị kết tội, cách nhanh nhất để có thể tới London là bằng tàu không phải đường bộ.
Elizabeth ném tờ báo đi và chạy ra khỏi phòng, nhảy bổ vào phòng khách.
“Ông bà Hogan,” nàng hét to, cố gắng nhớ xem hình như họ đã xem là nàng có hơi điên rồ, “có một số tin tức ở trên báo - đó là những tin tức kinh khủng đối với tôi. Tôi phải quay trở về London theo cách nhanh nhất có thể.”
“Xin hãy bình tĩnh thưa bà,” ông Hogan nói với vẻ kien quyết. “Bà biết là bà không nên đọc tờ báo đó. Đúng như lời chồng bà nói, nó sẽ đem lại tất cả sự khó chịu.”
“Chồng tôi đang bị xét sử vì tội giết người,” Elizabeth giận dữ tranh cãi.”
“Chồng bà đang ở dưới cảng, tìm kiếm tàu cho chuyến đi khám phá thế giới của ông bà.”
“Không, đó là anh tôi.” “Ông ấy là chồng bà chiều nay,” Ông Hogan nhắc nàng.
“anh ấy không bao giờ là có thể là chồng tôi được, anh ấy đã luôn luôn là anh tôi.” Elizabeth khăng khăng. “Chồng tôi – người là chồng thật sự của tôi đang bị xét sử vì tội giết hại tôi.”
“Thưa bà,” ông ta nói vẻ lịch sự, “bà chưa chết mà.” “Ôi chúa ơi.” Elizabeth nói với vẻ bất lực khi vò nát mái tóc trước trán, cố gắng nghĩ cách làm thế nào, làm thế nào để thuyết phục họ đưa nàng xuống thuyền. Nàng quay về phía bà Hogan, người đang chăm chú quan sát nàng trong khi vẫn đang giặt.
“Bà Hogan,” cúi mình xuống, nàng nắm lấy bàn tay của người phụ nữ trong tay, làm cho bà nhìn nàng, và với một giọng nói gần như bình tĩnh và van nài, Elizabeth bắt đầu bào chữa cho trường hợp của nàng. “Bà Hogan, tôi không phải là một người điên, tôi không phải là người loạn trí, nhưng tôi đang gặp rắc rối. Và tôi cần phải giải thích điều đó với bà. Bà có nhận thấy là tôi không hạnh phúc khi ở đây không?”
“Có chúng tôi có nhận ra,” “bà đã có bao giờ đọc một bài báo nào về quý bà

Thornton chưa?" "Mọi từ, mặc dù tôi là một người đọc chậm dãi nghiền ngẫm tôi vẫn không hiểu lắm."
"Bà Hogan tôi là quý bà Thornton. Không đừng nhìn chồng bà, hãy nhìn tôi. Nhìn vào mặt tôi. Tôi đang lo lắng và sợ hãi, nhưng bà có thấy tôi có biểu hiện điên rồ không?"
"tôi tôi không biết" "Tất cả thời gian tôi ở đây, tôi đã bao giờ nói hay làm bất cứ điều gì làm cho bà nghĩ là tôi là người điên không? hoặc là bà có thể nói rằng tôi thường không vui vẻ và có đôi chút sợ hãi không?"
"tôi không thể nói bà," bà ta hơi ngập ngừng, và trong một số khoảng khắc sự hiểu biết và thông cảm có thể xuất hiện khi mà một người đàn bà tìm kiếm sự giúp đỡ từ một người đàn bà khác, "tôi không nghĩ bà điên."
"Cám ơn," Elizabeth xúc động nói, bóp chặt tay bà ta vẻ biết ơn khi nàng tiếp tục nói, nửa nói cho bản thân nàng. "Bây giờ khi chúng ta đã hiểu nhau một chút, tôi cần phải tìm cách chứng minh cho bà thấy tôi là ai – Tôi và Robert là ai. Trong tờ báo," Elizabeth bắt đầu cố gắng mò mẫm giữa vũng lầy của những lời giải thích để tìm ra cách nhanh nhất, bằng chứng dễ dàng nhất, "trong tờ báo có nói," nàng bắt đầu hơi ngập ngừng, "là hầu tước Kensington được tin là đã giết vợ mình, Quý bà Elizabeth Thornton và anh bà, Robert Cameron, bà có nhớ không?"
Bà Hogan gật đầu. "Nhưng những cái tên đó rất thông dụng," bà ta phản đối.
"không, đừng bắt đầu suy nghĩ ngay," Elizabeth nói hơi dữ dội. "tôi sẽ nghĩ ra thêm một số bằng chứng. đợi đã, tôi có rồi, đi với tôi." nàng gần như lôi xềnh xệch người đàn bà tội nghiệp ra khỏi ghế và kéo bà ta vào phòng nàng. Với ông Hogan đứng ở cửa quan sát, Elizabeth lấy dưới gối của nàng ra túi xách của nàng và mở nó ra. "Hãy nhìn vào số tiền mà tôi mang theo. Nó nhiều hơn rất nhiều so với những người bình thường như Robert va tôi – những người mà bà nghĩ là Robert và tôi có thể mang theo đúng không?"
"tôi không biết có đúng đắn hay không."

Như cõi thiên đường

Chương 56

Elizabeth nhận ra là nàng đang mất sự tin tưởng của bà Hogan. "Đợi đã, tôi có thứ này." Elizabeth chạy tới giường và chỉ vào tờ báo. "Đọc nó đi cái nói về thứ mà họ tin là tôi đã mặc khi tôi đi khỏi." "Tôi không cần phải đọc nó. Họ nói là họ nghĩ đó có thể là một chiếc váy màu nâu và một chiếc áo khoác màu kem." "hoặc là" Elizabeth kết thúc với vẻ thắng lợi khi nàng mở vali ra

và lấy ra bộ váy mà báo miêu tả. “Họ nghĩ đó có thể là một bộ váy du lịch màu xám đúng không?” bà Hogan gật đầu, và Elizabeth lôi tất cả quần áo trong vali ra và đặt lên giường với vẻ chiến thắng. Nàng biết thông qua khuôn mặt của người phụ nữ là bà ta đã tin nàng và bà ta có thể khiến cho chồng bà ta cũng sẽ tin nàng.
đi vong quanh, Elizabeth bắt đầu chiến dịch chống lại bà Hogan đang cảm thấy bị quyấy rầy. “tôi cần phải quay lại London ngay và điều đó chỉ có thể nhanh nhất bằng tàu.”
“Có một con tàu vào tuần tới sẽ đi”
“Ông Hogan tôi không thể đợi. Việc xét xử đã bắt đầu ba ngày trước. Theo tất cả những gì mà tôi biết, họ sẽ kết tội chồng tôi giết tôi và có thể họ đang lên kế hoạch treo cổ anh ấy.”
“Nhưng,” ông ta hét lên vẻ cáu kỉnh, “bà chưa chết.” “chính xác. Đó chính là điều mà tại sao tôi lại phải nhanh chóng trở về và chứng minh cho họ thấy. Và tôi không thể đợi đến khi có một con tàu cập bến. Tôi sẽ đưa cho ông bà tất cả những gì mà ông bà yêu cầu nếu có thể giúp đưa tôi đến Tilbery trên thuyền của ông bà và từ đó đường xá tốt hơn, tôi có thuê một chiếc xe đi tiếp.”
“Tôi không biết thưa bà. Tôi muốn giúp bà nhưng việc đang bắt bây giờ đang rất tốt đẹp…” ông ta nhìn nàng vẻ cảnh giác và liếc nhìn vợ cầu cứu. Bà Hogan ngập ngừng, rồi gập đầu, “ông sẽ đưa bà ấy đi Jonh”
Vòng tay ôm chặt bà chủ nhà, Elizabeth nói, “cảm ơn bà - cảm ơn cả hai người. Ông Hogan tôi nợ ông bao nhiêu cho một tuần đi thuyền tuyệt vời?” ông ta nói với nàng và Elizabeth với lấy chiếc ví, lấy ra một số tiền, đếm chúng và ấn mạnh và bàn tay ông Hogan, “đây là gấp năm lần số mà ông nêu lên,” nàng nói với ông ta. Đây là lần đầu tiên trong suốt cả cuộc đời mình Elizabeth Cameron Thornton trả một cái gì đó nhiều hơn cái mà đáng lý nàng phải trả. “chúng ta có thể đi tối nay chứ?”
“có thể, nhưng sẽ là không khôn ngoan khi đi vào ban đêm. “chắc chắn phải đi tối nay. Tôi không thể làm tốn thêm một chút thời gian nào cả.” Elizabeth lắc đầu xua đuổi cảm giác khó chịu là nàng có thể đã quá muộn.
“ Có chuyện gì xảy ra ở đây thế này?” Robert cao giọng ngạc nhiên hỏi khi anh nhận thấy quần áo của Elizabeth bầy trên giường. Và rồi anh ta liếc nhìn thấy tờ báo, đôi mắt anh ta tối đi vì giận dữ. “Tôi đã nói với ông” anh ta bắt đầu, giận giữ quay về phía nhà Hogan.
“Robert, anh và em cần nói chuyện.” Elizabeth ngắt lời. “Riêng.”
“John,” bà Hogan nói, “Tôi nghĩ chúng ta nên ra ngoài đi dạo.”
Trong khoảng khắc Elizabeth nhận ra lần đầu tiên rằng Robert hẳn đã cố tình dấu diếm tờ báo không cho nàng đọc vì anh ta biết điều gì đã xảy ra. ý nghĩ rằng anh ta biết và không nói với nàng gần như không thể chịu đựng nổi

giống khi nàng phát hiện ra Ian bị buộc tội giết họ. “Tại sao?” nàng bắt đầu bùng lên vì giận dữ.
“Tại sao cái gì?” anh ta nạt lại. “tại sao anh không nói với em những điều được đưa trên báo.” “Anh không muốn làm em buồn.”
“Anh sao?” nàng hét lên, và rồi nàng nhận ra là nàng không có thời gian để tranh luận với anh ta. “Chúng ta phải quay lại.”
“Quay lại,” anh ta hét lên chế giễu. “Anh không quay lại. Anh ta có thể bị treo cổ vì giết anh. Anh hy vọng anh ta bị như vậy, tên khốn.”
“Vậy thì anh ấy sẽ không bị treo cổ vì giết em,” nàng nói, sắp xếp quần áo vào vali.
“Anh sợ là anh ta sẽ bị, Elizabeth.”Có vẻ dịu dàng trong giọng nói của anh ta, hoàn toàn lãnh đạm, điều đó làm trái tim nàng đông lại, và một nghi ngờ tồi tệ, khủng khiếp bắt đầu xé nát nàng. “Nếu như em để lại một bức thư, như em vẫn muốn làm,” nàng bắt đầu, “không một điều không may nào có thể xảy ra. Ian có thể trình bày bức thư cho…” giọng nàng vỡ ra khi điều nàng nhận ra đánh mạnh vào đầu nàng. theo những lời khai nhận đưa trên báo, Robert đã hai lần cố gắng giết Ian, cách này hay cách khác. Nếu Robert có thể nói dối về điều này anh ta có thể nói dối về những điều còn lại. Một cảm giác bị phản bội quen thuộc lại bắt đầu nện mạnh vào tâm trí nàng, chỉ khác là lần này đó là sự phản bội của Robert, không phải Ian. Điều đó chưa bao giờ thực sự là Ian
“Tất cả chỉ là một lời nói dối bẩn thou đúng không?” nàng nói với một giọng nói điều tĩnh kỳ lạ khác xa với cảm giác hỗn loạn của nàng.
“Hắn đã phá huỷ cuộc đời anh.” Robert rít lên, nhìn nàng căm phẫn như thể nàng là kẻ phản bội. “Không phải tất cả đều là dối trá. Hắn ta bắt anh lên tàu của hắn ta nhưng anh ta trốn thoát ở San Delora.’
Elizabeth hít một hơi dài run rây. “Và anh trở lại? làm sao mọi việc lại xảy ra?”
“anh không có tiền, khốn kiếp – không có gì cả trừ quần áo trên người khi anh trốn. Anh đã bán mình thành người hầu để có tiền đi Mỹ.” Anh ta chìa tay về phía nàng, “và tất cả những thứ này là cách mà ông chủ của anh sử dụng đối với người hầu người ăn – người không làm việc đủ nhanh.”
“anh định nói ăn cắp” Elizabeth giận dữ nói. “đừng có mà nói dối em nữa. Thế còn về hầm mỏ anh đã nói với em
“anh có làm việc trong mỏ một vài tháng,” anh ta xiết chặt lấy nàng vẻ hăm doạ.
Elizabeth giật ra, túm lấy túi xách và lùi lại khi anh ta tiến đến gần nắm lấy nàng dữ dội. “anh đã thấy những điều tồi tệ, làm những điều tồi tệ và tất cả chỉ bởi vì anh cố bảo vệ cho danh dự của cô em khi mà em chơi trò dâm đãng với tên con hoang đó.”

Elizabeth cố gắng thoát ra nhưng không thể và nỗi sợ hãi bắt đầu xoắn lấy nàng.
“Khi cuối cùng tôi cũng trở lại đây, tôi đọc được về cô em gái bé nhỏ trở thành người tao nhã trong các cuộc hội hè của xã hội thượng lưu khi mà tôi mục nát trong rừng sâu.”
“cô em gái bé nhỏ của anh,” Elizabeth hét lên với giọng nói run run, “đã phải bán tất cả để trả nợ cho anh, khốn nạn. anh đáng lẽ đã bị khốn khổ với lũ cho vay nếu anh lò mặt ra trước khi tôi bán tất cả.” giọng nàng vỡ ra, và rồi nàng hoảng loạn. “Robert, xin anh,” nước mắt nàng rơi lã chã. “Xin anh. Anh là anh trai em. Và một phần anh nói là đúng em là lý do kiến những chuyện này xảy ra đối với anh.”
“em chứ không phải Ian. Anh ấy còn có thể làm những điều tồi tệ hơn đối với anh nếu anh ấy thực sự tàn nhẫn,” nàng tranh cãi. “anh ấy có thể nộp anh cho nhà chức trách. đó là việc mà phần lớn những người đàn ông khác sẽ làm, và anh sẽ phải trải qua phần lớn cuộc đời trong tù.”
Tay anh ta xiết chặt còn cằm anh ta cứng lại, “Robert,” nàng đau đớn nói, “em yêu anh, và em nghĩ anh cũng yêu em. Nếu anh cố gắng ngăn em quay về London, em sợ là anh phải giết em trước mới ngăn được em.”
Anh ta giật lùi lại, như thể việc chạm vào da nàng làm bỏng tay anh ta và Elizabeth ngồi xuống giường với lấy chiếc túi. Cảm thấy đau đớn vì những điều mà anh đã trải qua, nàng nhìn anh đi lại trong phòng như một con thú bị nhốt. Cẩn thận nàng lấy tất cả tiền ra khỏi túi và đặt lên giường, rồi nàng lấy ra một ít để có thể trả tiền thuê xe mà nàng cần. “Bobby,” nàng nói nhẹ nhàng. Nàng thấy vai anh ta cứng lại khi nàng sử dụng riêng thời niên thiếu của mình. “Xin anh hãy lại đây.”
Nàng có thể thấy anh ta đấu tranh khi tiếp tục đi đi lại lại và rồi đột ngột quay lại và tiến về phía giường. “đây có một khoản khá nhiều tiền,” nàng nói tiếp. “Đó là của anh. Dùng nó để đi bất cứ đâu anh muốn.” Nàng chạm vào ống tay áo anh ta. “Bobby?” nàng thì thầm. “Tất cả đều đã kết thúc rồi. Không cần phải trả thù thêm nữa. Hãy lấy tiền và lên con tầu đầu tiên đi bất kể nơi đâu.”
Anh ta mở miệng định nói và nàng vội vàng lắc đầu. “đừng nói với em nơi anh đi, sẽ có nhiều câu hỏi về anh và nếu em không biết câu trả lời, anh sẽ biết là anh an toàn khỏi em, Ian và thậm chí cả luật pháp của anh.” Nàng nhìn anh hết nhìn nàng và rồi lại nhìn tiền nằm trên giường. “cứ trong sáu tháng,” nàng tiếp tục, “em sẽ chuyển thêm tiền vào tài khoản ngân hàng bất kỳ mà anh bảo em. đưa một tên quảng cáo lên tờ Time cho Elizabeth Duncan, em sẽ gửi tiền vào bất cứ cái tên nào nêu trong quảng cáo.
Khi anh ta có vẻ không có khả năng di chuyển, nàng nắm chặt hơn nữa túi xách. “Bobby, anh phải quyết định ngay bây giờ. Không có nhiều thời gian

để lãng phí đâu.”
Rorbert đấu tranh giữ dội và sau một phút dường như dài vô tận anh ta thở dài và một vài biểu hiện căng thẳng trượt khỏi mặt anh ta. “Em luôn luôn có,” anh ta nói với giọng nói cam chịu khi ngẩng lên nhìn nàng, “một trái tim nhân hậu.” Không một lời nào thêm nữa anh ta đi về phía chiếc vali của mình, ném một vài thứ quần áo vào đó và vồ lấy tiền trên giường.
Elizabeth cố gắng nuốt nước mắt vào trong. “Đừng quên,” nàng thì thầm khàn khàn, “Elizabeth Duncan.”
Anh ta dừng bàn tay đang đặt lên cánh cửa và nhìn lại. “từng này đủ rồi,”.
Trong im lặng anh trai và em gái nhìn nhau, biết rằng có thể đây là lần cuối cùng, rồi miệng anh ta nhếch lên có vẻ như là một nụ cười kỳ lạ đau đớn.
“Tạm biệt,” anh ta nói. “Beth,”
Cho đến tận khi nàng thấy anh ta sải bước ra khỏi phòng, hướng ra đường đi xuống biển, Elizabeth mới cảm thấy thư giãn và rồi nàng ngồi phịch xuống giường như không xương. Ôm lấy đầu và những giọt nước mắt rơi lã tã xuống mặt nàng, rời tay khỏi chiếc túi mà nàng đã nắm chặt trong tay, những giọt nước mắt đau khổ trộn lẫn với những giọt nước mắt nhẹ nhõm – nhưng tất cả những giọt nước mắt đó là dành cho anh trai nàng không phải cho nàng.
Bởi vì bên trong chiếc túi là khẩu súng của nàng.
Cái khoảng khắc mà nàng nhận ra là anh ta có thể sẽ không đồng ý để nàng đi, nàng sẽ chĩa khẩu súng đó vào Robert.
Chương 35
Elizabeth làm chuyến đi bốn ngày từ Helmshead để đến London thành chỉ còn hai ngày rưỡi – kỳ công mà nàng sắp xếp để hoàn thành bất kể mưu mẹo gì, thật là nguy hiểm và tốn kém, nàng đã sắp xếp để trả cho người đánh xe một khoản cắt cô để ông ta miễn cưỡng đồng ý đánh xe vào ban đêm, và ngủ luôn trên xe. chỉ dường lại khi cần thay đổi ngựa, quần áo và ăn những bữa ăn qua loa vội vàng. Bất kể khi nào nơi nào họ dừng lại, mọi người từ cậu bé đưa thư đến các cô gái phục vụ ở quán rượu đều bàn tán về trường hợp kết án của Ian Thornton, hầu tước Kensington.
Khi những km đường trôi đi, ngày nhường lại cho đêm tối và bình minh, rồi lại bắt đầu một vòng quay mới, Elizabeth lắng nghe những tiếng móng ngựa gõ đều đặn lên mặt đường cùng với đó là nỗi khiếp sợ ngày càng tăng lên trong trái tim nàng.
Căn phòng mà ông ta kéo nàng vào có một chiếc bàn và sáu chiếc ghế, Delham đi thẳng đến chiếc bàn và ngồi phịch xuống một chiếc ghế. Ông ta nhin Elizabeth từ đầu đến chân, chăm chú quan sát Elizabeth với đôi mắt xanh sắc như dao găm và khi ông ta nói giọng nói của ông ta giống như một ngọn gió băng vậy” “Quý bà Thornton, thật tốt cho bà khi bà tìm thấy thời

gian để trả lời công khai cho chúng tôi. Có điều tôi buộc phải hỏi bà ở đâu trong suốt sáu tuần qua?"
Ngay khoảng khắc đó ý nghĩ duy nhất của Elizabeth là nếu luật sư của Ian cảm thấy về nàng theo cách này, thì sẽ có bao nhiêu căm thù hơn nữa nếu nàng phải đối mặt với chính Ian. "Tôi tôi có thể tưởng tượng được những điều ông sẽ nghĩ.' Nàng bắt đầu với vẻ nhỏ nhẹ hoà giải.
ông ta cắt ngang một cách châm biếm, "ôi, tôi không nghĩ bà có thể, thưa bà. Nếu bà có thể, tại thời điểm này bà nên lấy làm kinh khiếp."
Tôi có thể giải thích tất cả," Elizabeth bùng nổ. "Thật sao?" ông ta kéo dài giọng. "thật đáng tiếc là bà không cố thử làm điều đó sáu tuần trước."
"Tôi ở đây bây giờ là để làm điều đó," Elizabeth hét lên, cố gắng níu lại sợi chỉ kiểm soát mỏng manh.
Hoảng loạn và bất lực làm giọng nói của Elizabeth run run và tâm trạng của nàng bùng nổ. "Ông hay nghe đây thưa ông, tôi không đi cả ngày và đêm chỉ để đứng đây trong khi ông lãng phí thời gian vào việc sỉ nhục tôi. Tôi đến đây ngay lập tức sau khi tôi đọc được tin tức và nhận ra là chồng tôi đang gặp rắc rối. Tôi đến đây để chứng minh rằng tôi còn sống và không bị tổn hại gì và rằng anh trai tôi cũng còn sống."
Thay vì nhìn thấy vẻ hài lòng hoặc là nhẹ nhõm ông ta trông còn có vẻ cạnh khoé hơn trước. "Hãy nói, thưa bà. Tôi đang lo sốt vó để nghe toàn bộ những điều đó."
"Tại sao ông lại làm điều này," Elizabeth hét lên. "Lạy chúa tôi, tôi ở phía ông cơ mà."
"Cám ơn chúa là chúng tôi không có nhiều điều giống bà." Elizabeth cố gắng kiên định lờ đi và nhanh chóng kể mọi chuyện từ cái khoảng khắc mà Robert đến tìm nàng ở Havenhurst. Kết thúc, nàng vẫn đứng và chuẩn bị để đi vào trong để kể cho tất cả mọi người trong kia như vậy, nhưng Delham vẫn tiếp tục nhìn nàng chăm chăm, "chúng tôi có thể tin đó là một câu chuyện hài hước không?" cuối cùng ông ta cũng đáp trả. "Anh bà còn sống, nhưng không ở đây. Chúng ta có thể cho là phải chấp nhận thế giới của những người đàn bà đã kết hôn trơ trẽn đi cùng với một người đàn ông khác như vợ chồng."
"Với anh trai tôi." Elizabeth phải đối, chống tay lên bàn để đứng thẳng như thể với tư thế ngang hàng, đối diện nàng có thể khiến ông ta hiểu được vấn đề.
"vậy là bà muốn chúng tôi tin bà. Tại sao, Quý bà Thornton, tại sao lại đột nhiên quan tâm đến sự sống chết của chồng mình?"
"Delham!" bà công tước quát lên. "Ông có điên không vậy? Ai có có thể thấy được là cô ấy nói sự thật thậm chí cả tôi và mặc dù tôi đã không mấy tin những điều cô ấy nói khi cô ấy mới đến nhà tôi. Ông chỉ trích cô ấy chẳng vì

lý do gì cả để làm gì?"
Không thèm rời mắt khỏi Elizabeth, ông Delham nói ngắn gọn, "Thưa đức bà, những cái mà tôi đang làm đây sẽ không là gì cả so với những gì mà bên khởi tố sẽ cố gắng làm với câu chuyện của bà ta. Nếu bà ta không thể giữ vững được ở đây, bà ta sẽ không có một cơ hội nào ở trong kia."
"tôi không hiểu gì cả" Elizabeth hét lên với vẻ hoảng loạn và giận dữ. "Bằng cách có mặt ở đây tôi đa bác bỏ những gì được cho làm chồng tôi đã làm với tôi. Và tôi có một bức thư của bà Hogan mô tả anh trai tôi một cách chi tiết và chứng minh rằng chúng tôi ở cùng nhau. Bà ấy cũng có thể đến đây nếu ông cần bà ấy, bà ấy chỉ vì đang mang thai nên không thể đi đến đây nhanh như tôi. Vụ xét xử này là để chứng minh có hay không việc chồng tôi có tội giết người. Tôi biết sự thật và tôi có thể chứng minh là anh ấy không làm."
"Bà sai rồi, Bà Thornton," Delham nói với giọng nói chua chát. "Bởi vì một làn sóng phỏng đoán và những tin tức giật gân gây chấn động trên báo chí, vụ này không còn là câu hỏi của bài toán sự thật và phán xét nữa. Đây bây giờ là một sân khấu và người khởi tố là trưởng trò, diễn một vai diễn trong vở kịch trước hàng triệu khán giả trên khắp nước anh những người sẽ theo dõi sát sao trên báo chí. Bên khởi tố coi đây là ván cờ để đưa họ tới vì vinh quang rực rỡ, và họ làm vụ này chỉ với mục đích đó." ông ta nói sau một vài giây, "thôi để xem chúng ta có thể làm gì họ nào."
Elizabeth cảm thấy bớt căng thẳng khi thấy cuối cùng ông ta cũng đứng dậy hơn là những lời nhận xét về bên khởi tố của ông ta. "Tôi nói với ông chính xác tất cả mọi chuyện đã xảy ra, và tôi mang theo đây lá thư của bà Hogan để chứng minh về phần Robert. Bà ta có thể đến đây, như tôi đã nói nếu cần thiết. Bà ta có thể miêu tả anh ấy cho mọi người và thậm chí là chứng nhận anh ấy từ bức chân dung mà tôi có.
"có thể được có thể không. Có thể bà mô tả anh ta cho bà ta và trả tiền cho bà ta làm như thế." ông ta nhận xét, một lần nữa lại đóng vai trò của người khởi tố. "Có phải bà đã hứa cho bà ta tiền để đến đây không?"
"có, nhưng"
"thôi không cần quan tâm nữa, nó cũng không quan trọng"
"không quan trọng ư nhưng mà ngài Kelyton có nói là bên khởi tố quan tâm nhất đến trường hợp của anh tôi cơ mà."
"Như tôi vừa mới nói với bà," ông ta nói lạnh nhạt, "đấy không phải quan tâm hàng đầu của tôi lúc này. Tôi sẽ đưa bà vào trong nơi bà có thể nghe thấy tôi sẽ nói mà không để ai thấy bà. Trợ lý của tôi sẽ hộ tống bà lên bục nhân chứng.'
"Ông có ông có nói với Ian là tôi ở đây không?" nàng hỏi với giọng nghèn nghẹn nhỏ xíu.
"Tất nhiên là không. Tôi muốn ông ấy nhìn thấy bà lần đầu tiên cùng với

những người khác. Tôi muốn họ thấy phản ứng lần đầu tiên của ông ấy và phán xét điều đó một cách có giá trị."
Với Bà Công tước theo sau ông ta dẫn họ đi đến một cánh cửa khác, rồi bước vào bên trong, và Elizabeth nhận ra là họ đang ở trong một góc tường hẻo lánh nơi họ có thể nhìn thấy mọi thứ và mọi người mà không bị nhìn thấy. Trái tim nàng bắt đầu đập thình thình khi các giác quan của nàng cố gắng cảm nhận toàn bộ những mê cung màu sắc, âm thanh và chuyển động. Một căn phòng dài với những bức tường cao trót vót ồn ào với những tiếng nói rì rầm của hàng trăm người, các nhà quý tộc của vương quốc tập hợp ở đây, đang nóng lòng chờ đợi buổi xét xử tiếp tục.
Không xa so với chỗ họ đứng là Ngài Chancellor trong bộ áo choàng màu đỏ tươi và bộ tóc giả đang ngồi trong một chiếc ghế Woolsack cổ màu đỏ tại nơi mà ông ta có thể làm chủ toạ của vụ xử.
Bên dưới và xung quanh ông ta có rất nhiều gương mặt đàn ông tàn nhẫn trong bộ áo choàng đỏ và tóc giả, bao gồm cả 8 thẩm phán và người khởi tố. Ngồi ở một chiếc bàn khác là những người đàn ông mà Elizabeth đoán là luật sư của Ian và thư ký của họ, lại thêm nhiều nữa những người đàn ông mặt mày tàn nhẫn trong bộ áo choàng màu đỏ và tóc giả. Elizabeth quan sát Delman đi xuống những hàng ghế, và nàng cố gắng một cách tuyệt vọng để tìm kiếm mong nhìn thấy chàng. Chắc chắn là Ian ngồi đâu đó quanh đây, nàng chợt nhìn thấy và rồi chăm chú nhìn gương mặt yêu dấu của chàng. Tên của chàng đọng trên môi nàng và nàng cắn chặt môi để ngăn mình không hét lên gọi chàng, cho chàng biết nàng đang ở đây. Ngay lúc đó một nụ cười mếu máo nở trên môi nàng, bởi vì tất cả mọi thứ thuộc về chàng – thậm chí cả cách ngồi lãnh đạm của chàng – thân yêu, tuyệt đẹp đến đau đớn. Người người bị buộc tội khác chắc chắn phải ngồi cứng đơ và chăm chú lắng nghe, chứ không phải Ian, nàng nhận với sự đau đớn của lòng tự hào cùng với cảm giác báo động. Cách chàng ngồi như thể chàng có ý định thể hiện sự kinh thường, xem nhẹ hoàn toàn những quá trình luật pháp đang chống lại chàng, Ian ngồi trên ghế bị cáo, khuỷ tay trái của chàng đặt thư giãn trên rìa gỗ bao quanh chàng, vắt chân một cách tự chủ. Chàng trông thật thản nhiên, lạnh lùng và hoàn toàn tự chủ.
"Tôi tin là ông đã chuẩn bị bắt đầu trở lại, Ông Delham," ngài Chancellor cáu kỉnh nói, và giọng nói của ông ta ngay lập tức vang lên cao cả phòng chợt im lặng. Trên những ban công ở trên và các hàn ghế dài ở dưới, các vị quý tộc cứng người lại tập trung chú ý và quay lại nhìn ngài Chancellor – tất cả mọi người. Tất cả mọi người Elizabeth nhận thấy trừ Ian, người vẫn tiếp tục uể oải trên ghế, có vẻ như hơi bực dọc thiếu kiên nhẫn, như thể như thể vụ xử án này chỉ là trò hề làm mất thời gian của chàng khỏi những việc còn quan trọng hơn nhiều.

“Tôi xin lỗi một lần nữa vì những trì hoan này, thưa các Qúy ngài.” Delham nói sau khi thì thầm điều gì đó với người trẻ nhất trong số những luật sư của Ian. Người đó đứng dậy ngay lập tức và đi vòng rồi hướng thẳng, Elizabeth nhận thấy đến chỗ nàng. Quay lại với Ngài Chancellor, Delham nói với vẻ cực kỳ nhãn nhặn, “thưa Quý ngài, nếu ngài cho phép có một chút chậm chễ trong thủ tục lần này, tôi tin chắc chúng ta có thể giải quyết toàn bộ vấn đề mà không cần tranh luận hoặc gọi thêm nhân chứng nữa.”
“Hãy giải thích ý của ông đi, ông Delham,” ông ta ra lệnh cụt ngủn.
“Tôi muốn được gọi một nhân chứng đột ngột lên bục nhân chứng và xin phép được hỏi bà ấy chỉ một câu hỏi. Sau đó Ngài công tố có thể hỏi bao nhiêu và theo mức độ nào là tuỳ ý.”
Ngày chancellor quay sang hỏi một người đàn ông mà Elizabeth phỏng đoán phải là Ngài chưởng lý. “Ngài có phản đối gì không, Ngài Sutherland?”
Sutherland đứng dậy, đó là một người đàn ông cao với cái mũi diều hâu và làn môi mỏng, quấn mình trong bộ áo choàng màu đỏ và bộ tóc giả. “Chắc chắn là không, thưa ngài,: ông ta nói nghe rin rít đầy ác ý. “Chúng ta đã đợi ông Delham hai lần hôm nay rồi. Còn gì để trì hoãn sự thi hành của Luật pháp anh quốc nữa đây?”
“Mang nhân chứng ra đi, ông Delham. Sau đây tôi sẽ không tán thành thêm một sự trì hoàn nào nữa. Hiểu không?”
Elizabeth nhảy nhổm lên khi vị luật sư trẻ bước vào chỗ nàng chạm vào tay nàng. Mắt nàng vẫn đang say mê nhìn Ian, nàng bước chầm chậm, trái tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực.
“thưa các quý ngài, chúng tôi xin đưa bà hầu tước kensington lên bục nhân chứng.”
Một làn sóng ngạc nhiên và căng thẳng lan khắp căn phòng lớn. Mọi người đều nhấp nhổm trên ghế của mình, nhưng Elizabeth không để ý đến điều đó. Mắt nàng chỉ tập trung chú ý vào Ian, nàng nhìn thấy toàn bộ thân thể chàng cứng lại, cái nhìn của chàng lướt qua gương mặt nàng và rồi gương mặt chàng cứng lại trong một chiếc mặt nạ giận dữ băng giá, đôi mắt màu hổ phách của chàng lạnh lùng như tạc bằng đá.
Run rẩy dưới cái nhìn lạnh lùng của chàng, Elizabeth bước lên bục nhân chứng và lập lại như máy lời tuyên thệ. Rồi Delham tiến lên phía trước. “Bà có thể nói tên của bà không thưa bà đề cho tất cả mọi người trong căn phòng này được biết.”
“Elizabeth Marie Cameron.”
Huyên náo nổ bùng lên xung quanh nàng và những chiếc đầu tóc giả chụm lại với nhau trong khi Ngài Chancellor yêu cầu mọi người trật tự.
“Được sự cho phép của toà tôi xin thẩm tra lại bằng cách hỏi nhân chứng người phụ nữ này có thực sự là vợ ngài không?”

“Được.”
“Ngài Thornton,” Delham bình tĩnh hỏi Ian, “người phụ nữ đang đứng đây có phải là người vợ đã biến mất – người bị cho là đã bị ngài giết hại?”
Quai hàm Ian nghiến lại và chàng gật đầu cụt ngủn. “theo những điều chúng ta vừa thấy, Ngài Thornton xách nhận nhân chứng này là vợ ngày. Tôi không có câu hỏi nào nữa.”
Elizabeth chộp lấy rìa gỗ của bục nhân chứng, mắt nàng mở to nhìn Delham, không thể tin được là ông ta không hỏi chút gì về Robert.
“Tôi có một vài câu hỏi, thưa ngài.’ Ngài chưởng lý nói.
Run run Elizabeth nhìn Ngài Sutherland tiến đến, nhưng khi ông ta nói nàng nhận thấy ông ta nói có vẻ tử tế. Thậm chí trong tình trạng căng thẳng sợ hải của mình Elizabeth cũng thực sự có thể nhận thấy sự coi thường, những cơn giận dữ của đàn ông ném vào nàng trong khắp căn phòng – khắp mọi nơi trừ ông ta.
“Qúy bà Thornton,” Ngài Sutherland bắt đầu, có vẻ hơi bối rối.
“Xin bà, Không có gì phải sợ cả. Tôi chỉ có một vài câu hỏi. Bà có vui lòng nói cho chúng tôi biết điều gì đã mang bà đến đây vào thời điểm muộn màng như vậy không, sự hiện diện muộm màng của bà rõ ràng là gây ra rất nhiều bối rối ở đây.”
“Tôi tôi đến đây là bởi vì tôi khám phá ra rằng chồng tôi bị buộc tội giết tôi và anh trai tôi,” Elizabeth nói cố gắng nói thật to để mọi người trong phòng đều nghe thấy.
“Bà đã ở đâu cho đến tận bây giờ?” “Tôi đã ở Helmshead với anh trai tôi Rob” “Có phải là bà ta vừa nói anh trai?” có tiếng hỏi từ phía luật sư đoàn.
Ngài Sutherland bị sốc hệt như hầu hết cả căn phòng tiếng rì rầm bàn luận lại nổi lên làm ngài Chancellor phải yêu cầu trật tự. Tuy vậy, sự ngạc nhiên của người chưởng lý nhanh chóng qua đi. Hầu như ngay lập tức ông ta hồi phục lại, ông ta nói, “Bà đến đây để nói với chúng tôi là không chỉ việc bà còn sống và không bị tổn hại gì,” ông ta tóm tắt một cách thận trọng, “nhưng bà lại ở cùng với anh trai người đã mất tích hai năm nay – người anh mà không một ai có thể tìm ra dấu vết – kể cả thám tử của bà, Ông Wordsworth, thám tử hoàng gia, và thậm chí là cả những người mà chồng bà đã thuê.”
Elizabeth giật nẩy mình vì cái nhìn căm thù băng giá từ khuôn mặt Ian.
“Đúng, đúng là như vậy.”
“Và người anh này của bà hiện đang ở đâu?” để nhấn mạnh ông ta nhìn quanh khắp phòng như thể là để tìm Robert. “Bà có thể đưa anh ta ra đây để chúng tôi có thể thấy anh ta cũng như thấy bà còn sống và không bị tổn hại gì?”
“Không,” Elizabeth nói. “Tôi không thể, nhưng” “Xin bà hãy chỉ trả lời câu hỏi của tôi,” Ngài Sutherland cảnh cáo.

Sau một hồi dù dừ, ông ta nói tiếp, "Qúy bà Thornton, tôi tin là chúng tôi tất cả đều muốn nghe nguyên do tại sao bà rời bỏ căn nhà tiện nghi và an toàn của mình sáu tuần trước, chạy trốn một cách bí mật khỏi chồng mình, không trở lại cho đến tận bây giờ vào thời điểm cuối cùng quan trọng này để giải thích rằng tất cả chúng tôi bằng cách nào đó đã tạo ra một sai lầm khi nghĩ rằng cuộc sống của bà và anh bà trong vòng nguy hiểm. Bà có thể bắt đầu rồi."

Elizabeth cảm thấy thoải mái hơn vì nàng có thể có cơ hội để kể ra câu chuyện của mình, nàng kể thật chi tiết như nàng đã tập đi tập lại trong chuyến đi và cũng cẩn thận lọc bỏ những đoạn để lại ấn tượng là Robert dường như là một kẻ nói dối hoặc là một tên điên cố tình để Ian bị dính vào tội giết người mà chàng không làm. Cực kỳ cẩn thận, nàng kể ra từng chi tiết để tạo nên bức tranh về Robert như cái mà nàng thực sự nghĩ là anh – một người đàn ông trẻ, bị những đau khổ và sự mất mát đã sai lầm tìm sự báo thù đối với chồng nàng, một người đàn ông trẻ người đã được chồng nàng cứu khỏi nhà tù bằng cách nhân tù đưa anh ta lên một con tàu và đưa ra nước ngoài, người đàn ông trẻ đã phải chịu đựng bởi chính những hàng động không chủ tâm của mình, nhưng đã không tự kiểm điểm và rồi sai lầm đổ tội cho Ian Thornton.

Bởi vì nàng cực kỳ tuyệt vọng và sợ hãi và đã thực hàng nhiều lần câu chuyện này, Elizabeth đã giải bày những chứng cớ của mình không cảm xúc như kể một câu chuyện đã đọc thuộc trong một khoảng thời gian ngắn làm chính nàng ngạc nhiên. chỉ có một khoảng thời gian rất nhỏ nàng hơi ngập ngừng là khi nàng thú nhận rằng nàng đã thực sự tin rằng chồng nàng có tội cho việc bị đánh đập của anh nàng. Trong khoảng khắc tồi tệ đó nàng ăn năn nhìn Ian, và sự biến đổi trên khuôn mặt chàng ngày càng đáng sợ hơn – bởi vì đó là một khuôn mặt buồn chán như thể là nàng là một diễn viên tồi đang diễn một vai trong một vở kịch cực kỳ đáng chán mà chàng buộc phải xem.

Ngài Sutherland phá vỡ giây phút im lặng đáng sợ sau khi nàng cho lời khai với một nụ cười tỏ ra thương hại, và rồi ông ta nhìn chăm chăm nàng, cao giọng nói như tra tấn nàng, "người phụ nữ tội nghiệp của tôi, tôi có một câu hỏi cho bà, và nó cũng giống như câu hỏi trước của tôi. Tôi muốn biết tại sao?"

Vì một lý do không thể giải thích nổi, Elizabeth cảm thấy một nỗi sợ hãi lạnh buốt bắt đầu xâm chiếm nàng, như thể trái tim nàng hiểu rằng có một điều gì đó tồi tệ đã xảy ra – rằng nàng không được tin tưởng và ông ta đang cố tạo ra bằng chứng rõ ràng rằng nàng chưa bao giờ đáng tin. "Tại sao tại sao cái gì?" nàng cà lăm.

"Tại sao bà đến đây và kể cho chúng tôi một câu chuyện cực kỳ đáng kinh

ngạc để cứu cuộc sống của người đàn ông này người mà bà đã thừa nhận là bà bỏ rơi ông ta vài tuần trước?”

Chương 57

Elizabeth nhìn với vẻ van nài về phía Delham, người đang nhún vai như thể căm phẫn. Sững sờ nàng nhớ lại những điều ông ta đã nói trong phòng chờ, và bây giờ nàng đa hiểu chúng” “cái mà tôi đang làm đây với bà ấy không có gì khác hơn những gì mà viên chưởng lý sẽ làm với câu chuyện của bà ấy…….Đây không còn là câu hỏi về sự thật và sự phán xét nữa…..đây chỉ là một vở kịch, và viên chưởng lý diễn để thoả mãn thàng công vang dội của ông ta.”

“Quý bà Thornton!” viên chưởng lý quát lên, và ông ta bắt đầu tấn công nàng liên tục bằng những câu hỏi làm nàng bối rối đến nỗi nàng cố gắng mới có thể theo kịp chúng. “Kể cho chúng tôi nghe sư thật đi, bà Thornton. Có phải người đàn ông này,” ông ta chỉ về phía Ian “đã tìm thấy bà và hối lộ bà để bà về đây hôm nay và kể cho chúng tôi một câu chuyện lố bịch này? hoặc là ông ta đã tìm thấy bà và đe doạ cuộc sống của bà nếu bà không đến đây hôm nay? Có thật không việc bà không biết anh trai bà đang ở đâu? có thật hay không việc chính bà đã thú nhận trước đây vài phút là bà đã bỏ đi vì khiếp sợ cho cuốc sống của bà vì người đàn ông tàn nhẫn này? có thật hay không việc bà sợ sẽ có những sự tàn nhận hơn nữa từ ông ta”

“Không!” Elizabeth hét lên. nàng liếc nhìn tất cả các gương mặt đàn ông trong căn phòng và nàng có thể nhận ra rằng không một ai nhìn thấy gì ngoài sự khinh bỉ hoặc không đáng tin cậy từ sự thật mà nàng đã nói.
“không có câu hỏi nào thêm nữa” “Đợi đã!”

Trong khoảnh khắc Elizabeth chợt nhận ra rằng nếu như nàng không thể thuyết phục họ rằng nàng nói sự thật, nàng phải tìm cách thuyết phục họ rằng nàng quá ngu ngốc để có thể bày trò nói rối như vậy “Vâng, thưa các quý ngài.” nàng nói. “tôi không thể phủ nhận chuyện đó – ý tôi là về sự nhẫn tâm của anh ấy.”

Sutherland vòng lại, mắt ông ta sáng lên, và những ánh mắt thú vị lập tức sáng lấp lánh khắp căn phòng. “Bà thừa nhận rằng ông ta là một kẻ tàn nhẫn.”
“đúng vậy, tôi thừa nhận,” Elizabeth nhấn mạnh một cách công khai. “người phụ nữ tội nghiệp thân mến của tôi ơi, bà có thể nói cho chúng tôi – tất cả chúng tôi về những ví dụ của sự tàn nhẫn của ông ta không?”
“Được, và khi tôi làm điều đó, tôi biết là qúy vị tất cả sẽ hiểu là chồng tôi có thể tàn nhẫn đến mức nào và làm sao tôi lại phải chạy trốn với Robert – anh trai tôi – như tôi đã nói trên.” điên rồ, liều lĩnh, nàng cố gắng suy nghĩ một bản tường thuật nửa sự thật để nó không phải giống như là một lời khai man và nàng nhớ lại những lời nói của Ian cái đêm mà chàng đến tìm nàng ở Havenhurst.
“được bà nói đi.” mọi người trong phòng cùng đồng loạt nhón người lên phía trước để lắng nghe, và Elizabeth có cảm giác là toàn bộ toà nhà đang hướng về nàng. “Khi nào là lần cuối cùng mà chồng bà tỏ ra tàn nhẫn?”
“à, đó là ngay trước khi tôi rời đi anh ấy đã đe doạ cắt các khoản trợ cấp của tôi – tôi đã tiêu pha quá nhiều, và tôi ghét phải thừa nhận điều đó.”
“Bà sợ là ông ta sẽ đánh bà vì điều đó ư?”
“Không, là tôi sợ rằng anh ấy sẽ không đưa cho tôi thêm nữa cho đến tận kỳ sau.”
Một số người trong phòng cười to. Sutherland bắt đầu nhăn trán mặt mũi tối sầm lại, nhưng Elizabeth đãchóng nói tiếp. “Chồng tôi và tôi đãthảo luận một vấn đề rất quan trọng – ý tôi là tiền trợ cấp của tôi, hai tối trước khi tôi đi với Bobby.”
“Và có phải là trong suốt cuộc thảo luận đó ông ta chửi rủa bà? Đó có phải là cái đêm mà người hầu của bà đãchứng nhận là bà đang khóc?”
“Đúng tôi tin là đúng như vậy. “Tại sao bà lại khóc bà Thornton?” cả phòng lại rướn lên cao nữa để nhìn nàng.
“Tôi trong một tình trạng tồi tệ,” Elizabeth nói, “tôi muốn đi với Bobby. Để làm điều đó, tôi phải bán chiếc vòng ngọc lục bảo thân yêu của tôi cái mà Ngài Thornton đã tặng tôi.” cố gắng chộm lấy tình trạng hưng phấn của mọi người, nàng rướn người lên một chút về phía ngài Chancellor, “tôi biết là rồi anh ấy sẽ mua cho tôi thêm nhiều nữa, ngài biết đấy.” Một tràng cười rộ lên khắp phòng, và điều đó là điều khích lệ mà Elizabeth đang cực kỳ cần.
Tuy vậy, Ngài Sutherland không cười. ông ta cảm thấy rằng nàng đang cố gắng lừa bịp ông ta, nhưng với tất cả đặc trưng kiêu ngạo đại diện cho giới tính của ông ta, ông ta không thể nào tin được là nàng có đủ thông minh để có thể cố gắng làm điều đó chứ chưa nói đến việc một mình có thể hoàn thành nó. “tôi cho là tôi tin rằng bà bán vòng cổ của mình để chạy trốn một cách một cách quái đản theo dục vọng phù phiếm của mình với một người

đàn ông mà bà tuyên bố là anh trai bà?"
"Chúa ơi. Tôi không biết là ông cho là ông tin vào điều gì. Tôi chỉ biết là tôi là tôi là làm điều đúng như tôi nói."
"Thưa bà!" ông ta quát. "Bà nước mắt lưng tròng theo như người buôn bán trang sức đã mua lại đồ của bà, nếu bà đang ở trong một tâm trạng nhẹ dạ thì tại sao bà lại nước mắt lưng tròng?"
Elizabeth ném cho ông ta một cái nhìn ngớ ngẩn. "Tôi rất thích chiếc vòng cổ ngọc lục bảo đó."
Tiếng cười hô hố vang khắp phòng. Elizabeth đợi cho đến khi họ kết thúc nàng nhổm lên phía trước nói với một giọng nói tự hào và đầy tự tin.
"Chồng tôi thường nói rằng chiếc vòng ngọc lục bảo đó phù hợp với màu mắt của tôi. Điều đó chẳng phải rất tuyệt sao?"
Sutherland bắt đầu nghiến răng tức giận. Elizabeth chú ý thấy điều đó. Sợ phải nhìn Ian, nàng liền liếc nhìn nhanh Delham và nhìn thấy ông ta quan sát nàng chăm chú với một cái gì đó như là một cảm giác thán phục.
"Vởy," Sutherland gầm lên gần như nguyền rủa. "Vậy chúng tôi bây giờ cho là chúng tôi tin rằng bà không thực sự sợ chồng mình?"
"Tất nhiền là tôi sợ chứ. Chẳng phải tôi đã giải thích là anh ấy có thể tàn nhẫn như thế nào rồi mà?" nàng nói với một cái nhìn tỏ ra ngớ ngẩn khác. "tất nhiên, khi mà Bobby cho tôi xem lưng anh ấy tôi đã không dừng được suy nghĩ là một người đàn ông có thể đe doạ cắt trợ cấp của vợ mình thì tất có khả năng làm mọi thứ"
Một tràng cười hô hố vang lên còn lâu hơn lần trước và thậm chí ngay cả khi nó kết thúc, Elizabeth vẫn còn nhận thấy những nụ cười toe toét chế nhạo nơi mà trước đó không lâu là sự hoài nghi và khinh bỉ. "và," Sutherland gầm lên, khi ông ta có thể được chú ý lần nữa, "chúng tôi cũng cho là chúng tôi tin rằng bà đã chạy trốn với một người đàn ông mà bà tuyên bố là anh trai bà và có một thời gian thoải mái ở nơi nào đó trên nước Anh."
Elizabeth gật đầu dứt khoát và nói thêm, "ở Helmshead - đó là một ngôi làng rất dễ chịu gần biển. Tôi đã có một khoảng thời gian thanh bình thoải mái ở đó cho đến khi tôi đọc thấy tờ báo và nhận ra là chồng tôi đang bị xét xử. Bobby không nghĩ là tôi nên quay lại, bởi vì anh ấy vẫn còn đang rất tức giận vì bị đẩy lên thuyền của chồng tôi. Nhưng tôi nghĩ tôi phải quay lại."
"và có phải," Sutherland nắm lấy, "bà muốn tuyên bố lý do tại sao bà phải quay lại?"
"tôi không nghĩ là Ngài Thornton lại thích bị treo cổ," nhiều tiếng cười hơn như muốn làm nổ tung căn phòng, Elizabeth đợi vài phút trước khi nói tiếp. "Và rồi tôi đưa cho Bobby tiền của tôi và anh ấy đi tìm kiếm cuộc sống ưng ý thoải mái của anh ấy, như tôi đã nói khi nãy."
"Qúy bà Thornton," Sutherlanx nói với một giọng nói ngọt xớt đáng sợ làm

Elizabeth hơi run, “bà có biết từ khai man có nghĩa là gì không?”
“tôi tin là,” Elizabeth nói, “nó có nghĩa là nói một điều già đó dối trá trước một nơi như thế này.”
“Bà có biết toà sẽ trường phạt những người khai man như thế nào không? Họ sẽ bị bỏ tù, và họ sẽ sống một cuộc đời khốn khổ trong những bức từng tối tăm. Bà có muốn điều đó xảy ra với bà không?”
“Chắc chắn là nghe có vẻ không được thoải mái rồi,” Elizabeth nói. “tôi có thể được mang theo đồ trang sức và váy áo của tôi không?”
Một tràng cười làm rung chuyển mái vòm và những bức tường.
“Không, bà không được mang theo chúng.” “vậy thì tôi cực kỳ hạnh phúc là tôi đã không nói dối.”
Sutherland không còn chắc chắn là ông ta có bị lừa bịp hay không nữa nhưng mà ông ta cảm thấy là ông ta đã thất bại trong nỗ lực khiến Elizabeth trông giống như một người đàn bà ngoại tình thông minh và tính toán hoặc là một người vợ bị doạ dẫm và khiếp sợ. Câu chuyện kỳ quái về chuyến đi của Elizabeth và anh trai bây giờ chắc chắn đã trở thành một câu chuyện đáng tin về sự ngớ ngẩn của Elizabeth, và ông ta nhận ra điều đó với cảm giác thất bại và điên tiết. “thưa bà, có phải bà tự mình khai man để cứu người đàn ông này không?” cánh tay ông ta chỉ về phía Ian, Elizabeth liếc nhìn theo một cách không ý thức. Trái tim nàng đông lại trước vẻ đe doạ khủng khiếp khi nàng nhìn thấy Ian trông có vẻ buồn chán hơn, hờ hững tách biệt hơn trước nữa và còn không hề động đậy.
“Tôi hỏi bà,” Sutherland gầm lên, “có phải bà khai man để cứu người đàn ông này khỏi giá treo cổ tháng tới?”
Elizabeth có thể chết để cứu chàng. Liếc nhanh gương mặt đáng sợ của Ian, nàng nặn một nụ cười chống rỗng. “tháng tới? Thật là một điều khó chịu để nghĩ tới. Tại sao ư vì tháng tới là là tháng có vũ hội của Qúy bà Northam, và kensington đã hứa rõ ràng là chúng tôi có thể đến dự.” Một trận cười hô hố nổ ra, còn khiếp hơn những lần trước, nhấn chìm những lời cuối của Elizabeth “và rằng tôi có thể có một bộ lông thú mới.”
Elizabeth đợi, cảm thấy là nàng đã thàng công, không phải bởi việc biểu diễn của nàng quá thuyết phục mà chỉ bởi vì rằng có nhiều nhà quý tộc ở đây có vợ là những người không bao giờ nghĩ xa hơn những bộ quần áo tiếp theo hay những vũ hội hoặc lông thú, và nàng có vẻ như hoàn toàn đáng tin giống những người vợ đó.
“Không câu hỏi nào thêm nữa.” Sutherland cộc cằn nói, ném một cái nhìn khinh bỉ vào nàng.
Delham chậm rãi đứng dậy, và thông qua biểu hiện của ông ta đã cẩn thận không biểu cảm gì, Elizabeth vẫn có thể cảm nhận thấy rằng ông ta đang âm thần tán thưởng nàng. “Qúy bà Thornton,” ông ta nói với một giọng điệu

trang trọng, Bà còn điều gì muốn nói với toà không?"
Nàng nhận ra là ông ta muốn nàng nói một điều gì đó, và với trạng thái mệt mỏi nhẹ nhõm của mình Elizabeth không thể nghĩ ra đó là điều gì. Nàng chỉ nói điều duy nhất mà nàng có thể nghĩ ra và nàng sớm biết rằng sau khi nàng bắt đầy nói ông ta sẽ hài lòng. "Có, thưa toà. Tôi muốn nói là tôi rất xin lỗi vì những gì mà tôi và anh trai Bobby đã làm phiền tất cả mọi người. Tôi đã sai khi tin anh ấy và đã vội vàng ra đi mà không nói một lời với ai. Và cũng thật là sai lầm khi anh ấy vẫn còn tiếp tục giận dữ vì những gì mà chồng tôi đã làm, mặc dù đó là những hành động tử tế." Nàng nhận thấy là nàng đã đi quá xa, nghe có vẻ như tỏ ra quá có đầu óc xét đoán và nàng ngập ngừng thêm vào, "Nừu Kensington có đưa Bobby vào tù vì đã bắn anh ấy, tôi dám nói là Bobby chắc chắn là cảm thấy điều đó chẳng thú vị gì cũng như tôi cảm thấy nếu ở địa vị cảu anh ấy. Anh ấy là người," nàng thú nhận "hay kén cá chọn canh."
"Quý bà Thornton!" Ngài Chancellor nói khi những tràng cười vui vẻ ngừng lại. "Bà có thể xuống được rồi." Căn cứ theo giọng nói gay gắt của ông ta, Elizabeth thách thức nhìn thẳng vào ông ta và rồi nàng suýt nữa trượt chân khi nàng nhìn thấy vẻ khinh rẻ giận dữ trên khuôn mặt ông ta. Những người khác có thể nghĩ nàng là một người phù phiếm không thể sữa chữa được, nhưng ông ta nhìn như thể ông ta muốn tự tay cắt cổ nàng vậy.
Run rẩy trèo xuống Elizabeth cho phép trợ lý của Delham hộ tống nàng, nhưng khi họ ra xa và anh ta đưa nàng về phía cửa ra hành lang, Elizabeth lắc đầu, nhìn anh ta van nài. "Xin anh," nàng thì thầm, vẫn nhìn qua vai anh ta, cố gắng để xem xem điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, hãy để cho tôi ở góc khuất. Đừng bắt tôi phải đợi ngoài kia mà tự hỏi" nàng cầu xin.
"thôi được," anh ta đồng ý vẻ miễn cưỡng sau một lúc, "nhưng bà đừng gây ra tiếng động gì.Tất cả sẽ kết thúc sớm thôi." Anh ta nói thêm vẻ chắc chắn.
"ý anh là," nàng thì thầm, "tôi làm đủ tốt để họ tha chồng tôi ngay?"
"không thưa bà, bà hãy im lặng, và đừng lo gì cả."
Thực ra thì bây giờ Elizabeth bối rối hơn là lo lắng, bởi vì lần đầu tiên nàng thấy Ian có vẻ có chút hứng thú đối với một việc gì đó sắp xảy ra.
Chàng liếc nhìn người đàn ông đang nói chuyện với Delham, và trong một phần giây nàng nghĩ mình đã thực sự nhìn thấy có một chút ánh thích thú ánh lên trên khuôn mặt bình thản của chàng. Đi theo người trợ lý ra góc phòng, nàng đứng bên cạnh Bà Công tước thừa kế, hầu như không nhận thức được cái nhìn tán thành cộc cằn của bà dành cho nàng. "Điều gì đang xảy ra vậy?" nàng hỏi người trợ lý khi anh ta không tỏ ra có chút dấu hiệu nào là muốn quay về chỗ ngồi.
"Ông ấy sẽ đưa việc ấy ra," người đàn ông trẻ nói, cười toe toét. "Thưa Ngài Chancellor," Delham nói to khi ông ta gật đầu nhanh chóng với người đàn

ông ông ta vừa nói chuyện.
“Được sự cho phép của toà, tôi có thể nói như vậy, tôi muốn đưa ra thêm một số nhân chứng nữa, những người mà chúng tôi tin là sẽ cung cấp những bằng chứng không thể tranh cãi được về việc không hề có một chút tổn hại nào đến cho Robert Cameron trực tiếp hay gián tiếp trong khoảng thời gian mà anh ta ở trên thuyền Arianna. Nếu bằng chứng này được toà chấp nhận, thì tôi có cảm giác tự tin là toàn bộ chuyện này có thể được giải quyết nhanh gọn hơn rất nhiều.
“Tôi thì chẳng cảm thấy tự tin chút nào” Ngài Sutherland đáp lại. Thậm chí từ chỗ Elizabeth đứng nàng cũng có thể nhận thấy khuôn mặt của Ngài Chancellor cứng lại khi ông ta quay sang nhìn vị chưởng lý.
“Hãy để chúng ta hy vọng voà điều tốt đẹp nhất,” Ngài Chancellor nói với Sutherland. “Vụ xét xử này đã vượt quá rất nhiều giới hạn về đứng đắn và nghiêm trang, và góp một phần không nhỏ trong đó là ngài đấy, thưa ngài. Rồi quay sang Delham, ông ta giận dữ nói, “tiến hành đi,”
“Cám ơn, thưa Ngài Chancellor. Chúng tôi xin gọi lên bục nhân chứng thuyền trưởng George Cranthome.”
Hơi thở của Elizabeth dừng lại khi những sự nghi ngờ về những điều sắp xảy ra lớn dần lên trong tâm trí nàng. Và rồi cửa phòng bật mở và một người đàn ông cao lớn, cơ bắp sải bước đi vào trong, đằng sau ông ta là một đám những người đàn ông lực lưỡng, dám nắng tập trung lại như thể trờ được gọi đến. Thuỷ thủ. Nàng đã nhìn thấy nhiều người đánh cá ở Helmshead đủ để có thể nhận ra những nét đặc trưng không thể nào lầm lẫn được của họ. Từ khi người đàn ông tên là Thuyền trưởng Granthome bước lên bục nhân chứng và bắt đầu trả lời các câu hỏi của Delham, Elizabeth liền nhận ra là việc tuyên bố trắng án của Ian trước cái chết của Robert đã được quyết định trước khi nàng bước vào đây. Thuyền trưởng Granthome chứng nhận cách cách đối đãi đối với Robert trên thuyền Arianna và vấn đề anh trốn thoát khỏi thuyền khi thuyền dừng lại không định trước để sửa chữa. Và ông ta cũng nhẹ nhàng chỉ ra rằng toàn bộ thuỷ thủ đoàn của ông ta cũng đã được chuẩn bị để làm chứng. điều đó làm Elizabeth sững sờ tất cả những nỗi khinh hoàng của nàng trên đường đi, sự sợ hãi của nàng khi làm chứng thật sự vô nghĩa. Với Ian có khả năng chứng minh rằng Robert không hề bị tổn hại gì vì chàng cả, sự biến mất của Elizabeth hoàn toàn trở thành tai hoạ chẳng liên quan gì đến nhau cả.
Nàng đảo mắt giận giữ nhìn người trợ lý cười toe toét, đang chăm chú lắng nghe vị thuyền trưởng. “Tại sao các anh không nói trên báo chí những gì đã xảy ra với anh trai tôi? Rõ ràng là chồng tôi và ông Delham biết điều đó mà. Các anh ắn hẳn cũng biết là có thể đưa thuyền trưởng và thuỷ thủ đoàn ra làm chứng cơ mà.”

Miễn cưỡng, người trợ lý rời mắt khỏi bục nhân chứng và nói nhẹ nhàng, "đó là ý kiến của chồng bà, phải đợi đến khi vụ xét xử đi theo hướng này trước khi đưa ra những chứng cứ bảo vệ mình."
"Nhưng tại sao?"
"Bởi vì chưởng lý nổi danh của chúng ta và nhân viên của ông ta không có dấu hiệu muốn buông vụ này bất chấp chúng ta tuyên bố như thế nào. Họ tin là bằng chứng của họ đủ để thuyết phục mọi người, và nếu như chúng ta nói cho họ biết về thuyền Arianna thì họ sẽ tìm cách kéo dài thời gian để tìm thêm chứng cứ để bác bỏ những luận cứ của Thuyền trưởng Arianna. Hơn nữa, Thuyền Arianna và thuỷ thủ đoàn đang trong một chuyến hải trình và không biết chắc chắn là họ đang ở đâu để có thể đưa họ về đúng lúc để làm chứng. Bây giờ vị chưởng lý bất lực của chúng ta không có gì sẵn sàng trong tay để có thể sử dụng làm luận cứ bác bỏ, bởi vì ông ta đã không thể dự đoán được điều này. Và cho dù nếu như anh trai bà không bao giờ được tìm thấy đi nữa, thì vẫn chẳng có điểm nào để ông ta có thể đào sâu thêm để làm chứng cứ buộc tội chi tiết, bởi vì thậm chí nếu ông ta có tìm ra điều gì đó – cái mà ông ta không thể tìm ra – chồng bà không thể cố gắng hai lần cho cùng một tội ác."
Bây giờ thì Elizabeth hiểu vì sao mà Ian trông có vẻ buồn chán và chẳng thèm quan tâm, mặc dù vậy nàng vẫn không thể hiểu được tại sao chàng không có một chút nào dịu lại khi nàng giải thích rằng nàng đi với Robert chứ không phải với tình nhân, và đề nghị đưa ra chứng cứ là lá thư của bà Hogan và thậm chí hứa là sẽ có sự chứng nhận của bà ta tại toà.
"Chồng bà đã soạn toàn bộ kế hoạch này," người trợ lý nói, nhìn Ian một cách thán phục, "Lên kế hoạch tự bào chữa cho mình. Chồng bà là một người đàn ông cực kỳ tài giỏi. à nhân thể, Ông Delham có bảo tôi nói với bà là bà đã làm rất tốt trên đó."
Từ đó trở đi, phần còn lại của phiên toà có vẻ như nhanh chóng chuyển sang những phần kết luận tất yếu, nhưng vô nghĩa đầy tính nghi thức. Rõ ràng nhận ra là mình không có cơ hội nào để làm mất tín nhiệm đối với sự làm chứng của toàn bộ thuỷ thủ đoàn cuả thuyền Arianna, Ngài Sutherland chỉ hỏi một số câu chiếu lệ đối với thuyền trưởng Granthome, và rồi cho phép ông ta ra. Sau đó, chỉ còn lại một số lời phát biểu kết luận của luật sư hai bên và rồi Ngài Chancellor kêu gọi bỏ phiếu.
Tình trạng căng thẳng lại trở lại, Elizabeth lắng nghe và quan sát khi chủ toạ gọi tên từng thành viên. Người này rồi người khác, theo hàng đứng dậy, đặt tay phải lên ngực và công khai nói hoặc "không có tội," hoặc không có tội."
Kết quả bỏ phiếu là 324 trên 14, nghiêng về phía vô tội. Để phản đối, trợ lý của Delham thì thầm với Elizabeth về những người đàn ông có thàng kiến chống lại Ian vì lý do cá nhân hoặc là họ nghi ngờ sự đáng tin cậy của lời

làm chứng của nàng và thuyền trưởng Granthome.
Elizabeth chỉ nghe loáng thoáng. Tất cả mối quân tâm của nàng là về phía phần lớn những người tuyên không có tội, và khi Ngài Chancellor cuối cùng cũng quay ra tuyến bố sự phán quyết và bắt đầu nói, "Ngài Thornton," Ngài Chacellor nói vơis Ian khi chàng từ từ đứng dậy, "lời tuyên án của hội đồng là ngài vô tội trước tất cả những cáo buộc chống lại ngài. Ngài được tự do. Ông ta hơi dừng lại như đấu tranh với điều gì đó, rồi nói tiếp, làm Elizabeth choáng váng, "tôi muốn khuyên ngài một cách thân mật rằng nếu ngài có ý định vẫn còn có ý định ở cùng vợ ngài dưới một mái nhà tối nay, ngài phải nghiêm túc xem xét lại điều đó."
Elizabeth nhắm mắt để chống lại cảm giác ân hận là nàng đã không để mình đừng đưa ra những lời làm chứng như vậy. Nàng nói với bản thân mình rằng sẽ tốt hơn khi để bị hiểu lầm là một người đàn bà nhẹ dạ ngu ngốc còn hơn là một người đàn bà ngoại tình xảo quyệt, nhưng khi nàng mở mắt ra và nhìn thấy Ian bước xuống bục và đi xa khỏi tầm mắt nàng, nàng chẳng còn quan tâm đến gì nữa cả.
"Đi nào Elizabeth," bà công tước nói, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên cánh tay Elizabeth, "ta không nghi ngờ gì về việc sẽ có phóng viên ngoài kia. Chúng ta càng rời khỏi đây sớm, càng có nhiều cơ hội để tránh khỏi họ."
Khi họ bước ra ngoài, ký giả cùng một đám đông khán giả những người đã đến nghe những tin tức trực tiếp của ngày xử án, đứng chắn đầy ngay trước đường đi của Ian. Thay vì tránh họ bằng cách đi vòng qua Ian lách qua đám đông, cằm chàng cứng lại. Chìm trong nỗi hối hận đau đớn, Elizabeth quan sát họ gọi chàng bằng những từ ngữ lăng mạ và kết tội. "ôi chúa ơi," "nhìn xem những gì tôi đã gây ra cho anh ấy.?"
Khoảng khắc ồn ào khi xe ngựa của Ian đi khỏi, đám đông vội quay lại tìm kiếm con mồi mới khi các nhà quý tộc bắt đầu tràn ra khỏi khu nhà.
"Đó là bà ta!" một người đàn ông từ tờ Gazette chuyên viết về những việc của xã hội thượng lưu hét lên, chỉ về phía Elizabeth và đột ngột cả đám phóng viên và đám người tò mò lao về phía nàng với số lượng khủng khiếp.
"Nhanh lên, thưa bà Thornton," có giọng một người đàn ông trẻ xa lạ nói gấp rút, kéo nàng về lại trong khu nhà, "theo tôi. Có một con đường khác ở góc kia."
Elizabeth tuân theo một cách máy móc, vẫn nắm chặt lấy cánh tay của Bà Công tước khi họ đi qua những vị thành viên đang hướng ra cửa. "Cái nào là xe của bà?" người đàn ông hỏi.
Bà Công tước mô tả và anh ta gật đầu. "Hãy ở lại đây. Đừng đi đâu cả. Tôi sẽ bảo người đánh xe vòng lại đây đưa các bà lên."
Mười phút sau xe của bà công tước dừng trước mặt họ và họ lên xe an toàn. Elizabeth tựa người vào cánh cửa. "Cám ơn," nàng nói với người đàn ông

trẻ, chờ anh ta nói tên.
Anh ta giơ tay lên mũ. “Thomas Tyson, Thưa quý bà Thornton từ tờ Time. Không, đừng hoảng sợ,” anh ta nói. “Tôi không có ý định moi tin từ bà lúc này. Xán lại moi tin của cách quý bà trên xe ngựa không phải là phong cách của tôi.” Để nhấn mạnh anh ta đóng cửa xe lại.
“Trong trường hợp này,” Elizabeth nói với anh ta qua cửa sổ xe với một cố gắng cực kỳ để nở một nụ cười quyến rũ, “tôi sợ là anh không phải là một nhà báo làm tốt công việc.”
“Có lẽ bà sẽ đồng ý nói chuyện với tôi ở một thời điểm khác – riêng tư.”
“Có lẽ,” Elizabeth nói lơ đãng khi người đánh xe của họ bắt đầu cho ngựa chạy đi.
Nhắm mắt lại, Elizabeth ngã đầu ra đằng sau. Hình ảnh Ian bị đeo bám bởi đám đông và bị gọi là kẻ giết người, giết vợ cứ đào sâu một cách tàn nhẫn vào tâm trí mơ hồ của Elizabeth. Với một giọng nói thì thầm đau đớn, nàng nói với bà Công tước, “Họ làm thế với anh ấy bao nhiêu lâu rồi ạ? Việc tấn công và nguyền rủa anh ấy?”
“Hơn một tháng rồi.” Elizabeth hít một hơi dài đau đớn, giọng nàng đầy nước mắt. “Bà có biết là Ian kiêu hãnh đến mức nào không?” giọng nàng vỡ ra. “Anh ấy cực kỳ kiêu hãnh và cháu cháu đã làm anh ấy trở thành một bị cáo giết người. Ngày mai, anh ấy sẽ trở thành trò cười của công chúng.”
Bà Công tước ngập ngừng và rồi cộc cằn nói, “cậu ta là một người mạnh mẽ người chẳng bao giờ thèm quan tâm đến quan điểm của bất cứ ai cả có lẽ trừ cô và Jordan và có lẽ là một vài người khác nữa. Trong bất cứ trường hợp nào thì ta cũng có thể dám nói rằng, không phải Kensington, sẽ trông như một người đần độn trên báo ngày mai.”
“Bà có thể đưa cháu về nhà không?” “Cái trên đường Promenade ư?” Elizabeth ngay lập tức sực tỉnh khỏi những nỗi khốn khổ của mình. “Không tất nhiên là không rồi. Nhà của chúng cháu trên đường Upper Brook.”
“Ta không nghĩ,” bà công tước nghiêm nghị nói, “đó là một ý kiến khôn ngoan. Cháu đã nghe những gì mà Ngài Chancellor nói rồi đấy.”
Elizabeth không đồng ý, với một chút rùng mình lo lắng nàng nói, “Cháu thà đối mặt với Ian ngay bây giờ còn hơn là kéo dài qua hết đêm nay.”
Bà Công tước già, rõ ràng là xác định nên cho Ian thời gian để tâm trạng của chàng có thể được khống chế lại, chợt nhớ ra rất cần thiết phải đến thăm một người bạn bị ốm và một người khác nữa. Cuối cùng thì họ cũng đến được đường Upper Brook khi gần tối, và Elizabeth run rẩy quyết tâm bước xuống và đó là trước khi người quản gia của họ nhìn nàng như thể không xứng để khinh miệt. Rõ rành là Ian đã trở về nhà và đám người hầu nhanh miệng đã có tin tức về việc Elizabeth làm chứng ở toà. “Chồng tôi ở đâu, Dolton?” nàng hỏi ông ta.

“ở trong phòng đọc.” Dolton nói, bước sang một bên.
Elizabeth đứng bất động nhìn những chiếc rương đã sắp một hàng ở hàng lang và một vài người hầu đang mang thêm một số xuống lầu. Trái tim nàng đập cuồng dại, nàng nhanh chóng bước qua hành lang đi vào phòng đọc của Ian, dừng lại một chút để lấy thêm sự bình tĩnh trước khi chàng quay lại và nhìn thấy nàng.

Chương 58

Chàng cầm trên tay một ly rượu, nhìn chăm chăm vào lò sưởi. Chàng đã bỏ áo khoác và sắn tay áo lên, Elizabeth nhìn chàng với sự đau đớn tột độ rằng chàng thật sự đã gầy hơn so với nàng tưởng lúc ở toà. Nàng cố gắng nghĩ cách làm thế nào để bắt đầu, và bởi vì nàng quá tràn ngập những cảm xúc và những lời định giải thích nên nàng bắt đầu với điều ít quan trọng nhất – nhưng lại là vấn đề khẩn thiết nhất ngay trước mắt trước tiên, những chiếc rương ở ngoài hành lang. “Anh anh định đi sao?”
Nàng nhìn thấy vai chàng cứng lại khi nghe thấy tiếng nói của nàng, và khi chàng quay lại và nhìn nàng, nàng gần như có thể cảm nhận được sự nỗ lực của chàng áp dụng để giữ cho cơn giận dữ của mình được kiểm soát. “Cô là sẽ người đi,”
Trong im lặng, không còn khả năng chống đỡ Elizabeth lắc đầu và bắt đầu chậm chạp tiến vào phía trong, mập mờ nhận thức được điều tồi tệ nhất, còn tồi tệ hơn là chỉ đứng trước hàng trăm nhà quý tộc ở House of lord.
“Tôi sẽ không làm điều đó, nếu tôi là cô,” chàng cảnh cáo nhẹ nhàng. “Làm, Làm cái gì cơ?” Elizabeth run run nói.
“Đến gần tôi hơn.” nàng lạnh cả người đứng ngay lại, tâm trí nàng ghi nhận vẻ đầy đe doạ trong giọng nói của chàng, nhưng từ chối tin vào điều đó, mắt nàng nhìn chàng chăm chăm.
“Ian,” nàng bắt đầu, chắp tay lên với tư thế như thể một lời cầu xin câm lặng, rồi buông tay xuôi theo thân mình khi mà nàng nhận thấy cử chỉ cầu xin của nàng chẳng có tác động gì đối với chàng ngoài sự khinh bỉ trong mắt chàng. “Em nhận ra là,” nàng bắt đầu lại, giọng nàng run run vì cảm xúc khi nàng cố nghĩ khi nào thì cơn giận giữ của chàng sẽ bùng nổ, “rằng anh hẳn là khinh miệt em vì những gì mà em đã làm.”
“Cô nói đúng.” “Nhưng,” Elizabeth gan góc nói tiếp, “Em đã chuẩn bị làm mọi thứ, mọi thứ để cố gắng chuộc lại lỗi lầm đó. Bất kể anh có nhìn nhận

mọi việc như thế nào thì có một điều không bao giờ thay đổi, em không bao giờ ngừng yêu"
Giọng chàng vỡ ra. "Im ngay!" "không, anh phải nghe em," nàng nói, nhanh hơn, cố gắng vượt qua sự hoảng loạn và cảm giác tồi tệ về một điềm báo trước rằng dù nàng có nói gì hay làm gì đi nữa thì cũng không thể làm chàng dịu lại. "Em chưa bao giờ ngừng yêu anh, ngay cả khi em"
"Tôi cảnh cáo cô, Elizabeth," chàng nói với một giọng nói như muốn giết người, "im miệng và ra ngoài! Ra khỏi nhà tôi và ra khỏi cuộc đời tôi"
"có có phải đó là do Robert? ý em là, anh không tin là người đi với em là Robert phải không?"
"Tôi không thèm quan tâm cô đi với thằng con hoang nào cả." Elizabeth kinh hoàng, bởi vì chàng có ý như vậy – nàng có thể nhìn thấy điều đó. "Đó là Robert, chính xác như em đã nói," nàng tiếp tục ngắc ngứ. "em có thể chứng minh để anh không phải nghi ngờ gì nữa, nếu anh để em giải thích."
Chàng cười về điều đó, một nụ cười nghe thật đáng sợ, vậy là cuối cùng chàng cũng thể hiện sự giận dữ. "Elizabeth, tôi sẽ không tin kể cả khi tôi tận mắt nhìn thấy cô đi với anh ta. Tôi nói đã rõ chưa? cô là một kẻ nói dối siêu hạng và một diễn viên rất giỏi."
"Nếu anh nói vậy chắc là do bởi những điều ngu ngốc mà em nói trên bục nhân chứng phải không, anh chắc chắc phải biết là tại sao em lại làm như vậy chứ."
đôi mắt khinh bỉ của chàng làm nàng như tan rã. "tất nhiên là tôi biết là tại sao cô làm vậy. Điều đó là phương tiện để đạt cứu cánh – cô cũng dùng điều đó làm lý do để cô làm mọi việc phải không. Cô có thể ngủ với kẻ thù nếu nó cho cô cứu cánh đúng không."
"Tại sao anh lại có thể nói như vậy?" nàng hét lên.
"Bởi vì cùng cái ngày thám tử của cô nói với cô là tôi chịu trách nhiệm trước sự mất tích của anh cô, cô đứng bên cạnh tôi ở cái nhà thờ khốn kiếp đó và thề là sẽ yêu tôi cho đến chết. Cô sẵn sàng cưới một người đàn ông mà cô tin là có thể là một tên giết người, cô ngủ với kẻ giết người."
"Anh không nên tin vào điều đó! Em có thể chứng minh cho anh bằng cách này hay cách khác – Em biết là em có thể làm mà nếu anh cho em cơ hội."
"Không."
"Ian"
"Tôi không muốn bằng chứng nào cả."
"Em yêu anh."
"Tôi không muốn tình yêu của cô và tôi không muốn cô. Bây giờ" Chàng ngước nhìn lên khi Dolton gõ cửa.
"Ông Larimore ở đây, thưa ngài."
"Nói với ông ta là tôi sẽ gặp ông ngay tức khắc," Ian nói và Elizabeth há hốc

miệng nhìn chàng. “Anh – anh sẽ có một cuộc họp vì công việc ngay bây giờ sao?”
“Không chính xác, cưng ạ. Lần này tôi gọi Laremore đến đây vì một lý do khác.”
Không hiểu sao giọng nói của chàng làm Elizabeth lạnh cả sống lưng. “Lý lý do gì mà anh lại triệu tập một luật sư vào giờ này?”
“Tôi tiến hành thủ tục ly dị, Elizabeth” “Anh làm cái gì?” nàng thở dồn, cảm thấy như cả căn phòng chao đảo. “Vì điều gì cơ chứ – sự ngu xuẩn của em ư?”
“Việc bỏ trốn,” chàng hét lên. Khoảng khắc đó Elizabeth có thể làm hoặc nói bất cứ điều gì để có thể chạm tới chàng. Nàng không thể tin được, thực ra là không thể nhận thức được người đàn ông dịu dàng, đam mê người đã yêu và vuốt ve chiều chuộng nàng lại có thể làm điều này với nàng – thậm chí không thèm lắng nghe lý do, không thèm cho nàng một cơ hội giải thích. Mắt nàng dàn dụa nước mắt của yêu thương và sợ hãi khi nàng có gắng xoa dịu chàng. “Anh đang trở nên cực kỳ ngớ ngẩn, anh yêu, nếu anh tuyên bố về việc bỏ trốn trước toà thì là bởi vì em đứng ngay sau anh tuyên bố rằng em sẵn sàng giữ lời tuyên thệ thì nghe mới hợp lý.”
“Nếu cô không ra khỏi ngôi nhà này trong ba phút,” chàng cảnh cáo lạnh lùng, “tôi sẽ tuyên bố về việc ngoại tình.”
“em không ngoại tình.” “có thể không, nhưng những biểu hiện của cô lại không nói như vậy. Tôi có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này làm. Giờ, tôi nói lần cuối ra khỏi cuộc đời tôi. Tất cả hết rồi.” Nói là làm chàng đi về phía bàn, với tay lấy giây chuông. “Đưa Larimore vào đi,” chàng ra lệnh cho Dolton, người xuất hiện ngay tức khắc.
Elizabeth cứng người lại, điên cuồng suy nghĩ cách để có thể thuyết phục chàng trước khi chàng tiến hành những bước đi loại bỏ nàng. Mọi thớ thịt trên người nàng đều tin rằng chàng yêu nàng. Nhưng nàng đã làm tổn thương chàng, chàng sẽ làm gì đây…. Rồi nàng chợt choáng váng, nàng nhớ lại câu chuyện của mục sư về những hành động của Ian sau cái chết của cha mẹ chàng. Tuy vậy, nàng không phải là một con chó săn Labrador để chàng muốn vứt bỏ nàng ra khỏi cuộc đời chàng như thế nào cũng được.
Chậm dãi, nàng đi về phía bàn của chàng, đặt tay lên đó, đợi cho đến khi chàng bắt buộc phải ngước lên nhìn chàng.
Trông như một thiên thần dũng cảm đang tan nát trái tim. Elizabeth đối mặt với kẻ địch của mình, giọng nàng run run đầy yêu thương. “Hãy nghe kỹ những điều em nói, anh yêu, bởi vì em sẽ cho anh một lời cảnh báo công bằng rằng em sẽ không để anh làm thế này với chúng ta. Anh đã trao cho em tình yêu của anh, và em sẽ không để anh lấy nó đi đâu. Anh càng cố thử thì em sẽ càng chống lại anh. Em sẽ ám ảnh từng giấc mơ của anh mỗi đêm,

chính xác như cái cách mà anh sẽ ám ảnh em mỗi đêm khi em rời xa anh. Anh sẽ thao thức mỗi đêm trên giường, muốn em và anh biết là em cũng nằm thao thức và muốn anh. Và khi anh không thể chịu đựng được hơn nữa," nàng đau đớn hứa, "anh sẽ đến với em, và em sẽ ở đó, đợi anh. Em sẽ khóc trong vòng tay anh, và em sẽ nói với anh em xin lỗi vì tất cả những gì em đã làm, và anh sẽ giúp em tìm ra cách để tha thứ cho chính bản thân mình."

"Khốn kiếp" chàng hét lên, mặt chàng trắng bệch vì giận dữ. "Phải làm gì để cô câm miệng lại hả?"

Elizabeth nao núng trước sự căm hờn trong giọng nói của người mà nàng yêu, nàng cố hít một hơi dài, cầu nguyện nàng có thể nói hết mà không bắt đầu khóc. "Em đã làm anh tổn thường quá mức, tình yêu của em, và em sẽ làm anh bị tổn thương lần nữa trong khoảng thời gian 50 năm tới. Và anh cũng sẽ làm tổn thương em, Ian – em hy vọng không nhiều như anh đang làm tổn thương em bây giờ. Nhưng nếu đó điều phải xảy ra thì em sẽ chịu đựng điều đó, em chấp nhận điều đó để không phải sống thiếu anh, sống thiếu anh thì không còn là cuộc sống nữa. Đó là sự khác biệt mà em biết còn anh thì chưa biết, chưa biết ngay bây giờ."

"Bây giờ cô đã nói hết chưa?" "Chưa hết," nàng nói, đứng thẳng lại khi nghe thấy tiếng bước chân trên hành lang. "Còn một điều nữa." Nàng run rẩy hất cằm lên. "Em không phải là con chó săn Labrador. Anh không thể đẩy em ra khỏi cuộc đời anh bởi vì em sẽ không chịu đựng đâu."

Khi nàng đi khỏi, Ian nhìn căn phòng trống rỗng mới đây thôi còn sống động với sự hiện diện của nàng, băn khoăn không biết nàng có ý gì với lời nói cuối cùng. Nàng ngước lên nhìn Larimore bước vào, rồi gật đầu chỉ về chiếc ghế trước mặt chàng, im lặng ra lệnh cho viên luật sư ngồi.

"Tôi nhận được lời nhắn của ngài," Larimore nói nhẹ nhàng, "rằng ngài muốn tiến hành ly dị."

Ian ngập ngừng một chút khi những lời nói đau khổ của Elizabeth quay cuồng trong tâm trí chàng, cùng với những hình ảnh của sự dối trá lừa lọc bắt đầu từ cái đêm họ gặp nhau lần đầu và tiếp tục cho đến ngay đêm cuối cùng họ ở cùng nhau. Chàng nhớ lại những tuần dài đau khổ sau khi nàng rời bỏ chàng và để lại cảm giác lạnh lẽo đáng nguyền rủa. Chàng nhìn viên luật sư người đang đợi câu trả lời của chàng.

Và rồi chàng gật đầu.

Như cõi thiên đường

Chương 59

Những ngày tiếp sau đó Elizabeth lo lắng đợi trong sảnh lớn ở ngôi nhà trên đường Promenade chờ người hầu mang báo đến. Tờ Time giải tội cho Ian bằng một giong tít lớn ở trang đầu.
Hầu tước giết người thực ra chỉ là một ông chồng bị quấy rối
Tờ Gazette hóm hỉnh nhận xét rằng "Hầu tước Kensington được đang được ca ngợi, không chỉ bởi việc vô tội, mà còn là vì dành được huân chương cho sự tự chủ, kiềm chế trước sự trêu trọc, khiêu khích quá đáng."
Bên dưới các tít là những câu chuyện rất dài và Elizabeth cực kỳ xấu hổ khi nó nhắc đến những lời giải thích cực kỳ lố bịch của nàng về hành vi của mình.
Những ngày trước vụ xét xử, Ian bị nghi ngờ và xa lánh, sau vụ xét xử, chàng nhận được sự đồng cảm thích thú và thiện ý của hầu như toàn bộ thành phố. Phần còn lại tin rằng chàng có một số tội nào đó chẳng qua đây là cách mà những người giàu thoát ra khỏi những thứ rắc rối mà những người nghèo phải bị treo cổ. Những người này tiếp tục liên tưởng tên của Ian với quỷ dữ, Elizabeth biết như vậy.
Tình cảnh của Elizabeth cũng thay đổi một cách nhanh chóng. Nàng không còn là một người vợ bị đối xử tàn tệ hay là môt người phụ nữ ngoại tình nữa, nàng là một người rất nổi tiếng được thán phục bởi những người phụ nữ phù phiếm và bị lờ đi bởi những người phụ nữ được cho là đứng đắn, và không được tán thành – nhưng được tha thứ bởi những ông chồng có vợ giống với người phụ nữ mà nàng dường như đại diện cho ở House of Lords. Trong tháng sau vụ xử trắng án của Ian, Roddy Carstairs không khăng khăng buộc nàng xuất hiện trong xã hội thượng lưu ngay trong tuần các tờ báo thông báo về lời tuyên án, nhưng nàng quyết định ẩn dật ở trong ngôi nhà trên đường Promenade và trốn sau cánh cửa sắt, chờ đợi Ian.
Nhưng đó là điều tệ hại nhất mà nàng có thể làm, vì nàng sớm nhận ra rằng bất chấp niềm tin của nàng về sự khác biệt, Ian rõ ràng là đã dễ dàng gạt nàng ra khỏi tâm trí chàng. Thông qua Alex và Jordan, Elizabeth được biết rằng Ian đã bắt đầu tiếp tục lịch làm việc của mình như không có chuyện gì xảy ra cả, và trong vòng một tuần lễ sau phán quyết chàng được nhìn thấy đánh bài ở Blackmore với một vài người bạn, tham dự một vở Opera với một số người bạn khác, và tham dự hầu hết các sự kiện như một người có vai vế nổi bật trong xã hội thượng lưu, thích thú chơi bời cũng nhiều giống như khi chàng làm việc vậy.
Đó hoàn toàn không phải là hình tượng mà Elizabeth có về chồng của nàng – một con thiêu thân của các hoạt động phù phiếm của xã hội thượng lưu – và nàng cố gắng làm giảm sự đau đớn trong trái tim bằng cách tự nhủ với bản thân mình rằng chương trình xã hội quay cuồng của chàng chỉ càng

chứng minh rằng chàng đang đánh một trận đánh mà biết chắc mình đã thua, chàng không thể quên rằng nàng đang chờ đợi chàng. Nàng viết thư cho chàng, nó bị những người hầu từ chối nhận theo chỉ thị của chàng.
Cuối cùng nàng quyết định theo gương chàng và giữ cho mình bận rộn, bởi vì chỉ có cách đó nàng mới có thể chịu đựng được sự chờ đợi, nhưng rồi mỗi ngày trôi qua thì càng khó khăn hơn trong việc cưỡng lại ý muốn chạy đến bên chàng để van xin chàng. Thỉnh thoảng họ nhìn thấy nhau tại ban công của rạp hát, và mỗi lần như vậy xảy ra trái tim Elizabeth lại đạp cuồng dại và biểu hiện trên khuôn mặt Ian ngày càng xa cách. Chú Ian đã từng cảnh cáo nàng rằng sẽ không có tác dụng gì việc yêu cầu sự tha thứ của Ian một lần nữa, trong khi ông chàng vỗ nhẹ lên bàn tay Elizabeth và ngây thơ nói, "rồi nó sẽ quay lại thôi cháu yêu."
Alex rốt cục cũng thuyết phục được Elizabeth rằng có lẽ một chút cạnh tranh sẽ làm cho chàng chú ý. Đêm đó tại vũ hội của Ông bà Franklin, Elizabeth nhìn thấy Ian nói chuyện với bạn của chàng. Lấy hết can đảm, Elizabeth tán tỉnh một cách công khi với Tử tước Sheffield, trong khi lén theo dõi Ian, nàng nhảy và cười với chàng Tử tước đẹp trai. Ian thấy nàng – chàng nhìn thẳng vào nàng và rồi đi thẳng qua nàng. Tối đó chàng rời vũ hội với Qúy bà Jane Addison trong vòng tay. Đó là lần đầu tiên sau khi họ chia cắt chàng tay trong tay với một người phụ nữ khác đi về với biểu hiện rõ ràng của một sự chống đối khi một người đàn ông có vợ không còn muốn vợ mình nữa cũng như không quan tâm đến việc vợ mình có thích thú với một cuộc dan díu khác hay không.
Hành động của chàng làm Alex giận dữ và bối rối. "Anh ta dùng chính vũ khí của cậu để chống lại cậu." Cô hét lên khi chỉ còn hai người với nhau tối đó. "đó là cách mà người ta chơi trò chơi đuổi bắt. Anh ta có lẽ là cảm thấy ghen tuông, tức giận. Anh ta đang ghen tuông và anh ta muốn làm cho cậu cũng ghen tuông."
Elizabeth cười buồn và lắc đầu. "Ian đã từng nói với mình anh ấy luôn luôn có khả năng suy nghĩ giống như địch thủ của anh ấy. Anh ấy đã cho mình thấy rằng anh ấy biết chính xác những gì mình đã làm với Sheffield và nói mình đừng có mất công thử lại lần nữa. Anh ấy thực sự muốn xua đuổi mình ra khỏi cuộc đời anh ấy. Anh ấy không phải chỉ cố gắng trừng phạt mình hoặc là bắt mình phải chịu đựng một chút trước khi cho mình trở lại."
"Cậu thực sự nghĩ là anh ấy muốn rời bỏ cậu mãi mãi không?" Alex khiếp hãi hỏi, cô ngồi trên ghế bên cạnh Elizabeth và vòng tay ôm lấy nàng.
"Mình biết là anh ấy sẽ làm," Elizabeth nói. "Vậy cậu phải làm gì tiếp theo đây?"
"Bất cứ cái gì mình phải làm – bất cứ thứ gì mình có thể nghĩ ra. Miễn là anh ấy biết là có khả năng anh ấy sẽ phải gặp mình bất cứ nơi nào mà anh ấy

đi, anh ấy sẽ không thể hoàn toàn đẩy mình ra khỏi tâm trí anh ấy. Mình vẫn có cơ hội thắng."
Nhưng Elizabeth đã sai. Một tháng sau phán quyết của Ian Bentner gõ nhẹ vào cửa phòng nơi Elizabeth đang ngồi cùng Alexandra. "Có một người đàn ông tên là Larimore," ông ta nói, đó là tên của luật sư của Ian. "Ông ta nói ông ta có giấy tờ phải đính thân đưa cho cô."
Elizabeth tái mặt. "Ông ta có nói là loại giấy tờ gì không?"
"Ông ta từ chối cho đến khi tôi nói với ông ấy rằng tôi không muốn phá vỡ yên tĩnh của cô nếu tôi không được biết tại sao phải làm vậy.'
"Đó là loại giấy tờ gì vậy?" Elizabeth hỏi, nhưng chúa giúp nàng, nàng đã biết là loại gì.
"Ông ấy đó là những giấy tờ ly hôn."
Cả thế giới như quay cuồng khi Elizabeth cố gắng đứng dậy. "Mình nghĩ là mình thực sự ghét người đàn ông này," Alex hét lên, nắm lấy bạn mình để giữ nàng khỏi ngã, giọng cô lạc đi vì thương xót. "Thậm chí Jordan cũng bắt đầu giận anh ta vì để mối bất hoà của hai người tiếp tục."
Elizabeth biết là Alex muốn an ủi nàng nhưng nỗi đau này quá lớn làm cho nàng tê liệt. Thoát khỏi vòng tay của Alex, nàng nhìn Bentner, biết rằng nếu như nàng nhận những giấy tờ đó thì sẽ không còn mưu chước nào để nàng sử dụng nữa, không còn hy vọng nữa, nhưng chắc chắn những nỗi đau khổ vì tình trạng lửng lơ này sẽ kết thúc. Tuy nhiên hành động này lại làm nàng chấm dứt những sự lửng lơ, lấy thêm được can đảm để đấu trận đấu cuối cùng khó khăn này. Elizabeth chậm rãi nói, "Nói với ông Larimore rằng trong khi ông chuẩn bị bữa tối thì tôi đã rời khỏi nhà. Nói với ông ta là ông đã hỏi những người hầu và cô ta nói rằng tôi có kế hoạch ra ngoài đi chơi với ," nàng nhìn Alex như để xin phép, bạn nàng gật đầu mạnh mẽ, "với Nữ Công tước Hawthorne tối nay. Sáng tác ra những chương trình vui chơi bất cứ thứ gì mà ông có thể bịa ra cho tôi chiều nay và cả ngày mai nữa – từng chi tiết một – thật chi tiết để giải thích tại sao tôi lại không ở đây."
Nếu là quản gia khác, người không nghiện những điều huyền bí, sẽ thấy những điều này thật rắc rối khó giải quyết, nhưng Bentner gật đầu và bắt đầu cười. "Cô muốn giữ cho ông ta tìm cô loạn cả lên để cô có thời gian sửa soạn và đi thật xa để ông ta không thể đoán được là cô sẽ đi."
"Chính xác," Elizabeth nói với một nụ cười biết ơn. "Và sau đó," nàng nói thêm "gửi một bức thư cho ông Tyson – người ở tờ Time người vẫn nài xin một cuộc phỏng vấn. Nói với ông ta là tôi sẽ cho ông ta năm phút nếu ông ta có thể đến đây tối nay."
"Cậu định đi đâu?" Alex hỏi. "Nếu mình nói cho cậu, Alex cậu phải thề là không nói cho Ian biết. "Tất nhiên là mình sẽ không nói."
"Kể cả chồng cậu. Anh ấy là bạn của Ian. Sẽ là không phải nếu đưa anh ấy

vào giữa chuyện này."
Alex gật đầu. "Jordan sẽ hiểu là mình đã hứa và sẽ không tiết lộ với ai kể cả anh ấy."
"Mình sẽ đi đến nơi cuối cùng trên trái đất mà Ian sẽ nghĩ đến việc tìm mình ở đó bây giờ – và đó là nơi đầu tiên anh ấy sẽ đi khi anh ấy thực sự tin là anh ấy cần tìm mình, hoặc là để tìm sự yên bình mà anh ấy không thể tìm thấy ở đâu cả. Mình sẽ đi đến ngôi nhà ở Scotland."
"Cậu không cần phải làm điều đó, nếu anh ta không quá nhẫn tâm, bất công thì"
"Trước khi cậu nói tất cả những điều này," Elizabeth nói nhẹ nhàng, "hãy tự hỏi bản thân cậu, cậu sẽ cảm thấy như thế nào nếu Jordan làm cho cả thế giới tưởng rằng cậu là kẻ giết người. Và rồi chạy đến toà đúng lúc, sau khi đẩy cậu vào tình huống bị làm nhục và đau khổ, và làm nó trở thành trò cười cho mọi người.' Alex không đáp lại, nhưng phần lớn sự giận dữ đã phai nhạt trên gương mặt cô, và rồi biến mất hoàn toàn khi Elizabeth nói tiếp, "hãy hỏi bản thân cậu, cậu cảm giác như thể nào nếu cậu khám phá ra cái ngày mà anh ấy cưới cậu anh ấy tin là có khả năng cậu là kẻ giết người. Và rồi cậu sẽ cảm thấy như thế nào khi cậu nhớ lại những đêm mà hai người cùng nhau suốt thời gian đó. Suốt thời gian mình biết Ian, anh ấy luôn luôn tìm mọi cách để làm mình hạnh phúc.
"Mình" Alex bắt đầu và rồi vai cô rũ xuống, chán nản. "Mình thật sự không thể khách quan được như cậu."
"Ian dạy mình rằng cách nhanh nhất và tốt nhất để có thể đánh bại kẻ thù thì đầu tiên phải nhìn mọi việc từ quan điểm của người đó. Cậu có biết một cậu bé đưa thư đã hỏi mình cái gì hôm qua khi nó nhận ra mình là ai không?"
Khi Alex lắc đầu, Elizabeth nói với vẻ tội lỗi, "Nó hỏi mình rằng mình có còn sợ chồng mình nữa không. Họ sẽ không bao giờ thực sự quên mọi chuyện. Có một vài người sẽ không bao giờ thực sự tin Ian hoàn toàn vô tội. Mình làm mọi chuyện tồi tệ, rồi tung hết cả."
Cắn chặt môi để ngăn mình khóc to lên, Alex nói, "Nếu anh ta không đến Scotland để đón cậu đúng lúc con của bọn mình ra đời vào tháng giêng, cậu có thể đến với bọn mình ở Hawthorne không? Mình không thể chịu đựng được ý nghĩ cậu phải trải qua cả mùa đông lạnh lẽo ở đó."
"Mình đồng ý."
Ngã người ra sau ghế, Ian lắng nghe bản tóm tắt đầy giận dữ của Larimore về cuộc rượt đuổi điên cuồng và vô ích mà anh ta đã vướng vào hai ngày qua vì Qúy bà Thornton và quản gia của nàng. "Sau cùng," Larimore ném ra hết mọi sự phẫn nộ, "Tôi quay trở lại ngôi nhà trên đường Promenade để đề nghị người quản gia một lần nữa, ông ta"
"Đóng sập cửa vào mặt anh?" Ian nói thản nhiên.

“Không, thưa ngài, ông ta mời tôi vào trong,” Larimore nói. “Ông ta mời tôi vào nhà tìm kiếm để tôi hoàn toàn thoã mãn. Bà ấy đã rời khỏi London,” Larimore nói cố tránh cái nhìn tối sầm lại của ông chủ.
“Cô ta chắc là đi Havenhurst,” Ian nói dứt khoát và chàng cho Larimore chỉ dẫn để đến đó.
Khi Larimore đi khỏi, Ian lấy một hợp đồng mà chàng cần đọc và phê chuẩn, nhưng trước khi chàng đọc hết hai dòng thì Jordan hiên ngang đi vào phòng mà không cần thông báo, cầm theo một tờ báo và mang một vẻ mặt mà Ian chưa bao giờ thấy trước đây. “Cậu đã đọc báo ngày hôm nay chưa?”
Ian lờ tờ báo đi thay vào đó chăm chú quan sát gương mặt giận dữ của bạn. “Không, tại sao?”
“Đọc đi,” Jordan nói, ném tờ báo xuống bàn. “Elizabeth đã cho phép bản thân mình bị phỏng vấn bởi một phóng viên từ tờ Times. Đọc đi.” Jordan chỉ về phía những dòng đầu của bài báo. “Đó là câu trả lời của vợ cậu khi Tyson hỏi cô ấy, cô ấy cảm thấy như thế nào khi cô ấy nhìn thấy cậu bị xét xử trước mặt những người cùng địa vị, ngang hàng với mình.”
Khó chịu trước âm điệu của Jordan, Ian đọc những câu trả lời của Elizabeth: “Chồng tôi không cần cố gắng để ngang hàng với những nhà quý tộc khác. Anh ấy chỉ cần cố gắng là người đàn ông chân chính. Ian Thornton không cần địa vị.”
Ian rời mắt khỏi tờ báo, từ chối phản ứng trước những sự yêu thương, dịu dàng không thể tin được trước câu trả lời của nàng, nhưng Jordan không để yên. “Mình có lời khen cậu, Ian,” anh giận dữ nói. “Cậu tặng cho vợ mình một lá đơn ly dị và cô ấy đáp lại bằng cách tặng cho cậu cái được cho là một lời xin lỗi công khai.” Jordan quay đi và hiên ngang bước ra khỏi phòng, bỏ lại Ian đằng sau cằm bạnh lại nhìn chăm chăm vào tờ báo.
Một tháng sau Elizabeth vẫn không bị tìm thấy. Ian tiếp tục cố gắng loại bỏ nàng ra khỏi tâm trí mình và gạt nàng ra khỏi trái tim chàng, nhưng ngày càng giảm sự thành công. Chàng biết là mình đang thất bại trong cuộc chiến này, như chàng đã dần thất bại từ cái giây phút chàng nhìn lên và thấy nàng bước vào House of Lords.
Ngồi một mình trước lò sưởi trong phòng khách, hai tháng sau sự biến mất của Elizabeth, Ian nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, cố gắng tập trung vào cuộc gặp gỡ sắp tới của chàng với Jordan và một số mối làm ăn vào ngày hôm sau. Nhưng tất cả những gì mà chàng thấy trong tâm trí chỉ là Elizabeth, không phải lời lãi…….. Elizabeth nửa ngồi nửa qùy trong vườn hoa, Elizabeth thi bắn với chàng, Elizabeth nhìn chàng khi nhảy trong vòng tay chàng” “Anh đã bao giờ muốn một điều gì đó lắm – một cái gì đó đã ở trong tầm tay của anh – và anh lại sợ vươn tay ra nắm lấy nó?”
Đêm đó chàng đã trả lời không. Tối nay chàng trả lời có. Chàng muốn biết

nàng đang ở đâu. một tháng trước chàng tự nhủ với bản thân mình rằng đó là bởi vì chàng muốn đơn ly dị được thông qua, tối nay chàng đã quá mệt mỏi với cuộc chiến dai dẳng trong nội tâm để để ý đến việc tự lừa dối bản thân mình thêm nữa. Chàng muốn biết nàng ở đâu vì chàng khao khát muốn biết.Ông chàng tuyên bố không biết, chú chàng và Alexandra đều biét nhưng họ cùng từ chối không nói cho chàng biết và chàng thì không thể ép họ được.

Mệt mỏi, Ian đầu ra đằng sau ghế và nhắm mắt lại, nhưng chàng không thể ngủ, và chàng biết điều đó, thậm chí cho dù lúc đó đã là ba giờ sáng. Chàng không thể ngủ được trừ phi để cho mình làm việc đến kiệt sức hoặc là uống đủ brandy để tự làm cho mình gục ngã. Và thậm chí cả khi làm như vậy, chàng vẫn nằm thao thức, muốn nàng và biết rằng – bởi vì nàng đã nói với chàng – nàng đang ở đâu đó ngoài kia, thao thức muốn chàng.

Một nụ cười uể oải nở trên môi chàng khi chàng nhớ lại cảnh nàng đứng trên bục nhân chứng, nhìn cực kỳ đau khổ nhưng vẫn trẻ trung và tuyệt đẹp, đầu tiên cố gắng giải thích một cách logic cho mọi người những gì đã xảy ra và khi thất bại, nàng bắt đầu chơi trò một người phụ nữ nhẹ dạ, phù phiếm. Ian nén cười bất cứ khi nào chàng nghĩ về nàng cái ngày hôm đó. Chỉ mỗi Elizabeth mới dám thách đố toàn bộ những người ở toà hôm đó – và khi nàng không thể gây ảnh hưởng với họ bằng những logic thông minh, nàng liền thay đổi chiến thuật và sử dụng chính sự kiêu ngạo và ngu ngốc của họ để đánh bại họ. Nếu chàng không cảm thấy bị phản bội và quá giận dữ ngày hôm đó, chàng hẳn đã đứng dậy và tặng cho nàng một chàng pháo tay tán thưởng mà nàng đáng được nhận. Đó chính cũng chính chiến thuật mà nàng đã sử dụng cái đêm mà chàng bị buộc tội gian lận. Khi nàng không thể thuyết phục Everly rút lại lời thách đấu bởi vì Ian vô tội, nàng đã quay sang sử dụng mánh khoé rằng anh ta đã hứa với nàng dành thời gian cho nàng ngày hôm sau để anh ta không có cớ đấu súng.

Bất chấp sự buộc tội của chàng về màn trình diễn của nàng ở toà là sự thúc đẩy của động cơ cá nhân, bản thân chàng biết là không phải vậy. Nàng đến để cứu chàng, như nàng nghĩ khỏi việc treo cổ.

Khi sự giận dữ và đau đớn của chàng cuối cùng cùng vơi đi đủ để chàng xem xét lại cuộc gặp gỡ của Wordsworth với nàng vào ngày cưới và đặt mình vào tình thế của nàng. Chàng yêu nàng lúc đó và khao khát nàng. Nếu chính thám tử của chàng nói với chàng về sự ước đoán của anh ta về Elizabeth, thì tình yêu của chàng dành cho nàng sẽ khiến cho chàng loại bỏ những ước đoán và vẫn tiến hành đám cưới.

Lý do duy nhất mà nàng có để tiến hành đám cưới với chàng, ngoài tình yêu là để cứu Havenhurst. Để thuyết phục mình tin vào điều đó, Ian đầu tiên đã cho mình tin rằng mình đã bị mê muội vì những nụ hôn của nàng, sự vuốt ve

của nàng, những lời nói âu yếm của nàng. Nhưng rồi trái tim chàng lại không chấp nhận điều đó. Chàng đã không còn tin tưởng vào trái tim mình nữa mà tin vào trí tuệ của mình. Có điều trí tuệ của chàng lại cảnh báo chàng rằng không có một người đàn bà nào trên thế giới này có thể hợp với chàng hơn cái cách mà Elizabeth hợp với chàng.
Chỉ có mình Elizabeth mới dám đối diện với chàng sau vụ xử, sau khi chàng bị thổn thương và bị sỉ nhục, nàng dám đối diện với chàng và nói rằng họ đang tiến hành một cuộc chiến của ý chí và chàng không thể chiến thắng: "Và khi anh không thể chịu đựng hơn nữa," nàng nói với một giọng nói ngọt ngào, đau đớn, "anh sẽ quay lại với em. Em sẽ khóc trong vòng tay anh và nói với anh em xin lỗi anh vì những việc em đã làm. Và rồi anh sẽ giúp em tìm cách tha thứ cho bản thân mình."
Ian nghĩ với một tiếng thở dài ca thua trận, quá khó để thừa nhận mình đã thua trong cuộc chiến của ý chí khi mà chàng chưa bao giờ có thể thắng thì làm sao chàng có thể đầu hàng.
Năm giờ sau Ian thức dậy trên ghế nơi mà chàng đã ngủ thiếp đi, chói mắt vì ánh sáng lọt vào phòng. Xoa xoa cánh tay và bờ vai cứng đờ, chàng đi lên lầu, tắm rửa và cạo râu, rồi quay xuống lầu vùi đầu vào công việc lần nữa, cái mà chàng hầu như chưa bao giờ ngừng từ khi Elizabeth biến mất.
Vào giữ buổi sáng khi chàng đang đọc những thư từ trong ngày thì người quản gia đưa cho chàng một bức thư của Alexandra Townsende. Khi Ian mở là thư một tấm séc rơi xuống bàn, chành lờ nó đi để đọc bức thư ngắn ngủi của Alex. "Đây là về Elizabeth. Cô ấy đã bán Havenhurst." Choáng váng vì kinh ngạc và cảm giác tội lỗi Ian đứng bật dậy, "tôi nói cho anh biết là đây là khoản thanh toán đầy đủ cộng thêm vào đó là lãi xuất thích hợp cho chiếc vòng cổ mà cô ấy đã bán, cái mà cô ấy cảm thấy chính đáng thuộc về anh.
Nghẹn giọng, Ian nhấc tấm séc và một mảnh giấy nhỏ kèm theo. Trong đó Elizabeth tự tính toán những khoản lãi theo đúng cái ngày mà nàng bán đồ trang sức cho đến ngày được ghi trong séc một tuần trước.
Mắt chàng nhức nhối vì những giọt nước mắt không thể rơi trong khi vai chàng rung lên vì những tràng cười cố nén – Elizabeth trả chàng chỉ một nửa so với lãi xuất thông thường.
Ba mươi phút sau Ian đứng trước người quản gia của Jordan và yêu cầu được gặp Alex. Cô bước vào phòng với vẻ nổi giận và buộc tội trong đôi mắt màu xanh, cô nói vẻ khinh thị, "tôi đoán bức thư đó đã mang anh đến đây. Anh có khái niệm nào về việc Havenhurst có ý nghĩa như thế nào - đã từng có ý nghĩa như thế nào đối với cô ấy không?"
"Tôi sẽ lấy lại nó cho cô ấy," chàng hứa với một nụ cười ủ rũ, "Cô ấy đang ở đâu?"
Alexandra ngạc nhiên với vẻ dịu dàng trong giọng nói và ánh mắt của Ian.

“Cô ấy ở đâu?” chàng lặp lại với vẻ đầy quyết tâm, bình tĩnh. “Tôi không thể nói cho anh biết,” Alex hối tiếc nói. “Anh biết là tôi không thể nói mà tôi đã hứa rồi.”
“Có phải là tôi chưa cố gắng,” Ian nói, “nếu tôi yêu cầu Jordan với quyền làm chồng thuyết phục cô nói cho tôi thì thế nào?”
“Tôi sợ là không được,” Alexandra đảm bảo. Cô mong chờ Ian thách thức hơn nữa, thay vào đó lại là một nụ cười miễn cưỡng lướt qua khuôn mặt đẹp trai của Ian. Khi chàng nói, giọng chàng thật dịu dàng. “Cô rất giống Elizabeth. Cô nhắc tôi nhớ về cô ấy.”
Vẫn còn hồ nghi về sự thay đổi rõ ràng trong trái tim Ian, Alex nói nghiêm nghị, “tôi cho đấy là một lời khen ngợi tuyệt vời.”
Trước sự sững sờ của cô, Ian Thornton đưa tay ra và chạm nhẹ vào cằm của cô, “Tôi cũng có ý đó,” chàng nói và mỉm cười.
Quay ra, Ian bước về phía cửa, rồi dừng lại khi thấy bóng của Jordan, người đang tha thẩn ở trước cửa, với một nụ cười hiểu biết, đầy vẻ thích thú trên gương mặt. “Nếu cậu theo dõi tìm kiếm vợ cậu, Ian cậu không nên tìm kiếm sự giống nhau ở vợ tôi.” Khi người khách không mời của họ rời khỏi, Jordan hỏi Alex, “em sẽ báo cho Elizabeth biết là cậu ta sẽ đến với cô ấy chứ?”
Alex gật đầu, rồi lại ngập ngừng. “Em em không nghĩ vậy. Em sẽ chỉ nói là anh ta hỏi cô ấy ở đâu, cái mà là tất cả những gì anh ta đã thực sự hỏi.”
“Cậu ấy sẽ đến với cô ấy ngay khi cậu ấy hiểu ra.”
“Có lẽ.”
“Em vẫn không tin cậu ấy sau, phải không?” Jordan hỏi với một nụ cười ngạc nhiên.
“Em tin lần viếng thăm này đáng được đánh giá cao. Nhưng anh ta làm tổn thương cô ấy nhiều quá và em không muốn làm cho cô ấy hy vọng hão huyền và với việc đó, giúp anh ta làm tổn thương cô ấy lần nữa.”
Đưa tay ra, Jordan chạm vào cằm vợ như cách anh họ anh vừa làm, rồi vòng tay ôm lấy cô. “Cô ấy cũng là tổn thương cậu ấy mà em.”
“Có lẽ,” Alex miễn cưỡng thừa nhận. Jordan cười trên tóc của cô. “Em rộng lượng hơn khi anh giẫm lên trái tim em, em yêu,” anh trêu.
“Đó là bởi vì em yêu anh,” cô nói khi lười biếng ngả đầu lên ngực chồng, cánh tay vòng qua eo anh.
“Vậy em có thích anh họ anh chỉ một chút thôi được không nếu cậu ấy đền bù cho Elizabeth?”
“Em sẽ thử,” cô thừa nhận, “nếu anh ấy lấy Havenhurst lại cho cô ấy.”
“Điều đó sẽ làm cậu ấy mất khá tiền nếu cậu ấy làm đấy.” Jordan nén cười. “Em có biết anh mua nó không?”
“không còn anh?”
Jordan gật đầu. “Philip Demarcus.”

Cô cười khúch khích trên ngực anh. “Đó có phải là cái ông khủng khiếp nói với hoàng tử là ngài phải trả tiền để được đưa thuyền đi trên sông Thames phải không?”
“Đúng là người đó đấy.”
“Anh có cho là cái ông Demarcus đó lừa Elizabeth chứ?” “không phải Elizabeth của chúng ta.” Jordan cười. “Nhưng mà anh không muốn ở địa vị của Ian nếu Demarcus nhận ra là nơi đó có giá trị tình cảm đối với Ian. Giá sẽ lên khiếp lắm.”
Trong hai tuần kế tiếp Ian thu xếp mua lại Havenhurst và trang sức cho Elizabeth, nhưng chàng vẫn không thể tìm ra dấu vết của vợ. Ngôi nhà ở London giống như một nhà tù chứ không phải nhà ở và chàng vẫn chờ đợi, không biết vì sao cảm thấy rằng Elizabeth thông qua sự rày vò đau khổ này dạy cho chàng một bài học xứng đáng.
Chàng quay trở về Montmayne, tại đây chàng đã lang thang khắp các phòng, đi đi lại lại trong phòng khách, và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trong lò sưởi như thể câu trả lời có thể ở đó trong ngọn lửa. Cuối cùng chàng không thể chịu đựng thêm nữa. Chàng không thể tập trung vào công việc, và khi chàng cố gắng, chàng lại làm sai. Tệ hơn, chàng bắt đầu bị ám ảnh bởi những cơn ác mộng tồi tệ rằng nàng bị tổn thương hoặc là nàng yêu một người khác tử tế hơn chàng những những ảo tưởng tồi tệ đó theo chàng từ phòng này sang phòng khác.
Vào một ngày lạnh lẽo đầu tháng chạp, sao khi để lại lời chỉ dẫn cho người gác cửa, quản gia và thậm chí là cả đầu bếp rằng chàng phải được thông báo ngay lập tức nếu có bất cứ thông tin nào nhận được về Elizabeth, chàng đi đến ngôi nhà ở Scoltland. Đó là nơi duy nhất chàng có thể tìm thấy sự thanh thản, yên bình tránh khỏi cảm giác trống rỗng đang gặm nhấm chàng cùng với những nỗi đau không thể chịu đựng được càng ngày càng tăng lên bởi vì chàng đã thực sự mất lòng tin về việc nàng có ý định liên lạc với chàng. Quá lâu rồi. Nếu cô gái xinh đẹp, dũng cảm mà chàng đã cưới muốn hoà giải, nàng sẽ làm điều gì đó để đạt được điều đó rồi. Điều này không giống với tính cách tự nhiên của Elizabeth khi để mọi việc buông xuôi như vậy. Và khi Ian đi tìm kiếm sự bình yên, như chàng hay làm trước đây, thì không phải bởi lý do đi tránh những áp lực trong cuộc sống, chàng về lại Scotland lần này một cách bất thường trong đêm tối lạnh lẽo tháng chạp là bởi vì sự trống rỗng đến tuyệt vọng trong cuộc sống của chàng.

Như cõi thiên đường

Chương 60

Bên trong ngôi nhà Elizabeth đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn tuyết rơi, nàng đứng như vậy kể từ khi tin nhắn của Ian cho người trông nom nhà cửa được chuyển cho nàng bởi vị mục sư ba ngày trước. Ian đang trên đường về nhà, nàng biết điều đó, nhưng chàng rõ ràng là không hề có một chút ý niệm nào về việc nàng ở đây. Tin nhắn của chàng chỉ nói đơn giản chuẩn bị thực phẩm và củi, rồi dọn dẹp, bởi vì chàng có ý định ở lại hai tháng. Đứng cạnh cửa sổ, Elizabeth quan sát con đường dưới ánh trăng, tự nói với bản thân rằng nàng thật là kỳ cục khi nghĩ là chàng có thể về đêm nay, còn kỳ cục hơn khi trang điểm để chuẩn bị đón chàng bằng chiếc váy bằng len màu xanh ngọc bích với mái tóc buông lơi như Ian vẫn thường thích nhất.
Một bóng người cao lớn xuất hiện cuối con đường và Elizabeth vội đóng lại chiếc rèm cửa mới mà nàng làm, tim nàng đập thình thịch vì hy vọng và cả sợ hãi khi nàng nhớ lại lần cuối cùng nàng gặp chàng, chàng rời khỏi vũ hội với Jane Addison trong tay. Chợt ý nghĩ rằng việc có mặt ở đây nơi mà chàng không ngờ nàng lại ở và có thể không muốn nàng ở đây xuất hiện trong đầu Elizabeth.
Sau khi buộc ngựa trong nhà kho, rồi cho nó ăn. Có ánh sáng le lói qua cửa sổ của ngôi nhà khi Ian đi trên tuyết và mùi gỗ cháy thoát ra từ ống khói. Rõ ràng là người trông nhà đang ở đây, đợi chàng đến. Rũ tuyết ra khỏi giầy, chàng với tay tới tay nắm cửa.
ở giữa phòng Elizabeth vẫn đứng bất động, xoắn xuýt bàn tay, quan sát tay nắm cửa xoay xoay, không thể thở được vì căng thẳng. Cánh cửa bật ra, nhận một làn gió lạnh buốt và một người đàn ông với bờ vai rộng nhìn về phía Elizabeth dưới ánh lửa và nói, “Henry, không cần thiết”
Ian sững người lại, cửa vẫn mở, nhìn về phía cái mà chàng ngay lập tức nghĩ là một ảo giác, trò lừa gạt của ánh lửa nhảy múa trong lò sưởi, và rồi chàng nhận ra rằng hình ảnh là thật. Elizabeth vẫn đứng im, nhìn chàng. Và nằm dưới chân nàng là một con chó săn Labrador nhỏ.
Cố gắng làm ngưng đọng thời gian, Ian quay lại và cẩn thận đóng cửa như thể như thể việc đóng cửa là việc quan trọng nhất trong cuộc đời chàng, trong khi chàng cố gắng quyết định xem nàng trông hạnh phúc hay không muốn nhìn thấy chàng. Trong những đêm dài cô đơn không có nàng, chàng đã nhẩm đi nhẩm lại những lời nói sẽ nói với nàng từ những lời quở trách cho đến cuộc thảo luận nhẹ nhàng. Bây giờ khi đến lúc, thì chàng lại không thể nhớ được một từ khốn khiếp nào trong bọn chúng.
Chàng còn lựa chọn nào khác, chàng nói một câu trung lập nhất có thể. Quay lại nhìn con Labrador chàng hỏi, “con gì đây?” đi tới và cúi xuống vuốt ve con chó, bởi vì chàng chẳng biết phải nói với vợ mình cái gì cả.
Elizabeth cố ngăn sự thất vọng khi chàng lờ nàng đi và vuốt ve con

Labrador. “Em em gọi nó là Shadow.”
Âm thanh của giọng nói của nàng thật ngọt ngào, Ian muốn kéo nàng vào lòng mình. Nhưng chàng chỉ ngồi đó và nhìn nàng, suy nghĩ về sự khích lệ với việc nàng đặt tên con chó theo tên chàng đã đặt. “Tên đẹp.”
Elizabeth cắn môi, cố gắng dấu nụ cười bướng bỉnh. “cũng rất độc đáo.”
Nụ cười làm Ian choáng váng, giật chàng ra khỏi sự quan tâm không đúng lúc, không hợp của chàng về con chó. Đứng thẳng dậy, chàng lùi lại một bước và tựa hông vào bàn.
Elizabeth ngay lập tức chú ý sự thay đổi cách biểu hiện của chàng và quan sát một cách lo lắng khi chàng vòng tay trước ngực, quan sát nàng, gương mặt của chàng kín như bưng. “Anh anh trông khỏe,” nàng nói, thầm nghĩ chàng trông đẹp trai không chịu nổi.
“Anh rất khoẻ,” chàng nói, nhìn thẳng. “Thực ra thì đặc biệt khoẻ, đối với người đàn ông không nhìn thấy mặt trời hơn ba tháng qua, cũng như không thể ngủ được nếu như không uống một trai brandy.”
Giọng chàng thẳng thắn và không cảm xúc làm Elizabeth ngay lập tức không thể hiểu những gì chàng đang nói. Khi nàng hiểu ra, những giọt nước mắt nhẹ nhõm và sung sướng chảy dài khi chàng nói tiếp: “Anh đã làm việc rất hăng. Nhưng không may, anh rất hiếm khi hoàn thành, và khi anh hoàn thành thì mọi việc lại sai sót nghiêm trọng. Xem xét tất cả những việc đó, anh có thể nói rằng anh làm rất tốt – đối với một người đàn ông gần như chết ba tháng qua.”
Ian nhìn thấy những giọt nước mắt mờ mịt trong đôi mắt tuyệt đẹp của nàng. Khi chàng nói giọng chàng đau đớn, “nếu em bước một bước lên trước, em yêu, em có thể khóc trong vòng tay anh. Và khi em làm điều đó, anh sẽ nói cho em biết là anh cảm thấy có lỗi như thế nào về tất cả những việc anh đã làm-“không thể đợi thêm, Ian ôm chầm lấy nàng, ghì chặt lấy nàng chàng. “Và khi anh kết thúc,” chàng thì thầm khản đặc khi nàng vòng tay qua người chàng và thổn thức, “em có thể giúp anh tìm ra cách để tha thứ cho bản thân mình.”
Đau đớn vì những giọt nước mắt của nàng, chàng ghì nàng chặt hơn và chà xát cằm mình lên trán nàng, giọng chàng thì thầm hầu như không thành tiếng. “Anh xin lỗi,” chành nói với nàng. Nâng mặt nàng bằng hai bàn tay, chàng nhìn sâu vào mắt nàng, các ngón tay của chàng vuốt ve đôi má đẫm nước mắt của nàng. “Anh xin lỗi.” Chậm rãi, chàng cuối xuống, miệng chàng phủ lên miệng nàng. “Anh rất xin lỗi.”
Nàng hôn trả lại chàng, ghì chặt lấy chàng trong khi những tiếng nức nở làm thân thể mảnh mai của nàng run lên bần bật và nước mắt dàn dụa khắp mặt nàng. Dằn vặt, đau khổ vì sự đau đớn của nàng, Ian rời khỏi miệng nàng, hôn lên đôi má ướt đẫm của nàng, bàn tay chàng vuốt ve lưng nàng cố gắng

an ủi nàng. “Xin em em yêu, xin em đừng khóc nữa,” chàng van nài nàng khản đặc. “Xin em đừng khóc.” Nàng ghì chàng chặt hơn, thổn thức, mà nàng tựa lên ngực chàng, nước mắt của nàng làm ướt áo chàng và xé nát trái tim chàng.
“Đừng em,” Ian thì thầm, giọng chàng khàn đặc vì chính những giọt nước mắt không thể rơi của mình. “Em làm anh đau đớn.” Ngay lập tức sau khi chàng nói những lời đó, chàng nhận ra nàng ngừng khóc để tránh làm tổn thương chàng và chàng cảm thấy nàng rùng mình, cố gắng kiềm chế. Chàng đặt tay lên gáy nàng, vuốt ve mái tóc nàng và rồi ghì đầu nàng vào ngực chàng, tưởng tượng ra những đêm chàng khiến nàng phải khóc như thế này, điều đó làm chàng khinh bỉ chính bản thân mình làm chàng không thể chịu đựng nổi.
Chàng đa khiến cho nàng phải đến đây, trốn tránh sự báo thù bằng đơn ly dị của chàng, và nàng vẫn đợi chàng. Những tuần dài như vô tận sau khi nàng đối diện với chàng trong phòng đọc và cảnh báo chàng rằng nàng sẽ không để chàng đẩy nàng ra khỏi cuộc đời chàng, Ian chưa bao giờ tưởng tượng được rằng nàng lại có thể bị tổn thương đến như thế này.
Nàng 20 tuổi và nàng yêu chàng. Để đáp lại, chàng đã cố gắng ly dị nàng, công khai khinh bỉ nàng, thầm sỉ nhục nàng, vào rồi chàng khiến nàng phải đến đây khóc trong cô đơn và đợi chàng. Tự ghê tởm bản thân mình cùng sự hối hận tuôn chảy trong chàng như chất acid, gần như xẻ chàng làm đôi.
Nhún nhường chàng thì thầm, “Em có đồng ý lên lầu với anh không?”
Nàng gật đầu, má nàng chà xát lên ngược chàng, và chàng nhẹ nhàng nâng niu bế nàng lên, hôn nhẹ lên trán nàng. Chàng mang nàng lên lầu, đưa nàng về phía giường, chàng định làm cho nàng hài lòng để – ít nhất là đêm nay – nàng có thể quên đi những đau đớn, tủi hổ mà chàng đã là nguyên nhân gây ra.
Elizabeth biết, cái giây phút chàng đưa nàng đi về phía phòng ngủ và bắt đầu nhẹ nhàng cởi áo nàng, rằng mọi việc sẽ rất khác. Sự bối rối của nàng biến mất khi chàng đặt nàng lên giường, cơ thể chàng cứng lại vì ham muốn, miệng chàng và tay chàng thành thạo khi chàng hôn và vuốt ve nàng, nhưng khi nàng cố gắng vuốt ve lại chàng, chàng bắt nàng trở lại nằm trên gối, tránh những cái vuốt ve của nàng, nhẹ nhàng khoá chặt hai tay nàng. Chàng hôn nàng vuốt ve nàng một cách mê muội như không có cảm xúc, muốn làm chàng thoả mãn như cách chàng đã dạy nàng, Elizabeth liền vươn ra chạm vào chàng khi chàng nới tay. Cơ thể chàng giật mạnh, tránh khỏi sự vuốt ve của nàng. “Đừng,” chàng thì thầm, nhưng nàng nghe thấy sự đam mê tràn đầy trong giọng nói của chàng và nàng tuân lệnh.
Từ chối không cho nàng làm bất cứ điều gì để tăng sự hài lòng của chàng, chàng làm cho nàng gần như lên đến đỉnh điểm với tay và miệng của chàng

trước khi chàng di chuyển lên trên nàng và đi vào nàng với một cú đâm mạnh, chắc chắn. Elizabeth đẩy lên về phía chàng, run rẩy vì thèm khát, móng tay nàng cào lên lưng chàng khi chàng bắt đầu đâm vào nhịp nhàng, lúc đầu chậm và rồi nhanh dần. Được lấp đầy bởi chàng một lần nữa thật ngọt ngào kết hợp với sức mạnh dữ dội của cơ thể chàng đi sâu vào trong nàng lần nữa rồi lần nữa làm cho nàng gần như không thể chịu đựng được, và nàng theo bản nàng cong người lên vì ham muốn chia sẻ với chàng. Tay chàng nắm chặt lấy eo nàng, trong khi chàng nhanh chóng đẩu nhanh tốc độ sâu vào trong hơn nữa, chuyển động mông nhịp nhàng đến khi nàng hét lên, rùng mình dữ dội, cánh tay nàng ôm chặt lấy bờ vai rộng của chàng.
Chậm dãi, Elizabeth bắt đầu hồi phục từ cuộc làm tình mãnh liệt của chàng, mặc dù nàng vẫn còn chìm đắm trong đam mê nàng vẫn nhận thức được là chỉ mới mình nàng đạt tới đỉnh điểm. Nàng mở mắt, qua ánh lửa, nàng có thể Ian đang đưa hết nỗ lực gay gắt để ngăn mình không chuyển động trong nàng và đạt được sự giải thoát của mình. Tay chàng chống lên đệm, và giữ cho phần cơ thể phía trên của chàng tránh xa nàng, mắt chàng nhắm nghiền và các cơ bắp trên mặt chàng co giật. Họ cực kỳ hoà hợp với nhau trong suốt những tháng trời của cuộc hôn nhân của họ, nên Elizabeth theo bản năng nhận ra ngay chàng đang cố làm gì, và sự am hiểu đó làm nàng cảm thấy vô cùng xúc động. Chàng đang cố gắng chuộc lỗi với nàng bằng cách duy nhất chàng có thể bây giờ - đó là không ích kỷ kéo dài cuộc làm tình của họ. Và để làm điều đó, chàng chủ ý từ chối sự giải thoát của bản thân mình điều mà Elizabeth biết là chàng muốn vô cùng. Đó là - nàng cảm động nghĩ, một cử chỉ yêu thương nhưng mà vô ích. Bởi vì đó không phải là tất cả những gì nàng muốn và Ian đã dạy nàng cho chàng thấy nàng muốn chàng như thế nào. Chàng cũng đã dạy chàng sức mạnh mà nàng có đối với cơ thể chàng – và chàng cũng đã cho nàng thấy làm thế nào để sử dụng nó. Luôn luôn là một học trò sáng dạ, Elizabeth thực hành hiểu biết của mình ngay lập tức và đó là một cách cực kỳ hiệu quả.
Vì trọng lượng của chàng ngăn không cho nàng sử dụng những chuyển động quyến rũ, Elizabeth sử dụng tay và giọng nói của mình để quyến rũ chàng. Giọng nói của nàng run run vì yêu thương và khao khát, tay nàng rời khỏi lưng chàng, chuyển sang vuốt ve những cơ bắp cuồn cuộn trên vai chàng và rồi vuốt ve sống lưng chàng. “Em yêu anh,” nàng thì thầm. Chàng mở bừng mắt và Elizabeth gặp đôi mắt cháy âm ỉ của chàng khi nàng nói tiếp. “Em đã mơ về điều này lâu lâu lắm rồi….mơ về cái cách anh ôm em trong vòng tay anh sau khi chúng ta làm tình và nhớ rằng mọi thứ tuyệt đẹp như thế nào khi được nằm bên cạnh anh mà biết rằng một phần thân thể anh vẫn ở trong em và anh có thể cho em một đứa con, con của chúng ta.” Nâng tay lên, Elizabeth cầm khuôn mặt chàng giữa lòng bàn tay mình, ngón tay nàng

chạm dãi vuốt ve khuôn mặt chàng khi nàng kéo chàng về phía mình, "trên tất cả em mơ về việc anh di chuyển sâu vào trong em, cảm giác đó không thể nào diễn tả được"
Sự kiềm chế của Ian vỡ tan trước sự tấn công ngọt ngào của nàng. Một tiếng rên đau đớn thoát ra từ ngực chàng, và chàng chộp lấy miệng nàng với một nụ hôn ngấu nghiến, vòng ôm chặt nàng và đi sâu vào trong nàng, đâm mạnh lần nữa, lần nữa và tìm kiếm sự tha thứ trong thân thể nàng….tìm kiếm sự giải thoát khi nàng bám chặt lấy chàng trong khi cơ thể chàng giật mạnh, run bắn lên dữ dội, chàng trút bản thân mình vào nàng. Trái tim chàng đập cuồng dại trên ngực, hơi thở dồn dập. Ian tiếp đục đâm vào nàng, quyết tâm khiến thân thể nàng lại đáp ứng sự đói khát của chàng, cố gắng để nàng lại thoã mãn lần nữa. Nàng hét to tên chàng, mông nàng cong lên, cơ thể nàng run rẩy.
Khi chàng phần nào phục hồi phần nào sức mạnh, chàng đặt một tay dưới mông nàng, tay khác vòng quanh vai nàng, và rồi nằm xuống giường ôm chặt lấy nàng và vẫn gắn chặt với nàng chưa rời, hạt giống của chàng ở sâu trong nàng. Đó là, chàng nghĩ, khoảng khắc sâu thẳm nhất trong cuộc đời chàng. Vuốt ve mái tóc nàng, chàng nuốt nước bọt và nói, nhưng giọng chàng vỡ ra, "anh yêu em," chàng nói điều mà nàng đã nói với chàng cái ngày tồi tệ ở trong phòng đọc của chàng. "Anh chưa bao giờ ngừng yêu em."
Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng và rồi nàng trả lời làm ngực chàng đau nhói. "Em biết."
"Làm sao em biết, em yêu?" chàng hỏi, cố gắng mỉm cười.
"Bởi vì," nành nói, "em muốn điều đó là sự thật vô cùng và anh luôn luôn cho em tất cả những gì mà em muốn. Em không tin là anh sẽ không đáp ứng điều đó cho em, chỉ một lần nữa thôi. Chỉ một lần nữa thôi."
Nàng hơi dịch khỏi chàng một chút và Ian nhận thấy điều đó, chàng xiết chặt nàng hơn nữa. "nằm yên, em yêu." chàng thì thầm dịu dàng, và nhìn thấy vẻ bối rối của nàng, chàng nói, bởi vì con của chúng ta đang được hình thành."
Mắt nàng tìm mắt chàng. "Tại sao anh lại nghĩ như vậy?" "Bởi vì," chàng nói, chầm chầm gạt những sợi tóc khỏi má nàng, "Bởi vì anh muốn điều đó thành sự thật vô cùng và em luôn luôn cho anh những thứ mà anh muốn." Sự xúc động làm Ian hơi nghẹn lời, nàng liền ép chặt vào thân hình chàng hơn nữa, quặp chặt lấy chàng không di chuyển. Nàng cũng muốn điều đó thành sự thật vô cùng, không biết bằng cách nào chàng biết điều đó chắc chắn sẽ thành sự thật.

Như cõi thiên đường

Chương 61

Ánh sáng ban mai lọt qua cửa sổ khi Ian cuối cùng cũng bắt đầu tỉnh giấc khỏi giấc ngủ sâu. Một cảm giác thoải mái, thoả mãn, đã vắng mặt khỏi cuộc sống của chàng hơn ba tháng qua tràn ngập khắp thân thể chàng, và kỳ lạ cái cảm giác xa lạ đó đã đánh thức chàng. Nghĩ chắc một giấc mơ đã làm chàng có cảm giác đó, chàng lăn tròn, mắt vẫn nhắm tìm kiếm lại cảm giác hạnh phúc đó trong giấc mơ không ý thức để khỏi phải thức dậy với cảm giác trống vắng thường gặm nhấm chàng trong những giờ tỉnh táo.
Nhưng sự nhận thức đx trở lại. Giường có vẻ nhỏ hơn và cứng hơn và chàng nghĩ rằng chàng đang ở Montmayne, chàng lờ mờ quyết định chắc là chàng lại ngủ gật trên ghế trong phòng ngủ. Chàng uống rượu cho đến khi say và ngủ trên ghế hàng chục lần rồi, ngủ ở đó còn hơn là nằm trên chiếc giường rộng rãi mà chàng chia sẻ với Elizabeth để nhận lấy cái trống vắng lạnh người. Chàng lại suy nghĩ về nỗi đau đớn lần nữa, cảm giác hối tiếc lo lắng tràn ngập, và chàng biết rằng giấc ngủ yên lành sẽ không đến với chàng nữa, chàng nằm ngửa lên và mở mắt. Mắt chàng bị chói loà bởi ánh sáng mặt trời, đôi mắt của chàng nhận biết ghi nhận khung cảnh xung quanh. Và nó làm chàng giật mình, chàng đang ở đâu, ai đã ở cùng chàng đêm qua trong tình trạng trần truồng và cùng chia sẻ sự thân mật. Cảm giác vui sướng và nhẹ nhõm lan toả khắp người chàng và chàng nhắm mắt lại tận hưởng nó, dùng nó gột rửa tâm trí.
Tuy nhiên, mỗi chàng chậm chạp ngửi được mùi gì đó – mùi thơm của thịt xông khói. Một nụ cười bắt đầu nở trên môi chàng và rồi biến thành một nụ cười toe toét khi chàng nhớ lại lần cuối cùng nàng nấu cho chàng ăn. Cùng là ở đây và chàng đã làm cháy thịt xông khói. Sáng nay, chàng hạnh phúc quyết định, chàng có thể ăn cả giấy – miễn là chàng có thể chiêu đãi đôi mắt mình bằng món ăn nàng.
Mặc một bộ váy len mềm mại màu xanh và một cái tạp dề màu vàng quấn quanh eo, Elizabeth đứng cạnh bếp lò, đang rót cho mình một tách trà. Không nhận ra là Ian vừa ngồi xuống chiếc ghế sofa, nàng liếc nhìn về phía con Shadow đang tập trung nhìn đầy hy vọng vào chiếc chảo thịt xông khói.
“Mày nghĩ thế nào về ông chủ của mày?” Elizabeth hỏi con Labrador khi nàng thêm sữa vào trà. “Ta đã từng nói với mày là anh ấy đẹp trai phải không? Mặc dù,” nàng thú nhận với một nụ cười, vỗ nhẹ lên đầu con chó, “ta phải thừa nhận là ta đã quên mất là anh ấy đẹp trai như thế nào.”
“Cám ơn,” Ian nói với một nụ cười dịu dàng. Ngạc nhiên làm nàng quay lại nhanh đến nỗi tóc nàng xoã xuống vai như một thác nước màu vàng óng ánh

tuyệt đẹp. Nàng đứng yên, nghẹn ra vì cười trước một bức tranh đàn ông cực kỳ thoã mãn đang nhìn ngắm nàng. Mặc một chiếc áo da dê của nông dân và chiếc quần ống túm màu cà phê, Ian ngồi trên ghế sofa, tay đặt đằng sau đầu, chân gác lên bàn đằng trước chàng. "Anh trông giống như một ông vua Scottish," nàng nén cười.
"Anh cũng cảm thấy như vậy." Nụ cười toe toét của chàng chuyển thành một nụ cười ủ rũ khi nàng đưa cho chàng một tách cà phê. "Bữa sáng phải đợi một chút?'
Elizabeth gật đầu. "Em nghĩ là em nghe thấy anh di chuyển khoảng gần một giờ trước, và em bỏ thịt xông khói vào. Em định làm thêm nữa khi anh xuống. Tại sao vậy?" nàng hỏi, băn khoăn không biết có phải chàng sợ ăn những gì nàng nấu.
Bởi vì chúng ta cần nói chuyện một chút." Elizabeth cảm thấy có một nỗi khiếp sợ bất ngờ tràn ngập. Tối qua khi nàng nằm bên cạnh chàng và giải thích mọi chuyện xảy ra từ lúc Robert xuất hiện ở Havenhurst cho đến khi nàng đến toà. Khi nàng kết thúc, nàng quá mệt mỏi vì câu chuyện và vì cuộc làm tình của Ian làm nàng thiếp đi trước khi chàng có thể giải thích những hành động của mình. Bây giờ rõ ràng là chàng muốn thảo luận chủ đề đó, và nàng không hoàn toàn chắc chắn nàng muốn phá hỏng sự hoà giải tuyệt vời của họ bằng cách trở lại vấn đề đó.
"Chúng ta đã sai về nhau," Ian nói nhẹ nhàng, nhìn vẻ miễn cưỡng trên khuôn mặt nàng. "Nếu chúng ta cố gắng dấu điều đó đi và giả vờ như chẳng có điều gì xảy ra cả, thì nó sẽ luôn ở đó, bị che dấu. Rồi nó sẽ trở lại ám ảnh cả hai chúng ta tại một thời điểm kỳ quặc nào đó với một lý do buồn cười nào đó, và khi nó xảy ra, nó sẽ là sự cản trở giữa hai chúng ta. Có một số điều nhỏ mà anh nói hoặc làm sẽ khơi lại vết thương của em mà anh lại không biết tại sao em giận dữ, tổn thương hoặc hồ nghĩ điều đó cũng có thể xảy ra với anh. Tối qua, em đã giải thích với anh,và không cần phải trở lại vấn đề đó nữa, nhưng anh nghĩ em cần có được những lời giải thích từ anh."
"Sao anh có thể trở nên sáng suốt, khôn ngoan như vậy?" nàng hỏi với một nụ cười nhẹ.
"Nếu anh sáng suốt," chàng nói cộc lốc, "thì đã sự chia cách này đã kết thúc hàng tháng rồi. Tuy vậy, anh đã có hàng tuần lễ khổ sở để cố gắng suy nghĩ làm cách nào tốt nhất để chúng ta có thể vượt qua chuyện này – và cách duy nhất là chúng ta phải cởi mở với nhau.
Elizabeth vẫn hơi ngập ngừng, nhớ lại cơn giận dữ chết người mà chàng đã ném vào nàng ở phòng đọc của chàng hôm đó. Nếu đề cập lại chuyện đó làm cho chàng giận dữ thì sao, nàng không chắc điều đó đáng bỏ công để làm. Cầm lấy tay nàng, Ian kéo nàng ngồi xuống sofa, quan sát nàng bồn chồn vò chiếc tạp dề và rồi bứt rứt nhìn ra ngoài trời đầy tuyết. Nàng đang lo lắng,

chàng đau nhói nhận ra. “Đưa bàn tay cho anh, em yêu. Em có thể hỏi anh bất cứ thứ gì mà em muốn biết mà không cần sợ anh sẽ giận dữ với em.”
Giọng nói sâu lắng, vững vàng của chàng cộng thêm cảm giác từ những ngón tay mạnh mẽ ấm áp của chàng trong tay nàng hoàn toàn làm tan biến nhưng lo lắng của nàng. Nhìn sâu vào mắt chàng, Elizabeth hỏi, “tại sao anh không nói với em là Robert đã cố gắng giết anh và anh đã đưa anh ấy lên thuyền của anh ra nước ngoài? Tại sao anh để cho em tin rằng anh ấy đơn giản là biến mất?”
Trong khoảng khắc, chàng ngả đầu ra sau, nhắm mắt lại, và Elizabeth nhận thấy sự hối tiếc của chàng khi chàng nói, “cho đến tận ngày em rời đây đi mùa xuân năm ngoái, và Duncan bày ra trước mắt anh những tội lỗi của anh đối với em, anh cứ cho rằng anh trai em đã trở về Anh sau khi rời khỏi thuyền Arianna. Anh không biết tí gì về việc em sống cô đơn tại Havenhurst từ khi anh ta đi khỏi, cũng như không biết việc em bị xã hội xa lánh bởi vì những gì anh đã làm, cũng không biết việc em không còn cha mẹ để bảo vệ em, không tiền bạc. Em phải tin điều đó.”
“Em tin,” nàng thành thật nói. “Lucinda nói toạc ra với Duncan và anh đã đi London tìm em. Bọn em đã nói về điều đó trước khi chúng ta cưới nhau trừ việc về Robert. Tại sao anh không nói với em về Robert.”
“Làm sao?” chàng nói, giọng lạc đi, “làm sao anh có thể nói với em được. Căn cứ vào cách mà em cảm nhận về anh khi anh đến London để hỏi cưới em. Em chỉ mới bị thuyết phục một nửa trước lời cầu hôn của anh dựa trên sự thương hại, lòng trắc ẩn. Nếu anh nói với em về vai trò của anh trong sự biến mất của Robert khi đó, khi mà em chưa thật sự thích anh lắm, và cũng không thực sự tin anh nữa, làm sao anh có thể. Em sẽ ném cuộc mặc cả của anh đi nếu anh thú nhận là đã bắt cóc anh trai em bất kể lý do của anh là gì.”
“Có một lý do nữa mà anh đã không nói với em,” Ian thú nhận một cách thẳng thắn. “Anh muốn cưới em, và anh đã chuẩn bị hầu như tất cả mọi thứ để có thể đạt được điều đó.”
Nàng tặng chàng một nụ cười nguôi ngoai đã luôn làm chàng tan ra và rồi nàng nghiêm túc hỏi. “Sau đó, khi mà anh biết là em yêu anh, tại sao khi đó anh không nói với em?”
“à đúng sau đó,” chàng nói. “Khi cuối cùng anh cũng khiến em yêu anh. Đầu tiên là vì, anh không muốn tạo cho em lý do để thay đổi ý kiến. Hơn nữa, chúng ta quá hạnh phúc cùng nhau, anh không muốn làm hỏng điều đó cho đến khi rõ ràng là không thể đừng được. Cuối cùng, anh chưa biết chính xác anh có tội như thế nào. Thám tử của anh không tìm ra dấu vết - Đúng vậy” chàng nói, thấy nàng giật mình, “anh thuê thám tử cùng lúc với em. Theo như anh biết, anh trai em vẫn cố lẫn tránh chủ nợ, chính là điều em nghi ngờ. Giả thiết khác anh ấy có thể đã chết, bằng cách nào đó, trên đường cố gắng

trở về đây. Trong trường hợp đó anh sẽ thú tội với em."
"Nếu không có bất cứ thông tin gì, không có bất cứ từ nào về anh ấy, anh có định nói cho em biết về việc tại sao anh ấy rời nước Anh không?"
Chàng nhìn xuống bàn tay nàng, ngón tay chàng mân mê bàn tay nàng, nhưng khi chàng trả lời, chàng ngẩng lên nhìn nàng. "Có," sau một lúc im lặng, chàng nói thêm, "Không lâu sau trước khi em biến mất, anh đã quyết định cho thám tử thời gian sau tháng. Nếu không có dấu vết gì của anh ấy, thì anh có ý định nói cho em biết những điều anh đã biết,"
"Em rất mừng," nàng nói dịu dàng. "Em không thích nghĩ rằng anh lừa dối em mãi mãi."
"Đó chẳng phải hoàn toàn là quyết định cao thượng gì," Ian thừa nhận. "Nỗi sợ hãi phải điều đó luôn luôn đeo bám anh. Anh sống trong những ngày sợ hãi, sợ hãi Wordsworth sẽ xuất hiện trong nhà chúng ta một ngày nào đó và đưa cho em các bằng chứng rằng anh nguyên nhân của những sự tổn hại không thể sữa chữa của anh em hoặc là tệ hơn. Anh luôn luôn cầu mong là một trong những thám tử của anh có thể kết thúc mọi việc lấp lửng bằng cách cung cấp bằng chứng dù là tệ hoặc anh vô tội cũng được. Anh chưa từng nghĩ tới những phải ứng của em như em đã làm."
Ian quan sát nàng, đợi nàng bình luận về điều đó và khi nàng không nói gì, chàng nói, "nếu em có thể tin vào những điều anh nói với em, thì sẽ là một điều tuyệt vời với anh và với tương lai cùng nhau của chúng ta. Anh thề với em đó là sự thật."
Mắt nàng ngước lên nhìn sâu vào mắt chàng. "Em hoàn toàn tin anh." "Cám ơn em," chàng nói nhún nhường. "không cần cám ơn về điều đó," nàng nói cố gắng kết thúc mọi việc. "Hay cám ơn việc em cưới được một người đàn ông cực kỳ tài giỏi đã dạy em luôn luôn đặt bản thân mình vào tình thế người đối lập và cố gắng quan sát mọi việc dưới quan điểm của họ. Em đã làm điều đó và em có thể đoán được lý do của anh khi giữ việc biến mất của Robert bí mật với em lâu đến vậy." Nụ cười của nàng nhạt dần khi nàng nói tiếp, "bằng cách đặt mình vào vị thế của anh, em thậm chí còn có thể đoán được tại sao anh lại phản ứng như vậy khi em lần đầu quay về. Em biết, dù trước đó em chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện như vậy trên mặt anh khi anh nhìn em ở toà, rằng anh sẽ thấy cực kỳ khó khăn để tha thứ cho em về việc làm tổn thương anh, và làm nhục anh. Mặc dù vậy em không thể bao giờ có thể tưởng tượng ra,….mức độ anh sẽ làm để trả đũa em." Ian nhìn thấy nỗi đau trong mắt nàng, và bất chấp sự nhẹ nhõm của anh về việc tất cả mọi thứ đã được thổ lộ ra hết, anh vẫn cần một nỗ lực đau đớn để có gắng xoa dịu nỗi đau của nàng bằng tay anh và làm nàng im lặng bằng miệng anh.
"Anh biết đấy," nàng chậm dãi giải thích, "em đã chờ đợi trước là anh có thể gửi em đi xa anh cho đến khi anh hết giận, hoặc là anh sẽ vẫn sống với anh

nhưng trả đũa bằng cách ở riêng – những điều mà một người đàn ông bình thường khác thường làm. Nhưng em chưa bao giờ có thể tưởng tượng được việc anh sẽ cố gắng kết thúc vĩnh viễn cuộc hôn nhân của chúng ta. Đáng lẽ em phải lường trước điều đó, khi đã được Duncan nói cho biết những chuyện về anh, đó là do em hy vọng quá nhiều vào việc trước khi em đi anh đã nói là anh yêu em,"
"Em biết rõ là anh đã yêu em mà. Và bây giờ cũng yêu em mà. Vì chúa nếu em không tin bất cứ điều gì khác anh từng nói với em, ít nhất phải tin điều đó."
Chàng chờ đợi nàng tranh luận, nhưng nàng không nói gì và Ian nhận ra là nàng có thể trẻ, thiếu kinh nghiệm nhưng nàng cũng rất khôn ngoan, sáng suốt. "Em biết anh yêu em," nàng nói với chàng dịu dàng. "Nếu anh không yêu em sâu sắc, em đã không thể nào làm anh tổn thương đến như vậy – và anh không cần phải kết thúc mọi chuyện để em không thể làm tổn thương anh thêm nữa. Em nhận ra đó là điều anh làm, khi em đứng trong phòng đọc của anh và anh nói với em anh muốn ly dị em. Nếu em không hiểu điều đó và anh, em sẽ không bao giờ cố chiến đấu với anh suốt như vậy."
"Anh không tranh luận với những kết luận của em, nhưng anh thề với em anh sẽ không bao giờ làm những điều như thế với em lần nữa."
"Cám ơn anh. Em không nghĩ em có thể chịu đựng những điều đó thêm một lần nữa." "Em có thể nói cho anh biết Duncan đã nói gì khiến em đạt được những điều đó?" nụ cười của nàng đầy âu yếm. "Bác ấy nói với em là khi anh trở về nhà khám phá ra gia đình anh đã chết."
"Anh đã làm gì?" "Anh đã cắt đứt bản thân mình với những thứ khác mà anh yêu mến – con chó Labrador tên Shadow. Anh làm điều đó vì anh không muốn bị tổn thương thêm nữa – ít nhất cũng không để những thứ anh không thể kiểm soát bên cạnh. Về bản chất anh cũng làm những điều tương tự mặc dù hơi quyết liệt quá, khi anh cố gắng ly dị em."
"Nếu là em," Ian nói, giọng chàng vỡ ra vì cảm xúc khi chàng vuốt má nàng, "Anh nghĩ anh sẽ ghét mình lắm."
Vợ chàng cọ má vào tay chàng và hôn lòng bàn tay chàng. "Anh có biết," nàng cười ra nước mắt nói, "em cảm giác như thế nào khi biết mình được yêu nhiều lắm không…." nàng lắc đầu như thể cố tìm cách khác tốt hơn để giải thích, và bắt đầu lại, giọng nàng run rẩy vì yêu thương. "Anh có biết em chú ý thấy gì bất cứ khi nào chúng ta ở ngoài cùng nhau không?"
Không thể đè nén mình thêm được nữa, Ian ôm chặt nàng vào lòng, tựa nàng lên trái tim chàng. "Không," chàng thì thầm, "em chú ý thấy điều gì?"
"Em chú ý cách mà những người đàn ông khác đối xử với vợ mình, cách mà họ nhìn vợ, cách họ nói chuyện với vợ. Và anh có biết là?"
"Biết gì?" "Em là người vợ duy nhất," nàng thì thầm đau đớn, "ngoại trừ

Alex, được chồng vô cùng yêu thương và không quan tâm đến việc cả thế giới biết điều đó. Và em cũng biết rõ ràng," nàng thì thầm với một nụ cười dịu dàng, "em là người vợ duy nhất mà chồng đã cố gắng quyến rũ ngay ở buổi họp mặt của Uỷ ban phát triển quỹ bệnh viện."
Cánh tay chàng vòng chặt lấy nàng, với một tiếng rên, Ian cố gắng, rất thành công, quyến rũ vợ mình ngay trên ghế sofa.
Những bông tuyến rơi đều đặn ngoài cửa sổ, hạnh phúc và thoã mãn, cuộn tròn trong vòng tay Ian bên dưới tấm chăm mà chàng đã quấn họ lại, ý nghĩ của Elizabeth lười biếng trôi dạt đến bữa sáng họ còn chưa ăn tới những bữa sáng xa hoa mà chàng chắc chắn được phục vụ, nếu họ ở Montmayne. Thở dài, nàng rời khỏi chàng và bắt đầu mặc quần áo.
Khi nàng quay lại với thịt xông khói, chành đến đằng sau nàng, vòng tay ôm nàng và tựa cằm lên vai nàng. "Trông hơi khó ăn nhỉ," chàng trêu nàng. "Anh đã khá hy vọng vào bữa ăn sáng truyền thống của chúng ta."
Nàng mỉm cười và để chàng quay nàng lại. "Khi nào thì chúng ta phải trở về?" nàng hỏi, nghĩ về sự ấm cúng thoải mái tuyệt với khi ở cùng chàng ở đây.
"Hai tháng nghe thế nào?" "Tuyệt vời, nhưng anh có chắc là anh sẽ không buồn chán hay lo lắng vì thờ ơ với những công việc kinh doanh của anh không?"
"Nếu chúng ta nói về sự xao nhãng việc kinh doanh của anh, thì chúng ta đánh lẽ đã không còn gì từ ba tháng trước cơ. Tuy nhiên," chàng cười nó, "anh thu xếp ổn thoa mọi việc hơn là anh nghĩ. Hơn nữa, Jordan sẽ cho anh biết nếu có chuyện gì đó không ổn cần sự chú ý của anh."
"Duncan cung cấp cho em gần một trăm quyển sách, nếu," nàng nói, cố nghĩ cách để chàng có thể lấp đầy thời gian nếu họ ở lại đây. "Nhưng có lẽ anh đã đọc hết chúng rồi, và thậm chí nếu anh chưa đọc," nàng cười nói phóng đại, "anh cũng sẽ giải quyết chúng trong một ngày. Em sợ là anh sẽ buồn chán."
"Điều đó sẽ khó khăn cho anh. Bị kẹt lại ở đây với em. Không có sách cũng như công việc để lấp đầy thời gian, anh tự hỏi không biết phải làm gì đây," chành thêm vào với một cái liếc mắt dâm đãng. Mặt nàng đỏ hồng lên tuyệt đẹp, nhưng giọng nàng nghiêm túc khi nàng quan sát gương mặt chàng.
"Nếu mọi việc không quá tốt đối với anh – nếu anh không quá giàu như vậy – anh có thể cảm thấy hạnh phúc khi ở đây không?"
"Với em?" "Tất nhiên," nụ cười của chàng buồn rười rượi như nàng. "Chắc chắn." "Mặc dù," chàng nói thêm, kéo nàng gần hơn vào mình, "em có thể không muốn ở lại đây nếu em biết là vòng cổ ngọc lục bảo của em đã quay trở lại trong hộp của chúng ở Montmayne."
Đầu nàng bật dậy, và mắt nàng lấp lánh vì nhẹ nhõm và yêu thương. "Em rất mừng. Khi em nhận ra câu chuyện của Robert là bịa đặt. Em từ nhẹ nhõm

chuyển sang đau đớn nhận ra là em bán chúng mất rồi.
“Em sẽ còn đau đớn hơn,” chàng trêu nàng, “khi em nhận ra là tấm séc của em trả cho giá trị của chúng hơi ít. Nó làm anh tốn mất 45000 bảng để mua lại một phần của chúng đã bị bán và 5000 cho phần còn lại.”
“Đúng đúng là đồ ăn cắp vô lương tâm,” nàng hét lên. “Hắn ta chỉ đưa cho em có 5000 cho tất cả chúng.” Nàng lắc đầu thất vọng vì sự thiếu năng lực mặc cả của Ian. “Hắn ta đã chộp được con mồi quá hời là anh.”
“Anh chẳng quan tâm,” Ian vẫn trêu nàng, cực kỳ thích thú, “bởi vì anh biết là anh sẽ khấu trừ vào tiền trợ cấp của em với lãi suất, tất nhiên. Theo sự tính toán của anh,” chàng nói, dừng lại nhẩm tính trong đầu cái mà Elizabeth phải mất vài phút để tính trên giấy, “đến ngày hôm nay, em nợ anh khoảng chừng 151,126 bảng.”
“Một trăm nghìn cái gì?” nàng hét lên nửa buồn cười nửa giận dữ.
“Đó là do có một chút vấn đề với giá của Havenhurst, anh thêm nó vào phép tính.”
Những giọt nước mắt vui mừng chảy dài từ đôi mắt tuyệt đẹp của nàng.
“Anh đã mua lại nó từ cái ông Demarcus khủng khiếp đó hả?”
“Đúng. Và ông ta thực sự khủng khiếp. Ông ta và chú em có thể là đối tác được đấy. Cả hai đều là những nhà buôn khốn kiếp. Anh trả 100,000 cho nó đấy.”
Nàng há hốc miệng và vẻ thán phục hiện lên khuôn mặt nàng. “100,000 bảng, ôi Ian”
“Anh rất thích khi em gọi tên anh.”
Nàng mỉm cười, nhưng tâm trí nàng vẫn còn đọng lại ở vụ mặc cả tuyệt vời mà chàng đạt được. “Em cũng không thể nào làm tốt hơn như thế dù chỉ một chút.” Nàng thừa nhận, “đó chính xác là những gì ông ta đã trả cho em, ông ta nói với em sau khi ký kết giấy tờ là ông ta chắc chắn sẽ kiếm được 150,000 bảng nếu ông ta đợi một năm hoặc hơn nữa.”
“Ông ta có thể đạt được.”
“Nhưng không phải từ anh.” Nàng tự hào nói.
“Không phải từ anh,” chàng cười đồng ý. “Ông ta có thử khôngh?”
“Ông ta cố đòi 200,000 ngay khi ông ta nhận ra anh quan trọng việc mua lại nó cho em như thế nào.”
“Anh hẳn là đã rất thông minh và tài giỏi mới làm cho ông ta đồng ý với cái giá ít như vậy.”
Cố gắng nín cười, Ian cụng trán nàng và gật đầu. “Rất tài giỏi,” chàng đồng ý, nói như mắc nghẹn. “Nhưng, em vẫn băn khoăn tại sao ông ta lại dễ chịu đến như vậy? Cố nén cười phá lên, Ian nói, “anh cho là do anh chỉ cho ông ta thấy rằng anh có một thứ mà ông ta cần hơn là ông ta cần lợi nhuận cắt cổ.”

“Thật ư?” nàng nói, ấn tượng và mê mẩn. “Anh có cái gì vậy?”
“Cổ họng ông ta?”

Như cõi thiên đường

Huyen Hoa
Đoạn kết

Đứng trên hiên nhà cạnh lan can, Ian nhìn chăm chú ra mảnh vườn tuyệt đẹp của Montmayne, nơi mà Elizabeth và con gái ba tuổi của họ, Caroline, đang quỳ giữa những cây phong lữ quan sát việc nở hoa. Mái đầu của họ chụm vào nhau làm cho mọi người không thể phân biệt được đâu là nơi máu tóc vàng lóng lánh của Elizabeth dừng lại và Caroline bắt đầu. Thỉnh thoảng Elizabeth nói gì đó làm Caroline nổ ra một tràng cười hạnh phúc, và mắt của Ian lại nhăn lại vì cười trước những âm thanh vui sướng đó.
Ngồi cạnh một chiếc bàn bằng sắt bên cạnh chàng là ông chàng và Duncan đang chăm chú trong một ván cờ. Tối nay 700 khách sẽ đến dự một vũ hội mà Ian chuẩn bị để kỷ niệm sinh nhật của Elizabeth. Sự im lặng tập trung của hai cờ thủ đột ngột bị ngắt quãng bởi sự xuất hiện của một bé trai sáu tuổi giống Ian một cách kỳ lạ và gia sư của cậu bé, trông có vẻ như là một người đàn ông bị quay như chong chóng khi phải đối đầu với trí thông minh của đứa bé sáu tuổi điều này cũng cực kỳ giống Ian.
“Tôi xin lỗi,” Twindell nói, cúi xuống xin lỗi hai người đánh cờ, “nhưng cậu chủ Jonathon và tôi vướng vào một cuộc tranh luận, cái mà tôi vừa nhận ra là ông, thưa mục sư, có thể giải quyết, nếu ông vui lòng?”
Ngẩng lên khỏi bàn cờ, và tâm trí khỏi suy nghĩ về chiến thắng đang đến rất gần của mình, Duncan mỉm cười đồng cảm với người gia sự khốn khổ.
“Tôi giúp được gì nào?” ông hỏi, hết nhìn người gia sư lại nhìn sang cậu bé sáu tuổi đẹp trai, người lập tức sự chú ý chuyển ngay sang bàn cờ.
“Đó là vấn đề về thiên đường, thưa mục sư. Đặc biệt, sự miêu tả của tôi về nơi đó mỗi buổi sáng, nhưng cậu chủ Jonathan thì khăng khăng không chấp nhận, cho là đầy mâu thuẫn.”
Nghe đến đó Jonathan đang sửng sốt nhìn bàn cờ liền ngẩng lên, chắp tay ra sau lưng, và nhìn chăm chú cụ và ông bác cuả mình như thể cậu chuyện người gia sư vừa kể thật lố bịch để tin. “Ông Twindell,” cậu bé giải thích, cố nén cười, “nghĩ rằng thiên đường có những con đường được làm bằng vàng. Nhưng điều đó là không thể.”
“Tại sao lại không thể?” Công tước ngạc nhiên hỏi. “Bởi vì những con đường đó sẽ quá nóng trong mùa hè làm ngựa không thể đi được.” Jon nói,

có vẻ hơi khó chịu vì tính thiển cận của cụ nội mình. Quay sang ông bác đầy hy vọng, Jon hỏi, "ông, ông có thấy ý tưởng những con đường bằng kim loại trên thiên đường là cực kỳ không thể xảy ra không?"
Duncan, người đang nhớ lại những cuộc tranh luận tương tự với Ian ở cùng khoảng tuổi này, tựa người vào ghế trong khi một biểu hiện hân hoan lướt qua khuôn mặt ông. "Jon," ông nói với sự thích thú hăm hở, "hãy đi hỏi cha cháu. Cha cháu đang đứng đằng kia kìa."
Cậu bé gật đầu vẻ đồng ý, dừng lại một chút thì thầm vào tai Công tước điều gì đó, rồi quay sang Ian để cầu cứu.
"Tại sao ông không trả lời câu hỏi củâ Jon, Duncan?" công tước tò mò hỏi. "Chẳng phải miêu tả về thiên đường thuộc phạm vi của ông sao?" "Khi Ian sáu tuổi, nó cũng thường tranh luận với tôi về thần học và tu từ học như thế này. Và tôi toàn thua, rồi rắm cả lên với nó." Duncan quay ra nhfin cậu bé đứng đợi cha cậu chú ý đến cậu, ông nói vẻ vui sướng, "tôi đã đợi ngày này hàng thập kỷ nay rồi. Nhân tiện, Jon vừa thì thầm với ngày điều gì vậy?"
Công tước đỏ mặt. "Nó nói….ờ…nó nói là ông sẽ ăn con hậu của tôi rồi chiếu tướng bốn nước nữa nếu tôi không đi con ngựa."
Một tràng cười nổ ra ở phía hai ông trên bàn cờ làm Ian liếc nhìn qua vai và thấy Jonathan đang đứng đợi gần đấy, ngay đằng sau chàng. Mỉm cười, chàng chuyển sự chú ý hoàn toàn sang cậu con trai, đứa trẻ đã hình thành trong cái đêm đầy tuyết chàng trở về nhà ở Scoltland, "Con trông," chàng trêu, "giống như một người đàn ông có vướng bận trong tâm trí vậy." Liếc thấy biểu hiện bất lực trên gương mặt người gia sư, rồi quay lại con trai, Ian nói thêm vẻ đồng cảm, "Cha kết luận là con và Ông Twindell lại có một sự bất đồng lịch sự khác. Lần này là vì chuyện gì vậy?"
Một nụ cười nhẹ nhõm lướt qua gương mặt Jon và cậu gật đầu. Trong khi hầu hết mọi người khác có thể ngạc nhiên bởi những suy nghĩ của cậu hoặc là không hiểu câu hỏi của cậu, thì cha cậu không những hiểu mà còn có thể đưa ra những câu trả lời chấp nhận được. "Đó là về thiên đường," Jon kể, đảo tròng mắt một cách thích thú khi giải thích với một giọng nói nhỏ, bí ẩn, "Ông Twindell muốn con tin rằng thiên đường là nơi có những con đường bằng vàng. Cha có thể tưởng tượng được không," cậu bé vừa nén cười vừa nói thêm, "nhiệt độ nóng chảy của vàng sẽ đạt tới độ cần thiết nếu mặt trời liên tiếp dọi sáng nhiều giờ vào tháng bảy? Không ai có thể muốn đi trên những con đường như thế cả."
"Ông Twindell nói gì khi con đề cập đến điều đó?" Ian nghiêm nghị hỏi.
"Ông ấy nói chúng ta khi đó có thể không cần có chân." "à đây lại là một suy nghĩ đáng báo động khác," Ian đồng ý "thế con nghĩ thiên đường là như thế nào?"
"Con không có lấy một ý nghĩ mơ hồ nào cả. còn cha?" "có, nhưng đó chỉ là

quan điểm của riêng cha," Ian giải thích cho con trai đang bối rối. Cúi xuống, chàng vòng tay qua đôi vai nhỏ bé của con trai và chỉ ra vườn. Như thể Elizabeth và Caroline cảm nhận được họ đang bị quan sát, cả hai nhìn lên và rồi mỉm cười, hai làn sóng mắt xanh đẹp tuyệt với mái tóc vàng óng ánh, yêu thương tràn đầy trong mắt họ. "theo quan điểm của cha," Ian trang trọng kể với con trai, "thiên đường là đây."
"Nhưng không có thiên thần nào cả," Jon chú ý. "Cha thấy có hai thiên thần," cha cậu trả lời dịu dàn, và rồi chàng quay lại con trai và sửa lại với một nụ cười, "ba thiên thần."
Cậu bé chậm dãi gật đầu, một nụ cười hiểu biết nở trên khuôn mặt cậu. Cậu nói, "cha nghĩ là thiên đường sẽ là bất cứ nơi đâu mà một người muốn nó tồn tại nhất, đúng không ạ?"
"Cha nghĩ là như vậy." "Con cũng nghĩ vậy." Jon đồng ý sau một chút suy nghĩ. Cậu quay lại nhìn vị gia sư và rồi quay lại cha mình và nói với một nụ cười cầu cứu, "ông ấy sẽ hỏi về những điều mà cha nói. Và nếu con nói với ông Twindell những gì mà cha nói về thiên đường, ông ta sẽ rất thất vọng. Ông ta, cha biết đấy, quá hy vọng về những con đường giát vàng và những thiên thần có những đôi cánh."
"à cha thấy vấn đề ở đâu rồi," Ian đồng ý, và chàng nhẹ nhàng vuốt ve đôi má con trai. "Trong trường hợp này, con có thể nói với ông ta là cha nói rằng đó là thiên đường hạ giới."

Hết

Nguồn: Việt Lãng Du
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 08/12/2008 1:14:47 SA